UNIVERSITÄTS BIBLIOTHEK WUPPERTAL
BERGISCHE UNIVERSITÄT WUPPERTAL

Universitätsbibliothek Wuppertal

Theokritu eidyllia, tutesti mikra poēmata hex-kai-triakonta

Theocritus

Francofurti, 1553

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.
Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

urn:nbn:de:hbz:468-1-724

Visual Library

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΑ, ΤΟΥΤΕ ΣΤΙ ΜΙΚΡΑ ΡΗΜΑΤΑ ΕΞΗΣ ΚΑΙ ΦΙΑΛΗΣΟΥΣΑ.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ ΕΝΝΕΑΚΑΙΔΕΚΑ.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΠΕΛΕΚΙΣ ΚΑΙ ΠΤΕΡΥΓΙΟΝ.

ΜΕΤΑ ΤΩΝ ΣΧΟΛΙΩΝ ΖΑΧΑΡΙΟΥ ΚΑΛΛΙΕΡΓΟΥ ΤΩΝΥΝ ΩΦΕΛΙΜΩΝ.

THEOCRITI EIDYLLIA, Hoc eſt, parua Poëmata, XXXVI.

Eiuſdem Epigrammata XIX.

Eiuſdem Bipennis & Ala.

GYMNASIUM UND REALSCHULE IN ZITTAU.

PRAETER HAEC ET LATINA VERSIO carmine non infeliciter reddita per H. Eobanum Heſſum, & Ioachimi Camerarij ſcholia non inerudita acceſſere.

M. D. LIII.

04
ZZWX 34581

UNIVERSITÄTS
BIBLIOTHEK
WUPPERTAL

91.21990

ΓΕΝΟΣ

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ.

ΘΕΟΡΚΙΤΟΣ ὁ τῶν βουκολικῶν ποιητὴς, Συῤῥακούσιος ἦν τὸ γένος, πατρὸς Σιμιχίδου, ὡς αὐτός φησι.

Σιμιχίδα πᾶ δὴ τὺ μεταμερίων πόδα ἕλκεις;

Ἔνιοι δὲ τὸ Σιμιχίδα ἐπώνυμον λέγουσι. δοκεῖ δὲ σιμός τις τὴν πρόσοψιν εἶναι. πατέρα δὲ ἐσχηκέναι Πραξαγόραν, καὶ μητέρα Φιλίναν. ἀκουστὴς δὲ γέγονε Φιλιπιάδου, καὶ Ἀσκληπιάδου, ὧν μνημονεύει. ἤκμασε δὲ κατὰ τὸν Πτολεμαῖον, τὸν ἐπικληθέντα Λαγῶν. περὶ δὲ τὴν τῶν βουκολικῶν ποίησιν εὐφοὴς γενόμενος, πολλῆς δόξης ἐκ τούτων ἐπέτυχε. κατὰ γοῦν τινὰς Μόσχος καλούμενος, θεόκριτος ἐπεκλήθη.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΠΟΥ, ΚΑΙ ΠΩΣ εὑρέθη τὰ βουκολικά.

Τὰ βουκολικὰ φασὶν ἐν Λακδαίμονι εὑρεθῆναι, ὃς περιοσῶς προκοπῆς τυχεῖν. τῶν γὰρ Περσι

κῶν ἐνεστώτων ἔτι, καὶ φόβῳ πᾶσαν τὴν ἑλλάδα τα-
ρασσόντων, ἐνέστη καὶ ἑορτὴ Αρτέμιδος καρυάτιδος. τῶν
δὲ παρθένων ἀποκεκρυμμένων δὲ τὴν ἐκ τοῦ πολέμου τα-
ραχὴν, ἀγροῖκοι τινὲς εἰσελθόντες εἰς δὲ ἱερὸν, ἰδίαις
ᾠδαῖς τὴν Αρτεμιν ὕμνησαν. τῆς δὲ τούτων μούσης ἀρί-
στης γενομένης, παρέμεινε δὲ ἔθος καὶ ἐφυλάχθη. Αλ-
λοι δὲ οὕτω δὲν τρόπον ἐν Τυνδαρίδι τῆς Σικελίας ἀχθῆ-
ναι λέγουσι τὰ βουκολικά. Ορέστη τῆς ἐκκομίζοντι δὲ τῆς
Αρτέμιδος ξόανον, ἐκ ταύρων τῆς Σκυθίας χρησμὸς ἐξέ-
πεσεν, ἐν ἑπτὰ ποταμοῖς ἐκ μιᾶς πηγῆς ῥέουσιν, ἀπολού-
σασθαι. ὁ δὲ προσθεὶς εἰς Ρήγιον τῆς Ιταλίας, δὲ ἄγος ἀπε-
νίψαιο ἐν τοῖς λεγομένοις διαχώροις ποταμοῖς. ἔπει-
τα εἰς τὴν Τυνδαρίδα τῆς σικελίας ἦλθεν. οἱ δὲ ἐξ χώρι-
οι τὴν θεὸν ἰδίοις ἄσμασιν καθυμνήσαντες, ἔθει τὴν
πρώτην πρέδωκαν εὕρεσιν.

ΕΤΕΡΟΝ ΑΛΗ
θέστερον.

Ο δὲ ἀληθὴς λόγος τοιοῦτος. Στάσεως ποτὲ γε-
νομένης ἐν ταῖς Συῤῥακούσαις, καὶ πολλῶν πολι-
τῶν φθαρέντων, εἰς ὁμώνοιαν τοῦ πλήθους λοιπὸν ἐλθόν-
τος, ἔδοξεν ἄρτεμις αἰτία γεγονέναι τῆς δὲ λλαγῆς. οἱ δὲ
ἀγροῖκι δῶρον ἐκόμισαν, καὶ τὴν θεὸν γεγηθότες ἀνύ-
μνησαν. ἔπειτα δὲ ταῖς ἀγροίκοις ᾠδαῖς, τόπον ἔδοσαν
συνήθη.

Περὶ

ΠΕΡΙ ΔΙΑΦΟΡΑΣ
τῶν βουκολικῶν.

Τὰ βουκολικὰ ἔχει διαφορὰν τὴν τῶ πρωτοτύπου ἐπιγραφήν. ἢ γὰρ ἀγροτικά ἐστι, ἢ πριμιτιβικά, ἢ μικτά. τὴν μὲν οὖν ἀπὸ τῶν βοῶν εἴληφεν ὠνομασμένην, ὡς ἀεὶ τούτους τοὺς λόγους. διὸ καὶ βουκολικὰ εἰρῆσθαί φασι. λέγεται δὲ βουκόλος, ἀπὸ τοῦ τὰς βόας ἐλαύνειν. ἢ ἀπὸ τοῦ τὰς βόας κωλύειν ἁπαπολώσας. ἢ τῶν βοῶν κορέννυσθαι, ἐπειδὴ τὸ ἀμεταβόλως εἰς ἀμεταβόλου. ἄδειν δὲ φασὶν αὐτὸν ἄρτον ἐξωρτυμένος, θηρίον ἐν ἑαυτῷ τύπτειν ἔχοντα, καὶ πῶρον παντοδαπὸν ἀναπλέον, καὶ οἶνον ἐν ἀγγείῳ ἀσκῷ τινὶ νέμοντας ἐπὶ τῶν ὤμων. στέφανόν τε πλέκεσθαι, καὶ κέρατα ἐλάφου προσκεῖσθαι, καὶ μὴ χεῖρας ἔχειν λαγωβόλα. ὅτε δὲ νικήσαντα, λαμβάνειν ὅτε τὸν νενικημένον ἄεθλον. καὶ κῆνον μὲν τὸν τοῦ συβράκησίωνα μένειν πόλεως. τὸν δὲ νενικημένον εἰς ἀσκὸν πλεῖστον χωρεῖν, ἀπείραντας ἑαυτοῖς τὰς ῥοφάς. πλάνας δὲ καὶ ἄλλα τινά, πλανᾶσθαι καὶ πέλαγος ἐχόμενα, καὶ θύραμον οὖντας ἐπιλέπειν,

Δέξαι τὰν ἀγαθὰν τύχαν, λέξαι τὰν ὑπείαν, "
Ἃν φέρομεν παρὰ τοῦ θεοῦ, ἃν ἐκαλέσαρ τήνα. "

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΤΩΝ ΒΟΥ
κολικῶν ἐπιγραφῆς.

Εἰδύλλιον λέγεται, ὅτι εἶδός ἐστιν, ὁ πῖόν ἐστι λόγος. ὑποκοριστικῶς δὲ εἴρηται εἰδύλλιον.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΤΗΣ ΠΟΙΗσεως χαρακτήρων.

Πᾶσα πίησις τρεῖς ἔχει χαρακτῆρας, διηγηματικὸν, δραματικὸν, καὶ μικτόν. καὶ δὲ βουκολικὸν πίημα, μίγμα ἐστὶ πανοῦς εἴδους, καθάπερ συγκεκραμένον. διὸ τοῦ χαριέστατον, τῇ πικιλίᾳ τῆς φαίσεως, μᾶλλον δὲ τῇ κράσεως. πτέ μὲν συγκείμενον ἐκ διηγηματικοῦ, πτὲ δὲ ἐκ δραματικοῦ, πτὲ δὲ ἐκ μικτοῦ, ἤγουν διηγηματικοῦ τοῦ δραματικοῦ. ὁ τὲ δὲ ὡς ἂν τύχῃ. Εἰς ὅσον δ' οἷόν τέ ἐστι, αὕτη ἡ πίησις τὰ τῶν ἀγροίκων ἤθη ἐκμαίσσεται, τερπνῶς παίνυ τοῦ τῇ ἀγροικίᾳ σκυθρωπὸς οὖν βίον χαρακτηρίζουσα. Εκπέφευγε δὲ καὶ οὐ ἄγαν ἁδρὸν καὶ ὑπέρογκε τῆς πιήσεως.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΠΡΩτου εἰδυλλίου.

Εν τούτῳ τῷ εἰδυλλίῳ διαλέγοντι πρὸς ἀλλήλους θύρσις πριμήν καὶ Αἰπόλος. ἤτοι Μενάλκας, ἢ καὶ Κομαίτας. ἀγνοεῖται δὲ οὐ τοῦ αἰπόλου ὄνομα.

ΘΕΟ

ΘΕΟΚΡΙ

ΤΟΥ ΘΥΡΣΙΣ Η ΩΔΗ,

εἰδύλλιον πρῶτον.

ΘΥΡΣΙΣ, ΑΙΠΟΛΟΣ.

ἀμοιβαῖον καὶ δραματικὸν τοῦ πρᾶγμαν.

ΑΔΥ τὶ δ' ψιθύρισμα, τὸ ἁπί
τυς αἰπόλε τήνα,
ἃ πτὶ ταῖσ παγαῖσι μελίσδε
ται, ἁδὺ δὲ καὶ τὺ
συρίσδες. μὲν Πᾶνα δ' δεύτε-
ρον ἆθλον ἀπισῆ.
αἴκα τῆνος ἕλῃ κεραὸν τραγον. αἶγα τὺ λαψῇ.
αἴκα δ' αἶγα λάβῃ τῆνος γέρας, ἐσ τὲ καταῤῥεῖ
ἁ χίμαρος. χιμάρῳ δὲ καλὸν κρῆσ, ἔς τε κἀμέλξῃς.
Αδιον ὦ πιμὰν δ' τεὸν μέλος, ἢ δ' καταχὲσ Αἰπ.

τὴν ἀπὸ τᾶς πέτρας καταλείβεται ὑπόθεν ὕσδω,
ἄλκα ταὶ μῶσαι τὰν οἰϊδαδρον ἄγφοντι,
ἄρνα τὺ ϝακίταν λαπὴν γέρας. ἀμὲ λέκ' ἀρέσκη
τήναις ἄρνα λαβεῖν, τὺ δὲ τὰν οἶν ὕσδρον ἀξεῖς.

Θυρ. λῆς πτὶ τᾶν νυμφᾶν, λῆς Αἰπόλε τῆδε καθίξας.
ὡς δ' κάπαντθυ πόρ γώλοφον, ἅπτε μυρῖκαι,
συρίσδεν, τὰς δ' αἶγας ἐγὼν ἐντῶδε νομδυσῶ;

Αἰπ. οὐ θέμις ὦ πριμὰν δ' μεϝαμβεινόν, οὐ θέμις ἄμμιν
συρίσδεν, δν πᾶνα δεδοίκαμεν. ἦ ἀπ' ἄγρας
ταύνικα κεκμακὼς ἀμπαύεται, ἐντί γε πικρός.
καὶ οἱ ἀεὶ δριμεῖα χολὰ πτὶ ῥινὶ κάθηται.
ἀλλὰ τὺ μὲν λὴ θύρσι τὰ σὰ φνιδος ἄλπε' ἄεισδε
τᾶς ϝωκολικᾶς ὧν δ' ὤλεον ἵκεο μώϝας.
σεῦ δ' ὑπὸ τὰν πελέαν ἐς δώμυθα, τῶ τε πριάπω
τῶν κρανιίδων κατ' ἐναντίον, ἅπτο θῶκος
τῆνος ὁπωμωνικὸς καὶ σὰ δρύες. καὶ λέκ' ἀείσῃς,
ὥς πόκα δν λιβύαθε ποτὶ Χρόμιν ἔβας ἐρίσων,
αἶγα τέ οἱ δώσω δίδυματόκον ἐς βὶς ἀμέλξαι.
ἃ δ' ὔ ἔχοισ' ἐρίφως ποτὰ μέλξετ' ἐς λύο πέλλας,
καθὺ κισύβιον κεκλυσμένον ἀλείῖ καρῷ
ἀμφοδὺ, νεοτθυχὲς ἐπὶ πλοφόνοιο ποτόσδαν.
τῶ σοὶ μὲν χείλη μύρεται ὑπόθι κισός.
κισὸς ἐλιχρύσῳ κεκονισμένος. ἀλὲ κατ' ἀὐδὴν
κὴ σῷ ἔλιξ εἰλῆται ἀπαλλομένα κροκόεντι.
ἔνθεν δὲ χνοάπτης θεῶν δείδαλμα τέτυκται,

ἀσκητὰ

ἀσκητὰ πέπλῳ τε καὶ ἄμπυκι. πὰρ λέοι ἄνδρες
καλὸν ἐθηράζοντες, ἀμοιβαθὶς ἄλλοθεν ἄλλος
νεκείαισ' ἐπέεσσι. τὰ δ' οὐ φρενὸς ἅπτεται αὐτᾶς.
ἄλλοκα μὲν τῆνον πὰρ δ' ἔσκε δ' ἄνδρα πλεῦσα.
ἄλλοκα δ' αὖ ποτὶ σὲ βιήσεσθαι νόον. οἱ δὲ σ' ἔρωτες
θηθὰ κυλισθόωντες ἐτώσια μοχθίζοντι.
τοῖς δὲ μέτα, γρισπεύς τε πέρων, πέφρα τε τέτυκται
λεπρᾶς. ἐφ' ᾇ ἀπεύσων μέτα δίκτυον ἐς βόλον ἕλκει
ὁ πρέσβυς, κάμνοντι σὺν πατρὶ ἐοικώς.
φαίης κεν γήρᾳ νιν ὅσον θεὸς ἐλλοπιεύειν,
αἰ δέ οἱ ἀλλήκαντι κατ' αὐχένα πάνθεν ἴνθυ,
ὥπλιῳ πᾷ ἔοντι, σὺ λιθένος ἄξιον ἄβας.
τυτθὸν δ' ὅσον ἄπωθεν ἁλιζώριοι ἕρονται,
πυρναίαις σκαφίδεσσι καλὸν βέβεισθεν ἀλοάν.
τὰν ὀλίγῃς ὥρις κῶρος ἐφ' ἁμάσσῃσι φυλάσσει
ἤμενος. ἀμφὶ δέ μιν λύ' ἀλώπεκες. ἃ μὲν, αὐτὸς ἔχων
φοιτᾷ, σινομέναν τὰν ξώξιμον. ἄλλ' ὠδὶ πάρην
πάντα δόλον τεύχοισα, σὺ πάντα δ' οὐ πρὶν ἀνάσσειν
φατὶ, πρὶν ἢ ἀκράτοισιν ὠδὶ ξυροῖσι καθίξῃ.
αὐτὰς ὅγ' ἀνθερίκεσσι καλὰν πλέκει ἀκεδαθήραν,
χοίνῳ ἐφαρμόσσων. μέλετη δέ οἱ οὔτε τι πάρης,
οὔτε φυτῶν ῥᾳδίνον, ὅσον ποδὶ πλίγμα πατεῖ.
πάντα δ' ἀμφὶ δέπας ποδὶ πέπλατο ὑγρὸς ἄκανθος
ἀπλικόν τι θάλλον, τέρας κε τὺ θυμὸν ἀτύξαι.
τοι μὲν, ἐγὼ πορθμῷ καλυσσονίῳ αἶγα τ' ἔσωκα,

ὦνον, καὶ τυρόεντα μέγαν λευκοῖο γάλακτος.
οὐδὲ τί πω πρὶ χεῖλος ἐμὸν θίγεν, ἀλλ' ἔτι κεῖτο
ἄκραντον. τῷ καὶ τοι μαλα πρόφων ἀρεσαίμαν,
αἴ κεν μοι τὺ φίλος ἐν ἐφίμερον ὕμνον ἀείσῃς.
κοὔτοι τοι φθονέω. πόταγ' ὦ γαθέ. τὰν τὴ ἀοιδὰν
οὔ τί πω εἰς ἀΐδαν γε ἐν ἐκλελάθοντα φυλαξεῖς.

Οὐρ ἄρχετε βωκολικᾶς μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Οὔρσις ὅδ' ὦ ξ Αἴτνας τὸν θύρσιδος ἅδ' ἁ φωνά.
πᾶ πρκ' ἄρ' ἦσθ' ὅκα Δάφνις ἐτάκετο, πᾶ πρκα νύμφαι;
ἢ κατὰ Πηνειῶ καλὰ τέμπεα, ἢ κατὰ Πίνδω;
οὐ γὰρ δὴ πρταμοῖο μέγαν ῥόον εἴχετ' Ἀνάπω,
οὐδ' Αἴτνας σκοπιὰν, οὐδ' Ἀκιδος ἱερὸν ὕδωρ.
ἄρχετε βωκολικᾶς μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
τῆνον μὰν θῶες, τῆνον λύκοι ὠρύσαντο
τῆνον χ' ὧ κ δρυμοῖο λέων ἀνέκλαυσε θανόντα.
ἄρχετε βωκολικᾶς μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
πολλαὶ οἱ πὰρ ποσὶ βόες, πολλοὶ δέ τε ταῦροι,
πολλαὶ δ' ἂν δαμάλαι καὶ πόρτιες ὠδύραντο.
ἄρχετε βωκολικᾶς μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
ἦνθ' ἑρμᾶς πράτιστος ἀπ' οὔρεος, εἶπε δὲ, Δάφνι,
τίς τυ κατατρύχει; τίνος ὦ γαθὲ τόσσον ἔρασαι;
ἄρχετε βωκολικᾶς μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
ἦνθον τοὶ βῶται, τοὶ ποιμένες, ὦ πόλοι ἦνθον.
πάντες ἀνηρώτων τί πάθοι κακόν. ἦνθ' ὁ πρίαπος,
κἤφα, Δάφνι τάλαν, τί τὺ τάκεαι. ἁ δέ τε κώρα

πᾶσαν

πᾶσαν ἀνὰ κράναν, παντ' ἄλσεα, πρὸς φορεῖτε.
ἄρχετε βωκολικᾶς μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
ζατεῦσ', ἃ δύσερώς τις ἄσαν, ὃς ἀμήχανος ἐσσί.
βούτας μὲν ἐλέγευ, νῦν δ' Αἰπόλῳ ἀνδρὶ ἔοικας.
ὠ' πόλος ὅκκ' ἐσορῇ τὰς μηκάδας, οἷα βατεῦντε,
τάκεται ὀφθαλμὼς, ὅτι οὐ τράγος αὐτὸς ἔγεντο.
ἄρχετε βωκολικᾶς μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
ὃς τύδ' ἐπεί κ' ἐσορῆς τὰς πρόθενος οἷα γελῶντι,
τάκεαι ὀφθαλμὼς, ὅτι οὐ μετὰ ταῖσι χορεύεις.
τὼς δ' οὐδὲν πρτελέξαθ' ὁ βωκόλος, ἀλλὰ τὸν αὐτῶν
ἄνυε πικρὸν ἔρωτα, καὶ ἐς τέλος ἄνυε μοίρας.
ἄρχετε βωκολικᾶς μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
ἦνθέ γε μὰν ἁδεῖα καὶ ἡ Κύπρις γελαίοισα,
λάθρη μὲν γελάοισα, βαρὺν δ' ἀνὰ θυμὸν ἔχοισα.
κἦπε, τύθην τὸν ἔρωτα κατεύχεο Δάφνι λυγιξεῖν;
ἆρ' οὐκ αὐτὸς ἔρωτος ὑπ' ἀργαλέου ἐλυγίχθης;
ἄρχετε βωκολικᾶς μῶσαι φίλαι ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
τὰν δ' ἄρα χ' ὡ Δάφνις πρταμείβετο, Κύπρι βαρεῖα,
Κύπρι νεμεσσατὰ, Κύπρι θνατοῖσιν ἀπεχθής.
ἤδη γὰρ φαίσδει πάνθ' ἅλιος, ἄμμι δεδύκει
Δάφνις, κ' εἰν ἀΐδᾳ κακὸν ἔσσετε ἄλγος ἔρωτος.
ἄρχετε βωκολικᾶς μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
οὗ λέγετε τὰν Κύπριν ὁ βωκόλος, ἔρπε πρτ' Ἰδαν.
ἔρπε πρτ' Αγχίσην. τηνεὶ δρύες, ὧδε κύπειρος.
ὧδε καλὸν βομβεῦντι πρτὶ σμάνεσσι μέλισσαι.

ἄρχετε βωκολικᾶς μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
ὡραῖος χ' ᾧ δονις, ἐπεὶ τὸ μᾶλα νομεύει,
τὸ πτῶκας βαίλλει, καὶ θηρία τ' ἄλλα διώκει.
ἄρχετε βωκολικᾶς μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς
αὖθις ὅπως στάσῃ Διομήδεος ἄσσον ἰοῖσα,
καὶ λέγε, ὃν βώταν νικῶ Δαφνιν, ἀλλὰ μαίχευμοι.
ἄρχετε βωκολικᾶς μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
ὦ λύκοι, ὦ θῶες, ὦ ἀνὰ ὤρεα φωλάδες ἄρκτοι,
χαίρεθ', ὁ βωκόλος ὔμμιν ἐγὼ Δάφνις, οὐκέτ' ἀν' ὕλαν
οὐκέτ' ἀνὰ δρυμὼς, οὐκ ἄλσεα. χαῖρ' Ἀρέθοισα,
καὶ ποταμοί, τοὶ χεῖτε καλὸν κατὰ Θύμβριδος ὕδωρ.
ἄρχετε βωκολικᾶς μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Δαφνις ἐγὼν ὅδε τῆνος, ὁ τὰς βόας ὧδε νομεύων,
Δαφνις ὁ τὼς ταύρως τὸ πόρτιας ὧδε ποτίσδων.
ἄρχετε βωκολικᾶς μῶσαι φίλαι ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
ὦ Πὰν Πὰν, εἴ τ' ἐσσὶ κατ' ὤρεα μακρὰ Λυκαίου,
εἴ τε τύγ' ἀμφιπολεῖς μέγα Μάιναλον, ἔνθ' ἢς νᾶσον
τὰν σικελάν. Ἑλίκας δὲ λίπερ ἱον, αἰπύ τε σᾶμα
τῆνο Λυκαονίδαο, ὃ καὶ μακαίρεσσιν ἀγαστόν.
λήγετε βωκολικᾶς μῶσαι, ἴτε, λήγετ' ἀοιδᾶς.
ἐνθ' ὦ ναξ, καὶ τάνδε φέρ' εὐπάκτοιο μελίπνουν
ἐκ κηρῷ σύριγγα καλὰν περὶ χεῖλος ἑλικτάν.
ἦ γὰρ ἐγὼν ὑπ' ἔρωτος ἐς ἅδαν ἕλκομαι ἤδη.
λήγετε βωκολικᾶς μῶσαι, ἴτε, λήγετ' ἀοιδᾶς.
νῦν ἴα μὲν φορέοιτε βάτοι, φορέοιτε δ' ἄκανθαι.

ἁ δὲ

ἀλλὲ καλὰ Ναυρκιασος ἐπ' ἀρκεύθοισι κομᾶσαι.
πάντα δ' ἔναλλα πένοιντο, καὶ ἄ τίτυρος ὄχνας ἐνείκαι,
Δάφνις ἐπὶ θυάσκᾳ, καὶ τὼς κύνας ὠ' λαφος ἔλκοι,
καὶ ξ ὀρέων τοὶ σκῶπες ἀνὰ δόσι παρύσαινε.

λήγετ' βωκολικᾶς μῶσαι, ἴτε, λήγετ' ἀοιδᾶς.
χ' ὧμὸν τόσ' εἰπὼν ἀπεπαύσατο. σὺ δ' ἀφροδίτα
ἤθελ' ἀνορθῶσαι, τά γε μὰν λίνα πάντα λελοίπει
ἐκ μοιρᾶν. χ' ὠ Δαφνις ἔβα ῥόον. ἔκλυσε δίνα
σὺν μοίσαις φίλον ἄνδρα, σὺν οὐ νύμφαισιν ἀπέχθη.

λήπετε βωκολικᾶς μῶσαι, ἴτε, λήγετ' ἀοιδᾶς.
καὶ τὺ δίλα τὰν αἶπα, τόπε σκύφος, ὥς κεν ἀμέλξας
ἀπείσω ταῖς μοίσαις, ὦ χαίρετε πολλάκι μοῖσαι.
χαίρετ', ἐγὼ δ' ὔμμιν ἐς ὕστερον ἄδιον ἀσῶ.
πολλᾶς ῥιμέλιτος σὺ καλὸν σόμα θύρσι γένοιθ. Αἰ.
πολλᾶς δὲ χασμόνων, καὶ ἀπ' Αἰγίλω ἰχάδα ζώοις
ἀσκᾶν, τέττιγος ἐπεὶ τύγε φέρτερον ἄσεις.
νὶ δέρι δ' ἐπάς, θᾶσσι φιλῆν ὡς καλὸν ὄσσε.
ὥραν πεπλῦσθαί νιν ὑπὸ κράνᾳσι δοκᾶσιν.
ὤλ' ἴθι Κισσαίθα, τὺ δ' ἄμελγέ νιν. αἱ δὲ χίμαιραι
οὐ μὴ σκιρτάσητε, μὴ ὀ ξάγρος ὔμμιν ἀναθῇ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΔΕΥΤΕ ΡΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΟΥ.

Ὑπόκειτ' Σιμαίθα Δελφίδος Μυνίσκα πυθόμενος ἐρῶσαν, ὃν θαυμαστῶς προσκαλεσαμένην ἐν παλαίστρᾳ, καὶ Σιμαίθα φίλτροις τε καὶ φαρμάκοις δοκοῦσα θερα-

παίνησ Θεστύλιδος ὑποδρυκονουμένη, ἐφ' ἑαυτὴν πει-
ρᾶται μετάγειν, ἐπικαλουμένη τὴν Σελήνην καὶ τὴν
Εκαίτην, ὡς ἐστὶ τοῦ ἔρωτι συμβαλλομένας νυκτερι-
νὰς θεάς. τὴν δὲ Θεστύλιδα ὁ Θεόκριτος ἀπειροκά-
λως ἐκ τῶν Σώφονος μετήνεγκε μίμων

ΦΑΡΜΑΚΕΥΤΡΙΑ, ΕΙ-
δύλλιον βί.

Ἅμοι τὰ δάφναι φέρε Θέστυλι,
πᾶν τὰ φίλτρα.
στέψον τὰν κελέβαν φοινικέῳ
οἰὸς ἀώτῳ,
ὡς ἐν ἐμὸν βρυνεῦντα φίλτρα
καταθύσομαι ἄνδρα,
ὅσ μοι δωδεκαταῖος ἀφ' ὧ τάλας οὐδέπτ' ἥκει.
Οὐδ' ἔγνω πότερον τεθνάκαμεν, ἢ ζωοὶ εἰμὲς,
οὐδὲ θύρας ἄρραξεν ἀνάρσιος. ἦ ῥά οἱ ἄλλα
ὤχετ' ἔχων ὅτ' ἔρως ταχινὰς φένας, ἅτ' Ἀφοδίτα
βασεῦμαι πτὶ τὰν Τιμαγήτριο παλαίστραν
αὔριον, ὥσ νιν ἴδῳ, καὶ μέμψομαι οἷά με πρεῖ.
Νῦν δέ νιν ἐκθυέων καταθύσομαι. ἀλλὰ Σελαίνα
φαῖνε καλόν. τὶν γὰρ πταείσομαι ᾄσυχα δαῖμον,
τᾷ χθονίᾳ θ' Εκαίτᾳ, τὰν ἐν σκύλακεν τρομέοντι
ἐρχομένᾳν νεκύων ἀναίτ' ἠρία, καὶ μέλαν αἷμα.
χαῖρ' Εκαίτα δασπλῆτι, καὶ ἐς τέλος ἄμμιν ὀπήδει

φάρμα

φάρμακα παῦθ' ἕρδισε χρειόνα μήτε τι Κίρκης,
μήτε Μηδείας, μήτε ξανθᾶς Πδριμήδας.

ἰὺγξ ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν πρὶ δῶμα θὺν ἄνδρα.
ἄλφιτά τοι πρώτιστα πυρὶ τάκεται. ἀλλ' ἐπίπασε
θέστυλι δειλαία. πᾶ τὰς φρένας ἐκπεπότασαι;
ἦρά γέ σοι μυσαρὰν τὺν ἐπίχολμα τέτυγμαι;
πάσσ' ἅμα καὶ λέπε ταῦτα, τὰ Δέλφιδος ὀστία πάσσω.

ἰὺγξ ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν πρὶ δῶμα θὺν ἄνδρα.
Δέλφις ἐμ' αἰνίασιν, ἐγὼ δ' ὠδὶ Δέλφιδι μάφναν
ἄδω χ' ὡς αὐτὰ λακῆι μέσα καττυρίσσεται,
κἠξ ἀπίνας ἀφθῆι, κ' οὐδὲ σωλὸν ἐι δόμῳ αὐδῆι.
οὕτω τοὶ Δέλφις ἐνὶ φλογὶ σὰρξ' ἀμαθύνοι.

ἰὺγξ ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν πρὶ δῶμα θὺν ἄνδρα.
ὡς δ' αὕτως θὺν κηρὸν ἐγὼ τὸν δαίμονι τάκω,
ὡς τάκοιθ' ὧδ' ἔρως ὁ Μυνδιος αὐτίκα Δέλφις.
χὠς μύνη θ' ὅδε βόμβος ὁ χάλκεος ἐξ Ἀφροδίτας,
ὧς κῆνος μύνοιτο πρὸ ἀμετέρηι θύραισιν.

ἰὺγξ ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν πρὶ δῶμα θὺν ἄνδρα.
νῦν θύσω τὰ πίτυρα. τύ δ' Ἄρτεμι, πὰν δύνασαι γὰρ
κἠς τὸν ἀπάμαντα, πὰν εἰ πὲς ἀσφαλὲς ἄλλα.
θέστυλι τοὶ κύνα θ' ἅμμιν ἀνὰ πόλιν ὠρύοντι.
ἀθὸς ἐν τριόδοισι. χαλκίον ὡς τάχ' ἀχεῖ.

ἰὺγξ ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν πρὶ δῶμα θὺν ἄνδρα.
ἀνὶ λέπι σᾶι μὰν πόνος, σιγῶντι δ' ἄκη,
ἀ δ' ἐμὰ οὐ σιγᾶι στέργων ἔνδοθεν ἀνία.

ἀλλ' ἰωὴ τήνῳ πᾶς καπαίδεται, ὅς με τάλανα
αὐτὶ γυναικὸς ἔθηκε κακὰν, ἁ ἀπαλάρδενον ἁμάν.
ἰὺγξ ἔλκε τὺ τῆνον ἐμὸν πρτὶ σῶμα σὺν ἄνδρα.
ἐς ζὶς ἀπατένω, ⟨ζ⟩ ζὶς τάδε πότνια φωνῶ,
εἴτε γυνὰ τήνῳ πᾶκακέκλιται, εἴτε καὶ ἄλλᾳ,
τόσσον ἔχοι λάθας, ὅσσον πόκα θασέα φαντὶ
ἐνθάκα λαθέσθαν εἰν ἁλοκάμα Ἀειάλνας.
ἰὺγξ ἔλκε τὺ τῆνον ἐμὸν πρτὶ λῶμα σὺν ἄνδρα.
ὑπομανὲς φυτόν ὄσσι πᾷ ἀρκάσι. θὼς λ' ἔπι πᾶσι
καὶ πωλοι μάνοντι αὐ ὤρεα, καὶ θαὶ ἵπποι.
ὣς κ' Δέλφιν ἴδοιμι, καὶ ἐς τόδε λῶμα πεσοῦσι
μαινομέρῳ ἵκελον, λιπᾶς ἔκποθε παλαίσρας.
ἰὺγξ ἔλκε τὺ τῆνον ἐμὸν πρτὶ σῶμα σὺν ἄνδρα.
τοῖτ' ἀπ' τᾶς χλαίνας σὺ κράσπεδον ὤλεσε Δέλφις.
ὦ γὼ νῦν τί ποιῶ κατ' ἀγρίῳ ἐν πυρὶ βάλλω.
αἰαῖ ἔρως αἰνικρὲ, τί μεὺ μέλαν ἐκ χροὸς αἷμα·
ἐμφὶς ὡς λιμνᾶς ἅπαν ἐκ βλέφαρα πέπωκας.
ἰὺγξ ἔλκε τὺ τῆνον ἐμὸν πρτὶ λῶμα σὺν ἄνδρα.
σκῦραν τοι τεύχω πὺν κακὸν αὔριον οἰσῶ.
Θέστυλι, νῦν δὲ λαβοῖσα τὺ τὰ θρόνα ταῦθ', ὡς ὀμαξον
τᾶς τήνω φλιᾶς καθύπερτερον, ἅς ἔπι καὶ νῦν
ἐκ θυμῶ δέδεμαι. ὁ λέμβυ λόγον οὐδένα ποιῇ.
⟨ζ⟩ λέγ' ἐπφθύζοισα, τὰ Δέλφιδος ὀστέα πάσω.
ἰὺγξ ἔλκε τὺ τῆνον ἐμὸν πρτὶ λῶμα σὺν ἄνδρα.
νῦν λὴ μούνη ἐοῖσα πόθεν σὺν ἔρωτα δακρυσῶ;

ἐκ τίνο-

ἐκ τίνος ἄρξωμαι, τίς μοι κακὸν ἄγαγε δαίμων;
ἦνθ' ἁ τῶ νεκύλλω καναφόρος ἄμμιν ἀναξώ,
ἄλσος ἐπ' ἀρτεμίδος. τᾶ λήκυθος ἁ μὲν ἄλλα
θεῖα πρεπεύεσκε δοκεῖσα δ' ἐν λέκανα.

φάζεό μοι σ' ἔρωθ' ὅθεν ἴκω, πότνα Σελάνα.
καὶ μ' ἀ ὀδὺς χαρίλα θράσα ζοφὸς ἁ μακλῖτις
ἀγχίθυρος ναίοις κατεύξαο, καὶ λιτάνευσε
τὰν πρεπάν θεάων. ἐγὼ λέοι ἁ μεγάλοις
ὠμάρτευν, βύασοι καλὸν σύροις χιτῶνα,
κἀμμίσει λαμυρὰν τὰν ξυσίδα τᾶς κλεαρίστας.

φάζεό μοι σ' ἔρωθ' ὅθεν ἴκω, πότνα Σελάνα.
ἦνθ' εὖσα μέσον κατ' ἀμαξι σ', οὐ τὰ λύκοιν Θ',
εἶδον Δέλφιν ὁμοῦ τε καὶ βὐσάμιππον ἰόντας.
τοῖς λῆν ξανθοτέρα μὲν ἐλιχρύσοιο γενειάς.
στίλβα δ' ἐς σίλβοντα πλὺ πολέον ἢ σελάνας.
ὡς ἀπὸ γυμνασίοιο καλὸν πόνον ἄσπι λιοῦσιν.

φάζεό μοι σ' ἔρωθ' ὅθεν ἴκω, πότνα Σελάνα.
χ' ὥσ' ἴδον, ὡς ἐμάνην, ὡς μοι δοκεῖ θυμὸς ἰάφθη
σ' Ἀλαΐας. σ' λὲ κάλλος ἐτάκω. κ' οὐλ' ἔχω πρεπτᾶς
τήνας ἐφασάμην, οὐλ' ὡς πάλιν οἰκάδ' ἀπῆνθον,
ἔγνων, ἀλλὰ μέ τις καπυρὰ νόσος ὀξὰ λαπαξε.
κείμαν δ' ἐν κλιντῆρι λεκ' ἄματα κ' λέκα νύκτας.

φάζεό μοι σ' ἔρωθ' ὅθεν ἴκω, πότνα Σελάνα.
καί μοι χὼς μοῖ ὁμοῖ ἐπίνω πολλάκι θαλῶς.
ἐξέρεων λ' ἐκ κεφαλᾶς πᾶσι ξίχες. αὐτὰ ἤλοι πᾶ,

ὅσσ' ἔτ' ἴς καὶ σέρμα μ' ἐσ τίνος οὐκ ἐπέρησα,
ἢ πρίας ἐλιπὼν γραίας δόμον, ἃ ζυς ἐπᾴδει;
ἀλλ' ἴς οὐ λέν ἐλαφρόν. ὁ δ' ἐ χρόνος ἄνυτ' ἐφεύγων.

φάζεό μοι δ' ἐν ἔρωθ' ὅθεν ἴκω, πότνα Σελάνα.
χ' οὕτω τᾷ δούλᾳ δ' ἐν ἀληθία μῦθον ἔλεξα.
εἰ δ' ἄπ Θέσυλίμοι χαλεπᾶς νόσω εὗρέ τι μᾶχος.
πᾶσαν ἔχει με τάλαιναν ὁ Μύνδιος. ἀλλὰ μολοῖσα
τήρησον πρὶ τὰν Τιμαγήρω παλάϊσταν.
τίνει ἢ φοιτᾷ, τίνει λέχι ἁλὺ καθᾶται.

φάζεό μοι δ' ἐν ἔρωθ' ὅθεν ἴκω, πότνα Σελάνα.
καὶ πὶ κάνιν ἐόντα μάθοις μόνον, ἄσσα χ' εὗσον.
κἠφ' ὅτι Σιμαίθα τὺ καλῇ, ᾧ ὑφάγομ' ἄδε.
ὡς ἐφάμαν. ἀλλ' ἴνθι, θεά γα δ' ἐν λιπαρόχρων
εἰσ ἐμὰ δώματα Δέλφιν. ἐγὼ δ' ἐνίν ὡς ἐνόησα
ἄρτι θύρας ἀνερ οὐδὲν ἀμφιβόμβων πρὸ κούφω,

φαίζεό μοι δ' ἐν ἔρωθ' ὅθεν ἴκω, πότνα Σελάνα.
πᾶσα μὲν ἐψύχθη χρόνος πλέον, ἐκ δὲ μετώπω
ἱδρὼς μοι κοχύεσκεν ἴσον νοτίαισιν ἐέρσαις.
οὐδέ τι φωνᾶσαι δυνάμαν, οὐδ' ὅσσον ἐν ὕπνῳ
κωφεύοντα φίλαν πρὸ μητέρα τέκνα,
ἀλλ' ἐπάγλως ἀχθοῦμαι καλὸν χρόα πάνυθεν ἰσᾶν.

φάζεό μοι δ' ἐν ἔρωθ' ὅθεν ἴκω, πότνα Σελάνα.
καὶ μ' ἐσπλὼν ὥστρησε θυρᾶν χθονὸς ὄμματα πᾶσας.
ἔζετο δ' κλιντῆρι, θεὰ δ' ἐξόμνυτο φάρμυθον.
ἦ ῥα μ' Σιμαίθα τόσσον ἐφθάσας, ὅσσον ἐγὼ θὼν

πρὰμ

πρὰν πκα δ' ἐν χαρίεντα ξέχων ἔφθαξα Φιλῖνον,
ἐς δ' τεὸν καλέσαι τόσσ' ἔλθες, ἢ με πρὴμμν.
φάζεό μοι δ' ἐν ἔρωθ' ὅθεν ἵκω, πότνα Σελάνα,
ἄνθον γὰρ κἠγώ, ναὶ δ' ἐν γλυκὺν ἄνθον ἔρωτα,
ἢ φίλος, ἢ τέταρος ἐὼν φίλος αὐτίκα νυκτός.
μᾶλα μὴν ἐν κόλποισι Διωνύσοιο φυλάσσων,
κρατὶ δ' ἔχων λεύκαν Ηρακλέες ἱερὸν ἔρνος
πάντοθε πρφυρέῃσι βολὰς ἰώσσετο νειλικτάν.
φάζεό μοι δ' ἐν ἔρωθ' ὅθεν ἵκω, πότνα Σελάνα.
καί μ' εἰ μὲν κ' ἐλέγχεθε, τάδ' ἦς φίλα, ἢ πέλαφος
ἢ καλὸς πάντεσι μετ' ἀϊδδέοισι καλεῦμαι.
εὖδον τ' εἰ κε μόνον δ' καλὸν σόμα τεῦ ἐφίλασ,
εἰ δ' ἄλλα μ' ὠθεῖτε, ἢ ἀθύρα εἶχο μολπῶ,
πάντως ἢ πελέκεις λαμπαδες ἦνθον ἐφ' ὑμέας.
φαζεό μοι δ' ἐν ἔρωθ' ὅθεν ἵκω, πότνα Σελαναι.
νῦν ἦ χάριν μὴν ἔφαν τᾷ κύπριδι πρᾶτον ὀφείλειν,
ἢ μὴν τὰν κύπριν, τύ με δευτέρα ἐκ πυρὸς εἶλες
ὦ γύναι ἐσκαλέσασ τεὸν πρὶ δῶμ μέλαθρον
αὖτως ἠμίφλεκτον. ἔρως δ' ἄρα μ' λιπτὰς
πάλλαις ἀφαύστοις σέλας φλογερώτερον ἄθει.
φαζεό μοι δ' ἐν ἔρωθ' ὅθεν ἵκω, πότνα Σελαναι.
ὦ ἦ κακαῖς μανίαις, ἢ πρὶν ἐκ θαλάμοιο,
μὴ νύμφαν ἐφόβησ' ἔτι λέμνια θερμὰ λιποῖσαν
αἴθερος. ὣς ὁ μὲν εἶπεν, ἐγὼ δέ οἱ ἆτα χυπειθὴς
χειρὸς ἐφαπτομένᾳ μαλακῶν ἔκλιν' ὦθι λέκτρων.

ἢ ταχὺ χρὼς ὦ χρωτὶ τῷ παίνῳο, ἢ ἰὰ πρόσωπα
θερμότερ' ἢς ἢ πρόσθε, © ἐλιθυείσδεμβυ ἁλύ.
χ' ὣς κάρι μὴ μακρὰ φίλα θρυλέοιμι Σελάνα,
ἐπεάχθη τὰ μέγιστα, ἢ ἐς πόδον ἤνδομβυ ἄμφω
κοὐτέ τι τῆνος ἐμὶν ἐτεμέμναρ μέσφατοι ἐχθές,
οὔτ' ἐγὼ ἂυ τήνῳ. ἀλλ' ἤνθέμοι ἅτε φιλίσασ
μάτηρ τὰς πέμασ αὐλῆξίλοθ', ἅτε μελιξοῦσ
σάμβρον, ἀνίκα πέρτε πτ' οὐρανὸν ἔξεχον ἵ ωωοι,
ἀὼ τὰν ῥοδόπηχιν ἀπ' ὠκεανοῖο φέροισαι.
κἤπέμοι ἄλλά τε πολλά, © ὡς ἄρα Δέλφις ἔρατζ,
κἠντέμιν ἄυτε μιακὸσ ἔχει πόθος, εἴτε ἢ ἀνδρὸσ,
οὐκ ἔφατ' ἀξεκὲς ἴδμεν. ἀτὰρ τόσον αἰὲν ἔρωτος
ἄκρατον ἐπέχαρ, ἢ ἐσ τέλοσ ὤχερ φεύγων,
ἢ φαὶρ ὀιστὸν ἐφάνοισι τὰ σώματα τῆνα πυκάσδεν.
ταῦτά μοι ἀξείνα μυθήσαρο. ῥηϊδ' ἀληθής.
ἢ γάρ μοι ἢ ζὶς © πεξάκις ἄλλοτ' ἐφοίτη,
ἢ πὲξ ἐμὶν ἐτίθει τὰν σωρίδα πολλάκις ὅλπαν.
νῦν δέ τε σώλεκα τᾶος, ἀφ' ὧ τέν ιν οὐδὲ πρὸ εἶδον.
ἦρ' οὐκ ἄλλοτι τερπνὸν ἔχει. ἀμῶν δὲ λέλασται;
νῦν μὲν τοῖσ φίλοισ καταθύσομαι. αἰὲ δ' ἔπι κἠμὲ
λύσῃ, τὰν ἀΐδαο πύλαν ναὶ μοίρασ ἀραξεῖ.
τοιάδ' οἰ ἐν κίσσᾳ κακὰ φάσμακα φαμὶ φυλάσσειν,
ἀσυρίω λέσβοινα πὰρ ξείνοισι μαθοῖσα.
ἀλλὰ τύ μὲν χαίροισα πτ' ὠκεανὸν ζέπε πώλοις
ὥστιν'. ἐγὼ λέοισῶ δ' ἐνέμον πόνον, ὥσπερ ἔσωσαν.

χαῖρε

χαῖρε Σελαναία λιπερόχροε. χαίρετε δ' ἄλλοι
ἀστέρες ὑκ ἠλοιο κατ' ἄντυγα νυκτὸς ὀπαδοί.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΤΡΙ-
ΤΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΟΥ.

Ἐπιγράφεται δὲ μὴ εἰδύλλιον οὗτος, ἀπὸ τοῦ θ' ἡ Ἀμαρυλλὶς ἢ κωμάσασα. ἡ κωμάζει δέ τις τῇ Ἀμαρυλλίδι, τὸ ὄνομα δὲ μὴ δηλοῦται. εἰκάσαι δ' ἄν τις ὃν ἐπικωμάζοντα Βάττον τὸν Κυρηναῖον. οὗτος δὲ ὁ Βάττος ἐστὶν ὁ τὰ μὲν ἐρωτικὰ πρῶτος ἐξηγούμενος Κορύδωνι, ᾧ δὲν ἐρωτα ὃν εἶχε πρὸς τὴν Ἀμαρυλλίδα ἐμφαίνοντα. Τὰ δὲ προοίμια ἔοικεν ὢν ὁ Ἰταλίας περὶ Κρότωνα τῆς Σικελίας, ὅθεν καὶ τὴν Ἀμαρυλλίδα ἐποτίθεται. ὁ δὲ τοιοῦτος πρόσωπον, οὐκ ἄν εἴη ὡς ὁ Μοῦνατός φησιν, ἐκ τοῦ λέγειν δὲν ὠθικωμάζοντα,

Ἡξάτε τοι σιμὸς κατεφαίνομαι.

πλανᾶται γὰρ καὶ πρὸς τοῖς χρόνοις. φέρει δὲ ὁ ἐπικωμάζων λῶρα, ἢ ζώνην μέλαιναν καὶ στέφανον τῇ Ἀμαρυλλίδι, χάριν τοῦ προσδεχθῆναι. ἡ δὲ οὐδὲ λόγου αὐτὸν ἄξιον. μανιώδης καὶ θυμώδης δὲν βίον καταλύσαι προαιρεῖται. ὁ δὲ εἶδος, ἐπικωμαστικόν. Τὸν Τίτυρον οἱ μὲν κύριον, οἱ δὲ σωτῆρα εἶναί φασι. τινὲς δὲ ἀπὸ τοῦ σημοῦ, δὲν θεόκριτον οἴονται κωμάζειν, σημιχίδιον καλοῦντες. ἡ ἱστορία

πρὸς Λυκίδαν

νίαν.

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ

ΑΙΠΟΛΟΣ Η ΑΜΑΡΥΛΛΙΣ, Εἰλύλλιον γ΄.

Κωμάσδω ποτὶ τὰν Ἀμαρυλλίδα, τὰ λέμνα
αἶγες
βόσκονται κατ' ὄρος, ὁ δὲ Τίτυρος αὐτὰς ἐ-
λαύνει.

Τίτυρ' ἐμὶν δ' καλὸν πὰ λαμένε, βόσκε τὰς αἶγας,
ἁ ποτὶ τὰν κράναν ἄγε Τίτυρε, δ' ἐνόεχεν
δ' ἐν λιβυκὸν κνάκωνα φυλάσσεο, μή τυ κορύσσῃ.
ὦ χαρίεσσ' Ἀμαρυλλὶ τί μ' οὐκὲ πὰρ κατ' ἄνδρον
πᾶσκύπλοισ καλεῖς δ' ἐρωτύλον; ἢ ῥά με μισεῖς;
ἢ ῥὰ πρισμὸς καταφαίνομαι ἐννύθεν ἁμῶν
νύμφα ἁ πρόγενθος; ἀπάγξαθ αἰ μὲ κρησεῖς.
νὶ λέ ρι σ' ἑκάμαλα φέρω, πινῶθε καθεῖλον,
ὥμ' ἐκέλευ καθελεῖν τύ, δ' αὔριον ἄλλα ρι οἴσω.
θᾶσσι μὰν θύμαλγες ἐμὸν ἄχος· εἴθε γὰρ οἶμαν
ἀβρομβεῦσα μέλισσα, δ' ἐς πρὸν ἄνδρον ἰκοίμαν,
δ' ν κισσὸν σχάσις δ' τὰν πλέξιν, ἃ τύ νικάσδῃ.
νῦν ἔγνων δ' ν ἔρωτα. βαρὺς θεός· ἦ ῥὰ λεαίνας
μασλὸν ἐθύλαζε, σφυμῷ τέ νιν ἔτρεφε μάτηρ.
ὅς με κατασμύχων κἀς ὀστέον ἄχρις ἰάπτει.
ὦ δ' καλὸν πθορῶσα. δ' ᾶν λίθος. ὦ κυανόφρυ
νύμφα, πρόσσυξαί με δ' ν Αἰπόλον, ὥς τυ φιλάσω.
ἔστι δ' ἐν κενεοῖσι φιλαμάσην ἀλέα τέχνις.

δν

Τὸν στέφανον τῖλαί με καταστίκα λέπαὶ πρὶν σῖς·
Τόν ῥιεγὼν Αμῦλλὶ φίλα κιασοῖο φυλάασω,
Εμπλέξας καλύκεσσι χ' ὑόσμοισι σελίνοις.
Ω μοι ἐγὼ τί πάθω; τί ὁ λύστρος οὐχ ὑπακούεις;
Τὰν ἐαύτᾶν ἀρπᾶξεῖς κύματα τῆνα ἀλεῦμαι,
Ωπῆ τὼς θύννως σκοπάζετ' Ολπις ὁ γριπεύς.
Κἤκα μὰ πρθάνω, τόπε μὰν τὸν ἀδὺ τέτυκτ'.
Εγνων πρὰν ὄκαμβ' μεμναμένᾳ φιλέεις με;
Οὐδὲ σ' Ικλέος ἔλον πτεμαξατο σ' πλατάγημα.
Αλλ' αὔτως ἁπαλῷ πτὶ πάχει ὀξεμδάνθη.
Εἴπε καὶ ἀγροιὼ τάλαθέα κοσκινόμαν πις,
Α πρὰν πιολογεῦσα πλαεδᾶπις. οὕνεκ' ἐγὼ μβ
Τὶν ὅλος ἔγκειμαι, τὺ δὲ μβ λόγον οὐδένα πιῆ.
Ημαν ῥι λᾶκαν ἀβγματόκον αἶγα φυλάσσω.
Ταὶν με ἁ Μέρμνων Θ' Εειθακὶς ἀμελανόχρως
Αἰτεῖ, μᾶσσῶ οἱ, ἐπὶ τύ μοι ἐνσχεθύπῆ.
Αλλετ' ὀφθαλμόσμβ ὁ δεξιός. ἆρα γ' ἰδησσᾶ
Αὐτάν; ἀσεῦμαι πτὶ τὰν πίτω ὧδ' ἀπκλινθείς.
Καὶ κέμ' ἴσως πτίδη, ἐπὶ οὐκ ἀδαμαν τίνα ἐντί.
Ισσομένης ὄκα λὴ τὰν πξθένον ἤθελε γᾶμαι,
Μᾶλ' ἐν χερσὶν ἐλὼν δρόμον ἄνυσεν. ἀδ' Ατταλάντα
Ωσ' ἴσαν, ὣς ἐμάνη, ὣς ἐς ἔαθὺν ἄλετ' ἔρωτα.
Τὰν ἀπέλαν χ' ὠμαλυντις ἀπ' Οθρυος ἆπε Μελάμπὶς
Εσ πύλον. ἁ δὲ Βίαντος ἐν ἀγκοίνᾳσιν ἐκλίνθη
Μαντὼ ἁ χρείασα πειθόμενος Απόλλωνος.

Τὰν δ' ἐ καλὰν Κυθέρφαν ἐν οὔρεσι μᾶλα νομεύων,
Οὐχ οὕτως ὦ δῶνις ὠδὶ πολέον ἄγαπε λύσασ,
Ὡς τ' οὐδ' ἐφθίμωνον μιν, ἄτορ μαξοῖο τίθητι.
Ζαλωτὸς μὲν ἐμὶν, ὁ δ' ἀν ἀζοτὴν ὕπνον ἰαύων
Ἐνδυμίων, ζαλῶ δὲ φίλα γύναι Ἀσίωνα.
Ὃς τόσσων ἐκύρησιν, ὅσ' οὐ πυσιῖδι βέβαλοι.
Ἀλλέω τὰν κεφαλάν. τὶν δ' οὐ μέλει. οὐκέτ' ἀείσω.
Κεισεῦμαι δὲ πεσὼν, ἁ κρὶ λύκοι ὦ δέ μ' ἔδυντι,
Ὡς μέλι τι γλυκὺ σοῦ κατὰ βρόχθιο γένοιτο.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΕΙ ΔΥΛΛΙΟΝ.

Τοῦτο δ' εἰδύλλιον, βουκολικόν ἐστι. Βάττος μὲν οὖν ὠνόμασται, Κορύδων δὲ βουκόλος, οἱ πρὸς ἀλλήλους διαλέγονται ἀμοιβαίως. ὑποτίθεται δὲ ὁ ποιητὴς ἐν Κορύδωνα βοῦς νέμοντα βουκόλα τινὸς Αἰγωνος, ὃν φησὶν εἰς ὀλυμπίαν ἐπὶ Μίλωνος παλαιστοῦ ἀχθῆναι, ἰσχυρὸν ὄντα, ὡς ἀγωνίσηται δὲν ἢ Βάττον τοῦτον τυθῆναι νόμῳ, καὶ λέγοντα, ὅπου κακοῦ ἀνδρὸς ἔτυχον βουκόλα, καὶ εἰσὶ λεπταί. τὰ μὲν πρόβατα διακεῖσθαι δὲν Κρότωνι τῇ Σικελίας. ἀρχαιότερος δὲ Μίλων ποιητοῦ, εἶπε ὁ Μίλων τῇ ἑβδόμῃ πάλῃ νικᾷ, ὁ ᾗ δὲ τὸ κερας κατὰ τὴν ἑκατοστὴν ὀλυμπιάδα ἤκμασεν.

ΝΟΜΕΙΣ. ΕΙ-
δύλλιον δ'.

ΒΑΤΤΟΣ, ΚΑΙ ΚΟΡΙΔΩΝ.

Ειπέ μοι ὦ Κορύδων, τίνος αἱ βόες;
ἦ ῥὰ Φιλώνδα;
Οὐκ, ἀλλ' Αἴγωνος. βόσκεν δέ μοι αὐ Κο.
τὰς ἔδωκεν.
Η πατψε κρύβδαν τὰ πρόσπερα πάσας ἀμέλεις; Βά.
Αλλ' ὁ ἱέρων ὑφίη τὰ μοσχία, κἀμὲ φυλάσσει. Κο.
Ωὐδὲς δ' ἐς τίν' ἄφαντος ὁ βωκόλος ὤχετο χώραν; Βά.
Οὐκ ἄκουσας; ἄγων νιν ἐπ' ἀλφεὸν ὤχετο Μίλων. Κο.
Καὶ πόκα τῆνος ἔλαιον ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὀπώπη; Βά.
Φαντί νιν Ηρακλῆϊ βίην τε κάρτος ἐρίσδεν. Κο.
Κἤμ' ἔφαθ' ἁ μάτηρ Πολυδεύκεος ἦμεν ἀμείνω. Βά.
Κὤχετ' ἔχων σκαπάναντε καὶ εἴκατι τουτόθε μᾶλα. Κο.
Πείσαι τοι Μίλων καὶ τὼς λύκος αὐτίκα λυσσῆν. Βά.
Ταὶ δαμαλαὶ δ' αὐδὲν μυκώμεναι ὧδε πρθεῦντι. Κο.
Δειλαῖαι γ' αὗται, δὲν βωκόλον ὡς κακὸν εὗρον. Βά.
Ημὰν δειλαῖαί γε, τὰ οὐκέτι λῶντι νέμεσθαι. Κο.
Τήνας μὲν δήτοι τᾶς πόρτιος αὐτὰ λέλειπται Βά.
Τὠστέα. μὴ πρῶκας σιτίζετε, ὥσπερ ὁ τέττιξ;
Οὐ δᾶν. ἄλλοκα μέν μιν ἐπ' Αἰσαρίοιο νομεύω, Κο.
Καὶ μαλακῶ χόρτοιο καλὰν κώμυθα δίδωμι.

Ἄλλοκα δὲ σκαίρει τὸ βαθύσκιον ἀμφὶ λάτυμνον.

Βαι. Λεπτὸς μὰν χ' ὧ ταῦρος ὁ πύῤῥιχος εἴθε λαχοιεν
Τοὶ τῶ λαμπριάδα τοὶ δαμόται, ὅκκα θύοντι
Τᾷ ἥρᾳ τοιόν δε. κακοχρασμων γὰρ ὡ δᾶμος.

Κο. Καὶ μὰν ἐσ τὸ Μάλιμνον ἐλαύνετε, ἔς τε τὰ Φύσκω,
Καὶ τοτὶ τὸν Νήκαιθον, ὅπα καλὰ πάντα φύοντι,
Αἰγίπυρος καὶ Κνύζα, τὸ εὐώδης Μελίτεια.

Βαι. Φεῦ φεῦ βασεῦν τὴν ταὶ βόσου ὦ τάλαν Αἴγον
Εἰσ ἀΐδαν, ὅκα τὸ τὺ κακᾶς ἠράσαο νίκας.
Χ' ἁ σύριγξ εὐρῶτι παλύνετε, ἅν τοτ' ἐπάξα.

Κό. Οὐ τήνα γ', οὐ νύμφας, ἐπεὶ τοτὶ Πῖσαν ἀφέρπων,
Δῶρον ἐμίν νιν ἔλειπεν. ἐγὼ δέ τις εἰμὶ μελικτάς.
Κῆυ μὲν τὰ Γλαῦκας ἀγκρούομαι. εὖ δὲ τὰ Πύῤῥω,
Αἰνέω, τάν τε Κρότωνα. καλὰ πόλις ἁ Ζάκυνθος.
Καὶ τὸ τοτ' ἀῶον τὸ Λακίνιον. ἁ πρὸ ὁ πύκτας
Αἴγον ὀγδώκοντα μόνος κατεδαίσατο μάσδας.
Τηνεὶ δὲ τὸν ταῦρον ἀπ' ὤρεος ἅτε πιάξας
Τᾶς ὁπλᾶς, κἤδωκ' Ἀμαρυλλίδι. ταὶ δὲ γυναῖκες
Μακρὸν ἀνάυσαν, χ' ὡ βωκόλος ἐξετέλασσεν.

Βά. Ὦ χαρίεσ' Ἀμαρυλλί. μόνας σέθεν οὐδὲ θανοίσας
Λασεύμεσθ', ὅσον αἶτες ἐμὶν φίλαι, ὅσσον ἀπέσβας.
Αἶαι τῶ σκληρῶ μάλα δαίμονος, ὅσ μ' ἐλελόγχει.

Κο. Θερσεῖν χρὴ φίλε Βάττε, τάχ' ἄυριον ἔσσετ' ἄμεινον.
Ἐλπίδες ἐν ζωοῖσιν, ἀνέλπιστοι δὲ θανόντες.
Χ' ὡ Ζεὺς ἄλλοκα μὲν πέλει αἴθριος, ἄλλοκα δ' ὕει.

Βαι.

Θαρσέω. βάλλε κάτωθε τὰ μοχία. τᾶς γὰρ ἐλαίας Βά.
Τὸν θαλλὸν τρώγοντι, τὰ δύσσοα. σίτθ' ὁ λέπρος.
Σίτθ' ἁ Κυμαίθα, πρὶ τὸν λόφον, οὐκ ἐσακούεις; Κο.
Ἠξῶ ναὶ τὸν Πᾶνα, κακὸν τέλος αὐτίκα δωσῶν,
Εἰ μὴ ἄπει τουτῶθεν. ἴδ' αὖ πάλιν ἅδε πρθέρπει.
Εἴθ' ἦμοι ῥοικὸν τὸ λαγῳβόλον, ὥς τυ πατάξω.
Θᾶσαι μ' ὦ Κορύδων πρὶ τοῦ Διός. ἁ τὰ ἄκανθα Βά.
Αρμοῖ μ' ὧδ' ἐπάταξ' ὑπὸ τὸ σφυρόν ὡσ δὲ βαθεῖαι
Ταὶ ἀτρακτυλίδες ἐντὶ, κακῶς ἁ πόρτις ὄλοιτο.
Εσ ταύταν ἐτύπαν χασμώμενος. ἦ ῥά γε λεύσσεις;
Ναὶ, ναί. τοῖς ὀνύχεσσιν ἔχω τέ νιν. ἅδε κ' αὐτά. Κο.
Οσσίχον ἐστὶ τὸ τύμμα, τὸν ἁλίκον ἄνδρα δαμάσδει. Βά.
Εἰς ὄρος ὄχχ' ἕρπεις, μὴ ἀνάλιπος ἔρχεο Βάττε. Κο.
Εν γὰρ ὄρει ῥάμνοι τε καὶ ἀσπάλαθοι κομόωντι.
Εἶπ' ἄτε μοι Κορύδων, τὸ γερόντιον ἦ ῥ' τι μύλλει Βά.
Τήναν τὰν κυάνοφυν ἐρωτίδα, τᾶς πρτ' ἐκνίσθη;
Ακμαίν γ' ὦ δειλαῖε. πρὰν τέ μεν αὐτὸς ἐπενθὼν, Κο.
Καὶ ποτὶ τὰν μάνδραν κατελάμβανον ἅμος ἐνάρτι.
Εὖ γ' ὦ νθρωπε φιλοῖφα. τό, τοι τένος ἢ Σατυρίσκοις Βά.
Εγγύθεν, ἢ Πάνεσσι κακοκνάμοισιν ἐρίσδει.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΕΙ δυλλίου ε'.

Επιγραφετο μὲν τὸ εἰδύλλιον ἐκεῖν, αἰπολικὸν τὸν ποιμενικόν. προσδὲ λέγονται δὲ ἀλλήλοις ἡ Ιταλίας, πριμὴν τὸν Αἰπόλος. δραματικώτερον δέ ἐστι

ὦν τὸ εἰδύλλιον, τοῦ προσώπου τοῦ πρίνου μὴ ἐμφαινομένου. ἔστι δὲ τοῦ Αἰπόλου τὸ ὄνομα Κομάτας, ὃς καὶ Εὐμάρα τοῦ Συβαρίτα νέμει τὰς αἶγας. τοῦ δὲ πριμένος, Λάκων, ὃς Θουρίου τοῦ Συβαρίτα νέμει τὰ θρέμματα. ἔχει δὲ ὁ μὲν Κομάτας κόρην ἐρωμένην, Ἀλκίππην τοὔνομα. ὁ δὲ Λάκων, ἐρώμενον Εὐμήδην. ἀλλήλοις δὲ προσκαλοῦνται, περὶ Εὐμοισίας ἐρίζοντες. ὃς ἔπαθλον τῆς νίκης τίθενται. ὁ μὲν αἰπόλος τράγον, ὁ δὲ πριμὴν ἀμνόν. Μόρσωνα δὲ τῶν ᾠδῶν κριτὴν αἱροῦνται. τελεσάντων δὲ τὴν ἅμιλλαν, ὁ κριτὴς Μόρσων τῷ αἰπόλῳ τὴν νίκην ἀπονέμει. ὁ δ' ὠδὴ τῇ νίκῃ γαῦρος γενόμενος, προσαλέγετο ταῖς αἰξὶ, ὃς τὴν τοῦ τράγου ὠδὴ ταῖς αἰξὶν ὄρεξιν πειρᾶται καταστέλλειν, ὠδὴ νίκιον θυσίαν ταῖς νύμφαις εὐτρεπίζων.

ΟΔΟΙΠΟΡΟΙ Η ΒΟΥΚΟΛΙΑΣΤΑΙ.

Εἰδύλλιον ε.

ΚΟΜΑΤΑΣ, ΚΑΙ ΛΑΚΩΝ

Αἶπες ἐμαὶ τῆνον τὸν πριμένα τὸν Συβαρίταν
Φεύγετε τὸν Λάκωνα, τόμεν ναικὸς ἐχθὲς ἔκλεψεν.

Λά. Οὐκ ἀπὸ τᾶς κρᾶνας, σίτ' ἀμνίδες; οὐκ ἐσορῆτε

τόν

Τὸν μὲν τὰν σύριγγα πεῴαν κλέψαντα Κομάταν;
Τὰν πρίαν σύριγγα; τὺ δ' ὤκα λῶλε Συβάρτα Κο.
Ἐκ τάσω σύριγγα; τί δ' οὐκέτι (ὢ Κορύδωνι,
Ἀρκῇ τοι καλάμας αὐλὸν ἅπτυσθεν ἔχοντι;
Τὰν μοι ἔδωκε Λύκων ὠ λεύθερε. τὶν δὲ πρῖον Λά.
Λάκων ἐκκλέψας πὰκ ἔβα νάκος; εἰπὲ Κομᾶτα.
Οὐδὲ γὰρ Εὐμάρα ἔδε δωτότης ποιενύδην.
Τὸ κροκύλος μοι ἔδωκε δ' πρικίλον, ἀνίκ' ἔθυσε Κο.
Ταῖσ νύμφαις τὰν αἶγα. τὺ δ' ὦ κακὲ κἠτότ' ἔλαθες
Βασκαίνων, ἐν νῦν μετὰ λοίσθια γυμνὸν ἔθηκας.
Οὔ μ' αὐδὲν δὲν Πᾶνα δὲν ἄκριον, οὐ σέ γε Λάκων Λά.
Τὰν βαίταν ἀπέδυσ' ὁ Καλαίθιδης. ἢ κατὰ τῆνας
Τᾶς πέτρας, ὦ νθρωπε, μανεὶς ἐς κρᾶδιν ἀλοίμαν.
Οὐ μὰν οὔτ' αὐτὰς ἃς λιμναίδας ὦ γαθὲ νύμφας, Κο.
Αἴ τέ μοι ἵλαοί τε ἐν εὐμβυέες πελέθοισιν.
Οὔτοι τὰν σύριγγα λαθὼν ἔκλεψε Κομάτας.
Αἰ δὲ πιστεύεις, τὰ σάφι δὸς ἄλγε' ἀροίμαν. Λά.
Ἀλλ' ἔα ὤκα λῶς, ἐρίφον θέμεν. ἐντὶ μὰν οὐδὲν
Ἰσόν. ἀλλά τί σοι δυείσομαι. ἔστ' ἀπίστως.
Ὑς ποτ' Ἀθαναίαν ἔειν ἤρισε. νικὰ δὲ κἄν Κο.
Ὤν εἰφος. ἀλλ' ἄπε ἐν τὺ δὲν εὔβορον ἀμνὸν ἔρευσε.
Καὶ πῶς ὦ κίναδ' εὖ τάδε γ' ἔασε; δεῖ σε ἄμμιν; Λά.
Τίς δίχας ἀντ' ἐρίων ἐπικίξαρ; τίς δὲ πιεύξας
Λίγος πρωτόκοιο, κακὰν κύνα βούλετ' ἀμέλγειν;
Ὃς τὶς νικασεῖν δὲν πλατίον, ὡς τὺ ποιθεῖς Κο.

Σφὰξ βομβῶν τέττιγος ἐναντίον. ἀλλὰ γὰρ οὔτοι
Ὤριφος ἰσοπαλὴς, τὺ ἴδ' ὁ τράγος οὗτος, ἔρισδε.
Λά. Μὴ σπεῦδ'. οὐγάρ τοι πυρὶ θάλπεαι. ἅδιον ἀσῇ
Τᾷ δ' ὑπὸ τὰν κότινον ἢ τ' ἄλσεα ταῦτα καθίξας,
Τυχρὸν ὕδωρ τηνεὶ καταλείβετι. ὦ δὲ πεφύκει
Ποῖα, χ' ἁ στιβὰς ᾇδε, καὶ ἀκρίδες ὧδε λαλεῦντι.
Κο. Ἀλλ' οὔ τι σπεύδω. μέγα δ' ἄχθομαι, εἰ τύ με τολμῆς
Ὀμμασι τοῖς ὀρθοῖσι προβλέπειν. ὃν πρ' ἐόντα
Παῖ δ' ἔτ' ἐγὼν ἐδίδασκε). ἴδ' ἁ χάρις ἐς τί πρθέρπει;
Θρέψαι καὶ λυκιδεῖς, θρέψαι κύνας, ὥς τυ φαίγοντι.
Λαί. Καὶ πόκ' ἐγὼ πρὰ τεῦτι μαθὼν καλὸν, ἢ καὶ ἀκούσας,
Μέμναμ', ὦ φθονερὸν τὺ καὶ ἀπρεπὲς ἀνδρίον αὔτως;
Κο. Ἀνικ' ἐπύγιζόν τυ, τὺ δ' ἄλιεσθαι. αἱ δὲ χίμαιραι
Αἵ δε κατεβληχῶντο, τὸ τράγος αὐτὰς ἐστρύπη.
Λά. Μὴ βάθιον τήνω πυρίσματος ὑβὲ ταφείης.
Ἀλλὰ ἢν ἔρφ' ὧδ' ἔρπε, καὶ ὕστερα βωκολιαξεῖς.
Κο. Οὐχ' ἑρψῶ τηνεί. τούτῳ δρύσθω, ὧδε κύπειρος.
Ὧδε καλὸν βομβεῦντι πρὸ τὶ σμαίνεσι μέλισσαι.
Ἐνθ' ὕδαρος ψυχρῶ κρᾶναι δύο, ταί δ' ἐνθὶ δρένδρῳ
Ὄρνιχες λαλαχεῦντι τὸ ἁ σκιᾶ οὐδὲν ὁμοία
Τᾷ πρὰ τίν. βάλλει δὲ καὶ ἁ πίτυς ὑψόθε κώνους.
Λά. Ἠμὰν ἀρνακίδας τε τὸ εἴρια πᾷ δε πατησεῖς,
Ἀνίκ' ἔνθῃς, ὕπνῳ μαλακωτέρα. ταὶ δὲ τραγεῖαι
Ταὶ πρὰ τίν, ὄσδοντι κακώτερον ἢ τὺ πρὸ ὄσδεις.
Στασῶ δὲ κρητῆρα μέγαν λευκοῖο γάλακτος

Ταῖς

Ταῖς νύμφαισ, τασῶδε μ' ἀδέος ἄλλον ἐλαίω.
Αἰδίκα μ' τὺ μόλης, ἀπλὰν ἠείνωσι πατήσεῖς, Κω.
Καὶ πλάχον' αὐθῦζαν. ἀστεασεῖτ' ἢ λὲ χιμαιρᾶν
Δέρματα, τᾶ πὰ τὶν μαλακώτερα τεξάκις ἀργῶν.
Στασῶ δ' ὀκτὼ μὲν γαυλὼς ζωδ Πανὶ γάλακτος,
Οκτὼ δὲ σκαφίδας μέλιτος πλέα κηρί' ἐχίζασ.
Αὐτόθι μοι ποτίεισθε, μ' αὐτόθι βωκολιάσθω. Λά.
Τὰν σαυτᾶ πατίαν ἔχε τὰς θρύας. ἀλλὰ τίσ ἄμμε
Τίσ κεινεῖ; ἀλλ' ἔνδοι πόθ' ὁ βωκόλος ὧδε λυκώπας.
Οὐδὲ ἐγὼ τίνι ποτιλεύομαι. ἀλλὰ σὺ ἄνθρωπε, Κο.
Αἰλῆσ, σὺν θρυτόμου βωσεήσομεν, ὅσ τὰς ἐρείκας
Τίνασ τὰσ πὰ τὶν ξυλοχίσδε ταν ἐντὶ Μόρσων.
Βωσεόμεθ'. κ. τὺ κάλφ νιν. λ. ἰὼ θ' ὧξένε, μικκὸν ἄκουσον. Λά.
Τᾷ δ' ἐνθών. ἄμμες δ' ἐσίσδομες ὅσ τις ἀρείων
Βωκολιάσαισ ἐδῖ. τὺ δ' ὦ φίλε μήτ' ἐμὲ Μόρσων,
Εν χαλεπᾷ κείνᾳ, μήτ' ὦ τύπε θοὖτος ἐνάσῃς.
Νὰ ποτὶ τᾶν νυμφᾶν, νὰ Μόρσων, μήτε κομάτω Κο.
Τὸ πλέον ἰθύνῃς. μήτ' ὦν τύγα ζωδε χαρίξῃ.
Αδέ ρι ἀποίμνα τῶ Θρείω ἐδῖ Συβάρτα.
Εὐμάρα λὲ τὰσ αἶπας ὁρᾷσ φίλε τῶ Συβαρίτα.
Μὴ τύ τισ ἠρώτα ποτίῶ νιὸς, ἄτε Συβάρτα, Λά.
Αἴτ' ἐμὸν ἐδῖ κάκιστ' ὀποίμνιον, ὡσ λάλοσ ἐσσί.
Βεύπαθ' οὖρσ ἐγὼ μὲν ἀλαθέα πάντ' ἀγορεύω. Κο.
Κοὐδὲν καυχέομαι. τὸ δ' ἄπαν φιλοκέρμοσ ἐσσί.
Εἶα λέγ' εἰσ λέπισ, μὴ σὺν ξείνον ἐσ πόλιν αὖθισ Λά.

Ζῶντ' ἄφθω ὦ ταὶ ἀν ἡ τωμύλος ἅδα Κομάτα.

Κο. Ταὶ μῶσαι με φιλεῦντι πρὺ πολέον ἢ ἐν ἀοιδὸν
Δάφνιν, ἐγὼ δ' αὐταῖς χιμάρως δύο πρᾶντας ἔθυσα,

Λά. Καὶ τί ἔμ' ὦ πόλλων φιλέει μέγα, κ καλὸν αὐτὸ
Κεἰὸν ἐγὼ βόσκω. τὰ λὲ καλρνεα ἢ δ' ἢ ἐφέρπει.

Κο. Πλὰν δύο, ταῖς λοιπὰς διδυματόκος αἶγας ἀμέλγω
Καὶ μ' ἁ παῖς πθορεῦσα, τάλας λέγει αὐτὸς ἀμέλγεις;

Λά. Φεῦ φεῦ λάκων ρι τα λαρως χεδὸν ἐικαὶ πληροῖ
Τυρῶ, ἢ ἐν ἄναδον ἐν ἄνθεσι παῖδα μολύνῃ

Κο. Βάλλει κ μάλοισιν ἐν ἀπόλον ἁ κλεαρίστα,
Τὰς αἶγας πελῶντα. κ ἁδύ γι ποπωλιάσδει.

Λά. κ μὲ πὸ Κρατίδας ἐν πιμενὰ λῶς ἅπαντῶν
Εκμαίνει. λιπαρὰ δὲ πὲ αὐχένα σιετ' ἔθειρα.

Κο. Αλλ' οὐ σύμβλητ' ὄρεϊ κ ὠσβαρς οὐλ' ἀνεμώνα
Πρὸς ῥόδα, τῶν ἄνδρα πὲ αἱμασιαῖσι πφύκει.

Λά. Οὐλὲ γὰρ οὐλ' ἀκύλοις ὁειμαλίσιο. ἀ μὴ ἔχοντι
Λεπτὸν ἀπ' πρίνοιο λεπύριον, αἱ λὲ μελιχραί.

Κο. Κ ἐγὼ μὴ δώσω τᾶ πεθένῳ αὐτίκα φαίσαν,
Εκ τᾶς ἀρκεύθω καθελών. τλωεὶ πὲ ἐφίσδει.

Λά. Αλλ' ἐγὼ ἐς χλαῖναν μαλακὸν πόκ' ὀπόκα πέξω,
Τὰν οἴν τὰν πέλλαν, κρατίδα σὰν ἐσομαι αὐτός.

Κο. Σίτ' ἀπ' τᾶς κοτίνω ταὶ μυκάδες ὧδε νέμεσθε,
Ως ὄκ' παντες ὄρ' γεώλοφον, ἄτε μυρῖκαι.

Λά. Οὐκ ἀπ' τᾶς δρυὸς οὗτος ὁ κῶναρος ἄτε κυνάθα,
Τοτὶ δοσκησεῖσθε πτ' ἀγρλᾶς ὡς ὁ Φάλαρος.

Κο.

Εστι δέ μοι γαυλὸς κυπρίσσινος. ἔστι δὲ κρητὴρ, Κο.
Εργον Πραξιτέλευς, τᾷ παιδὶ δὲ ταῦτα φυλάσσω·
Χ' ἁμὶν ἐστὶ κύων φιλοπρίμνιος, ὃς λύκος ἄγχει. Λά.
Ον τοῦ παιδὶ δίδωμι τὰ θηρία πάντα διώκειν.
Ακρίδευ αἳ σὺν φαγμὸν ὑπερπαλῆτε σὺν ἁμόν. Κο.
Μή μευ λουβάσησθε τὰς ἀμπέλος. ἐντὶ γὰρ ἄβαι.
Τοὶ τέττιγες ὁρῆτε σὺν αἰπόλον ὡς ἐρεθίσδω. Λά.
Οὕτω κ' ὕμμευ θὴν ἐθερίσδετε τὼς καλαμευτάς.
Μισέω τὰς δασυκέρκος ἀλώπεκας, αἳ τὰ Μίκωνος Κο.
Αἰεὶ φοιτῶσαι τὰ τρθέσπερα ῥαγίζοντι.
Καὶ τὴν ἐγὼ μισέω τὼς κανθαρος, οἳ τὰ Φιλώνδα Λά.
Σῦκα κατατρώγοντες, ὑπηνέμιοι φορέοντι.
Η οὐ μέμνασ' ὅτ' ἐγὼν τὺ κατήλασα. καὶ τὺ σεσαρὼς Κο.
Εὖ τρτε κιγκλίζευ, καὶ τᾶς δρυὸς εἴχεο τήνας;
Τοῦτο μὲν οὐ μέμναμ', ὅκκα μὰν τῇ δέ τυ δαίσας Λά.
Εὐμάρας ἐκάθηρε, καλῶς μαλα ἐστὶ γ' ἴσαμι.
Ηδη τις Μόρσων πικραίνετι οὐχὶ πρῴσθευ; Κο.
Σκίλλας ἰὼν γραίας ἀπὸ σαίματος αὐτίκα τίλλοις.
Κἠγὼ μὲν κνίσδω Μόρσων τινὰ, καὶ τὺ δὲ λεύσσεις Λά.
Ενθὼν τὰν κυκλάμινον ὄρυσσέ νιν εἰς σὺν Αλεντα.
Ιμέρα ἀνθ' ὕδατος ῥείτω γάλα, καὶ τὺ δὲ Κρᾶθι Κο.
Οἴνῳ πορφύροις. τὰ δέ τοι Σία κρῆτιν ἐνείκαι.
Ρείτω χ' ἁ Συβαρίτις ἐμὶν μέλει, καὶ σὺ τρτ' ὄρθρον Λά.
Απαῖς ἀνθ' ὕδατος, τὰν κάλπιδα κηρία βάψαι.
Ταὶ μὲν ἐμαὶ κύτιλόν τε, καὶ αἴγελον αἶτες ἔδοντι, Κο.

Καὶ σχῖνον πατέοντι, τὸν ἐν κομάροισι κέοντι.
Λαλ. Ταῖσι δ' ἐμαῖς ὄιεσσι παρεστι μὲν ἁ μελίτεια
Φέρβεσθι. πολλὸς δὲ κ' ὡς ῥόδα κισσὸς ἐπανθεῖ.
Κο. Οὐκ ἔραμ' Αλκίππας, ὅτι με πρὰν οὐκ ἐφίλασε
Τῶν ὤτων κατελοῖσ', ὅκα οἱ τὰν φάσσαν ἔδωκα,
Λά. Αλλ' ἐγὼ Εὐμήδευς ἔραμαι μέγα. τὸν γὰρ ὅκ' αὐτὸν
Τὰν συριγγ' ὤρεξα, καλὸν τί με καρτ' ἐφίλασεν.
Κο. Οὐ θέμι δ' ν Λάκων πρ τ' ἀηδόνα κίσσας ἐρίσδεν,
Οὐδ' ἔπρπας κύνκοισι. τὺ δ' ὦ τάλαν ἐσσὶ φιλεχθής.
Μ. Παύσασθι κέλομαι δ' ν πριμένα. τὶν δὲ Κομάτα
Δωρεῖτι Μόρσων τὰν ἀμνίδα. τὸν τὺ δὲ θύσας (ψον.
Ταῖς νύμφαις, Μόρσωνι καλὸν κρέας αὐτίκα πέμ-
Κο. Πεμψῶ ναὶ δ' ν Πᾶνα φιμάσσεο πᾶσα τραγίσκων
Νῦν ἀγέλα. κ' ἐγὼ τὴν ἴδ' ὡς μέγα τοῦτο καχαξῶ
Κατ τῶ λαγκωνος τῶ πριμένος. ὅττι πόκ' ἤδη
Ανυσάμαν δ' ν ἀμνόν. ἐσ οὐρανὸν ὔμμιν ἁλεῦμαι.
Αἶγες ἐμαὶ θαρσεῖτε κορυχίδες. αὔριον ὔμμε
Πάσας ἐγὼ λυσῶ Συβαρίτιδος ἔνδοθι κράνας.
Οὗτος ὁ λευκίτας ὁ κορυπτίλος, ἐν τιν' ὀχεύσεις
Τᾶν αἰγᾶν, φλασῶ τυ, πρὶν ἢ ἐμὲ καλλιορῆσαι
Ταῖς νύμφαις δ' ν ἀμνόν. ὅδ' αὖ παλιν. ἀλλὰ γενοί-
Αἰ μή τυ φλάσαιμι, Μελάνθιος αὐτὶ Κομάτα. (μαν

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΕΚ
τοῦ εἰδυλλίου.

Δαμοίτας καὶ Δάφνις θέρους ὄντος μεσημβρίας, εἰς
ἓν τὰ

ἓν τὰ θρέμματα βυελαύνουσι, καὶ ἀμοιβαίως τὴν περὶ Κύκλωπος ὑπόθεσιν ἄδουσιν. ἄρχετο μὲν οὖν ἐξ ᾠδῆς ὁ Δάφνις, ὡς πρὸς τὸν Κύκλωπα τὴν ἀπόδοσιν ποιούμενος. ὁ δὲ Δαμοίτας ἀποκρίνετο ἐκ προσώπου τοῦ Πολυφήμου δῆθεν. Τὰ πράγματα ἐν Σικελίᾳ. προσδιαλέγετο δὲ ὁ ποιητὴς Ἀράτῳ, οὗ μέμνητο ἐν τοῖς Θαλυσίοις, καὶ ἀλλαχοῦ.

Ἄρατος δ' ὁ τὰ πάντα φιλαίτατος ἀνέρι. "
καὶ πάλιν.
Μηκέτι φουρῶμεν ἐπὶ προθύροισιν Ἄρατε. "
Δύνατο δὲ οὗτος εἶναι, ὁ τῶν φαινομένων ποιητής.

ΒΩΚΟΛΙΑΣΤΑΙ,
Εἰδύλλιον Εκτον.

ΔΑΜΟΙΤΑΣ ΚΑΙ ΔΑΦΝΙΣ.

Δαμοίτας καὶ Δάφνις ὁ βωκόλος εἰς ἕνα χῶρον
Τὰν ἀγέλαν πόκ' Ἄρατε βυάγαγον.
ἧς δ' ὁ μὲν αὐτῶν
Πυῤῥὸς, ὁ δ' ἡμιγένειος. ἐπὶ κράναν δέ τιν' ἄμφω
Ἐσδόμενοι θέρεος μέσῳ ἄματι, τοιαῦ δ' ἄειδον.
Πρῶτος δ' ἄρξατο Δάφνις, ἐπεὶ καὶ πρῶτος ἐρίσδεν.
Βάλλει τοι Πολύφαμε τὸ πρίμνιον ἁ Γαλάτεια Δφ.

Μάλοισιν, δυσέρωτα δὲν Αἰπόλον ἄνδρα καλεῦσα.
Κάν τύ νιν οὔ πρὸ ὁρῆσθα τάλαν, ταλαν, ἀλλὰ κάθησαι
Αδέα συρίσδων. παλιν ἅιδ' ἴδε τὰν κύνα βάλλει,
Ἀρι τᾶν ὀΐων ἕπεται σκοπὸς, ἁ δὲ βαΐσδει
Εἰς ἅλα δερκομένα. τὰ δέ νιν καλὰ κύματα φαίνει
Ἀσυχα καχλάζοντα, ἐπ' αἰγιαλοῖο θέοισαν.
Φράζεο μὴ τᾶσ παιδὸς ἐμᾶ κνάμαισιν ὀρούσῃ
Εξ ἁλὸς ἐρχομένας, κατὰ δὲ χρόα καλὸν ἀμύξῃ.
Α δὲ καὶ αὐτόθι τοι δεξάθρυπτετι, ὡς ἀπ' ἀκάνθας
Τὰ καπυραὶ χαῖται δὲ καλὸν θέρος ἁνίκα φύττει.
Καὶ φεύγει φιλέοντα, καὶ οὐ φιλέοντα διώκει.
Καὶ δὲν ἀπὸ γραμμᾶς κινεῖ λίθον. ἢ γὰρ ἔρωτι (ταὶ
Πολλάκις ὦ Πολύφαμε τὰ μὴ καλὰ καλὰ πέφαν
Τῷ δ' ἐμᾶ Δαμαίτας ἀνεβάλλετο, καὶ τάδ' ἄειδεν.

Die lieb fehlt eh so bald vs ein bis dreck als vs ein rosen bladt.

Δα. Εἶδον ναὶ δὲν Πᾶνα, δὲ πρίμνιον ἁνίκ' ἔβαλλε.
Κοὔμ' ἔλαθ', οὔ δὲν ἐμὸν δὲν ἕνα γλυκὺν ὦ πρθόρημι
Ες τέλος. ἀυτὰρ ὁ μαντις ὁ Τήλεμος ἔχθρ' ἀγορεύων,
Εχθρὰ φέροι πρτὶ οἶκον, ὅπως τεκέεσσι φυλάξῃ.
Αλλὰ καὶ αὐδὲς ἐγὼ κνίσδων παλιν, οὐ πρθόρημι,
Αλλ' ἄλλαν τινὰ φαμὶ γυναῖκ' ἔχεν. ἅδ' ἀΐοισα
Ζαλοῖμ', ὦ Παιὰν, ὦ τάκετι. ἐκ δὲ θαλάσσας
Οἰστρεῖ, παπταίνοισα πρτ' ἄντρατε, καὶ πρτὶ πρίμνας.
Σῖτα δ' ὑλακτεῖν νιν καὶ τᾷ κυνί. καὶ δὲ ὅκ' ἤρων
Αὐτᾶσ, ἐκνυζᾶρ πρτ' ἰσχία ῥύγχος ἔχοισα,
Ταῦτα δ' ἴσως ἐσορῶσα πριεῦντά με πολλάκι, πεμψεῖ

Αγγε

ἀγγέλον. αὐτὰρ ἐγὼ κλασῶ θύρας, ἔστε κ' ὀμόσῃ
Αὐτά μοι τορέσιν καλὰ σ' ἐμνια τᾶσδ' ἐπιβάσω.
Καὶ γάρ θην οὐλ' εἶδος ἔχω κακὸν ὅσσε λέποντι.
ἦ ῥ' ἀρὰν ἐς πόντον ἐσέβλεπεν, ἦς δὲ γαλάνα.
Καὶ καλὰ μὲν τὰ γυῖα, καλὰ σ' ἐμὶν ἀμία κώρα,
Ὡς πρὸ ἐμὶν κέκειτο, κατεφάνιο. τὸ δέ τ' ὀδόντων
Λευκοτέραν αὐγὰν παρίας ἔτι φαινε λίθοιο.
Ὡσ μὲν βασκανθῶ δέ, τίσ εἰσ ἐμὸν ἔπλυσε κόλπον.
Ταῦτα γὰρ ἀ γραῖα μοι κοτυτίαρις ἔδειδαξεν,
Ἃ πρὰν ἀμὼν παῖσι πὸρ Ἰωνοκόωντι πραύλει.
Τόσσ' εἰποῦσ', ὃν Δελφὶν ὁ Δαμοίτας ἐφίλασε.
Χὠ μὲν τὸν σύριγγ', ὁ δὲ τὰν καλὸν αὐλὸν ἔδωκεν.
Αὔλει Δαμοίτας, σύριζε δὲ Δελφὶς ὁ βωτᾶς.
Ὀρχεῦντ' ἐν μαλακᾷ τὰ πόρπισε αὐτίκα πίσᾳ,
Νίκα μὰν οὐδ' ἄλλος, ἀναλασάρι δ' ἐγέλων.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΟΥ Ζ.

Ἐπιγράφεται μὲν εἰδύλλιον θαλύσια. τὰ δὲ πράγματα ἐν Κῷ. ὠδήκασε δὲ τὴν νίκην ὁ Θεόκριτος, ὅτε πρὸς Προλεμαῖον εἰς Ἀλεξάνδρειαν ἀπῆλθε, φίλος κατέστη θρασυάμῳ τῷ Ἀντιγένει Λυκωπέος ἰοῖσι. καὶ κληθεὶς ἐπ' αὐτὸ εἰς ἀγρὸν ἔθυε θαλύσια Δήμητρος, ἃ πεισιμβρίοις ἐκείνοις ἀμύνατο. ὅθεν καὶ ἐπιγράφεται, ὡς καθ' ὁδὸν ἐντυγχάνῃ λυκίσκῳ τῷ Κυδωνιατῇ ἐκ Κρήτης, καὶ ὅπως ἀλλήλοις ὁμιλοῦσι, καὶ διεξέρχονται

ὧν ἑαυτῆ ἔρωτας. ἦρα σὲ ὁ Λυκίσκας παῖς ἀπάνα
κρος Μιτυληναῖος. ὁ δὲ Θεόκειος Μυρτὶς ὄνομα. λαμ
βάνει δὲ ὁ Θεόκειος λαγωβόλον πρὰ Λυκίσκα. καὶ
οὕτω χωρεῖζοντες ἀλλήλων. Ἄλλως.

Ἐπιδημήσας ὁ Θεόκειος ἐν Κῷ, ἐμιλιώθη φασιάδ
μῳ τῷ αὐτιπένει τῶς Λυκωπέως ὑοῖς. κληθεὶς δ' ὑπ'
αὐτῶν ὠδὴ θαλύσια σὺν μήτηρ, ἄπειμι μὲν οὐκ εἰδώς, τῷ
ἀμύντᾳ, οὐχ ὡς μούνατος· φησὶ μετὰ φασιάδα μὴ
ἀπηγεῦντας τῶν καλεσάντων αὐτόν.

ΘΑΛΥΣΙΑ, Η ΕΙΡΗΝΗ ΟΔΟΙ πρεῖα, Εἰλύλλιον ζ.

Σχεδόν, ἀνίκ' ἐγώ τε καὶ Εὔκειος εἰς
ἓν Ἀλεῦντα
Εἴρπομες ἐκ πόλιος. ὧν καὶ ξένος ἄμ
μιν Ἀμύντας.
Τᾷ δηοῖ δὲ ἔτυχε θαλύσια ὁ Φρασίδαμος
Καὶ γυνὰ καὶ δύο τέκνα Λυκώπιος. εἶα πρὸς ἠθλόν.
Χαῶν τ' ἔτ' ἄνωθεν ἀπὸ Κλυτίας τε καὶ αὐτῶ
Χαλκώνος, βούρρινα δόσ' ἐκ πόλος ἄνυε κράναν.
Εὖ γ' ἐνδρεσάμενος πέρθε γόνυ. τὰ δὲ πὰρ αὐτὰν
Ἄϊγειροι πέλεά τε ἰύσκιον ἄλσος ἔφαινον,
Χλωροῖσιν πετάλοισι κατηρεφέες κομόωσαι.
Κὤὐπω τὰν μεσάταν ὁδὸν ἤνυμες, οὐδὲ σὺ σᾶμα

Ἀμῖν

Αμῖν τῶ Βρασίλα καπεφάνηθο. καὶ ἢν ὁδῖταν
Εθλὸν ἢ μοίσα τισὶ κυδωνικὸν εὕρομεν ἄνδρα.
Ωνομα μὲν Λυκίδας. ἦς δ' Αἰπόλος. οὐδέ κε τίς μιν
Ηγνοίκοτιν ἰδ' ὢν, ἐπὶ ἀπτόλῳ ἔξοχ' ἐώκει.
Εκ μὲν γὰρ λασίοιο δασύθριχος εἶχε θάλθιο
Κνακὸν λέρμ' ὤμοισι, νέας ταμίσοιο ποτόσδεν.
Αμφὶ δέ οἱ σὠθεσι περὼν ἐσφίγγετο πέπλος
Ζωσῆει πλακερῷ, ξοικὰν λ' ἔχεν ἀχιελάῳ
Δεξιτερᾷ κορύναν, καὶ μ' ἀζέμας εἶπε σισαιὼσ
Ομμασὶ μειδιόωντι, πέλως δέ οἱ ἴιχετο χείλεα.
Σιμιχίδα, πᾶ δὴ τὺ μεθημέριον πόδας ἕλκεις;
Ανίκα δὴ Φ Θᾶρος ἐφ' ἁμασιαῖσι καθεύδει.
Οὐδ' Ὀτυμβίδαι κορυδαλλίδες ἠλιόωντες.
Η μετὰ σκῖπα κλισὸς ἐπίγεαι, ἢ πινος ἀσῶν
Λαιὸν ἰωθρώσκεις, ὥς τὺ πσὶ νεισομένοισι
Πᾶσι λίθος πέλοισα πτ' ἀρβυλίδαισιν ἀείδει.
Τὸν δ' ἐγὼ ἀμείφθην. Λυκίδα φίλε, φαῖλί τυ πάντες
Εμμεν συεικτὰν μέγ' ἀοιδοχον, ἔν τε νομεῦσιν,
Εντ' ἀμητήρεσι. θ' δὴ μαλα θυμὸν ἰαίνει
Αμέτερον. καὶ τοι κατ' ἐμὸν νόον ἰσοφαρίζειν
Ελπομαι, ἀλλ' ὁλὸς, ἄσσα θαλυσιάσδ. ἢν ἑταῖροι
Ανέρθῳ εὐσελίνῳ σὺν ἁμάτερι σκῖπα τελεῦντι,
Ολβῳ ἀπεχόμενοι. μάλα γάρ σφισι τοῖονι μέτρῳ
Λ λαίμων ἐυκεῖθεν ἀνεπλήρωσεν ἀλωάν.
ἀλλ' ἄγε λὴ, ξυνὰ γὰρ ὁλὸς, ξυνὰ δὲ μὴ ἀὼσ,

Βωκολιασδώμεθα. τάχ' ὤπερος ἄλλον ὀνασεῖ.
Καὶ μ' ἐγὼ μισᾶν κἀπυρὸν στόμα, κ' ἡμὲ λέξῃ τι
Πάντως ἀοιδὸν ἄριστον, ἐγὼ δ' ἐς ἴσον οὐ ταχυπειθής.
Οὐ δ' ἄν, οὐ γάρ πω κατ' ἐμὸν νόον, οὔτε σὺν ἐθλὸν
Σικελίδαν νίκημι σὺν ἐκ Σαλμωνίδος οὔτε Φιλητᾶν
Ἀείσω. βαρὺ χορὸς λέπτ' ἀκείδας ὡς τις ἐείσω.
Ὡς ἐφάμαν ἐπίτασε· ὁ δ' ἀπόλυρα λύγ' ἁλώσας
Ταὶ νύμφαι ἐφα κορύναν σώρησόμαι, οὕνεκεν ἐσσί
Πᾶν ἐπ' ἀληθείᾳ πεφυλασμένον ἐκ Διὸς ἔρνος.
Ὡς μοι ὦ τέκτων μέγ' ἀπέχθητι, ὅς τις ἐρεθνὴ
Ἴσον ὄρεις κορυφᾷ τελέθοι δόμον ὡρομέδοντος.
Καὶ μοισᾶν ὄρνιχθι, ὅστις τί τι Χῖον ἀοιδὸν
Αὐτίκα κοκκύζοντες, ἐπὼσπα μοχθίζοντι.
Ἀλλ' ἄγε βωκολικᾶς ταχέως ἀρχώμεθ' ἀοιδᾶς
Σιμιχίδα, κἠγὼ μέλι, ὄρνι φίλος ἔσσι μοι ἀρέσκει
Τοῦθ', ὅ, τι περ ἐν ὄρεσι δ' μελύδριον ἐξεπόνασε.

Λ. Εἶσε τὴ Ἀπάνακτι καλὸς τράγος ἐς Μιτυλάναν.
Χ' ὅταν ἐφ' ἑσπερίοις ἐίφοισι νότος ὑγρὰ δονάκει
Κύματα, χ' Ὠρίωνος ὅτ' ἐς μέσσον κατιόντος
Αἴκεν ὄν Λυκίδαν ὁ πλεύμονον ἐξ Ἀφροδίτας
Ῥύσηται. θρόμος γὰρ ἔρως αὐτῶν μετὰ παῖδες.
Χ' ἀλκυόνες συρεσιῦν τὰ κύματα, ἅνπτε θάλασσαν,
Τόντε νότον, τόν τ' εὖρον, ὃς ἐξ ἁλὸς ἄγρα κινεῖ
Ἀλκυόνας, γλαυκαῖσι νηρείσι, ταὶ τε μάλιστα
Ὀρνίθων ἐφίλαθεν, ὅσαις τέκε ἐξ ἁλὸς ἄγρα.

Ἀπά

Ἀγκάνακ᾽ ἢ πλόον ἀξημενῷ ἐς Μιτυλάναν
Ὡρια πάντα γένοιτο, κ᾽ εὔπλοον ὅρμον ἵκοιτο.
Κἀγὼ τῆνο κατ᾽ ἄμαρ αὐήθινον ἢ ξοδέκτα
Ἢ καὶ λευκοΐων στέφανον πόθι κρατὶ φυλάσσων.
Τὸν πελεατικὸν οἶνον ἀπὸ κρητῆρος ἀφύξω,
Παρ᾽ πυρὶ κεκλιμένω. κύαμον λέπε ἐν πυρὶ φυξῶ.
Χ᾽ ἁ στεφάνα ἐσσῆται πεπυκασμένα, ἐς τ᾽ ὧ πάχυ
Κνύζα τ᾽ ἀσφοδέλω τε, πολυπναμπέω τε σελίνω.
Καὶ πιόμαι μαλακῶς μεμνημένος Ἀγκάνακτος,
Αὐταῖσιν κυλίκεσσι κ᾽ ἐς ξύγα χεῖλος ἐρείσω.
Αὐλησεῦντι μέμοι λύρα πρεμνίες. εἷς μὲν Ἀχαρνεύς,
Εἷς δὲ Λυκωπίτας. ὁ δὲ Τίτυρος ἐγγύθεν ἀστῖ,
Ὡς πόκα τᾶς ξενίας ἐράσαρ᾽ Δαφνὶς ὁ Ἐώτας,
Χ᾽ ὡς ὄρος ἀμφεπάλευ, κ᾽ ὡς ἁρύθη αὐδὲν ἐθρήνεω,
Ἡμέρα, αἵ τε φύοντι πὶξ ὀχθαισιν πταμοῖο.
Εὖ τε χὠν ὡς τις κατετάκετο μακρὸν ὑφ᾽ Λἶμον,
Ἢ Ἄθω, ἢ Ροδόπαν, ἢ Καύκασον ἐσχατόεντα.
Ἀστὶ δ᾽ ὡς πόκ᾽ ἔδεκτο δυνάπολον θυέα λάρναξ
Ζωὸν ἐόντα κακῆσιν ἀταθάλῃσιν ἄνακτος.
Ὡς τέν᾽ ἀμαὶ λειμωνόθε φέρβον ἰοῖσαι
Κέδρον ἐς ἀσκείαν μαλακοῖσ᾽ ἀνθεσι μέλισσαι.
Οὕνεκά οἱ γλυκὺ μοῖσα κατὰ στόμαθος χέε νέκταρ.
Ὦ μακαρεῖ σὲ κομάτα τὺ θὴν τάδε περπνὰ πεπόνθες,
Καὶ τὺ κατεκλάθης ἐς λάρνακα, κ᾽ τὺ μελισσᾶν
Κηρία φορβόμενος ἔρος ὤειον ἐξετέλεσας.

αἶθ' ἐπ' ἐμεῦ ζωοῖς ἐναρίθμιος ὤφελες ἦμεν.
Ὡς γὰρ ἐγὼν ἐνόμενον αὐ' ὤρεα τὰς καλὰς αἶγας
Φωνᾶς εἰσαΐων. τὺ δ' ὑπὸ δρυσὶν, ἢ ὑπὸ πεύκαις
ἁδὺ μελισδόμενος κατακέκλισο θεῖε Κομάτα.
Χ' ὦ μὲν τόσσ' εἰπὼν ἀπεπαύσατο. τὸν δὲ μετ' αὖθις
Κἠγὼν τοῖ' ἔφαμαν Λυκίδα φίλε, πολλὰ μὲν ἄλλα
Νύμφαι κἠμὲ δίδαξαν αὐ' ὤρεα βουκολέοντα
Εσθλά, τά, που ἢ ζανὸς ἐπὶ θρόνον ἄγαγε φάμα.
ἀλλὰ τόγ' ἐκ πάντων μέγ' ὑπείροχον ὦ τὺ γεραῖρεν
ἀρξεῦ μ' ἀλλ' ὑπάκοισον, ἐπεὶ φίλος ἔπλεο μοίσαις,
Σιμιχίδα μὲν ἔρωτες ἐπέπταρον, ἢ γὰρ ὁ δειλὸς
Τόσσον ἐρῇ μυρτοῦς, ὅσον ἔιαρος αἶγες ἔραντι.
Ὤρατος δ' ὁ τὰ πάντα φιλαίτατος ἀνέρι τήνῳ,
Παιδὸς ὑπὸ σπλάγχνοισιν ἔχει πόθ), οἶδεν ἄριστις
Εσθλὸς ἀνὴρ μέγ' ἄριστις, ὃν οὐδέκεν αὐτὸς ἀεῖδεν.
Φοῖβος σὺν φόρμιγγι πρὰ τριπόδεσσι μεγαίροι,
Ὡς ἐκ παιδὸς Αρατος ὑπ' ὀστέον αἴθετ' ἔρωτι.
Τόν μοι Πὰν Ομόλας ἐρατὸν πέδον ὅς τε λέλογχας
ἄκλητον κείνοιο φίλας ἐς χεῖρας ἐρείσαις.
Εἴτ' ἔστ' ἄρα Φιλῖνος ὁ μαλθακὸς, εἴτε τις ἄλλος
Κἢν μὲν ταῦθ' ἔρδοις ὦ Πὰν φίλε, μή τύ τι παῖδες
ἀρκαδικοὶ σκίλλαισιν ὑπὸ πλευρεῖς τε καὶ ὤμους
Τανίκα μαστίσδοιεν, ὅτε κρέα τυτθὰ πρείη.
Εἰ δ' ἄλλως νεύσαις, κατὰ μὲν χρόα πάντ' ὀνύχεσσι
Δακνόμενος κνάσαιο καὶ ἐν κνύδαισι καθεύδοις.

Εἴης

Εἴης λεήσδωνῶν μὴν ἐν ὄυρεσι χείματι μέσῳ
Εβρον παρ' πταμὸν τεζαμμενος, ἐγγύθεν ἄρκυ.
Εν δ' ἐθέρει πυμαίρισι πρ' αὐθιόπασι νομεύοισ,
Πέξαι ὑπὸ βλεμύων, ὄθεν οὐκέτι νῆλος ὁρατός.
Υμμιν δ' τετίδες ⊙ βυβλίδες ἀσὺ λιπόντων
Νᾶμα μ' οἰκεῦντες ξανθᾶς ἔδος αὖτ' Διώνας.
Ω μαίλοισιν ἔρωτες ἐρυθρομένοισιν ὁμοῖον.
Βαλλετέ μοι τόξοισι θ' ἱμερόεντα φιλῖνον
Βαλλε τ'. ἐπεὶ θ' ξεῖνον ὁ δύσμορος οὐκ ἐλεεῖμεν,
Καὶ λὴ μὰν ἀπίοιο πεπ αὖτερος, αἰ λέγω αἴκεν
Λῖ αἰ φαντὶ φιλῖνε τόρι καλὸν ἄνθος ἀρῆῖ.
Μηκέτι ρὶ φρᾶμες ἐπ' πευθροισιν Αρατε.
Μὴ ἢ πόδας ζίβωμες. ὁ δ' ὀρθεισ ἄλλον ἀλέκτως
Κοκκύσσων ναίρκασιν αὐιηρῆσι δυδίη.
Εἶς δ' ὑπὲρ ἄς ἢ φέεισι Μόλων ἄγχοιτο παλαίσρας
Αμμιν δ' ἀσυχία τε μέλοι, γραῖά τε πρεῖη,
Α πις ἰωθφθύσδοισ τὰ μὴ καλὰ νόσφιν ἐρύκοι.
Τόσσ' ἐφάμαν. ὁ λέμοι θ' λαγφβόλ) ἀσὺ πελάσας
Ως πάροσ, ἐκ μοισᾶν ξεινήϊον ὄπασεν ἡμῖν.
Χ' ὡ μὲν ἀπκλίνας ἐπ' ἀειστρὰ, τὰν ἰὼ πτύξας
Εἰρφ' ὁδὸν. αὐτὰρ ἐγών τε ⊙ εὔκειρος ἐσ φρασὶ μῶσ
Σαφθέντες χ' ὡ καλὸς Αμύντιχος, ἔντε καθεῖσας
Ἀσκίασ χίνοισι χαμευνίσιν ἐκλίνθημεν.
Εντε νεοτμαίρισι χαθότες οἰναρέοισι.
Πολλὰ δ' ἐμμιν ὑπορθε κατὰ κραδὸς δρυόεντο

Ἀγχίροι πελέαι τε, δ' ἀγγύθεν ἱδρὸν ὕσῳ
Νυμφᾶν ἐξ ἀνδοιο κατειβόμενον κελάδεσκεν.
Τοὶ δὲ ποτὶ σκιδραῖσ' ὀροδαμνίσιν αὐθαλίωνες
Τέττιγες λαλαπεῦντες ἔχον πόνον ἀδὺ ὀλολυγῶν
Τηλόθεν ἐν πτελέῃσι βατῶν ζυζεσκεμβάκανθαισ.
Λειδὰ κόρυδοι, καὶ ἀκανθίδες. ἔστιν ζυγόν.
Ποιῶν γὰρ ἐσθαὶ περὶ πίδακας ἀμφὶ μέλισσαι.
Πάντ' ὤσδεν θέρεος μάλα πίονος. ὤσδε δ' ὀπώρας.
Ὄχναι μὲν παρ ποσὶ, πὰ δὲ πλήθουσι δὲ μᾶλα
Δαφιλέως ἄμμιν ἑκυλίνδο. πὶ δ' ἐκέχυντο
Ὀρπακὸν δρυβύλοισι καταβρίθοντες ἔρασδε.
Τεθάενεσ δὲ πίδων ἁπλύθο κραδὸσ ἄλειφαρ.
Νύμφα κασαλίσδ Πανάσιον αἶπος ἔχοισι.
Ἆρα τέ πα ποιόν δε φόλω κατὰ λάϊνον ἄνδρον
Κρητῆρ' Ἡρακλῆι πέρων ἐκύρσαν Χείρων;
Ἆρα τέ πα τῆνον ὃν πρίμενα τὸν πρ' Αἰσωπο
Τὸν κρατερὸν Πολύφαμον, ὃσ ὤρεσι λᾶας ἔβαλλε,
Τοῖον νέκταρ ἔσωσε κατ' αὔλια πᾶσι χορεῦσαι.
Οἷον δὴ τόκα σῶμα νεκρανῶσα τε νύμφα,
Ἑωμῷ πάρ δάμαρ σοσ ἀλωάδοσ, ἅς ὠδὶ σορῷ
Αὔθισ ἐγὼ πάξαμι μέγα πῆνον. ἀδὲ γελάσαι,
Δράγματα κ' μάκωνας ἐν ἀμφοτέρῃσιν ἔχοισα.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΕΙ-
δυλλίου ιʹ.

Τὰ μὲν πράγματα δ' Σικελίας, ὁθὲν λόγοσ, ἐκ τ̄ πιπ

ποιητικοῦ προσώπου. εἰσὶ δ' ἐρίζοντες ἀλλήλοις Δάφνις βουκόλος καὶ Μενάλκας τριμήν, εἰληφότες κριτὴν αἰπόλον, ἔπαθλον δὲ τεθείκασι τὰς σύριγγας.

Ἄλλως.

Τὰ μὲν πράγματα ἐν Σικελίᾳ. ὁ δὲ λόγος ἐκ τοῦ ποιητικοῦ προσώπου Μενάλκας καὶ Δάφνις εἰς ἔριν βουκολικῶν ἀσμάτων καταστάντες, εἵλοντο κριτὴν τινὰ, οὗ δ' ὄνομα σεσιώπητο. ἔπαθλον δὲ ἐτίθεσαν, τὰς ἰδίας σύριγγας. προσέτι δὲ κριτὴς ὁ Δάφνις εὖ μαλλα ἄσας, προσηγάγετο μαθητεῦσαι ἑαυτόν. σωσίθεος δὲ Δάφνιν γενόμενον ὑφ' οὗ νικηθῆναι Μενάλκαν ἄδοντα Πανὸς καὶ Νυμφῶν κρίναντος, γαμηθῆναι αὐτῷ Θάλειαν. Ἀλέξανδρος δέ φησιν ὁ αἰτωλὸς, ὑπὸ Δαφνιδος μαθεῖν Μουσίαν τὴν λυρικήν. Δάφνις βουκόλος, Μενάλκας ποιμήν. μικτὸν, διηγηματικόν.

ΒΩΚΟΛΙΑΣΤΑΙ ΕΙ
ΔΥΛΛΙΟΝ Η.

ΔΑΦΝΙΣ ΚΑΙ ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Δαφνίδι τῷ χαρίεντι συνήντετο βουκολέοντι,
Μᾶλα νέμων, ὡς φαντὶ, κατ' ὤρεα μακρὰ Μενάλκας

Ἀμφω τὼ γ' ἤτην πυῤῥοτρίχω, ἄμφω αὐλεῶ,
ἄμφω συρίσδην δεδαημένω, ἄμφω ἀοιδεῖν.
Πρᾶρς δ' ὧν ποτὶ Δάφνιν ἰλὼν ἀγόρδυε Μενάλκας.

Μ. Μὴ κήτᾳ ἐπίῤῥεθος βοῶν Δαφνι, λῆσ μοι ἀοιδᾶι;
Φαμί τυ νικασῆν ὅσσον θέλω αὐτὸς ἀείσων.
Τὸν δ' ἄραχ' ὠ Δάφνις ριῶσ' ἀπαμείβετο μύθῳ.

Δ. Ποιμὰν εἰροπόκων ὀΐων Σύρικτὰ Μενάλκα,
Οὔποτε νικασεῖς μ' οὐδ' εἰ πάθοις τύγ' ἀείσων.

Μ. Χρήσλῃς δ' ὧν ἐσδεῖν; χρήσδ' ἐς καταθεῖναι ἄεθλα;

Δ. Χρήσδω τοτ' ἐσδεῖν, χρήσδω καταθεῖναι ἄεθλον.

Μ. ἀλλὰ τί θησεύμεθ' ὅκεν ἀμῖν ἄρκιον εἶη;

Δ. Μόσχον ἐγὼ θησῶ, τὺ δ' ἐθὲς γ' ἰσομάτορα ἀμνόν.

Μ. Οὐ θησῶ πόκα ἀμνόν, ἐπεὶ χαλεπώτατός θ' ὁ πατὴρ μευ
Χ' ἁμάτηρ. τὰ ἤμαλα πρὸ ἔρα πάντ' ἀριθμεῦντι.

Δ. ἀλλὰ τί μὰν θησεῖς; τί δὲ τὠλλοιον ἔξει ὀνικῶν;

Μ. Σύριγγ' ἄν ἐπόησα καλὰν ἐγὼ ἐννεάφωνον,
Λευκὸν κηρὸν ἔχοισαν ἴσον κάτω, ἶσον ἄνωθεν.
Ταύτᾳ κατθείλω, τὰ ἢ τῶ πατρὸς οὐ καταθησῶ.

Δ. Ἠμάν τοι κἠγὼ σύριγγ' ἔχω ἐννεάφωνον,
Λευκὸν κηρὸν ἔχοισαν ἴσον κάτω, ἶσον ἄνωθεν.
Πρώην νιν βοτέπαξ' ἔτι νεογάκτυλον ἀλγῶ
Τοὔρνιχ', ἐπεὶ κάλαμός γε διαχιθεὶς ἐμέτμαξεν.
ἀλλὰ τίσ ἄμμε κεινᾷ; τίς ἐπάλικος ἔσεται ἡμῶν;

Μ. Τῶνόν πως ἐνταῦθα σὺν αὐτόλον ἦνκαλέσαμες
ὠρτὶ παῖσ ἐρίφοισ ὁ κύων ὁ φαλλὸς ὑλακτεῖ.

Χ' ὁι

Χ'ὁι μὲν παῖδες ἄϊσαν. ὁ δ' ἀπόλος ἤνθ' ἐπακούσας.
Χ'ὁι μὲν παῖδες ἄεισαν, ὁ δ' ἀπόλος ἤθελε κεῖνα.
Πρᾶρς δ' ὧν ἄεισε λαχὼν ἰὴκτὰ Μενάλκας.
Εἶπε δ' ἀμοιβαίως τε λάμβανε Δάφνις ἀοιδάν
Βωκολικάν. οὕτω δὲ Μενάλκας ἄρξατο πρᾶτος.
Ἀγκεα Ϝ πταμοὶ θεῖον γένος, αἴτι Μενάλκας Με.
Πήρχ' ὁ συρικτὰ περσφιλὲς ἄσε μέλος.
Βόσκοιτ' ἐκ ψυχᾶς τὰς ἀμνάδας, ἦν δὲ τὸκ' ἔνθη
Δάφνις ἔχων δαμάλας, μηδ' ἐν ἔλασσον ἔχοι.
Κρᾶναι ἢ βοτάναι γλυκερὸν φυὲν, αἵ πᾳ ὅμοιον Δ.
Μοῖσδοι Δάφνις ταῖσιν ἀηδονίσι.
Τοῦρ δ' βωκόλιον παίνετε, κ' ἤντι Μενάλκας
Τᾷ λ' ἀγάλᾳ χαίρων ἄφθονα πάντα νέμοι.
Πάντα ἔδ, πάντα δὲ νομοί, πάντα δὲ γάλακρος Με.
Οὔθατα πλήθοισιν, ἢ τὰ νέα φέφετᾳ.
Ἐνθ' ἁ καλὰ παῖς ἰωνίασετᾳ. αὐδ' ἂν ἀφέρωμι,
Χ' ὡ πιμὰν ξηρὸς τιώδιχ' αἱ βοτάναι.
Ἐνθ' ὄϊς, ἔνθ' αἶπος ὑ δυματόκοι, ἔνθα μέλισσαι Δ.
Σμάνεα πλήρουσιν, ἢ δρύες ὑψίτομαι.
Ἐνθ' ὁ καλὸς Μίλων βαίνει ποτ', αὐλ' ἂν ἀφέρωμι.
Χ' ὡ τὰς βῶς βόσκων, χ' αἱ βόες ἀνότομαι.
Ὠζάγε τᾶν λευκᾶν αἰγᾶν ἄνορ, ὦ βάθος ὕλας Με.
Μυρίον, ὦ σιμαί, σεῦτ' ἐφ' ὕσδωρ ἐρίφοι.
Εν τίνῳ δ' τῆνος; ἰθ' ὦ κόλε καὶ λέγε Μίλων,
Ὡς πρωτεὶς φώκας Ϝ θεὸς ὢν ἔνεμε.

Δά. Μή μοι γᾶν Πέλοπος, μή μοι χρύσια τάλαντα
Εἴη ἔχειν, μὴ δὲ πρόσθε θέειν ἀνέμων,
Ἀλλ' ὑπὸ τοῖς πέρας τᾶς δ' ἄσομαι ἁμὰς ἔχων τυ,
Σύννομα μᾶλ' ἐσορῶν τὰν Σικελὰν ἐς ἅλα.
Με. Δένδρεσι μὲν χειμὼν φοβερὸν κακὸν ὕδασι δ' ἀνυμός.
Ὀργισιν δ' ὕπνος λαγέ, ἀγροτέροις δὲ λίνα.
Αἰσχρὸν δ' ἐστὶ θεὰν ἀπαλὰς πόθος, ὦ πάτερ, ὦ Ζεῦ
Οὐ μόνος ἠλάθιον, ἢ τὺ γυναικοφίλας.
Ταῦτα μὲν ὧν δι' ἀμοιβαίων ὀιστὸς ἄεισαν.
Τὰν πυμάταν δ' ὠδὰν οὕτως ἐξάρχε Μενάλκας.
Με. Φείδευ τῶν ἐρίφων, φείδευ λύκε τῶν τρικάρσων μου.
Μὴ δ' ἀΐκειμ', ὅπ μικκὸς ἐὼν πρὸς ταῖσιν ὁμῆλιξ.
Ὦ λάμυρε κύων, οὕτω καθὶς ὕπνος ἔχει τυ;
Οὐ χὴ κοιμᾶδι καθέως ὢν παιδὶ νέμοντα.
Ταὶ δ' ὄϊες μή σ' ὔμμες ὀκνεῖθ' ἁπαλᾶς κορέσασθι
Ποίας· οὐκ ἀμβᾶθ' ὄκκα πάλιν ἄρξ φύηι.
Σίτ' ἴα νέμεσθε νέμεσθε, τὰ δ' ὐθαῖα τρώγεσθε πᾶσι.
Ὡς δ' ἐμὶν ὦ ῥνες ἔχουσι, τόδ' ἐς ἅλα λάρως ἀπόθωμαι.
Δεύτερος ἄν δαφνις λιγυρῶς ἀνεβάλλετ' ἀείδειν.
Δά. Κἄμ' ἐκ τῶ ἄνδρω σύνοφις κόρα ἐχθὲς ἰδοῖσα (σκεν.
Τὰς δαμάλας πρὸς ἐλαύνετα, καλὸν καλὸν ἥμες ἔφα
Οὐ μὰν οὐδὲ λόγον ἐκείθην ἄξιον, ὃν πικρὸν αὐτᾶς.
Ἀλλὰ κάτω βλέπεσα, τὰν ἀμετέραν ὀδὸν εἰς πορ.
Λευκία φωνὰ τᾶς πόρτος, ἀλὺ δ' πνεῦμα.
Λευκὸ δέ χ' ὠμόχθ' πεύετ, ἀλὺ δὲ χ' ἁβδός.

Λευκὸ

Ἀδὺ δὲ τῷ πρὸ ὕδωρ ξέον αἰθερικοιτεῖν,
Τᾷ δρυὶ τὰ βάλανοι κόσμος, τᾷ μαλίᾳ μᾶλα,
Τᾷ βοῒ δ' ἀμόχος, τῷ βωκόλῳ αἱ βόες αὐταί.
Ὡσ δ' ὑμῖς ἄεισαν, ὁ δ' αὖτόλος ὧδ' ἀγόρευεν.
ἀλλ' ἦ τὸ σόμα ρι ἡ ἐφίμβρος ὦ Δάφνι φωνά.
Κρέσσον μελπομένω τεῦ ἀκαέμεν, ἢ μέλι λείχειν.
Λάσδεο τὰς σύριγγας ἐνίκησας δ' ἀείσων.
αἰ δέ τι λῆσ με ἡ αὐδὴν ἅμ' αἰπόλεοντα δαάξαι,
τήναν τὰν μιτύλαν σῶσ ὦ τὰ δύο ἀκζάρι αἶπα.
ἃ ὗς ὑστὲρ κεφαλᾶς αἰεὶ ἓν ἀμολπέα τληοῖ.
Ὡσ μὴν ὁ παῖσ ἐχάρη, ἡ αὐλαρ, ἡ τλατάτησε
Νικάᾳς οὕτως ὠδὶ μητέρα νεβρὸς ἄλοιρ.
Ὡσ δ' ἐκατεσμύχθη ἡ αἰεζαπτο, φερνα λύπᾳ
ὥτερος, ὡς ἡ νύμφα γαμηθεῖσ' ἀκάχοιρ.
Κἀκ ῥύτω Δαφνισ πρὰ πριμέσι πρᾶρος ἔχευρ,
Καὶ νύμφαν ἄκριβοσ ἐὼν ἔξι ναΐσα γάμῳν.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΕΝ. ναστο Εἰδυλλίου

Τὰ μὲν πραγματα ὡσ Σικελίασ. νομεὺσ δέ ἐστιν ὃσ λέγεται Δαφνισ ὁ Μενάλκα, ὅπωσ ἀλλήλοισ αὐτὰ σωσιν. οὐδὲν ἧττον ἔχει πρὸσ Μεναλκαν.

Ἀλλωσ.

Τὰ μὲν πράγματα ὡσ Σικελίασ κεῖνται, ἐκκαλοῦνται δὲ ὑπὸ Νομαίνου Δάφνις ὁ Μεναλκασ, ὅπωσ ἀλλήλοισ αὐτὰ σωσιν. οὐδὲν ἧττον ἔχει πρὸσ Μεναλκαν ὅτι νόν

τα σικελικὸν, ὑπὲρ Μενάλκα χαλκιδέως. ὃν φησὶν ἑρμησιάναξ ἐρασθῆναι τῆς κυρηναίας εὐίππης. Ὁ δὲ ἐπὶ μὴ ἐπιτυγχάνειν αὐτῆς, κατακρημνισθῆναι. Βουκολιάσδεο δὲ, τουτέστι βουκολικὴν φωνὴν λέγε. ἐν δὲ ἑξῆς, οὕτω. βουκολιάσδεο Δάφνι, ἐν ἀρξάσθω δὲ, ἢ ἐφεψάσθω Μεναλκας. Ἰστέον ὅτι, ἢ ἐν αὐτῷ ὃν προεῖπε Μεναλκαν πάλιν φησὶ, τότε γὰρ ἴσως ἔνεμε μῆλα, νῦν δὲ βόας, ἢ ἕτερον Μενάλκαν βουκόλον.

ΝΟΜΕΥΣ. Η ΒΩΚΟΛΟΙ.
Εἰδύλλιον θ.

ΔΑΦΝΙΣ, ΚΑΙ ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Βωκολιάσδεο Δάφνι. τὺ δ' ᾠδᾶς ἄρχεο πρᾶτος.
ᾠδᾶς ἄρχεο πρᾶτος, ἐφαψάσθω δὲ Μεναλκας.
Μόσχως βωσὶν ὑφέντες, ὑπὸ στείραισι δὲ ταύρως.
Χ' οἱ μὲν ἁμᾶ βόσκοιντο, κ' ἐν φύλλοισι πλανῶντο.
Μηδὲν ἀτιμαγελεῦντες. ἐμὶν δὲ τὺ βωκολιάσδευ
Εμπεθεν. ἄλλωθεν δέ γ' ὑποκρίνοιτο Μενάλκας.
Δ. Ἀδὺ μὲν ὁ μόσχος γαρύετε, ἁδὺ δὲ χ' ἁ βῶς,
Ἁδὺ δὲ χ' ἁ σύριγξ, χ' ὡ βωκόλος, ἁδὺ δὲ κἠγών.
Εν τὶ δέ μοι πρὸ ὕδωρ ψυχρὸν στιβάς. ἐν δὲ νέναστα

Λευκᾶν

Λευκᾶν ἐκ δαμαλᾶν καλὰ δέρματα, τάς μοι ἁπάσας
Λὶψ κόμαρον τρωγίσας ἀπὸ σκοπιᾶς ἐτίναξε.
Τοῦ δὲ θέρεις φύγοντος, ἐγὼ τόσσον μελεδαίνω.
Οσσον ἐρῶν τι πατρὸς μύθων καὶ μητρὸς ἀκούειν.
Οὕτω Δαφνις ἄεισεν ἐμὶν, οὕτω δὲ Μενάλκας.
Αἴτνα μᾶτερ ἐμὰ, κἠγὼ καλὸν ἄντρον ἐνοικῶ M.
Κοίλαις ἐν πέτρῃσιν. ἔχω δέ τοι, ὅσσ' ἐν ὀνείρῳ
Φαίνονται, πολλὰς μὲν ὄϊς, πολλὰς δὲ χιμαίρας.
Ὠν μοι πρὸς κεφαλᾷ κ' πὰρ τρσὶ κώεα κεῖντι.
Εν πυρὶ δεδρυΐνῳ χορία ζεῖ, ἐν πυρὶ δ' αὖται
Φαγοὶ χειμαίνοντος. ἔχω δέ τοι οὐδ' ὅσον ὥραν
Χείματος, ἢ νωλὸς καρύων ἀμύλοιο πρόντος.
Τοῖς μὲν ἐπεπλατάγησα, κ' αὐτίκα δῶρον ἔδωκα.
Δαφνιδι μὲν κορύναν, τάν μοι πατρὸς ἔτρεφεν ἀγρὸς
Αὐτοφυᾶ. τὰν οὐδ' ἂν ἴσας μωμαίσατο τέκτων.
Τήνῳ δὲ στρόμβω καλὸν ὄστρακον, οὗ κρέας αὐτὸς
Σιτάθην, πέτραισιν ἐν ἰκαρίαισι δοκεύσας,
Πέντε ταμὼν πέντ' οὖσιν. ὅδ' ἐγκαναχήσατο κόχλῳ.
Βωκολικαὶ μῶσαι μάλα χαίρετε. φαίνετε δ' ᾠδὰν
Τάν τρκ' ἐγὼ τήνοισι πρὸν ἄεισα νομεῦσι.
Μηκέτ' ἰνθὶ πλώσσας ἄκρας ὀλοφυγδόνα φύσης.
Τέττιξ μὲν τέττιγι φίλος, μύρμακι δὲ μύρμαξ.
Ιρηκεὺς δὲ ἴρηξιν. ἐμὶν δ' ἁμῶσα καὶ ᾠδά.
Τᾶς μοι πᾶς εἴη πλεῖος δόμος. οὔτε γὰρ ὕπνος,
οὔτ' ἔαρ ἐξαπίνας πλυκερώτερον, οὔτε μελίσσαις

Ἀνθια, ὅσσον ἐμὶν μῶσαι φίλαι. οἷς γὰρ ὀρῶσαι
γαθεῦσιν, τὼς δ' οὔτι πρὸς ἀλλήσαρ κίρκα.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΟΥ ί.

Ἀβλον ἐν ᾧ χωρίῳ διάκειται δ' ἄσμα Μίλων δέ ἐστι Βάττος, ἐν ᾧ θερίζειν ἀλλήλοις φιλεγόμενοι. ἐρᾷ δ' ὁ Βάττος Βομβύκας αὐλητρίδος πλουσίου τινὸς εἴτε θυγατρὸς, εἴτε θεραπαίνης. ᾗ ὧδε οὖτος ὁ Μίλων ἐρεθίζων αὐτὸν ὡς ἐραστέως θερίζοντα. τοῦτο δὲ βαττίζει τὴν μὴ αὐτοῦ δυσχερῶς ἐπιφέρουσαν, ὡς Βομβύκας ἐρᾷ ἢ δι' ἐκεῖνον κάμνων τὴν ψυχήν, ὁ Μίλων προσπαίζων αὐτῷ σκώπτει, τὴν φίλλαν αὐτοῦ μάντιν καλαμαίαν φήσιν, ἐπεὶ μὴ μέλαινα, καὶ λεπτὴ μὴ αὐάκωλος. χιαῦται δὲ μὴ αἱ ἐν ταῖς χώραις ἀκρίδες. Βάττος δὲ μὴ μεγαλοῤῥημονῶν ὧδε οὕτω, ἔφη αὐτῷ. τυφλὸς ἦν οὐ μόνον ὁ πλοῦτος, ἀλλὰ καὶ ὁ ἔρως. ἐρεθισθεὶς δ' ὑπὸ Μίλωνος ὁ Βάττος, ἀπήγγελεν ὡδὶ νὶ εἰς τὴν ἐρωμένην αὐτοῦ, περιέχοντα μὴ τὰ περὶ τὸν λυτιέρσην τὸν Μίδα υἱόν, ὃν Ἡρακλῆς αἰχμάλωτον ἄγων ἐκ Τροίας ἐν ᾧ θερίζειν. παυσαμένου δὲ τοῦ ᾠδῆς, ἀναλέγεται ὁ Μίλων ὡς πρέπουσαν ἐργάτην ὠδὴν εἴρηκε. πραΰνει δὲ λοιπὸν τὸν κατ' αὐτὸν ἔρωτα ἀναγινώσκων τῇ μικρὰ κατὰ τὸν ὄρθρον.

ΕΡΓΑΤΙΝΑΙ, Η ΘΕΡΙΣΤΑΙ
Εἰδύλλιον ί.

Βάττ

ΒΑΤΤΟΣ, ΚΑΙ ΜΙΛΩΝ,

ργαΐνα ϐσκαΐε, τίνῦν οἴζυρὲ πῶόν
θεισ;
Οὔτε ϑ᾽ ὅμον ἄπιν ὀρθὸν ὄνα, ὡς
ϑ᾽ πρὶν ἄπς,
οὐθ᾽ ἅμα λαοτομεῖς τῶ πλατίον. ἀλλ᾽ ϛπολείπῃ
Ωωρθροῖς πίμνας, ἅς ϑ᾽ ὡσὰκάκπσ ἐπυφον..
Ποῖός πς δὶλαν τε ϕ᾽ ἐνμέσῳ ἅμαχς εαῖῃ,
Οσ νῦν ἀρχόμενος τᾶσ αὔλακοσ οὐκ ἀπζωγεισ.
Μίλων ἀϑαμὰ τα πέῤῥας ἀπόκομμ᾽ ἀπεσμνω, Β.
Οὐδαμὰ ρι σύνεϐα πϑέσαι πνὰ τῶν ἀπόντων;
Οὐδαμά τίς δὲ πόθος τῶν ἐκρϑεν ἐργάτας αἰϑρί. Μ.
Οὐδαμὰ νῦν ϕνέϐα ρι ἀγρυπνῆσαι δ᾽ ἔρωτα; Β.
Μηδ᾽ ἐξυμϐαίη. χαλεπὴν χοείων κύνα πῦσαι. Μ.
Αλλ᾽ ἐγὼ ὦ Μίλων ἔραμαι χελὸν ἐνϑεκατᾶιος. Β.
Εκ πίδω ἀντλεῖς δ᾽ ἅλον. ἐγὼ δ᾽ ἐχὼ οὐλ᾽ ἄλις ὄξσ. Μ.
Τοι γὰρ ϑοι πϑ ευξᾶν μϑ ἀπ᾽ ὤρω ἄσκαλα πάντα. Β.
Τίσ δέ τυ τῶν παίσων λυμαίνετ Β. ἁ Πολυϐῶτα Μ.
Α πρὰν ἀμώντεσι πῆ ἰωωκόωνι πταύλει.
Εὕρε ϑεὸσ ϑ᾽ ἁλιτρόν. ἔχεις πάλαι ὧν ἐπιθύμεις. Μ.
Μάντις ρι τὰν νύκτα χοΐζετ ἀ καλαμαία.
Μωμᾶοθ μ᾽ ἄρχη τύ. τυφλὸς δ᾽ οὐκ αὐτὸς ὁ πλοῦτος Β.
Αλλὰ ϕ᾽ ὠφόντσς ἔρως, μηδ᾽ ἐν μέγα μυθεῦ.
Οὐ μέγα μυθεῦμαι, τὺ μόνον κατάϐαλε ϑ᾽ λαῖον. Μ.

Καὶ τὴ κόρας Φιλικὸν μέλος ἀμβαλλῶ. ἄλλον οὔτως
Ἐργαξῇ. ἢ μὰν πρότερον τὼ κα μοσικὸς ἔσσα.
Β. Μῶσαι περίσσας χαίρετε τὰν βασιλῆα μοι
Παῖλ'. ὧν γὰρ χ' ἅψησθε θεαὶ, καλὰ πάντα πέπτε.
Βομβύκα χαλκέασα Σύραν καλέοντί τυ πάντῃ
Ἰχνᾶν ἁλιόκαυστον ἐγὼ λίμονος μελίχλωρον.
Καὶ σ' ἴον μέλαν ὄφι, ἢ ἁ γραπὰ ὑάκινθος.
Ἀλλ' ἔμπας ἐν ῥῖσι στιφάνοισι τὰ πρῶτα λέγοντι.
Αἰ ξὺ νύκτισον, ὁ λύκος τὰν αἶπυ δυώκει,
Ἀ πέσανος τὤροζον. ἐγὼ σ' ὤιδη τὶν μεμάννημαι.
Αἴθεμοι ἦσθ' ὅσα κροῖσον τὸκα φαντὶ πτωᾶδι.
Χρύσιοι ἀμφότεροί κ' αὐτεκείμεθα τᾶς Ἀφροδίτας
Τῶς ἀυλῶς μᾶλλον ἔχοισα, τὸ ἢ ῥόδον, ἢ τύπε μᾶλλον.
Σχῆμα δ' ἐγὼ ἢ καινὰς ἐπ' ἀμφοτέροισιν Ἀμύκλας
Βομβύκα χαλκέαι· ὀὶ μὲν πόδες ἀσφάλαλοι τεῦ.
Ἀ φωνὰ δὲ ξύχνα, σὺν δ' ἄν ξόανον οὐκ ἔχω εἰπεῖν.
Μί. Ἦ καλὰς ἄμμε πῶν ἐλελήθη ἐῶκοσα ἀοιδάς.
Ὡς εὖ τὰν ἰδέαν τᾶς ἁρμονίας ἐμέξησιν.
Ὤμοι τῶ πώγωνος, ὃν ἁλιθίως ἀνέφυσα.
Θᾶσσι δὴ καὶ ταῦτα τὰ τῶ θείω λυπέρσα.
Δάματερ πλύκαρσε, σὺ λύσαι χὠ δ' ἁλαῖον
Εὐδρυόν τ' εἴη ἢ κάρπιμον ὅτι μάλιστα.
Σφίγγετ' ἁμαλολέτᾳ τὰ δράγματα, μὴ πιδιόντες
Εἴπῃ, σύκινοι ἄνδρες, ἀπώλετο χ' ὗρος ὁ μιαρός.
Εσ βορέαν ἄνεμον τᾶς κόρθυος ἅπεμὰ ὔμμιν,

ἢ ζέφο

Ἠ ζέφυρον βλεπέτω. πωάνετη ὁ σάχυς οὗτως,
Σῖτον ἁλοιῶντες φεύγειν δ' μεθαμβεινὸν ὕπνον.
Εκ καλάμης ἄχυρον τελέθει. τημὸς δὲ μάλισα.
Αρχεο δ' ἀμῶντας, ἐγειρομένω κορυδαλλῶ,
Καὶ λήπειν εὕδοντος. ἐλινυῦσαι δὲ θ' καῦμα.
Εὐκαθ'ς ὁ τῶ καρφάχω παῖδες βίος, οὐ μελελαίνει
Τὸν θ' πῆν ἐκχεῦντα, παρεσι δ' ἄφθονον αὐτῷ
Κάλλιον ὠ πμελιτὰ φυλάργυρε τὼς φακὸς ἔτ' ἰδν.
Μὴ πτάμμισ τὰν χεῖρα κατα πρίσιον θ' κύμινον.
Ταῦτα χὴ μοχθεῦντας ἐν ἀλίῳ ἄνδρας ἀξίσειν.
Τὸν δ' ἐ τεὸν βσκαῖε πρέπει λοιμαρὸν ἔρωτα
Μυθίσδειν τᾶ μαζὶ κατ' βὐνὰν ὀρθρβυοίσᾳ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΕΙ ΛΥΛΙΟΥ ιά.

Υπόκειτη ὁ Κύκλωπ, ἐρῶν δὲ γαλατείας. ᾧ ποι ὧν δ' ἐν ἰωῖ τῇ γαλατείᾳ ἔρωτα δ' ὠλῆς. πρὸς δὲ φλέπτη δ' ὁ Θεόκειβος Νικίᾳ Μιλησίῳ, οὗ ᾗ πιημαπορν φέρετη αὐτῷ γεγραμμένον ὑπὸ Θεοκείτ πρὸς Κύκλωπα, οὗ ἡ ἀρχή.

Ην ἆς ἀληθὲς τῶν Θεόκειπ. οἱ δὲ ἐρῶντες "
Πολλάκι πιπτὰς ἐδόξαν τὸν πρὶν ἀμοῦσιν. "
Γέγραφε δὲ ἰωῖ γεγραμμαπον Ερασιτράτ ἰαζοῦ Μιλησίᾳ, ὡς φησι Διονύσιος ὁ Εφέσιος, ἐν τῇ τῶν ἰαζῶν ἀναγραφῇ.

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ

ΚΥΚΛΩΥ. ΕΙΔΥΛ-
λιον ιά.

Ὁ τὸν πρῶτον ἔρωτα πεφύκει φάρμα-
κον ἄλλο
Νικία, οὔτ' ἔγχριστον ἐμοὶ δοκεῖ, οὐδ' ἐ
πίπαστον,
Ἢ ταὶ πιερίδες. κοῦφον δέ τι ἐστὶ καὶ ἁδὺ
Γίνετ' ἐπ' ἀνθρώπῃς. εὑρῆν δ' οὐ ῥᾴδιόν ἐστι.
Γινώσκεν δ' οἶμαί τυ καλῶς ἰατρὸν ἐόντα,
Καὶ ταῖς ἐννέα δὴ πεφιλαμένον ἔξοχα μοίσαις.
Οὕτω γ' ἐν ῥαΐστα διᾶγ' ὁ κύκλωψ ὁ πρ' ἡμῖν,
Ὠρχαῖος Πολύφαμος, ὅτ' ἤρατο τᾶς Γαλατείας
Ἀρτιγενειάσδων περὶ στόμα, τὼς κροτάφως τε.
Ἤρατο δ' οὔτι ῥόδοις, οὐ μάλοις, οὐδὲ κικίνοις,
Ἀλλ' ὀλοαῖς μανίαις, ἀγεῖτο δὲ παντὰ πάρεργα.
Πολλάκι ταὶ ὄϊες πρὶ τ' αὔλιον αὐταὶ ἀπῆνθον,
Χλωρᾶς ἐκ βοτάνας. ὁ δὲ τὴν γαλατειαν ἀείδων
Αὐτῷ, ἐπ' ἀϊόνος κατετάκετο φυκιοέσσης
Ἐξ ἀοῦς, ἔχθιστον ἔχων ὑποκάρδιον ἕλκος
Κύπριος ἐκ μεγάλας, τό οἱ ἥπατι πᾶξε βέλεμνον.
Ἀλλὰ δ' φαρμακον εὗρε, καθεζόμενος δ' ἐπὶ πέτρας
Ὑψηλᾶς ἐς πόντον ὁρῶν, τοιαῦτ' ἠείδεν.

Ὦ λευκὰ Γαλάτεια, τί δ' ἐν φιλέοντ' ἀπεβάλλῃ,
Λευκοτέρα πακτᾶς πρὶ τιδεῖν, ἁπαλωτέρα δ' ἀρνὸς

Μό

Μόχω γαυρότερα, Πολυφάμω ὄμφακος ὡμᾶς.
Φοιβᾷ δ' ἄυθ' οὕτως, ὅκκα γλυκὺς ὕπνος ἔχῃ με.
Οἴχῃ δ' ὀθνεῖος ἰοῦσα, ὅκα γλυκὺς ὕπνος ἀνῇ με.
Φεύγεις δ' ὥσπερ ὅτις πλεῖον λύκον ἀθρήσασα.
Ἡ ἄδιον μὲν ἔμελγε κόρα τεῦ, ἄνικα πρῶτον
Ἦνθες ἐμᾷ βῶ μαχεῖ, θέλοισ' ὐακίνθινα φύλλα
Ἐξ ὄρεος φορέοντα. ἐγὼ δ' ὁ δὸν ἠμὶ μόνθυον.
Παύσασθ' ἀλλ' ἐσσῶν τυ. ὕστερον οὐλέ τι πώνῦν
Ἐκ τήνω δύναμαι. τὶν δ' οὐ μέλει οὐ μὰ δι' οὐδέν.
Γινώσκω χαρίεσσα κόρα τίνος οὕνεκα φεύγεις.
Οὔνεκά μοι λασία μὲν ὀφρὺς ἓν παντὶ μετώπῳ
Ἐξ ὠτὸς τέταται πρὸς θάτερον ὧδε μία μακρά.
Εἶσ δ' ὀφθαλμὸς ἐπισσ. πλατεῖα δ' ἐρὶς ὧν χείλη.
Ἀλλ' ὠνὸς ῥιοῦντος ἐών, βοτὰ χίλια βόσκω.
Καὶ μύστων δ' κράτιστον ἀμελγόμενον γάλα πίνω.
Τυρὸς δ' οὐ λείπει μ' οὔτ' ἐν θέρει, οὔτ' ἐν ὀπώρᾳ,
Οὐχειμῶνος ἄκρῳ. παρσοὶ δ' ὥρᾳ χθὲς ἀεί.
Συρίσδην δ' ὡς οὔτις ἐπίσταμαι ὧδε κυκλώπων,
Τὶν δ' φίλον γλυκύμαλον ἄμα κἠμαυτὸν ἀείσω
Πολλάκι νυκτὸς ἀωρί. μένω δέ τι ἔνδικα νεβρώσ
Παῖδες ἀμνοφόρως, ὦ σκύμνως τέσσαρες ἄρκτων.
Ἀλλ' ἄφικευ τύ γε μόνα, κἠξῇς οὐδὲν ἔλασσον.
Τὰν γλαυκὰν δὲ θάλασσαν ἔα πρὶ χέρσον ὀρέχθειν
Ἀδίον ἐν τῶνδῳ παῖ ἐμὶν τὰν νύκτα δυῆσαι.
Ἐντὶ σάφυαι τοὶ, ἐντὶ ξανὰ καὶ κυπάρισσοι.

Εντὶ μέλας κισσὸς, ἔντ' ἄμπελος ἁ γλυκύκαρπος.
Εντὶ ψιχρὸν ὕδωρ, τό μοι ἁ πλυδεὶ δρεος Αἴγνα
Λευκᾶς ἐκ χιόνος πρὸν ἀμβρόσιον προΐητι.
Τίς κἂν τῶνδε θάλασσαν ἔχειν ἢ κύμαθ' ἕλοιτο;
Αἰ δέ τοι αὐτὸς ἐγὼν δοκέω λασιώτερος ἦμεν,
Εντὶ δρυὸς ξύλα μοι καὶ ὑπὸ σποδῷ ἀκάματον πῦρ.
Καιόμενος δ' ὑπὸ τεῦ καὶ τὰν ψυχὰν, ἀνεχοίμαν,
Καὶ τὸν ἕν' ὀφθαλμὸν τῶ μοι γλυκερώτερον οὐδέν.
Ὦ μοι ὅτ' οὐκ ἔτεκέν μ' ἁ μάτηρ βράγχι' ἔχοντα.
Ὡς κατέδυν ἰυθὶ τὶν, καὶ τὰν χέρα τεῦ ἐφίλασα,
Αἰ μὴ στόμα λῆς, ἔφερον δέ τοι ἢ κρίνα λευκὰ,
Ἡ μαικὼν ἁ παλὰν ἐρυθρὰ πλατα γώνι' ἔχοισαν.
Ἀλλὰ τὰ μὲν θέρεος, τὰ δὲ γίνετο ἐν χειμῶνι.
Ὡς τ' οὐκ ἄν τοι ταῦτα φέρειν ἅμα πάντ' ἐδυνήθην.
Νῦν μὰν ὦ κόρινα νῦν αὐτόθι νεῖν γε μαθεῦμαι
Αἴκά τις εὐναῖ πλέων ξένος ὧδ' ἀφίκητο.
Ὡς κεν ἴδω τί πρὸ ἁ δὺ καρικεῖν τὸν βυθὸν ὕμμιν.
Εξένθοις γαλαιτεία καὶ ἐξενθοῖσα λαθοιο,
Ὥσπερ ἐγὼν νῦν ὧδε καθήμενος, οἴκαδ' ἀπενθεῖν.
Ποιμαίνειν δ' ἐθέλοις εὐ ἐμὶν, ἅμα καὶ γάλ' ἀμέλγειν,
καὶ τυρὸν πρᾶξαι, τάμισον δριμεῖαν ἐνεῖσα.
Α μαίτηρ ἀδικεῖ με μόνα, ἐπ μέμφομαι αὐτᾷ.
Οὐδὲν πάπρ' ὅλως πρὶ τὶν φίλον εἶπεν ὑπέρ μεν.
Καὶ ταῦτ' ἄμ' ἐπ' ἄμαρ ὁρῶσά με λεπτὸν ἐόντα.
Φασῶ τὰν κεφαλὰν, καὶ τὼς πόδας ἀμφοτέρως μεν

Σφύ

Σφῦσδειν, ὡς ἀνιαθῇ, ἐπὶ κἠγὼν αὐτῶμαι.
Ὠκύκλωψ κύκλωψ, πᾶ ἴασ φανὰς ἐκπεπότησαι;
Αἰκ' ἐνθὼν τὰ λάρως τε πλέκοισ ἠθαλὸν ἀμᾶσθαι
Τοῖς ἄρνεσι φέροις, ἴαχε κεν πλυμᾶλ' ἔχων νοῦν.
Τὰν πᾶροῖσαν ἀμελᾷ. τί δ' ἐν φεύγοντα διώκεισ;
Εὑρήσεισ γαλάτειαν ἴσωσ καλλίον ἄλλαν.
Πολλαὶ συμπαίσδουσι μέ κόραι τὰν νύκτα κέλονται.
Κιχλίζουσι πλέ πᾶσαι. ἐπῶν κ' αὐταῖσ ὑπακοίσω.
Δῆλον ὅτ' ἐν τᾷ γᾷ κἠγὼν πὸσ φαίνομαι ἦμεσ.
Οὕτω τοι πλύθαμοσ ἐπίμαινεν δν ἔρωτα
Μᾶσσων, ἢ ῥᾶον λᾷ' ἢ χρυσὸν ἴσωκεν.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΟΥ 16.

Ἐπιγράφεται μὲν ὁ εἰλύλλιον Αἴτας. πέγραπται δὲ διὰ διαλέκτῳ. ὁ δὲ λόγος, ἐκ τοῦ πικτικοῦ προσώπου πρὸς ἐρώμενον. ὅθεν καὶ ὁ ἐπίγραμμα Αἴτης, ἐπεὶ καὶ οἱ ἐρώμενοι ἔνιοι αἴτας καλοῦσιν, ὡς θετταλοί. καὶ Ἀλκμάν, ἴασ ἐπράστους κόρασ λέγει Αἴτας, οἱ δὲ, λίτας δὲ εἰλείοις. φασὶ δέ τινες λέγεσθαι δὲ ἀγαθούς, οἷον μὴ λίτας. αὖ λὶ τὸ μὴ λιταμούς. ἢ Αἴτης, ὁ καὶ αἴτης καὶ συμπλίτης, εἰ δὲ ὠθὲ ἐρωμένου τάσσοι τὸν, λέγεται ἂν ἀπὸ τοῦ εἰσάειν ἢ εἰσπνεῖν δν ἔρωτα τοῦ ἀγαπῶντος. ἐκτίθεται δέ πωσ ὁ ἐρῶν καὶ οὐ φείδεται, θασσάμενος δὲ τὸ ἐρωμένου χαρακτῆρας. εὔχεται δὲ λύο τυχῶν ἁρμογὴν αὐτοῖς γενέσθαι, καὶ ἃ

λίας ἀσφάλειαν, μέχρι τέλους περιμένουσαν, ἵνα καὶ μετὰ θάνατον οἱ μετ' ἡμᾶς φημίσωσι τὴν ἐν ἀμφοτέροις ὁμόνοιαν, λέγοντες ἡμᾶς ἐκ τοῦ χρυσοῦ γενέσθαι πεφυκέναι. τοὺς δὲ, εἴ τινες ἀμοιβὴν φιλίας ἔπνευσαν πρὸς ἀλλήλους, καὶ τοὺς Μεγαρεῖς ἐπαινεῖ, ὅτι τοῦ τετιμηκέναι Διοκλέα ὑπεραπίσαντα τοῦ ἰδίου ἐρωμένου, ἢ ὑπὲρ τοῦ ἐκείνου τελευτοῦ ἐμπεσόντα εἰς πόλεμον. ὅθεν τοὺς Μεγαρεῖς θάψαι αὐτὸν δημοσίᾳ, καὶ τιμᾷν ὡς ἥρωα. ἀγῶνά τε τρίειν ἐπ' αὐτῷ, ἐν ᾧ τοὺς καλοὺς περὶ φιλήματος ἀγωνίζεσθαι τὸν δὲ καταφιλήσαντα αὐτῶν ἥδιστον, οὗτον ἀπὸ τοῦ κρίτου στεφανοῦσθαι λέγουσιν. Αἴτας. αἴτην τὸν ἑταῖρον φασίν. ἀλκμὰν δὲ τὰς αἴτας χορδὰς φησὶν, ἀντὶ τοῦ, τὰς ἐπεράστους.

ΑΙΤΗΣ. ΕΙΔΥΛ

λιον ιϐ.

Ηλυθες ὦ φίλε κούρε τρίτῃ σὺν νυκτὶ, καὶ ἀοῖ
Ηλυθες, οἱ δὲ τρθεῦντες ἐν ἅματι πηράσκουσιν,
Οσσον ἔσω χειμῶνος, ὅσον μᾶλον βραβύλοιο
Αδιον, ὅσσον ὄϊς σφετέρας λασιωτέρα ἀρνὸς,
Οσσον πρθενικὴ προφέρει τριγάμοιο γυναικὸς,

Οσσον

Οσσον ἐλαφότερος μόσχων νεβρὸς, ὅσσον ἀκοῦσαι
Συμπάντων λιγύφωνος ἀοιδοτάτην πετεηῶν,
Τόσσον ἐμὲ ὐφαινας τὸ φανεὶς. σκιερὰν δ' ὑπὸ φαγὸν
Αελίῳ φύτιον θὴς ὁδιπόρος ἕδραμον ὥς πρίν.
Εἶθ' ὁμαλοὶ πνεύσειαν ἐπ' ἀμφοτέροισιν ἔρωτες
Νωΐν. ἐπασομένοις λὲ χυνοβόβα πᾶσιν ἀοιδά.
Δοιὼ λὴ πιὲ τῶλε μετ' ἀμφοτέροισι γενέσθω.
Φῶθ' ὁ μὲν, ὡς Εἴσπυκλος, φάη χ' ὧ μυκλαϊσδων,
Τὸν δ' ἕτερον πάλιν, ὥσκεν ὁ Θεσσαλὸς εἶπρι ἀΐπαν.
Ἀλλήλοις δ' ἐφίλησανίσω ζυγῷ. ἦ ῥὰ τότ' ἦσαν
Χρύσεοι πάλαι ἄνδρες, οἳ ἀντεφίλησ' ὁ Φιλητάς.
Εἴ γὰρ ὧν πατὴρ κρονίδαι τέλοι. εἴ γαρ ἀγήρω
Αθάναροι. χνεαῖσ δεδηκοσίησιν ἔπειτα
Αγγείλειεν ἐμοί τις ἀναίξοδον εἰσ Αχέροντα.
Ησὺ νῦν Φιλότης ὁ τῶ χαρίεντος ἀΐπεω,
Πᾶσι δ' ἐξ στόματος, μὴ δ' ἰὴθέοισι μάλιστα.
Ἀλλ' ἤρι ῥύτων μὲν ὑπὲρ τόρροι οὐρανίωνθε
Εασονθ' ὡς ἐθέλοντι. ἐγὼ δέ σε ὄν καλὸν αὐλῶν,
Ψεύδεα ξινὸς ὕπνος ἐρασμίας οὐκ ἀναφυσῶ.
Ην γὰρ καὶ πάλαι ὄν, σὺ μὲν ἀβλαβὲς ὄυθις ἔθηκας.
Διπλάσιον δ' ὤνασας. ἔχων δ' ἐπίμεξον ἀοιδήν
Νιασαῖοι Μεγαρῆες ἀειπύοντες ἑρετμοῖς.
Ολβιοι οἰκοίητε, ὄν ἀτῖμον ὡς πρὶν ἄλλων
Ξείνων τιμήσεσθε Διοκλέα ὄν φιλόπαιδα.
Αἰεί οἱ περὶ τύμβον ἀολλέες ἴαυρι πρώτῳ.

Κοῦροι ἐειλμαίνουζι φιλήμασι ἄκρα φέρεσθαι.
ὅσσ' ἐλέχε προσμάξη γλυκερώτερα χείλεσι χείλη,
βειθόμβιος στόμνοισι νέαν πρὸς μητέρ' ἀπῆλθεν.
ὀλβίος ὅστις τοιοῦτο φιλήματα κῆνα δέχηται.
ἦ ῥυ δὴν χαροπὴν γανυμήδεα τόν γ' ἰδιβώσεται,
λυδή τι ἶσον ἔχειν πέξη στόμα, χρυσὸν ὀδόντι
πεύθονται μὴ φαῦλον ἐτήτυμον ἀργυραμοιβοί.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΕΙΣ ΥΛΛΙΟΥ ιγ.

Ἐπιγράφεται δὲ πρὸς εἰλύλλιον, Υλας. παλίμβολος Νικίας προσδιαλέγεται, ὡς ἡ ἐν τῷ κύκλωπι. ἐκτίθεται δὲ τὰ περὶ τὸν Υλαν τῷ Ηρακλέα. τὸν μὲν Υλαν τὸν ἀπὸ τῶν νυμφῶν ἁρπαγήν. τὸν δὲ Ηρακλέους τὴν πλάνην, καὶ τὴν ἀπὸ τοῦ Υλα βάσανον. Ισέον ὅτι ὁ Υλας, παῖς ἀπὸ ἥρως θεοδήμαντος τοῦ δρυτόμα, οὗ ἦρα Ηρακλῆς. πεπαιδεῦσθαι δὲ αὐτὸν φασιν, οἱ μὲν ἀπὸ ῥαδαμάνθυος, οἱ δὲ ἀπὸ βακόλων, Αμφιτρύωνος, καὶ Θεστίαδου. Αμφιβαλλοιο τίνος ἰὸν δὲ ἔρωτα. Ησίοδος μὲν ἐκ χάους φησὶ γῆς. Σιμωνίδης, Αρεος καὶ Αφροδίτης. Ακουσίλαος, νυκτὸς καὶ αἰθέρος. Αλκαῖος, ἐρέβους, καὶ ζεφύρου. Σαπφὼ, Αφροδίτης καὶ οὐρανοῦ, καὶ ἄλλοι ἄλλων.

ΥΛΑΣ ΕΙΔΥΛΛΙΟΥ ιγ.

οὐχ

ΟΥχ ἁμῖν ὁ νέρωτα μόνοις ἔτεχ' ὡς ἐδοκεῦμες
Νικία, ὦ πινι ἆῦρ θνῶν ὠόκα τέκνον ἔγειρ
Οὐχ ἁμῖν τὰ καλὰ πρᾴτοις καλὰ φαίνετ' ἤμβυ.
Οἱ θναρὶ πλόμεθα, ὁ δ' ἄυριον οὐκ ἐσορῶμες.
Ἀλλὰ κ' Ἀμφιτρύωνος ὁ χαλκιοκάρδιος ἥρως
Ος ὁ λὶν ὑπέμεινε ὁ ἄγριον, ἤραρ παιδὸς
Τῶ χερίενρς ὑλα, τῶ τὰν πλοκαμίδα φορεῦνρς,
Καὶ μιν πάντ' ἐδίδαξε πατὴρ ὡς τὶ φίλον ἦλ.
Οσα μαθὼν ἀπαθὴς ἦ ἀοίδιμος αὖθ' ὁ ἔκινβ
Χωρὶς δ' οὐ λέπκ' ἦς. οὐδ' εἰ μέσον ἅμαρ ὄρειρ.
Οὐδ' ὄκχ' ἁ λεύκιππος ἀναζέχηι ἐς Διὸς ἀῶς.
Οὐδ' ὁ πότ' ὀρτάλιχοι μινυροὶ πτὶ κοῖτρν ὁρῶεν.
Σεισάμενας περάμαζὸς ἐπ' ἀθαλόεντι πετεύξῳ,
Ως αὔρᾳ κατὰ θυμὸν ὁ παῖς πεπονημένος εἶκ.
Αὔρᾳ δ' ἐὔ ἔλκων ἐς ἁλαθινὸν ἄνδρ' ἀρεάϊν.
Ἀλλ' ὅτε δ' χρύσειον ἔπλη μῦ κῶας ἰήσων
Λἰσονίδας, οἱ δ' αὔρᾳ ἀειρῆβυ σνέπντο
Πασᾶν ἐκ πλίων πολελεγμένοι. ὧν ὄφελόσ τι,
Ικξο χ' ὠτὰ λαβργὸς ἐς ἀφνιὰν ἰαολκὸν
Ἀλκμήνασ ὑὸς μισταύλδας ἤρωίνας.
Σύν δ' αὔρᾳ κατέβαινεν ὑλας ἔτεβρὸν ἐσ Αργώ.
Ἀ ὡς κυανεᾶν οὐχ ἅλιαρ βαθρομαλδων ναῦς,

Ἀλλὰ μεξαίξε. καθὺν δ' εἰσέδραμε φᾶσιν,
Λίεζσ ὣς μέγα λαῖτμα· ἀφ' ὗ τότε χοιράδες ἔσαν.
Ἄμος δ' ἀντέλλοντι πελειάδες, ἐκ δὲ πολὺ
Ἀρνακέων βόσκοντι, τεξαμένᾳ εἴαρος ἤδη.
Τῆμος ναυπλίας μιμνάσκεο θεῖος ἀωτᾶς
Ἠεώων. κοίλαν δὲ καθιδρωθέντες ἐσ ἀγυιὰ,
Ἐλάσσοντον ἴκονται νότῳ τείρην ἅμ' ἀέλλῃ.
Εἰσὶ δ' ὅρμοι ἔθηρι Προποντίδος. ἔνθα κιανῶν
Αὔλακας ὀρύνοντι βόες τρίβοντες ἄροτον.
Ἐκβάντες δ' ὦθι θῖνα κατὰ ζυγὰ δαῖτα ποιηνοὶ
Δειελινοί. πολλοὶ δὲ μίαν στρέφανται χαμεύνην
Λεπτὴν γὰρ σφιν ἔκειτο πάσας ὑπὸ πλευρὰς ὀνείας.
Ἔνθεν βούτομον ὀξύ, καθὺν δ' ἐτάμοντο κύπειρον.
Κὠχθ' ὑλασσόμενοι ὕδωρ ὡς δρόπου οἰσῶν.
Αὐτῷ θ' Ἡρακλῆϊ καὶ ἀστιμφεῖ τελαμῶνι,
Οἳ μίαν ἄμφω ἔτεινον ἀεὶ λαίνων ζωστῆρα,
Χάλκεον ἄγγος ἔχων. τάχα δ' ἐκράανε ἐνόησεν
Ἡμενόων ἐν χώρῳ. περὶ δὲ θέρμα πολλὰ πέφυκεν,
Κυανέόντε χελιδόνιον χλοερόντ' ἀνήνορα,
Καὶ θάλλοντα σέλινα, καὶ εἰλιτενὴς ἄγρωστις.
Ὑδατι δ' ἐν μέσῳ νύμφαι χορὸν ἀρτίζουσι,
Νύμφαι ἀκοίμητοι, δεινεὰ θεαὶ ἀγροιῶται,
Εὐνίκα, ὃν μαλίσ', ἔνθ' ὁ θέρος ἀνυχία.
Ἦρι ὁ κοῦρος ἐπῆιξε πρὸς πλυνανλέα κρωσσόν,
Βαῖνε δ' ἐπειγόμενος. τὰ δ' ἐν χερὶ πᾶσι ἔφυσαν.

Πασαὶ

Πασάων ἦρ ἔρως ἀπαλὰς φρένας ἀμφεκάλυψεν
Ἀρχίῳ ὠδῖ παιδί, κατ' ἦεπ δ' ἐς μέλαν ὕσδῳρ
Ἀθρόος, ὡς ὅτε πυῤῥὸς ἀπ' οὐρανοῦ ἦεπεν ἀστὴρ
Ἀθρόος ἐς πόντον, ναύταις δέ τις εἶπεν ἑταῖρος,
Καθόρᾳ ὦ παῖδες πρηῢ θ' ὅπλα, πνευστικὸς οὖρος.
Νύμφαι μὲν σφετέροις ὠδῖ γυίοις κοῦρον ἔχουσι,
Δακρυόεντ' ἀγανοῖσι πελεμιχθὲν ἐπέεσιν.
Ἀμφιγυηνιάδας δὲ παρασόμενος περὶ παιδί,
Ὠχθο μακωτισὶ λαβὼν βύκαμπτέα τόξα,
Καὶ ῥόπαλον, τό οἱ αἰὲν ἐχάνδανε δεξιτερὴ χείρ.
Τρὶς μὲν ὕλαν εὗπεν ὅσον βαθὺς ἤρυγε λαιμός,
Τρὶς δ' ἀῤῥὸ παῖς ἐπάκουσεν, ἀραιὰ δὲ ἴκθο φωνὴ
Ἐξ ὕδατος. πελεὼν δὲ μάλα χελὸν εἰσθο πόῤῥω.
Ὡς δ' ὁπότ' αἰγιαλεὺς ἀπὸ πρώθι λὶς ἐσακούσας
Νεβρῶ φθεγξαμένας τὶς ἐν οὔρεσιν, ὠμοφάγος λὶς
Ἐξ εὐνᾶς ἐπόθησεν ἑριμοτάτῳ ἐπὶ θυμῷ.
Ἡρακλέης ῥιοῦρος ἐν ἀῤῥίπποισιν ἀκαλύφαις
Παῖδα πρὸ ὧν ἐδόνασε. πολὺν δ' ἔπλαμβανε χῶρον,
Σχέτλιος ὀϊζυρεόντεσσ. ἀλώμενος ὅας ἐμόησεν
Οὔρεα θ' ὑλήεντα. τὰ δ' ἰάπετος ὕστερα πάντ' ἦς.
Ναῦς μὲν ἄρμεν' ἔχοισα μετάῤῥσια τ' πελεόντων.
Ἰσία δ' ἤϊθεοι μεσονύκτιον ἕζεκαθαιρον,
Ἡρακλῆα μενοντες. ὅλ' ἅ πόδες ἄγον, ἐχώρει
Μαινόμενος, χαλεπὸς δὲ ἔσω θὸς ἦπε μύησεν.
Οὕτω μὲν κάλλιστος ὑλας μακάρων ἀεθλεῖ.

Ηρακλέην δ' ἥρωες ἐκεῖρ τόμεον λιποναύταν.
Οὕνεκεν ἠρώησε τριακοντάζυγον Αργώ.
Πεζὸς δ' ἐς Κόλχως τε καὶ ἄξενον ἵκετο φᾶσιν.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΕΙ
δυλλίου ιδ.

Εν τούτῳ τῷ εἰδυλλίῳ, ὑπόθεσίς ἐστι καταστάσεως ἐρωτικῆς καὶ κοινῆς τοῦ Κυνίσκας ἔρωτος. ἡ γὰρ γυνὴ τοῦ Αἰσχίνου, μᾶλλον προσέκειτο Λύκῳ τινὶ, καταφρονοῦσα τοῦ Αἰσχίνου. Θυωνύχου δέ τινος ἑταίρου προσιόντος αὐτῷ δεξιοχρόνου, δικαίως εἰσαίετι καὶ προλέπει. τὰ δὲ πράγματα ἐν Σικελίᾳ.

ΚΥΝΙΣΚΑΣ ΕΡΩΣ. ΕΙ-
δύλλιον ιδ'.

ΑΙΣΧΙΝΗΣ, ΚΑΙ ΘΥΩΝΙΧΟΣ.

Αἰ. Αἴρην πολλὰ σὺν ἄνδρα θυώνιχον. θ.
ἀλλά τοι αὐτῷ
Αἰσχίνη. Αἰ. ὡς χρόνιος. θ. χρόνιος, τί δέ τοι σὺ μέλημα;
Πράσσομες οὐχ' ὡς λῷστα θυώνιχε. θ. ταῦτ' ἄρα λεπτὸς
χ' ὡ μύσταξ πολὺς οὗτος ἄρ. αὐαλέοι δὲ κικῖνοι.
Τοιοῦτος πρώαντις ἀφίκετο Πυθαγορικτάς.

Ωχρὸς

Ωχρὸς, κἀνυπόδητος, ἀθλιαῖος λ' ἔφατ' ἤμβυ.
Ἦραρ μὰν νὴ τῆνος ἐμὶν δοκεῖ ὁ πᾶ Λευρᾶ.
Παῖσλᾶς, ὦ γαθ' ἔχων. ἐμέ δ' ἀ χαρίεσσα Κυΐσκα Αἰ.
Υβρίσθη. λασῶ δ' ἐμανεὶς πόκα, θριξὶ αὐὰ μέσσον.
Τοιοῦρος μὰν ἀεὶ τὰ Φίλ' Αἰχίνα ἄσυχ' ὀξύς, Θύ.
Πάντ' ἐθέλων κατὰ καιρὸν, ὅμως λ' εἰπεῖν τί θ' καιρόν.
Ὠρεῖος κἠγών. ἢ ὁ θεσσαλὸς ἱππολύκτας Αἰ.
Ἅπις Κλεύνικος ἐπίνομβυ ὁ σκαπώπας
Ἐν χώρᾳ πᾶ ἐμὶν, λύομβυ κατέκοπτα νεοσσώς.
Θηλαζοντά τε χοῖρον. ἀνῶξα δ' ἐβύβλινον αὐτοῖς
Εὐώδη τετόρων ἑτέων. χεδὸν ὡς ἀπὸ λαιῶ.
Βολβός πις κοχλίας ἐξωρέθη ἦς πότ' ἀλύσ.
Ἡδὴ δ' ἐπωΐοντ', ἔδδξ' ἐπὶ χεῖθι ἄκραον.
Ὦ πινοσ' ἤλ' ἕκασος, ἐδὲ μόνον ὦ ζωὸς εἰπεῖν,
Ἀμμὶν μὰν φωνεῦντες ἐπίνομες ὡς ἐδ' ἐδόκη,
Ἀλ' οὐδὲ πᾶ ἐόντος ἐμεῦ, τίν' ἔχειν με δοκεῖς νοῦν.
Οὐ φθεγξῆ, λύκον εἶδες, ἔπαιξέ πις, ὡς σοφὸς εἶπεν.
Κἤφατ' ὀμαρέως κὲν ἀπ' αὐτᾶς κὰ λύχνον ἄψας
Ἐντὶ λύκος, λύκος ἔνδα λάβα τῶ χίρνος ἑός.
Εὐμαλκης, χ' ἁπαλὸς, πλοῖς δοκέων καλὸς ἤμβυ,
Τούτω δ' ἐν κλύμβον κατετάκετο τῆνον ἔρωτα.
Χ' ἁμὶν ὧδ' ἀνὼδς ἔπεντό πθ' ἅσυχε οὕτως.
Οὐ μὰν ἐξήταξα μάταν εἰσ ἄνδρα χενοιῶν.
Ἡδὴ δ' ἦν τόσσός τι τέτταρες ἐν βάθει ἦμες,
Χ' ὁ λαεισαμος δ' ἐν ἐμὸν λύκον ἄδεν ἀπ' ἀρχᾶς,

Θεσσαλικὸν τι μέλισμα κακὼ φένες. ἃ δ' ἐκ νίσκα
Ἐκλασε ὀξυτίνας θαλερώτερον, ἢ πρὶ μαγὶ
Παρθένος ἐξαέτης κόλπῳ ὠδινόμενσα.
Ταῦρος ἐγὼν, ὅν ἴσκες τὺ θυώνιχε, πυξὶ ὠδὶ κόρρας
Ἤλασε, κἄλλαν αὖθις. ἀνείρυσε δ' αὐτὸς ἑτοῖμος
Ἕξω ἀπὸ χθὸς θᾶσσον ἐμὸν κακόν, οὔτι ἀρέσκω.
Ἄλλος τις πλουτίων ἐτοκόλπιος, ἄλλον ἰοῖσι,
Θάλπε φίλον. τίνι τὰ σὰ δάκρυα μᾶλα ῥέοντι.
Μάσκα δ' ὀΐα τέκνοισιν ἐτωσιφίοισι χελιδὼν
Ἀθρόον τὰ χινὰ τέτραι βίον ἄλλον ἀγείρειν.
Ὠκυτέρα μαλακᾶς ἀπὸ δ' ἴφακος ἔβραμε τήνα.
Ἰθὺ δ' ἀμφιθύρας δικλίσθρας, ἅς τόσσος ἄγεν.
Λίνος θὴν λέγεταί τις, ἔβα νὴ ταῦρος ἀΰλαν.
Εἰ καὶ ταὶ δ' ὠκτὼ, ταὶ δ' ἐννέα, ταὶσι δὲκ' ἄλλαι,
Σαμβρον ἐνδεκάρις. πτίδει λύο, νὴ λύο μᾶνθι.
Ἐξ ὧ ἀπ' ἀλλάλων. οὐδὲ θρακιστὶ κέκραμε.
Ἀλλὰ, λύκω νῦν πάντα. λύκω νὴ νυκτὸς ἀϋῶκται.
Ἀμμες δ' οὔτε λόγῳ ζυνὸς ἄξιοι, οὔτ' ἀριθμηρί.
Δύσανοι Μεγαρῆθι, ἀπιμοτάτη ἐνὶ μοίρᾳ.
Κεἰ μὴν ἀπερέξαμι, τὰ πάντα κεν εἰς λέον ἔρρει.
Νῦν δέ πθ' ὡς μῦς φαντὶ θυώνιχε πύμβα πίσσας.
Χ' ὤ, ἃ δ' φάρμακόν ἐστιν ἀμηχανέοντες ἔρωτες
Οὐκ οἶδα. πλὰν σῖμος ὁ τᾶς ἰωὴ χάλκα ἐραθείς,
Ἐκπλεύσας ὑγιὴς ἐπανῆλθ' ἐμὸς ἠλικιώτας.
Πλὴν σοῦμμα κἄγὼ σχεδὸν πόντιος, οὔτε κάκιστος,

οὔτε

Οὔτε πρᾶρις ἴσως, ὁμαλὸς δέ τις ὁ στρατιώτας.
Ὠφελε μὰν χωρεῖν κατὰ νοῦν τὸν, ὃν ἐπιθύμεισθ' Θυ.
Αἰχίνα, εἰ δ' οὕτως ἄρα σοι δοκεῖ ὥς τ' ἀρέσκειν,
Μισθοδότας πρόλεμαῖος, ἐλευθέρως ὅτις ἄριστος.
Τἄλλα δ' ἀνὴρ πῖός τις; Θ. ἐλευθέρως ὅς τις ἄριστος. Αἰ.
Εὐγνώμων, φιλόμουσος, ἐρωτικὸς, εἴσ' ἄκρον ἁδύς.
Εἰδὼς δ' ἢν φιλέοντα, δ' ἢν οὐ φιλέοντ' ἔτι μᾶλλον,
Πολλοῖς πολλὰ δίδοὺς. αὐτεύμενος οὐκ ἀναμεύων,
Οἷα χὴ βασιλῆς, αὐτεῖν δὲ δῶ οὐκ ἔστι παντί.
Αἰχίνα, ὥς τ' εἰθὶ κατὰ στόμα τὸν ὦμον ἀρέσκει
Λῶπν ἄκρον προνάδῃ, ἐπ' ἀμφοτέρων δὲ βεβακὼς
Τολμασεῖς ἰδιότητα μενῆν θρασὺν ἀσπιδιώταν.
Ὦ τάχος εἰς ἀγορὰν, ἀπὸ κροτάφων πελόμεθα
Πάντες χαλεποί, ἢ χερὼ ἐς γενὺν ἕρπει
Λευκαίνων ὁ χρόνος, πρὶν ἐπὶ οἷς γόνυ χλωρόν.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΟΥ. ιέ

Ἐπιγράφεται μὲν τὸ εἰδύλλιον, Συρακουσιαζούσαι, ἢ Ἀδωνιάζουσαι. ἔστι δὲ τοιόνδε πλέκουσαι Συρακόσιαι δύο γυναῖκες, παρεπιδημούσας ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, καὶ κατὰ σύνταξιν τῶν θεῶν ἑορτάζοντας τὸν πρῶτον τοῦ κομιδῆ νέους Ἀδωνιδος, ὃν ὁ Ἀφροδίτης τοῦ φιλανδρίου γυναικός. ἔρχεται δὲ Γοργὼ πρὸς Πραξινόαν, καὶ παλαιοῦσα αὐτὴν, ἐξέρχεται ἐπὶ τὴν θύραν, παρέπλασε δὲ πρὸς μὲν τὴν ἀθμια θόμβος, καὶ κεχωρισμένον τοῦ πρωϊκοῦ χρόνου. ἔθος δὲ

εἶχον οἱ ἐν Αλεξανδρείᾳ, τοῖς Αδωνίοις διακομίζαντας τὰ εἴδωλα τοῦ Αδώνιδος μετὰ τῶν νομιζομένων τῶν τὴν θάλασσαν κομίζειν, αἱ δὲ Συρακούσιαι ἐξ ελθοῦσαι τῶν οἴκων, θαυμαίζουσι σὺν ὄχλον, καὶ ὅσα ἐν τῷ ὄχλῳ. Διαγράφει δὲ ὁ θεόκριτος ἐνθιδημούσας ἐν Αλεξανδρείᾳ, χαριζόμενος τῇ βασιλίδι, τόν τε σκυλμὸν, καὶ βιασμὸν τῶν ἀνδρῶν, καὶ ἄδουσαν τινὰ, καὶ τὴν πλυτέλειαν τῆς Αρσινόης, δι' ὠδῆς ἀπαγγέλλουσαν.

ΣΥΡΑΚΟΥΣΙΑΙ, Η ΑΔΩΝΙΑ ζουσαι, Εἰδύλλιον ιέ.

ΓΟΡΓΩ.

Ενδοῖ πραξινόα; Εὐ. Γοργὼ φίλα ὡς χρόνῳ ἐνδοῖ.

Πρ. Θαῦμ' ὅτι καὶ νῦν ἦνθες, ὅρη δέ φον Εὐνόα αὐτῇ.

Εμβαλε καὶ πτίκρανον. Εὐ. ἔχει κάλλιστα. Π. καθίζευ.

Γο. Ω τᾶς ἀδεμάτου ψυχᾶς. μόλις ὔμμιν ἐσώθην
Πραξινόα. πολλοῦ μὲν ὄχλου, πολλῶν δὲ τεθρίππων
Παντᾶ κρηπῖδες, παντᾶ χλαμυδηφόροι ἄνδρες.
Αδ' ὁδὸς ἄτρυτος. τὺ δ' ἑκαστοτέρω ἔμ' ἀπικεῖσ.

Πρ. Ταῦθ' ὡ πάραρος τῆνος ἐπ' ἔσχατα γῆς ἔλαβ' ἐνθὼν,

Ιλεὸν οὐκ οἴκησιν, ὅπως μὴ γείτονες ὦμες
Αλλαλαις. πρ' ἔριν φθονερὸν κακὸν αἰὲν ἐμοῖο.
Μὴ λέγε δ' τεὸν ἄνδρα φίλα γριαῦτα Διώνα, Γο.
Τῶ μικκῶ πρεόντος. ὅρη γύναι ὡς πρθορῆ τυ.
θάρσει ζωπυρίον γλυκερὸν τέκος οὐ λέγω ἀπφύν. Πρ.
Αἰσθάνετ' δ' βρέφος ναὶ τὰν πότναν, καλὸς ἀπφῦς Γο.
Απφῦς μὲν τῆνος πρώαν λέγομες πρώαν θὴν, Πρ.
Πάντα νίτρον ϙ φῆκος ἀπὲ σκανᾶς ἀγοραίρδων.
Ηνθε φέρων ἄλας ἄμμιν, ἀνὴρ τρισκαιδεκάπηχυς.
Χ' ὡμὸς ταῦτα γ' ἔχει φθόρος ἀργυρίου διοκλείδας. Γο.
Ζ'. δράχμως κυνάδας γραῖαν ἀπὲ τίλματα πηρῶν.
Ε. πόκως ἔλαβ' ἐχθὲς, ἅπαν ῥύπος, ἔργον ἐπ' ἔργω.
Αλλ' ἴθι τ' ὠμπέχονον ϙ τὰν περονα τρίδα λαζεῦ
Βᾶμες τῶ βασιλῆος ἐς ἀφνειῶ Πτολεμαίω,
θασσόμεναι δ' ν Αδωνιν. ἀκούω χρῆμα καλόν τι
Κοσμῆν τὰν βασίλισσαν. Π. ἐν ὀλβίῳ ὄλβια πάντα.
Ων εἶδες, χ' ὧν εἶπας ἰδοῖσα τὺ τῶν μὴ ἰδόντι.
Ερπην ὥρα κεἴη. ἀεργοῖς αἰὲν ἑορτά. Γο.
Εὐνόα, αἶρε δ' νᾶμα, ϙ ἐς μέσον ἀνόθρυπτε πρ.
θὲς πάλιν αἱ γαλέαι μαλακῶς χρήζοντι καθεύδην.
Κινεῦ δὴ φέρε θᾶσσον ὕδωρ, ὕδατος πρότερον δεῖ.
ἅδ' ὡς νᾶμα φέρει. δὸς ὅμως. μὴ πρυλὴ ἄπληστε.
Εγχει ὕδωρ δύστανε. τί μευ δ' χιτώνιον ἀρδεῖς.
παῦσαι. ὁ πρῖα θεοῖς ἐδόκει, γριαῦτα νένιμμαι.
ἁ κλᾶξ τᾶς μεγάλας πᾶ λαρνακος; ὧδε φέρ' αὐτάν.

Γο. Πραξινόα, μαλλα τοι δ' κατα πτυχὲς ἐμπρόναμα
Τοῦτο πρέπει. λέγε μοι πόσσω κατέβα τοι ἀφ' ἱστῶ.
Πρ. Μὴ μνασης Γοργοῖ, πλέον ἀργυρίω καθαρῶ μνᾶν
Ἡ δύο. τοῖς δ' ἔργοις καὶ τὰν ψυχὰν προτέθηκα.
Γο. Ἀλλὰ κατὰ γνώμαν ἀπέβα τοι. Π. ναί καλὸν εἶπας
Τὼμπέχονον φέρε μοι, κ' τὰν θολίαν κατὰ κόσμον
Ἀμφίθες. οὐκ ἀξῶ τυ τέκνον, μορμὼ δάκνει ἵππος,
Δακρυε ὅσσα θέλεις, χωλὸν δ' οὐ δεῖ τυ γενέσθαι.
Ἐρπωμεν, Φρυγία δ' ν μικκὸν παῖς δὲ λαβοῖσα.
Τὰν κύν' ἔσω καλεσον, τὰν ἀυλείαν ἀπόκλαξον.
Ὠθεοί, ὅσσος ὄχλος. πῶς κ' πόκα ἐστὶν πρᾶσαι
Χρὴ δ' κακόν. μυρμακες ἀνήριθμοι τὰ ἄμετροι.
Πολλά τοι ὦ Πτολεμαῖε πετρίηται καλὰ ἔργα.
Ἐξ ὧν ἐν ἀθανάτοις ὁ τεκών. οὐδεὶς κακοεργὸς
Δαλεῖται δ' ν ἰόντα πρέρπων Αἰγυπτιστί.
Οἷα πρὶν ἐξ ἀπάτας κεκροταμένοι ἄνδρες ἔπαισδον
Ἀλλάλοις ὁμαλοὶ κακὰ παίγνια. πάντες ἐρειοί.
Ἀδίστα Γοργοῖ, τί γενοίμεθα. τοὶ Πτολεμισταὶ
Ἵπποι τῶ βασιλῆος. ἄνερ φίλε, μή με πατήσῃς.
Ὀρθὸς ἀνέστα ὁ πυῤῥὸς, ἴδ' ὡς ἄγριος κυνοθαρσής.
Εὐνόα οὐ φευξῇ; δὲ χρησεῖται δ' ν ἄγοντα.
Ὠνάθην μεγάλως, ὅτι μοι δ' βρέφος μένει ἔνδον.
Γο. θαρσει Πραξινόα, καὶ δὴ γε γενήμεθ' ὄπισθεν.
Τοὶ δ' ἔβαν ἐς χώραν. Π. κἀυτὰ συναγείρομαι ἤδη.
Ἴππον κ' δ' ν ψυχρὸν ὄφιν, ταμάλιστα δεδοίκω

Εκ

Εκ παιδὸς πεύσωμες. ὅσος ὄχλος ἄμμιν ἐνθιρρεῖ.
Εξ αὐλᾶς ὦ μᾶτερ. Γραύς. ἐγὼν ὦ τέκνα. Π. πρενθεῖν Γρ.
Εὐμηδὲς. Γ. ἐς Τροίην πειρώμενοι ἦλθον ἀχαιοί.
Καλλίστα παίδων, πείρα θὴν παντα τελεῖτι.
Χρησμὸς ἁ πρεσβῦτις ἀπῴχετο θεσπίξασα. Γρ.
Πάντα γυναῖκες ἴσαντι, καὶ ὡς Ζεὺς ἠγάγετ' Ἥρην.
Θᾶσαι Πραξινόα περὶ τᾶς θύρας ὅσσος ὅμιλος.
Θεσπέσιος, Γοργοῖ δὸς τὰν χέρα μοι, λαβὲ τὸ τὺ Πρ.
Εὐνόα εὐτυχίδος. πότε χ' αὐτὰ μὴ τὺ πλανηθῆς.
Πᾶσαι ἅμ' εἰσένθωμες ἁ πρίξ. ἔχει Εὐνόα ἁμῶν.
Ὦ μοι δειλαία. δίχα μευ ἐν θερίστριον ἤδη
Εσχισται Γοργοῖ. πτ τῶ διὸς εἴ τι γένοιο,
Εὐδαίμων ὦ ἄνθρωπε φυλαίσσεο τὼμπέχονόν μευ.
οὐκ ἐπ' ἐμὶν μὲν. ὅμως ἢ φυλάξομαι. Π. Αθρόος ὄχλος Ξέ.
Ὠθεῦνθ' ὥς τε ὕες. Ξ. θάρσει γύναι, ἐν καλῷ εἰμες.
Κεἰς ὥρας, κἤπειτα φίλ' ἀνδρῶν ἐν καλῷ εἴης, Πρ.
Αμμε περιστέλλων, χρηστοῦ κοἰκτίρμονος ἀνδρός.
Θλίβεται Εὐνόα ἄμμιν. ἄγ' ὦ δειλὰ τὺ βιαίζευ.
Κάλλιστ' ἐν δοῖ πᾶσαι, ὁ τὰν νυὸν εἶπ' ἀπεκλάξας.
Πραξινόα, πόταγ' ὥδε. τὰ πικίλα πρᾶτον ἄθρησον Γρ.
Λεπτὰ καὶ ὡς χαρίεντα. θεῶν προνάματα φασεῖς.
Πότνι' ἀθηναία, πῖαι σφ' ἐπόνασαν ἔριθοι. Πρ.
Ποῖοι ζωογράφοι τάκριβέα γράμματ' ἔγραψαν.
Ὡς ἔτυμ' ἑστήκαντι, τὸ ὡς ἔτυμ' ἐνδινεῦντι.
Εμψυχ' οὐκ ἐνυφαντὰ σοφόν τι χρῆμ' ὦ ἄνθρωπες.

Αὐδὶς δ' ὡς θαμὰ δὶς ἐπ' ἀργυρέω κατάκειτ]
Κλισμῶ, πρᾶρν ἴδλον ἀπὸ κροτάφων καταβαλλων
Ο ξιφίλαρος Ἀδωνις, ὁκ' ἦν Ἀχέροντι φιλᾶτ].
Ξέ. παύσασθ' ὦ λύσανοι, αὐάνυτα κωτίλλοισαι.
Τρυγόνθ' ἐκκναστοῦν πταλατέασδισαι ἅπαντα.
Γο. Μᾶ πόθεν ὦ νθεωπρ. τί δέ ἴν' εἰκοτίλαι εἰμές.
πασαμμος, ἐπίτασε. συρακοσίας ὠθιτάσεις.
Ωσ εἰλῆσ ἢ θᾶτ. κορίνθιαι εἰμὲς ἄνωθεν,
Ωσ ἢ ὁ Βελλεροφῶν. πλοκγνησι λαλεῦμες.
Δωρίσδην δ' ἔξεσι δοκῶ ῥῆς δωριέεσι.
Πρ. Μὴ φῦν μελιτῶδες, ὅσ ἀμῶν καρτερὸσ εἶν,
πλὰν ἑνός. οὐκ ἀλέγω μή μοι κενεὰν ἀπμάξῃς.
Γο. Σίγα πραξινόα. μέλλει δ' ἀν Ἀδωνιν ἀείδειν,
ἁ δὶ ἀρτείας θυγάτηρ πλυΐδριος ἀοιδός.
ἄτις ἢ πέρχιν δ' ἰαλεμον ἀείσδυσε.
φθεγξῆτ' αἰ πάφ' οἷσθα καλόν. δγθρύπλετ] ἤδη.
Δέσποιν' ἁ γολγόν τε καὶ Ἰδάλιον ἐφίλασας,
ἁπεναντ' ἔρυκα, χρυσῶ πεπαίζουσ' Ἀφοδίτα.
Οἷόν τοι δ' ἀν Ἀδωνιν ἀπ' ἀενάου Ἀχέροντος,
Μιῶι δυωδεκάτῳ μαλακαὶ πόδες ἄγαγον ὧραι,
Βάδιστα μακάρων ὧραι φίλαι, ἀλλὰ πεφνὰ
ἔρχονται πάντεσι βροτοῖσιν ἀεί τι φοροῖσαι.
Κύπρι δι ωναία, τὺ μὲν ἀθανατὰν ἀπὸ θνατῶν
ἀνθρώπων, ὡς μῦθος, ἐποίησας Βδρονίκαν,
ἀμβροσίαν ἐσ σῆθος ἀποσάξασα γυναικός.

Τίμ

Τὴν δὲ χαριζομένην πλυνώνυμε πλύνατε
Ἀβρονίκεια θυγάτηρ, ἐλεγεία εἰκῆ.
Ἀρσινόα, πάντεσσι καλοῖς ἀπιτάλλεθ' Ἀδωνιν.
Πᾶς μὲν ὀϊωλακέτω, ὅσα δρυὸς ἄκρα φέρουσι.
Πὰρ δ' ἄπαλοὶ κάπροι πεφυλαγμένοι ἐν ταλαρίσκοις
ἀργυρέοις. συείω δὲ μύρῳ χρύσει' ἀλάβαστρα.
Εἵσδε τάθ' ὅσσα γυναῖκες ἰῶπαι πλαθάνῃ πριεῦνται,
ἄνθεα μίσγοισαι λευκῷ πανρὶ ἅμ' ἀλεύρῳ.
Ὅσσατ' ἀπὸ λευκᾶς μέλιτος, πάτ' ἐν ὑγρῷ ἐλαίῳ.
Πάντ' ἀυτῷ πετίωα, σὺ δ' ἑρπετὰ τᾶσδε πάρεσται
Χλωραὶ δὲ σκιάδες μαλακῶ βείθοισι ἀνάθω
Δέλμασθ'. οἱ δέ τε κῶροι ὑποπτώσσοντες ἔγωτες
Οἷοι ἀηδονιῆς ἐφεζόμενοι ἐν λειρίοις.
Πωτῶνται, πλοκύνην πειρώμενοι, ὅλον ἀπ' ὄλα.
Ὢ ἔβενος, ὦ χρυσός, ὦ ἐκ λευκᾶς ἐλέφαντος
ἁ Κύπρις τὸν οἶνον ἐν κρατῆρι μὶ παῖδα φέροντα.
ὑπερφύεροι δὲ τάπητες ἄνω μαλακώτεροι ὕπνω,
ἁμίλατος ἐρεᾶ· ὦ τὰν Καμίαν καταβόσκων.
Ἐσρωται κλίνα, καὶ Ἀδώνι δὴ καλὼ ἄλλα.
Τὰν μὲν κύπρις ἔχει, τὰν δ' ὠ ῥοδόπαχυς ἄδωνις
Ὀκτωκαιδεκάτης ἢ ἐννεακαιδεκάτας ὁ παμβρόσ.
Οὐ κεντεῖ δ' φίλαμ' ἔτι οἱ περὶ χείλεα πυξάν.
Νῦν μὲν κύπρις ἔχοισα ἐν ἀγκάλαις χαρέτω ἄνδρα.
ἀῶθεν δ' ἄμμέσσιν ἅμα δρόσος ἀθρόαν ἕξω
Οἰσυμέσσι πτερύγεσσι κύματ' ἐπ' ἀϊόνι πλύοντα.

Λύεσθαι δ' ἐκόμαν, μ' ὠθεῖ σφυρὰ κόλπην αὐγάζει.
Τήθεσι φαινομένοις λιγυρᾶς ἀξεώμεθ' ἀοιδᾶς.
Ἑρπεις ὦ φίλ' Ἀδωνι, καὶ εἰθάδε κεἰς Ἀχέροντα,
Ἡμιθέων ὡς φαντὶ μονώτατος. οὔτ' Ἀγαμέμνων
Τοῦτ' ἔπαθ', οὔτ' Αἴας ὁ μέγας ὁ βουμάλγιος ἥρως,
Οὔθ' Ἕκτωρ ἑκάβας ὁ γοργότερος ἔτι καὶ τεὸς ὧν.
Οὐ Πάτροκλος, ἢ Πύρρος ἀπὸ Τροίας ἐπανελθών,
Οὐθ' οἱ ἔπι πρότεροι Λαπίθαι καὶ Δρυοπίονες.
Οὐ Πελοπιάδαι τε καὶ Ἄρεος, Ἄκρα Πελασγοί.
Ἴλαος νῦν φίλ' Ἀδωνι, μ' ἐς νέωτ' ὀρθυμήσαις.
Καὶ νῦν ἦνθες Ἀδωνι, μ' ὄκκ' ἀφίκῃ φίλος ἥξεις.

Γο. Πραξινόα, σὺ χρῆμα σοφώτερον, ἀθίλεια
Ὀλβία, ὅσσα ἴσασι πανόλβια ὡς γλυκύφωνος,
Ὥρα ὅμως κεἰς οἶκον, ἀναίσιος Διοκλείδας.
Κ' ὦν ἦρ' ὄξος ἄγαν. πεινάντι γε μηδ' ἔπαρτ' ἔνθης
Χαῖρε Ἄλων' ἀγαπητέ, καὶ ἐς χαίροντας ἀφίκνευ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΟΥ ΙΕ'.

Τοῦτο δ' εἰδύλλιον γέγραπται εἰς Ἱερωνα τὸν Ἱερωνος τὸν Συρακοσίων ἐν ἔτεσιν ὀλίγοις τῶν Διοκλείδου καὶ Θεοκρίτου γεγονότα. ἐπεὶ δὲ τὴν ἀρχὴν στρατηγὸς ἀποδειχθεὶς ὑπὸ τῶν πολιτῶν, καὶ φθείρασι τὰς δυνάμεις, ὥστε τύραννον αὐτὸν ἀναδειχθῆναι. μετὰ δὲ ταῦτα ἦρξεν Ἱέρων ὁ Γέλωνος. μὴ δὲ

δὲν οὖν εἰληφὼς πρὰ τοῦ Ἱέρωνος ὁ θεόκριτος, διὰ τοῦτο τὸ εἰδύλλιον οὐκ πεπίηκε, καὶ χάριτας αὐτὸ ἐπέγραψεν, ἐν ᾧ τὰ τοῦ Σιμωνίδου ἐμφαίνει κιβώτια. λέγουσι τὴν αὐτὸν ἔχειν δύο κιβώτια, τὸ μὲν χαρίτων, τὸ δὲ διδόντων. ὅτε οὖν τις πρὸς αὐτὸν πρεγεύσεως χάριν αἰτούμενος, ἐκέλευε φέρειν τὰ κιβώτια. εὑρίσκεσθαι οὖν τὸ μὲν τῶν χαρίτων κενὸν, τὸ δὲ τῶν διδόντων πλῆρες. καὶ οὕτως ὁ τὴν δωρεὰν αἰτούμενος, ἀνεκόπτετο.

ΧΑΡΙΤΕΣ, Η ΙΕΡΩΝ ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ΙΣ.

Ἰεὶ οὖν Διὸς κούραις μέλει, αἰὲν ἀοιδοῖς,
Ὑμνεῖν ἀθανάτους, ὑμνεῖν ἀγαθῶν κλέα ἀνδρῶν.
Μῶσαι μὲν θεαὶ ἐντὶ, θεοὺς θεαὶ ἀείδοντι.
Ἀμμεὺς δὲ βροτοὶ, οἵ δὲ βροτοὺς βροτοὶ ἀείδομεν.
Τίς γὰρ τῶν ὁπόσοι γλαυκὰν ναίουσιν ὑπ' ἠῶ,
Ἡμετέρας χάριτας πετάσας ὑποδέξετε οἴκῳ
Ἀπασίως, οὐδ' ἄυθις ἀδωρήτους ἀπεμψεῖ.
Αἱ δὲ σκυζόμεναι γυμνοῖς ποσὶν οἴκαδ' ἴασι,
Πολλά με τοῦ θάσδοισαι, ὅτ' ἀλιθίην ὁ δὸν ἦνθον.
Ὀκνηραὶ δὲ πάλιν κενεᾶς ἐς πυθμένι χηλοῦ,

Τύχοις ἐν παλάτεσι κἄρη μίμνοντι βαλοῖσι
Ἐνθ' αὖη σφίν ἔδρη. ἐπὰν ἄπρακτοι ἵκωνται
Τίς τῶν νῦν ῥιόσθεν; τίς εὖ εἰδώτα φυλάσσῃ;
Οὐκ οἶδ', οὐ πάλαι ἄνδρες ἐπ' ἤπιοις ὣς πάρος ἐσθλοῖς
ἀνῆθος ἀπούδουσι. νενίκηται δ' ἐτὸ κῆρ λέων.
πᾶς δ' ὑπὲρ κόλπου χεῖρας ἔχων. πόθεν αὖξετο ἀθρῷ
ἄργυρον, οὐδ' ἔκεν ἴδον ἀπρίατος πὶ δόκα.
ἀλλ' οὐθὶς μυθεῖται ἀπωτέρω ἢ γόνυ κνήμα,
αὐτὰρ μοί τι γένοιτο θεοὶ τιμῶσιν ἀοιδούς.
Τίς δ' ἔκεν ἄλλο ἀκούσαι, ἄλις παύεσθαι ἐν ὁμῆρῳ
Οὖρος ἀοιλῶν λῷστος, ὃς ἐξ ἐμοῦ οἴσεται οὐδέν.
Δαιμόνιοι, τί δὲ κέρδος ὁ μυρίος ἔνδοθι χρυσὸς
Κείμενος, οὐχ' ἅδε πάλου τε φονεύοισιν ὄνασις,
ἀλλὰ σὺ μὲν φυγᾷ, σὺ δὲ, καὶ πὶ δοῦπα ἀοιδῶν.
πολλοὶς δ' εὖ ἔρξαι παῶν, πολλοὶς δὲ καὶ ἄλλων
ἀνθρώπων. ἀεὶ δὲ θεοῖς ξυβώμια ῥέζειν.
Μὴ δὲ ξεινοδόκου κακὸν ἔμμεναι, ἀλλὰ ξαωτέζῃ
Μειλίξαντ' ἀπιόντα, ἐπὰν ἐθέλῃ πὶ νέεσθαι.
Μασσάων δὲ μάλιστα τίειν ἱδρῶτα φορίτας.
Ὅφακε κεῖν' ἀΐσαο κεκρυμμένος ἔνδοθι λόχου ἀκούσῃς,
Μὴ δ' ἀκλεὴς μύρεαι ξυχροῦ ἀχέροντος,
ὥσπέ τις μακέλῃ τετυλωμένος ἔνδοθι χεῖρας.
Δεινὴν ἐκ πατέρων πενίην ἀκτήμονα κλαίων.
πολλοὶ ἐν αὐτοχόοις δόμοις ἄνακτες ἀλεύαι,
ἁρμαλιὴν ἐμέλησεν ἐμεῦ ἥρωος πενέσθαι.

πολλοὶ

πολλοὶ μὲν σκεπάσειαν ἐλαυνόμενοι πτὶ Ϙακόν.
Μόχθοι δ' ὐκ δραῖσιν ἐμυκήσαντο βόεσσι.
Μυθίαν δ' ἂν τεθνάνον κρανώνιον ἐνδιάσασκον
πριμένες ἔκκειτα μῆλα φιλοξένοισι κρεώνδαις.
ἀλλ' οὔσφιν τῶν ἦδος, ἐπὶ γλυκὺν ἄζεκε νῶϊν
θυμὸν, ἐσ ὐρῆαν χεδνάαν συνοῦ ἀχέροντθ.
ἄμνασοι μὲ τὰ πρὰ Ϙ ὄλβια τῆνα λιπόντες.
Δηλοῖσ ἐν νεκύεσσι μακροὶς αἰῶνας ἔκειν.
Εἰμὴ λεινὸς ἀοιδὸς ὁ κῆϴ αἰόλα φωνέων,
Βάρβιτον ἐσ πλύχορδον ἐν ἀνδράσι θῆκ' ὀνομαστὸς
Ὁπλοτέροισ, ὑμὰς μὲ ϗ ὠκέως ἔλαχον ἵπποι,
Οἵσφισιν ἐξ ἱερῶν στεφανηφόροι ἦνθον ἀγώνων.
Τίσ δ' ἂν ἀειδήσας λυκίων πτὲ, τίσ κομόωντας
πριαμίδας, ἢ θῆλυ ἀπ' χροιᾶσ κύκνον ἔγνω,
Εἰμὴ φυλόπιδας προτέρων ὕμνηϗαν ἀοιδοί;
Οὐλ' Ὀδυσεὺσ ἑκατόν τε Ϙ ἑκατμιλιὰσ ἀλαθεῖσ
πάντας ἐπ' ἀνθρώπους, ἀίδαν τ' εἰσ ἔχαρν ἐλθὼν
Ζωὸς, Ϙ ὠκίλιγα φῦγὼν ὁλοοῖο κύκλωπος,
Δμωαιὸν κλέοσ ἔχαν. ἐσημάθη δ' ἂν ὑφορβὸσ
Εὔμαιοσ, ϗ βασὶ φιλοίμοσ ἀμφ' ἀπὲ λέαις
Εσσὴν ἔχων, ἀυτόσ τε πεῖπλαγχνοθ λαέρτης,
Εἰμὴ σφᾶσ ὠνασεν ἰάονθ αὐδρὸς ἀοιδαί.
Ἐκμοισᾶν ἀγαθὸν κλέοσ ἔρχετ ἀνθρώποισι.
Χρήματα μὲ ζώοντεσ ἀμαλδύνουσι θανόντων.
Ἀλλ' ἴσος ϗ ὁ μόχθοσ ἐπ' αἰόνι κύματα μεζῶν,

Οσσ' ἄνεμος χέρσονδε μὴ πλωτᾶς ἁλὸς ὦθῃ,
Ἠὔτε νίζειν θλόρ' ἀν' ἰοειδέϊ πλήνθον,
Καὶ φιλοκερδὴς βεβλαμμένον ἄνδρα πέλεθῖν.
Χαιρέτω ὅς τις βίος, ἀνήριθμος δέ οἱ εἴη
Ἀργυρος, ἀεὶ δὲ πλεόνων ἔχοι ἵμερος αὐτόν.
Αὐτὰρ ἐγὼ μὲν τε φερεσπόνων φιλότητα,
Πολλῶν ἡμιόνων τε καὶ ἵππων πρόφρων ἐλοίμαν.
Δίζημαι δέ τινι θνατῶν κεχαρισμένος ἔνδον
Σὺν μοίραις. χαλεπὰ δὲ ὁδὸν πελέθειν ὀϊόν ἄν,
Μεσσαλίων ἀπάνευθε λιὸς μέγα βουλεύοντος.
οὔπω μῆνας ἄγρην ἔκαμ' οὐρανὸς οὐδ' ἐνιαυτούς.
Πολλοὶ κινήσειν ἔμελον χόχλον ἅρματος ἵπποι.
Εἰσέτι τοὺς ἀνῆκε, τοὺς ἐμοῦ κεχαρίσατ' ἀοιδοῦ
Ῥέξας, ἢ Ἀχιλεὺς ὅσσον μέγας, ἢ ἑαρὶς Λίας
Ἐν πεδίῳ Σιμόεντος, ὅθι φυγὸς ἤλιτον Ἰλα.
Ἤδη νῦν φοίνικες ἐπ' ἠελίῳ δύνοντι
Οἰκεῦντες Λιβύας ἄκρον σφυρὸν, ἐρρίγασιν.
Ἤδη βασάλοισι Συρακόσποι μέσα δοῦσα,
Ἀχθόμενοι σκέεσι βραχίονας ἱπτείνοισιν.
Ἐν δ' ἀυτῆσ ἱέρων, πεστέροις ἵστασι κρώεσσι
Ζώννυται ἱππεῖαι δὲ κόρυσ σκεπάοισιν ἔθειραι.
αἳ δὴ Ζεῦ κύδιστε πατὴρ, μὴ πότνι' Ἀθάνα,
Κούρηθ' ἅλις μαζὶ πλυκλίτορων ἐφυράων
Εἴλαχες μέγα ἄστυ, πεὶ ὕβρεσι λυσιμελείαις,
Ἐχθροὶς ἐκ νάσοιο κακὰ πέμψαν ἀνάγκαι.

Σαφ

Σαρδόνιον κατὰ κῦμα, φίλων μόρον ἀγγελέοντας
Τέκνοις ἠλ' ἀλόχοισιν, ἀειθμαθὸς ἀπὸ πολλῶν.
Ἀστὰ πεοτέροισι πάλιν νεοίνυσι πλίπαις,
Δυσμενέων ὅσσοι χεῖρας ἐλωβήσαντο κατ' ἄκρας.
Ἀγροὺς δ' ἐργάζοινο τεθαλότας. ἠλ' ἀναθεθμοὶ
Μήλων χιλιάδες βοτάναις ἁβρὰ παυθῆσαι,
Αὐπεδίου βλήχοινο, βόες δ' ἀγελησδὸν ἐς αὐλιν
Ἐρχόμεναι σκιπναῖον ὑπαὐδιεν ὁδίταν.
Νειοὶ δ' ἐκπρένοιντο πόρον, ἡνίκα τέτλιξ
Ποιμένας ἐνδρίοις πφυλαγμένος, ἔνδοθι λεμβήρων
Ἀχεῖ ἐν ἀκρεμόνεσιν. ἀράχνια δ' εἰσὸ πολὺ ἀράχναι
Λεπτὰ δῆσήσαιν. βοᾶς δ' ἔτι μὴ δ' ὄνομ' εἴη.
Ἥλιον δ' Ἱέρωνι κλέος φορέοιεν ἀοιδοὶ,
Καὶ πόντα σκυθικοῖο πέραν, ᾗ ὅπι πλατὺ τεῖχος
Ἀσφάλτῳ δήσησι Σεμίραμις ἐμβασίλευεν.
Εἷς μὴν ἐγώ. πολλοὶ δὲ νέοι φιλέοντι καὶ ἄλλοι
Θυγατέρες. τοῖς πᾶσιν ἴκοι σκελὴν ἀρέσθαι
Ὑμνῆν σὺν λαοῖσι, μὴ ἀχμήτην Ἱέρωνα.
Ὠ ἑτοκλεῖοι χάριτες θεαὶ, αἳ μινύειον
Ὀρχομενὸν φιλέουσαι ἀπεχθομένην ποτὲ Θήβαις,
Ἀκλεὴς μὴν ἐγὼ μίμνοιμι κεν, ἐς δὲ καλεύντων,
Θαρσήσας μοίσαισι σὺν ἀμετέρῃσιν ἱκοίμαν.
Καλεῖ πολλ' οὐλ' ὔμμε. τίπ' χαρίτων ἀγαπᾶμ
Ἀνθρώποισ' ἀπαλυθδὲν, ἀεὶ χαρίτεσσιν ἄμ' εἶλω.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΕΙ δυλλίου ιζ.

Τοῦτο δ' εἰδύλλιον εἰς Πτολεμαῖον τὸν Φιλάδελφον γέγραπται. Ἀρατεία δὲ κέχρηται εἰσβολῇ. ὁ δὲ Φιλάδελφος Πτολεμαῖος, Πτολεμαίου τοῦ Λάγου καὶ Βερενίκης ἦν παῖς. διὸ καὶ ἁμαρτάνει ὁ Μούναρος, τοὺς χρόνους τοὺς Θεοκρίτου ἀναβιβάζων εἰς τὸν Φιλοπάτορα, τοσούτου χρόνου μαχόμενος διαστήματι.

ΕΓΚΩΜΙΟΝ ΕΙΣ ΠΤΟΛΕμαῖον. Εἰδύλλιον ιζ'.

Ἐκ διὸς ἀρχώμεσθα, καὶ εἰς Δία λήγετε μοῖσαι
Ἀθανάτων τὸν ἄριστον, ἐπὴν ἀείδομεν ἀοιδαῖς,
Ἀνδρῶν δ' αὖ Πτολεμαῖος ἐνὶ πρώτοισι λεγέσθω,
Καὶ πύματος, καὶ μέσσος, ὃ γὰρ προφερέστατος ἀνδρῶν.
Ἥρωες, τοὶ, πρόσθεν ἀφ' ἡμιθέων ἐγένοντο,
Ῥέξαντες καλὰ ἔργα, σοφῶν ἐκύρησαν ἀοιδῶν.
Αὐτὰρ ἐγὼ Πτολεμαῖον ὑμνήσαιμενος καλὰ εἰπεῖν,
Ὑμνήσαιμ'. ὕμνοι δὲ καὶ ἀθανάτων γέρας αὐτῶν,
Ἴδαν ἐς πολύδενδρον ἀνὴρ ὑλητόμος ἐλθὼν,

Παπταί

Παπποιάνιξ πρεσβύτερος ἄλλων πόθεν ἄρξεται ἔργου;
Τί πρῶτον καταλέξω; ἐπὶ πάντα μυρία εἰσὶν,
Οἷσι θεοὶ δύνανται ἐτίμησαν βασιλῆες.
Ἐκ πατέρων μὲν ὅσους ἔλιον, τελέσαι μέγα ἔργον,
Ὁ Λαπίθας Προμήθιος, ὅς καὶ φέσιν ἐγκατέθηκε
Βουλάν, ἣν οὐκ ἄλλος ἀνὴρ ὅσος τε νοῆσαι.
Τοῦνον δὲ μακάρεσσι πατὴρ ὁμότιμον ἔθηκεν
Ἀθανάτοις, καὶ οἱ ζώουσι δόμοις ἐν Διὸς οἴκῳ
Δέλμης, πρὰ δ' αὐτὸν Ἀλέξανδρος φίλα εἰδὼς
Ἐδριάει, φέρσασι χαρὶς θεὸς ἀολομήτας.
Αὐτίκα δ' Ἡρακλῆος ἔδρασφιν ταυροφόνοιο
Ἰδρυτὴ στερεοῖο τετυγμένα ἐξ ἀδάμαντος.
Ἔνθα δὲ ἄλλοισιν θαλίας ἔχει οὐρανίδῃσι,
Χαίρων ἡρώων θαλερώσιον υἱωνοῖσιν,
Ὅτι σφέων Κρονίδας μελέων ἀξείλετο γῆρας.
Ἀθάνατοι δὲ καλεῦνται, θεοὶ νέποδες πεφαῶτες.
Ἀμφοῖν γὰρ πρόγονός σφιν ὁ καρτερὸς Ἡρακλείδας,
Ἀμφοτέροισι δ' ἀριθμεῦνται ἔσ ἔχαρυ Ἡρακλῆα.
Τῷ δὲ ἐπὶ δαῖτα θεὴν ἱκέκορυμβος ἥβη
Νέκταρος βύβλιμοιο φίλας ἔσ δῶμ' ἀλόχοιο,
Τῷ μὲν, τόξον ἔδωκεν, ὑπωλενίου τε φαρέτραν.
Τῷ δὲ, σιδάρειον σκύταλον κεχαραγμένον ὄξοις.
Οἵσ' εἰσ ἀμβρόσιον θάλαμον λευκοσφύρῳ ἥβας
Οὖλα δὲ αὐτὸν ἄγουσιν γενετῆρι Διὸς γόνον.
Οἷα δ' ἐν πυκιναῖσι θαλίκλειτα Βρενίκα

Ἐπεὶ πὰλυτείης, ὄφελος μέτα γιναμένοισι.
Τᾶς μὲν κύπρον ἔχοισα Διώνας πότνια κούρα
Κόλπνες δύσοδμ' ἀνύσσαις ἐτεμάξατο χείρας.
Τῷ, οὔπω τινὰ φαντὶ ἀλεῖν τόσον αὐδρὶ γυναικᾶν,
Οσσον τὸ Πτολεμαῖος ἐὴν ἐφίλασεν ἄκοιτιν.
Ημὰν αὐτεφιλεῦντο πλὺ πλέον. ὤλετο δ' αἶψα
Θαρσήσας σφετέροισιν ἐπὶ ξένοις οἶκον ἅπαντα,
Οππότε κεν φιλέων ἐπαίνεν λέχος ἐς φιλεούσας.
Ασόρητον δὲ γυναικὸς ἔπος ἀλόχοισιν ἀνήρ.
Ρηίδιαι δὲ γονᾶι τέκνα λῦσ' ὑποτ' ἔοικότα παῖδι,
Κάλλει ἀεισεύσᾳ θιάων πότνι' Αφροδίτα,
Σοὶ τίνα μέμελεν. σέθεν λ' ἕνεκεν Βερενίκα
Εὐεργὸς Αχέροντα πλυστονον οὐκ ἐπέρασεν,
Αλλ' μιν ἀρπάξασ' πάροιθ' ἐὸν ναμα κατενθὲν
Κυάνεον, ᾗ συνὸν ἀεὶ πρεμνᾶι καμόντων,
Εσναὸν κατέθηκας, τιᾶς δ' ἀπεδάσαο τιμᾶς.
Πᾶσιν λ' ἵππος ἵδρις βροτοῖς. μαλακοὶς μὲν ἔχωτας
Προσπνείει, κούφας δὲ λιδὶ πωθέοντι μελίμνας
Αρπεία κυανόφυ, σὺ λαοφόνον Διομήδια,
Μισγομέναι Τυδῆι, τέκες Καλυδώνιον ἄνδρα.
Αλλὰ θέτις βαθύκολπος ἀκοντισὰν Αχιλῆα,
Αἰακίδα Πηλῆϊ. σέ λ' ἀχμητὰ πτολεμαῖε
Λίχμητᾶι Πτολεμαίῳ ἀειμήλος Βερενίκα.
Καί σε κόσμῳ ἀτίταλλε, βρέφος νεογιλὸν ἐόντα
Δεξαμένα πὰρ μαζὸς ὅτε πρώταν ἴδε ἀῶ.

Εὐθὺ

Ενθα γὰρ εἰλείθυιαν ἐβώσαν λυσίζωνον
Αντιγόνας θυγάτηρ βεβρυμένα ὠδίνεσσι,
Η δέ οἱ εὐμενέουσα πρίσαν. καδ δ' ἄρα πάντων
Νωδυνίαν κατέχευε μελῶν. ὁ δὲ παρὶ ἐοικὼς
παῖς ἀγαπηδὸς ἔγεντο. κόως δ' ὀλόλυξεν ἰδοῖσα.
Φᾶ δὲ καταπτομένα βρέφεος χείρεσσι φίλησιν,
Ολβιε κωρεγένοιο, τίοισ δέ με τόσσον, ὅσον περ
Δῆλον ἐτίμασεν κυαναίμπυκα Φοῖβος Απόλλων.
Εν δὲ μιᾷ τιμῇ τρίοπον καταθεῖο κολώναν,
Ισον Δωριέεσσι νέμων γέρας ἐγγὺς ἐοῦσιν.
Ισον καὶ ῥήναιαν ἄναξ ἐφίλασεν Απόλλων.
Ως ἄρα νᾶσος ἔειπεν, ὅδ' ὑψόθεν ἔκλαγε φωνᾷ
Ες τρὶς ὑπαὶ νεφέων Διὸς αἴσιος αἰεὸς ὄρνις.
Ζηνός πυ τόδε σῆμα, Διὶ κρονίωνι μέληται
Αἰδίου βασιλῆος. ὅδ' ἔξοχος, ὅν κε φιλασεῖ
Γεινόμενον τὰ πρῶτα. πολὺς δέ οἱ ὄλβος ὀπηδεῖ.
Πολλᾶς δὲ κρατέει γαίης, πολλᾶς δὲ θαλάσσης.
Μυρίαι ἄπειροί τε, τὰ ἔθνεα μυρία φωτῶν,
Λήϊον ἀλδήσκουσιν ὀφελλόμενον Διὸς ὄμβρῳ.
Αλλ' οὔ τις τόσα φύει, ὅσα χθαμαλὸς Αἴγυπτος,
Νεῖλος ἀναβλύζων δεβὰν, ὅτε βώλακα θρύπτει.
Οὐδέ τις ἄστεα τόσσα βροτῶν ἔχει ἔργα δαέντων.
Τρεῖς μὲν οἱ πολίων ἑκατοντάδες ἐνδέδμηντι.
Τρεῖς δ' ἄρα χιλιάδες τρισσαῖς ἐνθ' μυριάδεσσι.
Δοιαὶ δὲ τριάδες. μετὰ δέ σφισιν ἑνδεκάδες τρεῖς,

Τῶν πάντων Πτολεμαῖος ἀγάνωρ ἐμβασιλεύει·
Καὶ μὴν Φοινίκας ἀπετέμνετο, Ἀρραβίας τε,
Καὶ Συρίης, Λιβύης τε, κελαινῶν τ' Αἰθιοπήων.
Παμφυλίοισί τε πᾶσι, Κιλίκεσσί τε μάχμηταῖς
Σημαίνει, Λυκίοις τε, Φιλοπτολέμοις τε Κάρεσσι.
Καὶ νάσοις κυκλάδεσσιν, ἐπεὶ ὁ νᾶϊς ἄρειος
Πόντον ἰὼν πλώουσι. θαλάσσας δὲ πᾶσας Ἐφεῖα,
Καὶ πόταμοὶ κελάδοντες ἀνάσσονται Πτολεμαίῳ.
Πολλοὶ δ' ἵπποι, πολλοὶ δέ οἱ ἁπλίζωνται
Χαλκῷ μαιμώοντι στεγανοῖσι ἀσφαράγοισιν.
Ὀλβῳ μὲν πάντας καταβεβρίθει βασιλῆας.
Τόσσον ἐπ' ἄμαρ ἕκαστον ἐς ἀφνειὸν ἔρχεται οἶκον
Πάντοθεν. λαοὶ δ' ἔργα πρὸς ἄλλοισιν ἔκλοι.
Οὐ γάρ τις δμῳῶν πολυκήπεα Νεῖλον ἐπαμβὰς
Πεζὸς ἐν ἀλλοδαπῇσι βοᾶν ἐσάσατο κώμαις,
Οὐδέ τις αἰγιαλόνδε θοᾶς ἁλὸς ἔβαλε ναόσ.
Θωρηχθεὶς δ' ὅ γε οἱ σὺν αἰχμητῇσιν ἀρήσσο αἰχμητῇσιν.
Τοῖσι ἀνὴρ πλατέεσσιν ἐνίδρυται πεδίοισι
Ξανθοκόμος Πτολεμαῖος, ὃς σῶμα σὸν πάλλῃ·
Ὧν ἕπι, πάντα μέλει παρὰ ἑωϊα πάντα φυλάσσειν,
Οἷ' ἀέθλῳ βασιλῆϊ, τὰ δὲ κτεατίζεται αὐτός.
Οὐ μὰν ἀργείοις γε δόμῳ ἐνὶ πίονι χρυσὸς,
Μυρμιδόνων ἄτε πλοῦτος ἀεὶ κέχυται μοτεόντων.
Ἀλλὰ πολὺν μὲν ἔχοντι θεῶν ἐεικυῖαι οἶκοι,
Αἰεὶ ἀπέχομένοιο, σὺν ἄλλοισιν πράεσσι.

Πολλὸν

Πολλὸν δ' ἰφθίμοισι σεσώρητ' βασιλεῦσι.
Πολλὸν δὲ πολίεσσι. πλὴν δ' ἀπεθοῖσιν ἑταίροις.
Οὐδὲ διωνύσσε τὶς ἀνὴρ ἰδρὼς κατὰ γῶνας
Ικετ' ὠθισάμενος λιγυρὰν ἀναμέλπαν ἀοιδὰν,
Ωὐ σὸν τίναν αὐτάξιον ὥπασε τέχνας.
Μισάων δ' ἐπόφητα ἀείδων πολεμαῖον
Αντ' εὐδρησίης. τί δὲ κάλλιον ἀνδρὶ κεν εἴη
Ολβίῳ, ἢ κλέος ἐσθλὸν ἐν ἀνθρώποισιν ἀρέσθαι;
Τοῦτο καὶ Αζείδαισι μένει. τὰ δὲ μυρία κεῖνα
Οσσα μέγαν Πειάμοιο δόμον κτεάτεσσαν ἐλόντες,
Αέει πᾶ κέκευθε, θεὸν πάλιν οὐκέτι νόσφι
Μοῦνος ὅσ' περτέρων τοκέων ἔτι θρόμα κονίης.
Στειβόμενος καθύπερθε, πλὸν ἐκμάσσε δ' ἰχνη.
Μηδὲ φίλα τ' παρὲ θυώδεα ἔισαρ νηῶν.
Εν δ' αὐθὶ χρυσῷ σθένος ἀλέας ἠδ' ἐλέφαντι
Ιδρύσιν, πάντεσσιν ὠθὶ χθονίοισιν ἀρωγός.
Πολλὰ δὲ παυθέντα δοσὶν ὠθὶ μηρία κάεσι,
Μασὶ σθένος ὀλομένοισιν, ἐξθυομένων ὠθὶ βωμῶν,
Αὐτὸς τ' ἰφθίματ' ἄλοχος. τᾶς, οὔ τις ἀρείων
Νυμφίον ἐν μεγάροισι γυνὰ περιβάλετ' ἀγρῶ
Εκ θυμοῦ σέρξασα καὶ ἐν τόκεσσι τέσσιν τε.
Ωδε τ' ἀθανάτων ἱδρὼς γάμος ἐξετελέσθη,
Οὓς τέκε κρείσσων ἐξέα βασιλῆας ὀλυμπου.
Εν δὲ λέχος σόρνυσιν ἑαυτῇ ζωὶ νύ ἡβη,
Χέρας φοινίκεσσι μύροις ἑᾷ πεθέγος ἱεισ.

Χαῖρ' ὦ ἄναξ Πτολεμαῖε. σέθεν δ' ἐγὼ ἶσα καὶ ἄλλων
Μνάσομαι ἡμιθέων. δοκέω δ' ἔπος οὐκ ἀπόβλητον
Φθέγξομαι ἐσσομένοις. ἀρετήν γε μὲν ἐκ Διὸς αἰτεῦ.

ΕΛΕΝΗΣ ΕΠΙΘΑΛΑΜΙΟΣ.

Εἰδύλλιον ιή.

Ἦν τοκ' ἄρα Σπάρτᾳ ζανθότριχι πὰρ
Μενελαίῳ,
Πρωθενικαὶ θάλλοντα κόμαις ὑάκιν
θον ἔχοισαι.
Πρόσθε νεογράπτω θαλάμω χορὸν
ἐστάσαντο
Δώδεκα ταὶ πρᾶται πόλιος μέγα χρῆμα λακαινᾶν.
Ἀνίκα Τυνδαρέω κατελέξατο τὰν ἀγαπητὰν
Μναστήσας Ἑλένᾳν ὁ νεώτερος Ἀτρέος υἱός.
Ἄειδον δ' ἄρα πᾶσαι ἐσ ἓν μέλος ἐγκροτέοισαι
Ποσσὶ περιπλέκτοις, περὶ δ' ἴαχε δῶμ' Ὑμεναίῳ.
Οὕτω δὴ πρώϊζα κατέδραθες ὦ φίλε γαμβρέ.
Ἦ ῥά τις ἐσσὶ λίαν βρυγούνατος, ἦ ῥὰ φίλυπνος;
Ἦ ῥὰ τὸ λύν τιν' ἔπινες, ὅτ' εἰς εὐνὰν κατεβάλλευ;
Εὕδειν μὲν χρήζοντα καθ' ὥραν αὐτὸν ἐχρῆν τυ.
Παῖδα δ' ἐᾶν εὖ παισὶ φιλοστόργῳ παρὰ μαστὶ
Παίσδειν ἐς βαθὺν ὄρθρον. ἐπεὶ τὸ ἔναν τὸ ἐς ἀώ,
Κεἰς ἔτος ἐξ ἔτεος Μενέλαε τεὰ νυὸς ἥδε,

Ὀλβιε

Ολβιε γαμβρ' ἀγαθός τις ἐπέπλεν ἐρχομένῳ σοι
Εσ σπαρταν, ὅπι ὦλλοι ἀριστέες, ὡς αὐτάριο.
Μοῦνος ἐν ἀμιθέοις κρονίδαν δία πυθερὸν ἐξεῖς
Ζανός σι θυγάτηρ ἐπὶ τὰν μίαν ὤχετο χλαῖναν,
Οἵα ἀχαιΐδων γαῖαν πατεῖ οὐδεμί' ἄλλα.
Ημέτερ ρίκε τέκοιτ' εἰ μὴ τέρ τίκτεν ὁμοῖον.
Αμμες μὲ πᾶσαι θυμάλικθε, ἧς δρόμος ὠυτός,
Χειρομένας ἀνδρισὶ πὲρ εὐρώπαο λοιφοῖσ,
Τεῖρακις ἑξήκοντα κόραι, θῆλις νεολαία.
Τᾶν, οὐδ' ἄντις ἄμωμος, ἐπὶ χ' Ελένα πρὶν σταθῆν
Λὼς αὐτέλοιο καλὸν δέφαινε πρόσωπον,
Πότνια νὺξ ἄτε, λυκὸν ἔαρ χειμῶνος ἀνέντος,
Ὡς δὲ χρυσέα Ελένα διέφαινε τὸν ἁμῖν.
Πίειρα, μεγάλη, ἄτ' ἀνέδραμεν ὄγμος ἀρούρας,
Ηκαπὼ κοπάειτος, ἢ ἅρματα θᾶσαλὸς ἴσσω.
Ὡς δὲ χρόδ' ἐχρως Ελένα λακεδαίμονι κόσμος.
Οὔτε βις ἐν ταλάρῳ πανίσδεται ἔργα ῥιαῦτα,
Οὔτ' ἐνὶ δαιδαλέῳ πυκινότερον ἤθριον ἰστῷ
Κορκίδι συμπλέξασα μακρῶν ἑτάμ' ἐκκαλεόντων.
Οὐ μὰν οὐ κιθάραν τις ἐπίσταται ὧδε κροτῆσαι,
Αρτεμιν ἀείδοισα εὐρύοδρονον Αθάναν
Ως Ελένα. τᾶς πάντες ἐπ' ὄμμασιν ἵμβροι ἐντί.
Ωκαλά, ὦ χαρίεσσα κόρα, τὺ μὲν οἰκέτις ἦσθα.
Αμμὲς δ' ἐσ δρόμον ἦλθες καὶ ἐσ λειμώνια φύλλα
Ερπούσας, στεφάνως δρεπτεύμεναι ἀλλὰ πεόντας,

Πολλά τοι ὦ Ἑλένα μεμναμένα, ὡς παλαθηναὶ
Ἄρνες γειναμένης οἷος μαστὸν τοθέοισαι.
Πρᾶτα τοι στέφανον λωτῷ χαμαὶ αὐξομένοιο
Πλέξασα, σκιδρὰν κατατήσομαι ἐς τὸ λατάνιστον.
Πρᾶτα δ' ἀργυρέας ἀξ ὄλπιδος ὑγρὸν ἄλειφαρ
Λαζόμεναι, ταξεύμεσ' ὑπὸ σκιδρὰν τὸ λατάνιστον.
Γράμματα δ' ἐν φλοιῷ πεζαλίτᾳ, ὡς πρέιων τις
Ἀντροίκ δωσεῖσι, σέβομ' Ἑλένας φυὴν εἰμί.
Χαίροις ὦ νύμφα, χαίροις θὺ πένθρε γαμβρέ.
Λατὼ μὲν δοίη, λατὼ κροζόφος ὔμμιν
Εὐτεκνίαν, κύπρις δὲ θὰ κύπρις ἴσον ἔραθε
Ἀλλάλων. Ζεὺς δὲ κρονίδας ζεὺς ἄφθιτον ὄλβον,
Ὡσ' ἀξ θὺ παζισᾶν εἰσ θὺ παζίσας πάλιν ἔλθη.
Εὖσθ' ἐσ ἀλλάλων στέρνον φιλότητα τολέοντες
Καὶ τοθόν. ἔρχεσθε δὲ πρὸς ἀῶ, μήτι λαθῆσθε.
Νεύμεθα κἄμμες ἐς ὄρθρον, ἐπεῖκα πεᾶρος ἀοιδὸς
Ἐξ θύνας κελαδήσῃ, αὐαχὼν εὐζιχα λειρήν.
Ὑμὰν ὦ ὑμέναε γάμῳ ὦθῖ τῷδε χαρείης.

Theocritus III. Muschi ampla Hemsterh.

ΕΠΙΤΑΦΙΟΣ ΒΙΩΝΟΣ ΒΟΥ
κόλος ἐρωτικοῦ. Εἰλύλλιον ιθ'.

Αἰλινά μοι στενάχιτε νάπαι ἡ σέλινον
ὕσλῳρ.
Καὶ τοταμοὶ κλαίοιτε θὺ ἰμοδόεν-
τα βίωνα. Νῦν

Νῦν φυτά μοι μύρεσθε, καὶ ἄλσεα νῦν γοάοισθε.
Ἄνθεα νῦν συνοῖσιν ἀπεπνείοιτε κορύμβοις.
Νῦν ῥόδα φοινίσσεσθε τὰ πένθιμα. νῦν ἀνεμῶνα,
Νῦν ὑακινθε λάλῳ τὰ σὰ γράμματα μᾶλλον ἀΐσσῃ.
Λάμβανε ῥῖς πετάλοισι, καλὸς τέθνηκε μελικτάς.

Ἄρχετε σικελικᾶς τῶ πενθεος, ἄρχετε μοῖσαι.
Ἀδύνθε αἰπεινοῖσιν ὀδυρόμεναι πτελέαις
Νάμασι ῥῖς σικελοῖς ἀγγείλατε Ἀρεθούσης,
Ὅτι βίον τέθνηκεν ὁ ἑσκόλιος, ὅτι καὶ αὐλός
Καὶ σύριγξ τέθνακε, καὶ ὠλλετο δωρὶς ἀοιδά.

Ἄρχετε σικελικᾶς τῶ πενθεος, ἄρχετε μοῖσαι.
Σικελίδες μύρεσθε πὶ ὔδασιν αἰόλα κύκνοι,
Καὶ γοερὸν σὺν μέλος ἐπὶ μέλεσι θρηνήσατε μᾶλλον,
Οἷαν ὑμετέρης πτερύγων ἀπὸ χείλεσι γῆρυν
Εἴ ποτε λ' αὖ κούραισι θεὰ γλυκὺν, εἴ ποτε πᾶσαις
Βιττονίαις νύμφαισιν ἀπώλετο δῶρον Ὀρφεύς.

Ἄρχετε σικελικᾶς τῶ πενθεος, ἄρχετε μοῖσαι.
Κεῖνος ὁ ταῖς ἀπέλαισιν ἐράσμιος οὐκέτι μέλπει.
Οὐκέτ' ἐρημαίῃσιν ἐπὶ δρυσὶν ἤμυσε λέων,
Ἀλλὰ πὰρ ἀστυκῇσι μέλος λήθαιον ἀείδει.
Ὠρεα λ' ὄρσιν ἄφωνα, καὶ αἱ βόες αἱ πτελέαις
Πλαζόμεναι ταλαεργοὶ οὐκ ἐθέλουσι νέμεσθαι.

Ἄρχετε σικελικᾶς τῶ πενθεος, ἄρχετε μοῖσαι.
Σεῖο βίον ἔκλαυσε τὰ χὺν μόρον αὐδὲς Ἀπόλλων,
Καὶ σατυροὶ μύροντο, μελάγχλαινοί τε Πείκποι.

Καὶ πᾶνες σύναχε· ὑντὶ δ' ὁ μὲν μέλος. ἄϊ τε καθ' ὕλαν
Κρανίσσω λύσαν θ', ἢ ὕδατα σὰν κρύα γενῦν.
Ἀχὼ δ' ἐν πέτρησιν ὀρεσσίνα, ὅτ' ἰὸ σῶπᾷ,
Κοὐκέτι μιμεῖτ' τὰ σὰ χείλεα, σῷ δ' ἐπ' ὀλέθρῳ
Δενδρέα καρπὸν ἔειπε, λάθ' ἄνθεα πάντ' ἐμαράνθη.
Μᾶλλον οὐκ ἐρρύησε καλὸν γάλακτος, οὐ μέλι σίμβλων
Κάτθανεν ἐν κηρῷ λυπεύμενον, οὐκέτι σεῖο
Τῶ μέλιος τῶ σῶ πεθνακότος ἄλλο ζυγᾶθη.

Ἀρχέτε σικελικὰ τῶ πενθεος, ἄρχετε μοῖσαι.
Οὐ τόσον εἰν Ἀΐδαι πὰρ κόσμυσαρ ἐλεῖν.
Οὐδὲ τόσον πόκ' ἄεισεν ἐνὶ σκοπέλοισιν ἀκοιτὰν
Οὐδὲ τόσον θρήνησεν ἀν' ὤρεα μακρὰ χελιδών.
Ἀλκύονθ' οὐ τόσον ἐπ' ἄλγεσιν ἴαχε κώυξ.

Ἄρχετε σικελικὰ τῶ πενθεος, ἄρχετε μοῖσαι.
Οὐδὲ τόσον γλαυκοῖς ἐνὶ κύμασι κήρυλος ἄδεν,
οὐ τόσον ἀηδόσιν ἐν ἄγκεσι παῖδα θ' ὁ σὸς
Ἰππάμονος περὶ σᾶμα κινύρατο Μέμνονος ὄρνις.
Ὅσσον ἀποφθιμένοιο κατὰ λύραν ἔβαλε Βίωνος.

Ἄρχετε σικελικὰ τῶ πενθεος, ἄρχετε μοῖσαι.
Ἀδωνίδι, πᾶσαί τε χελιδόνες, ἅς πόκ' ἔτερπεν,
ἅς λαλέειν ἐδίδαξε, καθεζόμεναι δ' ἀϊδὰν πρέμνοις,
ἀντίον ἀλλήλαισιν ἐκώκυον, ἄϊσ' ἀπεφώνευν
Ὀρνιθες· λυπεῖσθε πελειάδες, ἀλλὰ σὺ μᾶλλον.

Ἄρχετε σικελικὰ τῶ πενθεος, ἄρχετε μοῖσαι.
Τίς ποτὶ σᾷ σύριγγι μελίσδεται ὦ ξιπόδατε;

Τίς

Τίς δ' ὑπὸ σοῖς καλαμοις θάσει στόμα, τίς θρασὺς οὕ
Εἰσέτι μὴ πνείει τὰ σὰ χείλεα καὶ δὲ σὸν ἆσθμα. (τως;
Αχὼ δ' ἐν δοναικεσσι τεὰς ἐπὶ βόσκετ' ἀοιδάς.
πανὶ φέρω δὲ μέλισμα. τάχ' ἂν κἀκεῖνος ἐρεῖσαι
Τὸ στόμα δειμαίνοι μὴ δεύτερα σεῖο φέρητε.

Αρχετε σικελικαὶ τῶ πένθεος, ἄρχετε μοῖσαι.
Κλαίει καὶ Γαλάτεια δὲ σὸν μέλος, ἄν τοκ' ἔτερπεσ
Εζομένων περὶ σεῖο πρὸ ἠϊόνεσσι θαλάσσης.
Οὐ γὰρ ἴσον Κύκλωπι μελίσδεο. δὲν μὲν ἔφευγεν
Ακαλὰ Γαλάτεια, σέ δ' ἁδὺ ἀπέβλεπεν ἅλμας.
Καὶ νῦν λασαμένη τῶ κύμαρος, ἐν ψαμαθοισιν
Εζετ' ἐρημαίαισιν. βόας δ' ἔτι σεῖο νομεύει.

Αρχετε σικελικαὶ τῶ πένθεος, ἄρχετε μοῖσαι.
πάντα τοι ὦ βούτα ξυγκάτθανε δῶρα τὰ μοισᾶν.
πρὸ θενικᾶν ἐρόεντα φιλήματα χείλεα παίδων.
Καὶ στυγνὸν περὶ σῆμα τεὸν κλαίουσιν ἔρωτες.
Α Κύπρις φιλέει σε τὸ λὺ πλέον ἢ δὲ φίλαμα
Τὸ, πρώαν δὲν Αδωνιν ἀποναίσκοντα φίλασε.
Τοῦτό τοι ὦ τὸ ταμῶν λιγυρώτατε δεύτερον ἄλγος.
Τοῦτο μελείνεον ἄλγος, ἀπώλετο πράν τοι Ομηρος.
Τῆνο δὲ Καλλιόπας γλυκερὸν στόμα, καὶ σὲ λέγοντα
Μύρεσθε καλὸν υἷα πολυκλαύστοισι ῥεέθροισ,
πᾶσαν δ' ἔπλησας φωνᾶς ἅλα. νῦν πάλιν ἄλλον
Υιέα δακρύεις. αἰνῷ δ' ἐπὶ πένθεϊ τάκῃ.
Αμφότεροι παγαῖς πεφιλαμένοι, ὃς μὲν ἔπινε

Παγασίδος κράνας, ὃ λ' ἔχεν πόμαθας Ἀρεθούσας.
Χ' ὧ μὲν Τωδαρέοιο καλὰν ἄεισε θύγατρα,
Καὶ Θέλδος μέγαν υἷα, καὶ Ἀζείδαν Μενέλαον.
Κεῖνος λ' οὐ πλέμοις, οὐ δάκρυα, σὰν ἀνα δ' ἐμέλπε
Καὶ βώτας ἐλίπαινε, καὶ ἀείσων ἐνόμβυε,
Καὶ σύριγγας ἔτυχε, καὶ ἀλέα σὸρ τὴν ἄμελπε.
Καὶ παίσων ἐδίδασκε φιλάματα, ὥν ἔρωτα
Ἔβρεφεν ἐν κόλποις, ὥρεσε τὴν ἀφοδίτω.
Ἄρχετε σικελικὼ τῶ πένθεος, ἄρχετε μοῖσαι.
Πᾶξ Βίων θρηνεῖ σε κλυτὴ σὸλις, ἄστεα σάντα.
Ἄσιρα μὲν χάλεισε πλὺ πλέον Ησιόδιο.
Πίνδαρον οὐ πρθέονζι τόσον Βοιωτίδες ὕλαι.
οὐ τόσον ἀλκαίω σέει μύρατο λέσβος ἐρυμνὰ,
οὐλὲ τόσον Σὺν ἀοισὸν ἐμύραρ κτήϊον ἄστυ,
Σὲ πλέον ἀρχιλόχοιο πρὶ παῖρος, αὐτὶ ϗ Σαπφοῦς
Εἰσέπ σῦ δ' μέλισμα κινύρετ ἀ Μιτυλάνα.

ΜΑΡΚΟΣ Ο ΜΟΥΣΟΥΡΟΣ,

ἔλεξε τοιαῦτά τινα λείπειν.

Fragmentos hæc versificibus omissis, sunt in Heinsiana editione.

Πάντες ὅσσοις καπυρὸν τελέθει σόμα βωκολιασὰ
Ἐκμοισῶν σέο πότμον ἀνακλαύσατε θανόντος.
Κλαίει σικελίδας δ' Σάμος κλέος ἐν λὲ κύδωνι,
Ὁ πρὶν μειδιόωνζι λῷ ὄμματι φαιδρὸς ἰδέσθ.
Δάκρυα νῦν λυκίδας κλαίων χέει, ἔν τε πλίτας

Τειὸ

Τελοῦσίν ποτε μῶν θρῶν ἐπ' Αλεντι Φιλήτᾶς.
Εν δὲ Συρακοσίοισι θεόκριτος. αὐτὰρ ἐγώ γε
Αὐσονικὰς ὀδυνᾶς μέλπω μέλος. οὐ ξένος ὠδᾶς
Βωκολικᾶς. ἀλλ' ἦντ' ἐμὰ ἄξαο σῖγα μαθητᾶς
Κλαρονόμως μώσας τᾶς σᾶς ἰάλω, ἄμμε προάρων.
Αλλοις μὲν τέον ὄλβον, ἐμοὶ δ' ἀπέλειπας ἀοιδάν.

Αρχέτε σικελικὰ τῶ πενθεος, ἄρχετε μοῖσαι.
αἰ αἰ τὰ μαλάχα μὲν ἐπὰν κατὰ κᾶπον ὀλωνται,
Η τὰ χλωρὰ σέλινα τότ' ὐθαλὲς οὖλον ἄνηθον
Υστερον αὖ ζώοντι, κ' εἰς ἔρος ἄλλο φύοντι.
Αμμες δ' οἱ μεγάλοι, ὦ κρατεροὶ, ἢ σοφοὶ ἄνδρες,
Οππότε κεν θάνωμες αἰ ἀλκοοὶ ἐν χθονὶ κοίλᾳ
Εὕδωμες, εὖ μάλα μακρὸν ἀτέρμονα νήγρετον ὕπνον.
Καὶ σὺ μὲν ἐν σιγᾷ πεπυκασμένος ἔασεαι ἐν γᾷ,
Ταῖς νύμφαισι λέγων ἐς δέξαο ἀεὶ ἐν βάραχον ἄδην.
Τῷ δ' ἐγὼ οὐ φθονέοιμι, τό γε μέλος οὐ κακὸν ἄλλᾳ.

Ἄρχετε σικελικὰ τῶ πενθεος, ἄρχετε μοῖσαι.
Φάρμακον ἦλθε βίων ποτὶ σὸν στόμα, φάρμακον ἦδες
Τίς δὲ θὴρ τίς χείλεσι ποτ' ἔβραμε, κοὐκ ἐγλυκάνθη;
Τίς δὲ βροτὸς τοσσοῦτον ἀνάμβροτος ἢ κραδίαν νοι,
Η δοῦναι καλέων νοι φάρμακον, ἔκφυγεν ᾠδάν;

Αρχέτε σικελικὰ τῶ πενθεος, ἄρχετε μοῖσαι.
Ἀλλὰ σὺ μὲν κεῖσαι πάντας ἐγὼ δ' ἴων πένθεῖ θρήσω,
Δάκρυα κατέων οἴων ὀλύσομαι. εἰ δυνάμην δὲ
Ως Ορφεὺς καταβὰς ποτὶ τάρταρον, ὥς περ Οδυσεύς,

Ως παῖρος Αλκείδας, κἠγὼ τάχ' ἂν ἐς δόμον ἦλθον
Πλουτέος, ὥσκεν ἴδοιμι τὸν εἰ πλουτῆϊ μελίσδεις.
Ως ἂν ἀκουσαίμην τὶ μελίσδεαι, ἀλλὰ ἰνθὶ κώρᾳ
Σικελικόν τι λίγαινε, τὸν ἁδύ τι βουκολιάσδεν,
Κἀκείνη σικελαῖσιν ἐν Αἰτναίαισιν ἔπαιξεν
Αἰόσι, τὸν μέλος ἦδε τὸ δώριον, οὐκ ἀγέραστον
Εσσεῖθ' ἁ μολπὴ, χ' ὡς Ορφέϊ πρόσθεν ἔδωκεν
Αδέα φορμίζοντι παλύσσυτον Εὐρυδίκειαν.
Καί σε Βίων πέμψει τοῖς ὤρεσιν. εἰ δέ τι κἠγὼν
Συρίσδεν δυναίμην, πρὰ πλουτέϊ κἀυτὸς ἄειδον.

Idyllion II. Moschi.

ΕΥΡΩΠΗ, ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ. κ'.

Ευρώπῃ τὰ τὲ Κύπρις τοῦ γλυκὺν ἧκεν ὄνειρον,
Νυκτὸς ὅτε τρίτατον λάχος ἵστατι, ἐγγύθι δ' ἠώς.
Υπνος ὅτε γλυκίων μέλιτος βλεφαίροισιν ἐφίζων
Λυσιμελὴς, πεδάα μαλακῷ κατὰ φάεα δεσμῷ.
Εὖτε καὶ ἀστεκέων τριμαίνεται ἔθνος ὀνείρων.
Τῆμος ὑπ' ὠροφίοισιν ἐνὶ κνώσσουσα δόμοισι
Φοίνικος θυγάτηρ, ἔτι παρθένος Εὐρώπεια
Ωΐσατ' ἠπείρους δοιὰς περὶ εἷο μάχεσθι.

Λσιά

Ασιάδ' ἀντιπέρηυτε. Φυὴν δ' ἔχον οἷα γυναῖκες.
Εν δ' Ασίᾳ καὶ μᾶλλον, ἑῆς περὶ ἴσχετο κούρης.
Φάσκεν δ' ὥς μιν ἔτικτε τὸν ὡσ ἀτίτηλέ μιν αὐτή.
Ἡ δ' ἑτέρη κρατερῇσι βιαζομένα παλαιμῇσιν
Εἴρυεν οὐκ ἀέκουσαν. ἐπεὶ φᾶρ μόρσιμον εἶναι
Εκ Διὸς αἰγιόχου τέρας ἔμμεναι Εὐρώπειαν.
Ἡδ' ἀπὸ μὲν στρωτῶν λεχέων θόρε δειμαίνουσα
Παλλομένη κραδίην. ὃ τὸ ὡς ὑπὲρ εἶδεν ὄνειρον.
Εζομένη δ' ἧς δηρὸν ἀκὴν ἔχεν. ἀμφοτέρας δὲ
Εἰσέτι πεπταμένοισιν ἐν ὄμμασιν εἶχε γυναῖκας.
Οψὲ δὲ δὴ μαλ' ἔπειτ' ἀνενείκαρ πρῆθενος αὐδὴν,
Τίς μοι τοιαῦδε φάσματ' ἐπουρανίων προΐηλε,
Ποῖοί με στρωτῶν λεχέων ὕπερ ἐν θαλάμοισιν
Ἡδὺ μάλα κνώσσουσαν ἀνεπτοίησαν ὄνειροι.
Τίς δ' ἦν ἡ ξείνη, ἣν εἴσιδον ὑπνώουσα.
Ὡς με ἔβαλε κραδίην κείνης πόθος, ὥς με τὸ αὐτὴ
ἀπασίως ὑπέδεκτο, καὶ ὡς σφετέρην ἴδε παῖδα.
ἀλλά μοι εἰς ἀγαθὸν μάκαρες κρίνειαν ὄνειρον.
Ὡς εἴ πυσ' ἀνόρουσε. Φίλας δ' ἐπεδίζεθ' ἑταίρας
Ἡλικας οἰετέας θυμήρεας εὐπατερείας.
Τῇσιν ἀεὶ συναθύρεν, ὅτ' ἐς χορὸν ἐντήναιτο,
Ἡ ὅτε φαιδρύνοιτο χρόα προχοαῖσιν ἀναύρω.
Ἡ ὁπότ' ἐκ λειμῶνος ἐΰπνοα λείρια κέρσοι.
Ταὶ δέ οἱ αἶψα φάανθεν, ἔχον δ' ἐν χερσὶν ἑκαίστη
ἀνθόδοκον τάλαρον, πτὶ δὲ λειμῶνας ἔβαινον

Αγχιαλλους, ὅθι τ' αἰὲν ὁμιλαδὸν ἠγερέθοντο
Τερπόμεναι ῥοδέῃ τε φυῇ καὶ κύματος ἠχῇ.
Αὐτὴ δὲ χρύσεον τάλαρον φέρεν Εὐρώπεια
Θηητὸν, μέγα θαῦμα, μέγαν πόνον Ηφαίστοιο,
Ον λιβύη πόρε δῶρον ὅτ' ἐς λέχος ἐννοσιγαίου
Ηιεν, ἡδὲ πόρε περικαλλέϊ τηλεφαέσσῃ.
Η τέ οἱ αἵματος ἔσκεν. ἀνύμφῳ δ' Εὐρωπείῃ
Μήτηρ τηλεφάεσσα περικλυτὸν ὤπασε δῶρον.
Εν τῷ δαίδαλα πολλὰ τετεύχατο μαρμαίροντα.
Εν μὲν ἔην χρυσοῖο τετυγμένη Ινάχου Ιὼ
Εἰσέτι πόρτις ἐοῦσα, φυὴν δ' οὐκ εἶχε γυναικός.
Φοίτα δ' ἥδε πόδεσσιν, ἐφ' ἁλμυρὰ βαῖνε κέλευθα
Νηχομένῃ ἱκέλῃ, κυανῇ δ' ἐτέτυκτο θάλασσα.
Δοιοὶ δ' ἔστασαν ὑψοῦ ἐπ' ὀφύος αἰγιαλοιο
Φῶτες ἀολλήδην. θηεῦντο δὲ πόντο πόρον βοῦν.
Εν δ' ἦν Ζεὺς ἐπαφώμενος ἠρέμα χειρὶ θεείη
Πόρτιος ἐς καλλίστην δ' ἑπτὰ πόρῳ πρὰ Νείλῳ
Εκ βοὸς εὐκεράοιο πάλιν μετάμειβε γυναῖκα.
Αργύρεος μὲν ἔην Νείλου ῥόος. ἥδ' ἄρα πόρτις
Χαλκεία. χρυσοῦ δὲ τετυγμένος αὐτὸς ἔην Ζεύς.
Αμφὶ δὲ δινήεντος ὑπὸ στεφάνην τελαιροιο
Ερμείης ἤσκητο, πέλας δ' οἱ ἐκτετάνυστο
Αργος ἀκοιμήτοισι κεκλασμένος ὀφθαλμοῖσι.
Τοῖο δὲ φωνήεντος ἀφ' αἵματος ἐξανέτελλεν
Ορνις ἀγαλλόμενος πτερύγων πολυάνθεϊ χροιῇ

Ταρ

Ταρσὸν ἀναπλώσας ὡς εἴ τε πις ὠκύαλον νῆα
Χρυσοῖο πλωτροιο πεῖσι πεμπε χίλια ταρσοῖς.
Τοῖος ἔλιξ τὰλφ δεικα πλέος Εὐρωπίνης.
Αἶψ' ἐπὶ δ' ἐν λειμῶνας ἐσήλυθον ἀθρόα βάντας,
Αλλη ἐπ' ἀλλήλαισι, τότ' ἄνθεσι θυμὸν ἔτερπον.
Τῶν ἡ μὲν νάρκισσον ἐύπνοον, ἠδ' ὑάκινθον
Ηνον, ἠδ' ἐρατὸν κρόκον ἀπάνυθεν. πᾶσαι δ' ἔραζε
Λειμώνων ἐλοζοφέων πίπτεσκε πέταλα.
Αἱ δ' ἄυτε ξανθοῖο κρόκου θύεσσαν ἐθείρῃ
Δρέπον ἐειλμάνδοισι, τὰ τὰρ μέσῃ ἔσκε νάασα
Αλλαΐῃ πυρσοῖο ῥόδου χείρεσι λέξουσα.
Οἷαι δὲ ἐν χείπεσι λέπτε τὸν ἀφορμέαι.
Οὐ μὲν δηρὸν ἔμελλεν ἐπ' ἄνθεσι θυμὸν ἰάνειν,
Οὐδ' ἄρα πᾶσι νέοις μίξιν ἄχραντον ἔρυσθε.
Η γὰρ δὴ Κρονίδης ὡς μιν φάσθ' ὡς ἐβέλητο
Θυμὸν ἀνοίστισιν ἐπόσσομένοις βελέεσσι
Κύπριδος, ἣ μούνη σύνατο Ζῆνα δαμάσσαι.
Δὴ γὰρ ἀλυσόμενός τε χόλον ζηλήμονα Ηρης,
Παρθενικῆς τ' ἐθέλων ἀπέλον νόον ἆσσον ἀτῆσαι,
Κρύψε θεὸν, ἠ δ' ἔφθε λέμας, ἠ γίγνετο ταῦρος.
Οὐχ οἷος σταθμοῖσ ἐνιφέρβετ', οὐδὲ μὲν οἷος
Ος τις ἐπόσσομένοις ἐρύει πλύφορον ἀπήνην.
Τοῦδ' ἦτοι μὲν ἄλλο λέμας ξανθόχροον ἔσκεν,
Ιφθ' ἐπ' ἀλλήλοισι κέρα ἀνέπλεκε καρήνῳ.
Λύτὰ κοράσσιν ἡμιτόμοις ἄπτε κύκλα σελήνης.

UNIVERSITÄTS BIBLIOTHEK WUPPERTAL

Ηλυθε δ' ἐς λειμῶνα, τὸ οὐκ ἐφόβησε φαανθεὶς
Πρηθενικάς. παίσῃσι δ' ἔρως γένετ' ἐγγὺς ἱκέσθαι,
Ταῦσαιθ' ἱμερρῖο βοὸς, τοῦ ἄμβροτος ὀδμή.
Τηλόθι τὸ λειμῶνος ἐκαίνυτο λαρὸν ἀϋτμήν.
Στῆ δὲ πρὸ λῶν προπάροιθεν ἀμύμονος Εὐρωπείης
Καὶ οἱ λικμαίζεσχε δέρην, κατέθελγε δὲ κούρην.
Ἡ δέ μιν ἀμφαφάασκε καὶ ἠρέμα χείρεσιν ἀφὸν
Πολλὸν ἀπὸ στομάτων ἀπομόργνυτο, καὶ κύε ταῦρον.
Αὐτὰρ ὁ μειλίχιον μυκάτατο, φαίης κ' αὐλοῦ
Μυγδονίου λιγὺν ἦχον ἀνηπύοντος ἀκούειν.
Ὤκλασε δὲ πρὸ πρόσοιϊν. ἐδέρκετο δ' Εὐρώπειαν
Αὐχέν' ὠθιστρέψας, καὶ οἱ πλατὺ δείκνυε νῶτον.
Ἡ δὲ βαθυπλοκαίμοισι μετέννεπε πρηθενικῇσι.
Δεῦθ' ἑτάραι φίλιαι καὶ ὁμήλικες, ὄφ' ὑπὸ τῷδε
Ἐζόμεναι ταύρῳ τερπώμεθα. δὴ γὰρ ἁπάτας
Νῶτον ὑποστορέτας ἀναδέξεται οἷα τε νῆϋς
Πρηὺς ὅδ' εἰσιδέειν καὶ μείλιχος. οὐδέ τι ταύροις
Ἄλλοισι προσέοικε. νόος δέ οἱ ἠΰτε φωτὸς
Αἴσιμος ἀμφιθέει. μούνης δ' ὠθιδεύετε αὐδῆς.
Ὡς φαμένη νώτοισιν ἐφίζανε μειδιόωτα.
Αἱ δ' ἄλλαι μέλλεσκον. ἄφαρ δ' ἀνεπίλνατο ταῦρος
Ἦν θέλεν ἁρπαίξας. ὠκὺς δ' ὠθὶ πόντον ἴκανεν.
Ἡ δὲ μετασταφθεῖτα φίλας καλέεσκεν ἑταίρας,
Χεῖρας ὀρεγνυμένη, ταὶ δ' οὐκ ἐδύναντο κιχάνειν.
Ἀκτάων δ' ὠθιβὰς πρόσω θέεν ἠΰτε δελφίς.

Νηρεΐ

Νηρείδες δ' αὖ ἔδυσαν ὑπ' ἀλὸς, αἱ δ' ἄρα πᾶσαι
Κητείοις νώροισιν ἐφήμωνται αὐχέτοωντο.
Καὶ δ' ἀυσὰς ἑαρύδρυπος ὑπείρ ἁλὸς ἐννοσίγαιθ'
Κῦμα κατηθύνων ἁλίης ἠπείρο κελεύθου
Λύρικι σιγήτῳ, ὑὶ δ' ἀμφίμιν ἠγορέθοντο
Τερπόωνες πόντοιο καθυγρὸν ἐνναετῆρες,
Κόχλοισιν παναοῖς γάμιον μέλος ἠὐάοντες.
Ηδ' ἄρ' ἐφεζομένη Ζηνὸς βοέοις ἰωῇ νώροις,
Τῇ μὲν ἔχεν παύροισι δολιχὸν κέρας, ἐν χερὶ δ' ἄλλῃ
Εἴρυσε πορφυρέας κόλπου πήχας. ὄφρα κεμηκὼν
Ενδυίει ἑλκόμενον πολιῆσ ἁλὸς ἄσπερον ὕδωρ.
Κολπώθη δ' ὁμοῖσι πέπλοισι καθὺπερθε θύρωπείης,
Ισίον ὅια τε νηός. ἐλαφρίζεσκε δὲ κούρῃ.
Ηδ' ὅτε δὴ χείρας ἀπὸ παξίδος ἦεν ἄνωθεν,
Φαίνετο δ' οὔτ' ἀκτή τις ἁλίρροθ' οὔτ' ὄρος αἰπύ.
Αλλ' ἀὴρ μὲν ὕπερθεν, ἔνερθε δὲ πόντος ἀπείρων
Αμφὶ ἑπαπήνασε τόσην ἀνενείκαρ φωνήν.
Πῆμε φέρεις θεόταυρε; τίς ἔτλεο; πῶς δ' ἐκέλευθον
Αργαλέοισι πόδεσσι δύες χέρσαιον; οὐδὲ θάλασσαν
Δεμαίνῃς. νηυσὶ γὰρ ἐπίδρομός ἐστι θάλασσα
Ωκυάλοις, παύροι δ' ἁλίλιτοι δομέουσιν ἀκρπόν.
Ποῖόν σοι πρόσθεν ἦλυ; τίς ἦλθ' ἁλὸς ἔσκετ' ἐσόωσι;
Ηέρά τίς ἐασι θεός; τί θεοῖς ἀπειρικότα ῥέζεις;
Οὔθ' ἅλιοι δελφῖνες ἰωῇ χθονὸς, οὔτέ τι παύροι
Εν πόντῳ στίχοισι, σὺ δ' ἐς χθόνα κατὰ πόντου

Ἀβροχος ἀΐσσεις. χιλαὶ δέ τοι εἰσὶν ἑρετμά.
Ἠτάχα γ' γλαυκῆς ὑπὲρ κέρθ' ὑψόσ' ἀορθεὶς
Ἱκεο θ' ἁλμυρόῖσι πτόσσαι οἰωνοῖσιν.
Οἴμοι ἐγὼ μέγα λῆμα δυσάμμορθ' ἤραό τε δῶμα
Παῖδος ἄπρ προλιποῦσα γ' ἐσομένᾳ σοὶ ἔπεσθαι,
Ξείνων ναυβολίων ἐφέπω γ' πλάζομαι οἶα.
ἀλλά σύ μοι μεθέων πλῆσσ' ἁλὸς ἐννοσίγαιε
Ἵλαος αὐπάσειας, ἐέλπομαι εἰσοράασθαι
Τόνδε καπθύνοντα πλόον πρὸς ἑλθόντα ἐμεῖο.
Οὐκ ἄθεοι γὰρ ταῦτα διέρχομαι ὑγρὰ κέλευθα.
Ὡς φάρ. τὴν δ' ὦδε προσεφώνεεν θηρύκερως βοῦς.
Θαῤῥεῖ πιθηνικὴ, μὴ δείδιθι πόντιον οἶδμα.
Αὐτός τοι Ζεὺς εἰμὶ καὶ ἐγγύθεν εἶδμα ἐὼν
Ταῦρος, ἐπὶ λύναμαί γε φανήμεναι ὅτ' ἐθέλοιμι.
Σὸς δὲ πόθος μ' ἐνέηκε τόσην ἅλα μετρήσασθαι
Ταῦρον ἐεισάμενον. Κρήτη δέ σε δέξετ' ἄνδρα,
Ἡμ' ἔθρεψε γ' ἀυδήν, ὅπα νυμφίϊα στείο
Εἵσεται. ἐξ ἐμέθεν δὲ κλεινοὶ φύσεαι υἷας.
Οἳ σκηπτοῦχοι ἄπασιν ὑπὸ χθονίοισιν ἔσονται.
Ὡς φὰρ γ' τετέλεστο τάπρ φάρ. φαίνετο μὲν δὴ
Κρήτη. Ζεὺς δὲ πάλιν ἑτέρῳ ἀνελάζετο μορφήν.
Λῦσε δέ οἱ μίτρην, καὶ οἱ λέχος ἔντανον ὥρας.
Ἡ δὲ πάρος κούρη, ζωὸς γενέτ' αὐτίκα νύμφη.
Καὶ κρονίδῃ τέκνα τίκτε, θεὰ αὐτίκα πένθος μήτηρ,

ΜΟΣΧΟΥ, ΕΡΩΣ ΔΡΑΠΕΤΗΣ. Εἰδύλλιον κά.

Idyllion 1. Moschi ap. Heinsium.

Ἀ Κύπρις δὲν ἔρωτα δὲν ἐγέα μακρὸν ἐβώστρει.
Εἴ τις ἐνὶ τριόδοισι πλανώμενον εἶδεν ἔρωτα.
Δραπετίδας ἐμός ἐστιν. ὁ μανυτὰς γέρας ἐξεῖ.
Μισθός τοι δὲ φίλαμα δὲ Κύπριδος. ἢν δ' ἀγάγῃς νιν
Οὐ γυμνὸν δὲ φίλαμά τοι δ' ὦ ξένε. ἢ πλέον ἐξεῖς.
Εστι δ' ὁ παῖς περίσαμος. ἐν εἰκόσι πᾶσι μαθοις νιν. (τοῦ
Χρῶτα μὲν οὐ λευκός. πυρὶ δ' εἴκελος. ὄμματα δ' αὖ
Δριμύλα καὶ φλογόεντα, καὶ φένες, ἁδὺ λάλημμα.
Οὐ δὲ ἴσον νοέει καὶ φθέγγετι. ὡς μέλι φωνεῖ.
Ην δὲ χολᾷ, νόος ἐστὶν ἀναμερος, ἠπροπευτάς.
Οὐδὲν ἀλαθεύων. δόλιον βρέφος. ἄγρια παίσδει.
Εὐπλόκαμος δὲ κάρανον. ἔχει δ' ἰταμὸν δὲ πρόσωπον.
Μικκύλα μὲν τήνω τὰ χερίδρια. μακρὰ δὲ βάλλει.
Βάλλει κεἰς Αχέροντα, καὶ εἰς ἀΐδεω βασιλῆα.
Γυμνὸς μὲν τόγε σῶμα, νόος δέ οἱ ἐμπεπύκασται.
Καὶ πτερόεις ὅσον ὄρνις ἐφίπταται, ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλους
ἀνέρας, ἠδὲ γυναῖκας. ἐνθὲ πλαγχνοις δὲ κάθητι.
Τόξον ἔχει μάλα βαιόν. ὑπὲρ τόξῳ δὲ βέλεμνον.
Τυτθὸν ἑοῖ δὲ βέλεμνον. ἐς αἰθέρα δ' ἄχρι φορεῖτι.

Καὶ χρύσεον πρὶν ὦτα φαρέξιον. ἔνδοθι δ' ἐντὶ
Τοὶ πικροὶ καλαμοι, τοῖς πολλάκι κἀμὲ πιφώσκει·
Πάντα μὲν ἄγρια, πάντα. πολὺ πλεῖον δ' ἢ ἀύλησ
Βαιὰ λαμπάσ ἐοῖσα, σὺν ἄλιον ἀνδ' ἀνάθει.
Ἦν τύγ' ἔλῃς τᾶνον, δάξῃς ἄπεμί σ' ἐλεήσω.
Κἢν πρ' ἴδῃς κλαίοντα, φυλάξεο μή σε πλανήσῃ,
Κἢν πελάᾳ, τύνιν ἔλκε. κ' ἢν ἐθέλῃ σε φιλᾶσαι,
Φεῦγε. κακὸν δ' φίλαμα. τὰ χείλεα φάρμακον ἐντί.
Ἢν δ' ἢ λέγῃ λαβὲ παῦτα, χρῄζομαι ὅσα μοι ὄπλα,
Μὴ τί θίγῃς, πλάνα δ' ὧρα. τὰ πὺρ πάντα βέβακε.

ΚΗΡΙΟΚΛΕΠΤΗΣ, ΕΙ ΣΥΛΛΙΟΥ κϐ'.

Syllium hoc XIX.
ad ap. Heinsium.

Ὃν κλέπτᾳ πρ' Ἔρωτα κακὰ κέντρα σε μέλισσα,
Κηρίον ἐκ σίμβλων συλεύμενον, ἄκρα δ' ἀχρῶν
δάκτυλα πολλ' ἐπαμύξεν, ὁ δ' ἄλγεα, καὶ χέρ' ἐφύσᾳ.
Καὶ τὰν γᾶν ἐπάταξε, καὶ ἄλατο. τὰς δ' Ἀφροδίτας
Δῶξεν τὰν ὀδύναν, καὶ μέμφετο, ὅττι τοιοῦτον
Θηρίον ἐντὶ μέλισσα, καὶ ἀλίκα βαύματα ποιεῖ.
Χ' ἁ μάτηρ γελάσασα, τίσ' οὐκ ἴσον ἐστὶ μελίσσαις;
Χ' ὥστοτος μὲν ἔνης, τὰ δὲ βαύματα ἀλίκα ποιεῖς;

ΕΠΙ

ΕΠΙΤΑΦΙΟΣ ΑΔΩΝΙΔΟΣ,
Εἰδύλλιον κγ.

Idyllium 23. Bionis Smyrnæi. Interp. Heinsio.

ΙάΖω ϑ' Αδωνιν, ἀπώλϵϑο καλὸς Αδωνις.
Ωλϵϑο καλὸς Αδωνις, ἐπαιάΖωσιν ἔρωτϵς.
Μηκέϖ ϖερφυρέοις ἐνὶ φάρϵσι κύπρι κάθευδϵ.
Ἐγρεο σϵλάα κωπος ὀλϵ, ϰ' ϖλατάμησον
Στήθϵα, ϰ' λέγϵ πᾶσιν, ἀπώλϵϑο καλὸς Αδωνις.
ΑἰάΖω ϑ' Αδωνιν, ἐπαιάΖουσιν ἔρωτϵς.
Κεῖται καλὸς Αδωνις ἐπ' ὤρϵσι, μικρὸν ὀδόντι
Λευκῷ λευκὸν ὀδόντα τυπίς, ϰ' κύπριν ἀνιᾷ.
Λϵπτὸν ἀπ' ὤμου χλαῖναν ἐϐϐαπτϵ, χιονϵας δὲ
Χιονϵας καλὰ χϵρκός. ὦ ὀφύσι λ' ὄμματα νικᾷ,
Καὶ ϑ' ῥόδον ϕϵύγϵι τῷ χείλϵι. ἀμφὶ λϵ τήνω
Θυμόσκϵι, ϴ' φίλημα, ϑ' μὴ ϖρτϵ κύπρις ἀφήσϵι.
Κύπρι σὺ μὲν ϑ' φίλαμα ϴ' οὐ ζώοντι ϑ' ἀρέσκϵι.
Ἀλλ' οὐκ εἶδϵν Αδωνις ὅ μιν ϑυάσκοντ' ἐφίλασϵν.
ΑἰάΖω ϑ' Αδωνιν, ἐπαιάΖουσιν ἔρωτϵς.
Ἄγριον ἄγριον ἕλκος ἔχϵι κατὰ μηρὸν Αδωνις.
Μᾶλλον δ' ἃ Κυθέρϵια φέρϵι ϖτὶ κάρϵϊον ἕλκϑ.
Κεῖνον μὲν ϖϵρὶ παῖδϵς φίλοι κύνϵϑ' ὠρύοντο,
Καὶ νύμφαι κλαίουσιν ὀρϵιάδϵς, ἃ δ' Ἀφροδίτα,

Λουόμενα τὸν καμῖνον ἀνὰ θυμοὺς ἀλάλητε
Πενθαλέα, νὺξ τλέκρος, ἀσάνδαλος. αἰ δὲ καὶ τοι νιν,
Ἐρχομένην τέροντι, ἢ ἰὸν αἷμα θρέψητε.
Ὀξὺ λέ κωκύουσα σ' ἄγγεα μακρὰ φορεῦντα
Λαύσεσθον δόσω δ' ὅσον, ὦ παῖδε καλεῦσα.
Ἀμφὶ λέ μιν μέλαν αἷμα πὺξ ὀμφαλὸν ἠρώησε.
Σπάσθα λ' ἐκ μηρῶν φοινίαν. ὃ δ' ἔτι μαζοὶ
Χιόνεοι θ' ἁροίθην Ἀδώνιδι πρφύρουσι.
αἰ αἰ τὰν Κυθέρειαν ἐπαιάζουσιν ἔρωτες.
Ὤλεσε θὴν καλὸν ἄνδρα. βέβωλεσεν ἰόδρον εἶδος.
Κύπρις μὲν καλὸν εἶδος, ὅτε ζώεσκον Ἀδωνις.
Κάτθανε δ' ἀμορφὰ καὶ Ἀδώνιδι Κύπρις Θ', αἰ αἰ.
Ὠρεα πάντα λέγουσι καὶ ἀ δρύβδα, αἰ θὴν Ἄδωνιν.
Καὶ ποταμοὶ κλαίουσι τὰ πένθια τᾶς Ἀφροδίτας,
Καὶ παγαὶ θὴν Ἄδωνιν ἐν οὔρεσι δακρύοντι.
Ἄνθεα λ' ἐξ ὀλύνας ἐρυθραίνετε. ἀ δὲ Κυθήρη
Πάντας ἀνὰ κνάμως ὦ ἀνὰ πόλιν οἰκτρὸν ἀείδει.
Αἰ αἰ τὰν Κυθέρειαν, ἀπώλεθο καλὸς Ἄδωνις.
Ἀχὼ λ' ἀντιβόασιν, ἀπώλεθο καλὸς Ἄδωνις.
Κύπριδος ἄνον ἔρωτά τις οὐκ ἐκλαυσιν ἂν, αἰ αἰ.
Ὡς ἴδεν, ὡς ἐνόησεν Ἀδωνίδος ἄχερον ἕλκος,
Ὡς ἴδε Φοίνιον αἷμα μαραινομένῳ περὶ μηρῷ,
Πάχεας ἀμπετάσασα κινύρεο, μεῖνον Ἄδωνι
Δύωτμε, μεῖνον ἄλωνι παγύστατον ὥς σε κιχείω,
Ὡς σε πεσὼν πύξω, καὶ χείλεα χείλεσι μίξω.

Ἐγέ

Ἐγρεο τυίθὸν ἄδωνι, σὺ δ' αὖ πύματον με φίλασον.
Τοσσοῦτόν με φίλασον, ὅσον ζώει σὸ φίλαμα. "
Ἀχρὶς ἂν ψυχῆς ἐς ἐμὸν στόμα, κεἰς ἐμὸν ἧπαρ "
Πνεῦμα τεὸν ῥεύσει. σὺ δ' ἐμοῦ πλουτεῦ φιλέοντος. "
Ἐκ δὲ πίω σὸν ἔρωτα. φίλαμα μὲ ταῦτ' φυλάξω
Ὡς ἀδὸν σὸν ἄδωνιν, ἐπεὶ σύ με λύσμορε φεύγεις.
Φεύγεις μακρὸν ἄδωνι, ἐς ἔρχαι εἰς ἀχέροντα,
Καὶ στυγνὸν βασιλῆα καὶ ἄγριον. ἀ δὲ τάλαινα
Ζώω. ἢ θεὸς ἐμμὶ ἢ οὐ δύναμαί σε θανεῖν.
Λάμβανε Περσιφόνα σὸν ἐμὸν πόσιν. ἐσσὶ γὰρ αὐτᾶ
Πολλὸν ἐμεῦ κρείασσον. σὸ δὲ πάγκαλον, ἐσσὲ ἢ ἄρη.
Εἰμὶ δ' ἐγὼ παναώρτμος, ἔχω δ' ἀκόρεστον ἀϋτάν.
Καὶ κλαίω σὸν ἄδωνιν, ὁμοιθάνε, καὶ σὲ φοβεῦμαι.
Θνᾴσκεις ὦ ζωᾶπόθατε, πόθος δέ μοι ὡς ὄναρ ἔπτα.
Χήρη δ' ἁ Κυθέρεια, κενοὶ δ' ἀνὰ δῶματ' ἔρωτες.
Σοὶ δ' ἄμα κεστὸς ὄλωλε. τί γὰρ μαμὲ κωφὲ θέεσκες
Καλὸς ἐὼν ποσοῦ νεμεναν θηρσὶ παλαίειν;
Ὠδ' ὀλοφύρατο Κύπρις ἐπαιάζουσιν ἔρωτες,
Αἰαῖ τὰν Κυθέρειαν, ἀπώλεσε καλὸς ἄδωνις.
Δάκρυον ἁ Παφίη τόσσον ἐγχέει, ὅσσον ἄδωνις
Αἷμα χέει. τὰ δὲ πάντα πρὶ χθονὶ πίπτει ἄνθη,
Αἷμα ῥόδον τίκτει. τὰ δὲ δάκρυα τὰν ἀνεμώναν.
Αἰαῖζω σὸν ἄδωνιν ἀπώλεσε καλὸς ἄδωνις.
Μηκέτ' ἐνὶ δρυμοῖσι σὸν ἄνερα μύρεο Κύπρι.
Ἐς ἀγαθὰ σιβᾶς. ἔστιν ἀλωΐσι σιβὰς ἐρίμα

Λέκτρον ἔχει Κυθέρεια σὸν δ' ἐνεκρὸς Ἄδωνις.
Καὶ νέκυς ὢν καλός ἐστι, καλὸς νέκυς οἷα καθεύδων,
Κἀτθοκὴ μαλακοῖσι ἐνὶ φαρέσιν οἱ ἐνιαύει
Τοῖσι μετὰ σεῦ ἀνὰ νύκτα σὺν ἱδρὸν ὕπνον ἐμόχθει,
Παγχρύσῳ κλιντῆρι. πάθει δ' συνὸν Ἄδωνιν.
Βάλλε δ' ἐνὶ στεφάνοισι δ' ἄνθεσι πάντα μιν ἀμφὶς,
Ὡς τῶνος πέθνακε, καὶ ἄνθια πάντ' ἐμαράνθη.
Ῥαῖνε δέ μιν μύροισιν ἀλείφασι, ῥαῖνε μύροισιν.
Ὀλλύθω μύρα πάντα, σὺ δ' σὸν μύρον ὤλετ' Ἄδωνις.
Κέκλιται ἀβρὸς Ἄδωνις ἐν εἵμασι πορφυρέοισιν.
Ἀμφὶ νέμιν κλαίοντες ἀνασταχύεσσιν ἔρωτες.
Κειράμενοι χαίτας ἐπ' Ἄδώνιδι, χὤ μὲν ὀϊστώς.
Ὃς δ' ὤμῳ τόξον ἔβαν', ὃς δ' εὐπάλαμον ἄγε φαρέτραν.
Χὤ μὲν ἔλυσε πέδιλον Ἀδώνιδος. ὃς δὲ λέβητα
Χρυσείοις φορέεσσιν ὕδωρ. ὁ δ' ἐμηέα λούει.
Ὃς δ' ὄπιθεν πτερύεσσιν ἀναψύχει σὺν ἀδώνιν.
Αὐτὰν τὰν Κυθέρειαν ἐπαιζάσσην Ἔρωτες.
Ἐσβεσε λαμπάδα πᾶσαν ὤμῳ φλιαῖσι Γυμναῖος,
Καὶ σέφος ἄρξε πέταζε γαμήλιον. οὐκέτι δ' ὑμάν.
Ὑμὰν οὐκέτ' ἀείσδομεν μέλος ἄδεται αἰαῖ.
Αἰαῖ δ' σὺν Ἄδωνιν, ἔπι πλέον αἰ ὑμεναῖον.
Αἰ χαίταις κλαίοντι σὺν ἠέα τῷ Κινύραο,
Ὤλβιε καλὸς Ἄδωνις ἐν ἀλλήλαις λέγεσθαι.
Αὐταὶ δ' ὀξὺ λέγοντι πλὺ πλέον ἢ τὺ Διώνα.
Καὶ μοῖραι σὺν Ἀδώνιν ἀνακλαίουσιν Ἀδώνιν

Καὶ

Καί μιν ἐπαείδουσι. ὁ δέ σφιν οὐκ ἐπακούει.
οὐ μὰν οὐκ ἐθέλει. κώρᾳ δέ μιν οὐκ ἀπολύει.
Λῆγε γόων κυθέρεια, τρσήμερον ἴσχεο κώμων. (σαι.
Δεῖσε πάλιν κλαῦσαι, πάλιν εἰς ἔτος ἄλλο δακρῦ

Idyllium XX. Editionis Heinsianae.

ΒΟΥΚΟΛΙΣΚΟΣ, ΕΙ
δύλλιον κδ.

Ἐυνίκα μ' ἐπέλαξε θέλοντά μιν ἁδὺ φιλᾶσαι.
Καί μ' ἠθικερυμέοισα τάδ' ἔννεπεν. ἔρρ' ἀπ' ἐμοῖο
Βωκόλος ὧν ἐθέλεις με κύσαι τάλαν, οὐ μεμάθηκα
Αγροίκως φιλέειν, ἀλλ' ἀστυκὰ χείλεα θλίβειν.
Μὴ τύ γέ μευ κύσῃς δ' καλὸν στόμα, μὴ δ' ἐν ὀνείροις.
Οἷα βλέπεις; ὁ πρῖα λαλέεις; ὡς ἄγρικα παίσδεις;
Ως τρυφερὸν λαλέεις; ὡς κωτίλα ῥήματα φάσδεις;
Ως μαλακὸν δ' γεύνειον ἔχεις; ὡς ἁλέα χαῖτα.
Χείλεα τοι νοσέοντι. χέρευ δέ τι εἰσὶ μέλαινευ.
Καὶ κακὸν ἐξόσδεις. ἀπ' ἐμεῦ φύγε, μή με μολύνῃς.
Τοιαῦδε μυθίζοισα, τρὶς εἰς ἑὸν ἔπτυσε κόλπον.
Ἠ μ' ἀπὸ τᾶς κεφαλᾶς πρὶ τὶ τὼ πόδε συνεχὲς εἶδεν.
Χείλεσι μυθίζοισα, τοῦ ὄμμασι λοξοβλέπρισα.
Καὶ πρὶ τᾷ μορφᾷ θηλύνετο, καί τι σεσαρὸς

Καὶ σὲ Καρὸν μ' ἐπέλαξεν, ἐμοὶ δ' ἄφθη ἔξεσεν αἷμα,
καὶ χρόα φοινίχθην, ὑπὸ τᾦλπος ὡς ῥόδον ἔσται.
Χ' ἁμῶς, ἔβα με λυπῆσα. φέρω δ' ὑποκάρδιον ὀργάν,
ὅτι μ' ἐὼν χαρίεντα κακὰ μωμήσατ' ἐταίρα.
Ποιμενίδα ἔ πατέ μοι δ' κρύπτον οὐ καλὸς ἐμμί,
Ἀρᾶ τις ὀξυτίνας με θεὸς βροτὸν ἄλλον ἔθηκεν.
Καὶ γὰρ ἐμοὶ δ' παλαιὸν ἐπάνθεν ἀδύ τι κάλλος
ὡς κισσὸς πὰ τὶ πρέμνον. ἐμὰν δ' ἐπύκαζεν ὑπήνην.
Χαῖτη δ' ὁία σέλινα περὶ κροτάφοισι κέχυντη.
Καὶ λευκὸν δ' μέτωπον ἐπ' ὀφρύσι λάμπε μελαίναις.
Ὄμματά μοι δ' ἄρ' ἦν χαροπώτερα πόλλον Ἀθάνας.
Τὸ σέμα δ' πακτᾶς γλυκερώτερον. ἐκ στομάτων δὲ,
ἐῤῥέ μοι φωνὰ γλυκυτέρα, ἢ μελικήρω.
Ἀδὺ δ' ἐμοὶ δ' μελίσδημα. δ' ἢν σύριγγι μελίσδω,
κἢν ἀυλῷ λαλέω, κἢν δώνακι, κἢν πανναύλῳ.
Καὶ πᾶσι καλόν με κατ' ὦρεα φαντὶ γυναῖκες.
δ' πᾶσά με θηλεῦντο, τὰ δ' ἀστυκά μ' οὐκ ἐφίλασεν.
Ἀλλ' ὄλοι βωκόλος ἐμμί, πεδέραμε, κ' οὐ πτ' ἀκούει.
Χ' ὡς καλὸς Διόνυσος ἐπ' ἄγγεσι πόσ πιν ἐλαύνει.
οὐκ ἔγνω δ' ὅτι κύπρις ἐπ' αὐγέι μήνατο βούτᾳ.
καὶ Φρυγίης ἐνόμβυσεν ἐν ὤρεσιν ἀυδὴν ἀλωνίν,
Ἐν δρυμοῖσι φύλασε, δ' ἐν δρυμοῖσιν ἔκλαυσεν.
Εὐδυμίων δέ πις ἦν οὐ βωκόλος; ὄντε σελάνα
Βουκολέοντα φίλασεν, ἀπ' ὀλύμπῳ δὲ μολοῖσα
λάτμιον ἄγχι βάτος ἦλθε. εἶσ ἐνὶ πωλὶ κάθευδε.

Καὶ

Καὶ τὸ ξίφος κλαίεις ὃν βωκόλον, οὐχὶ λέ μ' τύ
Ω Κρονίδα, ἀλλ' παῖδα βοηνόμον ἀνδρὸς ἐπλάγχθης.
Εὐνίκα ἦμόνα ὃν βωκόλον οὐκ ἐφίλασεν.
Ἀκοβέλας κρέασων καὶ κύπριδος ἄπτε Σελάνας,
Μηκέτι μηλέ σὺ κύπρι ὃν ἀγέλεα, μήτε κατ' ἄστυ
Μήτ' ἐν ὄρεϊ φιλέοις. μόνη δ' ἀνὰ νύκτα καθεύδοις.

ΑΛΙΕΙΣ, ΕΙΔΥΛ
λιον κέ.

Ἀπενία Διόφαντε μόνα τὰς τέχνας ἐπίρει.
Αὐτὰ τῶ μόχθω μάσκαλος. οὐ γὰρ εὔλεπτον
Ἀνθρώπω ἔρπε τίναισι κακῶι πεξέχουσι μέεσθαι.
Κἂν ὀλίγην νύκτος ὡς ἔθαυσε ἠνύπνον, (ναι.
Ἀμφίλιον θορυβεῦσιν ὠθισμαὶ μελεδῶναι.
Ἰχθύος ἀγρευτῆρι ὅμως λύκος ἔντεα φέροντι
Σχοινάμυοι βρύον αὖον ἀπὸ πλεκτοῖς καλύβαισι,
Κεκλιμένοι ῥίχω ἐν φυλίνῳ. ἐγγύθι δ' ἀγρῶν
Κῆρ τὰ ταῖν χηζοῖν ἀθλήματα, ῥικαλαθίσκοι,
Τοὶ κάλαμοι, τὼ γίσερα, τὰ φοκιόεντά τε λῶτα,
Ὀσμειαὶ κύρτοι, ἢ ἐκ χοίνων λαβύεινθοι.
Μὴ εἰνθοι, κὠάσπε. φέρων λίτ' ἐξείσμασι λέμβω
Νέρθεν τὰς κεφαλὰς φορμὸς βραχὺς εἴμασι πῖλοι.
Οὗρος ῥῖς ἁλιεῦσιν ὁ πᾶς πόνος, οὗρος ὁ πλοῦτος,
Οὐδὶς δ' οὐ χύθρας εἶχ' οὐχ' ἕνα. πάντα πεινᾶ,

Πάντ' ἐδόκει τήνας ἄγρας πενία, σφὰς ἑταίροις.
Οὐδεὶς δ' ἐν μέσῳ γείτων, πενία δὲ πρ' αὐτὴν,
θλιβομένην καλύβαν τρυφερὸν προσέναχε θάλασ
οὔπω τὰ μέσα ἐν δρόμον ἄνυεν ἅρμα Σελάνας, (σα.
Τοὺς δ' ἁλιεῖς ἤγειρε φίλος πόνος. ἐκ βλεφάρων δὲ
Ὕπνον ἀπωσάμενοι σφετέραις φεσὶν ἤρεθον ὠδάν.
Ψεύδοντι φίλε πάντες ὅσοι τὰς νύκτας ἔφασκον
Τῷ θέρεος μινύθειν, ὅτε τ' ἄματα μακρὰ φέρει Ζεύς.
Ἤδη μυρί' ἐσεῖδον ὀνείρατα, κοὐδέπω ἀὼς
Μὴ λαθόμην; τί δ' χρῆμα χρόνον δ' αἱ νύκτες ἔχοντι
Ἀσφαλίων μέμφη δ' καλὸν θέρος. οὐ γὰρ ὁ καιρὸς
αὐτομάτως πρέβα δ' ἐὸν δρόμον, ἀλλὰ δ' ὕπνον
Ἀφοντὶς κόπτοισα μακρὰν τὰν νύκτα πριεῦντι.
Ἀρ' ἔμαθες κρίνειν πόκ' ἐνύπνια, χρηστὰ γὰρ εἶδον
οὔσε θέλω τῷ μὲν φαντάσμαρος ἦμεν ἄμοιρον
Ὡς καὶ τὰν ἄγραν τ' ὠνείρατα πάντα μερίζεν.
Οὐ γὰρ νικάξη κατὰ δ' ἐν νόον, οὗρος ἄριστος
Ἐστιν ὀνειροκρίτας ὁ διδάσκαλός ἐστι, πρ' ὦ νοῦς,
Ἄλλως καὶ χολὴ ἐστί. τί τὴν πριεῖν ἂν ἔχοι τὶς
Κείμενος ἐν φύλλοις πρ τὶ κύματι, μηδὲ καθεύδων
Ἀσμενος ἐν ῥάμνῳ. δ' δὲ λύχνειον ἐν Πρυτανείῳ.
Φαντὶ τὴν αἰὲν ἄγραν τόδ' ἔχειν. λέγε μοι πρ τὲ νυκδὸς
Ὄψιν πάντα τεῷ δὲ λέγων μήνυσον ἑταίρῳ.

Δειλινὸν, ὡς κατέδαρθον ἐν εἰναλίοισι πόνοισιν.
οὐκ ἦν μὰν πρλύσιρος, ἐπεὶ δειπνεῦντες ἐν ὥρᾳ

Εἰ μέ

Εἰ μέμνη τᾶς γᾶς ὀφθάλμοθ', εἶδον ἐμαυτὸν
Ἐν πέτρᾳ μεμαῶτα. καθεζόμενος δὲ δάκτυλον
Ἰχθύας, ἐκ καλάμων ἢ πλάνον κατέσειον ἰσχάν.
Καί τις τῶν ζαφορᾶν ὠρέξατο. μὴ γὰρ ἐν ὕπνοις
Πᾶσι κύων ἄρτως μαντεύεται ἰχθύα κἠγών,
Χ' ὠμὸν τἀγκίστρῳ πτερύξω, νῦξέεν αἷμα.
Τὸν καλάμον δ' ὤτω τοι κιγκήμαρος ἀγκύλον εἶχον.
Τὼ χέρε τεινόμενος πεικνώσκαλον εὗρον ἀγῶνα.
Πῶς μὴ ἕλω μέπειν ἰχθύν, ἀφαυροτέροισι σιάροις
Εἰθ' ὥσπερ μινάσκιον τῶ ζαύματος, ἃς ἐμὲ νύξεις
Καὶ νύξῃ χαλέπας οὐ φεύσεται ἔτεινα
Ἡνυσ' ἰσὸν σθένος ἄεθλον. ἀνήλκυσε χρύσεον ἰχθύν
Παντᾶ τῶ χρυσῶ πεπυκασμένον. εἶχε με σῆμα
Μή τι Ποσειδάωνι πέλοι πεφιλαμένος ἰχθύς.
Ἢ τάχα τᾶς γλαύκας κεμήλιον ἀμφιδίτας.
Ἡρέμα δ' ἄυσ' ἐγὼ ἐκ τῶν ὑγίεσσιν ἀπέλυσα,
Μή πέτε τῶ σόματος τὼ ὑγίεια χρυσὸν ἔχοιεν.
Καὶ σθένος μὲν ἔπαρσι κατῆγον ἐπ' ἠπείροιο.
Ὠμοσα δ' οὐκέτι λοιπὸν ὥσπερ πάλαι ποδὶ θῆνα,
Ἀλλὰ μένειν ὠδὶ γᾶς, τῶ χρυσῶ βασιλεύσειν.
Ταῦτά με κἀξήγγελε. τὺ δ' ὦξε μὲ λοιπὸν ἔρεισε
Τὰν γνώμαν. ὅρκον τε ἐγὼ σθένος ἐπώμοσα πάρβω.
Καὶ σύ πε μὴ ξέασης, οὐκ ὤμοσας. οὐδὲ γὰρ ἰχθὺν
Χρύσεον εἶλες ἢ ἔμπεσε, ἴσα δὲ νεύσεσιν ὄφεις.
Εἰ δ' ὔπ τοῦ κνώσσων τὺ τὰ χρύσια ταῦτα πεύσῃ

Ἐλπὶς τῶν ὕπνων ζατεῖ ἐν σαρκίον ἰχθύν
Μὴ σὺ θάνῃς λιμῷ, καί τοι χρυσοῖσιν ὀνείροις.

Idyllium IV. Moschi ap. Heinsium.

ΜΕΓΑΡΑ ΓΥΝΗ ΗΡΑΚΛΕΟΣ. ΔΩ
ειδ. Εἰλύθυιον κς.

Μᾶτερ ἐμὰ τίφθ' ὧδε φίλον κατὰ θυμὸν ἰαύεις
Ἐκ πολέμοιο ἀχέουσα, τὸ πρὶν λέθιον οὐκ ἔτ' ἐρεθθῶ
Σώζετ' ἐπιρρεθέεσι. τίμοι τόσον ἀντίκα μᾶλλον
Ἢ ὅπα πάλπα σαλαχεῖ ἀστείετα φάσμος ἰόντος
Ἀνδρὸς ὑπ' οὐ πανοῖο λέων ὡς τίθ' ὑπὸ νεβρούς;
Ὤμοι ἐγώ. τίνυμ' ὧδε θεοὶ τόσον ἀντίμαχον
Ἀθάνατοι; τίνο μ' ὧδε κακὴ γενέες τέκον ὥσης;
Δύσμορος, ἢ τ' ἐπὶ ἀνδρὸς ἀμύμονος ἐς λέχος ἦλθον
Τὸν μοῦνον τίεσκον ἴσον θεοῖσιν ἐμοῖσιν.
Ἠδ' ἔτι νῦν σέβομαί τε καὶ αἰδέομαι κατὰ θυμόν.
Ἰοῦ λ' οὔτις γενέτ' ἄλλος ἀπτόμενος ζωόντων.
Οὐλὲ τόσον σφετέρῃσιν ἐπεύχεται φρονίσι κῆδος
Σχέτλιος, ὃς τόξοισιν ἃ οἱ πόρεν ἀνὴρ Ἀπόλλων.
Ἥ τινος κηδέων, ἢ ἐεννύος ἀνὰ βέλεμνα,
Παῖδας ἑοὺς κατέπεφνε, καὶ ἐκ φίλων εἵλετο θυμὸν
Μαινόμενος κατὰ οἶκον. ὃ λ' ἔμπλεος ἔσκε φόνοιο.
Τοὺς μοῦνος ἐγὼ λύσιος ἐμοῖσ' ἴδον ὀφθαλμοῖσι
Βαλλομένους ὑπὸ παῖδ', οὐ λ' οὐ λ' ὄνδ' ἤλυθεν ἄλλος
Οὐδ' ἔσφιν δυνάμιν ἀλγεινὸν καλέσασθαι ἀρῆξαι

Μι

Μητέρ' ἐὴν ἐπὶ ἐγγυὶς ἀνίκα τὸν κακὸν ἤεν.
Ὡς δ' ἑτ' ὀδύρετ' ὄρνις ἰὼν σφετέροισι νεοσσοῖς
Ὀλλομένοις, ὅυς τ' ἄνδρες ὀφὶς ἐπὶ νηπάχοντας
Θάμνοις ἐν πυκινοῖσι κατεθρέψαντο. ἡ δὲ κατ' αὐτῆς
Πωτᾶτ' κλάζουσα μάλα λιγὺ πότνια μήτηρ.
Οὐδ' ἄρ' ἔχει τέκνοισιν ἐπηρκέσαι. ἦ γὰρ ὁ αὐτῇ
Λαὸν ἅμ' ἡμῖν μέγα πάρβος ἀμειλίκριτο Πελώρου.
Ὡς ἐγὼ αὐτοτόκεια φίλον τέκος ἀΐσσουσα,
Μαινομένοισι πόδεσσι, δόμον κατὰ πάντων ἑφοίτων,
Ὡς γ' ὄφελον μὴ παισὶν ἅμα θνήσκουσα καὶ αὐτὴ,
Κεῖθι φαρμακόεντα λαβὼν παρὰ ἰὸν ἔχοισα.
Ἀρτέμι θηλυτέρῃσι μέτα κρείσσα γυναιξί.
Τῷ χ' ἡμᾶς κλαύσαντε φίλοις ἰὼν χερσὶ πρηῢς,
Πολλοῖς ἐν κτερέεσσι πυρῆς ἐπέβησαν ὁμοίης.
Καὶ κεν ἕνα χρύσειον ἐς ὀστέα κεῖσ' ἀν ἅπάντων
Λέξαντες κατέθαψαν ὅθι πρῶτον γενόμεσθα.
Νῦν δ' οἱ μὲν θήβῃσι κατοξόφον ἐννάσσουσιν
Λοιὸς πεδίοιο βαθεῖαν βῶλον ἀροῦντες.
Αὐτὰς ἐγὼ Τίρυνθα κατὰ κρανάην πόλιν Ἥρας
Πολλοῖσιν δύσλυτος ἰάπτομαι ἄλγεσιν ἦρι,
Αἰεὶ ὁμῶς. ἀκρύων δὲ πάρεσί μοι οὐδ' ἰ' ἐσωπή.
Ἀλλὰ πόσιν μὲν ὀρὲς παῦρον χρόνον ὀφθαλμοῖσιν
Οἴκῳ ἐν ἡμετέρῳ. πολέων γὰρ ὁ ἔρπων ἔριμον
Μόχθων, ὃς ἐμὲ γαῖαν ἀλώμενος ἦλθε θάλασσαν,
Μοχθίζει, πέρῃς ὄγ' ἔχων νόον, ἀὲ σθένος

Καρτερὸν ἐν ςήθεσι. σὺ δ' ἤϋτε λείβεαι ὕδωρ
Νύκτας τε κλαίουσα καὶ ἐκ διὸς ἤμαθ' ὁπόσσα,
Ἄλλος μὰν οὐκ ἄν τις γ' εὐφῆναί με πρᾶςὰς,
Κηδεμόνων. οὐ γάρ σφε δόμων κατὰ τοῖχος ἐέργει.
Καὶ λίαν πάντες τε πέραν πιτυώδεος ἰσθμοῦ
Ναίουσ'. οὐδέ μοι ἐςὶ πρὸς ὅν τινά κε βλέψασα
Οἷα γυνὴ πανάπτυμος, ἀναψύξαιμι φίλον κῆρ.
Νόσφιτε δὴ πύῤῥης συνομαίμονος. ἡ δὲ καὶ αὐτὴ
Ἀμφὶ πόσει σφετέρῳ πλέον ἄχθετο Ἰωικλῆϊ
Σῷ ἑῷ. πάντων γὰρ ὀϊζυρώτατα τέκνα
Γείνασθαί σε θεῷ τε καὶ ἀνέρι θνητῷ ἔολπα.
Ὡς ἄρ' ἔφη, τὰ δέ οἱ θαλερώτερα δάκρυα μήλων,
Κόλπον ἐς ἱμερόεντα κατὰ βλεφάρων ἐχέοντο.
Μνησαμένη τέκνων τὲ καὶ ὧν μετέπειτα τοκήων.
Ὡς δ' αὔτως δακρύοισι πρηΐα λεύκ' ἐδίαινεν
Ἀλκμήνη. βαρὺ δ' ἥτε καὶ ἐκ θυμοῦ ςενάχουσα,
Μύθοισιν πυκινοῖσι φίλην νυὸν ὧδε μετηύδα.
Δαιμονίη παίδων, τί νύ τοι φεσὶν ἔμπεσε οὖτο,
Πευκαλίμης. πῶς ἄμμ' ἐθέλεις ὀροθυνέμεν ἄμφω.
Κήδε' ἄλαςα λέγουσα. τάδ' οὐ νῦν πρῶτα κέκλαυτο.
Οὐχ ἅλις οἷ' ἐχόμεσθα τὸ δεύτατον αἰεὶ ἐπ' ἦμαρ
Γιγνομένοις. μαλαμένιε φιλοθρηνὴς κέτις εἴη.
Ὅς τις ἀριθμήσειεν ἐφ' ἡμετέροις ἀχέεσιν.
Θαίρσει. οὐ τοιῆς δ' ἐκυρήσαμεν ἐκ θεοῦ αἴσης.
Καί δ' αὐτὴν ὁρόωσε φίλον τέκος ἀτρύτοισιν

Ἀλλ᾽ἰσομοιχθίζωσιν. ἰωὴ πανόμων λέριε ἰμὶ,
Ἀσχαλάαν ὅτε λήπ᾽ ἡ δύφοσύνης κόρος ἐσί.
Καί σε μαλ᾽ ἐκπάγλως ὀλοφύρομαι, ἠδ᾽ ἐλεαίρω.
Οὕνεκεν ἡμετέροιο λυγροῦ μὴ λαμόνος ἔχθῃ.
Ὅσ θ᾽ ἡμῖν ἐφύπερθε κάρης βαρὺς ἀορεῖ.
Ἰσω δὴ κούρη τὲ θ᾽ ὑέανος ἠμὶ τιμήτωρ.
Ἀσκε μέγα βλάφθείς τις ἑκὼν ἐπίορκος ὁμόσσῃ
Δυσμενέων, μηλέν σε χρειότερον φέσιν ἦσι
Στέργῃν, ἢ εἶπᾷ μοι ὦπ᾽ ἐκνοσφύομιν ἦλθες.
Καί μοι τηλυπέ τηενὶ σώμασι πᾶθος ἄασα.
Οὐλ᾽ αὐτὴν πένθωμπαν ἐολπαί σε τοτόπε λήθην.
Ἰῷ μὴ δ᾽ ὀρείπης τόγ᾽ ἐμὸν θάλος ὥς σθ᾽ ἀκήσω
Μὴ δ᾽ εἰκ᾽ ἠϊκόμαν Νιόβης πυκινώτερα κλαίω.
Οὐθὼν δὴ νεμεσσᾶν ὦπὲρ τέκνα χάασθῃ.
Μητέρι δύσ παθέουσ, ἐπὶ δ᾽ ἕκα μῆνας ἑκαμνόν.
Πρὶν καί πρ τ᾽ ἰλέειν μιν ἐμῷ ὦπὸ ἧπατ᾽ ἔχοιτο.
Καί με πολὺρτακο χεσὸν ἤγαγεν ἀϊδωνῆος.
Ὡλέσ δυσκέλαδα κακὰς ὠλῖνας ἀνέτλαν.
Νῦν λέμοι οἰχτῃ οἷοσ ἐπ᾽ ἀλλοδίης νέον ἄθλον
Ἐκτελέων, οὐλ᾽ οἷόσ λυσαμμορος, εἴτέ μιν ἀυδὴν
Ἐνθάδε νοσήσανθ᾽ ὦποδέξομαι, εἴτε καὶ οὐκί.
Πρὸς λ᾽ ἔτι μ᾽ ἐποίησε δῃ πλυκὺν ἀνὸσ ὄνειρος
Τύπον, δειμαίνω δὲ παλίγκοτον ὄψιν ἰδοῦσα
Ἐκπάγλως, μή μοι τὶ τέκνοις ἀπιθύμιον ἔρδοι.
Εἴσορ γάρ μοι ἔχων μακέλλω θύρπα χερσὶ

Παῖς ἐμὸς ἀμφοτέρηισι, δίκ' Ἡρακλείκ'.
Τῇ μεγάλῳ ἐλάχαινε σεσειμένος ὡς τὸ μιδῶ,
Ταὼφον, πλεθάοντος ἐπ' ἐχαλῇ πνοὸς ἀγροῦ.
Γυμνὸς ἄνθυ χλαίνης τε, καὶ ὑμίζοιο χιτῶνος.
Αὐτὰρ ἐπεὶ λῆ παῖς ἀφίκετο τέλος ἔργου,
Κρατερὸν οἰνοπέδιο πνεύμονος ἔκθ' ἁλῶνος.
Ἠρι δ' ὀλίζονα ἔμελλεν ὃ πρὸ χοντ' ἐρείσας,
Ἀνλήρᾳ καταλῦναι, ἁ μὴ πάρος εἵματα ἕσσῃ.
Ἐξαπίνης δ' αὐέλαμψεν ὑπὲρ καπέριο βαθείης
Πῦρ ἄμορον, περὶ δ' αὖσεν ἀθέσφατος εἰλὲν φλόξ.
Αὐτὰρ ὅγ' αἰὲν ὀπαδεθοῖς ἀνεχάζετο ποσσὶν
Ἐκφυπέλν μεμαὼς ὁλοὸν μένος Ἡφαίστοιο.
Αἰεὶ δὲ προπάροιθεν ἑοῦ χροὸς ἤϋτε πέρρον
Νώμασκεν μακέλλαν. περὶ δ' ὄμμασιν ἔνθα καὶ ἔνθα,
Πάπταινεν μὴ λήμιν ὑφ' Ἡφαίστου λίτον πῦρ.
Τῷ μὲν ἀοσσήσαι λελιημένος ὡς μοι ἔειπεν
Ἰφικλέης μεγάθυμος ἐπ' οὐδενὶ κάπτεσ' ὀλιθρόν
Πεῖν γ' ἐλθεῖν. οὐδ' ὀρθὸς ἀνάστηναι λύνατ' αὖτις,
Ἀλλ' ἀστεμφὲς ἔκειτο. πέρων ὠσπὶτ' ἀμῳνὸς,
Οὔτε καὶ οὐκ ἐθέλοντα βιήσαρ γῆρας ἀτρεπὲς
Κάτω ἵσεν, κεῖται δ' ὅγ' ἐπὶ χθονὸς ἔμπεδον αὖτω
Εἰσόκε τις χειρός μιν ἀνερύσῃ πλιόντων.
Αἰδεσθεὶς ὅπιθα προτέρω πλιοῖο γενείου,
Ὡς ἐνὶ γῇ λελίαστο Κεκέσπαλος Ἰφικλείης.
Αὐτὰρ ἐγὼ κλαίεσκον ἀμηχανέοντας ὁρῶσα

Παῖ

Παῖδας ἐμοὺς. μέχρι σ' ἤμοι ἀπέσυθεν νήδυμος ὕπνος
Ὀφθαλμῶν. ὡς σ' ἐπέσαυτίκα φάρμακον ἦλθεν.
Τοῖα φίλη μοι ὄνειρα δι' ἔνασε ποιήσαιτο
παννυχίη. τά σε πάντα θεὸς εὕροιθ' ἅ τε θέλοις,
Οἴκοι ἀπ' ἠμετέροιο. γενοίατο δὲ μάλιστα ἐκείνῳ
Θυμὸς ἐμός. μὴ ἄλλο πρὸς ἐκτελέσειέ τι λαῖμον.

ΔΙΟΣΚΟΥΡΟΙ, ΔΩΡΙΔΙ ΕΓΚΩ μιαστικόν. Εἰδύλλιον κζ. Idyllium XXII. ap. Heinsium.

Ὑμνέομεν Λήδας τε καὶ ἀμφίχορον Διὸς υἱώ.
Κάστορα μὲν φοβερὸν Πολυδεύκεα πυξ ἐρεθίζειν,
Χεῖρας ἰωὴ ζεύξαντα μέσοις βοείαισιν ἱμᾶσιν.
Ὑμνέομεν δ' ὃν ἵππος ἄρσενα τέκνα
Κούρης Θεστάδος, Λακεδαιμονίοισι λιπ' ἀδελφοῖς,
Ἀνθρώπων σωτῆρας ἰὼ ζυροῦ πόντου ἐόντων.
Ἰθυντῆρ' ἀμάτων τε καὶ ἀσπετὸν ἀμφιλαφὲς κῦμα.
Ναῶν θ' αἱ δύνουσι καὶ οὐρανοῦ ἄξονες ἐσσί.
Ἀστραβαίνομεν, χαλεπῆς ἐνεκύρσαμεν ἀήτης.
Οἱ δὲ σφέων κατὰ πρῶμναν ἀείραντες μέγα κῦμα.
Ἦε καὶ ἐκ πρώρηθεν, ἢ ὅππα θυμὸς ἑκάστου
Εἰσ κοίλαν ἐρύσσαντο. ἀνέρρηξαν δ' ἄρα ῥίχοις
Ἀμφοτέροις. κρέματι δ' ἐν ἰσίῳ ἅρμενα πάντα
Εἰκῆ ἀπεκλάσθησαν. πλιὰς δ' ἐξ οὐρανοῦ ὄμβρος
Νυκτὸς ἐφορτώσας. πάταξεν δ' ὑγρὰ θάλασσαν,

Κοπ]ομεύη πνοιαῖσ τε, ἡ ἀρρήκτοισι χαλιξασ.
Αλλ' ἔμπης ὑμεῖς τε ἡ ἐκ ὕδατοσ ἕλκετε νᾶασ.
Αὐρῖσιν ναύταισιν ὀιομένοις θανέεσθαι.
Αἶ-λασ δ' ἀπ]λήγυντ' ἄνεμοι. λιπτὰ δὲ γαλάνα
Αμπέλαγοσ. νεφέλαι δ' ἀνέδραμον ἄλυδισ ἄλλαι.
Εκ δ' ἄρκτοι τ' ἐφαίνοντο, ὄνων τ' ἀνὰ μέσσον ἀμαυρὴ
Φάτνη. σημαίνοισι τὰ πρὸσ ὠλόον εὐδιόωντα.
Ω ἄμφω θαρσεῖτε καὶ θόοι ὦ φίλοι, ἄμφω,
Ιατῆρεσ, κιθαριστά, ἀεθλητῆρεσ, ἀοιδοί,
Κάστορος ἢ πρώτα πλυσιήκεσσ' ἄρξομ' ἀείδων;
Αμφοτέροισ ὑμνέων, Πολυδεύκεα πρῶτον ἀείσω.
Ἡμὼς ἄρα πορφυρέοισι πέδησεν ἐν ξανθοῖσ ἵπποις
Αργὼ, καὶ νιφόεντοσ ἀπαρτηρὸν σόμα πόντου,
Βέβρυκασ εἰσαφίκανε θεῶν φίλα τέκνα φέρουσα.
Ενδα μιᾶσ πλοὶ κατὰ κλίμακοσ ἀμφοτέρωνεν
Τοίχων ἄνδρασ ἔβαινον ἰησονίδασ ἀρηκόουσ.
Εκβάντεσ δ' ὡσὶ θῖνα καθὺν, ἡ τὸν νεμον ἀκτὴν,
Εὐνάσ τ' ἐσόρνυσ, πυρεῖά τε χερσὶν ἐνώμων.
Κάστωρ δ' ἀπολόπωλοσ, ὅτ' οἰνωπὸσ πλυσιήκησ,
Αμφὼ ἑρμάζεσκον ἀπ' ἄκλαγχθέντοιν ἑταίρων.
Παυρίλιον δ' ἐν ὄρει θηεύμενοι ἄγριον ὕλιν.
Εὗρον ἀέναον κράνα, τὸ λυσάων πέζη
Γλαπτῶλιθοι ἦσαν ἀκηράτῳ. ἄϊ δ' ὑπένερθεν
Αλλαὶ κρυσταλλώδεσ, ἁδ' ἀργύρῳ ἰνδάλλοντο
Εκ ὕδατοσ. ὑπηλαὶ δὲ πεφύκασιν ἀγχόθι πεύκαι,

λθν

Λεύκαί τε, πλατανοί τε, καὶ ἀκρόκομοι κυπάρισσοι,
Ἀνθεά τ' ὠώδη λασίας φίλα ἔρσα μελίσσας,
Οσσ' ἔαρ ἠλήγυες ὠπάζεται ἀμφὶ λειμῶνας.
Ἐνθα δ' ἀνὴρ ποιμὴν ἐνημένος ἐνδιάασκε
Δμηνὸς ἰσχίῳ σκληραῖσι πεπλασμένος οὔατα πυγμαῖς
Στήθεα δ' ἐσφαίρωτο πελώρια, καὶ πλατὺ νῶτον,
Σαρκὶ σταρείῃ, σφυρήλατος ὅια κολοσσός.
Ἐν δὲ μέσῃ στεροῖσι βραχίοσιν ἄκρον ὑπ' ὦμον,
Ἐσταότ' ἠΰτε πέτρος ὀλοόφρονι. ὅις τε κολίνδων
Χειμάῤῥοις ποταμὸς μεγάλως πεπιέξεσι δίνας.
Αὐτὰρ ὑπὲρ νώτοιο καὶ ἀυχένος ἠωρεῖτο
Ἀκρων. δέρμα λέοντος ἀμφιμμένον ἐκ κεφαλέων.
Τὸν πρόσθεν προσέειπεν ἀεθλοφόρος Πολυδεύκης
Χαῖρε ξεῖν', ὅς τ' ἐσσί, τίνος βροτοὶ ὤν ὅδε χῶρος;
Χαίρω καὶ σέ, ὅτε τ' ἄνδρας ὁρᾷ, θοὸν μήτ' ὀπωπάς. Α.
Θαρσεῖ μήτ' ἀδίκοις, μήτ' ὀξὺ ἀδίκων φαθι λεύσσειν. Π.
Θαρσέω. κοὐκ ἐκ σεῦ με δεδάσκεται τόδ' ἐοικεν. Α.
Ἀγχίσος εἶ. πῶς πάντα παλίγκοτος, ἢ ὑπόπικρος. Π.
Τοιοῖσ' οἷοι ὁρᾶσ', ἦ σῆσ πέμψω οὐκ ἀθεάνω. Α.
Ἐλθοισ, ἢ ξείνων πτυχὸν, πάλιν οἴκαδ' ἱκάνοις. Π.
Μήτε σύ με ξείνιζε. τάτ' ἐξ ἐμεῦ οὐκ ἐν ἐρίμῳ. Α.
Δαιμόνι', οὐδ' ἄν τ' γε πιεῖν ὕδατος σύγε δόῃσ; Π.
Γνώσεαι εἰ σε λιλαίομαι, αἰνιμένα χείλεα τέρσει. Α.
Ἀργυρέῃ ἢ τίσ ὁ μισθὸσ ἐσέσσ, ὥσ κεν σε πιδυσμῷ. Π.
Εἰσὶ νοὶ χεῖρας ἄειρον ἐναντίοσ ἀνδρὶ κατασὰς Α.

Πυγμάχος, ἢ καὶ πρὸς θένων σκέλος. ὄμματα δ' ὀρθὰ
πῦξ δζατεινάμενος, σφετέρης μὴ φείδεο τέχνης.
Π. τίς δὲ ὅτῳ χεῖρας τε ἐμοὺς ἐνερείσω ἱμάντας;
Α. Ἐγγὺς ὁρᾷς οὐ σύ με. ἀμὸς κεκλήσεθ' ὁ πύκτης.
Π. Ἦ τε ἄεθλον ἑτοῖμον ἐφ' ὧ δηρυσόμεθ' ἄμφω;
Α. Σὸς μὲν ἐγὼ, σὺ δ' ἐμὸς κεκλήσεαι, εἴκε κρατήσω.
Π. Ὀρνίχων φοινικολόφων τοιοῖδε κυδοιμοί.
Α. Εἴ τ' οὖν ὀρνίθεσσιν ἐοικότες, εἴ τε λέοντες
Γεινόμεθ', οὐκ ἄλλῳ γε μαχεσσαίμεσθ' ἐπ' ἀέθλῳ.
Ἦρ' ἄμυκος, καὶ κόχλον ἑλὼν μυκάσατο κοῖλον.
Οἱ δὲ θοῶς ἀναγερθεν ὑπὸ σκιερᾶς πλατανίστας,
Κόχλῳ φυσαθέντος ἀεὶ βέβρυκες κομόωντες,
Ὡς δ' αὔτως ἥρωας ἰὼν ἐκαλέσσατο παντας
Μαγνήσσης ἀπὸ ναὸς ὑπείροχος ἐν δαὶ Καστωρ.
Οἵ δ' ἐπεὶ οὖν σπείραισιν ἐκαρτύναντο βοείαις
Χεῖρας, τε περὶ γυῖα μακροὺς εἵλιξαν ἱμαντας,
Ἐς μέσσον σύναγον φόνον ἀλλάλοισι πνέοντες.
Ἔνθα πολὺς σφίσι μόχθος ἐπειγομένοισιν ἐτύχθη
Ὁππότερος κατὰ νῶτα λαβῇ φάος ἠελίοιο.
Ἰδρείῃ μέγαν ἄνδρα πρὴ λυθὲς ὦ Πολύδευκες.
Βάλλετο δ' ἀκτίνεσσιν ἅπαν ἀμύκοιο πρόσωπον.
Αὐτὰρ ὅγ' ἐν θυμῷ κεχολωμένος ἴετο πρόσσω,
Χερσὶ τε τυσκόμενος. τοι δ' ἄκρον τύψε γένειον
Τυνδαρίδης ἐπίοντος. ὀρίνθη δὲ πλέον ἢ πρίν.
Σὺν δὲ μάχαν ἐτίναξε. πολὺς δ' ἐπέκειτο νενευκὼς

Ες γαῖαν. βέβρυκθο δ' ἐπαΐστεον. ἐκ δ' ἑτέρωθεν
Ηρωες κρατερὸν πλυσιτύκεα θαρσύνεσκον.
Δειλότες μὴ πρίν μιν ἀθηβείῃς δαμάσειε,
Χώρῳ ἐνὶ στενῷ, πιτνῷ ἐναλίγκιος αὐήρ.
Ηὐτε ὅγ' ἔνθα κ' ἔνθα πέλεν ἄμβων δῆλος ὁμίλου,
Αμφοτέρασιν ἄμυνεν ἀμοιβαδίς. ἔχεθε δ' ὄρμης
Παῖδα ποσειδάωνος ἀπορφιάλεν πε ἑόντα.
Εσκε δ' ὑπηνήτης μηθύων. ἐκ δ' ἔπροσιν ἅιμα
Φοίνιον. ὅιδ' ἅμα πάντες ἀεὶ σῆσε κελάδησάν,
Ως ἴδον ἔλκεα λυγρὰ περὶ σόμα τε γναθμούς τε.
Ομματα δ' οἰδήσαντο ἀπιστίνωρ προσώπου.
Τὸν μὲν ἄναξ ἐτίνασεν ἐτώπα χερσὶ προσεικυῖ
Πάντοθεν. ἀλλ' ὅτε δή μιν ἀμηχανέοντ' ἐνόησε,
Μέσσης ξινὸς ὕπορθε κατ' ὀφρύος ἤλασε πυγμήν.
Πᾶν δ' ἀπέσυρε μέτωπον ἐσ ὀσέον. αὐτὰρ ὁ πλαπίς
Υπνος ἐν φύλλοισι πεδαλλόσιν ὀξετανύσθη.
Ενθα μάχη δριμεῖα παλιν γένετ' ὀρθωθέντος.
Αλλάλοισ δ' ὄλεκον σδρεοῖς θείνοντες ἰμᾶσιν.
Αλλ' ὁ μὲν ἐς σῆθός τε καὶ ἔξω χεῖρας ἑνώμα
Αὐχένος ἀρχαγὸς βεβρύκων. ὅδ' ἀεικέσι πλαπῆσ
Πᾶν ῥέφυρε πρόσωπον ἀνίκατος πλυσιτύκης.
Σαρκες δ' ἀμφὶ ἰδρῶτι ῥέζανον. ἐκ μεγάλε δὲ
Λῖπ' ὀλίζησ πένετ' ἀνδρός. ὅδ' αἰεὶ μάσσονα γῆα
Απόμμος φορέεσκε πόνε. κ' χροιῆ ἀμείνων.
Πῶσ γὰρ δὴ νὸς υἱὸς ἀδηφαΐστου ἄνδρα καθεῖλεν

Εἰ πὲ θιὰ, σὺ γὰρ οἶσθα. ἐγὼ δ' ἑτέρων ὑπὸ φήτης
Φθέγξομαι ὡς ἐθέλεις σύ, τὸ δ' ὅττως τοι φίλον αὐτῷ.
Ἠρι ὅπερ ἔξαι τὶ λιλαιόμενος μέγα ἔργον.
Σκαιῇ μὲν σκαιὴν πλυσιύκεος ἔλαβε χεῖρα.
Δοχμὸς ἀπὸ προβολῆς κλινθείς. ἑτέρα δ' ὠμβαίνων
Δεξιτερῆς ἤνεγκεν ἀπαὶ λαγόνος πλατὺ γῦον,
Ἀλλ' ὅγ' ὑπεξανέδυ κεφαλῇ. σιβαρὰς δ' ἄρα χειρὶ
πλᾶξεν ὑπὸ σκαιὸν κρόταφον. κὴ ἐπέμπεσεν ὦμω.
Ἐκ δ' ἔχυθη μέλαν αἷμα θοῶς κροτάφοιο χάνοντος.
Λαιῇ λὲ σόμα τύπτε. πυκνοὶ δ' ἀραβηθὲν ὀδόντες.
αἰεὶ δ' ὀξυτέρω πτύλω σάλπιγξ πρόσωπον,
Μέχρι κὴ λοίησε πρηΐα. πᾶς δ' ἰὼ γαῖαν
Κεῖτ' ἀλοφονέων, μ' ἀνέχθεν νέκος ἀπὸ δ' ὦν
Ἀμφοτέρας ἅμα χεῖρας ἐπεὶ θανάτοιο μελαίνας,
Τὸν μὲν ἄρα κρατέων πὲξ ἀπάλαθαλον οὐλὰν ἔρεξας.
Ὦ πύκτα Πολύδευκες ὅμοσσε λέ τοι μέγαν ὅρκον
Οὐ παρ' ἐκ τῶν Ἴδα Ποσειδάωνα κικλήσκων,
Μή ποτέ τοι ξείνοισιν ἐκὼν αὐτὸς ἔσεσθαι.
καὶ σὺ μὲν ὔμνησαί με ἄναξ. σὲ λὲ κάστορ ἀείσω,
Τιτυρεῖδα, παχύπωλε, δρυοσόε, χαλκεοθώρηξ.

Τῷ μὲν, ἀναρπάξαντε λύο φορέτιν Διὸς υἱὼ,
Δοιὰς λευκίπποιο κόρας. διὼ δ' ἄρα τῶγε
Εὐσυμένος ἐνίκησεν ἀδελφεὸν, υἱὸς ἀφαρῆος
Γαμβρὸς μελλογάμου, λυγκεὺς ὁ καρτερόθυμος
Ἀλλ' ὅτε τύμβον ἵκανον ἀπερθυμένω ἀφαρῆος,

Ἐκ δ'

Ἰδυλλίου ἢ μᾶλλον ἑτέρου ἰδίως τὰ ἡμίσεια

Εκ δ' φων ἄρα πάντες ἐπ' ἀλλήλοισιν ὄρουσαν.
Εγχεσι καὶ κοίλοισι βαρυνόμενοι σακέεσσι.
Καστωρ δ' αὖ μετέειπεν ὑπ' ἐκκόρυθος μέγ' ἀΐσας.
Δαιμόνιοι, τί μάχης ἱμείρετε. πῶς δ' ἐπὶ νύμφαις
Αλλοτρίαις χαλεπρί. γυμναὶ δ' ἐν χερσὶ μαχαιραι;
Ημῖν τοι Λεύκιππος ἐὰς ἔδνωσε θύγατρας.
Ταῖς δὲ πολὺ προτέροις ἁμῖν γάμος οὗτος ἐν ὅρκῳ.
Υμεῖς δ' οὐ κατὰ κόσμον ἐπ' ἀλλοτρίοις λεχέεσσι
Βουσὶ καὶ ἡμιόνοισι καὶ ἀλλοτρίοις κτεάτεσσιν,
Ανδρα πρετρέψασθε. γάμον δ' ἐκλέψατε δώροις.
Ημὰν πολλάκις ὕμμιν ἐνώπιος ἀμφοτέροισιν,
Αὐτὸς ἐγὼ τὰ δ' ἔειπα, καὶ οὐ πολύμυθος ἐών περ.
Οὐχ οὕτω φίλοι ἄνδρες ἀριστήεσσιν ἔοικε
Μνηστεύειν ἀλόχους, ἅτις νυμφίοι ἤδη ἐτοῖμι.
Πολλά τοι Σπαρτα, πολλὰ δ' ἱππήλατος ἅλις
Αρκαδίατ' εὔμαλος, ἀχαιῶντε πτολίεθρα,
Μεσσαίνατε τε Αργος, ἅπασαι τε Σισυφὶς ἀκτά.
Ενθα κόραι τοκέεσσιν ὑπὸ σφετέροισι τρέφονται
Μυρίαι. οὔτε φυῆς ἐπιδεύεες, οὔτε νόοιο.
Τάων εὐμαρὲς ὕμμιν ὀπήειν ἃς κ' ἐθέλητε.
Ως ἀγαθοῖς πολέες βούλοιντό τε πενθεροὶ εἶναι.
Υμμες δ' ἐν πάντεσσι διακριτοὶ ἡρώεσσι.
Καὶ πατέρες, καὶ ἄνωθεν ἅμα πατρώϊον αἷμα.
Αλλὰ φίλοι ὦτον μὲν ἐάσατε πρὸς τέλος ἐλθεῖν
Νῶϊ γάμον, σφῶ δ' ἄλλον ἐπιφαζώμεθα πάντες,

Ισκον τοιάδε πολλὰ, τάδ' εἰς ὑγρὸν ὤχετο κῦμα
πνοιὴ ἔχοισ' ἀνέμοιο, χάρις δ' οὐχ ἕσπετο μύθοισ.
Σφὼ γὰρ ἀκηλήτω καὶ ἀπηνέσσω. ἀλλ' ἔτι καὶ νῦν
πείθεσθ'. ἄμφω δ' ἄμμιν ἀνεψιὼ ἐκ πατρὸς ἐστόν.
Εἰ δ' ὑμῖν κραδίη πόλεμον πρθεῖ, αἵματι δὲ χρὴ
Νεῖκος ἀναῤῥήξαντας ὁμοίϊον ἔχθεα λῦσαι,
Ἰδας μὲν καὶ ὅμαιμος ἐμὸς κρατερὸς πολυδεύκης
Χεῖρας ἐρωήσουσιν ἀπεχθομένας ὑσμίνης.
Νῶϊ δ' ἐγὼ Λυγκεύς τε δεκρινώμεθ' Ἀρηϊ
Ὁπλοτέρω γεγαῶτε. γονεῦσι δὲ μὴ πολὺ πένθος
Ἀμετέροις λείπωμεν. ἅλις νέκυς ἐξ ἑνὸς οἴκου
Εἷς. ἀτὰρ ὦ ἄλλοι πάντας ἐϋφανέουσιν ἑταίροις.
Νυμφίοι ἀντὶ νεκρῶν ὑμεναιώσουσι δὲ κούρας
Τάσδ', ὀλίγοι τοι ἔοικε κακῷ μέγα νεῖκος ἀναιρεῖν.
Εἶπε, τάδ' οὐκ ἄρ' ἔμελλε θεὸς μεταμώλια θήσειν.
Τοὶ μὲν γὰρ πρὶ γαῖαν ἀπ' ὤμων τεύχε' ἔθεντο,
Τοὶ γενεᾶ προφέρεσκον, ὅδ' εἰς μέσον ἤλυθε Λυγκεὺς
Σείων κρατερὸν ἔγχος ὑπ' ἀσπίδος ἄντυγα πρᾶτον,
Ὡς δ' αὔτως Κάστωρ ἐτιναίξατο δούρατος ἀκμὰς
Καρτερὸς, ἀμφοτέροις δὲ λόφον ἐπένευον ἔθειραι.
Εγχεσι μὲν πρώτιστα τιτυσκόμενοι πόνον εἶχον
Ἀλλάλων, εἴπου τί χροὸς γυμνωθὲν ἴδοιεν
Ἀλλ' ἤτοι τὰ μὲν ἄκρα, πάρος τινὰ δηλήσασθαι,
Δοῦρ' ἐάτη. σακέεσσιν ἐνὶ δεινοῖσι πατέντα.
Τὼ δ' ἄορ ἐκ κολεοίοιν ἐρυσαμένω φόνον ἄυθισ

Τεῦχον

Τεῦχον ἐπ' ἀλλήλοισι. μάχης δ' οὐ πίνετ' ἐρωή.
Πολλὰ μὲν εἰς σάκος ὀξὺ κ' ἰσοκόμον ζυφάλαια
Κάστωρ. πολλὰ δ' ἔνυξεν ἀκειδὴς ὄμμασι λυγμεὶς
Τοῖο σάκος. φοίνικα δ' ὅσον λόφον ἵκετ' ἀκωκή.
Τοῦ μὲν ἄκραν ἐκόλυσεν ὠδὶ σκαιὸν γόνυ χεῖρα,
Φάσγανον ὀξὺ φέρουσ' ὑπεξαναβὰς πολὶ κάστωρ
Σκαιῶ. ὁ δὲ πλαπὶς ξίφος ἔκβαλεν. αἶψα δ' ἔφυγε
Ὡρμαθὴ πρὶν σᾶμα παρὸς, τόθι κῆρες ἴσας
Κεκλιμένος θαεῖρε μάχην ἐμφύλιον αὐδρῶν.
Ἀλλὰ μεταίξας πλατὺ φάσγανον ὥστε σχαπεὺς
Τυνδαρίδας λαγόνος τὲ κ' ὀμφαλοῦ. ἔγκατα δ' εἴσω
Χαλκὸς ἄφθ' ἁλέχυεν. ὅθ' εἰς χθόνα κῆρ νενδικὼς
Λυγμεύς. καλὰ δ' ἄρα οἱ βλεφάρων ὑπὸ δερμὰ ἔδυσεν
Οὐ μὰν οὐδὲ σὺν ἄλλον ἐφ' ἑσπέριδι παρῆκεν, πνοὰς
Παισὶν λαοκόοντα, φίλον γάμον ἐκτελέσαντα.
Ἡ γὰρ ὅγε σάλαν ἀφαρπὶς ἀγανέχετ' ἀν
Τύμβῳ αὐαρπάξας ταχέως μεσάγιος ἰδὰς,
Μέλλε κασιγνήτοιο βαλὲν σφετέροιο φονῆα.
Ἀλλὰ Ζεὺς ἐκώλυε. χερῶν δέ οἱ ἔκβαλε τυκίαν
Μαρμαρον. αὐτὰρ δὲ φλοιῷ βριαρὲ φλεξε κεραυνῷ.
Οὕτω τυνδαρίδαις πολεμιζόμεν, οὐκ ἐπ' ἐλαφρῷ
Λύρῃ τε κρατέοντες, ἐκ κρατέοντες ἔφυσαν.
Χαῖρε τε λήδας τέκνα καὶ ἀμετέροις κλέος ὕμνοις
Εὖ λὸν ἀεὶ πέμπειτε. φίλοι δέ τε πάντες ἀοιδοὶ
Τυνδαρίδαις, ἐλένᾳ τὲ, καὶ ἄλλοις ἡρώεσσιν.

Ἰλίου οἳ ἐνέπεσσαν, ἀεὶ ζώοντες Μενελάῳ.
Ὑμῖν κῦδος ἄνακτες ἐμὴ δὲ χρὼς ἀοιδός.
Ὑμνήσας Πειάμοιο πόλιν καὶ νῆας Ἀχαιῶν,
Ἰλιάδας τε μάχας, Ἀχιλῆά τε πῦρ δὲν ἀϋτμήν·
Ὑμῖν αὖ τὰ λιγυρὰν μελίσματα μουσάων.
Οἷ' ἀύτ' ἀὴδόντεσσι κατ' ὄρχατον ὡς ἐμὸς οἶκος πάρκει,
Τοῖα φέρω. περάων δὲ θεοῖς, κάλλιστον ἀοιδή.

Idyllium XXIII. ΕΡΑΣΤΗΣ, ΔΩΡΙΔΙ. ΔΙΗ
Scripsimus. γραμμικόν, εἰς ὕλλιον κθ'.

Ἀνὴρ ὃς πλούσιος ἀστυνέος ἦρατ' ἐφάβᾳ,
Τὰν μορφὰν ἀπαθὼς, ὃν δὲ τρόπον οὐκ ἐὺ
ὁμοίως
Μίσει ὃν φιλέοντα, νῷ οὐδὲ ἓν ἄμβρον εἶχεν.
Κοὐκ ἤδη ὃν ἔρωτα, τίς ἦν θεὸς, ἢ λίκα τόξα
Χρυσία κρατεῖ, πῶς πικρὰ βέλη πτὶ παιδνὰ βάλλει.
Πάντα δ' κἀν μύθοισι ἐν προσόδοισιν ἀτηρός.
Οὐδέ τι τῶν πυρσῶν πραμύθιον. οὐκ ἀμαυρόγλυκα
Χείλεος. οὐκ ὄασσων λιπαρὸν σέλας οὐ ῥοδόμαλον,
Οὐ λόγος, οὐχὶ φίλαμα, ὃ καφίζον ὃν ἔρωτα.
Οἷα δὲ θὴρ ὑλαῖος ἀποπλέοντι κυναγὸς,
Οὕτω πάντ' ἐρίσαντι ὃν ἔρωτόν. ἄσσα δ' αὐτῷ
Χείλεα, καὶ κῶραι δεινὸν βλέπων εἶχεν ἀνάγκαν,
Τᾶς χολᾶς ὃ πρόσωπον ἀμείβαρ. φεῦγε δ' ἀπ' ὄσσων
Ἰδεῖν

Υβριν τᾶσ ὀργᾶς περικείμενοσ, ἀλλὰ καὶ οὕτωσ.
Η καλὸς ἐξόρ παξ ἐρεθίζεσο μᾶλλον ἐρασάσ.
Λοίσθιον οὐκ ἀνέηκε τὰ δάκρυα τᾶς Κυθερείας.
Αλλ' ἐλθὼν ἔκλαιε πρὶ συγνοῖσι μελάθροισ,
Καὶ κύσε τὰν φλοιάν. οὕτω δ' ἀνενείκαρ φωνάν.
Αγριε παῖ καὶ συγνὲ, κακᾶς ἀνάθρεμμα λεαίνας.
Λαΐνε παῖ καὶ ἔρωτος ἀναιξιε. δῶρα τοι ἦλθον
Λοίσθια ταῦτα φέρων. ἐν ἐμὸν βρόχῃ. οὐκ ἔτι πᾶρ σὲ
Κωρ' ἐθέλω λύπης κεχολωμένος, ἀλλὰ βαδίζω,
Ενθα τύ μευ κατέκεινας, ὅπη λόγος ἦμεν ἀταρπὸν
Ξυνὸν τοῖσιν ἐρῶσι δ' φάρμακον, ἔνθα δ' λᾶθος.
Αλλὰ καὶ ἢν ὅλον αὐδ' λαβὼν πρὶ χεῖλοσ ἀμέλξω,
Οὐδέ κε τὼς, σβέσσω δ' ἐμὸν πόθον. ἄρτι δὲ χαίρω
Τοῖσι τεοῖς προθύροις ἐνθιβάλλομαι. οἶδα δ' μέλλον.
Ὁ δ' ῥόδον καλόν ἐστι, καὶ ὁ χρόνοσ αὐδ' μαραίνει.
Ἁ δ' ἴον καλόν ἐστιν ἐν ἔιαρι, ἁ ταχὺ γηρᾷ.
Λευκὸν δ' κρίνον ἐστὶ, μαραίνεται ἀνίκα πίπτει.
Α δὲ χιὼν λευκὰ, καὶ τάκετ' ἀνίκα παχθῇ.
Καὶ κάλλος καλόν ἐστι δ' παιδικὸν, ἀλλ' ὀλίγον ζῇ.
Ηξει καιρὸσ ἐκεῖνος, ὁ πανίκα καὶ τὺ φιλάσεισ,
Ανίκα τὰν κραδίαν ὀπτεύμενος, ἁλμυρὰ κλαύσεις.
Αλλὰ τὺ παῖ κἂν ὦσι πανύσταρον ἁδύ τι ῥέξον.
Οππόταν ἐξενθὼν ἠρτημένον ἐν προθύροισι
Τοῖσι τεοῖσιν ἴδης, δ' ν τλάμονα μή με πρέλθῃσ.
Στᾶθι δὲ καὶ βραχὺ κλαῦσον. ἐνθισπείσας δὲ δάκρυ,

Αὖσον τῶ σχοίνω με, ἃ ἀμφίθεν ἐκ ῥεθέων σῶν (σον,
Εἴμματα, καὶ κρύψον με. τὸ δ' αὖ πύματον με φίλα.
Κἂν νεκρῷ χάρισαι τὰ σὰ χείλεα. μή με φοβαθῆς,
Οὐ δύναμαι ζῆν εἴ τε διαλλάξας με φιλάσεις.
Χῶμα δέ μοι κοίλανον ὅ μευ κρύψει τὸν ἔρωτα;
Κἂν ἀπίκη τὸ δέ μοι τρὶς ἐπ' ἄυσον ὦ φίλε κεῖσαι.
Ην δή γε λῆς τὸ ἔσσον, καλὸς δέ μοι ὤλεθ' ἑταῖρος.
Γράψον καὶ τόδε γράμμα, τό, σοι στίχοισι χαράξω.
Τοῦτον ἔρως ἔκτεινεν ὁδοιπόρε, μὴ προδεύσῃς,
Αλλά στας τόδε λέξον, ἀπηνέα εἶχεν ἑταῖρον.
Ὡ δ' εἰπὼν, λίθον εἷλεν. ἐρεισάμενος δ' ἐπὶ τοίχῳ,
Αχρι μέσων οὐ δῶν φοβερὸν λίθον ἥπτετ' ἀϋτῶν
Τὰν λεπτὰν σχοινῖδα. βρόχον δ' ἐνέβαλλε τραχήλῳ.
Τὰν ἕδραν δ' ἐκύλισσεν. ὑπεκπεδὸς, ἠδ' ἐκρεμάσθη.
Νεκρὸς ὁ δ' αὐτόϊξε θύρας, καὶ τὸν νεκρὸν εἶδεν
Αὐλᾶς ἐξ ἰδίας ἠρτημένον. οὐδ' ἐτυλίχθη
Τὰν ψυχάν. οὐ κλαῦσε νέον φόνον. ἀλλ' ἐπὶ νεκρῷ
Εἵματα παντ' ἐμίανεν ἐφαβικά. βαῖνε δ' ἐπ' ἄθλον
Γυμνασθῶν καὶ τῆλε φίλων ἐπεμαίστο λουτρῶν.
Καὶ πρὶ τὸν θεὸν ἦνθε τὸν ὕβρισε. λαϊνέας δὲ
Ιστατ' ἀπὸ κρηπῖδος. ἔρως ὑδάτων ἐφύπερθεν,
Αλλαρ καὶ τὤταλμα. κακὸν δ' ἔκτεινεν ἔφαβον.
Αἷμα δ' ἐφοινίχθη. παιδὸς δ' ἐπεναίχετο φωναί.
Χαίρετε τοὶ φιλέοντες. ὁ γὰρ μισῶν ἐφονεύθη.
Στέργετε δ' ὔμμεν αἴτας. ὁ γὰρ θεὸς οἶδε δικάζειν.

ΕΙΣ ΝΕΚΡΟΝ ΑΔΩΝΙΝ.

Εἰδύλλιον κθ.

Idyllium XXX ap. Heinsium

Ἄδωνιν ἡ Κυθήρη
Ὡς εἶδε νεκρὸν ἤδη
Στυγνὰν ἔχοντα χαίταν,
Ὠχραίν τε τὴν πρειὰν
Αἰεὶν δ' ὗν πρὸς αὐτὴν
Εταξε τὼς ἔρωτας.

Οἱ δ' εὐθέως πτανοὶ
Πᾶσαν δραμόντες ὕλαν,
Στυγνὸν δ' ὗν αὐεῦρον.
Δῆσαντε κἀπέδησαν.
Χ' ὡ μὲν βρόχῳ καθάψας,
Εσυρεν αἰχμαλωτον.
Ο δ' ἐξ ὄπισθ' ἐλαύνων,
Ετυπτε γῖσι τόξοισ.
Ο θὴρ δ' ἔβαινε δειλῶσ.
Φοβεῖτο γὰρ Κυθήρην.
Τῷ δ' εἶπεν Αφοδίτα.
Πάντων κακιστε θηρῶν,
Σὺ τόνδε μηρὸν ἴψω;
Σύ μου δ' ἄνδρ' ἔτυψας;
Ο θὴρ δ' ἔλεξεν ὧδε.
Ομνυμί σοι Κυθήρη
Αὐτήν σε καὶ δ' ἄνδρα,

Ὦ παῦτά μοι τὰ δισμά,
καὶ τῶσδε τὼς κωαγὼς,
τὸν ἄνδρα δ' ἂν καλόνσθν
οὐκ ἤθελον πατάξαι.
ἀλλ' ὡς ἄπαλμ' ἐσεῖδον,
καὶ μὴ φέρων δ' καῦμα,
γυμνὸν δ' ἐν εἶχε μηρὸν,
ἐμαινόμαν φιλᾶσαι
καὶ μὺν κατεσίναζε.
τούτους λαβοῦσα κύπρι
τοὺς κισκόλαζε, τέμνε.
τί γὰρ φέρω πειρατοὺς
ἐρωτικοὺς ὀδόντας;
εἰσ' οὐχὶ σοὶ τάδ' ἀρκεῖ,
καὶ παῦτ' ἐμοῦ τὰ χείλη.
τὸν δ' ἠλέησε κύπρις.
εἶ τέν τε κῆς ἔρωσι
τὰ δισμὰ δοὶ ἐπλύξαι.
ἐκ τῶ δ' ἐπικολούθει
μὴ ὕλαν οὐκ ἔβαινεν.
καὶ τε πυρὶ προσελθὼν
ἔκαιε τὼς ἔρωτας.

ΣΥΡΙΓΞ. ΤΩΠΑΝΙ.

ΕΙΔΥΛ. Λ.

Σύριγξ ὄνομ' ἔχεις. ἄδει δέ σε μέτρα σοφίης
Οὐδενὸς εὐνάτειρα, μακροπτολέμοιο δὲ μᾶτερ,
Μαίνησ' ἀντιπαίτροιο θοὸν τέκεσ' ἰθυντῆρα.
Οὐχὶ κεραίσαν, ὅν τε θρέψαν ταυροπαίτωρ.
Ἀλλ' ἀπέλειπες οὗ αἶθε πάρος φένα τέρμα σάκοις,
οὗ νομ' ὅλον δίζων ὃς τᾶσ μέροτρα πόθον,
κοῦρας πηρυόνας ἄθε τᾶς ἀνεμώδεος.
ὃς, μοίσα λιγὺ πᾶξεν ἰοστεφάνω,
ἕλκος, ἄταλμα πόθοιο πυρισφαράτου.
ὃς σβέσεν ἀνορέαν ἰσαυδέα
Παπποφόνου, τυρίας τε ἀφείλεσο
ὦ τόδε τυφλοφόρων ἐρατὸν
Πᾶμα πάρις θέν σιμιχίδας
Ψυχαίν. ὦ βροτοβάμων,
Στήτας, οἷσρε δέτας
Κλωποπαίτωρ τ' ἀπάτορ
Λαρνακόγυιε, χαίροισ
ἁδὺ μελίσδοις
ἔλλοπι κούρᾳ
καλλιόπα
νηλεύσω.

Hoc Idyllium jex-
ta alios Sim-
miae Rhydio ad-
scribitur, cum
tamen, ut Hein-
sius ipse sentire
videri, ipsius
est Theocri-
ti.

Idyllium XXIV. apud Heinsium.

ΗΡΑΚΛΙΣΚΟΣ ΕΙ-
δύλλιον λαι.

Ηρακλέα δεκαμηνον ἐόντα πόχ' ἁ μιδεᾶτις
Αλκμήνα κ' νυκτὶ νεώτερον ἰφικλῆα
ἀμφοτέρους λούσασα, κ' ἐμπλήσασα στάλακτος,
Χαλκείαν κατέθηκεν ἐπ' ἀσπίδα. τὰν πτερελάου
Αμφιτρύων καλὸν ὅπλον ἀπεσκύλευσε πεσόντος.
Απτομένα δὲ γυνὰ κεφαλᾶς, μυθήσατο παίδων.
Εὕδετ' ἐμὰ βρέφεα γλύκετρον ἐπ' ἐτέρσιμον ὕπνον.
Εὕδετ' ἐμὰ ψυχὰ δύ' ἀδελφεὼ εὔσοα τέκνα.
Ολβιοι εὐ ναιξοισθε, κ' ὄλβιοι ἀῶ ἵκοισθε.
Ως φαμένα δίνασε σάκος μέγα. τοὺς δ' ἔλαβ' ὕπνος.
Αμος δὲ στρέφετο μεσονύκτιον ἐς δύσιν ἄρκτος
Ωρίωνα κατ' αὐτὸν, ὅ δ' ἀμφαίνει μέγαν ὦμον,
Τᾶμος ἄρ' αἰνὰ πέλωρα δύω τολυμήχανος Ηρη
Κυανέαις φίσσοντας ὑπὸ σπείραισι δρακοντας,
Ωρσεν ἐπὶ πλατὺν οὐδὸν ὅθι σταθμὰ κοῖλα θυράων
Οἴκου, ἀπειλήσασα φαεῖν βρέφος ἡρακλῆα.
Τώ δ' ἐξειλυσθέντε κατὰ χθονὶ γαστέρας ἄμφω
Αἱμοβόρως ἐκύλιον ἀπ' ὀφθαλμῶν δὲ κακὸν πῦρ
Ερχομένοις λάμπεσκε. βρυτὺν δ' ἐξέπτυον ἰόν.
Αλλ' ὅτε δὴ παίδων λιχμώμενοι ἐγγύθεν ἦλθον,
Καὶ τότ' ἄρ' ἐξέγροντο, διὸς νοέοντος ἅπαντα,
Αλκμήνας φίλα τέκνα, φαῖος δ' ἀνὰ οἶκον ἐτύχθη.

Ητο

Ἦτοι ὄγ' ὐθὺς ἄϊεν ὅπως κακὰ θηρὶ' ἀνέγνω
Κοίλῳ ἐνὶ σάκεϊ, καὶ ἀναλέας εἶλκεν ὀδόντας
Ἡρακλέης. ὐλαον δὲ τρισὶν μελάκιπι χλαῖναν,
Φθὰς ἐμῷ ὁρμαίνων. ὁ δ' ἐναντίος εἶχε χόρσιν
Ἡρακλέης. ἄμφω δὲ βραχεῖ ἐνελίσσετο σώματι,
Δραξάμενος φάρυγος ἑοῦ φάρμακα λυγρὰ τεύκτῃ
Οὐλομένοις ὀφίεσσι, τά κεν θοὶ ἐχθαίροντι.
Τὼ δ' αὖτε πειρῆναν ἐλισσέσθην περὶ παῖδε
Ὀφίγονον παλαθηνὸν ἑῷ ξοφῷ ἀεὶ ἀσάκρυ.
Ἀλλὰ πάλιν μέλεον ἐπὶ μοτέοισιν ἀκάνθας
Δεσμοῦ ἀναγκαίῃ πειρώμενοι ἔκλυσιν εὑρεῖν.
Ἀλκμήνα δ' ἔσαλτο βοᾶς, ὦ ἐπέεργε πρατεῖν.
Ἀνσαθ' Ἀμφιτρύων, ἐμὲ γὰρ λέοσ' ἶχεν ὀκυπόρον.
Ἀνσα, μηδὲ πόδεσσι πεοῖς ἑοῦ σαίνεο θείνοις.
Οὐκ ἀΐεις παίδων ὀνεώτορος ὄσσον ἀΐτεῖς;
Οὐ νοέεις ὅπνυκτὸς ἀωεὶ πτοὶ λέτε τοῖχοι
Πάντες ἀειφανέεσσι καθαρᾶς ἄτερ αἰγενέικος;
Ἐστί τί μοι κατὰ δῶμα νεώτερον, ἔστι φίλ' ἀνδρῶν.
Ὡς φάθ', ὁ δ' ἐξ εὐνᾶς ἀλόχῳ κατέβαινε πιθήκης.
Δαιδάλεον δ' ὥρμησε ξίφος, ὅ ῥ' οἱ ὑπῆεν
Κλιντῆρος. κεφαλὴν περὶ πασσάλῳ ἀΐσσων ἄορος.
Ἦτοι ὄγ' ὠϊξεν τὰ δ' ἐνοκλώσατ' ἐλαμεδὼν
Καφίζων ἑτέρᾳ κολεὸν μέγα λώπινον ἕρσην. (φύκος.
Ἀμφιλαφὴς δ' ἄρα πᾶσα ἐνεπλήσθη πάλιν ὁρ-
Δμῶας δὲ τότ' ἄϋσεν ὕπνου βαρὺν ἐκφυσῶντας,

Οἶστε πῦρ ὅτι θᾶσον ἀπ' ἐχθεσνος ἐλόντω
Δμωδῶν ἐμοὶ σιβαροὶς λὲ θύρᾶν αὐακόψατ' ὀχῆας.
Ανσατε λμῶδν τᾶλασί φονδν. αὐδὲς ἐὔτεῖ.
οἴλ' αἶψα προπένογρ λύχνοισ ἅμα δαιομένοισι
Δμῶδν. ἐνετλήθη λὲ δόμω πεύδοντω ἑκάστω.
Ηρι ἆρ' ὡς εἶδντ' ἰωὴ τύτθιον Ηρακλῆα
Θῆρε λύω χέρεσιν ἀπειξ ἀπαλαῖσιν ἔχοντα,
Συμπλήγλωισ' ἀχῆσαν. ὁ δ' ἐσ πατέρ' Αμφιτρύωνα
Ερπετὰ δεικανάασκεν ἐπάλλο δ' ὑπόδρα χαίρων
Πωροσύνα. γελάσᾶς δέ, πᾶς θ' κατέθηκε πρὸ ποδῖν
Παῖδος ἑοῦ θανάτω κεκδωμένα δεινὰ πέλωρα.
Αλκμήνα μὲν ἔπειτα τί σφέτερον βαλε κόλπον
Ξυρὸν ἠὲ δεινὸς ἀκράχολον Ιφικλῆα.
Αμφιτρύων δ' ἐν' ἄλλον ὑπ' ἀμνείαν θέτο χλαῖναν
Παῖδα πάλιν δ' ἐς λέκτρον ἰὼν ἐμνάσατο κοίτω.
Ορνιθδν ζίρνἄρτι δ' ἔχαρν ὄρθρον ἀειδόν.
Τειρεσίαν τόκα μάντιν ἀλαθέα πάντα λέγοντα
Αλκμήνα καλέσασθαι, χρέως κατέλεξε νεοχμόν.
Καί νιν ἀποκρίνεσθαι ὅπως τελέεσθαι ἔμελλεν
Ηνώγει, μὴ δ' εἴ τι θεοὶ νέοντι πρόκρον
Λίδόμενον ἐμέ κρύπτε. Θεῶς οὐκ ἔστιν ἀλύξαι
Ανθρώπως ὅ, τι μοῖρα κατὰ κλωστῆρος ἐπίσπῃ,
Μάντι θυκρείδα μάλα σε φονέοντα διδάσκω.
Τὼς ἔλεγεν βασίλεια. ὅδ' ἀνταμείβετο ῥίως.
Θαρσεῖ ἀείσετόκεια γύναι πρόσκῖον ἄϊμα.

Ναὶ δὴ

Νεὶ δ' ἐμὸν γλυκὺ φέγγος ἀπ' ἰχθύεσσιν πάλαι ὄσσων
Πολλὰ ἀχαϊάδων μαλακὸν περὶ πύναξι νῆμα
Χειρὶ κατὰ ῥιφθέντι ἀκρέσπορον ἀείδοιεν
Ἀλκμήναν ὀνομάζοντες, σέβας δ' ἔσῃ ἀρτίκωμοι.
Τοῖος ἀνὴρ ὅστις μέλλει σὺν ἀνδρὶ φέρεσθαι
Ἀμβαίνειν τεὸς υἱὸς ἀπ' ἐρέτμων πλατὺς ἥρως.
Οὐ κύνες θῆρες πάντα γε ἀνέρες ἴσασιν ἄλλοι.
Δώδεκα δὴ τελέσαντι πεπρωμένον ἐν δόμοις οἰκεῖν
Μόχθους. θνητὰ δὲ πάντα πυρὰ ῥαχίνι ἐοικεν.
Γαμβρὸς δ' ἀθανάτων κεκλήσεται, οἵ τάλ' ἐπῶρσεν
Κνώδαλα φωλεύοντα, βρέφος δυσηλίκατον.
Ἐστὶ δ' ἡ τοτ' ἄμορος ὀπωΐκα νεβρὸν ἐνὶ δίνῃ
Καρχαρόδων σίνεται ἰλὺν λύκος οὐκ ἐθέλοντι.
Ἀλλὰ γύναι πῦρ μὲν ῥι ἔτω πόσσον ἐύτυκτον ἔστω.
Κάγμανα δ' ἄσταλάθως ξύλ' ἐρίμαξαι ἢ παλιούρου.
Ἠὲ τῷ, ἢ ἀνέμῳ δεδονημένον ἄνυσον ἄχθος.
Καὶε δὲ τώδ' ἀγίνσιν ὠδὶ χίζησι δρακόντε
Νυκτὶ μέσῃ, ὅκα παῖδα κανῆν τεὸν ἤθελον αὔρῃ.
Ἦει δὲ συλέξαι κόνιν πυρὸς ἀμφιπόλων τὶς,
Ῥιπάτῳ ἐν μάλα πᾶσαν ὑπὲρ ποταμοῖο φέρουσα
Ῥωγάδας ἐς πέτρας ὑπὲς οὔδεος. ἄψ δὲ νέεσθαι
Ἀσφαλέως. καθαρῷ δὲ πυρώσατε λῶμα θείῳ
Πρᾶτον. ἔπειτα δ' ἄλεσι μεμιγμένον ὡς νενόμισται.
Θαλλῷ ὠθήσασθαι ἑστεμμένον ἁλμυρὲς ὕδωρ.
Ζωὸν δ' ἐπὶ ῥαίξαι καθύπερθε ἄρσενα χοῖρον.

Δυσμενέων αἰεὶ καθύπερθεν ὦσε τελέσθαι τε.
Φῆ. Ἐρωήσας ἐλεφάντινον ὤχετο δίφρον
Τειρεσίας, πλοῖσι θαρύσσων ὥρεων ἐνιαυτούς.
Ἡρακλέης δ' ὑπὸ μαζὶ νέον φυσῶν ὡς ἐν ἄλωῇ
Ἐξέφερ' ἀρπίδι κεκλημένῳ Ἀμφιτρύωνος.
Γράμματα μὲν ὀλίγ' ἔπαιδε πέρων Λίνος ἆξε δ' ἀοιδῆς,
Υἱὸς Ἀπόλλωνος μελεδωνεὺς ἄγρυπνος ἥρως.
Τόξον δ' ἐντανύσαι καὶ ἐπίσκοπον ἔμμεν οἰστῶν,
Εὗρε Θ' ἑκατέρου μεγάλως ἀφνειὸς ἀρούρας.
Αὐτὰρ ἀοιδὸν ἔθηκε, καὶ ἅμφω χεῖρας ἔπλαξε
Πυξίνᾳ ἐν φόρμιγγι φιλαμμονίδας ἐυμόλπους.
Οὔρεα δ' ἀπὸ σκελέων ἐβροδρόφοι ἀργόθεν ἄνδρες
Ἀλλήλους σφάλλουσι παλαισμασιν, ὅσσα τε φύκτῃ
Δεινοὶ ἐν ἱμάντεσσιν ἅτ' εἰς γαῖαν προτιτεσόντες
Πυγμάχοι ἀζεύρουσι παλαίσματα σύμφορα τέχνᾳ,
Πάντ' ἔμαθ' ἑρμείαο μιγάσκόμενος πρὸς παιδὶ
Ἀρπαλύκῳ Φαιστιάδι, ὃν οὐδ' ἂν τηλόθι λευσσων
Θαρσαλέως τὶς ἔμεινεν ἀεθλεύοντ' ἐν ἀγῶνι.
Τοῖον Ὀσκύνιον βλοσυρῷ ἐπέκειτο προσώπῳ.
Ἵππασσι δ' ἀζηλάτοις ὑφ' ἅρμασι περὶ νύσσαν
Ἀσφαλέως κάμπτοντα ζοχῷ σύνεγγα φυλάξαι,
Ἀμφιτρύων ὃν παῖδα φίλα φρονέων ἐδίδασκεν
Αὐτός. ἐπεὶ μάλα πολλὰ θοῶν ἀζήρατ' ἀγώνων
Ἀρχεῖ ἐν ἱππιοβότῳ κειμήλια, καὶ οἱ ἀπείσι
Δίφροι ἐφ' ὧν ἐπέβαινε, χρόνῳ πτέλεσσαν ἱμάντας.

Δούρα

Δούρατα δὲ προβολαίῳ ὑπ' ἀσπίδι νῶτα ἔχοντα
Ἀνδρὸς ὀρέξασθαι, ξιφέων τ' αὐέχεσθαι ἀμυχμόν.
Κοσμήσατε φάλαγγα, λόχους τ' ἀναμέξατε σεσθαι
Δυσμενέων ἐπίοντα, μὴ ἱππῆσι κελεύσαι,
Κάστωρ ἱππαλίδας ἔσσεν φυγὰς ἄρχεθ' ἑλεῶν.
Ὣς τόκα κλάρον ἅπαντα ὁ οἰνόπεδον μέτα Τυδεὺς
Ναῖε πὸς Ἀδρήστοιο λαοὺς ἱππήλατον ἄρξας.
Κἀσοφίαν οὔτις ὁμοῖος ἐν ἀμιθέοις πρέμιεν
Ἀλλ' ἔλιπε πρὶν γῆρας ἀραρίσκοντα νεότητα.
Ὣλε μὰν Ἡρακλῆα φίλα παιδεύσατο μάτηρ.
Εὐνὰ δ' ἧς ἅδε παῖς τετυμένα ἀγχόθι πατρός.
Δέρμα λέοντειον μαλακοῖς ἐκεχειρωμένον αὐχεῖ.
Δεῖπνόν τε, κρέατ' ὀπτά, μὴ ἐν καπέῳ μέγας ἄρτος
Δωρικός, ἀσφαλέως κε φυρσκάσαι ἄνδρα κορέσσαι.
Αὐτὰρ ἐπὶ ἅμα πτωνὸν ἄνθρακες ὦνυξ δόρπον.
Εἵματα δ' οὐκ ἀσκητὰ μέθες ὑπὲρ ἔννυχα κνήμας.

* *

Λείπεται τέλος τοῦ πρώτου εἰδυλλίου, ᾧ ἡ ἀρχὴ τοῦ ἑπομένου, ὅπερ ὀξανυῖ ἐπιγράφεται, Ἡρακλῆς Λεοντοφόνος.

ΗΡΑΚΛΗΣ ΛΕΟΝΤΟΦΟΝΟΣ. ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ λϛ. Idyllium XXV. ap. Heinsium.

Τὸν δ' ὄπερθεν προσέπιπτε βοῶν ὠμοβόλος ἀνήρ.
Παυσάμενος δ' ἔργοιο, τόδι μὲν χερσὶν ἔκειτο.

Εκ γε ξείνε πρόφρων μυθήσομαι ὅας ἐρεείνεις,
Ερμέω ἀζόμενος ξεινὴν ὁπιν εἰνοδίοιο.
Τὸν γάρ φασι μέγιστον ἐπ' ἀγραύλιον κεχολῶθαι,
Εἴκοσι ὁδοῦ ζαχρεῖον ἀνύνταί τις ὁδίτων.
Ποίμνας μὲν βασιλῆος ἐύξιφος αὐτείαο
Οὐ πᾶσαν βόσκοντος ἴαν βόσιν οὐδ' ἕνα χῶρον.
Ἀλλ' ἄμμιν μὲν ἄνακτος ἐπ' ὀχθαις ἀμφ' ἑλισσόμενος,
Λιλ' ἱερὸν θείοιο παρὰ ῥόον ἀλφειοῦ.
Αἱ δ' ὠδὶ βασκάσαι πολυβόζυγα. αἱ δ' ἐκὶ ὧδε,
Χωρὶς δ' ἀσκοί σφι τετυγμένοι εἰσὶν ἑκάστοις.
Αὐτὰρ βασκολίοισι περιπλήθουσί νυ ἔμπης.
Πάντεσσιν νομοὶ, ὧδε πεπλόται αἰὲν ἔασι,
Μιμνίσκ' ἂν μέγα τίφθ'. ἑπεὶ μελιηλέα πίλνα
Λιμῶνές τε φέρουσιν ὑπόδροσοι, εἰαμενάτε
Εἰς ἅλις, ἤ ῥα βόεσσι μένος κεραὸν ἐπέχει.
Αὖλις δέ σφισιν ἥδε πέσ' ἐκ δεξιὰ χειρὸς
Φαίνετ' εὐμάλα πᾶσα περίρρυτα πεμοῖο ῥέοντος,
Κείνῳ ὄθι πλατάνιστοι ἐπηετανὰ πεφύκασι,
Χλωρήτ' ἀγριέλαιθ' ἀπόλλωνος νομίοιο
Ἱερὸν ἄγνον ξείνε, τελοιοτάριο θεοῖο
Εὐθὺς δ' ἐς καθμοὶ περιμήκεθ' ἁγιώταις
Δέλμινθ', οἱ βασιλῆϊ πλὴν ⟨ἀθέσφαρον ὅλβον
Ῥοάμβ' ἐνδικέως ζιβόλοις πόρον ἐν νειοῖσιν
Εὖθ' ὅτε βάλλοντες ἐκ τεξαπόλοισιν ὁμοίως.
Οὐροὶ μὲν ἴσασιν φυρσακόφοι, οἱ πλυδρῳὶ

Ἐς λιμνοὺς ἱκνεῦνται ἐπὴν θέρος ὥριον ἔλθῃ.
Πᾶν δὲ μᾶλλον τόδε ἔυφρον & αὐγείαο.
Πυρφόροι τὲ γῦπες & ἀλωὰς σινδρήσουσι,
Μέχρι πρὸς ἑσπερίας πολυτίμακος ἀκρωρείης.
Ἃς ἡμεῖς ἔρροισιν ἐποιχόμεθα πρόπαν ἦμαρ
Ἠδίκη, οἰκήων οἷσιν βίος & ἔπλετ' ἐπ' ἀγροῖς.
Ἀλλὰ σύ πέρμοι ἔνισσε τόπρι & κέρδιον αὖθι
Ἔσσεται, οὖ πὴν & ὧδε κεχημένος εἰλήλουθας,
Ἠέρι αὐτείνην, ἢ μ' ὀλίγων πὰρ κείνῃ
Δίζεσθ' οἵ εἰσιν. ἐγὼ δὲ κέ τοι σάφα εἴποιμι,
Παντὶ μάλ' ὀρθρίμῳ. ἐπεὶ οὐ σέγε φημὶ κακῶν ὄξ
Ἐμμεναι, οὐδ' ἐς κακοῖσιν ἐοικότα φύμεναι αὖθι,
Οἷόν τοι μέγα εἶδος ἐπιπρέπει. ἦ ῥα νυ παῖδες
Ἀθανάτων τοιοῖδε μὴ θνητοῖσιν ἔασι.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη Διὸς ἄλκιμος υἱός.
Ναὶ πέρ οἱ αὐτίκα ἐθέλοιμί κεν ἀρχὸν ἑπίων
Εἰσιδέειν. τὸ γάρ με κῆρ ἔχεν ἐνθάδε χρειώ.
Εἰ δ' ὀλίγῃ ἀρκατὰ ἄσυμφοι πεδὰ οἷσι πολίτας
Δήμου κηδόμενος ἀνάτε κέλευσι θέμιστας,
Δημόων δ' ἤπια τῶνδε σύμοι φάσσον ἠγεμονεύσαι,
Ὅσσ' ἔσω ἀγρὸν τῶνδε γοράτορος αἰσυμνήτης.
Ὡς κε δὴ μὴν κ' εἰπρίμι δ' ἐκ φαμένοιο πυθοίμην.
Ἄλλον δ' ἄλλα ἔθηκε θεὸς γ' ἐπιδήνεα φωτῶν.
Τὸν δ' ὀπέρων ἀγαθὸς ἀμείβετο λαὸς ἀγρώτης.
Ἀθανάτων ὦ ξεῖνε φάτιν ἔνθάδ' ἱκάνεις.

Ως μὶ πᾶν ὀθέλεις αἶψα χρέος ἐκτετέλεσται
Ως δὲ κ' ἀυγείης ἱμὸς φίλος ἠελίοιο
Σφωϊτέρῳ ῥὼ παισὶ βίᾳ φυλάσσομαι ἀμοῦ,
Χθιζός γ' εἰλήλυθεν ἀπ' ἄστεος, ἅμμασι πολλοῖς
Κτῆσιν ἐπαυόμενος ἢ οἱ νήεθμος ἐπ' ἀγρῶν.
Ως τοι καὶ βασιλεῦσιν ἐείσεται ἐν φρεσὶν ἧσιν
Αὐτοῖς κηδομένοισι σαώτερος ἔμμεναι οἶκος.
Ἀλλ' ἴομεν πρόσω μιν. ἐγὼ δέ τι κἠμὲ μενεύσω
Αὔλιν ἐς ἠμετέρην, ἵνα κεν τέτμοιμεν ἄνακτα.
Ως εἰπὼν ἠείρατο νόῳ δ' ὄγε πολλὰ μογοίνα
Δέρματα θηρὸς ὀρῶν, χειροπληθῆ τε κορύνην,
Ὀπιπόθεν ὁ ξεῖνος μέμαεν δέ μιν ἀγχέα θεῖν.
Ἀψ δ' ὄκνῳ πτερὶ χῶλος ἐλάμβανε μῦθον ἰόντα,
Μήρι' οἱ οὐ κατὰ καιρὸν ἐπασσάμενος (δρὸς
Σπερχομένῳ. χαλεπὴν δ' ἑτέρᾳ νόον ἴσχεν ἀνάγκη.
Τοὺς δὲ κύνας προσιόντας ἀπὸ πρόθεν αἶψα ἐνόησαν
ἀμφότερόν τ' ὀλμῶντε χροὸς, δοῦπόν τε ποδοῖιν.
Θεσπέσιον δ' ὑλάοντες ἐπέβραμον ἄλλοθεν ἄλλος
Ἀμφιδυωνιάδαο Ἡρακλεῖ. ὃν δὲ γέροντα
Ἀχρεῖον κλάζοντος, περισαινόμενόν γ' ἑτέρωθεν.
Τοὺς μὲν ὄγε λαοσσὸς ἀπ' ἀθανὸς ὅσσον ἀείρων,
Φθὺξ μὲν ἄψ ὀπίσω δρησίμου ἔσχεθε. ξυνὸν δὲ φωνῇ
Ἠπείλησε μάλα πᾶσιν. ἐρητύσασκε δ' ὑλαγμοῦ.
Χαίρων ἐν φρεσὶν ἧσιν, ὅθ' οὕνεκεν αὖλιν ἔρεπτο
αὐτῷ γ' οὐ πρέον ἦρ, ἔπος δ' ὄγε τοῖον ἔειπεν.

Ὠ πό

Ω πόπαι, οἷον ἄρ' θεοὶ πάϊσιν ἄνακτα δοῦν
θεῖον ἀνθρώποισι μετέμμεναι. ὡς ἰδόμηθες,
Εἴ οἱ καὶ φένες ὦσε νοήμονα· ἔνθεν ἦσαν.
Ἦδη δ' ὥτε χὴν χαλεπαινέμεν, ὥτε σύκι.
Οὐκ ἄν τοι θηρῶν τις ἐλεήσιεν περὶ πηῶν.
Νῦν δὲ λίην ζαήκοτόν τε καὶ ἀβρήϊον ἔγνεθ' ἅπαντα.
Ἦ ῥά, σ' ἐασυμένως πτὶ ταὔλιον ἴζον ἰόντα.

ΕΠΙΠΩΛΗΣΙΣ.

Ἠέλιος μὲν ἔπειτα πτὶ ζόφον ἔδραμεν ἵππους
Δίελον ἦμαρ ἄγων. τὰ δ' ἐπήλυθε πίονα μῆλα
Ἐκ βοτάνας αὐίοντα μετ' αὐλιά τε σηκούς τε.
Αὐλὰς ἔπτυσσε βόες, μάλα μυρίαι ἄλλαι ἐπ' ἄλλαις
Ἐρχόμεναι φαίνοντ', ὡσεὶ νέφη ὑδατόεντα
Ὅσσα τ' ἐν οὐρανῷ εἰσὶν ἐλαυνόμενα πρὸς ἐρωὴν
Ἠὲ νότοιο, εἴη ἠὲ θρηικὸς βορέαο
Τῶν μὲν τ' οὐδὲ ἀριθμὸς ἐνήρεται οὔτε τις ὄντων
Οὔδ' ἄνυσις. τόσσα γάρ τε μῆ πρώτιστα κυλίνδει
Ἰὸς ἀνέμου. λὰξ δ' ἄλλα κορύσσεται αὖθις ἐπ' ἄλλαις.
Τόσσαι ἀεὶ μετόπισθε βοῶν ἰῇ βακόλῳ ἵκει.
Πᾶν δ' ἄρ' ἐνεπλήσθη πεδίον πάσαι ἧκέ θυραί,
Λιγὺς δ' ἐρχομένης. στίνουν δὲ πίονες ἀγροὶ
Μυκηθμῷ. σηκοὶ δὲ βοῶν ῥεῖα πλήσθησαν
Εἰλιτόσσων, οἵτες δὲ κατ' αὐλὰς ἠολίζοντο.
* Ἔνθα μὲν οὖν ἔκλος [illegible] ἠὲ ἑόντων
ἀνηριθμῶν

Εἰς ἥκει πρὸς βοσὶν ἀνὴρ κεχρημένος ἔργου.
Ἀλλ' ὁ μὲν ἀμφιπόδεσσιν εὐτμήτοισιν ἱμᾶσι
Καλὸν πέδιλ' ἀράρησκε περισκελὲς ἐγγὺς ἀμέλγων.
Ἄλλος δ' ἄν φίλα τέκνα φίλας ἐπὶ μητέρας ἵει
Πινέμεναι λιπόοιο. πέπλην δὲ πάγχυ γάλακτι.
γαῦρον Ἄλλος ἀμόλγιον εἶχ'. ἄλλος δέφε πίονα μέρον.
Ἄλλος ἐσπῆν ἔσω ταύροις ἐπὶ χεῖλεα θηλειάων.
Λύπισε δ' ἐσθλὸς πάντας ἰὼν θηητὴρ βοὸς ἀὐλοις
Ἣν πινά οἱ κτεάνων κομιδὴν ἐτίθεντο νομῆες.
Σὺν δ' ἰὼν ἔπετο Κλύφονος Ἡρακλῆος
Ὠμάρτεω βασιλῆϊ δυσχομένῳ μέγαν ὄλβον.
Ἔνθα καὶ ἀξένικτόν περ ἐχὼν ἐν στήθεσι θυμὸν
Ἀμφιγυηϊάδης καὶ περ ἀρηρότα νωλεμὲς αἰεὶ
Ἐκπάγλως θαύμαζε βοῶν τόπε μυρίον ἔθνος
Εἰσορόων. οὐ γάρ μιν ἔφασκέ τις οὐδὲ ἐώλπει
Ἀνδρὸς ἑνὶ δ' ἐνὸς τόσσον ἔμμεν, οὐδ' ἐλέκ' ἄλλων.
Οἷ γε πρὸ ξύνηνθε πάντων ἔξοχον ὤπασε λῶρον
Ἥλιος δ', ὡς παιδὶ τόγ' ἔξοχον ὤπασε λῶρον
Ἀφνειὸν μήλοισι περὶ πάντων ἐμμεναι ἀνθρώπων.
Καὶ ῥά οἱ αὐτὸς ὄφελε παμπόρεως βοτὰ πάντα
Ἐς τέλος· οὐ μὲν γάρ τις ἐπήλυθε νοῦσος ἐκείνοις
Βουκολίοισ, αἴτ' ἔργα κατηφείοισιν νομῆας
Αἰεὶ δὲ πλέονας κραδίη βόας· αἰὲν ἀμείνους
Ἐξέτεος γίνονθ' μᾶλ' εἰς ἔτος, ἢ τ' ἄπαγε.
Ζωοτόκοι τ' ἦσαν πεφιδωσία, θηλύτοκοί τε.

Ταῖς

Ταῖς δὲ ζικκόσιοι ταῦροι ζυαλμ'ὄδι χόωνρ,
κνημῷ ζηθ', ἑλικές τε, δικκόσιοι τε μύῃ ἄλλοι
φοίνικες. πάντες δ'ἐπιβήτορες οἵγ' ἔσαν ἥδη.
Ἄλλοι δ' αὖ μετὰ θῖσι δυώδεκα βοκολέονρ
Ἰφοὶ ἠελίσ. χροιὴν δ'ἔσαν ἠΰτε κύκνοι
Ἀργῆσαι. πᾶσιν δὲ μετέπρεπεν εἰλιπόδεσσιν,
Οἵ ῥ' ἀπμαπέλαι βόσκοντ'ἐρεθηλέα πίῃ
Εννομῷ. ὥδ'ἔκπλαζεν ὃ σφισι γαυριόωντες.
Καί ῥ' ὁπότ' ἐκ λασίοιο θοοὶ προγενίαρ θῆρες
Εσπέσοι βουμοῖο βοδν ἕνεκ' ἀγροτεράων.
Πρῶτοι τοί γε μάχην δὲ κατὰ χροὸς ἤειραν ὁρμήν.
Δεινὸν δὲ βρυχῶντε φόβον λεύσοντε προσώπῳ
Τῶν μὲν τε προφέρεσκε βιηφίτε μ' ὦένεϊ, ὦ.
Ηδ' ὑποδροπλίησι φαέθων μέγας οὖρα βοτῆρδν
Ἀσέρι πάντες ἴσκον, ὅθ' οὔνεκα πλεῖον ἐν ἄλλοις
Βοσσὶν ἰὼν λάμπεσκον. ἀείζηλος δ'ἐτέτυκρο.
Ος δή τοι σκύρος αὖον ἰλὼν χαροπῖο λέοντος
Αὐτῷ ἔπφτ' ἐπόρουσεν ἐϋσκόπῳ ἠρακλῆϊ.
Χείμαθι πρὶ πλουτὰ κάρη, στιβερόν τε μέτωρν.
Τοῦ μὲν ἄναξ προσόνορ, ἐδραξαρ χφρὶ παχείῃ
Σκαιοῦ ἄφδ κέραος. καὶ τὰ δ' αὐχένα νέρθ' ὦλ παίνε
Κλάσε βαρύν πεδέοντα. πάλιν δ'ἐμὶν ὦσεν ὀπίσω
Ωμω ἐπιβείβας. ὁ δέ οἱ ὦλ νεῦρα πανσθεὶς
Μυῶν ἀζ ὑπάροιο βραχίονος ὀρθὸς ἀνέστη.
Θαύμαζον δ' αὐτός τε ἄναξ, ἠός τε λαΐφων,

Φυλεὺς, οἵτ' ἐνθὶ βουσὶ κορωνίσι βουκόλοι ἦσαν.
Ἀμφιτρυωνιάδαο βίην ὑπέροπλον ἰδόντες.
Τὼ δ' εἰς ἄστυ λιπόντε κατ' αὐτόθι πίονας ἀγροὺς,
Ἐστιχέτην φυλεύς τε βίη θ' Ἡρακληείη
Λαοφόρου δ' ἐπέβησαν ὅθι πρώτιστα κελεύθου,
Λεπτὴν καρπαλίμοισι τρίβον ποσὶν ἐξανύσαντες.
Ἡρὰ δ' ἀμπελεῶνος ἀπὸ σταθμοῦ τετάνυστο,
Οὔτι λίην ἀρίσημος, ἐν ὕλῃ χλωρᾷ ἐοῦσα.
Τῇ μὲν ἄρα προσέειπε Διὸς γόνον ὑψίστοιο
Αὐγείεω φίλος υἱὸς ἔθεν μετόπισθεν ἐόντα
Ἦκα πρακλίνας κεφαλὴν κατὰ δεξιὸν ὦμον. (σας.
Ξεῖνε πάλαι τινὰ πάγχυ σέθεν πέρι μῦθον ἀκού
Ὡσεὶ πρὸς σφετέρῃσιν ἐνὶ φρεσὶ βάλλομαι ἄρτι,
Ἠλυθε γὰρ στείχων τὶς ἀπ' ἄργεος ὡς νέος ἀκμὴν
Ἐνθάδ' ἀχαιὸς ἀνὴρ, ἑλίκης ἐξ ἀγχιάλοιο.
Ὃς δή τοι μυθεῖτο καὶ ἐν πλεόνεσσιν ἐπειῶν
Οὕνεκεν ἀργείων τὶς ἔθεν πρεόντος, ὄλεσσεν
Θηρίον αἰνολέοντα κακὸν τέρας ἀγριώταις
Κοίλην αὖλιν ἔχοντα διὸς νεμέοιο πρὸ ἄλσος.
Οὐκ οἶδ' ἀτρεκῶς, ἢ ἄργεος ἐξ ἱεροῖο
Αὐτόθεν, ἢ Τίρυνθα νέμων πόλιν ἠὲ Μυκήνην.
Ὡς κεῖνος ἀγόρευε. γένος δέ μιν εἶναι ἔφασκεν
Εἰ ἑτέον περ ἐγὼ μιμνήσκομαι, ἐκ πρόσηος.
Ἔλπομαι οὐχ ἕτερον τόδε τλήμεναι αἰγιαλήων
Ἠὲ σέ. δέρμα δὲ θηρὸς ἀριφαδέως ἀγορεύει

Χειρῶν

Χειρῶν κ' ὄτρηρὸν ἔρπων ὄρι πειπλήσιος καλύπτει.
Εἰ τῶ ἄπευνῦν μοι πρῶτον ἵνα γνώω κατὰ θυμὸν
Ἥρως εἰ τ' ἐτύμως μαντεύομαι εἴ τε καὶ οὐκί.
Εἰσὺ γ' ἐκεῖνος ὃν ἤμμιν ἀκτάοντες ἔειπεν,
Οὐξ Ἑλίκης ἐλθὼν ἀχαιός, ἐγὼ δέ σε φάσξομαι ὀρθῶς.
Εἰπέ δ' ὅπως ὀλοὸν τόδε θηρίον αὖος ἔπεφνες.
Ὅπως τ' ἐνύδρου νεμέης εἰσήλυθε χῶρον.
Οὐ μὴν γάρ κε ῥοσὶ δὲ κατ' ἄστιδα κνώδαλον ἔμροις
Ἰμείρων ἰλέειν. ἐπεὶ οὐ μάλα πηλίκα ἔσκει,
Ἀλλ' ἄρκτος τέ, σύας τε, λύκων τ' ὀλοφώϊον ἔρνος.
Τῶ καὶ θαυμάζεσκον ἀκούοντες τότε μῦθον.
Οἱ δέ νυ καὶ ψεύδεσθαι ὁδὶ πάρος ἀνέρ' ἔφαμεν.
Γλώσσης μαψιδίοιο χαριζόμενον πεδοῦσι.
Ὡς εἰπὼν μέσσης ἀζηχὴς κελεύθου
Φυλεῦ, ὅφα κιοῦσιν ἅμα σφίσιν ἄρκιος εἶη,
Καὶ ῥά τε ῥιπτόρου φαμένου κλύοι Ἡρακλῆος.
Ὃς μιν ὁμαρτήσας ῥίῳ προσελέξατο μύθῳ.
Ὦ ἀνιηαθη, σὺ μὲν ὅτι μὲ πρῶτον ἀνέρα,
Αὐδᾶς καὶ μάλα ῥεῖα κατὰ σάθμιον ἐνόησας.
Ἀμφὶ δέ σοι τὰ ἕκαστα λέξομί κε τοῦδε πέλωρος
Ὅπως ἐκράανθεν, ἐπεὶ λελίησαι ἀκούειν.
Νόσφιν γ' ἠ ὄθεν ἦλθε, σὺ δ' ἔρχεο πρὸς ἑόντων
Ἀρχείων, οὐδείς κεν ἔχοι σάφα μυθήσασθαι.
Ὅσον δ' ἀθανάτων εἰσκομέω ἀνδράσι τῆμα
Ἐγὼν μνησάμενος φορεωγήεσσιν ἐφεῖναι.

Πάντας γὰρ πισσᾶς ἐπικλύζων πταμὸς ὡς
λὶς ἄμορον κοράϊζε, μάλιστα δ' ἐμβιναίοσ,
οἳ ἔθεν ἀγχίμοροι ναῖον παθόντες ἄτλητα.
Τὸν μὲν ἐμοὶ πρώτιστα τελεῖν ἐπέταξεν ἄεθλον
Εὐρυσθεύς. κτεῖναι δέ μ' ἐφίζηο θηρίον αἰνόν.
Αὐτὰς ἐγὼ κέρασ ὑγρὸν ἐλών, κοίληντε φαρέτρην
Ἰῶν ἐμπλείην, νέομαι. ἑτέρωθι δ' ἐβάκζον
Εὐπαγὲς αὐτόφλοιον ἐπηρεφέος κοτίνοιο
Εὖμεξον. τὸ μὲν αὖτις ἀπὸ ζαθέω Ἑλικῶνι
Εὑρὼν ζωὸν ἐπικωμῆσιν ὁλοχρὲς ἔτασα ῥίζαισ.
αὐτὰρ ἐπεὶ δ' ἦν χῶρον ὅπη λὶς κῆνι κανον,
δὴ τότε τόξον ἐλὼν σὺν πλήμῃ ἐτέλασα κορώνᾳ
Νευρήν. πρὶν δ' ἰὸν ἐχέσονον εἰθαρέβησα.
Πάντη δ' ὀσσε φέρων ὁλοὸν τέρασ ἐσκοπίαζον,
εἴ μιν ἐξαθρήσαιμι πάρος γ' ἐμὲ κεῖνος ἰδέσθαι.
Ἡμαρ ἦν δ' μεσηγύ, καὶ οὐδ' ὅπη ἴχνια κῖο
Φραδῆναι δυνάμην, οὐδ' ὠρεθμοῖο πυθέσθαι.
Οὐδέ μιν ἀνθρώπων τὶς ἔην ἐπὶ δρυσὶ κῆρ ἔργοισ
Φαινόμενος. τοιρίμοιο δ' ἀύλακος, ὅν ῥα ἐροίμην.
Ἀλλὰ κατὰ σταθμοὺς χλωρὸν λέος εἶχεν ἕκαστον.
Οὐ μὴν πρὶν πόδας ἔσχον ὁρᾶσ τανύφυλλον ἐρυθῶν,
Πρὶν ἱλέειν ἀλκῆσ τε μετ' αὐτίκα πειρηθῆναι.
Ἦθι ὁ μὲν σήραγγα προσιέλαθ' ἔστιχε νείσ ἣν
Βεβρωκὼς κρεῶν τε καὶ αἵματοσ. ἀμφὶ δὲ χαίτασ
ἀνχμηρὰς, πεσάλακρον ὑπὲρ λεπόντε πρόσωπα,

Στή

Στήθεά τε, γλώσσην λέ περιλιχμᾶτο γενείου.
Αὐτάς ἐγὼ θάμνοισιν ἅμα σκιδροῖσιν ἐκρύφθην,
Ἐν ῥίφῳ λίην πεσεημένος ὀπτόθ' ἵκοιτο.
Καὶ βάλον ἄσσον ἰόντος ἀειδρόν εἰς κενεῶνα
Τηϋσίως. οὐ γάρ τι βέλος δηΐοιο κακὸς ὄλιθεν
Οκρυόεν. χλωρῇ λέ πελίασεν ἔπεσε πρίν.
Αὐτάρ ὁ, κρᾶτα δαφοινὸν ἀπὸ χθονὸς ὦκ' ἐπάειρεν
Θαμβήσας. πάντη δὲ διέδρακεν ὀφθαλμοῖσι
Σκεπτόμενος. λαμυροὶς ἦ γὰν ὑπέδυσεν ὁ λόχας.
Τῶ δ' ἐγὼ ἄλλον οἷον ἀπὸ νθυρῆς προΐαλλον
Ἀχαλόων ὅτι μοι πρὶν ἑτώσια ἔκφυγε χειρός.
Μεσηγὺς δ' ἔβαλον σκιθέων ὄθι πνεύμονες ἕδρα.
Ἀλλ' οὐλ' ὡς ὑπὸ βύρσαν ἐδύ πλυνοῦνος ἰόσσ,
Ἀλλ' ἔπεσε προπάροιθε πολῶν ἀνεμώλιον ἄντως.
Τὸ ῥίγιον αὖ μέλεσκον ἀσώμενος ἐν φρεσὶν αὖσαι
Λύθρύειν. ὁδέ μ' εἶδε πειπλωόμενος ὀπάοισι
Θὴρ ἄμοτος. μακρὴν λέ πὸ ἰγνύκησιν ἔλιξε
Κέρκον. ἄφαρ λέ μάχης ἐμνήσατο. πᾶς δέ οἱ αὐχὴν
Θύμοῦ ἐνεπλήσθη. πυρσὶ δ' ἐφείκασι θέρμαι
Σκοζομένῳ. κύρτη δὲ ῥάχις γενέτ' ἦντε τόξον
Παλιγκοτέν εἰλυθέντος. ἀπὸ λαγόνας τε θ ἰξύν.
Ὡς δ' ὅταν ἁρμαροπηγὸς ἀνὴρ πλέων ἅδρις ἔργων
Ὀρθωκας κάμπτησιν ἐείνεοῦ βύκε ἄριο
Θάλπας ἐν πυρὶ πρῶτον ἔπ' ἀξονίῳ κύκλε νάφῳ,
Τοῦ μὲν ἀπ' ἐκ χειρῶν ἔφυγεν πανύφλοισος ἐείνος

Καμπόμφος πλοῦν δ' ἐμιῇ σὺν νηῒ πάντα ἀπ' ὄρμης,
Ὡς ἔπαν ἐμοὶ λὶς αἰνὸς ἀπὸ πρῴθεν ἀθρόος ἄλτο,
Μαιμὼν χρυσὸς ἅσαι. ἐγὼ δ' ἑτέρωθι βέλεμνα
χερὶ προεχεθόμην. ἀπ' ὤμων δ' ἔπλακα λώπαν.
Τῇ δ' ἑτέρᾳ βόπαλον κόρυσσ' ὑπὸ οὖον ἀείρας,
ἤλασα κακκεφαλῆσ. δὴ δ' ἀνέπαλτο πνοιὴν ἔαξα,
αὐτῷ ὑπὸ λασίοιο καρήατος ἀγριέλαιον
θηρὸς ἀμαιμακέτοιο. πέσεν δ' ὅγε πρὶν ἐμὶ κεῖσε
ἰλλόμενον ἐνὶ γαίῃ, ὑπὸ δὲ ζωμοῖσι πρόσθεν ἔδυ,
νῶτα σάλων κεφαλῇ. περὶ γὰρ σκότος ὄσσε οἱ ἄμφω
ἤλυθε πὶν σφιδέντι θ' ἑνὸς ἐγκεφάλοιο.
Τὸν μὲν ἐγὼν ὀδύναισι πεπαφόμενον βαρείαις
νωσάμενος πρὶν αὖθις ὑποδρομὴν ἀμπνυθῆναι,
αὐχένος ἀρθμὸν τοῖο πὰρ ἰνίον ἤλασα πρόφθας,
ῥῆξά τ' ὀπὸν ἔραζε, πλευρὰ πόδεσσι θορὼν τε φαρύζω.
Ἠγχόνδ' ἐγκρατέως σιβαρὰς χεῖρας ἐρείσας
ἐξόπιθεν, μὴ θαρσαλέον ἀνδρύνηι ὀδύνῃσι.
Ποσὶ δ' ὄνυξι πέρνησι πόδας στερεοῖς ἐπίεζον
οὐραίοις ἰσχίοις. πλευρῇσί τε μὴ ἐφύλασσον,
μέχρις οἱ βεβαρηότα βραχίονα ὀρθὸν ἀείρας
ἀμπνυστον, ψυχὴν δὲ πλώσιον ἔλαβεν ἄδμης.
Καὶ τότε δὴ βούλευον ὅπως λασιαύχενα βύρσαν
θηρὸς τεθνεῶτος ἀπὸ μελέων ἐρύσαιμι
ἀργαλέον μάλα μόχθον, ἐπεὶ οὐκ ἔσκε σιδήρῳ
τμητὴ οὐδὲ λίθῳ πεπυρωμένῳ. οὐδὲ μὲν ὕλη

Ἐνθα

Ἐνθαμὸι ἀθανάτων τὶς ὃ φέσι θῆκε νοῆσαι
Αὐτοῖς σέρμα λέοντος ἀναχίζειν ὀνύχεσι
Τοῖσι θοῶς ἀπίδειρα καὶ ἀμφιθέμεν μελίεσσιν
Ἔρκος ἐνοπαλίᾳ ταμεῖ κρόθ', ὄφρα μοι ἦιν.
Οὗτός τι νεμέᾳ γενέτ' ὦ φίλε θηρὸς ὄλεθρος,
Πολλὰ πάρος μήλοισι φαυσθράσι πήματα θέντος.

ΛΗΝΑΙ, Η ΒΑΚΧΑΙ. ΔΩΡΙ ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΛΓ.

Ref. Dyk. 26. Ap. Heins. Dion.

(παιδὶ

Νῶ κ' Αὐρνόα χ' ἁμαλοπάρεως Α
Τρεῖς θιάσοις ἐς ὄρος, ζεῖς ἄγαλμ
αὐταὶ ἐοῖσαι.
Χ' αἱ μὲν ἀμβρεάμεναι λασίας θρυὸς
ἄγρια φύλλα
Κισσόντε ζώοντα μ' ἀσφόδελον ἐν περὶ γᾶς
Ἐν καθαρῷ λειμῶνι καλὸν δυωκαίδεκα βωμούς·
Τὼς ζεῖς τᾶς σεμέλας. τὼς ἐννέα βρόμιον θῶ.
Ἰδρὰς δ' ἐκ κίσσας πεπταμένα χορσὶν ἐλοῖσαι,
Εὐφάμως κατέθεντο νεοβρέπτων ὑπὲρ βωμῶν.
Ὡς ἐδίδαχ' ὡς αὐτὸς ἐθυμάρει Διόνυσος.
Πενθεὺς δ' ἁλιβάτοις πέτρας ἀπὸ πάντ' ἐθώρει
Σχῖνον ἐς ἀρχαῖαν καταβὰς ὑπαιχώριον ἔρνος.
Αὐρνόα πρώτά νιν ἀνέκραπε δεινὸν ἰδοῦσα.
Συν δ' ἐτάραξε πᾶσιν μανιώδεος ὄργια βάκχα,

Ἐξαπίνας βοῦσα. τάδ' οὐχ ὁρόωντι βέβηλοι.
Μαίνομ μὰν θ' ἅπαν, μαίνομαι δ' ἄρ' ὑπὸ καὶ ἄλγεα.
Πενθεῖς μὰν φεῦπεν πεφοβημένος, αἶψ' ἐνίσκιον,
Πέπλως ἐκ ζωστῆρος ἐπ' ἰγνύ' ἀνειρύσαζαι.
Πενθεῖς μὰν τόδ' ἔειπε. τίνος κέχρησθε γυναῖκα;
Λύρνοα τάλ' ἔειπε. τάχα γνώσῃ περὶν ἀκοῦσαι.
Μάτηρ μὰν κεφαλὰν μικήτερ παιδὸς ἑλοῖσα,
Ὅσσον πᾶ ροκάδας τελέθει μύκημα λεαίνης.
Πυνθάλ' ἑρέθιξε μὰν ὠμοπλάταμέγαν ὦμον
Λάξ τῶ γαστέρα βᾶσα, τᾷ Λύρνοας ῥυθμὸς οὗτός.
αἱ δ' ἄλλαι τὰ πελασὰ κρέα νομέοντι γυναῖκα.
Ἐς Θήβας δ' ἀφίκοντο πεφυρμέναι αἵματι πᾶσαι,
Ἐξ ὄρεος πένθημα μὴ οὐ πενθεῖα φέρουσαι.
Οὐκ ἀλέγω. μὴ δ' ἄλλος ἀπεχθέσθαι Διονύσῳ
Φροντίζοι. μὴ δ' εἰ χαλεπώτερα τῶνδ' ἐμὸ πάσιν.
Εἰ μὴ δ' ἐννάετης ἢ μὴ δεκάτῳ βαίνει
αὖθις δ' ὀπαδοῖμι κἀπ' ὀρεσσιν ἄδιμι.
Ἐκ Διὸς ἀμὸ χορὸς τιμάν ἔχει ἀέθλων οὕτως.
Εὐσεβέων πάσεται τὰ λῴα, δυσσεβέων δ' οὔ.
Χαίροι μὰν Διόνυσος. ὃν ἐν δρακάνῳ νιφόεντι,
Ζεὺς ὑπατος μεγάλαν ἐπιτυνίδα θήκατο λύσσας.
Χαίροι δ' υἱὸς Σεμέλα, κἀπὶ ἀνθεσι βρύοι
Καὶ μείαις, πὰ παῖσ μεμελημέναι ἡρωίναις.
αἳ τόσ' ἔρυγον ἔρεξαν ὀρίνανορες Διονύσου.
Οὐκ ἐπιμωμητόν, μηδὲ σὺ θῶυ ὀνόσαιρο.

Ηλακατη.

ΗΛΑΚΑΤΑ. ΕΙΣ ΛΟΧΙΟΝ. ΛΣ.

Dyllium Gr. Lat. Hein.

Γλαυκᾶς ὦ φιλέει θ' ἁλακάτᾳ λῶρ' Ἀθαναίας
γυναιξὶ νόος οἰκωφελέεσι σὺς ἑπέσθολθ'.
θαρσεῖς δ' ἄμμιν ὁμάρτει πόλιν ἐς Νείλεω
ἁλαλάν.
Ὅτ' ἀκόρεσσος ἰρὸν καλάμῳ χλωρὸν ὑφ' ἅπαλῷ.
Τῆδε γὰρ πλόον θ' ἁνέμων αὐτεύμεθα πὰρ Διός,
Ὅτ' ὦσε ξεῖνον ἐμὸν τέρψομ' ἰλλὼν κἀν πολέσμαι
Νικίαν, χαρείτων ἰμεροφώνων ἰδρὸν φυτόν.
Καὶ σὲ τὰν ἐλέφαντος πλυμόχθ' ἀγλαΐαν
Δῶρον νικίας, εἰς ἁλόχῳ χέρρας ὅτ' ἀλασόμαν.
Οὐ τᾶς, ἀλλὰ μὰν ἐγγ' ἐκτελέσῃς αὐθρείοις πέπλοις
Πολλὰ δ' ὅια γυναῖκες φορέοισ' ὑφὰ λίνα βράκη.
Διὸς δ' ματέρες ἀρνῶν μαλακοὶς ἐν βοτάνα πόκας
Πέξαντ' αὐρετεῖ. θυμὸς γ' ἔνεκ' εἰσφύρω
Οὕτως αὐθσόργος. φιλέει δ' ὅσα χὠφόνους.
Οὐ γὰρ εἰς ἀκίρας οὐδ' ἐς ἀργὼς μὰν ἐβαλλάμαν
ὅτ' ὦσαν σε δόμοις ἀμετέρας ἔνσαν ἀπ' χθονός.
Ἦ γάρ σοι παῖς ἀνὼ ξεφύρας κλίασε πόθ' ἁρχίας
Ναῦσω γυναικείας μυελὸν αὐδρῶν δοκίμων πόλιν
Νῦν μὰν οἶκον ἔχασ' ἀνέρος ὃς πόλλ' ἐσάκη στρφᾶ.
Ἀνθρώπεισι νόσους φάρμακ' λύγχασ' ἁπαλαλκέμῳ
οἰκίσῃς κατὰ μίλαθον ἐρατεινὸν μετ' ἰαόνων.

Ὡς δ' ἄλαλ' ἀκαθ θυγατρὶ σὺν ἀμφὶ πόσιν τέλοι
Καὶ δὶ μνᾶσιν ἀεὶ τὸν φίλαοι λῷ πρέχη ξεινέω.
Κεῖνο γάρ τις ἐρεῖτω τὸ μισῶν σ'. ἢ μεγάλα χάρεις,
Δώρῳ ξὺν ὀλίγῳ. πάντα ἢ ἐμᾶν τὰ πὰρ φίλων.

ΠΑΙΔΙΚΑ. ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ λέ.

Οἶνος ὦ φίλε παῖ λέγεται ἢ ἀλάθεα·
Κἄμμεθυ χἠμεθύοντες ἀλάθεας ἔμμεναι.
Κἠγὼ μὲν τὰ φρενῶν ἐρέω τὰ κέατ' ἐν μυχῷ
Οὐχ ὅλας φιλέειν μ' ἐθέλησθ' ἀπὸ καρδίας
Γινώσκω. σὺ δ' ἢ ἥμισυ τᾶς ζωΐας ἔχω.
Ζᾶ τὰν σὰν ἰδέαν. σὺ δὲ λοιπὰν ἀπώλεσο.
Χ' ὅταν μὲν σὺ θέλῃς Μακάρεσσιν ἴσον ἄγω
Ἀμεράν. ὅκα δ' οὐκ ἐθέλεις τύ, μάλ' ἐν σκότῳ
Πῶς ταῦθ' ἅρμεθα σὺν φιλέοντ' αὐίαισ θεῶν.
Ἀλλ' εἴ μοι τί πίθοιο νέῳ προγενεστέρῳ,
Τῶ κἀ λώϊον ἄνδρες ἔχων ἔμ' ἐπαινέσσεις.
Ποίησαι καλιὰν μίαν εἰν ἑνὶ σενδρίῳ
Ὅππα μηδὲν ἀπίξεται ἄγριον ἑρπετόν.
Νῦν δὲ τῶδε μὲν ἅμαρ ἄλλον ἔχεις κλάδον,
Ἄλλον δ' αὔριον. ἐξ ἑτέρω δ' ἕτερον ματεῖς.
Κἀ μὴν σεῦ σ' καλόν τις ἰδὼν ἔρεθος αἰνέσαι.
Τῶ δ' ὀθνεῖος πλέον ἢ ξυνέτης ἐπένθη φίλῳ.

Τὸν

Τὸν πρᾶρν λέ Φιλεῦντα ξιταῖον ἐθήκαο
Ανδρῶν τῶν ἀπολωρέων δακέεισ πνέειν.
Φίλει λ' ὥσκε ζώης ὃν ὅμοιον ἔχειν ἀεί.
Αἴ δ' ὦδε πᾶσ, ἀγαθὸσ μὴν ἀκούσεαι
Ἐξ ἀστῶν. ὁ δέ τοι ἔρος οὐ χαλεπῶς ἔχοι
Οσ ἀνδρῶν φρένας ὑμνέος ἀπολάμναται,
Κἠμὲ μαλθακὸν ἄζεπόνασε σὺν δέσ.
Αλλὰ πίεξ ἀπαλῶ σόματός σε πὸσ ἔρχομαι.

Ο ΑΡΙΣΤΥΣ, ΕΙΔΥΛ λιον λς.

ΔΑΦΝΙΔΟΣ, ΚΑΙ ΚΟΡΗΣ.

ΤΑν πιὸν τὰν Ελέναν Παφιες ἦρπασε βωκόλ' ἄλλο,
Μᾶλλ' ἐμ' ἢ σ' Ελένα ὁ βωκόλ' ὃσ φιλεῦσ.
Μὴ καυχῶ σ' ἀτύεισκε, κενὸν δ' φίλαμα λέγιων. Κ.
Εσσι ἢ ἐν ὠνεοῖσι φιλάμασιν ἀλέα πέφυσε. Δ.
Τὸ σόμα μὸν πλύνω, μὴ ἀπὸ πύω δ' φίλημα. Κ.
Πλύνεις χείλεα σῖο. δύ' ὁδοὺ πάλιν ὄφα φιλάσω. Δ.
Καλὸν σοι δάμαλας φιλέειν, οὐκ ἄζυγα κώρας. Κ.
Μὴ καυχῶ. τάχα γάρ σε πὸσ ἔρχεται ὡς ὀνάρ ἴδη. Δ.
Ασφυλίσ σαφίσ ὄσσι, καὶ ῥόδον ἀμὸν ὀλεῖται.
Δεῦρ' ἀπὸ τᾶσ κοτίνοις ἵνα σοι πὰ μῦθον ἐνίψω.
Οὐκ ἐθέλω, μὴ πρίν με πὸ σὸν σφυρὸν ἀλείμυθον. Κ.

Idyllium XXVII. gr. Heins.

Δ. Δεῦρ' ἐπὶ τᾶς πελέας, ἵν' ἐμᾶς σύριγγος ἀκούσῃς.
Κ. Τὴν σαυτᾶ φέρνα τέρψον, ὀΐζυον οὐδὲν ἀρέσκει.
Δ. Φεῦ φεῦ, τᾶς παφίης χόλον ἄζεο· σὺ πικώρα;
Κ. Χαιρέτω ἁ παφία, μόνον ἵλαος ἄρτεμις εἴη.
Δ. Μὴ λέπε, μὴ βάλλησε μ' ἐς λίνον ἄκλιτον ἐλθῆς.
Κ. Βαλλέτω ὡς ἐθέλει. πάλιν ἄρτεμις ἄμμιν ἀρήξει.
Μὴ 'πιβάλῃς τὰν χεῖρα μ' εἰσέτι χεῖλος ἀμύξω.
Δ. Οὐ φεύξῃ σὺν ἔρωτα, σὺν οὐ φύγε παῖδα κἄλλα.
Κ. Φεύξῃ ναὶ σὺν Πᾶνα. σὺ δ' ἐξυγὸν αἰὲν ἀείρεις.
Δ. Δειμαίνω μὴ σ' ἁ σε κακωτέρῳ αὐλεῖ σώσῃ.
Κ. Πολλοί με μνώοντι· νόον δ' ἐμὸν οὔτις ἔασεν.
Δ. Εἷς κὠγὼ πολλῶν μνηστὴρ τεὸς ἐνθάδ' ἱκάνω.
Κ. Καὶ τί φίλος ῥέξαιμι, γάμοι τοι πολύθυτον αὐίας.
Δ. Θὺκ ὀδύνᾳ οὐκ ἄλγος ἔχει γάμος ἀλλὰ χορείᾳ.
Κ. Ναὶ μὰν φασὶ γυναῖκας ἑοὺς ζομένειν πρακοίτας.
Δ. Μᾶλλον ἀεὶ κρατέοισι. τίνα ζομένοισι γυναῖκες;
Κ. Ὡς ἴνα μὴ ζομέω, χαλεπὰν βέλος εἰλεθήκης.
Δ. Ἀλλὰ τεκὰ ζομένοισι μοιροκόκος Ἀρτεμὶς ὀδίνων.
Κ. Ἀλλὰ τεκεῖν ζομέω, μὴ χρόα καλὸν ὀλέσω.
Δ. Ἠνδὲ τέκνᾳ φίλα τέκνα, νέον φάος ὄψεαι ἠοῦς.
Κ. Καὶ τίμοι ἔλινον ἄγλαϊ μάσαι ἄξιον ἦν ἰωπεύσω;
Δ. Πᾶσαν τὰν ἀπέλαν, παῦτ' ἄλσεα, μὴ νομὸν ἐξεῖσ.
Κ. Ὄμνυε μὴ μετὰ λέκτρα λιτὼν ἀέκοσαν ἀπέλθῃς;
Δ. Οὔμ' αὐτὸν σὺν Πᾶνα. μ' ἦνικ' ἐθέλησε με λῶσαι.
Κ. Τεύχεις μοι θαλάμοις, τεύχεις μὴ λῶμα, μὴ αὐλάς;

Τεύχω

Τεύχω σοι θαλάμους, τὰ δὲ πώεα καλὰ νομεύω. Δ.
Παῖδ' ἐπιμαλέω τίνα μᾶν τίνα μῦθον ἐνίψω; Κ.
αἰνήσει σέο λέκτρον, ἐπὴν ἐμὸν οὔνομ' ἀκούσῃ. Δ.
Οὔνομα σὸν λέγε τῆνο· οὔνομα πολλάκι τέρπει. Κ.
Δαφνὶς ἐγώ· Λυκίδας δὲ πατὴρ μήτηρ δὲ Νομαίη Δ.
Ἐξ Ὑπερείων. ἀλλ' οὐ σέθεν εἰμὶ χερείων.
Οὐδ' ἄκρα τιμήεσσα. πατὴρ δέ σοι ὄφρα Μενάλκας.
Δεῖξον ἐμοὶ ἔθεν ἄλσος· ὅθεν σέθεν ἵσταται αὐλίς. Κ.
Δεῦρ' ἴδε· πῶς ἀνθεῦσιν ἐμαὶ πρανέες κυπάειρον. Δ.
αἴγειαι ἐμαὶ βόσκεσθε· τὰ δ' ὠκόλα ἔρπε νομεῦσα.
Ταῦροι καλὰ νέμεσθε, ἵν' ἅλσεα πᾶσι θέωνται.
Τί ῥέζεις Ἀντιόκεια; τίδ' ἔνδοθεν ἄφαο μαζῶν; Κ.
Μᾶλα τεὰ πρώϊμα τάδε χνοάοντα δοκεύω. Δ.
Ναρκῶ νὰ δὲν Πᾶνα τὸν ἄλλιν ἐξελεχείρα. Κ.
Θάρσει κώρα φίλα. τί μοι ἔζεμβες; ὡς μάλα θείλα. Δ.
Βάλλεις εἰς ἀμαρὰν με· σὺ εἶ ματὰ καλὰ μιαίνεις. Κ.
Ἀλλ' ὑπὸ σοὶ πέπωλος ἁπαλὸν νᾶκος ἔνισε βάλλω. Δ.
Φεῦ φεῦ, μὴ τὰν μικρὰν ἀπέσιχες, ἐς τίλ' ἔλυσας. Κ.
Τᾷ Παφίᾳ πρώϊσον ἐγὼ τόδε λῶρον ὀπάξω. Δ.
Μίμνε τάλαν· τάχα τίς σε πιὲ πέρχεται ἦχον ἀκούων. Κ.
Ἀλλήλοισι λαλέοιτον γάμον ἀκοπάειροι. Δ.
Τὼμπέχονον πρίνος ἐμὸν ἔαπτε· εἰμὶ δὲ γυμνά. Κ.
Ἀλλὰ ἀμπέχονόν σοι σᾶς μιείζονα σώσω. Δ.
Φεῦ μοι πάντα δόμον, τάχα δ' ὕδρον οὐδ' ἄλαδε εἶς. Κ.
Ἀλλ' ἀπὸ τὰν γλυκὺν ἁμὰν καὶ τὰν ψυχὰν ὠθεῖ ἄλλεν. Δ.

Κ. Ἀρτεμι μὴ νεμέσᾳ. Δ. σύ δ' ἔμμας, κοὐκέτι πισὴ.
Κ. Ῥέξω τὼρτὴν ἔρωτ', ἢ ἀυτὰ ἔοσσυ Ἀφοδίτα.
Παρθένος ἔνθα βέβηκα, γυνὴ δ' εἰς οἶκον ἀφῆλθω.
Δ. Ἀλλὰ γυνὴ, μήτης, τεκέων τροφὸς, οὐκέτι κώρα.
Ὡς δοὶ μὴν χλοροῖσιν ἰωνόμενοι μελέεσσιν,
Ἀλλήλοις ἐριθύεσθον. ἀνίσταρ φώεσθ' ὐνή.
Χἠ μὲν ἀνεγρομένη στέσιχε μᾶλα γομεύειν,
ὄμμασιν αὐδομένη. κραδίη δέ οἱ ἔνδον ἰάνθη.
Ὃς δ' ἔστ' ταυρείας ἀπέλασ', κε χαρεμένθ' ὐνᾶς.

ΤΟΥ ΤΩΝ ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ ΕΙ ΔΥΛΛΙΩΝ ΤΕΛΟΣ.

ΘΕΟΚΡΙ

ΤΟΥ ΣΥΡΑΚΟΥΣΙΟΥ ΕΠΙ ΓΡΑΜΜΑΤΑ.

Τὰ ῥόδα τὰ βρυσόεντα, ἢ ἁ κατάπυκνος ἐκείνα
Ἑρπύλλος κεῖται ταῖς ἑλικωνίσιν.
Ταὶ δὲ μελάμφυλλοι δάφναι τὸν Πύθιε παιᾶν
Δέλφις ἐπὶ πέζαν τοτὸ ῥι ἀιλαΐσιν.
Βωμὸν δ' αἱμάξει κραδὸς ζάλος. ὄρτο ὁμαλός,
Ὁρμίνω ζώοντ' ἑκατὸν ἀκρέμονα. Ἡσιχ. ὁ ὁμαλὸς τῶν ἄλλων.

1. Rosae illae rubicundae (et densum illud Serpyllum) dicatum est Helicon iis [Musis]
At nigra folia halentes laurei, illi, o Pythie Apollo:
Delphica enim petra his te ornavit.
Aram autem circumbalabit cornu hirci ipse vitulus,
Terebinthi comedens ultimum ramum.

Ἄλλο.

Δάφνις ὁ λευκόχρως, ὁ καλᾷ σύριγγι μελίσδων,
Βουκολικοὺς ὕμνους ἄνθετο Πανὶ τάδε.
Τοὺς τρισσοὺς δόνακας, τὸ λαγῳβόλον, ὀξὺν ἄκοντα
Νεβρίδα, τὴν πήραν, ἃ πόκ' ἐμαλοφόρει.

Ἄλλο.

Εὕδεις φυλλοστρῶτι πέδω δάφνι σῶμα κεκμακὸς
ἀμπαύων. στάλικες δ' ἀρτιπαγεῖς αἰ' ὄρη.
ἀγρεύει δέ τυ Πὰν, καὶ ὁ τὸν κροκόεντα πρίηπος
Κισσὸν ἐφ' ἱμερτοῦ κρατὶ καταπτόμενος,
ἄντρον ἔσω στείχοντες ὁμόῤῥοθοι. ἀλλὰ τὺ φεῦγε,
Φεῦγε μθεὶς ὕπνου κῶμα καταγρόμενον.

Ἄλλο.

Τὴν αὐτὰν λαύραν τῶς αἱδρῦσι αἰπόλε κάμψας
Σύκινον εὑρήσεις ἀρτιπλυφὲς ξόανον.
Τρισκελὲς αὐτόφλοιον, ἀνούατον, ἀλλὰ φαλητὶ
παιδογόνω δυνατὸν κύπριδος ἔργα τελεῖν.
Σακκός δ' ἐν ἱερὸς περιδέδρομεν ἀέναον δὲ
Ῥεῖθρον ἀπὸ σπιλάδων πάντοτε τηλεθάει
Δάφναις καὶ μύρτοισι καὶ εὐώδει κυπαρύσσῳ.
Ἔνθα πέριξ κέχυται βοτρυόπαις ἕλικι
Ἄμπελος. εἰαρινῶ δὲ λιγυφθόγγοισι ἀοιδαῖς
Κόσσυφοι ἀχεῦσιν πικιλότραυλα μέλη.
Ξουθαὶ ἀηδονίδες μινυρίσμασιν αὐτιαχεῦσι,
Μέλπουσαι στόμασι τὰν μελίσσαν ὄπα.

Ἕζεο δ' ἐν τιρεί, καὶ ζωὸν χαλκείην πρὶν ἀπωθῇ
Εὔχε' ἀπερείσασθαι ὁδὸν ἀκφνιδος μετὰ δόμους.
Κοὐθὺς ἐπερρέξειν χίμαιρον καλόν. ἢν δ' ἀναπεύσῃ
Τοῦδε τυχὼν ἐθέλω θυσαθύλῳ τελέσαι.
Ῥέξω καὶ δαμάλαν, λάσιον ζαίζην, ἄρνα θ' ὑγιὲς ἔχω
Σακίταν. ἀὐοι δ' ὐμμέων ὁ θεός.

ΑΛΛΟ.

Λῆς ἔτι τᾶν Νυμφᾶν ἀδὺ μοισ' αὐλοῖσιν ἀείσω
Ἀδύ τί μοι. κἠγὼν πακτίδ' ἁρμόσσω,
ἐξεῦμαι τι κρέκων. ὁ λέβακόλος ἄμμιν ἀθλεῖ
Δαλφνις, κηρολέπτῳ πνεύματι μελπόμενθ.
Ἐγγὺς δὲ σάντες λασίας θρυὸς ἄνδα ὄπιθεν,
Πᾶνα θ' ἵνα ἀμβόταν ὀρφανίσωμεν ὕπνω.

ΑΛΛΟ.

Ἀδείλαμε τὺ θύρσι. τί δ' ὤλεον εἰ κατατείσ
Ἀκρὶς ἀπλήνους ὥπας ὀδυρόμενος;
οἴχετ' ἀχίμενος δ' καλὸν τέκος οἴχετ' ἐς ἄδαν.
Τραχὺς δ' χαλαῖς ἀμφεπίαξε λύκος.
ἀὰ δὲ κύνθ' κλαγγεῦντι. τί δ' ὤλεον ἀνίκα τήνας
ὀσέον οὐλὲ πέφα λείπετ' οἰχομένας.

ΑΛΛΟ.

Νάπον ἰὸν ἔλαβες, ἐν ἁλικίᾳ δὲ καὶ αὐτὸς
Εὐρύμεδον, τύμβῳ τῷδε θανὼν ἔτυχθ.
Σοὶ μὲν ἔβρα θείοισι μετ' ἀνδράσι. δὴν δὲ πολίταις
Τιμαστεῦντι παῖδες μινώμενοι ὡς ἀπαθοῦ.

ΑΛΛΟ.

Αλλο.

Ηλθε κ' εἰς Μίλητον ὁ τοῦ παιήονος ἡὸς
Ιητῆρι νόσων ἀνδρὶ συνεσσόμενος
Νικίᾳ. ὅς μιν ἐπ' ἦμαρ ἀεὶ θυέεσσιν ἱκνεῖται,
Καὶ δ' δ' ἀπ' εὐώδου πλύψατ' ἄπαλμα κέδρου.
Ηετίωνι χάριν πλαφυρᾶς χερὸς ἀκρὸν ὑποστὰς
Μισθόν. ὁ δ' εἰς ἔργον πᾶσαν ἀφῆκε τέχνην.

Αλλο.

Ξεῖνε, συρηκόσιός τοι ἀνὴρ τόδ' ἐφίεται ὄρθων,
Χειμερίης μεθύων μηδαμὰ νυκτὸς ἴοις.
Καὶ γὰρ ἐγὼ τοιοῦτον ἔχω πότμον. αὐτὶ δὲ τὸ πλλᾶς
Παρτίδος, ὀθνείην κεῖμαι ἐφεσσαίμενος.

Αλλο.

Υμῖν οὗτο θεαὶ κεχαρισμένον ἐννέα παίσαις
Τὤγαλμα ξενοκλῆς θῆκε δ' μαρμάρινον
Μουσικός. οὐχ ἕτερός τις ἐρεῖ, σοφίη δ' ἐπὶ τῆδε
Αἶνον ἔχων, μουσέων οὐκ ἐπὶ λανθάνεται.

Αλλο.

Εὐσθενέος δ' μνᾶμα φυσιγνώμων ὁ σοφιστὴς
Δεινὸς ἀπ' ὀφθαλμοῦ καὶ δ' νόημα μαθεῖν.
Εὖ μιν ἔθαψαν ἑταῖροι ἐπὶ ξείνης ξένον ὄντα,
Χ' ὑμνοθέτης αὐτοῖς δαιμονίως φίλος ἦς
Πάντων ὧν ἐπέηκεν ἔχει τεθναὼς ὁ σοφιστὴς,
Καίπερ ἄκικις ἐὼν, εἶχ' ἄρα κηδεμόνας.

Αλλο.

Επιγράμματα.

Δαμομέλης ὁ χορηγὸς ὁ δ' ἐν τρίπτδ' ὦ διόνυσε
Καὶ σὲ δ' ἥδιστον θεῶν μακαίρων ἀναθεὶς,
Μέτριος ἦν ἐν παισί. χορῶδ' ἐκτήσαντο νίκην
Ανδρῶν ἡ δ' καλὸν, ⊂ δ' προσῆκον ὁρῶν.

Αλλο.

Η Κύπρις οὐ πάνδημος. ἱλάσκεο τὴν θεὸν εἰπὼν
Οὐρανίην ἁγνᾶς ἄνθεμα χρυσογόνας
Οἴκω ἐν ἀμφικλέους. ὦ ἡ τέκνα ⊂ βίον εἶχε
Ξυνόν. ἀεὶ δέ σφιν λώϊον εἰς ἔτος ἦν,
Εκ σέθεν ἀρχομένοις ὦ πότνια. κηδόμενοι ἀ
Π' ἀθανάτων αὐτοὶ πλεῖον ἔχουσι βροτοί.

Αλλο.

γνώσομαι εἴ τι νέμεις ἀγαθοῖς πλέον. ἢ καὶ ὁ δειλὸς
Εκ σέθεν ὡσαύτως ἴσον ὁδοιπόρ' ἔχει.
Χαιρέτω οὗτος ὁ τύμβος ἐρεῖς. ἐπεὶ Εὐρυμέδοντος
Κεῖται ἐν ἱερῆς κοῦφος ὑπὲρ κεφαλῆς.

Εἰς Ανακρέοντα.

Θᾶσαι δ' ἀνδριάντα ἄστρον ὡ ξεῖνε.
Σπουδᾶ. ⊂ λέγ' ἐπὰν ἐς οἶκον ἔνθης,
ἀνακρέοντος εἰκόν' εἶδον ἐν τεῷ
τῶν προσθ' εἴ τι περισσὸν ὠδοπιῶν.
προσθεὶς δὲ χ' ὥ τι τοῖς νέοισιν ἅδεσο,
Ερεῖς ἀτρεκέως ὅλον δ' ἄνδρα.

Εἰς Επίχημον.

Ατεφωνὰ δώρειος χ' ὡ' νὴρ ὁ τὰν κωμωδίαν,

Εὑρὼν

Εὑρὼν Επίχαρμος.

Ωβάκχε χαλκεόν νιν ἀντ' ἀλαθινοῦ,
τὶν ὧδ' ἀνέθηκαν.
ὃν συρακόσσαις ἐνίδρυνται πελωριστᾶ πόλει
Οἷα ἀνδρὶ πολίτα.
Σωρὸν γὰρ εἶχε χρημάτων μεμναμένοις,
Τελεῖν ἐπίχειρα.
Πολλὰ γὰρ πρῆτὰν, ζοὰν τοῖς παισὶν εἶπε χρήσιμα.
Μεγάλα χάρισ αὐτῷ.

Επιτάφιος κλείτας τροφοῦ
μηδείου.

Ο μικκὸς δ' δ' ἔπευξε τᾶ θρεΐσσα
μήδειος δ' μνᾶμ' ἥς τᾶ ὁδῶ κὴ πέγραψε κλείτας
Εξεῖ τὴν χάριν ἡ γυνὴ ἀντὶ τήνων.
ὧν δ' ν κοῦρον ἔθρεψ' ἔτι μὴν, ἔτι χρησίμη καλεῖται.

Εἰς Αρχίλοχον.

ἀρχίλοχον ἡ στᾶθι ἡ εἴσειδε δ' ν παλαι πριητὰν
δ' ν τῶν ἰαμβων, οὗ δ' μυρίον κλέος
Διῆλθε κὴ πὶ νύκτα τὸ πρὸς ἀῶ.
Ηρά μιν αἱ μοῦσαι ἡ ὁ Δάλιος ἠγάπεν ἀπόλλων
Ως ἐμμελής τ' ἔγεντο, κἀπιδέξιος.
Επεαί τε πριεῖν, πρὸς λύραν τ' ἀείδειν.

Επιγράμματα.

Εἰς ἀνδριάντα Πεισάνδρου τοῦ τὴν ἡρά
κλειαν πρίησαντος.

Τὸν τοῦ Ζανὸς ὅδ' ὑμῖν υἱὸν ἀνὴρ
τὸν λειοντομάχαν ὃν ὀξύχειρα.
πρῶτος τῶν ἐπάνωθε μουσοπριῶν,
πείσανδρος ξυνέγραψεν ὡ 'κκαμείρου.
Χ' ὥσους ἐξεπόνασεν εἶπ' ἀέθλους.
Τοῦτον δ' αὐτὸν ὁ δᾶμος ὡς σαφ' εἰδῆς,
Εστασ' ἐνθάδε χάλκεον πρίησας,
πολλοῖς μασὶν ὄπισθε κήνι αὐτοῖς.

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ ΕΙΣ ΤΗΝ
ἑαυτοῦ βίβλον.

Αλλος ὁ χῖος, ἐγὼ δὲ Θεόκριτος ὃς τάδε γράψα
Εἷς ἀπὸ τῶν πολλῶν εἰμὶ Συρηκοσίων
Υἱὸς Πραξαγόραο, περικλειστὰ τε φιλίνης.
Μοῦσαν δ' ὀθνείην, οὔποτ' ἐφελκυσάμην.

ΤΟΥ ΤΩΝ ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ ΕΠΙ
γραμμάτων τέλος.

ΠΕΡΙ

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΠΕΛΕ
κεως.

Δεῖ δὲ ἀναπνώσκοντα τὸν δ' ἐξηγούμενον μετὰ δὲ πρῶτον κῶλον, δ', Ἀνδροθέα δῶρον ὁ Φωκεὺς, δὲ τελευταῖον λέγειν, δ', ὤπασ' ἐπειὸς πέλεκυν. εἶτα δὲ δεύτερον ἀπ' ἀρχῆς, καὶ μετ' αὐδὲ, δὲ δεύτερον ἀπὸ τέλους. καὶ οὕτως ἕως τοῦ μέσου. ὥστε δὲ μὲν τέλειον εἶναι. Τὸν πέλεκυν αὐτὸν ὁ ἐπειὸς ἀνατίθησι τῇ Ἀθηνᾷ, κατασκευάσας δὲν δούρειον ἵππον. δὲ μέτρον χορειαμβικὸν, ἀρξαίμενον ἀπὸ καταληκτικοῦ ἑξαμέτρου, καταλῆγον δὲ εἰς μονόμετρον ἰαμβικόν. δὲ αὐδὲ δὲ μέτρον τῶν πτερυγίων. ἀλλὰ διαφέρει, καθότι ὁ μὲν πέλεκυς ἔχει δὲ πρῶτον κῶλον πρὸς δὲ τελευταῖον συναπτόμενον κατὰ διάνοιαν. δὲ δὲ πτερύγιον κατὰ δὲ ἑξῆς τῶν στίχων. δύναταί τις δὲ ἀπὸ τοῦ βραχυκαταλήκτου μέτρου ἄρχεσθαι. εἶτ' αὐτῶν ἀνταποδιδοὺς δὲ ἴσον, καὶ ἀκολούθως τοῖς μετ' αὐδὲ τὰ ἴσα ὑπαφέρεσθαι, τὸν διασῶσαι δὲν νοῦν. ἀπὸ μὲν τοῦ δωδεκάτου ἀναβαίνων. ἀπὸ θατέρου εἰς δὲ δωδέκατον κατὰ χωρῶν Γέγραπται μὲν εἰς δὲν ἐπειοῦ πέλεκυν, ὅτι δῶρον τῇ ἀθηνᾷ ὁ Φωκεὺς ἐπειὸς, τῆς τέχνης καὶ ἠθινοίας χάριν ἀπὸ τίνων ἔθηκεν.

Θεοκρίτου πέλεκυς.

Ὁ Φοκεὺς κρατερὸς μηδασόνας ἥρως
Γλαύκου βασιλῆος ἐὼν ἱερὸν κύνα πυρὶ πῶλιν
Ἀμφροδίκα δ' ὄρσου ὁ Φοκεὺς ἐπὶ τὰν ἱερὰν κύνα πῶλιν
Τᾶμος ἐπ' ἀμφοτέροις ἐπεμαίετο χερσὶν ἑκάστα
Ἀμφοτέρων ἐπὶ κρατὶ δ' ἐπὶ πτερύγεσσι κέλευθον
Οὐκέτι ἐπιφθήμενος ἐς ὀμήρεα ἔργα κέλευθον
Ἀλλ' ἐπὶ τὰν ἱερὰν κύνα πῶλιν ἐπὶ πτερύγεσσι κέλευθον
Ἐν δ' ἄλλος.

Ἐν δ' ἄλλος

Τούτω ἡ ἀνάγνωσις δυνάτω ὡς πέγραπται πνεῦμ̃, ἕνεκεν τ̃ νοῦ. ἀλλὰ μ̀ δὴ τὰ μέζω, ἀπ̀ τ̃ πρώτ ὧν ἔχαρεν ἔρχ. ἵνα τὰ ἀλλήλοις ἀντίστροφα ἢ μεῖ ἀλλήλων. οὕτω δὲ κελεύει. πρῶτον ἀναγνόντας, εἶτα δ̀ πανύστατον προφέρεσθ, ὁ ἀναλόγως ἄνωθεν δ̀ δεύτερον. μ̀ οὕτω ὁ ζόης ἕως ἂν ἀφίκη ὧδε ἔρα χύ. ὁ ἦ λόγος, λέγων μὴν ὁ ἔρως. ὁ ἦ νοῦς, οὗτος ἅπας ἔχει. ἐρᾶι μὲν γ̃ τε ἄνακτα, μ̀ δ̀ οὐρανοῦ ἄλαε ἐ- δράσαντα. μὰ φονίσιος εἰ τηλικὸς ἦ ὤν, τελείω ἔρτον πρῶ. τότε δὲ ἐπενόμην, ὅτε ἡ ἀνάγκη ἦρχε, μ̀ πάντα ὑπεί κει τ̃ αὐτ̃ γνώμας. ὅσα ἔρπει δ' ἄερος μ̀ αὐθέρος οὐκ εἰμὶ ὁ Αφροδίτης υἱός, ἀλλ καλοῦμαι ἔρως. μ̀ οὐδὲν ἔ πραξα βία, ἀλλὰ τὰ πάντα πραίνω ἑκόντ. ὦ ἐπῆκ αν δέ με οἱ γ̃ς μ̀ θαλάσσης μυχοί, μ̀ οὐρανὸς, τ̃ ἐ γὼ δ' ἀρχαῖον ἀφικόμην σκ̃ προν, μ̀ ἐφίκαζον θεοῖς. ἔχει δ' ἐνοῦν, κἂν ἀπ̀ τ̃ πρώτ ὧν δ' ἔχαρεν ἔρχ ὡς προείρηται. ἀκμονίδαν δὲ λέγει δ̀ οὐρανόν. Γαῖα μὴν π̀ ἄκμονα ἔπικτεν. ἀπ̀ δ' ἄκμονος ὁ οὐρανός. αὖ δ̀ς δ' ὅθεν ὅρος ὑπ̀ ἐρέω τ̃ λέγων, ὅτι πάντα αὐτ̃ εἴκει. ὁ τὰ ὧν τ̃ γ̃, ὁ τὰ ἐν τ̃ οὐρανῷ.

Αλλως.

Τὸ ἀκ̃μα τ̃ πληρώσ οὐκ ἔχει ἀπ̀ τ̃ πρώτ ὧν δ' ἔχαρεν τὴν ἀνάγνωσιν ὡς ὧν τ̃ τελέκεως, μ̀ τ̃ ὠοῦ. δ' μέζον τ̃ πληρώσ, ὁ τ̃ πελέκεως, χοιραμβικὸν κατὰ στίχον ὑφαρμοζόμ̃ συζυγίας.

Λεῦσέ με σὺν γᾶς τε βαθύτερον ἄνακτ' ἀκμονάδαν ἄλυδες ἑδραίσαντα.
μηδὲ τρέσῃς εἰ τόσσον ὢν, δάσκια βεβριθότα λαγνὰ γένεια.
τᾶμος ἐγὼ γὰρ γενόμαν, ἁνίκ' ἔκειν' ἀνάγκα.
πάντα δ' ἐκτάσει καὶ φυδαῖσι λυγραῖς
ἕρπεθ' ἅπανθ' ὅσ' ἕρπει
δι' αἴθρας

C ←

χάοις τέ.
οὔτι γε κύπριδος παῖς,
ὠκυπέτας δ' ἄρεος καλέομαι.
οὔτε γὰρ ἔκεινα βίας. πραΐνω δὲ πειθοῖ.
εἴκει τέ μοι γαῖα θαλάσσας τὲ μυχὸς οὐρανός τε.
τῶν δ' ἐγὼν ἐκνοσφισάμην ὠγύγιον σκᾶπτρον κραΐνδ' εὖ θεοῖς θέμιστας.

Θεοκρίτου πτερύγιον.

εἶμ' ἄρ σενος μεστή τας
πόσσις μέροψ δίσσαβος.
σποδεύνας ἶνις ἐμ πρύσας μόρος.
ὁ βούτα τοῦ κυνὸς τεκνώ μαρος.
χρυσοῦσ' αἴτας, ἆ μος ἐυ ἄνδρα
σὺν ιη όχαλ κόν οὖ ρον
ἔρραι σεν ὃν ἀπά τωρ
δίσσευ νος μόρη σε μὴ
πρόῤῥι πποσ ἐμὸν ἢ τεῦγ
μαθρή σας θεο κρίτοι
οκταν τας τριε πέροι
νοκάν τας ἄϊ ξεν ἀ
αἴϊ ξας. χά λεψε γὰρ
νι ἰ ὢ συργα στρὸσ ἐκ
δὺς γῆ ρας τὸ δ' ἑ λλινεῦν
τ' ἐναμ φικλύστω. πανός τε μα
τρός εὐ νέτας φὼρ δίζω οσ ἶ
νισ τ' ἀνδροβῶ τος ἰ λλοραί στας ἦρ' ἀρ
δίων ἐσ τευ κρίδ' ἄ γαγε τρίπορ θον.

ΣΧΟΛΙΑ

ΤΑ ΕΥΡΙΣΚΟΜΕΝΑ, ΕΙΣ ΤΑ Θεοκρίτου Εἰδύλλια, ἐκ δὲ φόρων ἀντιγραφῶν τῶν μελῶς εἰς κοινὴν ὠφέλειαν συλλεχθέντα, πρὸς Ζαχαρίου Καλλιέργου, τοῦ Κρητός.

ΑΔΥ τι δὲ ψιθύρισμα καὶ ἁπίτυς αἰπόλε τήνα. ἁδύ τι, ψιλοῦται δὲ ἁ. οἱ δὲ δωριεῖς τρέπντες δὲ ἡ δασὺ, εἰς ἁ ψιλούμενον τρέπουσιν, ὑπεξαιρουμένων τῶν ἄρθρων. δὲ γὰρ ἡ. δὲ ἄρθρον τραπὲν εἰς ἁ. οὐ ψιλοῦσιν, ἀλλὰ δασύνουσιν. ἐν ἄλλῳ, ὅυτω. δὲ ἁδὺ, τινὲς λέγουσιν ὅτι ψιλοῦται τοῦ ἡ. τρεπομένου εἰς ἁ, δωρικῶς. καὶ εἰ μὲν οὖν ἀληθεύουσι, ψεύδεται ὁ Θεόκριτος παίνθ' ἅλιος γραφῶν, τοῦ οὐχ ἁμῖν δὲν ἔρωτα τοῦ τίπτθ' ἁδὺ, τοῦ ἀλλὰ πολλὰ τοιαῦτα ἐναντιούμενα τοῦ κανόνι. ¶ Ψιθύρισμα. ψιθυρίζουσι γὰρ αἱ πίτυς πρὸς τὰς πνοὰς τῶν ἀνέμων σχιζόμεναι. ψιθύρισμα δὲ ἢ δὲ μέλισμα, ἢ δὲ σύριγμα, ἢ δὲ κροῦμα. Ἄλλως. ψιθύρισμα, δὲ μινύρισμα. ὀνομαρπεπίηται δὲ ἡ λέξις πρὸς τὴν τοῦ ἤχου ἰδιότητα, κατὰ μίμησιν τῆς φωνῆς. ψιθύρισμα, μέλισμα, λαίλημα. ὅθεν καὶ ψίθυρος ὁ λάλος. ἡ δὲ φωνὴ, τῶν κατὰ μίμησιν, καθάπερ καὶ δὲ κελαρύζειν. ὁμηρος.

ρός. κατειβόμενον κελαρύζει. γίνεται δὲ ἀπὸ τ῀ ψίω ϑ' λεπτύνω. ἐξ οὗ ἡ ψιὰς πρὸ ὁμήρου. κυρίως δὲ λέγεται ψιθυρίζειν, ϑ' ἐν οἷς ὠσί τινά λεπτὸν ἦχον ἠχεῖν. πρὰ δ' ψίθυρον ἐν ταῖς θύραις, ἤγουν, ταῖς ἀκοαῖς, καταχρηστικῶς δέ, ἢ ἐπὶ τῶν λάνδρων. ψιθυρίζουσι γὰρ ὡς πίτυς ὅταν ῥιπισθῶσι, τὴ῀ στενότητι τῶν φύλλων χιζομένης τ῀ πνοῆς. ὡς λειτοφαλνησ ἐν Νεφέλαις. τ῀μος χαίρων, ὁπόταν τηλάτανος ψιθυρίξῃ. Η δὲ διάνοια καὶ ϑ' ἑξῆς, ἔχει οὕτως. ὡς τότε, καὶ ἡ πίστις ἐκείνη ἣ τισ ἔδει περὶ ταῖς πηγαῖς, ἀλλ῀αν τινὰ μελίζει. ἤγουν, μετὰ μέλους ἔ῀ ῥυθμοῦ τινὸς ἀφίησι τὴν τῶν φύλλων λεπτὴν ἀσχησιν. ἔστι δὲ νῦν ϑ' ψιθύρισμα μεταφορικῶς ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων. ἡσύχ῀ ἡ μέλος καὶ σὺ τ῀ σύριγγι μέλπῃς ὡς τότε. ἄλλως. Ηλὺ μετὰ δ' τ῀ πίτυος ψιθύρισμα ἐκείνης τ῀ πρὰ ταῖς πηγαῖς λιγυρῶς ἀδύσης. ἡλὺ δέ σε μ' σὺ ὦ ὡς πρὶν ψιθυρίζεις. ἄλλως. Τὸ ψιθυρίζειν τινὲς ὀνομαστικῶς εἶπεν ὡς φασιν, ὡς ϑ' κρίκε ζυγὸν, μ' ϑ', σύζε ἡ ὀφθαλμός. κυρίως ἡ ἐπὶ τ῀ ψοφουμένων, ϑ' ψιθυρίζειν λαμβάνεται. ψίθυρ ψίθυρος, ὡς μάρτυρ μαρτυρος. μ' ψίθυρος ψιθύρου, ὡς μαρτυρος μάρτυρος. ϑ' ἡ ψίθυρ, πρὰ δ' ψίθος, ὁ σημαίνων τὴν λοιδορίαν. ἢ πρὰ δ' ψίω ϑ' λεπτύνω, μ' τ῀ θύρα. σημαίνει ἡ τὰ χείλη πεφασικῶς. ϑ' ἡ ψίθος, ἀπὸ τ῀ ψεῦδος, ἀποβολῇ τ῀ ο, μ' ϑοσῇ τ῀ ε εἰς ι, μ' τ῀ λείς θ. ψίθος. Τ῀ ὠτόλοι δέ εἰσιν, οἱ ἐν χρῖς ὠτωσ

ῥυτέστιν ὑψηλοῖς τόπρις καὶ τραχέσι τὰς αἶγας νέ
μοντες. ὅυτω γὰρ φιλεῖ δ' ζῶον. ¶ Τήνα. Εὐθεῖα ἀντὶ
τοῦ ἐκείνη. οἱ γὰρ δωριεῖς δ' ἐκεῖνος, τῆνος λέγουσι. ⊙
δ' ἐκείνη τήνα ἀναλόγως τὰ θηλυκαί. ⊙ ἄλλως. τή
να. δωρικῶς ὅυτω λέγετε ἀντὶ τοῦ ἐκείνη. οἱ γὰρ δωρι
εῖς ποτὲ μὲν γραφουσι δ' τ ἀντὶ τοῦ κ ὡς ἐνταῦθα.
ποτὲ δὲ δ' κ ἀντὶ τοῦ τ. ἐκείνη γὰρ ἦν. ⊙ κατὰ ἀ
φαίρεσιν τοῦ ε, κείνη ἐκβολῇ τοῦ ι, ⊙ τροπῇ τοῦ ε εἰς η, καὶ
τοῦ κ εἰς τ, καὶ τοῦ η εἰς α, τήνα. ¶ Μελίσδεται. αἰολι
κόν ἐστιν ἀντὶ τοῦ μελίζει. ὅ ἐστι λιγυρῶς ἠχεῖ καὶ ἄδει.
μέλη τὰς ᾠδὰς ἔλεγον. ὡς καὶ Πίνδαρος δ' ν πᾶ
να φαίσκων, δ' σαυτοῦ μέλος γλάζεις. ῥυτέστιν, ἐαν
τῷ ᾠδὴν ἄδεις. ¶ Συρίσδες. ἀντὶ τοῦ συρίζεις δωρικῶς.
οἱ δὲ δωριεῖς, τὰ δεύτερα πρόσωπα τῶν ῥημάτων
τὰ εἰς εἰς λήγοντα, εἰς ἐς ποιοῦσι, δ' ἱ μόνον ἐκβολ
ῶντες. δ' συρίζεις δὲ συρίσδες γράφουσι. ὡς καὶ ἐν
ῥῖς ἀπρεμφάτοις δ' συρίζειν, συρίσδεν. διαλύουσι
δὲ δ' ζ, εἰς τὰ, ἐξ ὧν ἦν συγκείμενον, στοιχεῖα. Αλ
λως. Συρίζειν, δ' διὰ σύριγγος μέλπειν. ὥσπερ καὶ
πίζειν δ' ἀπὸ σάλπιγγος φωνεῖν. ⊙ αὐλεῖν, δ' δ'
αὐλοῦ μέλπειν, ὡς ἀπὸ ῥύτων δῆλον. χ' ὡ μὲν τῷ, σύ
ριγγα. ὁ δὲ τῷ, καλὸν αὐλὸν ἔδωκεν. αὔλει Δαμοί
τας, σύρισδε δὲ Δάφνις ὁ βώτας. συρίζω ⊙ δ' κα
τὰ σύρους λέγω, ἢ φονῶ. συρίττω δὲ ὡς συρισμοῦ, δ' δὲ
τοῦ στόμαρος ἀμεταβαίτως. καὶ συρίττω δὲ χλευασμοῦ

μεταβα-

μεταφορικῶς. οἷον, συείτω τινὰ αὐτὶ τοῦ χλευάζω, ἢ τὸ συειτομένων ὄχλων, ἤγουν τῶν ἐμπαιζομένων. διαφέρει δὲ ἄλλο, τὸ συείζω καὶ τὸ αὐλεῖν τῶν χοιρούντων, ὅτι τὰ μὲν, μέλος ἔχει μόνον. δ' ἄλλο, ἐστὶ λόγου λέγειν ἐμμελοῦς. Μετὰ πάνα δὲ ἦν σεύτερον ἄθλον ἀρίστη. ἤγουν, ἀπλαβὼν οἷς, ρυτέσιν, ἐν τῇ μολπῇ ἢ δὴ σύειγγος, τὰ λυτρεῖα τοῦ πανὸς ἕξεις. τῶν ἄλλων, τὰ πρωτεῖα. Πάνα, δὲν πάνα, οἱ μὲν λέγουσιν εἶδον πανελόπης πάντων τὸν μνηστήρων, δὲ ὅτι λεγομένη πάνα. ὡς μιμίδης δὲ ἐν τοῖς πτίλμασιν αὐτοῦ, νιὸς καὶ καλλιστοῦσ, Πανὸς ἀρκάδα δι' ὕμνος. ἀείσι τοῦσδε ἐν δὲ ἀρκαδικῷ δὲ ὁς νύμφης οἰνηίδος. εἰ δὲ λέπουσι δὲ τὸν πάνα, ὅτι δὲ ὥρας ὄξι σημεῖον. ρυτέσι, τοῦ πανὸς. ὅθεν κυρίως προσπορεύεται πάν. ζωοικειοῦται δὲ ἡμος φὴ τοῦ θεοῦ δὲ περιέχοντα. ἢ δὲ μὲν τῶν κεράτων ἀπομίμημα, ἡλίου ἢ σελήνης, ἢ μιμοῦσκος φασὶν εἶναι. δὲ λὲ πάρδαλιν εἰλῆφθαι, δὲ γῆς φαντασίας εἵνεκα. τὰ δὲ κατωλάσια, τῶν δὲ γῆς μορῶν, τῶν ἐν αὐτῇ πεφυκότων. τὴν δὲ σύειγγα, τῶν ἐν δὲ κόσμῳ πνευμάτων μίμησιν εἶναι. δὲ λὲ ἀγκῶνα, τῶν κατασπόντων τὰς ἀφνειὰς τραχὰς, τῶν ἀπὸ νεφῶν γινομένων δὲ ἐν ἀέρα μεταβολῶν. τὰ κάτω ρυτέσι δὲ μηροὶ δασεῖς, σημαίνοντας δὲ ὑλώδεις τόπους, ἢ τὰ κάτω βραχέα, σημαίνοντα τῶν ὀρῶν

τὰ βαχέα. ἔχει δὲ ⟨τὴν μὲν⟩ χεῖρα βρέπανον, σημαίνον τὴν ἐρασίαν. τῇ δὲ ἄλλῃ τὴν σύριγγα, σημαίνουσαν τὸν ἄνεμον. ⟨τὸ δὲ⟩ λύτρον. ἐνίοτε μὲν ἐπὶ τάξεως λέγεται, ἐνίοτε ἐπὶ ἀριθμήσεως, καθὰ ⟨τὸ δὲ⟩ πρῶτον, ἢ δεύτερον, καὶ τὰ ⟨τὰ⟩ ἀκολουθίας ταύτης. ἐν ταύθα λέ δὲ λύτρον, κατὰ δὲ πρότερον σημαινόμενον λέγεται. ⟨τὸ⟩ ἀριστερόν, κομίσῃ, ὡς δὲ λαβεῖν, ἀντὶ τοῦ λήψῃ. τοὺς μέλλοντας πειθαρχήσειν οἱ σωφρονεῖς, δεξιόν, λαβεῖν, γραφεῖν, ἢ τὰ ὅμοια. ⟨τὸ⟩ αἶκα, δὲ αἶκα ἀντὶ τοῦ εἰκοσάκις. τὴν δὲ ἀνόσιον φέρουσιν οἱ σωφρονεῖς εἰς τὴν αἰδῶ δὲ λέξιλον, εἰς ἀβραχύ. οἷον, εἴκεν, αἶκα, ἄρτεμις, ἄρταμις. κακῶς δὲ ὁ θεόκριτος ἐξέτεινε δὲ ἀνῦν. τῶν γὰρ δωρεάων εἰς ἀβραχὺ δὲ ἐ τοῦ δυνητικοῦ συνδέσμου φερομένων, ἔυρος ἐξέτεινεν. ὁ μὴ πλακατῶν, ⟨ἐστὶ⟩ λε. ⟨τὸ⟩ λαβεῖν. ἐκτέταται δὲ λά, δηλ δὲ εἶναι δωρικόν, ὥς φησιν ἀσκληπιάδης. ἐπὶ φησὶν ὅλως μὴ βραχύ ἐστιν. αἶκα δὲ αἴγα λάβῃ τῆνος. ἤγουν, εἰ μὴ ἔχῃς ζωγρίαν δόναξ ἐν θεῷ, ⟨ὡς⟩ δόσει αἴγα θήλειαν, σὺ λάβε χίμαιραν. ἴωθε θηλυκοῦ. ⟨τὸ⟩ χίμαιρος δὲ ἀρσενικῶς μὲν ὁ ζωγρὸς, θηλυκῶς λέ, ἢ ἐνιαυσιαία αὐξ, ἢ ἐνὸς χειμῶνος ἰοῦσα. μᾶλλον δὲ ἀλύναρον μὴ ἔχῃν τινὰ ζωγρὸν, ἀλλ' εἰ θελήσῃ ὁ θεὸς αἴγα λαβεῖν, σοὶ λαθήσεται χίμαιρος. δὲ δὲ καταῤῥεῖ μεταφορικῶς ἀντὶ τοῦ κατενεχθήσεται, δὲ σύνηρον δηλόσεως δηλ τοῦ καταῤῥεῖ δηλοῖ. ⟨τὸ⟩ εσε κ' ἀμέλξης. ἀντὶ τοῦ ἀγαθ

ἀνάμελκρος. ἐκ δὲ ῥύτου, τὴν μὴ πεπεκυῖαν δῆλοῖ. ὅ
τι δὲ μὴ πως πεπεκυίας δ' κρέας ἥδιόν ἐστι, φησὶν ὁ Η
σίοδος. Καὶ βοὸς θηλυφάγου κρέας μὴ πω τετοκυίας.
γράφεται δὲ καὶ τ' ἂν ἀμέλξης. Ἐν ἄλλῳ. αἴκα τὴν
νος. Ἐὰν ἐκεῖνος λάβῃ κοδρασφόρον ζάγην, κοδρασ
φὸς καὶ κοδρασφόρος, δ' αὐτό. πλὴν ὅτι δ' μᾶλ, πρεπ
κόν ἐστι, δ' δ' ἐκοδρασφόρος, κοινόν. αἶπα σὺ λήθη.
ἐὰν δ' αἶγα λάβῃ ἐκεῖνος πέρας, εἰς σὲ καταῤῥοῖ καὶ
καὶ ταῤῥεύσει, ἤγουν εἰστελεύσεται ἡ χίμαρος. ἀπὸ μετα
φορᾶς τοῦ ὕδατος. δ' σύνηγον ἡ τοῦ δόσεως δηλοῖ τὸ καταῤῥεῖ
δηλοῖ. Χιμάρῳ ἢ καλὲν κρῆς. Τῇ χιμάρῳ ἢ καλὸν
κρέας ἐστὶν, ἕως ἂν ἀμέλξῃς αὐτήν. Ἐειφος, μέχρι ἔτι
ων καὶ τετάρων μηνῶν. Χίμαροι δὲ θηλυκοῦ, ἕως
ἐνιαυτοῦ, ῥυτές εἰσιν, ἕως ἂν τέκωσι ἀμελχθῶσιν ἀφ' οὗ
ἢ τέξεται ἡ χίμαρος, οὐκέτι χίμαρος λέγεται, ἀλλὰ
χίμαιρα, ἢ αἶξ. ταυτὸν δὲ αἶξ, καὶ χίμαιρα. ἐστὶ δὲ τῶν ἀῤ
ῥένων, ἔριφος, καὶ ῥάπος. οἱ δὲ πιπτάκαι καὶ δὲ τὰ ἀῤῥενος, δὲν
αἶγα λέγουσι. ἔστιν αὐρῖς κοινὸν ὄνομα δ' αἶξ, ὡς ἔ
λαφος, ἄνθρωπος, ἵππος. ὁ λέγεται ῥύτων ἔριφοι, ὧν
ἐπὶ τῶν προβάτων ἄρνες καὶ ἀμνοί. ὁ αἶπος ἐνταῦ
θα, ὧν ἐπ' ἐκείνων οἶδε. ὁ δὲ ῥάγης ἐστὶ ῥύτων, ὧν
ἐπ' ἐκείνων κεῖσθαι νομίζουσι οἱ τῶν προβάτων, καλοῦν
τα τὰ πρίμνες. οἱ δὲ τ' ἑτέρας μερίδος, ἀπόλοι. θεοῖς
λέγεσθαι οἱ νομίζουσι, ὡς Πανὶ καὶ ταῖς μούσαις, καὶ
ἐπὶ ταῖς νύμφαις. καὶ ταῖς μὲν νύμφαις, καὶ ὡς Πανὶ,

ὡς ἐν τοῖς ὄρεσι διατρίβοντες. ἀγρόταις θεοῖς καὶ αὐτοῖς
οὖσι, καὶ ἐν τοῖς ὄρεσι διατρίβουσι. τοῦ δὲ πανὶ, ὡς χρω
μένῳ σύριγγι, ὃς ἐστήμονι, ὃς ἐφόρῳ αὐτοῦ ὄντι, ἧς καὶ
αὐτοὶ ἐπιμελοῦντι. ταῖς δὲ μούσαις, διὰ δ' μέλειν αὐ
τοῖς ᾠδῶν, ὧν αὗται ἔφοροι. ¶ Η δ' καταχές. Κατω
φερὲς ἢ ἠχοῦν ἢ καταχές, δ' καταχεόμενον, ἢ ὑπη
χοῦν, καὶ ὑποῤῥοιζοῦν ἐν τοῦ καταφέρεσθαι. ἐν ἄλλῳ.
Η δ' καταχές. εἰ μὲν μετὰ δ' ὕδωρ ἐπῆγε δ' τό, ταυ
δ' δυνάμενον τοῦ ὃ, εἶχεν ἂν ὁ λόγος σαφέστερον οὕ
τω. ἡδύτερον ὦ πριμὴν, δ' σὸν μέλος, ἢ ἐκεῖνο δ' ὕ
δωρ, ὅπερ ὑψόθεν ἀπὸ τῆς πέτρας καταφέρεται μὲν
ἤχου. νῦν δὲ προτάττει αὐδ', καὶ δυσνόητον πριεῖ δ'
λόγον, τοῦ ὑπτακτικῶν ἄρθρῳ συνεπαγόμενον. σύνη
θες δὲ δ' τοιοῦτον καὶ τοῦ πεζῷ λόγου. ¶ Αἴκα ταὶ μῶ
σαι πραβέβληται ὁ μὲν αἰπόλος τοῦ πανί. ὁ δὲ πρι
μὴν ταῖς μούσαις. ὁ δὲ νοῦς, οὕτως. ἐὰν αἱ μοῦσαι τὴν
ὄϊδα, ἤγουν τὴν ὄϊν δ' θῆλυ πρόβατον δῶρον ἄγωνται,
ἀντὶ τοῦ λάβωσιν, ἄρνα σὺ σακίταν λήψῃ γέρας. σηκί
ται δὲ ἄρνες, οὓς ἔτι γάλακτος δεομένους, οἱ νομεῖς
τῶν μητέρων χωρίζοντες, ἰδίᾳ βόσκουσι, καὶ ἐν ἰδίῳ ση
κῷ κλείουσιν. ἐὰν δὲ ἀρέσκῃ ἐκείναις ἄρνα λαβεῖν,
σὺ δὲ τὴν ὄϊν ὕστερον ἀξεῖς, λαβὼν οἴσεις, ῥυτέστιν, ἐν
τῇ ὠδῇ τὰ δευτερεῖα τῶν μουσῶν ἕξεις. ¶ Λῆς πρὸ τὶ
τᾶν νυμφᾶν. ἀντὶ τοῦ βούλει, καὶ θέλεις. ἀπὸ θέματος
τοῦ λῶ δ' θέλω. ὅθεν καὶ λῷον δ' ἐπωφελὲς, ὃ πάντες

θέλο-

θέλομμι. ἢ σωεικὸν δ' λῆς, καὶ τὰ ἀφαιρέσιν τ θ συλ
λαβῆς. ὁ θύρσις λέγ. τῆδε ἐνθάδε ἢ ἐκεῖσε.
τὸ δ' ἐκαθίξας σωεικόν, ξοτῶ τ σ, εἰς ξ. οἱ δ' σω
ειεῖς δ' ν μέλλοντα τ τεράστης συζυγίας τ λητοῦ
σης εἰς ζ, δ τ ξ ἐκφέρασιν. ἄλλως. λῆς τι τὰν
νυμφᾶν. θέλεισ ὦ ὰ ὠ ὁλε πρὸς τῶν νυμφῶν ὧδε ἐλ
θεῖν, καθίξασ εἰς δ' ν ἀνεσηκότα ὅδ' γ τόπν ἁ κα
τάνιν, ἠγαν, ὀξύν, ὅπυ ἁ μυρίκα ἔ σύεσσι μέλπ', ν,
τὰς δ' αἶγας ἐγὼ ἐν τῷδε τόπῳ βοσκήσω. τὸ
κάταντες δ' κατωφορές, ὅπερ βλην ἐναντίον θ ἄναν
τθ. λέπεται δ' ὡδὶ τ αὐτ. ὁ δ' ἀνάντης τόπ θ,
ὁ αὐτὸς λή πρὸς καὶ κατάντης. καὶ ἀνωφορὴς ὡ τ
αὐτ ἡ κατωφορήσ. λέγεται δ' ἡ ἀνάντη ξύλα ἡ
κατάντη, τὰ ἄνω φερόμνα καὶ κάτω. καὶ ἀνωφορᾶ
καὶ κατωφορᾶ, ς τῶν αὐτῶν. Γεώλοφον δ', ὃ ἐν θ
ὁμαλῷ τέσω ὑπορανεσηκὸς ὄχθος. ὃς καὶ κολω
νὸς καλεῖται. πῶς τ γάσας ἀφθογγογραφσμέ
νης, φιλογραφεῖται δ' γώλοφον, ὡς δ' αὐώπων,
καὶ κατώπων; ἡ φαμὲν ὄλ πρὰ πῖς παλαιοῖς ἢ παῖ
α, ἐφιλογραφεῖρ, ὡς καὶ τὰ πρ' αὐτῆς συμείμμα
νῦν δὲ οἱ νέοι ἀφθογγογραφοῦντθ, οὐκ ἠθέλησαν.
τὴν παλαιὰν συνήθειαν τελείως ἀπολιπεῖν, ἀλλ' ἐ-
θεξαν ἡ τινὰ φιλογραφούμμα. Απεμυρίκα. ὅπως
ἁ μυρσίνα, ἐφ' αἷς μεσημβρίζειν εἰώθασι. δ' μεσημ
βρινόν, ἐκ τ μεσημβρινοῦ, ἐκβολῆ τ έ, καὶ προθέ

σλ΄ ς. Τοῦ θέμις ὦ πρίαμον. οὐ πρέπον ἐστὶν ὦ πρίαμον, κατὰ δ' μέσον τ' ἡμέρας τῇ σύνεγγυς χρῶνται. δ'γρ πᾶν ἀναδεδείκαμεν. οὕτως γὰρ πικρός ἐστιν. ἀντὶ τοῦ βαρὺς ἢ ὀρφανὸς νικᾷ καὶ τ' ἄγρας σχολάζας ἀναπαύει, κεκοπιακὼς, ἐν αὐτῇ δηλονότι. Ⓒ ἀεὶ πρὸς τὴν ῥίνι αὐτ', ἢ οἱ ἐν τῇ ῥινὶ, δριμεῖα χολὴ κάθηται. ῥυτέον, ἢ ἀεὶ ὀρφανός ἐστιν. Ⓒ ἀλλὰ τὺ γὰρ λὴ θύρσι, τὰ δάφνιδος ἀλγ' ἄφες. ἤγουν, δ' περὶ τ' θανάτου τ' δαφνιλάς μοι λέπ. δ' ἄλγ' ἄφες, ξιχῶς ἔυρομεν γεγραμμένον ἐν τοῖς πρ' ἡμῶν ἀντιγράφοις, δηλονότι ἄλγ' ἄφες. Ⓒ λέγει δ' ἄφες, ἀντὶ τ' λέγεις ἂν, δωρικῶς. Ⓒ ὅ τι δ' γὰρ παρέλκει, ἢ ἄλπ' ἄφες, ἀντὶ τ' λέγε. ἢ ἀλγεα εἴληφε, ὃ μ' βέλτιον. ἀλλως. ἀλλὰ τὺ γὰρ λὴ θύρσι. δ' σὺ κοὐ δ' γὰρ, ὡδὶ δν δεύτερον ἀφορᾷ σίχον. ὀφείλει δὲ δ' σὺ, Ⓒ ἐπὶ τῶ προτέρω λέγεσθαι ἀπὸ κοινοῦ. οὕτω γὰρ ἂν εἶχε ὁ λόγ Θ ἀκόλουθ Θ, ἔχων οὕτως. ἀλλὰ σὺ ὦ θύρσι, ἄφες τὰ ἄλπ' τ' δαφνίδος. σὺ γὰρ ἀφίκου μ' ἐπὶ δ' πλέον τ' βουκολικῆς μούσης. οὐκ ἀντιπίπτει δὲ ἐὰν ᾖ, μὴ πρέπειν εἰδὼς συνείζειν κατὰ δ' μέσον τ' ἡμέρας δ' δν πᾶνα, εἶτα, δν θύρσιν προτρεπόμενος ἄδειν. οὐ γὰρ ταυτόν ἐστι δ' συνείζειν θεὸν ἄδειν. ἀλλὰ συνείζειν μεν ἐστι, δὲ δ' σύεγγος μέλπειν. ἄλλη δὲ δ' κοινῶς λαμβάνειν. δ' τῇ σύεγγι δὲ χρῶνται, φησὶ μὴ πρέπον εἶναι κατὰ δ' μεσημβρινὸν, δ' δν πᾶνα τῇ σύεγγι χρώμενον, ἐπὶ τὴν ὠ

λὴν

δ᾽ ἡν ἡ προσέπεσε τῇ, ὡς ἄλλο, τι οὖσαν. ἢ οὐ μέλλον δν
αὐτὸ ζῷον Πανί. Τῶτε περιέπω, ἂν περὶ κυνηγέσιος καὶ
δας, ἢ χιόνος ἢ διονύσου φασὶν εἶναι. ὃν ὁ κτίσμα περὶ
λάμπακον, ὁμώνυμον αὐτῷ ὠόλιν φασί. πρὸς ἐνίοις
λέ, ὁ αὐτός ἐστι ζῷον διονύσου. ἐκ τῆς ἐτυμολογίας δῆλ
φαίνεται. ἔστι δ᾽ οἶον, ἢ ἐλαίπνος δι᾽ τὰς ἐν ταῖς ἐσκχέ
ωσι, καὶ μέθαις ἐκβοήσεις. ἢ περίπτης, ὁ προϊέμενος τὸ
σπέρμα. τὸ δὲ κρανιάδων, ἀντὶ τοῦ κρανῶν. εἰ μὴ κυλᾶς
νύμφας κρωμίδας λέγει, ὡς τῶν νυμφῶν συμπαθιζο
μένων ζῷον περιπάτῳ. πινὲς δὲ τὸ κρανιάδων, κρανείας
ἀπελέξαντο, ἃ ἐστι δένδρα οὕτω καλούμενα. Διὰ δύ
ματόκου. δίδυμα περικῆται, ὥστε ξὺν ἀμέλξαι. πολὺ
γὰρ ἔχουσι γάλα αἱ δίδυματόκοι, ὅθεν φησίν, καὶ ἐξ πε
ισπαλίζεται ζῷον γάλακτι. ὥστε μὴ μετὰ τὴν τῶν ἐ
ρίφων ξοφὴν μὴ δύο πέλλας πίμπλησι. τὰς δὲ ἀμολ
γεῖς πέλλας καλοῦσι, πηλὰ δ᾽ εἶναι ἐν αὐγῇς, ὅ ἐστι,
γαλακτοδόχον ἀγγεῖον. Ἐν ἄλλῳ δὲ ὑπὸ τὰν πε
λέαν ἄπε. ὑπὸ τὴν πελέαν ἐσόμβα. ἀντὶ τοῦ καθε
ζώμεθα, ἢ καθισώμεθα, ἀπεναντίας τῆς ἀγάλματος τῆς
περιπάτου, τῶν πηγῶν, ὅπου καθέδρα ἐκείνη ἢ πε
μπτικὴ, καὶ αὐλοῦσι. ἐὰν δὲ ἄσῃς ὥσπερ ἔσας πρὸς ἐμέ
ξων πρὸς ἣν χόμιν ἂν λιβύαθεν, ῥυτῆσι ἂν ὑπὸ ξη
λυβύης, αἶγα τέσσι σῶσα δίδυματόκον, ὥστε μὲ
χρι δίπυρ ἀμέλξαι αὐτήν. ἢ τῆς δύο ἔχουσα ἐρίφους,
προσμέλξεται, καὶ ἀμελχθήσεται εἰς δύο πέλλας.

πωμμικὸν δὲ ἀγγεῖον ἢ πέλλα. λέπεται δὲ οὕτω καὶ μέλαινα. Καὶ καθ' ὑ κιασύβιον, κιασύβιον, πτήσεις πρὸ δ' κεῖσθαι ἐν αὐλῷ δ' πίνειν, χιασύβιον ὄν. ἢ ξύλινον ἔκπωμα κεκοσμημένον γόμφοισι πολλοῖς. ἢ καυκίον ξύλινον πριμενικὸν, δ' οἱονεὶ χιασύβιον. ἀλλως. κιασύβιον, πτήσιον ἀγροικικὸν ἴσως ἀπὸ τ κιασοῦ, ἀφ' οὗ καὶ πεσκευάζοντο τὰ πτήσια. κοινοτέρως δ', ἐπὶ πάντων τῶν ξυλίνων πτηνίων ὁ λόπας τίθεται. πρὸς δὲ κεχύσθαι εἰς αὐτὸ ἓν οἶναν, οἷον χύσω. χύσιβιον, καὶ κιασύβιον. Ησίοδ. ὀλίγην δὲ εἰστιᾷ κιασυβίῳ. Η κιασύβιον, πτήσιον, πρὸς δὲ χεῖσθαι ἐν αὐλῷ δ' πίνειν, χυαλίσκον τι ὂν. κεκλυσμένον ἀδιάκαρῳ. κοῦν λελυμένον κηρῷ. κεχρισμένον ὃ καὶ κεκονισμένον οἱ κενοί φασιν, ἀπὸ τ κλύζω. λέπεται δὲ κλύζειν, ἐπὶ λύσεως. ἐπίτε τ δὴ κλυσθῆρος ἰαχεύειν, καὶ ἐφ' ὑγρῶν. οἷάν πεπέρχωνται καὶ καλύπτωσι, καθὼ λέπεται ἐνταῦθα. Αμφῶες. δ' ἀμφοτέρωθεν ἔχον ὠτία τινά. δὴ δ' οὗτος δ' μέγεθος πλείστην. Νεοτευχέσ. νεωστὶ κατεσκευασμένον. Επιλυφάνοιο πρόσθον. ἀντὶ τ προσόζον, ὀσμὴν πέμπον, καὶ μυρίζον. πλυφώνοιο δέ, οὕτως πλυφῶσ. ὥσπερ δὲ φίνεται ἀπὸ τ σέφω. σέφανος, καὶ ἀπὸ τ λείβω, λείβανος, οὕτω καὶ ἀπὸ τ πλύφω πλύφανος, πικτικῶς. Τοῦ, σπόγγου μὴ χείλη. ὄνος περὶ μὲν τὰ χείλη ὑπόδικιασὸς μαρύεται, αὐτὶ τ πεπλεκτῆ. κιασὸς ἐλιχρύσου. ὁ ἐλίχρυσος εἶδος φυτοῦ.

πρ. Οὐ δ' ἄνθος, ὅμοιον κρόκῳ, ¶ οἷον χροστειλέσ. ἄλλοι δὲ ὄνελίχρυσον, βοτάνην λέγουσι κροκοφλὴ καὶ χυπίζουσαν. Κεκονισμένος. Κονία, ἡ ἄσβεστος. ἀφ' οὗ, κονιῶ κονιῶ, ὁ ἀσβέστω χρίω. ¶ κεκονιαμένος τοῖχος, ὁ ἀσβέστῳ κεχρισμένος. ἐνταῦθα δὲ κεκονισμένος ἴσως, ἀντὶ τοῦ κεχρισμένος ἀπλῶς, ἀπὸ τοῦ κεκονιαμένος καὶ ἁπλῶς συγκοπήν. ¶ Λὴκαθ' αὑτόν. ὃν κισὸν δηλονότι ἔλιξ. ἤγουν πλοκὴ εἰλεῖται, ῥυτέσι, χρέφεσι τὴν ἐαυτῶν χροφήν. ἀπαλλομένας, ἀντὶ τοῦ θαλλούσας. καρπῷ κροκόεντι, ἤγουν, κρόκῳ χροιὰν ἔχοντι. Ἐνερθεν δὲ, ἀντὶ τοῦ ἔνδον, γυνὰ τὴν κατεσκευάσαν θεῶν λαὸν ἄλλον, ῥυτέσιν ἔργον οὕτω πρικίλον, ὡς μὴ δύνασθαι εἶναι θεωρῶν αὐτὸ καλασκευάζοι, ἢ πρικίλαι, ἀλλὰ θεούς. Τινὲς τὴν παγχώραν φασὶν εἶναι. γράφεται καὶ γυναῖ, π. δὲ ἢ δ', πρὸς δ' ἀλλάλαμα. Ἀσκηθὲς πέπλωτε, ἢ ἄμπυκι. Ἀσκητὴ, ἡ κεκοσμημένη. πέπλω, ῥυτέσιν ἐν λύμασι, ¶ περικεφαλαίαις. ἄμπυκι δὲ ἄμπυκι, ἢ ἄμπυκι, ἢ ἀναδέσμῃ τὰς τρίχας. ἀπὸ τοῦ ἀμπέχειν. ¶ Παρ' ἐμοὶ ἄνδρες καλὸν ἐθραύοντες. ἤγουν, κόμην τρέφοντες. κομᾶν γὰρ καὶ ἐθραύειν ταυτόν. πλὴν ὅτι μὲν κομᾶν ἐστι κοινόν. ἐπὶ δὲ ἐθραύειν πρωτικόν. Ἀλλως. ¶ Ἐθραύοντες, κομῶντες. Εὔτριχοι, ἐθραυσμένας ἐξ ἔθους μυρομένας τρίχας. ἢ ἐθραύσας, καθήκοντες τὰ πένεια, ἢ κομῶντες, ἐθραυσμένας δὲ ἢ θείξ, ἢ ἐξ ἔθους τεμεθραυσμένην. Ἀλλως. Κομῶντες τὰς τρίχας. οὐ γενῶν

τες ὥς τινες, ἔθειρα τῆς ἡ τῆς κεφαλῆς θρίξ. ὅθεν Αριστοτέ
» λης ἐν ὁμήρῳ ἔγραψεν. κυάνεα δ' ἐπένοντο γενειάδες
» ἀμφὶ γένειον. οὐκ ἐθειράδες. ¶ Αμοιβαδὶς ἄλλοθεν ἄλ
λος. ἀπὸ τοῦ ἄλλου μέρους. ἀμοιβαδὶς νεικείουσιν ἐπέεσ
σιν. ἤγουν, λόγοις ἐρίζουσι πρὸς ἀλλήλους κατὰ ἀμοι
βήν περὶ αὐτῆς τὴν ἔριν δηλονότι πριούμενοι. ¶ Τὰ δ' οὐ
φενὸς ἅπτετο αὐτᾶς. ταῦτα δὲ ἃ αὐτοὶ φιλονεικοῦσιν.
ἤγουν, αἱ φιλονεικίαι δὲ αὖθις ἔριδες ἃς αὐτοὶ φιλο
νεικοῦσι περὶ αὐτῆς, τῆς φενὸς αὐτῆς οὐχ' ἅπτετο. Αλλο
κα μὲν τῆνον. δὲ μέν τοι, νοήσεώς ἐστι. δὲ δὲ, ὁράσεως. ἀδύ
νατον τῆς ὁμολογουμένως ἐν γραφῇ, κίνησιν τῆς ζωτικὴν,
ἀλλὰ τῶν πλυπτῶν εἰκόνων. κατάλληλοι ἦσαν τοῖς λε
λεγμένοις. ταῦτα καθ' ὑπερβολὴν Ομηρος ἔλεγεν
» ἀληθέστερον. Χρύσειαι ζωῆσι νεανίσιν ἐοικῆται. Αλλως.
Αλλοκα μετὰ τῆνον. ἄλλοτε μὲν πρὸς ἐκεῖνον βλέ
πει δὲν ἄνδρα κελῶσα, ἄλλοτε δὲ πρὸς αὐτὸν ῥίπτει δὲν
νοῦν, ἤγουν τρέπει ¶ Κυλοιδιόωντες. οἰδοῦντες τὰ κοῖ
λα τὰ ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμούς. συμβαίνει δὲ τοῖς ἀγρυπ
νοῦσιν ὡς ἐπίπαν οἰδαίνειν πὰ κοῖλα. ὅπερ οἱ πολλοὶ
ἀναγκαίως δ' ἔρωτα πάσχουσι. γίνεται δὲ πρὰ δὲ τὰ
κοῖλα οἰδαίνειν. κοῖλα δὲ τὰ ὑποκαίτω τῶν ὀφθαλ
μῶν. Ετώσια μοχθίζοντι. ἀντὶ τοῦ μάτην καμνουσι. Τίς
γὰρ ἂν, ἄγαλμα πεῖσαι δυνήσηται. Αλλως. ὁ νοῦς. οἱ
δὲ ὑπ' ἔρωτος κατὰ πολὺ κυλοιδιόωντες, ἤγουν κυλοι
διῶντες, τουτέστι τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐξογκούμενοι, ἐτώσια

ϛ μάταια μοχθίζοντι, ἀντὶ τῶν μοχθίζουσι ϛ κο
πιῶσι. μοχθίζω πρωτικόν. μοχθῶ κοινόν. γριπεὺς τις
ἱερῶν. γριπεὺς, ὁ ἁλιεύς. καὶ γρίπος δὲ δίκτυον. πρὰ δὲ
τοὺς ἰχθύας ἀγρεύειν. λεπράς· τραχεῖα. ἢ λευκὴ, ἢ
ὑπὸ τῶν κυμάτων λευκαινομένη, ἢ ὑψηλή. ἐπεὶ ϛ
λέπας, τοῦ ὄρους δὲ ἄκρον φασίν. ἢ λευκὴ, καὶ λέπτρα ἐ
οικυῖα. τινὲς δὲ τὴν τραχεῖαν ἔφασαν, τὴν ἐκλεπρωθεῖ
σαν, καὶ ἐκσπηλωθεῖσαν, οἷς καὶ βρωθεῖσαν. ἄλλως, ὁ νοῦς.
γριπεύς τις ἱερῶν, ἤγουν, δικτυοθήρας. καὶ πέτρα λέ
πρας, τουτέστι βρύα ἔχουσα. ἐφ' ἃ, ϛ ἐν ᾗ πέτρα σπεύ
δων ὁ πρέσβυς, μέτα δίκτυον ἕλκει ἐς βόλον, ἤγουν, εἰς
ἄγραν, εἰς δὲ ῥίψαι κατὰ ἄγραν, ὁμοιωμένος ἀνδρὶ μο
χθοῦντι κατὰ δὲ καρτερὸν, ἤγουν κατὰ πᾶσαν αὐτοῦ τὴν
ἰσχύν. ἢ, δὲ ἰσχυρὸν τῆς δυνάμεως, ἀνδρὶ ἀκμάζοντι ὅμοι
ον ἔχων. φαίης κεν γυῖον νίν. εἴ τις ἂν αὐδὲν ἐκ τῶν με
λῶν τοῦ σώματος ἁλιεύειν, ἢ ἐκ παίσης δυναμέως ἧς
ἔχει. ἐλλοπιεύειν δέ ἐστι, δὲ ἔλλοπας, ἤγουν ἰχθεῖς
ἀγρεύειν. ἔλλοπες τοὺς οἱ ἰχθύες, πρὰ δὲ ἐν λεπίσιν λ.
ἢ πρὰ δὲ λεπίδω τοὺς * τῶν ἰχθύων. ἢ πρὰ δὲ ἐλλεῖ λεπι
πεσθι ὀπῆς καὶ φωνῆς. ἄλλως. εἴ τις ἂν ἐλλοπιεύειν ἴδωον
αὐδὲν, ἤγουν, ἰχθυᾶσθι, ἐπὶ τὴν τῶν ἰχθύων ἄγραν μο
χθεῖν, ὅσον σθένος, ἤγουν, ὅση δύναμις τῶν μελῶν. ὁ χη
ματισμὸς οὗτος καὶ τοῖς κοινοῖς ἐστι συνήθης. οἷον, συλλα
βοῦ, ὅση δύναμις. ἐκκλίνω τόδε, ὅσημοι ἰσχύς. ἐλλεῖ
πῶς δὲ ταῦτα λέγετε. τὰ δὲ ἐντελῆ, συλλαβοῦ, κατὰ τὴν

δύναμιν, ὅση σοι ἐστί. ἢ ἐκκλίνω τόδε κατὰ τὴν ἰ-
„ σχύν, ὅση μοι ἐστίν. εἶχε δ' ἂν ταῦτα ὁμοίως καὶ. τῶν
„ οἱ νῦν βροτοί εἰσι. ἢ σαφέστερα ἦν, εἰ οὕτως ἂν ἐλέγετο.
συμβαδοῦ κατὰ τὴν ὅσην σοι δύναμίς ἐστι. ἢ ἐκκλί-
νω τόδε, κατὰ τὴν ὅσην μοι ἰσχύς ἐστι. ταῦτα γὰρ ἀπὸ
τοῦ τὴν, ἀρξάμενα, εἶτα οὐκ ἀποδεδωκότα ἓν λόγον
πῶς αὖ, ἀλλ' ὥσπερ ἐκ μεταμελείας εἰς ἕτερον
μεταπεσόντα σχηματισμόν, σῶλα γίνεται ἀπὸ τῆς ἀρ
χῆς, οἷα ἔτυχεν, εἶτα ὅση μετακλιθέντα ἀποδότη.
νῦν δὲ ἐλλιπὲς ἕτερον λέγει, ἢ τὴν, ἀπόντος. κα
τὰ ταῦτά ἐστιν ἐλλιπὲς ἢ ὅ, ὅσος ὄχλος ἄμμιν ὑπο
δρεῖ. ὃ δὲ ἐντελές, καθαπὲρ ὄχλος, ὅσος ἡμῖν ἐμπίπτει.
ὡλίκανδι. σοφοκλῆς ἀντὶ τοῦ, ὡς ἱκάσιν. ἥγαν πεγα-
εισμένος, ἢ πεφυσιωμένῳ· ἢ ὑπερογκωμένος ὤν. οἱ
δὲ ὧν φασὶν οἰλήσω, ὃ βούλομαι. Ἰνες δὲ τὰ πρὸς
ἶνες κολαζούντα νεῦρα ταῖς φλέψιν. ἐλέγετο δὲ πρὸς αὐ
τοῖς ἢ ὁ ὑγὸς ἶνις.* ἀπὸ δὲ τούτων τὸ μελῶν, ὃ σώ
μα συνάπτει δοκεῖ. Τὸ δὲ σθένος ἄξιον ἦσας. ἥγαν, ἄ
ξιον ἐστὶ νέωτινί ἐστιν. ἢ ἡ δύναμις, ἀξία δὲ ἡλικίας
αὐτῷ, ἴσως τὸ βύκλιξ ἐπέπλυτο δὲ κιανυβίω, βύκλικης
τε τὴν σύνθεσιν τῶν μελῶν. ἢ αὐάλογον δὲ ἀκμῆς,
ὃ σθένος αὐτῷ. ἄλλως ὁ νοῦς. ὧν δέ οἱ ὡδίκαντο, οὕ
τως εἰσὶν ὀγκωμένα κατὰ ὃν αὐχένα αὐτῷ πάντ
θεν αἱ ἶνες, ἥγαν τὰ νεῦρα. καὶ πὲρ ὄντα πάλιω, ἥγαν
λευκῶλας ἴσχες. ἢ δὲ ἰσχὺς, ἀξία ἦσας, ἥγουν ἀκμῆς.

Τυδεὺς

Τυῖθὸν λ' ὅσον. τυῖθὸν κυρίως, ὃ ὃ τυῖθιον ῥέφος. πρὰ ὃν τοῦτο ὃ σημαίνει ὃν μαζόν. ὅθεν καὶ τοῦτον λέγουσι τὴν ὀλίγην, ἢ μικράν. Κῶρος. ἢ κοῦρος, νέος, ἀπὸ τῆ ὀφθαλμοῦ κόρης. οἱονεὶ, χώρη τὶς οὖσα, ἀπὸ τῆ λ' αὐτὴ χεῖται ὃ λοραπικὸν πνεῦμα. κόρη ἢ καὶ ἡ παρθένος, ἢ ὑγροφυὴς καὶ ξυφορά, ἀπὸ τῆ, κορεῖν ὃ καλλωπίζειν, ὃ καὶ ὃ τῆ ὀφθαλμοῦ εἴρηται. ἢ ἡ καθαράν, καὶ ἄφθορον ἔχουσαν τὴν ἡλικίαν. κορεῖν δὲ καθαίρειν. ἀφ' οὗ καὶ νεωκόρος, ἢ πρὰ ὃ κείρω, ἢ κειρωμένη ἐπὶ τῆ νηπιάζειν. ἀφ' ἧς καὶ ὃ κῶρος καὶ κοῦρος, ὁ ἁπαλὸς καὶ ξυφορὸς παῖς. Ἄλλως. Τοῦτον λ' ὅσον ἄποθεν. ἄρθεν ὃ τῆ πέρνης, μετὰ ὃν πέρονται ὃν κατὰ τὴν θάλασσαν τοῦ μόνον, ῥοῦν δὲ νιάσημα, ὅσην ὀλίγον. ὧν δὲ ὠάται ὃ ὀλίγον ὅσον, προπατόμενον ἔχον ὃ ὀλίγον τῆ ὅσον. καθὰ ὃ, ὅστις ἔχει ὃ ὃς, τῆ τίς προπατόμενον. ἃ ἐν τῇ διαιρέσει τῆ λόγου, ὑδρὸν δὲ ἀνάγκης ἀπρόοπτον. οἷον, τίς ὃς τάδε ἐπλήσε. ῥοῦν δὲ ὠὲχει τόδε, τῆδε, ὅσον ὀλίγον. ἐν ὧ ὃ ὅσον ἀπὸ ἴσου διασήματος, ἑπέρας ἐννοουμένου ἀπαιτεῖ ὃν λόγον δείκνυσθαι. εἶτα ὥσπερ μὴ προχείρου τυγχάνοντος, ὃ ὀλίγον ἀπρόοπτον καθολικῶς, ὑφ' ὧ τόδε ὃ διάσημα καὶ τόδε εἰσίν. ὥσπερ εἴ τις πρὸς ὃ τίς ὄλεθρος, ὃ ἄνθρωπος ἀπρόοπτον. ἢ τίς τὴν ὑπόστασιν ἀπαιτοῦντα, καὶ ὃ ἄτομον, ὥσπερ λέγει ὃ ὅσον ἐν τοῖς διαλόγοις ὑπὸ πάντες, κατὰ τὰ αὐτὰ ταῦτα καὶ ὃ οἷον, ἀκολου-

θίαν ἔχει ὑποτάξεσθαι. Τοῦτον δ' ὅσον. ἐν πᾶν, οὕτως, μετὰ ἐν γέροντα ἢ, ἐν κατὰ τὴν θάλασσαν πονούμενον, ὁσοῦτον διάστημα ὅσ) ὀλίγον, ἀλωὰ, ἤγουν ἄμπελος βαρεῖτι καλῶς σταφυλαῖς πυρνέαν. ἤγουν πυρναῖς ἤδη πεπείροις δηλονότι, ἢν μικρός τις παῖς φυλαύσει ἢ τοῖς φαγμοῖς καθήμενος. πυρναίαις, ὡρίμοις. πορκαζούσαις. οἱ δὲ, τὰς ἤδη ὥραν ἐχούσας τροφῆς. πύρνον δὲ ἔνιοι, τὴν τροφὴν λέγουσιν. ἢ πυρναίαις ταῖς τρωξίμοις. ἐπάγει τοῦ ἑξῆς. φοιτᾶ σινομένα τὰν τρώξιμον. ἢ ταῖς πορκαζούσαις, πρὸ ὅσον πρὰ τῶν ἀκτίνων τοῦ ἡλίου πυροῦσθαι. Ἄλλως. πυρναίαις, ταῖς πορκαζούσαις, ἢ τρωξίμοις. πύρνος δὲ ὁ σῖτος καὶ ἡ τροφή. Ἀλωὰ, σημαίνει τέσσαρα. κυρίως μὲν τὸν λέγετι ὁ ἀμπελόφυρος τόπος. ὡς κατὰ πολὺ λώων τοῦ ἁπλοῦ πεδίου. λέγεται ἀλωὰ, καὶ ὁ δενδροφόρος τόπος. ἐπεὶ δευτέρως καὶ αὐτὸς λώων τοῦ τῆς ἁπλῶς γῆς. ἀλλὰ καὶ ὁ λαχανηφόρος τόπος, ὁμοίως καὶ αὐτὸς διὰ τὴν αὐτὴν αἰτίαν. ἀλωὴ δὲ, καὶ ἡ ἄλως. Ἐφ' αἱμασιαῖσι. πρὸ ὅσον πλήρεις αἵματος γίνονται, οἱ εἰσερχόμενοι ἐπ' αὐταῖς, διὰ τὸ ἀκανθώδεις αὐτὰς εἶναι. Ἥμενος δὲ, καθεζόμενος, ἀπὸ τοῦ ἕω, τὸ καθέζομαι, ἕημι. καὶ τὸ παθητικὸν, ἕεμαι ἧμαι, ἡμερχὴ, ἑέμενος, ἥμενος. Ἂν ὄρχος, ὄρχος, ὀρχαὶ τοῦ διαφέρει. ὄρχος γάρ ἐστιν ὁ βόθρος, εἰς ὃν ἐντίθεται τὸ φυτὸν πρὸς μοχείαν, πρὰ τὸ ὀρύσσω, ὄρυχόν τινὰ ὄντα. ὄρχα

τον

τον δὲ τὴν ἐπίστιχον φυτείαν, πρὰ δ' ἔρχεσθαι. καὶ Ἀριστο
φάνης δ' μεταξὺ τῶν φυτῶν μετόρχμιον ἐκάλεσεν ἐν τοῖς
γεωργοῖς. καὶ ἡσίοδος ὄρχον λέγει τὴν ἐπίστιχον τῶν ἀμ
πέλων φυτείαν. Φοιτᾷ. ὁρμᾷ. ὡς πρὰ δ' πόρος πρῶ,
δ' πρεύομαι, οὕτω καὶ πρὰ δ' ὁλὸς γίνετο ὁλῶ, τροπῇ
τοῦ δ' εἰς τ, ὁ τοῦ, πλεονασμῷ τοῦ φ, καὶ ι. Φοιτῶ δ' πο
ρεύομαι καὶ ὁρμῶ. ἡ μὲν ἀν' ὄρχως, τοὺς διδύμους τῆς ἀμ
πέλου. ἤγουν, τοὺς κλάδους. Πάντα δόλ) τε ὔχοιτα. κα
τασκευάζουσα. γράφεται καὶ κεύθουσα, ἀντὶ τοῦ κρύπτουσα.
πανοῦργον τὸ δ' ζῶον. Πρὶν ἢ ἀκρατίσον. πρὶν ἢ ἀκρατι
σμοῦ ξηρὸν πρίησει αὐτό. ἀκρατισμὸν δὲ νῦν ὡς οἶμαι
φησί, δ' ἀπὸ τῶν βρωμάτων κόρον τε, καὶ μέθην. Ἄλλως.
οἱ μέλλοντες πολεμεῖν, πρωΐας ἔτι οὔσης, ὀλίγόν τι
να ἤσθιον ἄρτον, καὶ ἄκρατον οἶνον ἔπιν). ὡς θερμοὶ ὦσι,
καὶ μὴ δειλιῶσιν, ὃ καὶ ἀκρατισμὸν ἐκάλουν. ἐνταῦθα δὲ ἀ
κρατίσι), ἀντὶ τοῦ ἄγευστον. Καθίξη. δ' καθίξη, γράφε
τι βαρυτόνως. τὰ τὸ ὑποτακτικὰ τῶν ῥημάτων, ὁμοί
ως οἱ δωριεῖς ἡμῖν προφέρουσιν. Ἄλλως. ἀμφὶ δέμιν
δύο ἀλώπεκες. ἁ μὲν ἀν' ὄρχως φοιτᾷ. ὅμοιον τοῦ. Δύ
ο σκόπελοι, ὁ μὲν εἷς οὐρανὸν εὐρὺν ἱκάνει. οὗτο δὲ δ' χῆ
μα οὐκ ἔχει κίνδυνον. οὐ δὲ ἀφ' ἑτέρου προσώπου ἐφ' ἕτε
ρον ἡ μετάβασις γίνετο, ἵνα δέητο πλαγιασμοῦ, ἀλ
λὰ δ' ὅλον εἰς μέρη. ταυδὲν δὲ δ' ὅλον τοῖς μέρεσιν. ἔ
χει δὲ δ' πᾶν οὕτως. δύο δὲ ἀλώπεκες περὶ αὐτόν, ἡ μὲν
ἀνὰ τοὺς ὄρχως, ἤγουν τὰς συστιχίας τῆς ἀμπέλου στρέφε

ται, βλάπτουσα τὴν σταφυλὴν τὴν εἰς ἐρῶσιν ἢ τηλείαν. ἢ δὲ ἐπὶ τῇ ὥρᾳ. ἤγουν, κατὰ τὴν πήρας, τὸν ὃν ἄρτον τὸν παιλὸς ἐχούσης πάντα δόλου καὶ πασκευάζουσα, τὸ παιλίον οὐ πρότερον ἐάσειν φησί, πρὶν ἂν καθίσῃ αὐτὸ ἐπὶ ῥῖς ξηροῖς, ἀντὶ τοῦ ἐπὶ τοῖς κενοῖς. ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἀνύδρων τόπων. ἢ ἀκρόπους), ἤγουν οὐσενὸς ἐμπρατές. ὅθεν ἢ ἀπὸ τοῦ κρατῶ συνετέθη τὸ ἀκράζως), σημαίνει μὲν ἀπὸ τοῦ βραχὺ ἔχειν τὸ κρᾶ. τὸ δὲ πρὶν, ἐνίοτε μὲν μετὰ ἀπαρεμφάτου λέγεται. οἷον, πρὶν γενέσθαι τόδε, ἐπένθουν τόδε. ἐνίοτε δὲ μετὰ δειτικοῦ. οἷον, πρὶν πιέσω τόδε, ἐποίησε τόδε. δοκεῖ ἢ μετὰ ἀπαρεμφάτου μὲν λέγεσθαι, ὅταν τοῦ πιεῖν πρᾶγμα ᾖ, μετὰ δὲ τοῦ πιοῦνος αὐτό. αὐτὰρ ὅγ' ἀνθρίκεσιν. ἀνθέλικος ὁ τὸν ἀσφοδέλου κλῶνος, ἢ τὰ φύλλα ὡς πάσας ἀγρίας, μείζω δὲ καὶ πλατύτερα. ὁ δὲ καυλὸς αὐθέλιξ καλεῖται. ὅσον πηχυαῖος ὢν, ἢ μείζων. τὸ δὲ αὐτὸ δέ φησι Θεόφραστος. ἀπλῶς δὲ ὁ σωλεὺς ἢ ὁ σωλεύς φησιν οὐ λέγεσθαι τὸν τοῦ ἀσφοδέλου καυλόν. ὃ ἢ Νεοπτόλεμος, πλοίως ὠνόμασε, τὸν αὐθέρα τοῦ σταχυος. ἄλλως. αὐτὰρ ὅγε. ὁ ἢ πλέκει καλὴν ἀκερδῆ σαν δ' ἀνθρίκων. ἀντὶ τοῦ δι' καλάμης, ἣν οἱ κοινοὶ, καλαμάαν φασίν. σχοίνῳ ἐφ' ὁμόσσων. ἀντὶ τοῦ συναρμόζων, συνάπτων, σχοῖνος ἢ, τὸ πρὸς ῥῖς κοινοῖς εὐπλοκον. καλὸν. ἐπίθετον ὄν, πρὸς τὸ κάζω ῥῆμα, ὃ σημαίνει δὲ κοσμῶ, ὁ μέλλων κάσω, ἀφ' οὗ ῥηματικὸν ὄνο-

μα,

μα, καλόσ. ὁ θηλυκὸν, καλή. ἡ πρᾶ ὁ καλῶ ῥῆμα, ἐπένθοκαλός. δὴ ὁ καλεῖν πρὸς ἑαυτὸν ἔκασ). ὡς ὁ ἀγαθὸν, ἐφ' ὃ ἅπαν θέομεν. Μέλετη δέ οἱ, ἀντὶ τ μέλῃ, φονίσ ἔστιν αὐτῷ, οὔτε τ πήρασ. ρυτέσιν, οὐδὲ οὔτε τ πήρας, οὐδὲ τ φυτ, ἤγουν τ ἀμπέλου, καὶ τὰ ρσοῦρον, οὗ ρ ὁ, ρασσύνον. καθ' ὅσον γαθεῖ, ἤγουν ἥθητη ᾗ χαίρῃ περὶ τῷ πολέμοις, ἀντὶ τ ἰωὶ τῷ πολέμοις. Πάντα δ' ἀμφὶ δέπας πάντα χοῦ λέ περὶ ὁ πτύελον πεπωέπλατη ᾗ, πεπέχυτη ὑγρόσ ὢν ἄκανθος ᾗ μαλακός. ὅπερ ἔστιν εἶδος φυτ ἀκανθῶδες χαμαίζηλ), εἰς μῆκος ἐξανθοῦν λίαν. ἢ ὑγρὸς ἄκανθος, ὁ εὔκοπρος, ᾗ εὔρνος. Αἰπολικόν τι θάλαμα. ἤγουν θαῦμα ὄ) ἀπόλος ἂν θαυμάσῃ δὴ ὁ κάπλος. γράφετη ᾗ χωρὶς τ π ἀόλικον, ὁ ἀπατητικόν. ἀόλιζω ὁ ἀπατῶ, ᾗ ἱεροκλῆς. Μὴλ' ἀόλιξε ταῦτα. ταῦτα ἤ ἔφη ἀντὶ ὑπερβολὴν τ καπλοσ. ἢ ἀόλικον ὁ ἀπολικόν. ἀόλεῖς ὁ οἱ ἀπολοί. ἐξ αἰτωλίασ δέ φησι ὁ πτύελον κεκομῖῶθη. ἢ αἰόλικον, ἀπατηλόν, ποικίλον, ἐκπληκτικόν. ᾗ ὁ ἄντισ δὴ καπλοσ θαύμασον. ταῦτα τ δύναται ὁ αἰολίζην. οἱ γὰρ αἰολεῖσ ὧν ἀπατῶντη ἀεὶ καπλοντη. Απλωσ. πάντη δὲ ὁδὲ ὁ δέπασ, ἤγουν ὁ πτύελον, πεπτέπατη ἀπαλὸσ ἄκανθος. εἶδοσ φυτ φασὶν οἱ ἄκανθος. αἰπολικόν ἄ θαύμα, ἤγουν θαῦμα. ἀπ τ θέω θῶ, θέσω θέημα. Ζωσῆ τ εἰσάγω, ἀωεικῶσ, θαύμα, τέρασ, τ τ

θυμὸν ἀτύξαι, ἀντὶ τοῦ, ἐκπλῆξαι δυναμένου. ¶ Ὁμηρος. πρὸς ὀλίγον ἀτυχήσ. ἢ ἴσως δὲ θέαμα τραγικὸν ὄν, τὴν σὴν ἐκπλήξει διάνοιαν. ἢ ἀτύξαι, καταπλῆξαι σε τὴν ψυχήν. ἢ δ' ἐνορβολὴν κάλλους, ἐρασθὲν ἂν νομισθείη. ἢ ἀτύξαι ἄν, ρυτέσι σεῖσαι, ἐκπλῆξαι σε καὶ ἀπὸ τὴν ψυχήν. ¶ Τοῦ μὲν ἐγὼ. ἕνεκα μὲν τούτου ἐγὼ, αἰχμά τε ἔσωκα ὠνον ἔθ' πρθμεῖ, ἔθ' ἀπὸ θ καλυδῶνος. ¶ τυρόεντα. ἀντὶ τοῦ τυρὸν μέγαν, ἀπὸ γάλακτος λευκοῦ. ὠνία, τὰ πωλούμενα. ὤνος λέ, ὁ πόσις ἵνα λάβῃ τὶ τῶν πωλουμένων. Πορθμεῖ καλοῦνται. ἢ ὄνομα κύριον, ἢ ἔθ' ἀπὸ καλυδῶνος εἰς τὸ λοπόννησον αὐτὸ μετακομίσαντι. ἀνίκητοι δ' ἀλλ' ἀλωτοὶ χωρία. ἢ πρθμεῖ ἴσως δὲ πρθμεύουσι ἐξ αὐτῶν λίας εἰς τὸ λοπόννησ). γράφουσι δέ τινες μὴ καλυδωνίαν, ἀγνοοῦντες ὡς καλυδωνοὶ ἐγγὺς τοῦ κῶ εἰσιν. Ὁμηρος
55 καὶ κῶν' θ' ρυπυλοιο πόλιν, νήσου τε καλυδωνίσ. καὶ τυρόεντα. τυρόσ, τυρόεις πεζάγωπον. τυρόεντα δὲ τῦ, μακρὸν ἔοεντα μὲ, συνίζησις. τὰ εἰς ὸς, εἰς ους, σύλλαβα ὀξύτονα, ἔθ' ὑπεραλγόμενα, ἐκτείνουσιν αὐτό. ἴον, τυρὸς, πυρὸς, ὁ σῖρος, ὁ σῖτος, ὁ πυρὸς. ῥᾳχύ. Οὐλέ σε πω. ἢ ἴσην, οὔπω, οὐδαμῶς εἰσὶ δ' ἐμὸν χεῖλος ἔφωσεν, ἀλλ' ἔτι κεῖθ' ἄγγαυρον, ἦτον, ἄφαυστον, ἀμόλυντον. ¶ Τῷ καὶ τυμάλα. γράφεται μὴ ἔθ' κέγχρι, σὺ δὲ σιμάλα ἀρεσάμην, ἀντὶ τοῦ ἀρέσατο. διάρεσος δέξαμι. δὲ λέ πρόφων, ἔδεξάμαν ἀκῶς,

ἀντὶ

ἀντὶ τ μετὰ προθυμίας αὐτ λιδιὰ θλονότη. Αἰκέν
μοι τὸ φίλος. ἐάνπε σὺ ὁ φίλος ἢ σὺ ὃ φίλε ἄσησ ἐν
ὕμνον ἐν ἐφίμβρον, ἐν γλυκύν, ἀντὶ τ τὴν ὠλὴν τὴν
ἔθυμητὴν ἐμοί, λέπει λέ τὴν ὠθὴ ἀλφιλος ὠλήν.
ἀ ἀρέσκω, οὕτως. ἀρέσκω τινί, ἀντὶ τ ἀρεσὸς αὐτῷ
φαίνομαι. ἀτ ικῶς λὲ μετὰ αὐτα τικᾶς, ὡς πὶ ἀ
πλουτῶνι. ἀλλ' εἰ μὴ αὐ σε παῦτ' ἀρέσκει. Τ Αρέσκο cc
μαι ἢ ζηνί, ἀντὶ τ ἀπολέχομαι αὐτόν. μ ἀπὶ ρέσκο
μαι, ἀ ἀπὸ ἔχομαι. Κοῦτι ροι φθονέω. μ οὐδαμῶς σοι
φθονῶ. προσάπαξ σαυ ἀν ὦ ἀπαθὲ, ἦγον πρόσελθε, ἔι
ξον. γράφετ μ κοῦτι, τν κερομέω. τὰν δ ἀοισάν. τὴν π
ὠδὴν, οὐδαμῶς φυλαξεισ εἰσ ἀν ἄλλω ἀν ἐκλελαθ
θουτα. ἀντὶ τ, ἀν λήθησ πικῖκὸν μ ἄπιον. ἐκλανθά
νουσι π ἅπαντεσ οἱ ἐν αὐτῷ, ἀ τ λήθησ ὕδωρ πίνον
τεσ. ὡς ἀπ τ ἔλαχον, λελάχω ἐνεσὼσ, οὕτω μ ἀπ
τ ἔλαθ), λελάθω. Τ Αρχετε βωκολικᾶσ, τ βσκολι
κᾶσ ὠλῆς, ἄρξασθαι με πιμ ετε, ὡσ πιμ ῆται. ἐπικα
λεῖτ δ αὐτὰς μέλλων ἀείσ ειν. ἀπ σ λέγετ, πρό
ασμα, μ ἐπιμελῶσ ημα, μ ἐπωσ ή. ἀ ἢ ἄρχετε δ λή
τε, ἐπωδὴν ἄξιν ἔχ. Μνασίασ ἢ ἐν ῷ περὶ ἐνρώτησ,
πανὸς ἰὸν φησὶ βσκολίωνα, ἀφ' οὗ μ ἀ βσκολεῖν.
ἀλλωσ. Αρχεῖε βωκολικᾶσ. ἄρχετε ὦ μοῦσαι, ἦγον
προκεῖσθ τ βσκολικῆσ ὠλῆσ ἄρχετε θύρσις ὅσ' ὢξ
ἄτυνασ. σικῖλικῶσ. ἦγον ἐγὼ ὁ ἐξ ἄτυνσ, μ θύρσιδοσ
ἅδε ἡ φωνή. ὁ πιμὴν θύρσισ ἐπαινεῖ ἑαυτόν. ἡ λέ ἀ

ἴνη, σικελίας ὄρος ὄζειν, ἀπὸ αἴτνης τοῦ οὐρανοῦ ἢ τῆς γῆς ὡς φησιν ἄλκιμος. σιμωνίδης δὲ ἐν ᾳ περὶ σικελίας, αἴτνην φησὶ κεῖναι ἥφαιστον, ἢ δημήτραν περὶ τὴν χώρας ἐρίζαντας. δημήτριος δὲ ὁ καλεπανός, τὸ ἐρεάρεω, ἐνὸς τῶν κυκλώπων παῖδας γενέσθη, σικανὸν ἢ αἴτνην. ἀφ' ἧς τὸ ὄνομα. ἄλλως. ὡς σικελιώτου αὐτὸν τα, καὶ κατὰ τὴν αἴτνην νέμοντα. μέλλει δὲ ἀδεῖν, ὃν τρόπον ὁ δάφνις μὴ δυνάμενος φέρειν τὸν ἔρωτα ξένας, τοῦνομα νύμφης, ἔρωτα, ἀπέλιπε τὸν ζῆν. πᾶσι κἀρ' ἤθη ὅκα δάφνις ἐτάκετο. ὁ δάφνις σικελιώτης ἦν ἀρχων, ἐν σικελίᾳ ἦν ὅτε τὰ λοίδια ἔπνεεν. ὅτι τοῦν νύμφαν ἦρα ὁ δάφνις, ἣ τὸν νύμφην ἀπερέφερε αὐτὸν δὲ τὴν πρὸς ἑτέρας γυναῖκας ὁμιλίαν, αἰνίσσεται ὅτι οὐδὲ αἱ λοιδορίαι ἐν σικελίᾳ ἦσαν, ὅτε ὁ δάφνις ἔθνησκεν. Η κατὰ πανὸς καλὰ τέμπεα. πανὸς, ποταμὸς σικελίας. τέμπη δὲ, γενικῶς μὲν τὰ ἄλση. νῦν δὲ μεταξὺ τοῦ ὄσσης, καὶ τοῦ ὀλύμπου χωρίον, ὅ ὄζει περικαλλές. ἢ ὥσπερ τὸ θείας γνώμης πρὸς ὀρθρον ἀνηρμένον, ἀπ' ἧς ὁ πηνειὸς πρὸς τὴν θάλασσαν ῥεῖ. λέγεται δὲ καὶ χωρίον, τέμπα θετταλικά. Η κατὰ πίνδον. Πίνδος. ὄρος τῆς ἀρκαδίας, ἢ ποταμός. κατὰ δέ τινας ὄρος τῆς περῤῥεβοίας ἐγγὺς θαλάσσης. δὲ δεῖ χειτε, ἀντὶ τοῦ καρικεῖτε. Η οὐ μὲν δὴ ποταμοῖο. οὐ γὰρ τότε δὲ μέγα ῥεῦμα εἶχετε, ὃ ὄζειν, οὐκ ἔτε ἐκεῖσε. ὁ δὲ ἄνω ποταμὸς ἐν συρακούσαις

Φ σκελίας. ἄναρς ἠείρατ' ὡς ἄνδρ' ὠσίωσ ὧν, καὶ
ελληχὸν ἔχον ὕσωρ. ἢ πρὸ δ' οἷς ποσὶ μὴ βεβάσ
ειν. ☾ Οὐδ' ἄκισδος ἱερὸν ὕσωρ. Ακις ποταμὸς σ
κελίας. ὁ ἦ νοῦς. ἀνύμφαι τότε οὐκ ἦσαν περὶ σκε
λίαν, ὅτε ὁ Δάφνις ἀπώλετο. ἴσως δ' ὑ νύμφης ἐρᾶν
ὑπερηφανούσης αὐτὸν ἀνιασόμενος ὡς οὐδὲ τῶν
λοιπῶν αὐτόθι οὐσῶν. ἄκις δὲ. πρὸ δ' ἄκιδι ἐοικέ
ναι τὰ ῥεύματα. Νυμφόδωρος ἐν τῷ περὶ σκελίας.
θαυμάζομεν φησὶν, ὅ τι Δάφνιδος ἄκισ ποταμὸς σκε
λίας ἐνῆν. Αλλως. Ο νοῦς. πᾶσ' ἄρ' ἦσθα. πῦ ποτε
ἄρα ἦτε; ἢ κατὰ τὰ καλὰ τέμπη τ' ὠνειοῦ ἦτε. ποτα
μὸς ὄντες θετταλίας. ἢ κατὰ τὰ καλὰ τέμπη τ'
ὠίνδου, ποταμὸς καὶ οὗτ' θετταλίας. οὐ γὰρ σ' ἦν εἶ
χετε, ἤγουν ὠκεῖτε ὃν μέγαν ῥοῦν τ' ποταμοῦ τ' ἀνά
που. τ' σκελίας οὗτ' ποταμές. οὐδὲ τὴν σκοπιὰν
Φ ἄτυνσ πειφασικάσ, ἀντὶ τ' τὴν ὑλὴν αὐτ
νην. οὐδὲ δ' ἱρὸν ὕσωρ τ' ἄκισδσ. ποταμὸς καὶ ὄυρ
σκελίασ ἦσθυν, οὐ γὰρ τὴν σκελίαν ὠκεῖτε τότε. λέ
γει δὲ ἀπίναι τὰς νύμφας, ἐπεὶ νύμφησ ἦρα ὁ Δά
φνισ, ἦσ ἀπούσησ μετὰ τῶν ἄλλων θηλονότι, ἐτε
λεύτα. εἰ γὰρ παρῆν, οὐκ ἂν ἴσως ἀπέθανε. ☾ Τῆνο
χ' ὡὐκ βρομοῖο λέων ἀνέκλαυσι θανόντα. γαλφετῆμ
☾, χ' ὡὐκ βρομοῖο λέων ἂν ἔκλαυσε. πνὲς ἀπεδυτα
ὃν θεόκειρον, ἐν σκελίᾳ λέξαντεσ μὴ ἦν λέοντα.
ἀλλὰ προσπεθεμένη κ' ἂν, συλλαβὴ, λύει τὴν

ἀτίαν. ἵνα ἦ, τῆνον ἂν ἔκλαυσιν, εἰ ἐν σκελίᾳ ἦν, ¶ ὁ λέων ἐκ τ' δρυμοῦ. ἢ μὴ εἰ ἐπένθουν ἐν σκελίᾳ λέων, κἀκεῖνος ἂν τὴν ἐθρήνησεν. Ἄλλως. τῆνον μὰν θῶες. ἐκεῖνον οἱ θῶες, ἐκεῖνον οἱ λύκοι ὠρύ(ο)ν. ἤτουν, ὠρύομενοι ἐθρήνη(ο)ν, ἢ ἐκεῖνον οἱ θῶες ἐγυρήσαν δηλονότι. οὐ π' ὠρύσαν. λύνται μὴ ὢν τῶν θεῶν λέπεθαι ἀπ' κοινοῦ. (ο)υ πακούετ' ζῶν δ' οἰκεῖον κατὰ ἀναλοπίαν τὸ προσῆκον ρς. ἐκεῖναν ¶ ὁ λέων ἐκ τ' δρυμοῦ ἀνέκλαυσε δανόντα. ¶ Ἄρχετε βωκολικᾶς. ὅρα τὴν ἡδονήν. ἀντωλὴ δ' ἀχὼ μ, ἢ τις γένετ' οὖτος, ὃ τὰν λαλᾶν ὠδ' ἐν ἄλλαν, ἢ ἄλλαν ἀπ' ἐκείνετ'. ¶ Δαμοίλαν μὲν, αἱ ἤδη δαμαδῆναι δύνασθε μᾶλλον. τὸ δὲ ἐς αἱ μικραὶ αἱ μήπω εἰς ζυγὸν ἐλθοῦσαι. Ἄλλως. πολλαὶ οἱ πάρ ποσί. πολλαὶ δ' ἐβόες πὰ ῥῖσ πσὶν αὐτ'. πολλοὶ δὲ ταῦροι. πολλαὶ δ' ἐδαμάλαν, ἀντὶ τ' δαμαλίδες, ἢ πόρτιες πολλαί. ἀπ' κοινοῦ ὡσ' ὑραντο. ἤγαν, ἐθρήνησεν. ἐδόες, αἱ τέλειαι. δαμάλιδες, ἢ πόρτιες, αἱ μήπω ὑπ' ζυγὸν ἐλθοῦσαι, μηδ' ὀχηθεῖσαι. αἱ πόρτιες δὲ, ἢ ἔπ' ἀπτέλεσθραι τῶν δαμάλεων. ὠθῆ τῶν ἀρρένων, μόσχοι τὰ νεογνά, θ τὰ ὑπὸ ταῖς μητράσιν ἔτι. ταῦροι δὲ οἱ τέλειοι. ἔστι δὲ, ἡ δαμάλης τ' δαμάλεως. οἱ πλικταὶ δ' ἐ, ἢ ἡ δαμάλη τ' δαμάλης λέγουσιν. ἀφ' οὗ ἐνταῦθα, αἱ δαμάλαι. ¶ Ἦνθ' Ἑρμᾶς. ἦλθεν ὁ Ἑρμῆς πρώτιστος. ἢ ὡς Φίλος Δαφνίδος, ἢ ὡς ἐρασθείς. Θ' δὲ λείσγ ζέφυσιν οἱ δωδεκάτοι οὐ πολύτε,

ἀλλ'

ἀλλ' ὅταν αὐξ' ἀθ ἢ τ ΒΦέρηται. οἷον, βέλπτος, βένδιος, φίλτατος, φίνταρος. οὕτως δ' καὶ ἀ ἤνυθ' ἑς μᾶς. Ηνθ' ὁ πρίαπος. οἰκείως, ἀγροῖκος ΒΦ ἦν ὁ πρίαπος ὡς Ε ὁ Δάφνις. ἴσως δὲ καὶ λοσ ὑὸς ἀφο λότης. Αλλως ἡ ἐρωμένη τ Δαφνιδος, ἢ ὡς ὑὸς ἀφο λότης. Ε κἤφα, Ε ἔφη, ἔσι δὲ πάθος ἔκλισις, ἡ κρᾶσις. Ε Λ δέπεκόρα. ἀ ἐξῆς, ἡ δ' ἐκόρη ἀνὰ πᾶ Ε ἀν Γὴν κρήνην ζητῶσα σι. δ' μέσα ὁ σίχος ἀ ἀρ χετε βωκολικᾶς. Ποσὶ φορεῖτη. μανικωλῶς φέρετη, καθόλα τὰ εἰς τα λήγοντα ῥήματα ὅταν ἔχῃ ἀ ν πρὸ αλη γόμω) ἢ περιπιπώμω) πλοξύνουσιν οἱ σωρι εῖοι. ὅταν δὲ βαρυνόμενον, ὁμοίως ἡμῖν ἐκφέρουσιν. Ε Αρχετε βωκολικᾶς μῶσαι. γραφεται, μῶσαι πάλιν. ἀ πάλιν, ἀξ ὑποστροφῆς ἀρχὴν ποιούμενος. φησίν. αἱ πεδιγραφαὶ ἢ συσταλουσι τὰς ὠδάς. ἀ ἢ ἀρ χετε βωκολικᾶς, λέπτη ἐποιδῆς τάξιν ἔχει. Ε Ζα πεῦξα, αἰολικόν. συναπτέον δὲ οὕτως τοῖς ἑπομένοις. ἀν Ιὴ ἢ πλανᾶτη ζητοῦσα σι. εἰρωνευόμενος δὲ λέγει πρὸς αὐτὸν οὕτως. αὐτὸς μᾶλλον ἐζήτει σὲ οὕτως Ε λύσε ρως. πότε δέ φασιν ὅπου δὴ τὴν νύμφην, ἀλλὰ σὲ τὸν βασιλέως θυγατέρα δ' ἣν ἐπόησάτα. Αλλως. Ζα πεῦξα, εἰρωνεύεται λέγων. ζητεῖ δὲ αὐτὸς μᾶλλον, οὐ ζη πεῖται ὑπὸ τῆ νύμφης. ἢ ἡ πλανωμένη κόσ ὁ λόγος. Ε δύσερώς τις ἄρα, δύσκολον ἔρωτα ἔχῃς ἢ παν τελῶς ἀπεσομένην χαλεπὸν. ζητεῖς δὲ ἡ νύμφη πειρᾶν

τῃ. πρηγορῆσαι θέλων, οὗτος φησὶ πρὸς αὐτόν. Ἄλλως.
Τὸ πᾶν. ἦλθεν ὁ ἑρμῆς πρώτιστος ἀπὸ τοῦ ὄρους. εἶπε δὲ
τῷ Δάφνιδι, τίς σε κατα τρύχει. ἤγουν, δαπανᾷ, φθεί
ρει; τίνος ἕνεκα ὦ ἀγαθὲ κατὰ τοσοῦτον ἔρασαι, ἀντὶ
τοῦ ἐρᾶς; ἦλθον οἱ βουκόλοι μετὰ δὲ ἑρμῆν δηλονότι.
ἦλθ) οἱ πριμένες, οἱ αἰπόλοι, πάντες ἀνηρώτ τὴν κα
κὸν ἔπαθεν. ἦλθεν ὁ πρίαπος καὶ ἔφη. ὦ Δάφνι τάλαν,
ἤγουν, ἄθλιε. τί σὲ τήκει. ἤγουν, διαῤῥέει, φθείρει; ἡ δὲ κό
ρη ἀνὰ πᾶσαν πηγήν, ἀνὰ πάντα τὰ ἄλση, φέρεται
τοῖς ποσὶ ζητοῦσά σε δηλονότι. πραμυθούμενος δὲ αὐ
δὲ οὗτος λέγει δυσερώς τις ἄγαν εἶ. ἤγουν οὐκ εἰδὼς ἐ
ρᾶν. οὐ καλῶς διοικῆσαι δὲ σαυτοῦ ἔρωτα δυνάμενος. καὶ
ἀμήχανος. ἤγουν, ὑπ' οὐδεμιᾶς μηχανῆς μετριώτερος
περὶ δὲ ἔρωτα γενέσθαι δυνάμενος. Βούτας μὲν ἐλέγεν
βουκόλος ὢν φησὶν, οὐ κατὰ τοὺς βουκόλους ἐρᾶς. πρὸ ὅ
σον οἱ μὲν βουκόλοι πρὸς τὰ ἀφροδίσια ἐγκρατεῖς, οἱ δὲ
αἰπόλοι, λάγνοι. ἡ δὲ αἰτία, ὅτι κατωφερέστεραι οὖ
σαι αἱ αἶγες, δελεάζουσι τοὺς αἰπόλους. Ἄλλως. Παροι
μία οὗτος, ὡς τοῦ ἡσύχων μὲν πρῶτον τὸν ἡμέρων, ἔπειτα
δὲ ἀγρίων. οἱ δὲ βόες, ἥμεροί εἰσιν. ἀπὸ γοῦν τοῦ βοσκομέ
νων τὸν οἱ βόσκοντες αὐτοὺς τοιοῦτοι λέγοντες. αἱ δὲ αἶγες
ἄγριαι. πρόσον καὶ εἰς τὰ ὕψη τῶν ὀρῶν, τὸν εἰς κρημνώ
δεις τόπους βόσκοντες. ἀπὸ τούτων δὲ καὶ οἱ αἰπόλοι, τοι
οῦτοι λέγοντες. Ὠπόλος. ἀντὶ τοῦ ὁ αἰπόλος. γίνετε ἀ
κατὰ συναίρεσιν, τοῦ ὁ καὶ εἰς ὠμέγα. μένοντος προσε

γραμμέ

γραμμένα τ' ἴ. οἷον, ὁ ἀπόλος. ὦ πόλος. οἱ ἀπόλοι ὦ πόλοι. ἄλλως. Βούτας μεν. ὁ νοῦς. βακόλος μὲν ἐλέπων. νῦν δ' ὠμοίωται αὐθις ἀπόλλω. ὅτι δ' ταυτόν ἐστιν, ὥσπερ εἰ ἔλεγεν, οὐκ ἀξίως τ' σαυτ' τάξεως ἀνετέθης. βακόλος ἢν ὤν, ὠφειλες μεπαλοπρεπῶς ἔχειν. μ' πεννάως δ' ἔρωτας μ' τὰ συμπίπλοντα λύπαθι φέρειν. νῦν δ' ὡς ἔοικεν ἐλέγε μόνον βακόλος. τῇ ἀληθείᾳ δ' οὐκ εἶ, μικροπρεπῶς ὀγκεί μμος. Ⓒ ριαῦτα πάσχων, οἷα ἂν ἀπόλος ἀνὴρ ἔπαθε. πρὸς ὃ ἐπάγει. ὁ ἀπόλος ὅτε ὁρᾷ τὰς μηκάδας. ἤγαγε τὰς αἶγας δια, ἀντὶ τ' ὅπως ὡς ῥᾳθυμαϊκῶς, βατεύντ, ἤγαγε βατεύοντ, μὴς τὰ γάλως μίγνωται, τήκετ κατὰ δ' ὀφθαλμούς. ἤγαγε. ὀχεῖται, φθείρεται. ὅλως οὐ τὰ γάλως αὐδ' ἐπένθο. μ' σὺ ἐπίστασαι ὁρᾶς τὰς πληθένους ὅπως γελῶσι, τήκη δ' ὀφθαλμοὺς, ὅλως οὐ σὺν αὐταῖς χορεύεις. Ⓒ τὸ δ' οὐδέν πτε λέξας ὁ βακόλος. πρὸς τύχης δ' οὓς τινας ἄνωθεν ἐπῆλθε, περὶ δ' βούτας δ' πριμένας, Ⓒ δ' ἀπόλους, ἐν πείπην μ' δ' λοιπὸς, οὐδ' ἐφθέγξατο ὁ βακόλος. περὶ ὁ σάφνις. Ⓒ ἀλλ' ἐν αὐτῷ. ἀλλ' ἐν αὐτ' ἔρωτα ἐωέραινε, καὶ δ' νύνυε μέχρι Ⓒ τ' μοίρας. ὅτ' ἀνχῶς. ἐὰν μὲν γὰρ ἐκτείνωμεν δ' ἄσ, σημαίνει γενικὴν πῶπυ. ἐὰν δὲ συστέλωμεν αὐ δ', ἀϊδιαϊκὴν τ' πληθυντικῶν σωεικῶς. ἐκεῖνοι μ' τὰς πρ' ἡμῖν ἐκφερομένας δ' θείας τῶν πληθυντικῶν δ' ἕλκει ἀφθόγγου, δ' τοιες ἐκφέρουσιν. ἄλλως.

Τῶσδε δούλην. πρὸς τύραννος, ἤγουν θεὸν νομεῖς Θ θεμπρίαπον, οὐ λέγει ἔλεξεν, ἀντὶ τοῦ οὐ λέγει ἀπεκείνατο ὁ Εσκόλιος. ἀλλὰ θέλων ἑαυτὸν ἀπεκείνου ἀλγεινὸν ἔρωτα, καὶ εἰς θ τέλος ἤνυσε, ἤγουν, ἔπαυσε δὲ Θ μοίρας. ἤγουν, ὁ ἡ μοῖρα αὐτῷ ἀπεκλήρωσεν. Ηνθε μὲν ἀδεῖα. ἦλθε δ' ἡ ἀδεῖα κύπρις γελῶσα καὶ ἔφη. Σοὶ τί ἐστ' ἄρα λέγε ἐλυπήθης ἔρωτος ἢ ἐκαμμφθῆς; τοῦτ' ἐστὶ μοι τῆσμῷ λελεγμένως φησὶν ἡ κύπρις. Εὖ γε λίσσοίον λοιδορεῖται δ' ἐστὶ ἐνάντια, ἀλλ' ἀλλ' ὡς. Τὸ ἀδεῖα. Θ ἀδέα ποιητικῶς λέγεται. ἐὰν δὲ γραφῇ τις δῆ ἐστὶ. ἀδέα ἡ λύσις θυγάτηρ, ἐναντίως σοι λέγεται. θέλει γὰρ εἰπεῖν φανερῶς μὴν πλάσῃ, λανθάνῃ δὲ ἐρυνομένην τῆς τοῦ δάφνιδος. τοῦτ' ἐστὶ μυκτηρισμῷ λέγει ἡ ἀφροδίτη. ἀλλως. Ηνθε μὲν ἀδεῖα. ἦλθε μὴν, Θ ἡ κύπρις ἡδεῖα γελῶσα. λάθρα μὲν γελῶσα, ἐαρὺν δὲ θυμὸν, ἤτουν, ἐαρεῖαν ὀργὴν ἀνέχουσα, ῥυτέσιν, ἀναστειμένη. ἐαρεῖα δὲ ὀργὴ, ἣν οὐκ ἄν τις ἐάσῃ σε ἐνέγκαι, Θ εἶπε. σὺ δὲ ὦ δάφνι κατεύχῃ, ἀντὶ τοῦ εὔχῃ. ἐγκαυχῶ λυγξεῖν, ἤγουν λυπήσῃν, κατὰ παλαίσῃν δὲν ἔρωτα. ἆρ' οὐκ αὐθις ὑπὸ τοῦ ἔρωτος τοῦ ἀλγεινοῦ ἐλυπήθης; τοῦ σωφρονέων ἢ τοῦ ἐστίν. ἐπεὶ καὶ οὗτοι τῆς τοῦ μέλους τοῦ ἐνδρυπτικοῦ, λυγξῶ λέγεσιν ὡς πλέξω, ὃς ἀνάγκης ἡ ἐλυπήθης λέγεσιν τῆς τοῦ παθητικοῦ ἀορίστου ὡς ἐπλέχθης. Αλλως λυγξεῖν. καταλῦσαι, ῥυτέσι, περιέπειν τοῦ ἔρωτος

ρος ἐγκαυχᾶ. ἴσως δ' ὁ Δάφνις μεγαλοῤῥημονήσας
εἰς τὴν θεὸν, ταύτην ὑπέχθετο τὴν ποινὴν ἢ τιμωρίαν.
ἢ λυπξεῖν, ῥῖς βερπίοις λῦσαι. ἢρι δῆσαι λύπις δ'
ὁ δεσμεύθη. ἡ Ὁμηρος. Δίθη μόχοισι λύγδιν. ἢ θλά
σαι. ἁπλῶς δ' ὁ λύγδος λ-γδυσι δέ ἡ δ' ἀμαυρώσθη
δηλοῦν. λυγρὰ δ' τὰ σκοτεινά. ἢ λυγξεῖν, καμμῦσαι,
δεσμεύσαι, λυπῆσαι. ☪ δωρικῶς λυγξῶ, ἀπὸ τοῦ λύ
γθ', δ' ὄρπον, καὶ ὁ δεσμός. ἴσως γὰρ ὁ Δάφνις τὸ
εἰσεσθῆ τοὺς ἔρωτας μεγαλοῤῥημονήσας, ταύτῃ ἔπα
θε τὴν ποινήν ☪ Τὰν δ' ἀρχ' ὦ Δάφνις ποταμεί
βθο. πρὸς ταύτῃ δὲ ὁ Δάφνις ἠμείβθο. ἀντὶ τοῦ ἠ
μείφθη, ἤρξατο, ἀπεκρίνατο. ὦ κύπρις βαρεῖα, ἦρξεν
ἐπαχθής. βαρὺ δ' ὄγκος, ὦ ἐναντίον δ' κοῦφον. ἀφ' οὗ
βαρὺς, ὁ δυσκίνητος, ἡ ὀπαχθής. ☪ Κύπρι νεμέση
τὰ, ἦγον, ἀξία μέμψεως. κύπρι ἀπεχθὴς ἦγον μεμε
σημένη ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων. ἤδη δ' ὁ ἥλιος φάσσει ἡ
μῖν πάντα, ἦγον δηλοῖ, φανερὰ ποιεῖ. δύναται δὲ καὶ τὴν με
τὰ τοῦ ἄρεος αὐδὴν μίξιν λέγει, ἣν ἐσήψεν ὁ ἥλιος. δη
λύκει ὁ Δάφνις. ἦγον ἐκλείπει. ἀπεβέννυται, καὶ ἐν
τῷ ἄδηλα κακὸν ἄλγος ἔσται τοῦ ἔρωτος, ὥσπερ ἐν τῇ
ζωῇ δηλονότι. δηλοῖ γὰρ ἀντιπάξασθαι πρὸς τὸν ἔρωτα.
διὸ καὶ ταύτῃ αὖθις αὐτῷ τὴν νίκην ἐπάνεγκε. τὸ
δὲ ἄμμιν, ἡμῖν ἦν. ἡ ξοπερ τοὶ εἰς ἡ ☪ δωρικῶς, ☪ καὶ εἰς
προσθέσει τὸ μ αἰολικῶς, καὶ ἐν ἀφαιρέσει τὸ ἁ.
νν, ἄμμιν. ☪ Οὐ, λέπεται τὰν κύπριν. τὸ δὲ, δασύνε

ται. ἔστι δὲ ἀντὶ τοῦ ὀρθ. λείπει δὲ καὶ κατὰ χύναι ἵν' ᾖ Θ' ὅλον, ὄρυ ὁ βακόλος ἀγχίσης, τὰν Κύπριν, ἢ τὴν ἀφροδίτην, καταχύναι λέγει. ¶ Ἀγχίσης δὲ ὁ Αἰνείας πατὴρ, κατὰ τὴν ἰδίωμα ἐμίτην ἀφροδίτην, καὶ Αἰνείαν ἐγέννησεν. ὡς ἔξης δὲ Φέρει. ἔρωτε πτ' Ἴλαν, ἔρωτε πτ' Ἀγχίσαν. ἀντὶ τοῦ ἀπελθε πρὸς Θὴν βακόλαν Ἀγχίσην. βακόλον δὲ ἢ Ὅμηρος Θὴν Ἀγχίσην φησίν. Ἡμῖν δ' ἀγχίσην τέκε βακολέοντα. ἄλλοι δέ, οὐ πρόσπακούσασι δὲ καταχύναι. ἢ δὲ ἰδη ὄρος Τροίας. δύνατε δὲ καὶ πάντα τὰ ὄρη, τὰ ἰδίᾳ τῇ προσηγορίᾳ καλεῖσθαι, ἀπὸ τοῦ ἰδίου τὴν θάσιν. ἀφ' ὑψηλοῦ γάρ τις ἐστὶν ὁ μῶμος, δύναται πόρρω ἰδεῖν. καλεῖται δὲ ἴδη, καὶ ὄρος κρήτης. ¶ Τινὲς δρυές. ὥστε σκέπειν Θὴν Ἀγχίσην συνερχόμενον αὐτῇ. ἢ ὥστε σκέπειν σε συνερχομένην ἐφ' Ἀγχίσῃ. ἐνταῦθα δὲ κύπελλον. τὰ πόμα ἡ βοτάνη. ¶ μὴ δυναμένη σκέπειν σε. κύπελλον δὲ ἤ τινες λέγουσι πῶμ' ἡμῖν βούκολον. ¶ Ὡδὴ καλὸν βομβεῦντα. ἀντὶ τοῦ κατηπορημένας ἐν ἀκρασίαις εὑρήσεις τὰς μελίσσας εἰ πρὸς ἡμᾶς ἥκεσθε τὸ βόμβου τοῦ ὁδοιπόροις ἐπαγομένας. Σμίνη δὲ, τὰ τῶν μελισσῶν ἀγγεῖα, ὡς Ἡσίοδος. Ὡς δ' ὅταν ἐν σμίνεσι καπνὸν φορέωσι μέλισσαι. Ἄλλως. Ὀνοῦσ, ἔρπε πτ' ἴδαν, ἔρπε ἀντὶ τοῦ ἀπέρχου πρὸς τὴν ἴδαν, ὅπου λέγεται ὁ βακόλος τὴν κύπριν γνῶναι ἀφ' οὗ πέρχου πρὸς Θὴν Ἀγχίσην, οὗπερ ἦν ὁ βακόλος, ὃν λέ

γουσι

γουσι συγγενέσθαι αὐτῇ ἐν τῇ ἴδῃ. Τηνεὶ δρύες. ἐκεῖ δρύ
ες κρύπτειν σε δηλονότι δυνάμεναι. ὧδε, ἤγουν ἐνταῦ
θα, κύπειρος. βοτάνη τίς ἐστιν αὐτῇ μικρὰ καὶ εὐώδης.
ὧδε μέλισσαι βομβοῦσιν ἐμμελῶς πρὸς τὶ σμήνεσιν, ἀν
τὶ τοῦ ἐν τοῖς σίμβλοις. ἐπαγόμεναι δηλονότι τοὺς ὁδί
τας. ¶ Ὡραῖος χ' ὦ δωνις. ἀντὶ τοῦ τρυφερός. ὅθεν καὶ τὸ
θρύπτεσθαι, ὡραΐζεσθαι φησὶ Μένανδρος. Ὡραΐζεθ' ἡ τύ
χη πρὸς τοὺς βίους. ἢ ἀντὶ τοῦ ἀκμάζων, ὡς καὶ Ἡσίοδος.
Ὡραίαν δὲ γυναῖκα τεὸν πρὸς τὶ οἶκον ἄγεσθαι. Ἄλλως ὁ
νοῦς. Ὡραῖος χ' ὦ δωνις. ἤγουν, ἀκμαίζων καὶ εὐειδής.
ἐπεὶ ὃς μῆλα ἤγουν πρόβατα βόσκει καὶ πτῶκας ἤγουν
λαγωοὺς τοξεύει. ὅτι γὰρ τὸ βάλλει. καὶ πάντα τὰ θη
ρία. ἢ καὶ θηρία τἄλλα (γράφετε δὲ καὶ οὕτω) διώκει.
τουτέστιν ἀγρεύει. σκώπτει δὲ αὐτὴν ὡς ἐρῶσαν τοῦ ἀδώ
νιδος. τοῦ δὲ πτῶκας τὸ ἄσ, μακρόν. οἱ γὰρ δωριεῖς τῶν
εἰς ες ληγόντων εὐθειῶν τῶν πληθυντικῶν, ὁμοίως πα
ροξύνουσι καὶ μακρὸν ἔχουσι τὸ ἀθόας, τρώας, ὅτι τὰς
πρὸς ἡμῖν εἰς ες λήγουσας εὐθείας τῶν πληθυντικῶν ἐκεῖ
νοι δὲ τῆ αι προφέρουσιν. Ὡραῖος χ' ὦ δωνις. ¶ Ἱστορία
κινύρου τοῦ Ἀπόλλωνος, καὶ σμύρνης θυγάτηρ μοῖρα, ἥ
τις κατὰ μῆνιν ἀφοδίτης ἠράσθη τοῦ πατρός. ὅτι λύσα
σα τὰς τρίχας, οὐδὲ ἀφοδίτην ἔφη ἔχειν τοιαύτας. ἐλάν
θανε δὲ τὸν πατέρα στολιζομένη, ὃς συναναμιγνυμένη
ὡς θεράπαινα. ὕστερον δὲ ἐγκυμονοῦσα, καὶ γεννῶσα τὸν
ἄδωνιν, ἐφωράθη· ἐφ' οἷς αἰσθομένη, ἢ αἰσχυνομένη,

κὔξαρο εἰς ὁμεόνθμον φόϑν μετα Μαγῆναι. Τ Λὔθι, ὅπως σάσι τινὲς ποιεῖ πῶσιν, ἀλλ' ἁμαρτάνουσι. τὰ γὰρ ἀποτακτικὰ τ ῥημάτων ὡς φησι λεπίνης, ὁμοίως ἡμῖν προφέρουσιν οἱ ϑωμεῖς. Αλλως. Αὔϑις ὅρα ὅπως ἐοῦ ϑ σήσῃ τὸ νῦ τοῦ τ Διομήδης. μ' λέγει ὅπ ϑν Δάφνιν νικῶ ϑν ϑσκόλον, ἀλλὰ σὺ μὴ ὀράνει, καὶ μάχεσθαι. Τ Ω λύκοι, ἰὼ ϑῶες, ὦ ἀνὰ ὧρεα φωλάδες ἄρκτοι. οὐ μόνον τὸν φωλάδας καλεῖ, ἀλλ' ὅτι ὡς φησι Θεόφραστος μ' σὼ πᾶσος ἐν ϑῷ περὶ ἄρκτων, φωλεοῖς οἱ ἄρκτοι χῶντ, Τ πλὴν φωλεύσει χρόνον. ἢ ὅτι μόναι τῶν ἄλλων ϑηρίων οἱ ἄρκτοι τίκτουσι, μ' φωλεοῖς ἢ κλίνεται, ἢ φωλάδες εἰ κατάσκετοι. Τ Χαῖρε ϑ ὁ ϑσκόλος ὑμῖν. ὡς ἀπὸ ϑμῶν φησι ζωῆς ὧδε φησί. ϑ' ἢ χαίρῃν, ἐνίοτε μὴν τῶν ἀποδημίας λέπεται, ἐνίοτε ἢ προσ ϑτόρβυσιν ἀπλῶς σημαίνῃ. ὁ ϑσκόλος ὑμῖν ἐγὼ ὁ Δάφνις, οὐκέτι κατὰ τὴν ὕλιν ἀναστρεφόμενος ϑηλονότι. οὐκέτι καὶ τὰ ϑὸ ϑρυμοὺ, οὐ καὶ τὰ ἄλση. ϑ' αὐ λέπει ὕλην ἄλσος. ϑρυμὸς ἢ, ὅσ μ' ϑρυμῶν λέγεται. Τ Καῖς' ἀρέϑοις ποτ' ἐν συρακούσαις φησὶ κελίας. εἰς ἣν εἰσρεῖ ὁ ὄζ ἀρκασίας ἀλφειὲς ποταμός. ἢ ἀρέϑουσα κρήνη ἐν συρακούσαισ. ἢ ἐν σικελίᾳ. ἢ φασὶ δ' οἱ πελάγιοι ἀλφιὸν ἄξιν. ὥς φησιν ὁ βυκος περὶ σοφῶν περὶ τ ὀλυμπίας φιάλης. Αλλως. ὅτι ἀρέϑοις σικελικὴ κρήνη, πρόδηλ. δικεῖ δ' ὑπ' ἀλφειοῦ τῶν ῥοῦϑ. ἔστι ἢ μ' οὐσία ἀρέϑοις. μ' ἄλλη ἐν σαμῳ. περὶ κόρακος

κόρακος πέτρη, καὶ ἐπὶ κρήνη ἀρεθούσῃ. χαριέντως δὲ
καὶ ἐπαφόδιτός φησιν, ὅτι ἀρεθούσας καλοῦσι τὰς κρή-
νας. Ἄλλως. Ἀρέθουσα πηγὴ ἐν σικελίᾳ, ἧς ἔλεγον ἐ-
ρᾶν δὲν ἀλφειὸν δὲν ποταμόν. Καὶ ποταμοὶ οἵ τινες
χεῖτε καλὸν ὕδωρ, ἢ καθαρὸν, ἢ μετὰ κάλλους ῥέον.
Ⓣ Κατὰ θύμβριδος. Ποταμὸν σικελίας εἶναι φασὶ καὶ
ὄντων. Ἄλλως. Θύμβρις κατά τινα γλῶσσαν ἡ θάλασ-
σα. τινὲς δὲ σικελίας ποταμὸν ἔφησαν θύμβριδα.
ἢ θύμβρις, ποταμὸς σικελίας. ἐφ' ὧ, μυθεύετε Ἡρα-
κλῆς τὰς ἐκ τῆς ἐρεθείας βοῦς ἐλαύνων ἐνταῦθα ἀ-
φίκετο. γενομένου δὲ χειμῶνος ἀνυπερβλήτου, χῶσαι
δὲν ποταμὸν, καὶ ἐπίπεδον ποιῆσαι. ἐφ' ὃν οἱ κέφαλοι δὲ
δείκνυντες κατοικοῦντες. ἀσκληπιάδης δὲ ὁ μερλεα-
νὸς, δὲ τοῦ δ γραφεῖ δύμβρις. ἡ κατὰ γλῶσσαν θάλασ-
σα. ἄλλοι δὲ ὑπὸ τύμβριδος. ἔστι δὲ καὶ οὗτος, ποταμὸς σι-
κελίας. Δάφνις ἐγὼν ὅδε κατ' ἐπανάληψιν τοῦ τοῦ λέ-
γεται, πρὸς δὲ ὁ βουκόλος ὔμμιν ἀποδιδόμενον. ἡ δὲ συ-
νέχεια τοῦ λόγου, οὕτως ἔχει. ὁ βουκόλος ὑμῖν ἐγὼ ὁ Δά-
φνις, οὐκέτι ἀναστραφήσομαι κατὰ τὴν ὕλην καὶ τοὺς δρυ-
μοὺς, καὶ τὰ ἄλση, ὁ Δάφνις ἐγὼ οὗτος ἐκεῖνος ὁ τὰς βοῦς
ἐνταῦθα βόσκων. ὁ Δάφνις ὁ τοὺς ταύρους, καὶ τὰς δαμά-
λεις ἐνταῦθα πατίζων. δὲ δὲ χαῖρε ἀρέθουσα Ⓣ δὲ ἑξῆς μέ-
χρι τοῦ Δάφνις ἐγὼ, δὲ μέσου. Ⓣ Ὦ πὰν πάν. πρωτικὴ
ἐπανάληψις, εἰ μή τις πιθανεύοιτο λέγων, ὡς ὁ νοῦς ἐστὶ
τοιοῦτος. ὦ δὲ πᾶν σὺ ὦ πάν, ἵνα δὲ μὲν πρῶτον περι-

σαθῇ, δ' ἢ πλύτερον ὀξυννηθῇ. δ'νσ δ' ἐπᾶνα, οἱ μὲν Πηνελόπης Ὀδυσσέως, ἢ Ἑρμοῦ. ἄλλοι δ' νἱὸς καὶ Καλλιστοῦς. ἕτεροι δ' αἰθέρος ἢ οὐρανίδος, ἢ νυκτίδος. ἔνιοι δ' οὐρανοῦ καὶ γῆς. Λυκαίου ὑπὸ τοῦ λυκαίφ φησὶ χωρίῳ, καλουμένῳ καλλιστοῦς, εἰς ὃ ἐλθοῦσαν τὴν λυκάονος καλλιστὼ θυγατέρα ἄρκτον ὀργεν, ὑπὲρ Ἑρμοῦ ξαφῆναι. ἣν φησιν Ἄρατος ἐν οὐρανῷ ἀστερίδη. Μέπε μαίναλον. Μαίναλον ὄρος Ἀρκαδίας, ἀπὸ Μαινάλου τοῦ λυκάονος υἱοῦ Ἑρμοῦ. ἔνθα ἡ Ἀταλάντη τοῦ ἰάσονι πρέσχε δόρυ ξένιον. Δεξιτερῇ δ' ἔλεν ἔγχος ἑκηβόλον ὀρ' Ἀταλάντη Μαινάλῳ ἐν πτελεοῖς ξείνιον ἐγχος ἔλικας ἢ λίπαρέιον. τ' ὄρους δ' ἀκρωτήριον, πρὸς δ' ὑδρεῖαι ῥοαὶ τοῦ ἑρμοῦ, ἢ ὠγῶν ὕδασιν. ἢ ὄνομα πόλεως, πρὸς τοῦ ὀρείου τοῦ ἀχαϊκῶ, ὃ ἀπὸ πύρου τάφρα κεφαλή. Ὅμηρος. λίπαρὸν πεδὰ τύμβον. εἰς ὃν φασι τὰ εἰσερχόμενα ξῶα ἄπνοα πίνεσθαι. λαγὸς ὁ ἢ, ἢ ἀγρὸν ἑκατὸν ἀρούρας ἔχων, δ' ἐν αὐτῷ πονόμενα. ἀλλως. ὀνοῦς. Ὡς ἀν Πάν, εἴτε εἰς κατὰ τὰ ὄρη τὰ μακρά, ἢ γῆν, τὰ δὲ πρὸ νίκοντα τοῦ λυκαίου. ὄρος ἢ Ἀρκαδίας δ' λύκαιον, εἴτε σύγκειται δ' μέγα Μαίναλον, ὄρος ἐν Ἀρκαδίας. ἐλθὲ δὲ τὴν νῆσον τὴν σικελὴν, ἀντὶ τοῦ τὴν σικελικὴν. τ' ἐλίκης ἢ δ' ρίον κατάλιπε, ἃ δ' ὑψηλὸν μνῆμα ἐκεῖνο τοῦ ἡρωὸς τοῦ λυκάονος. ἤγουν τοῦ Μαινάλου, ἀφ' οὗ δ' ὄρος Μαίναλον, ὃ ἐν τοῖς θεοῖς ὅτι θαυμαζόμενον. δ' ἢ ρίον

ἄκρω

ἀκρωτήριον ὄφρυ· πλοπρυνήσω, ἐναντίως τοῦ καλουμένου ἀντιπέρα πεφαμμένον. Εἶτε λήγητε, ὥσπερ ἤρξασθε, οὕτω μὴ λήγοιτε πρὶν ἂν θάκελθυματικὸν ἐπιφώνημα εἴπητε, ἀντὶ τοῦ ἄπετε. Ἔνθ' ὦ ναξ. ἐλθὲ ὦ ἄναξ, μὴ τὴν δὲ καλὴν σύριγγα τὴν γλυκύφωνον, ἣν δὲ μελίπνουν, ἐκκηροῦ βύτακρυ οὖσαν περὶ δὲ χεῖλος ἑλικτὴν, ἣν ἂν πεφλεμένην, φέρε. ἀντὶ τοῦ λάβε. ὄντως γὰρ ἐγὼ ὑπὸ τοῦ ἔρωτος ἤδη ἔλκομαι εἰς δὲν ἄδην. εὐτακρυ ἡ λέγει δὲν κηρὸν, ὡς βύκόλως τὸν γνύμφιον, μὴ μελίπνουν, τὴν δὲ ὠλίγαν δὲ δὲν κηρόν. Ἄλλως. δὲ ἐξῆς. λαβὲ τὴν σύριγγα τὴν ἐκ κηροῦ βύτακρυ περὶ δὲ χεῖλος εἰλουμένην ἐν τοῦ συρίζειν. Φορέοιτε βάρι. ἢ βάρος θλυκῶς λέπτη. ὁμοίως ἐνταῦθα μὴ ἡ νάρκισσος. πλὰ ἡ τοῦ Ἀριστοφάνης ἁρπονικῶς λέπτη. Εἶτ' ἀκεύθοισι κομάοι. Ἀρκυθος, εἶδος φυτοῦ ἀκανεώδους. δ' ἡ κομάοι ἀντὶ τοῦ ἀναθηλαι. Τὰ ἀπὸ ἐμφατα ἀντὶ προσπλυκῶν. Ἄλλως. Νῦν δ' ἴα μοὶ φορέοιτε. νῦν ἡ ἴα μοὶ αἱ βάρι φορέοιτε, ἀντὶ τοῦ φέρετε. ροτέσι, γίνατε, ἐκζέφετε, φέρετε ἡ αἱ ἄκανθαι. ἢ ἡ καλὴ ναρκισσος, κομάοι ἀντὶ τοῦ ἐλασσοῦται τοῖς ἀρκεύθοις ἀκανεώδους φυτὸν ἡ ἄρκυθος. δ' ἡ κομάοι, γίνεται ἀπὸ τοῦ κομέω κομῶ, ὁ λέπτου μόνον ἐπὶ τριχῶν, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ φυτῶν. θάλπτα ἡ ἐνηλαιμένα γινέσθω. καὶ τὰ δ' ἄνω πεπαμῶν χωροῦσιν αἱ πηγαί, μὴ ἡ πίτυς ὄχνας, ἔγρα ἅπαξ εἰρήκαι, ἀντὶ τοῦ ἐγείρω.

νησάτω, ἐκθρεψάτω, ἐπεὶ ὁ δάφνις ἀπεθνήσκει, Ὄχ
νας. ἀπίους καὶ ἀχραδάς. ἀχλάδας. ἀχλάδας μὲν δὴ
δ' ἐν τῷ ἐσθίεσθαι ὄχλησιν οἱονεὶ ἐμπριεῖν, ὀχλαδάς τι
νας οὔσας. ὄχνας δὲ ἀπὸ τοῦ ἄγχειν δοκεῖν. ἀπίους δὲ, ὅτι
πρῶτον ἐν πελοπεννήσῳ δοκοῦσι φῦναι, ἢ ἐλέγετο ἄπι
α. Κἀξ ὀρέων τοὶ σκῶπες. Ἀλέξανδρός φησι τοὺς σκῶ
πας οὐκ ἀστερπεῖς τῇ φωνῇ. διὸ καὶ πρὸς Ὁμήρῳ φησὶν
ὀρθῶς δοκεῖν γράφεσθαι. Σκῶπές τ' ἠρηκές τε. Οὐ
δεῖ γάρ φησι, γράφεσθαι χωρὶς τοῦ ς. οἱ δὲ σκῶπες φω
νὴν ἀσιᾶσι. Καλλίμαχος δέ φησι φθέγγεται, ὥσπερ
ἐπισκώπτων τῇ φωνῇ, ὅθεν καὶ οὕτω καλεῖται. τυραν
νίων δέ φησι σκῶπας τοὺς νυκτικόρακας. οἷον, σκιό
πας, τοὺς ἐν σκιᾷ ἔχοντας τὴν ὄπα. ἤγουν ἐν νυκτὶ ἔ
χοντας τὴν φωνήν. Ἄλλως. Ὁ τὼς κύνας ὦ λαφος
ἕλκοι. ἀντὶ τοῦ, ὁ τοὺς μαστοὺς τῶν κυνῶν, ὁ ἔλα
φος ἑλκέτω. καὶ ἐκ τῶν ὀρῶν οἱ σκῶπες ταῖς αὐδόσι
γαρύσαιντο. ἀντὶ τοῦ εἰς ἔριν φωνῆς ἐλθέτωσαν. σκῶπας
δὲ λέγουσιν εἶναι τοὺς νυκτικόρακας. Χ' ὡς μὲν τόσ' εἰ
πὼν, ἀπεπαύσατο. ἢ ἀνεπαύσατο. εὐφήμως δ' ἀπεθα
νεῖν ἀναπαύσασθαι ἔφη. καὶ Ὁμηρος. Ὡς ὁ μὲν αὖθι πε
σὼν, κοιμήσατο χάλκεον ὕπνον. Ταῦτα μὰν λίνα πάν
τα λελοίπει ἐπεπληρώκει δ' χρεών. καὶ Ὁμηρος. Γεί
νομένου ἐπένεισε λίνω, ὅτέ μιν τέκε μήτηρ (Λίν) δὲ οἱ
ποιηταὶ ἀντὶ ἐλίου συνάπτουσιν, ὅτι δ' λῖνον ἐκ γῆς.
Ὁ αὗται δὲ αἱ μοῖραι, ἐκ γῆς ἐπικλώθουσι τοῖς ζῶ

οις τὴν ἐκ γῆς ἀνάλιψιν. Εβαρύνεν. ῥυτέσιν, ἀπίθανε ἢ ὃν ἀχέροντα ἀλλοθι. Τὸν μοίζιστα φίλον. καθὸ πρῶτος εὗρε βακολικήν. Φίλον ἄνεφα. ὡς πάνυ οἰκείως λέγιβε. Αλλως. ὁ νοῦς. ἢ ὁ μὲν γὰρ ὕπτα ἐπὶ πόνων, ἀπεπαύετο. ἦν γὰρ, ἀπέπνευσεν. ἐτελεύτησεν ὃν βίον. ὃν δὲ ἡ ἀφορμὴ τὴν ὕβριν ἀνερρώσατο. ἦν γὰρ, ἀνακαλέσασθαι. ἀναζωώσασθαι. τὰς μὲν λίνα, ῥυτέσι τὰ νεύματα. τὰ ὑπὸ τῶν μοιρῶν ἐπ' αὐτῷ κλωθόμενα πάντα λελοίπει. ἦν γὰρ, ἀφέλιπεν, ἐπαύετο. ἢ ὁ Δάφνις λέγει ὃν ξοῦν τ' ἀχέροντος, ἀλλογενῆ ἐκλυσιν, ἦν γὰρ ἐκάλυπτεν ἡ δίνη. ῥυτέσιν ἡ συροφὴ τῶν ῥευμάτων τ' ἀχέροντος, ὃν ἄνδρα ὃν ὑπὸ τ' μεσσῶν φιλούμβρον. ὡς τῶν ὡσῶν ἀλογενῆ τῶν πρὸς φιλῶν αὐτοῖς ἢ μελούμβρον. Τὸν οὐ νύμφαισιν ἀπεχθῆ. ἦν γὰρ μὴ μισούμβρον ταῖς νύμφαις, ἀλλὰ ἢ ὑπ' αὐτ' ἀλογενῆ τὸ φιλούμβρον, καὶ ἴν' λίσσ τὰν αἶγα ἢ ὃ σκύφος. ἦν γὰρ, ὃ πατέλιον ὡς ἂν ἀμέλξας, ὡσυλλὴν ποιήσω ταῖς μούσαις, εἶπε ἀπατεῖνα πρὸς τὰς μούσας ἢ φησίν. τὸ μοῦσαι, χαίρετε πολλάκις. ῥυτέσιν, ἀσπάζομαι ὑμᾶς πολλάκις. ἐγὼδὲ χαίρειν ὑμῶν. Ἐσύσερον, ἦν γὰρ εἰς ὃ ἰδιον, ἄσπονδον ὕστερον. Πλήρες ριμέλιτος ἀντανυμία ὃ ῥῖ. εἴθε πένοιο ὃ καλὸν σκέμμα ὦ Οὐρσι, μέλιτος πεπλησμένον. Τ πλήρες ἰοὶ χαδόνων. γράφεται Τ πλήρες ὃ χαδόνες δὲ τὰ ἐκ τ κηρίων κηρία, ὡς φησιν Αριστοτέλης, διαλύειν

τος δέ, τοὺς κυρίους τοὺς ἔχοντας τῶν κυφίνων τοὺς γόνους, οἵπνες ἥλιν πριοῦσι ἐρῶμα. οἱ δ' ἐκ τοῦ ἀγροῦ τὸν κυρίων, ὧν δ' μέλι ἐστίετη. Καὶ ἀπ' αἰπόλω ἰχάδα. αἰπόλος, λῖμος τ' ἀττικῆς ἀπό τινος φυλῆς ἥρως αἰπόλος. ὅπη δ' αἰττικαὶ ἰχαλλοῦ ἡδέα, ἢ μή ὧν μαξιυρεῖ. ἔστι δ' ἡ λακωνικὸν χωρίον ἄμιλον. ἢ νῆς ἢ ὅπου τοῦτο ἡ νῆσος μεταξὺ κρήτης καὶ λακωνικῆς οὕτω καλουμένη. Ἄλλως. Πλῆρες ριχαδνῶν. ἦν δ' μέλιρος κυρίως, πειστὸν δ' ἐνταῦθα δ' ρί. ἢ ἀπ' αἰπόλεῖ θρέμματος ἰχάδα ἡδεῖαν. ἀντὶ τ' ἀπ' τ' ἀττικῆς. ἄμιλοι δ' λῖμος ἐν ταῖς ἀθήναις, ἐπὶ σύκῳ ἄλλως φέρεται. ἦν δ' ἐλαιον τέτταρος. ἢ νι λέρι. ἦν δ' ἰδοὺ δ' λέπας, θέασαι φίλος ὅπως καλὴν ὁσμὴν πέμπει. Ἐπὶ κραίνεσιν. ἐπὶ κρίναισι ταῖς τ' ὡρῶν δόξῃσι ἀπέπωλῶντι. ἀντὶ τ' ἀεί. ἐπεὶ ἀνθεῖ πάντα τότε. Ἄλλως. Δοκασπῖς. ἦν δ' ξίς. νομίσῃς πεπωλῶσθαι αὐδ', ὡσὶ ταῖς πικαῖς τ' ὡρῶν, οὕτως δεῖ δηλονότι ὡραῖον. Ὦ δ' ἴθι. ἦν δ' ὑρὸ ἐλθὲ κισσάιδα ὄνομα αἰγὸς ἡ κισσάιδα. ἢ ἡ πρὸς δ' πεννάχν ἀνάπυρος, θορμή. ἀπ' τ' κισσῶ δ' πενῶ, τ' ἄνθω δ' καίω. εἰ δὲ κινάιδα γράφεισι, κινάιδα δεῖν ἡ πρὸς δ' κινεῖσθαι ἀνάπυρος, ἦν δ' ν, ταχεῖα ἀπὸ τοῦ κινῶ, τοῦ ἄνθω δ' καίω. Ἄλλως. κισσάιδα ὄνομα αἰγός. ἐκ τοῦ κισσῶ καὶ τ' ἄνθω ἡ κισσὸν λευκὸν καιόμενον. αἰδὼ δ' λαμπρόν. ἐκ τ' λαμπροῦ γίνεται μεταληπτικῶς δ' λευκόν.

κόν. τὺ λέ. σὺ λὲ ἄμελπε αὐτήν. ἃ δὲ χίμβραι, οὐ μὴ σκιρτήσητε, τ' συννόμα δηλονότι σβρούμεναι μὴ ὀζάπος. ϑ' οὐ, ἀπ' κοινοῦ. ἤκουν, οὐ μὴ ϖῶ δηλονότι πόδ ξάγϑ ὑμῖν.

ΣΧΟΛΙΑ ΕΙΣ ΤΟ εἰδύλλιον ϛ.

Ἐπιγράφετ' ϑ' πὸν εἰδύλλιον, Φαρμακεύτρια, κέχρητ' δὲ ὁ Θεόκριτος ἐν τύτῳ σωρίδι ϖλαλέκτῳ. προλοσίζει ἢ σημαίδα. Πᾶμοι τὰ Δάφναφέρε ϑέσυλι, ϖᾶμοι τὰ φίλτρα. Στέφανον τὰν κελέβαν. στεφάνωσον τὴν κελέβιν. κελέβη δέ ἐστιν ὄνομα πόλεως. ἔστι ϑ' ἡ ϖτέλεον ξύλινον κυλικῶδες. δὺ φορεῖωνἐν ϖτελεοπόλει, ὃς τις ἐμὴν κελέβην ἀλυβαίαν μοῦνον ἀπηύρα. οἱὸς ἀώτω. προβάτου ἄνθει, ἀντὶ τ' ἐρίου. ὡς συνεργοῦντος ἢ ῥύπτα πρὸς τὰς Φαρμακείας ϑεραπεύετ'. Ἀλλως. στεφάνωσον τὴν κελέβην, ϖολλεπόταπτον ἡ ϑχαρέτῳ ἐρίῳ τ' προβάτου ϖολλοῦ φοινίκῳ, ἤκουν ϖολλοκοκκίνῳ. ξύλινον ἢ ϖτέρινον φασὶν εἶναι τὴν κελέβην. Ὡς δ' ἐμὸν βαρυνεῦντα. ἵνα δ' ἐμὸν φίλον ἄνδρα βασύνοιλά με, καὶ ἀδύσομαι, ἤτοι καὶ ϖατάξω. ἢ καὶ ϖατάξω. ἐν πυρὶ καίοντα τὰ ὀδόντα συντείνοντα τὰ φαλάγγια. ὥσπερ δ' λείβων λέπτ' μὲν ἀντὶ τ' ὠέν' λιν. λέπτ' ἢ ἀντὶ τ' χεῖν' ἀπλῶς, οὕτω καὶ δ' δύων λέπτ' μὲν ἀντὶ τ' τ' ϖλόντων ἀπαρχέσθ' καὶ

τὴν τῶν παλαιῶν χρῆσιν. ὄνυριν, οὐκ ἂν τὴν σφάτλην
ἔσθ' ἐτίθουν, ὡς οἱ νεώτεροι, ἀλλ' ὧν τὴν ἀπάρχεσθαι τῶν
πλησίον τῶν. ἐδόκουν ἐν τῷ ἐσθίειν, ἕλεγον ὠθεῖν τῶν σφα
γίων. λέγεται ἐν τῷ ἀντὶ τοῦ καίειν ἁπλῶς, οἷον ἐν πυρὶ τι
θέναι τί, καθὸ λέγεται ἐνταῦθα. ἵνα καταθήσομαι. ὁρι
σικὸν ἀντὶ ἀποτακτικοῦ, ὡσὲν τῷ, ἵνα εἰσδράμω ἄμ
φω. καρυνεῦντα, ἀντὶ τοῦ καρύνοντα. μέλλων ἀντὶ ἐνε
στῶτος. οὕτω καὶ συνεφώνει τῷ μέτρῳ, βραχὺ ἔχων δὲ
ῥύ. τὰ γὰρ ἀπὸ τοῦ ὑνω ῥήματα, ὧν τὰ μέλλοντας ἀεὶ
βραχὺ δὲ χρόνον ἔχουσιν. οἷον, κεύνω, κευνῶ, θερύνω,
θερυνῶ, πλατύνω, πλατυνῶ. Ἤραξεν. ἔκρασεν. ἀ
ραίσω, δι' ἑνὸς ρ, οἱ πλείονται δὲ ὅτε ἔχουσι χρείαν ἐκ
τείναι δὲ ἀ, καὶ ἕτερον ρ προσιθέασιν αὐτῷ, καὶ ἐν τῷ πλα
τακτικῷ ἐκκλίνοντες, δι' κοινὸν ἄῤῥαισον λέγουσι, τὴν
προσθήκην τοῦ ρ τὴν ἀρχὴν ἄυξοντες. Παλαίσραν. πα
λαίστρα ὁ τόπος ἔνθα παλαίουσι, καὶ αὐτὴ ἡ πάλη. ἐν
ταῦθα ἐν τῷ προτέρῳ λέπτῃ σημαινομένῳ. Ἀλλὰ
στλάγγα. Πίνδαρος φησὶν ἐν οἷς κεχωρισμένοις τῶν
παθέναν, ὅτι τῶν ἐρασῶν οἱ μὲν ἄνδρες εὔχονται δὴν
ἅλιον, αἱ δὲ γυναῖκες στλάγγα. Ἀλλως. τὰς ἔρωτι
κατεχομένας τὴν στλάγγα μετακαλεῖσθαι σύγκλησιν,
ὡς καὶ εὐεπιβούλους ποιεῖ, φαίδραν πράττουσαν ἐν τῷ
καλυμένῳ ἱπολύτῳ. καὶ ἀπὸ τοῦ ἔπραττον, ἔνιοι
φασὶν, ὅτι ἐπεσθίετο στάλαγμα νύξ. λέγεται δὲ οἷς κλε
πτομένοις ἔρωσι σιγῆς καὶ νυκτός. Μέναγδρος, ὦ νύξ,

σοὶ

σοὶ ϕ δεῖ πλεῖς) ἀφολήτης. ἢ ὅπ Ⓒ ἢ σελήνη περὶ "
ἐρωϊκὴν * τινὰ νεγοσήκη, πρὸ ϕ ταῖς ἴδ αὐτῷ πάἔρω
θεν κεχημένας συμπαύσει. ἢ ὅπ διὰ πυρὸς ἢ θεὸς, πᾶ ϕ ἐ
Ⓒ τόδε πάθος ριοῦρ. Τὴν γὰρ ποτεείσομαι. σοὶ ϕ ρωϊ
καλὸν ὕμνῳ πρόσυμνήσω ὦ σελήνη. Τᾷ χθονίᾳ δ' ἑκάλ.
τᾳ. τὴν ἑκάτην χθονίαν φασὶ θεὸν ϕ νεωτέρων
πρύτανιν, καθὰ Ⓒ σόφων. ἦραν μιχθεῖσαν δὶ γενῆ "
σαι πρῶτον. ὄνομα δ' ἐ αὐτῇ θέσθαι ἄγγελον. παῦ "
την δ' μετὰ τὴν γένησιν, ἐπὶ * ταῖς νύμφαις δεθῆ φασὶ
ναι πρὰ τοῦ δὸς ζέφεσθ, αὐξυνθεῖσαν δ, κλεῖ ϕ αι δ' σ' ῥοῖ ϕ
ᾶσας μύρον, ὦ δ' πρίσωρον αὐτ' αἶδον ἢν χριόμενον ϕ ζε
δοῦναι θύρωσιν τῇ φοίνικος θυγατρὶ, αἰθομένην τὴν
ἦραν Ⓒ ἐφορμῆσαι ϐαλομένην αὐτὴν κολάσαι, τὴ
νικαῦτα μὲν ῥ πρῶτον, εἰς γυναικὸς τερκύης οἶκον
καὶ αφυπεῖν. ἐκεῖθεν δ' πρὸς ἄνδρας νεκρὸν φέροντας.
ὅθεν ἴ μὲν ἦραν ἁρπᾶναι, ὃν δ' δ' τὸ καθαρεῖν κε καθεί
λεῖσαι ἀναλαβόντας καθάρσια. ἐκείνοις δὲ ὦδ' τὴν ζεν,
ἀχρῦσίαν λίμνην ἀπαγαγόντας ἀπίσαι. ὅθεν τὴν πεί
θεν ἀπεκεκληρῶσθ ῥοῖς πεντιῶσι, καὶ κατὰ χθονίαν κα
φασίν. Ἄλλως. Τῇ δ' ἡμέρᾳ μιχθεὶς ὀζεὶς, τεκνοῖ ἐ ϐαῤ
καὶ τὴν, ὀζὰ φέρεσαν ἰσχύϊ μ' μετέθε. ἢν δὲ τὸ γῆν πεμνοῖς.
φθῆναι δὲ τὸ παῖδος, πρὸς πᾶσι φόνῳ ἀναλάκτοισιν.
Ⓒ νῦν, ἄρτεμις καλεῖται, μ' φύλαξ, μ' σκοπὸς χος, μ'
φωσφόρος, ἡ χθονία. Τιὰν, μ' σκύλακες. δ' τ' σκύ
λακας ἐκφέρεσθ σεῖπα τῇ ἑκάτῃ. λευκοφάνης

ἐν λαταλεῦσι. Τί ἢ κυνίδιον λεπρὸν λευκὸν ἐπὶ τῇ θύρᾳ εἰς τὰς τριόδους. Ἄλλως. Σκύλακες τὰ μικρὰ τῶν κυνῶν. Ἀποκοπικὸν γάρ ὁ σκύλαξ. ἐνταῦθα δὲ σκύλακες, ἀντὶ τοῦ κύνες. τὴν ἑκάτην φασί, τὴν αὐτὴν εἶναι τῇ περσεφόνῃ. τὴν ἑκάτην δὲ καὶ τὴν σελήνην καλεῖσθαι, ὡς νυκτερινὰς θεὰς, καὶ τὰ καλὰ τὴν νύκτα προσφωνεῖσθαι. Ἀνάστεια, ἀεία, οἱ τάφοι. πρὸς δὲ ἐνεστίᾳ τῇ γῇ. ἢ πρὸς τὴν καλουμένην χθονίοις ἔργαν. ἄγαν γῆν. ἄδειν ἱδρῶ. ἑκάτας ἀπολλῶν. ἢ ἢ οὐκ ἄνδις ἀπεπλάσθην, ἢ δὲ δᾶδα ὠθητὰ κόν, πλὺν πέλαστε ἢ ἀντὶ τοῦ πλεμικά. ἵν' ἐγκυκλιται ἢ δαΐσ. τουτέστιν ἡ μάχη. ἢ προσπελάζουσα ταῖς δασί, τουτέστι φωσφόρος. ἐπεὶ ἡ αὐτὴ ἐστὶ τῇ σελήνῃ. Ἄλλως. Νεκύων ἀνάστεια. ἄγαν δὲ τῶν μνημάτων, καὶ τὰ μέλανος ἄμμος τῶν νεκρῶν. δαπανᾶν ἢ, σφόδρα πολυπραγμονεῖν καὶ ἐς τέλος ἄμμιν ὀπάζειν ἢ ἄγαν μέχρι τέλους πεπαμένε. Τὰς μαπίας ταύτας θρυῦσα χέρσον οὐλὴν οὔτε τῶν μαγίδων τὴν κίρκης, οὐδὲν ὅτε τῶν μαγίδων τὴν μυσικὰς. ὅτε τῶν μαγίδων τὴν ξανθῆς περιμήδης. Μήτε τὴν κίρκης. ἔα μὴ νῦν ἐν τῷ σε λανθάνω ὄρφ, ὅρμος ἀφικνύσῃ τὴν μυσικὰς, ἡ κίρκης, ἐν οἷς ἑκόπτον τὰ φάρμακα. Πορίμηδας. αὐτὴ δὲ ἐστιν ἡ πρὸ Ὁμήρου ἀγαμήδη λεγομένη, ἢ τόσα φάρμακα εἰδυῖα. ὅσα φέρει γθὼν. Ἰυγξ ἕλκε τὸ τέλος ἐμόν. Ἰυγξ, ὄργεον ἀφροδίτης, ὃ καὶ φίλημα κίνδυ συνορᾷ ὂν ἔχουσι πρὸς τὰς μειξίας. λέγουσι δὲ

καὶ

ἀ αὐδὲν δὲν ἔρωτα ἀπὸ τοῦ ἐνόντος ζώου ἴυγγα, ὥς φησι
Πίνδαρος, καὶ Ἀριστοτέλης ἐν τῷ περὶ ζώων μορίῳ, μεῖ
ζον πίννης αὐδὲ λέγων, ἢ κινάδος. ἡ παρὰ ῥωμαίοις σει
σοπυγὶς καλουμένη, δὴ δὲ πανταχοῦ στρέφειν καὶ λυγί
ζειν δὲν αὐχένα, ἢ τὴν πυγήν. ἢ τὴν ἴυγγα, ὥς φησι καλ
λίμαχος, ἠχοῦς θυγατέρα. Φαρμακεύειν δὲ δὲν δία ὅπως
ἂν αὐτῇ μιχθῇ. ὅθεν ὑπὸ ἥρας εἰς ὀρνιθάριον αὐτὴν
μεταβαλεῖν, καὶ συνεργεῖν ταῖς φαρμακείαις. Ἄλλως.
Ἰυγξ ἕλκε. Ἰυγξ, ἡ λεγομένη σεισοπυγίς. ἣν φασὶν ἐν
τῇ φύσει ἔχειν ἐρωτικήν τινα πειθώ. ἀφ' ἧς καὶ πάντα ἁ
πλῶς τὰ εἰς φιλίαν κινοῦντα χάρμακα, ἴυγγας λέ
γουσι, καὶ τὰ ἐπαγωγὰ ἄλλως καὶ χαρίεντα, κατὰ μετα
φοραίν. ἐνταῦθα δὲ ἴσως τὴν σεισοπυγίδα λέγει, ἣν ἐν κα
τασκευῇ τινὶ ἡ σιμαίθα ἔχουσα, ταῦτα ἐπάδει. Ἀλφι
τά τοι πρῶτον πυρὶ τάκετε ὡς τοῦ μαγευουσῶν ἄλφιτα
θυουσῶν. ταῦτα δὲ θηλήματα ἔλεγον. τάκετε δὲ, τύφε
τε, θυμιᾶτε, ὑπὸ τοῦ πυρὸς ἀναλίσκετε. Γράφετε ἔτι
καὶ κάεται. ῥόμβος δὲ ὃν οἱ ἀττικοὶ κόρυμβον καλοῦσι,
πρόσον τέλειός ἐστιν ἀριθμὸς ὁ τρεῖς, ἀρχὴ ὤν, καὶ μέση
καὶ τέλος. καὶ ἐστὶ φύσει τρίγονος. δὲ δὲ τάκετε, καὶ κηροῦ,
καὶ χιόνος, καὶ τοῦ τοιούτων λέγεται, τοῦ κατ' ὀλίγον ἀ
ναλισκομένων. ἐνταῦθα δὲ ἁπλῶς, ἀντὶ τοῦ ἀναλί
σκετο, καὶ φθείρεται. Πᾶ τὰς φένας. πεῖ ἔχεις δὲν νοῦν
ἐκτετρισμένον. ὄντως βδελυρὰ, καὶ σοὶ τέλως γεγένη
μαι. Δέλφις ἔμ' ἀνίασεν. ἤγουν, ἐλύπησε. καὶ ἐγὼ

κατὰ τ̃ Δάφνιδος ἀφνιν καίω. ☞ ὡσ λακήσειμέ
χαλως πρακτωθεῖσα, ἡ ὀξαίφνης ἀναφθήσειη, ἡ οὐ
ἢ τέφαν ε῎ιδομ μν αὐτ̃, οὕτω ἡ σέλθις ἐν τῇ φλο
γὶ τ̃ ἔρωτος τήκοι ϑ. Σὰρκ᾽ ἀμαθύνοι. ἄμαθον ποιή
σας, ἀφανίσοι. ἄμαθ σ τὴ κόνις. Ως ὅτ᾽ν Θν καρὸν
ἐγὼ ζῶ σ᾽αίμονι τάκω. καθὰ ζῶ ἀπαθῆ τύχη ἐγὼ τοῦ
τον Θν κηρὸν ἀναλίσκω, οὕτως ε῎ιθε ναὸ ῥέοιτο ϑύϑεν
ἡ οὐκ εἰς ἀναβολὰς ἔτω τ̃ ἔρωτος ὁ μύνδ σέλ
θις. ζῶ σαίμονι ἢ, ἢ σελήνη ἢ ζῶ ἔρωζι, ἢ ζῶ ἑαυτ̃
σαίμονι, ὡς Μένανδρός φησι. Δαίμων ἀνδρὶ πᾶσι τα
ϑύϑις γινομένοις, πρόϑυμόν ἐσ᾽ ἕκαστον ἢ Θ᾽ Σωκρατικὸς σαιμό
νιον. Θ᾽ σὲ μύνδ, ἀπὸ τόπου μύνδ ἢ ἀρκαδί
ας, ἔνθα ἦν ὁ νεανίας. οἱ δὲ, καρίας φασὶ Θν μύνδον.
Χ᾽ὡς δινεῖθ᾽ὅδε ῥόμβος. ἡ καθὰ σρέφεται οὗτ ὁ
χαλκεῖος ξοχὸς ὀξ ἀφοδίτης, οὕτως ἐκεῖνος σρέ
φοιτο πρὰ ταῖς ἐμαῖς θύραις. Νῦν ϑυσῶ τὰ πίτυρα,
τύ σ᾽ ἄρτεμι. ϑυσῶ, πνεικαύσω. ἦν σὲ πρὸ τούτ ὑ
κάτιν ἐκάλεσι, ταύτην νῦν ἄρτεμιν λέγει, ὀφ Θ᾽ ὑπ
μεῖναι τινὰ κοινωνίαν παῖσ θαῖσ. Κινήσαισ ῥ᾽ἀσάλ
μαντα. ζωὲς ἀσάλμαντα Θν λίθον, ἢ Θν ἀσάλμαντα
σίδηρον. βέλτιον ἢ Θν ῥασάλμαντα, ἤγουν Θν πλούτω
να λέγειν, καθὸ σκληρὸς ἡ ἀσάλμας Θ. ταῦτα σὲ
ἀναφέρει ἐκεῖθι Θν λέλθισθε, ☞ φησὶ τὴν ψυχὴν αὐτ̃
δύνα, ἡ εἰ τι πρ̃ σερέμνον ἔχει τ̃ σώματος. Ἄλλως. ἡ
εἴ τι πρ̃ ἀσφαλὲς ἄλλο. ἡ εἴ τις ἔζιν ἐν ζῶ ἄδη ἄνδα
μας,

μασ, σκληρότερος ὢν ἢ λονόω τ πρ' ἡμῖν ἀσάμαν
ρος. ☾ καὶ ἀμηχεμίαν μὴ χανὴν μαλάττεσθι δυνάμε
νος, ἢ ὄϋτν κινύσσις ἂν, ἀντὶ τ μαλαξεις. ☾ εἶτα πρ
ἀσφαλὲς ἄλλο. ἦγον σκληρὸν ☾ μὴ δυνάμενον μα
λάττεσθι. ἄρτεμις δὲ, ἡ αὐτὴ τῇ σελήνῃ. οἱ συλιῶται
κύνες ἄμμιν. πρὸσ τὴν παιδίσκην φησὶ τεκμαιρο
μένη ὡσ ἐκ τῶν ὀργάδων ἢ θεοῦ κατὰ τὰσ ῥιόδουσ
πεφηνίας. διὸ προσάασα καθόσον τάχ' ἀ χαλ
κωμα ἔχειν. ὅτι οὐκ ἐλαθεν αὐτὴν φανεῖσα. λ θεὸσ
ἐμ ῥιόδουσιν. ἱδρύουν ἢ τὴν ἑκάτην ἐν τοῖσ ῥιόδουσ, ὅ
τι ἢ τ καθαρμάτων ☾ μιασμάτων ἡ θεός. ἔνιοι δέ
φασι, φορκίδασ ἢ αὐόλα, ἢ δύο παῖδα αὐτὴν πεῤῥυέ
ναι, ἃ ὑπ' τ μῆδες εἰς ῥίοδον αὐτὴν ἐρῥίφθαι. τῶν δὲ
φέρητρα βακχάλων ἀνελκομένων ἃ ἀναλαμβανομέ
νων ἐκφερέσθαι. διό πῃ τὰσ ῥιόδουσ ἱδρᾶσ ἢ θεοῦ νομι
σθῆναι. ἱδρύουσα δὲ αὐτὴν ἡ πρὸ τῶν θυρῶν ὡσ φησιν
ἀμφίλοχ. Δέσποινα ἑκάτη, τ βασιλείων πρόδρο-
μοσ μελάθρων. ☾ τὸ χαλκεῖον ὡσ τάχοσ ἄχει. διὰ τὸ
χαλκὸν ἐπεῖδον, ἐν ταῖσ ἐλλείψεσι τ σελήνησ, ἢ ἐν
τοῖσ καριχομένοισ, ἐπειδὴ ἐνομίζετο καθαρὸσ εἶναι
καὶ ἀπελασικὸσ τ μιασμάτων. διόπερ πρὸσ πᾶ
σαν ἀφοσίωσιν ἢ ἀπὸ κάθαρσιν αὐτὸ ἐχρῶντο, ὥσ φησι
☾ Απολλόδωρος ἐν τῷ περὶ θεῶν. τὸ δ' ἄχει, ἀντὶ τ ἠχεῖ
φησι, κροῦε, ἐπεὶ ὁ τ χαλκοῦ ἦχοσ οἰκεῖοσ τοῖσ καριχο
μένοισ. φησὶν Απολλόδωρος ἀθήνησι δὲ ἱδρυφάντην

τῆς κόρης καλουμένης, καὶ κρούειν δὲ καλούμενον ἠχεῖον καὶ παρὰ λάκωσι βασιλέως ἀπεθανόντος, εἰώθασι κρούειν λέβητα. Ὃς με τάλαιναν ὅς με τὴν ἀθλίαν ἀντὶ τοῦ κατάστασιν ἔχειν γυναικός, ἐπίησεν εἶναι ἀγενῆ καὶ ἄσεμνον. δὲ δὲ ἦμεν, ἀντὶ τοῦ εἶναι, ἐκ τοῦ ἔμμεναι γίνεται, ἐκβολῇ τοῦ πρώτου μ, καὶ τροπῇ τοῦ ε εἰς η. καὶ ἀπεκοπῇ τῆς αἱ διφθόγγου, ἦμεν. Ὅσσον πόκα θασέα φαντὶ ἐν δίᾳ. Θησεὺς δὲ ἁρπάσας ἀριάδνην τὴν μίνωος, καὶ ἀπάγρασε εἰς δίαν, τὴν νῦν καλουμένην νάξον, κατὰ δὲ ὀνύσου βούλησιν, λήθῃ τινὶ χρησάμενος, ἀπέλιπεν αὐτὴν καθεύδουσαν. πολλαὶ δὲ καὶ ἕτεραί εἰσι νῆσοι δίαι καλουμέναι. ἥτε πρὸς τῆς κρήτης, ἐν ᾗ οὐκ εἰκὸς μόνῃ συμβῆναι τὰ περὶ τὴν ἀριάδνην, ἡ μετονομασθεῖσα νάξος. καὶ ἡ περὶ μῆλον, καὶ ἡ περὶ ἄμοργον, καὶ ἡ τῆς κέω χερρόνησος, καὶ ἡ πελοπεννήσου. Ἱππομανὲς φυτόν ἐστι. Ὁ μὲν Θεόκριτός φησι φυσὶν ἐξ δὲ ἱππομανές. οἱ δὲ περὶ τοὶ καὶ πλυπράγμονες, ὄυ φασι φυσὶν εἶναι, ἀλλὰ τοὺς ἀπετικτομένους πώλους ἔχειν τι σαρκίον φυόμενον καὶ τοῦ μετώπου γλυῶδες, ἔλαττον ἰσχάδος, ὃ καλεῖτε ἱππομανές. ἀπεστώγουσι δὲ αὐτοῦ καὶ ἀπελείχουσιν εὐθὺς αἱ ἵπποι. καὶ εἰ οὖν πιήσουσι, φιλοστοργοῦσι τὰ ἔκγονα. εἰ δὲ μὴ, ἀπεχθαίρουσι, καὶ οὐ προσίενται. δὲ δὲ φυσικῶς οὖν συμβαλλεσθαι πρὸς φιλοστοργίαν, οἱ ἱπποφορβοὶ ἀφαιροῦσιν αὐτό καὶ αἱ φαρμακῖδες χρῶνται αὐτῷ πρὸς τὰ φίλτρα. φασί δὲ ὅτι εἰ αἴσθοιντο τὰ ὀσμῆς αἱ

ἵπποι

ἵππους, ἐκμανῆναι πρὸς ὃν ἔχοντα αὐτὸν. διὸ καὶ ὄνυχες μεμνῆσθαι ἵππομανοῦς. ὅπερ συντελεῖ πρὸς τὰ φίλτρα, ὡς φησιν Ἀριστοτέλης καὶ Θεόφραστος. ἄλλως. Κρατεύας φησὶ δὲ φυτὸν ἔχειν καρπὸν ὡσεὶ κυνοῦ ἀγρίου, μελανθρονλέα δὲ φύλλον ὥσπερ μήκωνος ἀκανθώδες. οὐ μέντοι προστίθησιν, εἰ πρὸς φίλτρα συμβάλλεται, ἢ συμμάχεται. ἴσως φυτὸν αὐτὸν ἔφη ὁ Θεόκριτος, οἱονεὶ φῦλμα ἀπὸ τοῦ φύεσθαι ἐν τοῖς πώλοις, ὡς φησιν Ἀριστοτέλης. λέγεται καὶ Ἀρχίλοχος δὲ φῦλμα φυτὸν εἶναι ἄλλην δ' ἄλλην οἶδα ῥιζοῦτον φυτὸν εἰκασιν. ἀντὶ τοῦ, φύμαρσι. ὁ νοῦς. φυτὸν δή τι πρὸς ἀφροδισίαν ἵππομανές. ὧν ῥοφῶσα αἱ πῶλοι μαίνονται. καλὰ τὰ ὄρη, καὶ αἱ παρθένοι ἵππιοι. ὥστε ὡς ἐφερμηνευτικὸν ἐπάγεται τὸ ἱππομανές. οὐ κλίνει δέ τις ἀναμανίαν λέγει μαίνεσθαι ἐπ' αὐτῷ τὰς ἵππους καὶ τὰς πώλους. ἴσως ἕλκει αὐτὸν ταύτας ἐφ' ἑαυτὸν, καὶ ἐνθουσιᾶν ποιεῖ, ὡς τὴν αὐτοῦ κίνησιν ὀφρεώμενον. Ὡς καὶ ἐλέλιξεν. οὕτω καὶ ἂν ἐλέλιξεν ἰδιοπαθῶς μαινόμενον κλονοῦσι, καὶ εἰς τόδε δ' οἴκημα εἰσῆλθον ἐκ τῆς λιπαρᾶς παλαίστρας. λιπαρὰν δὲ λέγει παλαίστραν, ἐπεὶ οἱ παλαίοντες ἐλαίῳ πρότερον ἀλείφοντο, εἶτα ἐπάλαιον καὶ τοῦ τ' ἀπὸ τᾶς χαίνας δ' κράατος δον. ὅτι δ' μέρος τοῦ ἄκρου ἔκειτο χλαίνης ἐλονόπα ἀπέβαλεν, ὃ ἐγὼ νῦν ξαίνουσα καταβάλλω ἐν τῷ πρὶ τῷ ἀγρίῳ, ἤγουν τῷ θρασυτέρῳ. ὅπερ,

ἢ ἄκουπα ἐλθεῖν ἀναγκάσει. κράσπεδον, ὃ ἄκρον τὸ κάτω μέρος τοῦ ἐνδύματος. ἐνταῦθα δὲ κράσπεδον λέγει, ἀντὶ τοῦ μέρους τοῦ κρασπέδου. λιή, αἰὴ ἔρως ἀνιηρέ. Φεῦ φεῦ, ὦ ἔρως ἀλγεινέ. δηρὸν μὲν ὃ μέλαν αἷμα πᾶν ἐκπέπωκας, ἐμφύσημα, ἢ ἴσην καὶ ἀχών με ὡς ἐθέλῃς λιμνῆτις. Βλέλλα. αἱ βλέλλαι ἐν λίμναις γίνονται ἢ ἐν ποταμοῖς. προσγόμμαι δὲ, ὃ αἷμα ἐκθηλάζουσι. εἴρηται ἡ βδέλλα, παρὰ τὸ βδάλλω, ὃ ἐστιν ἐξαμέλγω· ὃ δὲ αἷμα. ὃ δὲ ἀμέλγων, ἀπὸ τοῦ βδάλλω λέγουσι. νίκανδρος. καὶ βδέσθαι ἐοῦσαι πλάγιος. Σαῦρα δὲ τὴν ζωὴν τὴν κοινῶς λεγομένην χλωροσαῦραν. ἀλγοῦσα δὲ ἢ ἐνθυμουμένη, ὃ δὲ φράσας παρὰ τὸ ἀναχωρεῖν αὐτοῦ ἄνευρον σῶμα. ἔστι δὲ ἄυπνος δυσφρὲς, ἢ τὸ ἀκτανθεῖς ἢ ξυρανθεῖς καὶ ῥιζοβεῖς, καὶ ἀλφὶ τὸ πάσχοντα. μεμύθευται οὖν, ὡς καὶ ὅτε τῶν φίλτρων ἔστιν ἔρν. τὰ θρόνα, θρόνα θεσσαλοὶ μὲν, τὰ ποικιλμένα ζῶα. κύπριοι δὲ, τὰ ἀνθινὰ ἱματια. κάτωλοι δὲ φάρμακα, ὅσα φησὶ κλείταρχος. ὁμηρος δὲ τὰ ῥόδα πᾶσά τ' ἄνωθορεῖν ἐκ τ' γῆς. τ', φιλίας, γράφεται ἢ φιλίας. τοτέσι πρὸς φιλίαν. τασ ἔτι καὶ νῦν ἐκθυμοῦ λέσθαι. ἤγουν, ἐκσέσθαι. ἐκκρεμὴς εἰμί. τοτέσι τῇ ψυχῇ. αὐτὸς δὲ, οὐσεμίαν φοντίδα ποιῆται μα. ἐπιφθύζω. ἐπιθυρίζω, ἢ σύχωσ ἐπάδω. τίς μοι κακὸν ἄγαγε οὗτος, ἤγουν, προυξένησεν. ἡνθὰ τῶ ὑ-

βούλοιο

βούλοιδ καναφόρος. ἄρχετ μνηείωδ ὅπως ἐνέπεσεν
εἰσ δν ἔρωτα. φησὶ λὲ οὕτως. ἦλθεν ἡ τ βυβούλα θυ
γάτηρ ἀναξὼ καν ηφορούσα τῇ ἀρτέμιδι, καὶ πομπὴν
ἀγομένη τῇ θεῷ. εἰώθασι δ τῇ ἀρτέμιδι, καν ηφορεῖν
αἱ μέλλουσαι γαμεῖσθαι, ὡσθ ἁφοσιώσει τ παρθενίας, ἵ
να μὴ νεμεσηθῶσιν ὑπ' αὐτ. τὰ δ μυσήρια ταῦτα, ἃ
θήνησι πολιτεύονται. ἐκαν ηφόρουν δὲ τῇ ἀρτέμιδι,
αἱ ὥραν ἔχουσαι γάμου, ὥσπερ ἁπλοῦμ μίαν περὶ
τ παρθενίας τῇ θεῷ, ἵνα μὴ ὀργισθῇ αὐταῖς μελλού
σαις πολοῖν φθείρεσθαι, καὶ πρὸ Μενάνδρου. Αἰκυῖ
σκυθαι δ καλεῖσθε τὴν ἄρτεμιν ἀξιοῦσι συγγνώμης,
ὅτι ἀνεκορήσατε. Ἄλλως. ὁ νοῦς. ἦλθε δ' ἁ τῶ βούλοιο.
ἦλθεν ἡ ἀναξὼ ἡ τ βυβούλα ἡμῖν θυγάτηρ φιλονό
η καν ηφόρος, εἰσ δ' ἄλσος τ ἀρτέμιδος. ἦσαν εἰσ δ'
τέμενος τ ἀρτέμιδος. εἰσ δν ἀνατεθειμένον αὐτῇ τό
πον. ἄλσος δὲ λέγει αὐδν, ὡσ συνδρωδῆ ὄντα. Τᾷ δ ἡ
πόκα. Ταύτη μὴ τῇ ἀναξοῖ φιλονότι, πρὰ μὲν καὶ
ἄλλα θηεία ρωεπόμπευε πεισαδόν. ἦρον, κατὰ
κυκλικὴν σάσιν, κύκλωθεν. ἐξωγραφημένα δ ταῦτα
ὡς ἔοικεν ἐπομπεύετο, ἐν αὐτοῖς δ λέαινα, ἐπόμπευε.
Τ καὶ μ' ἀθυχαείλα. καί με ἡ βοφὸς τ θυχαεί
λα ἡ ἀπ' τ ὀράκης ἡ μακαρῖτης. ἐτελεύτησε γὰρ δ
βίομ φιλονότι, ἀγχόνῃ θανοῦσ', ἐπιξήμα τικῶς ἀντὶ τοῦ
πλησίον ναίοις ἁ οἰκοῦσα. Κατεύξατο. τουτέστιν,
ὅρκους μοι ἐπέθηκε, πρὸς θεῶν λέγουσα, μὴ τοιαῦτά

ζινα δ᾽ικέτδυσιν ὥστε ἀπελθεῖν με θεάσασθαι τὴν πρω-
πώνι. Εγὼ σέ οἱ ἀμεγάλοιτος. ἐγὼ δὲ αὐτῇ, ἡ μεγά-
λως δύσυχής, ἠκολούθουν. οἵ ὃς γὰρ οὐ μόνον ὁ ὅλε-
θρος ☪ θάνατος, ἀλλὰ καὶ πᾶν ἄλγος. ὅθεν δὲ λέγει ὅ-
πως ἐπείσθη προσελθεῖν ἐπὶ τὴν θέαν. ☩ Ηθελ᾽ ἔυσε. ἤ-
τουν, ὅυσα, δ᾽ ἐν ἔυσε ἀπὸ τ᾽ ἐοῦσα πίνεται. κατὰ δὲ μέ-
σον τ᾽ ὁδοῦ τ᾽ πλατείας, ἐκεῖ ὅπου εἰσὶ τὰ οἰκήματα
τῶν λύκαινος, εἶδον δ᾽ ἐν λέλαξιν, ἢ δ᾽ ἐν ὑδάμιπτον ὁ-
μοῦ πορθυομένασα. φύρισε δὲ ἦν πνειὰς μὴν ξανθοτέρα
ἐλιχρύσα. κάθη δὲ λαμπυτε κατὰ πολὺ πλέον ἢ
κῆθος τ᾽ σελήνης ἀλλονόι, ἢ δ᾽ φῶς. ☩ Ξυσίσα. Ξυσὶς,
χιτωνεκεῖον πένδυμα περικιλμένον. Αλλως. πεει-
δόλαιον λεπτὸν ᾧ χρῶνται οἱ ἁρματηλάται. εἰρη-
ται δ᾽, ἀπὸ τ᾽ δ᾽ν χοῦν ξύεσθαι, ἢ ὡς ἕτεροι, ἀπὸ τ᾽ ξύειν
δ᾽ν χῶλα. Ος ἀπὸ γυμνασίου. καθὰ ἀπὸ τ᾽ παλαίστρας
ἐξελθοῦσιν ἀθλητικὰ τότε καλὸν πόνον λιπῦσι. τότε
δὲ, ὅταν γεννικῶς ἀγῶνας τ᾽ πάλης λιπῦσιν. Καὶ οὐ
κέλλ πρηπᾶς. ☪ οὐδαμῶς οὔτε τ᾽ πρηπῆσ ἐκείνης ἀλ-
θησιν ἔχον, οὐδὲ ὅπως εἰς δ᾽ν οἶκον ἐπαιέσρεψα. ὅθεν
γὰρ ὁμοῦ, δ᾽ πάλιν ἀπῆνδον ἔγνων. ☩ Αλλα μετίσ.
ἀλλὰ πυρώδης τίς με νόσος, ροὐτέσι πυρεδ᾽ς, ἐδαπά-
νησεν. ἢ ἐξαλαπαξε, λέφθειρεν, ἐκδ᾽ς φονίδος ἡ γυ-
μνασ ἐκίνησι. γραφεται ἡ ἐξάλαξεν, ἵν᾽ ἦ, ἐξήλησε.
Αλλως. Αλλὰ παθα πᾶ ἀτλικοῖς τὰ κενώματα.
ἡ λαπαθος δοτάνη τίσ κενωτικὴ. Κείμην δ᾽ ἐν κλιν-
τῆει,

τῆει. κἀγὼ ἐκείμην ἐν τῇ κλίνῃ ὅλη δέκα ἡμέρας καὶ
νύκτας, καὶ δ' ὅσα μετ' ὄμοιον ἐπὶ τοῦτο καταπλυθα-
τῶ, τοῦ κοινῶς λεγομένου χρυσοξύλου. Ἐπορεύκι
θα τῶ. χλωρὸς, ἢ ξανθός. θάτερος γὰρ ὅδε ξύλον τι ὃ
καλεῖτε σκυθρώδειον. ἦν δὲ σκυθικὸν ξύλον, ὡς φησὶ
καὶ Θεόφρ. τοῦτο δὲ τὰ ἕδια βάπτουσι, καὶ πρίουσι μι-
λινα, καὶ τὰς ζίχας ξαινίζουσιν. ἔστι δ' ἃ παρ' ἡμῖν λεγό-
μενον χρυσόξυλον. ἀσκληπιάδης δ', φυτόν τι χλωρὸν,
ὅθεν καὶ τὴν βαφὴν πρὸς τὰ ἐπώτια. βάπτεσθαι δ' ἐκ
ταύτης, τὰ κροκοφόρα. Ἐπὶ δὲ τούτοις καὶ λέρμα. ὅσα
ἀκμὴν εἰσὶν ὑπόλοιπα, καὶ εἰς τίνος χαλκᾶς δόμον
οὐκ ἀφῆλθον, ἢ τις ἐπιφανὴς ἠπίστατο χεῖροτ, ἀλλ' οὐ
δειμία ἦν ἀναπνοῆς. οὐδ' ἐκθαλίζομαι τὸ ἔρωτος. καὶ ὁ
χρόνος διήρχετο ξέων. χ' ὥστε τὰ δύλα. καὶ ὅσην δ' μ
ζόνην τὸ πρόσωπα ἔχον τος διηνεκῶς, ἔλεξα τὴν ἀ
λήθειαν τῇ ἐμῇ δούλῃ, οὕτως εἰ τύχοι. εἶα ἄπιθι σὺ
λίμοι γύνησον, τινὰ μηχανὴν ἔξευρε, ἕνεκα τοῦ χαλε-
πῶς μοι καὶ βαρείας νόσου, ὅπως ἐρῶσι μυνδίου πλη-
σίον βαρύνει. ἀλλὰ ἀπελθοῦσα πρὸς τὴν παλαίστραν
τὸ τιμαίτου, σκόπησον. ἐκεῖ γὰρ ἀναστρέφεται καὶ ἐκεῖ
αὐτὸν ἥλιος καθέζεται. φράζεό μοι. Συνεχῶς γὰρ καλεῖ
τὴν σελήνην. ἢ ὡς ὀργὸν πρὸς τὰς μαίας, ἢ
ὡς μὴ αὐτὴν ἐρασθεῖσαν ἐνδυμίωνος. Κἀπεί κε νιν ἓ
ωσ' ἂν αὐτὴν μόνον ὄντα εἴσω κεχωρισμένον ὅλο
νόητ' ἄλλων, ἥσυχα ἤγαγεν ἡσύχως νεῦσον, μὴ εἰσιὸ

πὴ σημαίθα σι καλεῖ, ϗ ὀλίγησον αὐδὴν ὥσπ. β' ἡσυ
χα. μούναχος πεζωξωνεν, ἵνα ἢ ἀντὶ τ ἡσύχως, ἀγνο
εῖ δ' ὅλα τὰ εἰσά οὐλέτορα πληθω πκὰ, ἀντὶ ϗ βρέμ
μάτων πολλάκισ λαμβανεται. οἷον φίλα ἀντὶ τοῦ
φίλως. ἡ ὅσια, ἀντὶ τ ὁσίως. Ϗ Ωσ ἐφαλμαν. Οὕτως
ἔφην, ἀυτῇ δηλονότι τῇ δούλῃ. ἀλ' ἦλθεν. αὐτὴ δὲ
ἀπῆλθε ϗ ἤγαγε δὴν δύραφῆ δέλφιν δηλονότι εἰσ
δὴν ἐμὸν οἶκον. Εγὼ λέμιν ὡσ ἐνόησα. ἐγὼ δ' ὡσ εἶδον
αὐδὴν ἦλθ τὴν φλιὰν ϗ θύρασ ὑποδραμεῖσθόμενον,
ἤγουν ὑποβλαίνοντα πλὶ ἑλαφῷ, πλέον χιόνοσ ἅ
πασα ἐλυχάνθη. Ϗ ἰδρὼσ δὲ κοχύεσκε. κατέβρεχε.
κατεφέρετο ϗ παλιλλῶσ ἔβρεε, ὁμοίως ϗ κατ' ἴσον
ταῖσ καθύγροισ δρόσοισ. κόχοσ δ' ὁ παλιλλῆρους. ὁ
νομαρπερίκται λέ. Οὐλέ πφωνᾶσαι. οὐδὲ φωνῆ
σαι τι ἐδυνάμην, ἀλλ' ὅσον ἐνὔπνῳ κνυζῶντ τὰ πέ
κνα φωνοῦντα πρὸσ τὴν φίλην αὐτῶν μητέρα. β' κνυ
ζᾶθ, ὡσ τῶν κυνῶν λέγεται κυεῖσα, ὅτε προσδρ
χόμενοι τινὶ, φωνὴν τινὰ ἀπὸ χαρᾶσ ἀφιᾶσιν. ἐνταῦ
θα δ' ὡσ τ ὄρεφῶν ἀδ' ἵθησι μεταφοεικῶσ. ὁμοίωσ δ'
φωνεῦντα ἀντὶ τ φωνοῦντα, κυεῖσ ἐπὶ τῶν ὀρνέων
λέπτ, καταχρησικῶσ λέ ἐπὶ δὲ ἡσύχου ἡ ἀσήμου
ὑλακῆσ τ κυνεδν. Ϗ Αλλὰ ἐπαγλω παγῦσι καλὸν
χρόα. Αντὶ τ ἄφωνον πέζηνα ὁμοία παγῦσι, ὥσ πε
θῆνοι κοσμοῦντ. παγὺσ δέ ὅτι κοροκόσμιόν π. καλοῦ
σι δ' ἀυδὴ νύμφην, οἱ δ' πλαγγονα, ὡσ ἀττικοὶ ἀπὸ

τοῦ

τοῦ πεπλάσθη ἐκ κηροῦ. Ἀλλως. Δαγὶς, κόσμος ἐ
γκαρδίου ὄφεως γυναικῶν. ἢ στέφανος περισφίγγων τὴν
κεφαλὴν, ἢ πεπηγὼς ἐπ' ἀστῆνι. καὶ μ' ἐσπλὼν ὡ
ς ὄρτυξ. ἢ εἰσπλὼν με ὁ σκληρὸς ἢ ὃν φιλίᾳ ἀβέ
βαιος, τὰς ἀκτῖνας τῶν ὀφθαλμῶν ἐρείσας, ἐκάθι
σεν ἢ τῇ στρωμνῇ. ἢ καθιζόμενος ἔφη. Ἡραῖμεσι
μαίθαι. ὄντας ὡς σμαίθα τοσοῦτον προέλαβες εἰς ἐ
σὸν ὄλεθρον οἶκημα καλέσασα, ὅπου με πλεῖναι ἐκάλε
σας. δηλονότι ἀπὸ κοινοῦ, ὅσ) ἐγὼ πρῶην πλέ γέχων
προέλαβον ἓν φιλῖνον ἓν χαρίεντα, Ηνδον ἢ κήτεών.
ἦλθον πὰν ἐγὼ νὴ ἓν λυκὴν ἔρωτα, ἦλθεν φίλος ὢν,
ἢ μετὰ λύο ἄλλοι, ἢ μετὰ ζεῖσ. αὐτίκα ὧν τ' νο
κὸς, ἦρχον κατὰ τὴν πρώτην νύκτα. Μᾶλα μὲν ἐν
κόλπισιν. Μῆλα ἔχων ἐν κόλπισι τὰ ἐράσμια ἢ ἔρω
τος πηγικά. λέγει λ' ἄρτι καθ' ὑπὸ φθονήτως δηδό
μενα ἢ ἱπομενέμεν μῆλα ἐκ δισνύσα, οἷς στεφανοῦν
ται. ταῦτα ἢ εἰς ἔρωτα τὴν ἀπαλάντιωι ἐκίνησεν ὡς
φησι φιλητᾶς. Ταὶ δὲ πτὲ κύπρισ ἐλοῖσα μῆλα δω
νύσοιο λῶκεν ἀπὸ κροτάφων. Ἀλλως. Μᾶλα μὲν ἐν
κόλπισιν. ἐν δὲ κόλπω μὲν φυλάσσω μῆλα τ' δι
ονύσου. ἴσως ἀπὸ τόπου τινὸς ἀφιδρυμένου δὲ διονύ
σου. Κρατὶ δ' ἔχων λεύκαν Ηρακλέος. ὁ λύμπονι
κος φησὶ δὲν Ηρακλέα κατελθόντα εἰς ἅδου, ἑυρεῖν
πλὰ δὲ ἀχέροντι φυομένην τὴν λεύκην, ἢ εἰς ἀνθρώ
πους κομίσαι, ἣν Ομηρος ἀχερωΐδα καλεῖ, ὡς ἐν τῇ κε

φαλῆ ἦ ἔχων σὺν στέφανον ἀπὸ τοῦ λευκήσ τοῦ φυτοῦ τοῦ Η
ρακλέος, παντα χόθεν περιβλημμένον περιζώσεως
πορφυραῖσ. ἐστεφανωμένοσ δέ φησι λεύκη ἐλικυθὸ
δέλφις, ὅτι ἀθλητικόσ ἐστιν, ὡσ μὴ Ηρακλῆσ. οἱ γὰρ ἀ
θληταὶ κοτίνῳ ἐστεφανοῦντο ὡσ ἱστορῶ. ἱστορεῖ ἦ καὶ τοῦ
Ηρακλέοσ τοῦ πρώτοις ἄθλοις γενεσθαι τοῦτο. ἐπεὶ αὐ
τὸν ἔλεγον ἀπὸ τοῦ ἀχέροντοσ οὕτω εἰσ ἀνθρώπουσ κο
μίσαι. ¶ Ανθρὸσ ὅτι τεχνικοῦ, μὴ βλέπε τὰ ἐρωτικά,
ἐραθεῖσαν γυναῖκα μὴ παντελῶσ ἀπορρέφεσθαι. καὶ
ἀμφὶ τούτων ἄγνοια, μῖσοσ ἀπεργάζεται μεῖζον δὲ λύπησ ἢ
τὸ λόγισμα μᾶλλον ἐνίοτε χρὴ, καίπωσ ἔνιοφαίνεται αὐ
τὸν ἐρῶντα. ἐκ μὲν γὰρ τοῦ παντελῶσ ἀπορρέφεσθαι, κα
τάλυσίσ ὅτι τοῦ ἔρωτοσ. ἐκ δὲ τοῦ δοκεῖν πωσ ἀντιφιλεῖν
τὸ πλέχειν ἐλπίσα μίξεωσ μὴ ἔρωτα, αὔξησιν μᾶλ
λον τοῦ πόθου. διοῦπερ δή τινα τὸν δέλφιν δίκαιο
σιν ὁ πικτικὸσ ἡμῖν λόγοσ. ¶ Καὶ μ' εἰ μέν. τὸ ἐὰν μὲν
ἐσέχεσθέ με, ἵνα ἂν ἦτε προσφιλέσ. μὲν γὰρ ἔνδοξοσ
καὶ εὔδοξοσ πᾶσι τοῖσ νέοισ καλοῦμαι. ἀνεπαυό
μην ἐὰν τὸ μόνον σου σῶμα ἐφίλουν. εἰ δὲ
ἄλλα χόσε ἀπωθεῖσθε, τὸ ἡ θύρα ἠσφαλισμένη ἦν
τῷ μοχλῷ, τῷ κοινῶσ λεγομένῳ, καρτερήσω, ἐκ παν
τὸσ μὴ τελέκεισ καθ' ὑμῶν, τὸ λαμπαδοῦχοι ἦλθον.
ἤγουν, κατὰ τοὺσ οἴκουσ ὑμῶν. ¶ Ερωσ δ' ἄρα τὸ λι
παίσ. ὁ ἔρωσ γὰρ φλόγα ἀναπτει, καπεπολὺ καυ
στικωτέραν τοῦ πυρὸσ τοῦ λιπαροῦσ. ἤγουν, τοῦ ἐν

τῷ

τῇ λιπαρᾷ τῇ νήσῳ. καὶ πρόθεν ἐκ θαλάμοιο. ⸫
πρόθεν δ' ἐκ σωματίων ἐφόβησεν, ἀντὶ τοῦ φυγεῖν
ἐπρίσατο. ⸫ κακαῖς μανίαις, ἤτουν κακῶς μαινομένην,
ἢ νύμφην, ἢ γυναῖκα ἄνδρα ἔχουσαν, ἐκ τοῦ θαλάμου φυγεῖν ἐποίησεν, ἔτι θορμὴν λιποῦσαν τὴν τοῦ ἀνδρὸς ἀνάπαυσιν. ὡς ὁ μέν. οὕτως ἐκεῖνος εἶπεν. ἐγὼ δὲ ἡ ταχεῖα εἰς δ' πειθομένη χειρὸς αὐτοῦ ἁπαλαμένη (δ' γὰρ ὁι, ἀντὶ τοῦ αὐτοῦ λαμβάνεται) ἔκλινα αὐδὴν ἐπὶ μαλακῆς στρωμνῆς. ⸫ ταχέως ἐμαλακίζετο, ἢ ἧσύχως λελεγόμθα μετὰ ἡδονῆς. ⸫ χ' ὡς κάρι. κἀὼ ὡς ἄν σοι μὴ ὦδε πολὺ πλατεινομένης λόγος λέγοιεν ἐνοχλοίην ὦ φίλη σελήνη, ἐπαλχθὴ τὰ μέγιστα. ἤτουν τὰ τ' μίξεως. ⸫ εἰς πόθον ἀλλήλων δηλονότι ἀλθομθν ἀμφότεροι. ἢ οὐδ' ἐν οὕτε ἐκεῖνος ἐμοὶ ἐμέμπτατο, ἤγουν ἕνεκά λεστ μέχρι ἐχθές. δ' τωλησίον ἦλθες, δῆτ' ἐχθὲς θέλει δηλοῦν. οὔτε ἐγὼ ἐκείνῳ ἐνέκαλεσα. ἀλλ' ἦλθεν εἰς ἐμὲ σήμερον, ἤτε τ' φιλίσας μήτηρ τ' ἐμῆς πίτνος, ἢ ἡ τ' μελιξοῦσ. ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ὁ νόμαρος τὰ δύο ἄρθρα. ἢ ἐν ἄλλοις δοῦ πίνε) πολλοῖς. Σάμβρου ἀνίκα πέρτε. σήμβρου, ἡνίκα πρὸς δ' οὐρανὸν ἔβρεχον οἱ ἵππωοι τ' ἅρμαρος δηλονότι τ' ἡλίου, φέρουσα ἀπὸ τ' ὠκεανοῦ τὴν ἡμέραν τὴν ῥοδόπηχυν. ἤγουν, τὴν λαμπράν, τὴν τερπνήν. τοῦτέστι, κατὰ δ' ὄρθρον. ἢ εἴ τέ μοι ἄλλα τε πολλά, ⸫ ὅτι ἄρα ὁ λέλαθεν ἐραται. ἀντὶ τοῦ ἐρᾷ, ἤγουν, ἔρωτι πιὸς κατέχεται.

ἢ εἶτε γυναικὸς πόδας ἐχθ' αὔξιν, εἶτε ⸂ ἀνδρὸς, οὐκ
ἔφη, ὥστε εἰ λέγεις ἐμὲ ἀρρεκές, ἀντὶ ⸂ ἀρρενικῶς, ἤκουν
φανερῶς. ρσοῦρυ λέγεις, ὅπ ἀεὶ ἀντὶ ⸂ ευ ἐχῶς ἀ
κρατῶς ἔρωτος ἐπιχεῖτε. ἤτον (ευ ἐχῶς ἔπινεν οἶν) ἔρω
τος. οἶνος ἢ ὃν πινεῖ τις μεμνημένος ⸂ ἐρωμένης, ἢ ⸂
ἐρωμένης. εἰώθασι δ' οἱ ἐρῶντες ὑπὲρ τῶν ἀγαπωμέ
νων τελείονας κυάθους ἰδὼν χεῖθι. καὶ λίμαχος. Ἐγ
χει, νὴ θᾶσιν εἶπε δηοκλέος, οὐλ' ἀχελῶος ⸂ ἱερῶν
ἀσσαλνεθι κυαθων. καὶ ἐς τέλος, ὠθρύμμα πικῶς ἀν
τὶ ⸂ τελευταῖον, ὡς δὲ φεύγων. ἀντὶ ⸂ διώκων ἀ
πῆλθε. ἢ ἔφη στεφάνοις κοσμεῖν αὐτὸν ὡς ἐρωμένῳ
δηλονότι. ἤκουν χάειν αὐτ', ἐκεῖνα τὰ σώματα. παῦ
τά μοι ἑταῖρε εἶπε, ⸂ ἔστιν ἀληθῆ κατὰ ταῦτα. οὐ
τως γὰρ πρὸς ἐμὲ ἡ ζωὴ ἡ πεζάκις ⸂ ἡμέρας ἤρχθο. ἢ
εἰς δ' οἶκον μου προλάκισε τίθει τὴν σωρίδα ὅλπαν.
ἴσως τὴν λήκυθον, τὴν ἔχθρ' δ' ἔλαιον, ᾧ ἐχῶγρο ἐν
ταῖς παλαίστραις. ἄλλως. Ὅλπη κυρίως, ἡ λόρμα
τίνη λήκυθος. ἀ' ἧς ἔστιν ὁπηνίκα δὲ ἔλαιον. νῦν δ' ἴ
σως, τὴν χαλκῆν φησὶ λήκυθον, δ' δ' σωρίδα φάναι
ἀντὶ κοσινθίας. τὰ γὰρ κορίνθια χαλκώματα, ἀναβε
βοήθαται. Ἡ δ' οὐκ ἄλοπ. ἠθικῶς ἐπιπροῦσα φησί. ἆ
ρα οὐκ ἔχει τι ἄλλο περπνὸν, ἢ ἡμῶν ἐπλέλησαι.
Νῦν μὲν τοῖς φίλτροις καταθύσομαι. τοῖς φθμάκοσ
τοῖς εἰς φιλίαν κινοῦσι, καταχθονεύσω. ἐὰν δέ με
ἐπ λυπήσῃ, νὰ τὰσ μοίρασ τὴν ⸂ ἄδου κρούσει πό

λιν.

λω, τουτέστιν, ἀποθανεῖται. τοῖς δὲ ἐν κίστῃ. τοιαῦτα κακὰ φάρμακα φημὶ κατ' αὐτοῦ φυλάσσειν ἐν κίστῃ, ἤγουν ἐν κυβωτίῳ. λέσβοινα. πρὸς τὴν σελήνην οὕτω λέγει. πρὸς τ' ἐμοῦ φίλα τ' ἀσυνέτα ταῦτα μαθοῦσα. ἀσύνετοι δὲ, ἔθνος πρὸς κὸν ἀκεμβὲς εἰς μαγίαν, μεταξὺ δὲ τίγριδος καὶ βύβαστα. μέχρι δὲ ῥύτων τῶν πρώτων, σ' ἀνανάπαλιν ἀξέτεινε τὰ ἄεια. ἀλλὰ τὸ μέν. ἀλλὰ σὺ μὲν ὦ σεβασμία σελήνη χαίροῦσα πρὸς ὠκεανὸν ζέπε δ' ἅρμα. ἤγουν πρὸς δύσιν. δακεῖ γὰρ ἐπέχειν τὴν σελήνην ἐν τάσμαγίας. ἐγὼ δὲ νοσομμαδ δ' ἐμὲν πόνον, ὥστε καὶ ἀνεσξάμην αὐτόν. χαῖρε σελήνη λαμπρά. χαίρετε ἄλλοι ἀστέρες δυκάλοιο. δ' ἑξῆς, χαίρετε ἄλλοι ἀστέρες ἀκόλουθοι ἡνυκτὸς ἡδυκάλας, ἤγουν, ἡ μισόχθων κατὰ τὴν ἀντυπε, ἀντὶ τοῦ κατὰ δ' ἅρμα αὐτῆ. ἀπὸ τοῦ ἕκκλοσ κατὰ τὸ λεοναρσμὸν τοῦ ὑ, ἕυκκλοσ. ὁ χωρὶς μὲν τοῦ ὑ, ἀσύνετα, ὅτε δὲ προσλαμβάνει αὐτὸ φιλοῦται. ἡνυκτὸσ ὁ παδὶ. ὅτι δὲ ἐπὶ ἅρματος ὀχεῖται ἡνυξ, εὐριπίδης. ὦ νὺξ ἱδρὼς ὡς μακρὸν ἵππευμα λώκεις ἀστροισδέα νῶτα δι φεύγων. ἀστέρων δὲ, ὅτι ἐπιπνομένης ἡνυκτὸς, φαίνονται οἱ ἀστέρες. πλη σίον δὲ τὴν νύκτα ἐλθὼν ἅρ ματος ὀχεῖσθαι πρὸ ἁγνὰ χορεύων.

ΣΧΟΛΙΑ ΕΙΣ ΤΟ ΕΙ-
δύλλιον Γ.

Επιγράφεται δὲ πρὸν εἰδύλλιον Αμαρυλλὶς, ἢ αἰπόλος, ἢ Κωμαστής. Δωρίδι.

Κωμάσδω τρτὶ τὰν Αμαρυλλίδα. δὲ πρόσωπον οὐκ ἔστι φανερὸν δὲ προλογίζον. οἱ μὲν φασὶν αὐδὲν Θεόκριτον λ̅, δὲ δὲ σιμὸν αὐδὲν καταφαίνεσθι. οἱ δὲ Βαττον, αἰπόλη τινὰ, ὃν ἐν ἑτέρῳ εἰσάγει τῆς ἀμαρυλλίδος ἐρῶντα. ἀπρεπὲς γὰρ δὲν Θεόκριτον τῆς ἀγρώας ἐρᾶν, ὥστε τὸν ἐν ἀγρῷ διάγειν. Καὶ ὁ Τίτυρος. τοὺς ἀρχοὺς, τιτύρους λέγουσι. νῦν δὲ ὄνομα ἐστὶν αἰπόλου, κατὰ ἐμφέρειαν τοῦ χαρακτῆρος. Αλλως. ὄνομα κύριον ὁ Τίτυρος. τινὲς δέ φασιν ὅτι σειληνός τις, οὐ σικελιώτης. ἄλλοι δὲ τοὺς τράγους, ἕτεροι τοὺς τιτύρους. ἔνιοι, ὄνομα πόλεως κρήτης. ἄλλοι δὲ τοὺς προσπόλους τῶν θεῶν. τινὲς δὲ καὶ καλαμον. οὐκ ἔστι δὲ ἄλλο ἢ ὄνομα αἰπόλου τινός Αλλως. Κωμάσδω. δὲ κωμαζειν λέγεται ἐπὶ τῶν κατὰ νύκτα εἰς τὰς ἐρωμένας ἀπερχομένων. ὡς Αριστοφανης ἐν Πλούτῳ. Εοικε δ' ἐπὶ κῶμον βαδίζειν, ἀπέρχομαι πρὸς τὴν Αμαρυλλίδα. ἀπεπειρασομένος αὐτῆς, δι' ὠδῶν. καὶ λόγων τῶν ἐπὶ τοῦτο συντεινόντων. Τίτυρος δὲ, ὁ πίθηκος ὁ μικρὰν ἔχων οὐράν. ἐνταῦθα δὲ ὄνομα κύριον. Εμὶν δὲ καλὸν πεφιλαμένε. ἤγουν δὲ δὲ καλλος ἐμοὶ πεφιλαμένε. ἢ δὲ καλὸν, ἀντὶ τοῦ καλῶς, ἢ δὲ δὲ καλόν.

ἤγουν,

ἤχθυν, δὲ δ' καλὸς ἔστιν. ἢ δὲ δ' καλόν σε πῶλλα μένε. ἢ καλῶς ἀπαπώμενε, ὅδιν ἄξιε ἀγαπᾶθι. ἢ δ' καλόν, ἀντὶ τ λίαν. ἢ κατὰ τὴν ἀναβλητικὴν φιλίαν. Καὶ πτὶ τὰν κράναν. οὐκ ἔλαττον τ δοφῆσ ὀνόμα τὰ θρέμματα δ' πεῖν. Ομηρος, πίομαι ἐκ ποταμῶν. Καὶ τὸν ἐνόρχεν. δ' νόρχεις μεγάλος ἔχοντα, δ' ντέλλον, ἢ ἡμιτομίαν. Ομηρος. Πεντηκοντ δ' ἐνόρχε πᾶ' αὐτόθι. Κναίκωνα. δ' νκνίκε χοιὰν ἔχοντα, ἐκ φυτὲ ἵναμή σε κρατίσῃ, ἄλλως. Κνάκωνα, δ' νλευκὸν βάλλον. ἀπὸ δὲ κνίκης τ πτέρμαρσ λευκοῦ ὄνρσ, ἢ λαγνον. Μή τυ κορύσσῃ. μή σε κερατίσῃ, δ' δὲ κεραΐζειν κορύττειν οἱ ἀττικοὶ λέγουσιν, ὡς καὶ ἔχόντων ἀλλήλοις τ κεφαλὰς κορυφὰς πλησιόντων ἢ ἐγγυομένων. δ' λὲ κορύσσῃ, οὐ πειστέον. τὰ δὲ πακτικά, ὁμοίως ἡμῖν οἱ σοφιστὴς προφέρουσι. Τὸν ἐρωτύλον. δ' νέρασσην, δ' νερωτικὸν, ὡσοκοντικῶς, οὐχ ὡς πνευστέον. προξύνοντι ἢ τὰ ριαῦτα πλὴν τ ὀξυνος ὁ τ παῖλ' ὀλοφυρομένην τ τύλον. οἷον ἐρωτύλος, ἀμαχύλος, ἐρμύλος, σμύλος. Η ῥάπτει σμόσ. ζυνὲσ δὲ τ σμοῦ, δ' νθεόκριτον φασίν. ἐπεὶ ἢ ἐν ῥῖσι θαλυσίοις, σμιχίσας ὠνόμασε. πλὴν οὐκ ἀπόλλος ὁ θεόκριτος. οὐδὲ σμιχίσας ἀπὸ τ σμοῦ, ἀλλ' ἀπὸ σμίχω παρωνυμικόν. ἤνι, ἀντὶ τ ἰδού. σασύνετε δὲ, ἢ ὀξύνετε δ' ἤνι, ὁ πᾶ' ἀττικοῖς οὕτω προφέρετε. Ἐπεὶ δὲ καθεῖλον, ἀπὸ ἐκείνου τ τόπου. ἐκεῖνθεν ἦλθον, οἱ

λὲ πλωτεῖσθ' ἐκεῖνος τῆνος φασίν. Εκέλθ. ἐκέλθ
ες ἦν. ἢ καὶ ἀπικοίμην δωρικῶς, ἐκέλθ. ἢ κέλω λέ
πτ προσάτ|ω, ὁ πρατ|τικὸς, ἐκελόμην ἐκέλ.
κὰ ἀιολικῶς, ἐκέλθ. οἱ δ' ἀιολεῖς τὴν οὖ, εἰσ εὖ ζέ
πριθν. Αλλως. Η ἄρι. ἆρα σοι τὸ νύμφη σημὸς φά
νομαι ἢ ἀπ' ὀ πλησίον; ἤλυθον βριζηκίαν ἔχων τὴν
ξίνα. καὶ προτέγγος; ἦπυν, προμήκης τὴν γενάδα. νύμ
φην δὲ λέγ|α αὐτὴν, ὡσ πεικαλῶ, ἢ νύμφας ἐσι
κῆαν. νύμφαι δ' εἰσὶ, τὰ ἐν γυναικείῳ χάσματ ἐν
τοῖς ὄρεσι φαινόμενα ἀκιμόνια. Ωμ' ἐκέλθ. ἤλυθον, ἐφ'
ὃν τόπον ἐκέλθυες. κέλομαι δ' πικῶσ, ὃ κελεύ
ω ἢ προσάτ|ω. ἀφ' ὃν, ὃ ἐκέλθ, ἢ ἐκέλθ. θᾶσα
μαν. θάσαι δ' ἢ τὴν λύπην, ἅπερ τὴν ψυχὴν μεάλ
πειν ποιεῖ. ἢ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ὀρατῶν ἐπὶ τὰ νοού
μενα. Ομηρ. Οασόμενος πατέρ' ἐσθλόν. Α βομβεῖ
ἢ μέλισσα. ἔυχετ γενέσθ μέλισσα, ἢ ἵνα κεντῶσ
ἐντεθυνήσῃ, ἢ ὑπὲρ τ λαθεῖν εἰσέλθῃ. μέλισσα δὲ,
πόσον ἐπὶ τ μήλων ἰάνει. μῆλα λὲ παντὰ τὰ ἄ
κρα τ δένδρων. Ομηρος. Αὐτῆσιν ξίζησι, μὴ αὐτῆσιν
ἄνθεσι μήλων. Αλλως. Ισοεία. Ροικός ὢσ κνίδιος
ἢ πένθ, ἐν νίνῳ τῇ ἀσοείσιον, ἰλὼν θῦφυές τι δένδρον
κεκλιμένον, ἢ ἀπ' τοῦ χθόνα καταωίπειν μέλ
λων, καὶ μαξιν ἐνσκεύασε, ἕως πλέον μένην ἐπίσιν. ἢ
ἢ νύμφη θεαθ|μένη, χάλειν αὐτῷ ὁμολόησιν. ἥλικι
ὥπερ δ' ἔφη ἀπ' τοῦ φυτοῦ. ἢ ἐκέλθωσιν αὐτῷ εἴπ ἂν
ἐθέλῃ

ἐθέλω ἀπειθῆ. ὁδε, τὴν βασιλῆα αὐθι ἠτίμησε.
ἡδὲ ἑῷ αὐθι ὄλεσ᾽ ἐν καιρὸν δι μίξεως ἀθικνεμένη σι μέλισσα ἐρεῖ. μήτε δὴν τ᾽ ἰσοφίας ταύτης μέμνηται ὁ θεόκειρος, δὴ δ᾽ τὴν μέλισσαν ἀκουήσας πρὸς θὺ ἔρωτας. πῆξις δὲ, εἶδος βοτάνης ὁμοίας πληρῶ σραθμαμύλα, ἀφ᾽ ἧς καὶ σικαλίδες ὠθῶ κλίνης ἐπένοησ᾽ τῶν ἀγροίκων δὴ τὴν μαλακότητα, ⸫ δὴ δ᾽ ἀπλώκειν τῇ ὁσμῇ θὺς ὄφεις. καλεῖτ᾽ δὲ καὶ ἕλκυσον. ⸫ Ἠρὰ λεώνασ. θύκ ἀφ᾽ ἰσοφίας, ἀλλὰ μὰ δ᾽ ἄγριον. ⸫ δὴ Ἀχιλλεὺς, θέτιδος υἱὸς Πηλέως. ἀλλὰ μὰ δ᾽ ἄγριον φησὶν Ὁμηρῶ. πλανᾶ δέ σε τίκτε θάλασσα. λλως. οὕτως λεώνησ μᾶζον ἐθήλαζε, ⸫ ἐν ᾧ δρυμῷ ἀνέζεφεν αὐθὺ ἡ μήτηρ αὐτου. δ᾽ ἄγριον αὐτου καὶ δρασκέλιον, μὰ τρόπον θέλει δηλοῦν, ἄγριος δὲ λέπται ὁ ἔρωσ καὶ ἀνήμερος, ἐπὶ οἷς ἂν κατάσχῃ, ἀγρίους ποιεῖ ⸫ ἀνημέρους. κατασμύχων. σμύχω δ᾽ καίω, φλόγ. σμήχω δὲ δ᾽ καθάρω, ἡ. ὅθ᾽ οὖν ἡ σμῆγμα δ᾽ σαπώνιον. τὸ καλὸν ποθορεῦσα. ἤγουν, ὧ ἡ δ᾽ καλὸν ὁρῶσα. τοτέσιν ὦ ἡ καλοὺς ἔχουσα ὀφθαλμούς. τὸ σᾶν λίθος. ἤγουν, σκληρὰς ἄτεκνος, ἡ μονενοχὶ θὺς ὁρῶντας ἀπ᾽ λιθοῦσα ἰῶ κάλλη, οἷον περὶ γοργόνος λέγουσιν. ἡ λευκὴ ὅλη οἷον ἄγαλμα μαρμάρινον. ἐὰν δὲ γράφητ᾽ λίθος δὴ τ᾽ π . ἕως οὕτως. εἰς ἣν ὀλιθαίνουσι πολλοὶ δὴ δ᾽ ἐρωτα. ὀλιθῶ ρὰ δὴ τὰ λιπαρά. ἡ ἡ βλέπουσα λιπαρόν τι καὶ λευκόν.

ὡς Ομηρος. Λευκοὶ, ἀπὸ τοῦ λευκοῦ τ' ἄλοιφῆ. ἢ σκληρὰ μὴ ἀναμάντινε, δηλ' ὃ ἀνυπόκλειστε μὴ ἀνένδοτον. Αλλως. Τὸ πᾶν λίθος. ἐπιρρήματικῶς, ἀντὶ τοῦ πόλυ. τραχύ ἐστι, σκληρὰ σφόδρα μὴ ἀμείλικτος. ¶ Τὸν στέφανον τῖ λαῷ μου. Τὸ ἐξῆς. κρι κατατῖλαι, ¶ κατακόψαι μετρήσασθαι εἰς λεπτὰ ὃν στέφανον. στεφάνοις ἐχρῶντο ἐν τοῖς συμποσίοις ὡς φησιν Αριστοτέλης, δυσεβείαν ¶ ἀφθονίαν ἀνιτόμμοι ξοφῶν. σίτου δὲ πληρῶσαι πρὸ Ομήρου. Κοῦροι δὲ κρατῆρας ἐπεστέψαντο ποτοῖο. Αλλως. Ονοῦσι. πρήσεις με αὐτίκα τῖλαι εἰς λεπτά, ἤγουν δηλαδὴ παράξαι, ¶ τεμεῖν ὃν στέφανον, ὃν χαριεν σοῦ ὦ Αμαρυλλὶ φίλη φυλάσσω, ἐμπλέξας αὐτὸν, κάλυξι κισσοῦ. ἀντὶ τοῦ κορύμβοις, ¶ βοώσι σελίνοις. Τί ὁ λάσιος. ὁ δυσκόλως σωζόμενος. ἢ ὁ δυσχερῶς λοκόμμος. λασσός τις ἡ ἀθηνᾶ. ἢ λαὸν λυόκοσε, ἢ σῶζε. λύασον γὰρ οἱ μὴν ὃν κακοδαίμονα, οἱ δὲ, ὃν δυσχερῶς σωζόμενον, πρὸ ὃ σόν. καὶ Ομηρος. Οπως οἱ πρὸ νηυσὶ σῶοι μαχέοιντο ἀχαιοί. Τὰμβασίαν. τὴν μιλωτὴν, ἢ τὴν λιθάδαν φησὶν ἀποῤῥήξας, καὶ ἐκλοσάμενος, εἰς τὴν θάλασσαν ἁλοῦμαι, ὅ ἐστι, πηλήσω. ἢ ἐμαυτὸν ῥίψω δύσις ὁ ὄλπις ὁ ἀλιεὺς, σκοπάζεται, ἤγουν ἀπὸ μετεώρου τόπου σκοπεύει. ἢ ἀγρεύει ὃν θύννους, ὃν ἰχθύας. ὃ δὲ ὄλπις, ἀπὸ τοῦ λέπω, λοπὶς, ἢ ἐν ὀρθοσῇ τῷ ο, ὄλπις, ὁ ὃν λεπτὸν ὃν ἰχθύας ἀγρεύων, ἢ ὃν ἕλκοπας. ἔστι δὲ πε-

πλε

πριημένη) ὄνομα, ἢ κύριον τοῦ ἁλιέως. Ἄλλως. Ὄλπις, οὐ ὄνομα τοῦ ἁλιέως πρὰ τὴν λεπίδα τῶν ἰχθύων. ἢ πρὰ τὴν τοῦ σώματος σχέσιν. ὄλπιν δὲ φασὶ τὴν λήκυθον. ὡς εἶναι πρὰ τὴν σμικρότητα οὐ ὄνομα. ἢ ὄλπις ὁ τοὺς ἔλλοπας ἀγρεύων, κατὰ ἀφορὰν τῶν ἄλλων ἁλιέων. εἰσὶ δὲ καὶ ἕτεροι, οἱ περὶ τὰ ὄστρεα ἀσχολούμενοι. Κἤκα μὰ ποθάνω. Ἢ ἐὰν μὴ ἀποθάνω φησὶν, ὅμως εὐφανθήσει ὅτι ἔρριψα ἐμαυτόν. ἢ τέως οὐ πρᾶγμα ὅ, σε τέρπει γεγένηται. ἔγνων πρίν. ὁ νοῦς, πρὸ ὀλίγου. ὅτε σημεῖον θέλοντός μου λαβεῖν εἰ φιλεῖς, οὐ φύλλον δὲ οὗ ἡ φιλία δηλοῦται, ὑπὸ τῶν χειρῶν πληττόμενον, οὐκ ἀφῆκε οὐν ψόφον. Οὐδὲ οὐ τηλέφιλον ποτιμαίξαιο οὐ πλατάγημα. ἐν ἄλλοις γραφεται καὶ οὕτω. οὐδὲ οὐ τηλέφιλον ποτιμαξαίμενον, ἐπλατάγησεν. τηλέφιλον δέ ἐστι οὐ φύλλον τῶν μήκωνος. ἄλλοι δὲ βοτάνην ἑτέραν λέγουσιν εἶναι αὐτὸ, εἴτε δὲ αὐτοῦ εἴτε ἐκεῖνο ἐστὶν, ἀναλαμβάνεται πρὰ τῶν ἐρώντων οὐ τηλέφιλον. καὶ πληττόμενον εἰ ψόφον ἀπετέλει, ἐδίδου αὐτοῖς σημειοῦσθαι, ὅτι ἀντερῶνται ὑπὸ τῶν ἐρωμένων. εἰδ' οὐκ ἀπετέλει, ὅτι μισοῦνται. εἴρηται δὲ τηλέφιλον, κατὰ κοινωνίαν τοῦ τ, πρὸς οὐ δ. οἱονεὶ δηλέφιλόν τι ὄν, οὐ δηλοῦν οὐν φίλον. Ἄλλως. οὐ τηλέφιλον, ῥίζιόν τι θαμνῶδες. κάτωθεν δὲ ἀναβαίνει τοῖς κλωνον, τοὺς δὲ κλῶνας ἔχει δραχμῆς μείζονας σπιθαμιαίας. τὰ δὲ φύλλα ἔοικε τῷ σπειρομένῳ λωτῷ.

λωδὸν δὲ ἀφίησιν ἑλικοειδῶς. ἐν ᾧ δ' ἀσέρμα, οὐ δύναται μένειν, ὁ χρὼς ἐξαμμάττεται, καὶ τύπτει πάντας λαμβάνει. οὐ μόνον δὲ τὰς χεῖρας δ' ἐπιλέγει λον, ἀλλὰ καὶ ἐὰν ὦμον πιθέντες, ἐὰν ὅτε μὴ ὧν δ' ἀσχύν, ἐπεσπερῶνται τὸ φόβῳ. Ἄλλως. πένες τῶν ἐρωτικῶν δ' ἐπιλέγειν φιλον δὲ ἐὰν ὦμον πιθέντες, ἢ ἐὰν καρηνα, δὲ κρούσῃ, καὶ ἐὰν μὴν ἐρυθρὸν πέντε καλοῦντες αὐτὸ ξόδιον, νομίζεσιν ἀπαθῆ ὑπὸ τῶν ἐρωμένων. τὸ χρώματος δ' ἐμπεσόντος, ἢ ἐλκωθέντος, μισεῖται. πλατάπημα δὲ πλατανῶνιον. πτημάξαι δὲ, ἤγουν, προσήκατο ἐξ αὐτὸ τὸ πλόμβον φόφον. Ἀλλ' αὐτὸς ἅπαλῶ ἐστὶ σὰρξ. τοὺς δακτύλους καλεῖ μεταφορικῶς ἀπὸ τῶν ἀγκώνος. καὶ φησὶ πρὸς δὲν σάρκων ἐξέμαρυθῆ φόφον μὴ ποιῆσαν. ἢ δ' αὐτὸς οὕτως μηδὲν ἀνύσαν πρὸς τὸ ἅπαλὸν σάρκει, ἀντὶ τοῦ ἁπαλοῖς δακτύλοις. Ἀγροικῶ τὰληθέα. Ἀγροικῶ, ὄνομα κύριον, οὐ λέπωτὴν γραῖαν οὕτω φασίν. ἢ τὴν ἀγροικικὴν, τὴν δὲ τῶν ἀγρῶν ζεφομένων. ἢ κοσκινόμαντις, ἤγουν, ἢ δι' κοσκίνου μαντευομένη. Ἀπρὰν πριολοπεῖσθαι. ἢ πρόσωπον σαχυολογῆσαι, ἤγουν ὡς σάχυας ἀναλεγόμενη. ποιαίνασι ἴσως δὲν πυρὸν, κατεξοχήν. ἀφ' οὗ καὶ δὲν ἐνιαυτὸν πριαίνεσθαι ἐκάλεσαν. ποιὸς δὲ κυρίως ὁ πυρός. ἢ ἀπὸ τοῦ ποία ἢ βοτάνη. ἢ ἢ πρὶν καλάμην συλλέγουσα, ἢ σαχυολογοῦσα. Παραβάτης. ἢ ὄνομα κύριον ἢ ἢ ἐπιμένη καὶ παρακολουθοῦσα τοῖς θορίσταις ἢ ἀκόλουθοι.

θο.

θ. Τεειθακίσ. ἤγουν, μισθώξια, ἀπ τοῦ ἐριθ
ωοκοεισικῶς. ἢ ὄνομα κύριον, ἔσι δ ὄρνεον, ἀφ' τ ἐφ'
οὗ σ' ὄνομα. Εν διαθρύπῃ. ἀπονοῦ, Ϲ ἐμβλακεύῃ,
ωατα λᾶις, ζυφᾶς. λλετη ὀφθαλμός μου. δακοῦσιν
οἱ ὀφθαλμοί μου ὄψεωζ τινὰ τ οἰκείων ἂν ἄλλωντι.
ὁ δξιός μου ὀφθαλμὸς ἄλλεται Ϲ ωηλᾶ, ἁράτε θαλ
σομαι αὐτήν. Ασιῦμαι πτὶ τὰν πίτυν. Εκνεύσας.
ζαπεὶς ὥσε πρὸς τὴν πίτυν. ἀσεῦμαι σωεικῶς, ἤγουν
ἄσομαι. σ κοινῶς, ζαχρονίσω. καὶ μ' ἴσως ωοτίδη.
καὶ μεῖσως ἂν προσίδη, ἐπεὶ οὐκ ἔσιν ἀδαμαντίνη.
ἤτουν, ἀπ λίθου ἀδάμαντος κατεσκευασμένη. ἀλλ'
ἄνθρωπός ϐῆ δηλονότι, συμωαθειαν σέξασθαι δυ
ναμένη. Ϲ ιπομένης ὁκα δή. ἱστορία. ὁ ἄρεσ ἱπομέ
νησ Ϲ χοινέωσ ἀπαλάντησ τ δρομάσ ἐραθεῖσ,
ἀφοπίσασ Ϲ ἐργάσησ ἐθραμϐῆ Ϲ σν ἀγῶνα. ἢ ϕ ἔ
λεσν ἀγωνιζόμενον ϑ δρόμῳ ἢ τ ἡνθέντα θνήσκειν, ἢ
ωεισενόμενον δρόμῳ, λαμϐάνειν τὴν κόρην. ἔχον ϑν
πὰ τ θεᾶς μῆλα χρυσᾶ ἔ τ ἐωερίσων κήπου, ϑ
δρόμῳ ἐρῆιπεν ἕκασον αὐτῶν. οὗτο δὲ ἀχολασμένης
τ κέρης ἐωὶ τῇ τ μήλων συλογῇ, ἐλείφθη. λαϐὼν
ἑαυτὴν γυναῖκα μεταμορφώσασα εἰς λέοντα, ἐν ἱερῷ
τόπῳ Ϲ ἐλθὼν αὐτῇ. Αλλως. Ασ' ἀπαλάντα. σύο
ἀπαλάνται εἰσίν. ἡ μὲν, ἐν ἀρκαδίᾳ. ἡ δὲ, ἐν βοιω
τίᾳ, ἡ χοινέως θυγάτηρ. ἡ μὲν ϑν ἀρκαδικὴ ἀπαλάν
τη, ϸξόπης ἦν λεινή. ἡ δὲ βοιωτικὴ δρομάσ σῦσα,

προσέθηκε δὲ γάμον αὐτῇ, εἴπερ νικήσει αὐτὴν δρόμῳ λαβεῖν αὐτήν, ἢ πολλοὺς θελήσαντας νικῆσαι, ἀνείλεν. ἱππομένης δὲ συνεργὸν ἔχων τὴν ἀφροδίτην, ἢ λαβὼν παρ' αὐτῆς μῆλα χρυσᾶ, καὶ παραπεμπόμενος τῷ δρόμῳ, ἔρριπτεν ἕκαστον αὐτῶν εἰς τὰ ὀπίσω. ἡ δὲ θύθεως περὶ δὲ τὸν ἵμερον τῶν μήλων ἐπένθησε, καὶ ἐλείφθη. ὁ δὲ δι' αὐτῶν ἐνίκησε. ἢ γυναῖκα αὐτὴν ἔλαβε. ὅτι ἴσην ὡς ἐμαίνετο. διὸ ὡς ἀντὶ τοῦ θύθεως. καὶ ὅμηρος. ὡς ἴσεν, ὥσμινι μᾶλλον ἔλυ χόλος. οἱ δὲ οὕτως. οὐ τῶς ὡς εἶδε τὰ μῆλα, λίαν ἐμαίνετο. ἐπὶ πᾶσιν γὰρ ἔχει θ ὡς ἐπ' αὐτοῖς. ὡς εἰσὶ καθὺν ἔρωτα. αὐτῶν δὲ λογότητῶν μήλων ἄλλο, ἀντὶ τοῦ ἥλατο. ροτέσιν, ἐνέπεσε. καθὺν δὲ λέγει δὲ ἔρωτα, ἀπὸ μεταφορᾶς τῆς βαθείας ὕλης, ἤτοι ἀσείας. τὰν ἀέλαμ χ' ὡ μάνυσ ἄπεμ λάμπεις. ἰσοεία. Νικλεὶς ὁ τυρσοῦς ἔχων θυγατέρα, οὐκ ἐδίδου αὐτὴν τινὶ γαμαῖκα, εἰμὴ τῷ συντιθεμένῳ ἀγαγεῖν αὐτῷ τὰς ἰφίκλου βοῦς ἐκ φυλάκης. εἶσε δ' ὁ μελάμποδος ἀδελφὸς, ἦρα αὐτῷ σφόδρα. μελάμποδος δὲ θέλοντος τῷ οἰκείῳ ἀδελφῷ εἶναι τὴν κόρην δοῦναι, δὲ κίνδυνον ὑπέστη. συλληφθεὶς δὲ ὑπὸ τῶν βακόλων τοῦ ἰφίκλου, ἐδεσμεύθη, ἦτοι ἐν φυλακῇ ἐβλήθη. μέλλοντος δὲ τοῦ σωματίου ἐν ᾧ ἦν πίπτειν, μαίνης ὢν προεμήνυσεν. ἐν ᾧ καὶ πεπληχθεὶς ὁ ἰφίκλος ἔλυσε, καὶ ἦρξε αὐδὲν ὡς μάντιν, ὥστε ἂν παῖδας ποιήσῃ. ἄτεκνος γὰρ ἦν, ἐκ τοιαύτης αἰτί-

ας. ἐκτέμνοντι πτὲ τοῦ πατρὶ φυλάκῳ δένδρον, ἀφ'
οὗ καὶ ἡ χώρα φυλάκη ἐκαλεῖτο, ὁ Ἴφικλος παῖς
ὢν περιεστήκει. ὃν ἐκπλῆξαι θέλων ὁ πατὴρ, ἣν εἶχε
μάχαιραν εἰς τὸ πλησίον δένδρον ἐμπῆξαι ὥρμησε.
καὶ συνέβη ἐπενεγκεῖν αὐτὴν τοῖς μορίοις τοῦ παι
δός. ἐπεὶ δὲ ἄγονος ἐκ τοιαύτης αἰτίας ἦν ὁ Ἴφι
κλος, ὁ μελάμπους ἀνερευνήσας εὗρε τὴν μάχαιραν.
καὶ ἐκέλευσε τὸν Ἴφικλον, ἀπεξέσαντα τὸν ἰὸν αὐτῇ πί
νειν. καὶ οὕτως αὐτὸν πατέρα παίδων τοιήσας, ἔλα
βε τὰς βοῦς, καὶ τοῦ νηλεῖ ταύτας δίδωσι. καὶ δὴ τοῦ
των τοῦ ἀδελφῷ βίαντι τὸν τῆς πειροῦς γάμον περιε
τοιήσατο. μελάμπους δὲ ἐκλήθη, ὅτι γεννηθεὶς ἐξε
τέθη πρὰ τῆς μητρὸς ῥοδόπης ἐν ὑψηλῷ τόπῳ. πανοὺς
δὲ τοῦ σώματος σκεπομένου, μόνος ἦν γυμνὸς τοὺς πό
δας, καὶ ἐξεκαύθη ὑπὸ τοῦ ἡλίου. ὅθεν καὶ μελάμπους
ἐκλήθη. Ἀλφεσιβοίης. αἰόλου, τοῦ ἕλληνος, σαλμωνεὺς,
ἐξ οὗ, τυρώ. ἐξ ἧς καὶ κρηθέως, νηλεύς. ἐξ οὗ, πειρώ.
ἐξ ἧς ἀλφεσίβοια. Ἄλλως. τὰν ἀτέλαν χ' ὡμάντις.
ὁ νοῦς. καὶ ὁ μαντὶς ὁ μελάμπους, τὴν ἀτέλην τῶν βο
ῶν τοῦ ἰφίκλου ἦγεν, ἀντὶ τοῦ ἤγαγεν ἀπὸ τοῦ ὄθρυος
εἰς τὴν πύλον. ἔστι δὲ ὁ ὄθρυς ὄρος θεσσαλίας, ἐν ᾧ
πόλις ἡ φυλάκη, ἧς ἦρχεν ὁ Ἴφικλος, οὗ ἦσαν οἱ βό
εσ. ἡ δὲ πειρὼ ἡ χαρίτων πλήρις, ἡ μήτηρ τῆς περιτ
τῆς τὴν φόνησιν ἀλφεσιβοίας ἐκλίνθη. ἤγουν, ἀνα
παύσατο, ἐν ταῖς ἀγκαίλαις τοῦ βίαντος τοῦ ἀδελφοῦ

τῷ μελαμπόδι. Τὴν δὲ καλὴν κυθέρειαν, ὀνοῦς· τὴν δὲ πειθὼ καὶ τὴν ἀφροδίτην ὁ ἄδωνις πρόβατα βόσκων ἐν ταῖς ὀρείαις, οὐχ οὕτως ἐπιπλήττει μανίας ἐρωτικῆς, ὥστε καὶ δὲ ἀποθανόντα αὐτὸν, χωρὶς τῆς ζοῦ αὐτὴν τίθησιν, ὡς τοὺς ἐφθιμένους μιν. ὡς οὐδὲ τελευτήσαντα ἐν ἄδωνιν, τὸν ἴσον τε αὐτῇ μεσοῦ χωρίζει. ἀλλ' ἀεὶ αὐτῇ μὴ τελευτήσαντι συμπάρεστι. δοκεῖ δὲ ὁ ἄδωνις μῆνας ἓξ παρὰ περσεφόνῃ τρίβειν. ὡς μὴ τὴν ἀφροδίτην ἄνευ τοῦ συγκαθεύδειν καὶ προστρίβεσθαι. λέγουσι δὲ περὶ τοῦ ἀδώνιδος ὅτι καὶ ἀποθανόντος, ἓξ μῆνας ἐποίησεν ἐν ταῖς ἀγκάλαις τὴν ἀφροδίτης, ὥστε μὴ ἐν ταῖς ἀγκάλαις τὴν περσεφόνης. τοῦτο δὲ τὸ λεγόμενον, τοιοῦτόν ἐστιν ἀληθῶς. ὅτι ὁ ἄδωνις, ἦγαν ὁ σῖτος ὁ σπειρόμενος, ἓξ μῆνας ἐν τῇ γῇ τρίβεται ὑπὸ τῆς σποράς, καὶ ἓξ μῆνας ἔχει αὐτὸν ἡ ἀφροδίτη. τοῦτ' ἔστιν, ἡ εὐκρασία τοῦ ἀέρος. καὶ ἔκρτε λαμβάνουσιν αὐτὸν οἱ ἄνθρωποι. Ὁ δὲ ἄζολλον ὕπνον ἰαύων ἐνδυμίων. ἄζολλον. ἀμετακίνητον. ἀμόνιον καθεύδων ὕπνον. ἰσοφία. φασὶ γὰρ ὡς τὸν ἐνδυμίωνος ἡράθη ἡ σελήνη. καὶ κατὰ θ' ὄρος θ' λάτμιον τῆς καρίας κυνηγετῶν πρώτιμ. καὶ ἀλλ' ἠρῴουσιν ὡς φιλοκύνηγος ὢν, τῇ σελήνῃ συνεθήρα νυκτός. ἡμέρας δὲ ὕπνωσεν. Ἄλλως. τοῦ ἐνδυμίωνος θ' ἠράθη ἡ σελήνη. ἦν δὲ οὗτος καὶ ὁ λάτμιον ὄρος τῆς καρίας, φιλοκύνηγος θ' δὲ ὤν, ἡμέρας ὕπνωττε, κατὰ δὲ τὰς νύκτας λαμπούσης τῆς σελήνης,

λήνης, ἀχθεῖ πρὸς θήρας, ἤγαγεν ἐθήρευε. δὴ δὲ τὰ θηρεία κατὰ τοῦτον τὸν καιρὸν ἀχιέναι. μακαρίζω φησὶ, δὴ δ', ἐκεῖνον μᾶλλον φιλεῖσθαι ὑπὸ σελήνης, ἐμὲ δ' ἧττον ἢ μισεῖσθαι. ἀλλως. Ενδυμίωνα φασὶ πρὸ τοῖς θηρίοις δηχθέντα, ἀφανισθῆναι ὥρας. ἐφ' ᾧ χαλεπήνασα ὁ Ζεὺς, ἐπέστησε καθεύδειν δὴ παντὸς ἀθανασίαν. ἐν ᾧ ἐνυπνίῳ ἐν ὧ ἐκαθεύδειν, ἐν λάτμῳ τῷ καρίας ἦν. Ζαλῶ ἡ φίλα γύναι ἀσίονα. ἡ σοφία ἀσίων ὁ κρὰς, κρήτης βασιλεὺς ὃς ἦν Μίνωος. ἢ φονίας νύμφης. πύτων ἐν λειμῶνι καιμωμένω, ἣ δημήτηρ ἐλθὼν ἤλθε, ἢ ἔτεκε δὲ πλούτωνα.* βέβαιοι λοι. ῥυτῆσιν ἀναξιοι τῶν μυστηρίων τὴν ἔρωτας φιλονέρμ. ἢ. μύηται. ἀμυστηρίασεν, μυστήρια μὴ ἔχοντες. περιεμφαίνῃ λέ μυστικὸν δὲν ἔρωτα ἀσίωνος. ὃ δημήτερος. τίν δ' οὐ μέλει σοὶ λέ οὐ φοντὶς δὲ τοῦτο φιλονόη. μέλῃμοι τὴν ἢ, ἢ μέλῃμοι τόδε πικῶς. ἐφ' οὗ σημαινομένῳ, ἢ πρῶτον ἔχῃ πρόσωπον, ἢ δεύτερον ὡς ἐν ῥύρις. οὐ γὰρ περίεσται τόσον μέλω, ὅσον ἔρωτι. ἐπὶ λέ τὴν πρότερον σημαινομένῳ, οὔτε πρῶτον ἔχῃ πρόσωπον, οὔτε δεύτερον, ὡς δ' δεῖ, δ' σημαῖνον δὲ πρέπῃ. δ' δὲ σημαῖνον δ', λείπῃ, ἔχῃ πρῶτον πρόσωπον, δ' δέω. Ως μέλιβοι λοκὺ κατὰ βρόχθοιο πέναρ. βρόχθος λέπεται, δ' ἐπίλακκον μέλθ', δ' μετὰ δὲν ζαλχήλον πίον ἤχον ἀρτελοῦν. ἤπου, ὅπως ἢ τό σοι λοκὺ, ὡς κατὰ βρόχθου μέλι πέναται, ῥυτέσι ἢ φοίρυγγι.

ΣΧΟΛΙΑ ΕΙΣ ΤΟ
εἰς Ὕλλιον λ.

Ἐπιγράφεται δὲ πρὸς εἰς Ὕλλιον, ἐκ τοῦ σκολιὰ ἐστὶ, ἢ νομεῖς, βαυτίος καὶ κορύσσων. ἢ διὰ τὸ ὀθισμὸν, ἐν ᾧ προσήκουσι προετυπώθη τόπῳ.

Βά. Εἰπέ μοι ὦ κορύσσων τίνος αἱ βόες, ἢ ἁρπαλωνδα;
Κο. Οὐκ, ἀλλ' Αἰγωνος. βόσκω δέ μοι αὐτὰς ἐσλὸς ἐὼν.
Βαυ. Ἦ πᾶ δὲ κρύβδαν τὰ πθέσθορα. ἦ τοι ὄντως αὐτὰς λάθρα κατὰ τὰ πρόσω ἐπέραν ἀμέλγῃς; δῆλος δὲ οἱ σωσειῆς, ἀντὶ τοῦ σφὲ χρῶνται. εἰώθασι δὲ οἱ νομεῖς μετὰ τοῦ ὦ τοπικοῦ ἀμέλγειν τὰ γάλα, ὕστερον δὲ αὐτὸ λάθρα ἀμέλγειν. ἀλλ' ὀπέρων ὑφίημι τὰ μοχία. οὐδαμῶς δηλονότι, ὅτι ὀπέρων ἐπιβάλλει τὰ μοχία. ὄνυξ ἴσως ἄρα εἶη πατὴρ τοῦ αἰγωνος. πῶς φησὶ δύναμαι λάθρα ἀμέλγειν, ὅπερ γε ὁ πατὴρ τοῦ αἰγωνος, ἐπιβάλλει τὰ ἴδια. αὐτὸς δέ. ὁ δὲ βακόλος φησὶν αἰγῶν, εἰς πίαν χώραν ὤχετο, ἀφανὴς γενόμενος ἤδη; οὐκ ἄκουσας; ἄγων νῦν ἐπ' ἀλφειόν. ἀντὶ τοῦ ἐπὶ τὴν ὀλυμπίαν. παρῆκται δὲ ἐκεῖσε ὁ ἀλφειός. οὐκ ἀνατέτραπται ὁ αἰγων νενικηκὼς ὀλύμπια. Μίλωνα δὴν κροτωνιάτην μίλωνα φησὶν, ὃν καὶ Αἰσχύλος πλυφάλην φησί. λέγει δὲ αὐτὸν εἶναι ἀνδρεῖον. κατερρώθη δὲ ὑπὸ θείου, ἢ κυνῶν. ἐλθὼν δὲ εἰς ὄρος εὑρὼν πύας λέοντος σχίζοντας,

ξοντας, σφῆνα δὲ βάλοντας ἐν μέσῳ τ ξύλα, θέλων
αὐ ὃς ἐκβαλεῖν ὃν σφῆνα, ἐκρατήθη ἐκεῖ, ⁊ οὕτως
ἐτελεύτησε. ⁋ καὶ ποτὲ τῆνος ἔλαιον ἐν ὀφθαλ
μοῖσιν ὀπώπει. ἡ ποτὲ ἐκεῖνος ἔλαιον ἐνώπιον τ ὀφ
θαλμῶν αὐτ εἶδεν. ἀπ τ ἐλαίας ὃν ἀγῶνα θέλ δη
λοῦν. ἢ ἔλαιον ὦ οἱ ἀγωνιζόμενοι ἀλείφον. ἢ ἔλαι),
ὃ ἀγχιέλαιον, ὅ ὅτι κότινον, ὦ οἱ νικῶν ⁊ γλε στεφανοῦν
τη. ἄλλως. ἡ ποτὲ ἐκεῖνος ἐλαίω ἐχρ ⁊ ρ. ὃ κατὰ τὰ
γυμνάσια ἀλείφοντ. ἥκιστα δ οἱ ἀγχοῖκοι ἐλαίῳ χρῶν
τη οὐχ ὥς τινες ἀναγινώσκασιν ἐλαιόν, ὡς ἀραιόν, ἵνα
σημαίνῃ δ ἀγχιέλαι), ἐξ οὗ ὀλυμπιακὸς στέφανος σύ
γκ τη. ἀγνοοῦσι ὃ ὅτι οὖρις ἐκ τ καλλισοῦς ἢ καλλι
στέφανος ἐλαίας πενόμβους λέγ τη. ὥς ἀπέχ σα λίων
ὀκτὼ ὥς φησιν Λεωσοτέλης. ⁋ βίην ἡ καρπ. κατὰ
τὴν βίαν ἢ δ κράτ, ἤγουν τὴν ἰσχὺν ἐκ παλλήλ.
ἐείσατ ἢ ἰσοῦται. ἄλλως. βίην ⁊ κάλλος, ὃ ⁊
κάλλιον. ἵνα μὴ δυσολοπίσῃ. βίην ⁊ κρατ λέγων.
⁋ κἠμ' ἔφαθ' ἁμαυτήρ. ⁊ ἐμὲ ἔφη ἡ μήτης μα, τ πο
λυδεύκεος ἓν ἀμείνονα κατὰ τὴν ἰσχύν. ἄλλως. τ
ῥαμφίβολον, ἢ δ ἀγῶνα ἔφη κρείττονα τ πλυδεύ
κεος, ἢ ἐμέ. δ ⁊, κἠμ' ἔφαθ', δύνατη ἓν ἢ ἐμοὶ ἔφη.
Σκαπάνατε. σκαπάνη ὅτι δικέλλα σκαφίον. δ' κοι
νῶς λεγόμενον τ ξαπίον, ὃ οἱ ἀθλητικοὶ, ἄμμιν. χῶντη
λεαύτῳ πάντες μὲν οἱ ἀθληταί. μάλιστα δ οἱ πύκ
τη. ἄλλως. Σκαπάναν, ἤγουν, δικέλλαν. ἢ λιθογόει

ον. ἢ σκαφῖον, ὃ οἱ ἀττικοὶ, ἄμην λέγουσιν. οἱ δὲ γυμνα
σταὶ, τούτοις ἐχρῶντο ὑπὲρ γυμνασίας, τῇ σκαπαίνῃ
σκαπτοντες, καὶ τὰ ἄνω μέρη ἀναῤῥωνῦντες. Καὶ εἰκό
τι ῥυτόθι μᾶλα. μῆλα, τὰ πρόβατα, τὰ θρέμματα.
ἐκ δὲ ῥύτου, τὰ κρέατα ῥύτων φησίν. ἵνα ἔχη κρεοφα
γεῖν. ἢ μᾶλα ἐνταῦθα δὲ κατὰ τὴν τῶν μήλων λέγει. κα
θὰ καὶ μίλων, ῥοιὰν ἔχων ἠγωνίζετο. μῆλα δὲ τὰ θρέμμα
τα λέγοντες καὶ τὰ ῥύτων κρέατα. οἱ δὲ ἀρχαῖοι, βοείοις
ἐχρῶντο κρέασιν. ὅτι δὲ μῆλα οὐ μόνον τὰ πρόβατα, ἀλ
λὰ καὶ πάντα τὰ θρέμματα, λέγει Ὅμηρος. Ἀνθρώπους
δὲ ἔπαυσεν τῶν χθονί. μῆλα δὲ κήδει. δὲ δὲ ῥυτόθι ἀντὶ τοῦ
ἐντεῦθεν. Πείσαί τι μίλων καὶ τὼς λύκος αὐτίκα λυσ
σῆν. διεγεῖραι ἂν ὁ μίλων καὶ τοὺς λύκους τάχιστα μαί
νεσθαι. δὲ λυσσᾶν ἴδιον τῶν κυνῶν. ἀλλ' ἴσως λέγει ὅτι πεί
σειεν ἂν καὶ τοὺς λύκους δὲ πρὰ τὴν συνήθειαν ὑπομεῖναι.
ἢ ὅτι καὶ τοὺς λύκους ἐκμήνη ἂν ὁ μίλων, ὅπου καὶ δὲν Αἴ
γωνα δὲν ἀγροῖκον καὶ δὲν ἀγῶνα ἀπολύσασθαι ἠναγκα
σε. ¶ Τὰ δαμάλαι. αἱ δαμαλαι δὲ αὐδὲν ἐνταῦθα βοῶ
σαι ζητοῦσι. δαμαλαι, αἱ νέαι βόες, αἱ εἰς δὲ δαμασ
θῆναι ἐστήδεαι. Οὐκέτι λῶντι. οὐδαμῶς θέλουσι βό
σκεσθαι δηλονότι, ζητοῦσαι δὲν αἴγωνα. ¶ Τᾶς πόρτιος.
πόρτιας τὰς ἀκμαζούσας βοῦς, ἐφ' ἃς οἷόν τε τοὺς
ταύρους στείχεσθαι, ἤγουν πρεύεσθαι. ἢ τὰς ἐν τῷ πόρσῳ,
ῥυτέστιν ἐν τῇ ὁδῷ ἰούσας. Μὴ πρῶκας σιτίζετε. τὴν
σταγόνα τῆς δρόσου πρῶκα λέγουσιν, ἀπὸ τοῦ πρωῒ πέμπε

σθαι.

ωῆ. ᾗ Καλλίμαχος. Ὡσκηνεκεῖναι πρῶκες ἔραζε πε
σοῦσαι, προίκιον ἐκθηκέως εἰσαρέσθων. Οὐδ' ἂν. μὰ τὴν
γῆν. ἄλλοτε μὲν αὐτὴν περὶ δ' ἄισκρον δόσκω. Ἐπ' ἀκ
σαίροιο. Ἄισαρος, παμὸς δ' μέσης τ' πόλεως
τῶν κροπωνιατῶν ῥέων εἰς τὴν θάλασσαν. ἔστι δὲ
ἄλλος ποταμὸς σκελίας ἀίσαρος. Κάμυθα. κώμις,
ἡ δέσμη, ἤρι δ' δεμάτη). Κρατῖνος. Ὁ δὲ μετ' δύδ'
μου ῥέχων κώμυθος τὴν λοιτὴν ἔχει ὡς σεφα
νῶ. ἡ κώμις, δέσμη χόρτου ἱκανὴ εἰς δοφὴν. κώμις,
κώμυθος, ὡς κόρις, κόρυθος. Σκαίρει. σκαίρειν κυρί
ως, δ' σκιρτᾶν, ἀφ' οὗ καὶ σκάρθμος. νῦν δὲ δ' νέμεωῆ.
ἔνθα καὶ σκαρθμὸς πρὸ ἀράτω. Λαῶτυμνον ὄρος κρό
τωνος. καθύσκιον ἢ, δ' ἄπαν σύνδενδρον. Ἀλλως. Σκαί
ρει. σκιρτᾷ. ἀναῤῥέφεται. ἀπὸ δὲ ἀναῤῥοφῆσ δὲ,
τὴν νομὴν θέλει δηλοῦν. περὶ δ' λαῶτυμνον δ' τὸ
ἔχων δένδρεον συσκιαζόμενον. ὅθεν δὲ δ' βαθύ
σκιον. δ' δὲ λαῶτυμνον, πινὲς ὄρος δὲ λακωνικᾶς
φασί. Πύῤῥιχος. ἀπὸ τοῦ πυρὸς, πύῤῥιχος κατὰ
πρόληψιν. πινὲς πρὸξυνόντως λέγουσι πυῤῥίχος. ἔστιν
δὲ τοκοειδικὸν ἀολικῶς. δ' δὲ καθ' ἡμᾶς πύῤῥι
χος, ὁ σκάελος. πινὲς δὲ δὲ πύῤῥιχον, ἀπειρωτι
κὸν ἀκκεν, ἀπὸ πύῤῥος τ' ἐκεῖ βασιλεύοντος. δοκοῦσι
δὲ οἱ βόες ἐκεῖνοι, λείψανον εἶναι τῶν περὶ ονείων. ἦν δὲ
καὶ πύῤῥος, πικτὸς ἐρυθραῖος, ὥς φησι λυγκεύς. ἢ
πύῤῥιχος κατὰ πινας, ὁ δύκίνητος. ἀπὸ τ πυρὸς δύκι

νήτου ὄνος. ἢ Θὴν πυῤῥὸν κατὰ τὴν χροιάν. Τοὶ Τῶν λαμπριάδων. ὁ τῶν λαμπριάδων δῆμος ἀπό τινος λαμπρίου. ὡς λυσμένους ἔχων ὁ Βάττος πρὸς θυσίαν φυλέτας τῶν λαμπριάδων φησίν, εἰ δὲ ὅταν θύωσι τῇ Ἥρᾳ Τῶν κρέα νέμωνται οἱ δημόται τῶν λαμπριάδων, ῥιζοῦν λαχόντες θύσαιεν, ἵνα μὴ προσδέχηται αὐτῶν ἡ θυσία ὑπὲρ τοῦ θεοῦ δηλονότι, ᾗ ζημιοῦται ὁ λεώς. Τὸ κακοχράσμων ἢ ὁ λᾶμος, ἢ ὁ ταῦρος, ὁ τῶν λαμπριάδων δηλονότι ὡς κακοῦ ὄντος τοῦτο τὸν λεών ἢ ὁ λάμπριος ἀφ' οὗ ὠνομάσθη ὁ λεώς. Ἄλλως. Κακοχράσμων ἢ ὁ ταῦρος. ἢ ὁ λεώς. ἀντὶ τοῦ κακὸς εἰς δὲ χρῆσθαι αὐτὸν ἀνά. ἦν γὰρ τάχα κεράσῃς ἢ δῷς δὲ ἐν αὐτὸν λεπτόν, δηλονότι ἂν ταῦρον ἢ λεπόκερκος ᾗ ὁ ταῦρος ὁ πυῤῥός. εἰ δὲ τινὸς λάχοιεν οἱ δημόται τῶν λαμπριάδων. ἔτι, οἱ ἀπὸ τῶν λαμπριάδων καταγόμενοι, ὅτε θύσειαν ἧκεν. ἵνα δηλονότι μὴ προσδέχηται αὐτῶν ἡ θυσία ὑπὸ τῶν φυλετῶν ᾗ ζημιωθῶσιν. Εἰς δὲ μᾶλλιμνον. τὰς εἰς θάλασσαν ἐσομωμένας λίμνας οὕτω φασί. ὅθεν ἦν σόμα λίμνης περὶ τὴν κρότωνα. Τὸ δὲ ἐν ζοίᾳ ἦ σόμαλι μνης. πιθανῶς δὲ ὅτι ὠνόμασαι. Εἰς τὰ φύσκων μέρη δηλονότι. ὄνομα δὲ ὄρους ὁ φύσκος. ὅθεν λέγει, ὡς τοῦ φύσκου ὄρους νομὰς ὑπὸ τῆς λίας ῥῖς βοσὶν ἔχοντος. Τὸν νάκαθον. νάκαθος ποταμὸς κρότωνος. ὠνόμασαι δέ, πόσον ἐν αὐτῷ, νῆας πρὸ κατακαῦναι ἑλληνικάς. Λίπ πυρος. ἔστιν ἀκανθῶδες φυτόν, ἢ εἶδος βοτάνης.

πάνης. ὃ δὲ φύλλον ἔχει πλατὺ ὥσπερ φακὸς, ἔστι δὲ γλαυκίζουσα, εἰς ἕλκη φλεγμαίνοντα, ἀγαθή. καὶ κνίζα, κνίζα φυὴν χορτώδης, ὃ αἱ θεσμοφοριάζουσαι δῃλῶν ἀγνείαν σιβαδὸν ποιοῦνται. δοκεῖ δὲ ἡ βοτάνη ψυχρὰ οὖσα ἐπέχειν τὰς πρὸς συνουσίαν ὀρέξεις. νόμος δὲ ἦν ἀθηναίοις κατ' ἔτος τελεῖν τὰ θεσμοφόρια ταῦτα, πρῶτον γυναῖκες, εἶτα ὄρνιθα σεμνὰ. καὶ τὰ τὴν ἡμέραν τὴν τελετὴν, τὰς νομίμους εἰβλασι καὶ ἱδρᾶσι ὥσπερ τὸν κορυφῶν αὐτὸν ἀνελιθάσαν, εἶτα ὠθοῦνει λιτανεύσασι, ἐπὶ χόνδρους εἰς ἐλθυσῖνα. ἡ δὲ ἐλθυσὶς, ἔστι λιμὴν τῆς ἀττικῆς. καὶ μελίτεια εἶδος ἦν αὐτὴ βοτάνης, ὃ καὶ νῦν λεγόμενον μελιασοβότανον. ὃ δὲ φύλλον ἔχει πλατύ. φεῦ, φεῦ. προείρηται ὅτι κωμικὴ ἡ δυσκολία. οὐκοῦν ἀληθῶς εἴρηται. ἢ κωμικοῖς ἁρμόζουσα, καὶ ξαγκοῖς. καὶ εὐξῶλα παλύνεται. θύρας κυρίως ἢ πρασινώδης ὁμίχλη. παλύνεται δὲ, λεπύνεται ὑπὸ δύσωδος. πάλιν δὲ ἔλεπον, ὃ λέπουσι τὴν ἀλεύρου, πρὸ δὲ φάλλιον λέπεται δὲ λευκόν. ἡνίκ' ἂν φάλλιον ἀλεύροις ἐν ζωμῷ ἐψήσασθαι. λαμπτὴν ἔπαξα δ' ἀντίτορον πρόσωπον τὸν πρώτου μέσου ἀορίστου, οἱ συρακούσιοι δὲ τὰ προφέρονται. ἐνοικῶ ἐνόησα. ἐγραψάτω, ἐγράψατο. οὗτος δὲ ἔπαξα, ἀντὶ τοῦ ἐπῆξα. ὀνοῦσ. φεῦ, ὦ ἄμβρον. πρεύσονται καὶ αἱ βόες εἰς ὄλεθρον, ἐπεὶ ἐπεθύμησας νίκης εἰς κακὸν ἀπροαιρουσίας. καὶ ἡ συνειρὴν πτερὸν ἐπῆξα καὶ κατεσκεύασας καλάμοις ἡλοιόπτερον,

θύρας πάλυνέται, ἤγουν λεπύνεται καὶ μὴ φθείρεται,
¶ Οὐ τήναγ' ὄο, νύμφας. ἐκείνη φησὶν ἡ σύζυξ οὐκ
ἐφθάρη, οὐδ' ἐμεμόλυνται μὰ τὰς νύμφας. ἐπεὶ ὁ
ἀγὼν ἀπὸν εἰς τὴν ὁλυμπιάδα ἐμοὶ λῶρον αὐτὴν
κατέλιπεν. ἐγὼ δ' ὀλωτός εἰμι μελῳδῆσαι. Ποτὶ πί
σαν. ἢ νῦν ὁλυμπάς. ἢ ἀπὸ τίσος τῆς ἀφαρέως. ἢ ἀπὸ πί
σης τῆς ἐνδυμίωνος θυγατρός, ἔνθα μὴ πισαία δύσις ἱε
ρὸν ἦν. μελικτὰς δὲ ὁ μέλης εἰλώσας ἐργάζεσθαι ζαγα
θητής. μελίξω δὲ ζαγωλῶ. Καὶ μὲν τὰ γλαυκά. καὶ
γλαύκα, χίας δ' ἔνος, κρομμυοπριόσας. ἔφησε τῶν Πτο
λεμαέων τὸν Φιλαδέλφου. ἣν φησὶν ὁ Θεόφραστος ἐ
ραθῆναι κριοῦ. ὁ δὲ ἐπὶ ῥόδος ἐρυθραῖος, ἢ λέσβιος, με
λῶν πρίστης. ¶ Τάν τε κρόκωνα. Ἀλκιμος, μὴ κρόκων
ἀκούομεν, μὴ ὁ μὲν, ἐβασί λθυσε τῶν κερκυραίων. ὁδὲ
ἐν σικελίᾳ ἔκπυστε κρόκωνα. ¶ Καὶ δ' ὠστ' ἀῶον. δ'
πρὸς ἀναθολὰς τ' κροτωνιάδος. δ' ἢ λακίνιον, ἀκρώ
ρεια τίς ἐστιν, ἔχουσα ἱερὸν ἥρας. Ἀλλως. δ' λακίνιος,
ἀκρωτήριόν ἐστιν ὧπερ, ἀπό τινος λακίνου κερκυραίου
τ' ὑποδεξαμένου κρότωνα φεύγοντα. Ἀλλως δ' ᾠᾶν.
¶ Εὖ μὲν τὰ ἢ γλαύκης ἀνακρούομαι. εὖ δὲ τὰ τ'
πυθίου. ἐπὶ τ' κρουσῶν ὀργάνων λέγεται δ' ἀνακρούε
σθαι. ἐνταῦθα ἢ ἀνακρούομαι, ἀντὶ τ' μέλπω ἁπλῶς.
κρότων μὴ ζακυνθος, ἢ αὐτή. δ' δὲ ἑξῆς ὅστος. ἐπαι
νῶ τὴν τε κρότωνα, ¶ δ' πτ' ᾠᾶον δ' λακίνιον. δ' δὲ
καλὴ πόλις ἡ ζακυνθος, δι' μέσου λέπται με

τὰ

τὰ ἐπικείσεως. ὃ ἦν ἄωον, πικῶς οὕτω λέγεται. δεῖ δὲ καὶ πρὸς ἕω λέγεσθαι, ἵν' ᾖ πρὸς ἀνατολὰς τεταμένον, καὶ ὃ ἕωον χωρὶς τῆς προθέσεως. ὃ ἦν λακίνιον, ἀκρωτήριόν τι ὄν, ἀπὸ τινος Λακίνιος ὠνομασμένον. ἐνέφορε δὲ καὶ κρεῶν τῶν ἐν Ἰταλίᾳ πόλεων ἐν ἀνθρώπῳ, μὴ τῶν ποιμένων δυσαμονίᾳ. ὅθεν μὴ εἰς πολυμιανὲ ἐλθεῖν, μάταια τ' ἄλλα περὶ κρότωνα τάσεα. Ἀπροσόντας ἀγωνιστὰς ὀγδώκοντα μένος, τοῦτο οὐκ ἂν ἄγωνι ἴσορρητ, ἀλλ' ἰσοδυνάκτι ὁμιλήσω. ὁ δὲ θεόκεκρος τὰ περὶ τὸ μιλήσιον αὐτὸ ἀσυνάκρος ἴσορρόμφα, εἰς ἄγωνα μετήνεγκε. φασὶ δὲ τὸν ἐλαμιακὸν νικήσαντα, μὴ οἴκοι παρανόμιον, ἐκ δὲ Ἰωνίας ἀπέλης τὸ μεῖσον λαβέσθαι βοός. μὴ μὲν ἀνεῖναι, ἕως ὁ ταῦρος ἐλθὼν ἐρῶν δὲ σῶμα, τῇ βίᾳ κατέλιπε τὴν ὀπλὴν ἐν τῇ χειρὶ αὐτοῦ. ὀπλὴν δὲ λέγει, τὴν χηλήν. Ἡσίοδος. οὐθ' ὑποβρέμεται βοὸς ὀπλὴν οὐδ' ἀπολείπει. τὸ δὲ κατασκίσας, ἀντὶ τοῦ κατέφαγε. ὡς ἔοικε, δὲ τὴν ἀληθῆ φάτιν ὁ μίλεως ἐν ἄγωνα ᾠδὴ ἄθλησιν προτέρα πάμα. μάζα δὲ ἐνεόμαλακρον, μὴ νεοφύρατον ἐώμιον. τὸ νεῖμ' ἐν ταῦρον. ἐκεῖ φησὶν ὁ ἄγων ἐστὶ τοῦ λακινίου, ὃν ταῦρον ἔοικε τῇ Ἀμαρυλλίδι, ἐνεγκὼν ἀπὸ τινος ὄρους, καὶ πλανήσας τὸν ὀπλῆς. καὶ πλοῦσαι γυναῖκες μεγάλως ἐβόησεν, μὴ ὁ βουκόλος ἐπέλασεν. Ὦ χαρίεσσ' Ἀμαρυλλί. ἐπὶ ὁ κορύσσων ἐμνήσθη δὲ Ἀμαρυλλίδος, ἀνεμνήσθη καὶ ὁ βάττος αὐδῆ. μὴ

ἢ ἐρωμένη αὐτῷ, πρὸ τοῦ θανεῖν. ¶ Μόνας σέθεν. ἐλ
λειπτικῶς. ἔδει εἰπεῖν, ὅτι τοῦ σοὶ ἀπεθανούσῃ, διετέλε
σα ἂν ἐν λύπῃ εἶναι, ἢ εἰ παντός μου τοῦ πενμνίου ἀπελω
λόρος. Ὅσον αἶπες ἐμὶν φίλαι, ὅσσον ἀπέσβας. ἐνταῦ
θα σαφῶς αἰπόλος ἦν ὁ Βάττος. ὃν εἰκὸς ἦν ἐρᾷν τῆς Α
μαρυλλίδος, καὶ οὐ Θεόκριτον. φησὶ δὲ ὑπερβολικῶς ὅ
σον αἱ αἶπες φίλαι μοι, τοσοῦτον ἡμᾶς ἐλύπησας ὦ Α
μαρυλλὶ τελευτήσασα. ἢ τοσοῦτον ἡμῖν οὖσα προσφι
λὴς ἀπέσβας, ἤγουν, ἀπέθανες. οὕτως ἂν νοηθείη καὶ ὁ
κωμαίζων πρὸς αὐτήν. ὅτι φησὶν ὁ Θεόκριτος, κωμά
ζω πρὸς τὰν Αμαρυλλίδα. Αλλως. Ὅσσον ἀπέσβας.
δ' ὅσσον, ἀντὶ τοῦ τόσσον. ἤγουν, τοσοῦτον. δὲ δὲ πᾶν οὕ
τως. ὅσον αἱ αἶπες ἐμοὶ προσφιλεῖς, τοσοῦτον σὺ φίλη
οὖσα δηλονότι, ἀπέσβας. ἤγουν, ἐξέλιπες. ἀπέθανες.
¶ Θαρσεῖν χρή. τοῦτο ὁ Κορύδων φησὶ πραμυθούμενος
δὲν Βάττον, ἵνα μὴ ἀθυμῇ, τῇ τῇ τελευτῇ τῆς Αμαρυλ
λίδος. ¶ Ανέλπιστοι δὲ θανόντες. ἀνέλπιστον, ὃ οὐκ ἐλ
πίζει τὶς λαβεῖν, ἢ κατορθῶσαι, ἢ τοιοῦτό τι. ἀνέλπιστον,
καὶ δ' ἐλπίδος ἐστερημένον. καθὸ λέπτῃ ἐνταῦθα δ', ἀ
νέλπιστοι. Χ' ὡ ζεὺς ἄλλοκα. δὲν δία λέγει δὲν αἴτιον
τοῦ ὑετοῦ, ἀντὶ τοῦ ἀέρος, ἐν ᾧ συνάγοντες αἱ νεφέλαι. ¶ Τὸν
θαλλὸν τρώγοντι. θαλλὸς ἁπλῶς λέγεται, πᾶν δὲ τε
θηλλός. κυρίως δὲ ὁ τῆς ἐλαίας βλαστός. Τὰ δύσσοα. τὰ
δυσδίωκτα. ἀπὸ τοῦ δυσκόλως σεύεσθαι καὶ ὁρμᾶν, δὲ δὲ ἐπ
πτωχά. Σίτθ'. ὁ λέπρος. ἐπίφθεγμα βουκολικόν. ὅ

πρ

πῆξ λέπουσιν οἱ βουκόλοι. ὁμοίως ἡ δὲ φίτυλα λέπαρος ἢ ὁ λευκός. ἢ ὁ λευκοπίκιλος. ἢ ὁ λευκόπυλλος. ἀλλ' ὁ μὲν ἀπὸ τῆς λέπας ἔχων ἡ τὸ ἀργόν. ὃ δὲ λευκὸν ἔχων δὲ λέρμα. ὁ δὲ ἀπὸ τοῦ λευκὸν ἢ καὶ ἀπὸ τὴν λαπάραν. ἢ λέπυγις, ὁ λευκός. πρὸ δὲ ἔχων λέπας ἀργόν, ἢ γὰρ λέρμα λευκόν. ἢ λευκὸν καὶ ἀπὸ τὴν λαπάραν. Κυμαίθα ὄνομα βοός, ὃ αἰγός. πρὸ τὴν κόμυθα· ἢ πρὸ δ' ἄθη, ὃ δ' κόμη, τὰς κόμας ἄθας ἔχουσα. τετέσι, ξανθάς. ἢ ἐμύμων. Ισ' αὖ πάλιν. ἰδοὺ πάλιν πρόσεισι τοῖς φυτοῖς. Εἰ θ' ἦν μοι ξοικὸν, ξοικὸν δὲ καμπύλον. Αρχίλοχος. Αλλά μοι ξοικὸς πίσυρας κατὰ κνήμην ἰσχεῖν. Λαγῳβόλον ἢ, ξύλον, ᾧ δηφεύγοντες, οἱ λαγωοὶ βάλλουσι. ἢ ὅτι ῥᾴδιον ὂν ὀρθὴν, ἐπύχεσθαι γενέσθαι καμπύλην, ἵνα μὴ ἔμμυον ὂν βλάπτῃ τὴν βοῦν. Θᾶσαι μ' ὦ Κορύδων. ἀπὸ τροφὴν δὲ χῆμα. κατὰ γὰρ σωπώμενον ἀπέχόμενος ὁ βάτης ἀπλάσαι τὴν σάμαλιν, ὡς ὁ ἀκάνθης ἐτύπη, ὃ δεῖται Κορύδωνος ἐξελεῖν αὐτήν. διὸ ὃ πρὸς αὐτὸν ἀπείρετε τὸν λόγον φησί. θάσσαί με πρὸς τὸ δίος, ἅρπη γάρ με ἄκανθα ἐπάταξε πρὸ δὲ σφυρόν. Ἁρμοῖμ' ὦδ' ἐπάταξεν. εἰ μὴ φιλοῦντι, δ' ἀρτίως ἡ νεωστὶ σημαίνει εἰ δὲ σασύνετο, δ' ἁρμοσμένως. δ' ἢ βαθεῖαι, ἀντὶ τοῦ ἐνορμεπόθεισ, ἡ μετέφρεν. Τὰ ἀζακτυλίσιος ἐντί. ἀζακτυλίσι, εἶδος βοτάνης, ἢ ἀκάνθης, εἴρηται δὲ ἀπὸ τοῦ τὰς ἀγροίκων γυναῖκας, ἃ

ξάκτους πρεῖν ὀξ αὐτῶν, ἔνιοι δὲ ἀξακτυλίδας, ἃ ἄ
γροικοι καλχαινα φασίν. Ἔχω τέμιν. ἄσκι ἀυτά. κρα
τῶ ἀυτήν, τὴν ἄκανθαν ἀλονότ. Θ δὲ ἄσκι, τῶν Θ
λύνατι Θ ἴσκι. ὁ, κῶ, πειασός, ὥσπξ ἡ πξ ὁμήρω.
Ἰῶν, ἀμόθεν γε θὰ θύπατερ λιὸς εἰπὲ Ϟ ἡμῖν. ἐκβα
λὼν ὀξ τὴν ἄκανθαν, λίκνιον ἔφ Βάτ[ῳ, Ϟ φησὶν ἄ
σκι ἀυτή. Ϟ Οασίχον ὄξι Θ τύμμα, ἡ ἀλίκ) ἄνδρα.
ϛαϐά. ὅσ) ὄξι Θ ἴλην πλην ἴλην. λίκλικος ἐμφαί
νει, τότε μέγεθος ϟ ἀνδρὸς, Ϟ τὴν σμικρότητα φη ἀ
καλνθὶς. Θ ἡλίκ) πρὸς ὃν ἄνδρα. ἵν' ἦ, μικρὸν ὂν Θ τύμ
μα, ἡλίκον ἄνδρα, τοτέ σι μέγα ἢ ἀνδρεῖον σμικρῶ.
ἢ Θ ἡλίκον ἐπῤῥήματικῶς, ἀντὶ ϟ ὁπίσω σμικρὸν
ὃν ἄνδρα. Ϟ Μὴ ἀνάλιπς. ἤλθον ἀνυπόδητος. ὀξ ὃν
Ϟ πέπλον, Θ ὑπόδημα. ἤλιπ ὀξ Θ ὑπόδημα,
πξὸ Θ ἐλίασεν ὃν πόδα. ἀνέλιπς λὲ σινοεῖ, ὁ μὴ
ἐλίασεν ὃν πόδα. Ϟ καὶ ἀπαλλαθοι κομόωντι. κομό
ωντι ἀντὶ ϟ κομῶσιν, ἀκάνθας ἔχοσι. κόμαι ὀξ ῥέμ
νος Ϟ ἀπαλλάθσαι ἄκανθαι. ἀπαλλαθ Θ δὲ εἶδος ἀ
καλνθὶς, ἢ πλησίον τῶν ἀκανθῶν ἐστὶ φυόμενον. ἀ
παλλαθὸς εἴρηται, ὀξ Θ μὴ ῥᾳδίως ὑπὸ ϟ πλησί
των ἀπαλλάθῃ, ἢ ῥᾳδίως ἀφαιρεῖθαι. εἶτ' ἄγε μοι Κορύσσων,
Θ περόνιον ἢ ἐπὶ μύλλ. ἄπε εἰπέ μοι ὦ Κορύσσων. Θ
περόνιον. Θν πατέρα λέγει ϟ λίγωνος. ἆρα ἐπὶ ἐλαύ
νει ἤλθον, φιλεῖ ἐκείνην τὴν ἐρωμένην αὐτοῦ τὴν μέ
λανα σοφὸς ἔχοῦσαν, ὥσ ἕνεκα πτερωτικὸν πά

θ Ϟ ἐλὲ

θος ἐσ ἔξαβ; μύλλ ἦ, ἐλαύνῃ, ὠθεῖ. πρᾴνῃ. ἐπὶ τ ἀ
λοώντων, ἢ τῇ κόπῃ τῶν μύλας ὠθούντων. Ακμὰν
ὦ λῇλαῖε. οὐχ ὡς λοιδρῶν, ἀλλ' ὑποκοιζόμενος, ἢ
ὑποκινόμενος τῶν λέγῃ. πρὸ ὀλίγου ἦ αὐτὸν ἐπιλ
θὼν, ἢ πρὸς τὴν μάνδραν, ἢ μαλκᾶν, ἢ βάκξαν. τεί
χως δ' φέρεται ἐν τοῖς ἀντιγράφοις, κατελάμβα
νον ὁ ωνικα ἐνάργει. τὴν μετ' αὐτῆ ἦλονότ μίξιν.
καὶ ἢ τὶ τὰν μάνδραν, τὴν τῶν προβάτων ὀρκάνην.
ἢ μάκξαν, ἢ βάκξαν, ἢ ὅτι σκεῦος ξύλινον ἀβακοει
δὲς, ὃν φυρᾶν εἰώθασιν. ὠνόμασαι δὲ, ἀπὸ τ μάτ-
τειν ☾ φυρᾶν ἐν αὐταῖς τὰς μάζας. ☾ Φιλοίφα. τό
ριγένος, ἢ γὼν ὁ φιλῶν ☾ φυσιάζειν. φιλοφυσια
σά. οἰφεῖν δ' ☾ φυσιάζειν. ὅτω ☾ πρὸ Αλεξαν
δρεῦσιν κόροιφος λέπεται, ὁ κόρην οἰφώμενος. ἢ οἱ
φεῖν ☾ φυσιάζειν ἀπὸ τ ὀπαιεύειν. ἔνθα ἢ οἰφολῆς
γωνή. ὅθεν ☾ πρωιμία. ἄεισα χωλὸς οἰφεῖ. ἣν φασὶ
δ' δοθῆναι, ἐπεὶ οἱ χωλοὶ ἐν οἴκῳ καθέζομενοι, φυ
χὰς ἀφοδιασάζουσιν. οἱ δ' ἐφασὶ τὴν πρωιμίαν ἐντεῦ
θεν ξῦῆναι, ἤτοι δοθῆναι. αἱ ἀμαξόνες ἐπὰν ἄρρεν πυ
νήσωσι, χωλὸν αὐδ' ποιοῦσιν, ἵνα μὴ ἀνδρειότερον αὐ
τῶν γένητ. ἢ ῥότης ἀνδροθεῖσα φυσιᾶσι. σκυθῶν δ'
λεγόντων καλὸν φυσεῖναι ἀὸτὰς ἑαυτοῖς, ἐκεῖναι ἔ
φασαν, ἄεισα χωλοὶ οἰφοῦσιν. ☾ Η ☾ τυρεϊσκοις. δὲ
☾ τύροις οἱ πλείονες φασὶν ὡς ἢ δὲ σκληροὶ, ἢ σᾶ
νας, ὡς αἰχύλος μὲν ἐν πλαύκῳ. Σοφοκλῆς δ' ἐν Ανθρω

μέλα. οἱ σάτυροι καὶ οἱ πάνες εὐεπίφοροι πρὸς τὰς συνουσίας. ὅτι δὲ οἱ σάτυροι τοιοῦτοι, δῆλον ἀπὸ τοῦ ὀνόματος. ἀπὸ τοῦ σάθης πεπίηται ὁ σάτυρος. σάθη δὲ ἡ εἰς τὴν ἐπιθυμίαν ἐκπύρωσις. Ἄλλως. Ἡ σατυρίσκοις. ἀκρατεῖς οἱ σάτυροι ἐρώτων. λέγεται δὲ παρὰ τὸ σάθη. σάθη δὲ τὸ μόριον τοῦ ἀνδρὸς, ὅπερ καὶ πέος λέγεται. Κακοκναίμοισιν ἐρίσδει. ἐπεὶ δὴ αἱ αἶγες ἔχουσι λασίους πόδας. ἢ ἀπὸ τῶν ὀρῶν τῶν κρημνῶν, κακοδέρμοις.

ΣΧΟΛΙΑ ΕΙΣ ΤΟΕ ΤΟΥ Θεοκρίτου εἰδύλλιον.

Ἐπιγράφετο μὲν τὸ πρὸν εἰδύλλιον, Αἰπολικὸν καὶ πριμενικόν. οἱ δὲ δὴ λεγόμενοι ἀλλήλοις εἰσὶ Κομάτας, καὶ Λάκων, Δωρίδι. Αἶγες ἐμαὶ τῆνον τὸν πριμένα τὸν συβαρίταν. Ἰστέον ὅτι τοῦ μὲν αἰπόλου τὸ ὄνομα ἐστὶ Κομάτας, ὃς καὶ εὐμάρου τοῦ συβαρίτου νέμει αἶγας. τοῦ δὲ πριμένος, Λάκων, ὃς θουρίου συβαρίτου νέμει θρέμματα. ¶ Τὸν συβαρίταν. σύβαρις, πόλις Ἰταλίας, ἢ ἀπὸ οἰκιστοῦ τινος, ἢ ἀπὸ συβάρεως ποταμοῦ. νῦν δὲ καλεῖται θούριον, ταύτην ὂν θούριον καὶ σύβαρις. λέγουσι δὲ ὅτι ὑπὸ τῶν κροτωνιατῶν καθηράθη ἡ σύβαρις. ἐλθόντες δὲ οἱ ἀθηναῖοι, αὐτὴν ᾤκησαν, καὶ τῇ πόλει μετήμειψαν τὸ ὄνομα, καλέσαντες αὐτὴν θούριον, ἀπὸ θουρίου ποταμοῦ ἐκεῖσε ῥέοντος. καὶ θούριος, ὄνομα κύριον καὶ ὁ ὁρμητικός. Τὸν λά

κω

κωνα. λαικων ὄνομα κύριον, ἐκτείνει δὲ τὸ ἀδὴ τὸ μέ
ζον. εἰώθασι δὲ οἱ παλαιοὶ τοῖς δούλοις ὀνόματα τι
θέναι ἀπὸ τῶν ἐθνῶν. σύρον καρίωνα. οὕτω καὶ τὸν Λά
κωνα. δωριεὺς ἦν. ¶ Τό μεν ναικος. ὅς μου τὸ ναικος.
ζηνόδοτος τὸ κώδιον, τὸ μετρσύπιον. ὁ ναικος τὸ
ἐπὶ αἰγὸς δέρμα Ομηρος. Νάκος ἕλετ' αἰγὸς ὀριτρό
φου. καὶ Θεόκριτος ἐν τοῖς ἑξῆς, αἰγὸς φησίν. Οὐκ ἀπὸ
τᾶς κράνας σίττ' ἀμνίδες. πρόδικα, ἀγρίππα, σίτ
τα, ψίττα, τριμενικὰ, αἰπολικὰ, ὁ βουκολικὰ ἐπι
φθέγματα εἰσὶ δὲ ἐπιῤῥήματα. ἔλεγον δὲ ταῦτα δι
ώκοντες. ἀποστήσεσθε ὤφειλεν εἰπεῖν ἢ φεύξεσθε ἤτι
τοιοῦτον. ὁ δὲ ταῦτα ἀφεὶς, τῇ συνήθει φωνῇ τοῖς ἀμ
νοῖς τοῦ σίττα, χρῆται. ἔστι δὲ ὦν πρακέλευσις. ἀμ
νίδες τὰ μικρὰ προβάτια οἱονεὶ ἀμενηνά. ¶ Τόν μεν
τὰν σύριγγα. τὸν τὴν σύριγγά μου πρὸ ὀλίγου κλέψαν
τα Κομάταν. Δῶλε συβάρτα. δωρικῶς κατὰ τὴν
γενικὴν, ἀντὶ τοῦ συβάρτου. δῶλε δὲ ἀντὶ τοῦ δοῦλε. δοῦ
λος δὲ καὶ οἰκέτης διαφέρει, ὥς φησι Χρύσιππος. οἰκέ
της μὲν ὁ ἔτι ὑπὸ κτίσιν ὤν. δοῦλος δὲ, ὁ ἀπελεύ
θερος. συβάρτας δὲ ὡς πρόδικας, ἀγρίππας. ἔστι δὲ κα
τὰ μὲν τὸ ἀναλογον, συβαρίτης. κατὰ δὲ δωριεῖς, συ
βάρτης. τίδ' οὐκέτι σὺν κορύδωνι ἀρκεῖ τοι καλαίμας
αὐλόν. ὁ Κορύδων βουκόλος, οὗ πρόσθεν μέμνητι. ὁ δὲ
νοῦς. οὐκ ἀρκεῖ σοι φησὶ σὺν κορύδωνι ἐν τοῦ καλάμῳ
φυσᾶν ὁ συναυλεῖν αὐτοῦ. ὦν δὲ χλευαστικόν. ὅτι

οὐ δὲ αὐλεῖν οἶδεν, εἰ μὴ πρωπύσδειν καὶ μόνον. καλάμη δέ ἐστι, δ' καταλειπόμενον ἢ περιλειπόμενον ἐκ τοῦ θεριζομένου σίτου καλαμῶδες τὸν κριθῆς. ταύτην δὲ νεαρὰν οὖσαν, ὑπτεμνόμενοι φυσῶσιν ἐν αὐτῇ καὶ αὐλίζουσι. πρωπύζειν δὲ, δ' λεπτοτάτως φωνεῖν τινὰ φυσῶντα δ' ἐκ τῆς καλαίμης αὐλόν. Ἄλλως. τί δὲ, οὐδαμῶς ἀρκεῖ σοι, ἤγουν ἱκανὸν ἔστι σοι αὐλὸν ἔχοντι ἀπὸ καλαίμης, ἤτοι ἀπὸ καλαμαίας, ἐμπνεῖν αὐτῷ, οὐδὲ δὲ πρωπύζειν τοῦ Κορύδωνι. τουτέστιν ὁμοίως τῷ Κορύδωνι. ¶ Ταῦν μοι ἔδωκε Λύκων. πρὸς δ' πρίαν ἀπτείνει ἡ ἀπάντησις. δ' δὲ ὦ λεύθερε κατ' εἰρωνείαν εἴρηται. Οὐδὲ τὸν εὐμαίρα τῷ δεσπότῃ. πρὸς ὑπερβολὴν, οὐδὲ ἔφη. λέγει δὲ μὴ δὲ αὐδὲν δ' ἐν δεσπότην εὐμαίρα ἐνθικεκοιμῆσθαι, ἤγουν δέρματι. Ἄλλως. δ' εὐμάρα δέρματι φασὶν ἔχει οὐ κύριον ὄνομα ὥς τινες. ἵν' ἦ, οὐδὲ τὸν οὐδὲ τῷ δεσπότῃ τῷ σῷ εὐμαίρα καὶ δέρματι ἦν, ὥστε ἐνεύδειν. ¶ Βασκαίνων. ἀντὶ τοῦ φθονῶν, λυπούμενος. κυρίως δὲ βάσκανος, ὁ τοῖς ὀφθαλμοῖς καίνων καὶ φθείρων δ' ὁραθὲν ὑπ' αὐτοῦ, ἢ ὑπ' αὐτῶν. Οὔμ' αὐδὲν δ' ἐν πᾶνα δ' ἄκτιον. ἀντὶ τοῦ, δ' ἐν κυνηγόν. ἐπακτῆρες τὸν οἱ κυνηγοὶ ὥς φησιν ὀπιανὸς, ἢ ὥς φησι Φιλοστέφανος, ἔστι πανὸς ἱερὸν πλησίον κράθιδος ποταμοῦ. τινὲς δὲ δ' ἐν Ἀπόλλωνα φασὶ δ' ἐν τῇ τῆς ἀκτῆς ἱερομένον. φησὶ δὲ καὶ Πίνδαρος τῶν ἁλιέων αὐδ' ἐν φοντίζειν. ἢ δ' ἐν περὶ τοὺς πετρώδεις αἰγιαλοὺς διάγοντα.

ζωπα. ἢ ζωΰν, ἢν κωφόν. ἢ ἄκτιον κατάβυνας, ἢν ἀτ
ρικόν. Τὴν ἑαυτὰν τὴν ἀφθέραν. τὴν σεσυρ. ἑαυτὰν
δὲ λέγουσι τὰ ἐκ κωφίων ἀνεῤῥαμένα πτερόλω
α. ἀττικοὶ δὲ ταύτῳ, καὶ σεσύραν φασί. καὶ Αεισο
φάνης. Εν πέντε σεσύρας ἐμεκορδυλημένος. ἡμεῖς
δ' αὐτὰ, σευρίνια φαμέν. Τὰν ἑαυτὰν ἀπέλυσ' ὁ
καλαθίδης οἰκέτης ἀλλοτρίου, ἢ ὑμέτερος. πότερον δὲ οἰ
κέτης ἢ ὑμέτερος, οὐ λέγω, ἀλλ' οἱ μὲν δοῦλον, οἱ δὲ ὑμέτερον φα
σίν. Η κατὰ τίνας. ἢ εἰ ὅτι ἐπίκτητος. ἢ εἰ ἐπορκοί
ων, ἄνωθεν ἀπὸ τῆς πέτρας ἐκείνης ὧν ἀπερωπείσμα
νίαν ἐμπεσὼν, εἰς κεφαλὴν βάρος πταμὸν πιθήσαιμι.
ἢ φθαροίμην. γράφεται δὲ ἀλοίμην, ἢ ὀλοίμην. εἰώθα
σι δὲ ἐκ ποίας τινὲς ἡμαρίας, κατακεκμηκίζειν ἑαυ
τοὺς. κεφαλῆς ἢ πταμὸς περὶ σίκελιαν τὸ σκελίας. ἢ ἢ
καλὰ, ἀντὶ τοῦ ἀπό. Νυμφόδωρος δὲ ὁ Θεόφασος φα
σὶ, τὸν κράθιδος δ' ὕδωρ ξανθίζειν. λλλως. δ', Η κα
τὰ τίνας. τὴν καλὰ, δηλοῖ ἀλοίμην δὲ ἀντὶ τοῦ, πε
πτικῶς τὸ διαφθείραι τὰ ῥήματα, ἐν ταύτῃ τῇ σημα
σίᾳ, ὡς πρὸ ὁμήρου, Βῆ δὲ κατ' ὀλύμπιο καρήνων
χωόμενος κήρ. πρὸ δὲ τοῦ τοῖς λόγοις, ἐνημμένη ὀδὶν
αἰεὶ ἐν ῥισὶ τοιούτοις δὲ ῥήμασι, ὡσπρὸ φιλοσοφή
των. οὐδ' ὧν ἐκδύεται τὰ παιγνίων ἤδη καὶ ξύλῳ δὲ τῷ
λύμπου κατέσπερ. Εντὶ μὲν οὐδὲν ἰδρόν. πρόοιμία
δὲ ἢ μηνὸς ἀξίων. φησὶ ὁ κλέανδρος ἐν δ' τῶν
ῥῳ τῶν πρώτων, ὅτι Ηρακλῆς ἰόλαν ἐρωμένον ἔν ἄ

σωνιν, ἔφη οὐλὲν ἱδρόν, οὐ π̄ ἀυϑ̄ν ἄξιον τιμᾶσ ἡ ἱδρύ
σεως ἐκεινεν. Μονυσόσωρος ἢ μεταφορὰν ἔϑ̄ν φησὶν,
ἀπὸ τ̄ ἱδρῶν τ̄ τιμωμένων, μηλὲν ἐχόντων ἱδροῦ κὼ
σιβασμοῦ ἄξι). ἢ οὐλὲν ἱδρὸν, οὐκ ἔστιν ἄξιος ἱδρύσως
ἡ ϑαμᾶς ὁ ριοῦτος. Ἀλλως. Ἡρακλᾶς ἐλθὼν εἰσ σ̄ιον
πόλιν τ̄ μακεδονίας, εἶδεν ἔκ τινος ἱδροῦ πολλοὺς
ϑλιόντας, ϑέλων ἢ ἡ αὐτὸς εἰσελθεῖν ἢ προσκυνᾶσι,
ἀνέκεινεν, ἤϑουν ἠρώτησε τίνος ἐικ̄ ἱδρὸν μαϑὼν λέ
άσώνιδος ἔϑ̄ν, ἔφη οὐλὲν ἱδρὸν ἀντὶ τ̄ οὐσενὸς ἄξιον.
οὐσεὶς γὰρ ϑεῶν ὑπάρχει. οὐ μὰν οὔτ' αὐτὰς λι
μναίδας. οὐδαμῶς μὰ τὰς λιμνάδας αὐτὰς νύμφας,
ἤϑουν, ἃς ἀναϑρεφομένας ἐν ταῖς λίμναις. ἆι ἕνες
ἐμοὶ προσηνεῖς εἶεν, οὐκ ἔκλεψεν ὁ κομᾶτας τὴν σύ
ειγγάσου λαϑών. Ἀλλ' ὃν ἄκαλλᾶς ἔειφον ϑέμεν. ἀν
τὶ τ̄ ϑεῖναι. ἤϑουν, κατάϑες. ϑ' ἄκαλλα σωρικῶς ἀεὶ ἀντὶ
τ̄ ἐὰν κέχρητ. Νὸ ἡ ὑποτάσσ. Ἀλλὰ τέ ριοῖ
σομαι. ἀλλά σοι ἄδων ἐρείσω. Δεκειϑῶ. ἕως ἂν ἀπα
ρεύσης. τὴν ἧτταν ὁμολογήσης. Τσπκ' ἀϑανάτ
αν ἔειν εἶεισεν. πϑοιμία ὄϑ̄ν ὧν τ̄ ῥῖς κρείττοσιν ἀν
πειζόντων. ἐρίζω ὧϑ̄ λόγων. ἐρείσω ἢ ἐπὶ πραύμα
ρος. Τὸν ἔυβοτον ἀμνὸν ἔρφη. ϑ̄ν ὑδραφῆ. ὅσσ π̄ κ ξο
φὴ, ὅϑ̄ν ἡ ϑ' αἰπόβοτον, ἡ ἱππόβοτον ἔρεισι, ἤϑουν φέ
ρων κατάϑου. καὶ πῶς ὦ κίναϑ' ἔυ. ἡ πῶς ὦ πα
νοῦργε καλῶς παῦτα ἔσαι ἀξίσα μέϑ' ὑμῖν. οἱ σκε
λιῶτ̄ π̄ τὴν ἀλώπεκα, κίναδον προϑ̄ ϑρεύειν. ριοῦ

γον ἢ δὲ ζῶον πανοῦργον. κίναδος δὲ, πρὰ δὲ κινεῖσθαι ἐν
αἰδοῖ, ἢ ἀναιδῶς ἢ πρὰ δὲ κινεῖσθαι ἐν δόλῳ. Τίς τρί
χας ἀντ' ἐρίων ἐπικίξαρ. ἀντὶ τοῦ ἔκειρε. πόκους ἐποι
ήσαρ, τίς γὰρ πρὸ ἔκειρε ἀντὶ ἐρίων τρίχας. τρίχες
γὰρ αἱ παχεῖαι, καὶ τεταμέναι, ὡς αἱ τῆς αἰγός. ἔρια δὲ
τὰ λεπτὰ καὶ οὖλα ὡς τὰ τῶν προβάτων. ἢ οὖν φησίν,
ὅτι αὐδὲς μὲν ἄρνα κατατιθεῖ, ἐκεῖνος δὲ ἔριφον, ὅς
τις οὐ πρίζεται. Τίς δὲ πρεύσας αἰγὸς πρωρτόκοιο, κα
κὰν κύνα βούλετ' ἀμέλγειν. ἢ δήλετ' ἀμέλγειν. γρά
φεται δὲ καὶ οὕτω δωρικῶς ἀντὶ τοῦ βούλεται, κατά τι
νας. Ὅς τις νικασεῖ δὲ πλατίον, ἤγουν, ἐκεῖνος ταῦ
τα ποιεῖ, ὅσ τις πέπριθε νικήσειν δὲ πλησίον, καθὰ
σὺ πέποιθας. ἀπὸ τοῦ πέπριθα, πεπρίθω ἐνεστῶς, ὡς
ἀπὸ τοῦ δέδοικα δεδοίκω. Ἄλλως. ὅσ τις νικήσειν
δὲ πλησίον δὲ φερόντως ἐπαγγέλλεται. ἢ ὅσ τις θε
λήσει ποιεῖν ἢ εἰπεῖν οὖν, ὃς ἀντ' αἰγὸς κύνα ἀμέλ
γει. οἷον ὁ σὺ νικήσειν φῆς, δὲ γρσοῦγον ἐν ἡδυφωνίᾳ
σου δὲ φέροντα, ὅσον τέττιγες σφηκῶν. Σφὰξ βομβέ
ων. Ὁ σφὴξ φησὶ σὺ, ἐμοῦ κατ' ἐναντίον τοῦ τέττι
γος γολμᾷς βομβεῖν. Ἀλλὰ δὲ οὔρι ὁ ἔριφος ἰσοπα
λής. ἀλλὰ οὐδαμῶς. οὐ ἔριφος, ὁ ἔριφος οὗρος, ἐν ἴσῃ
μοίρᾳ. οὐκ ἀξιοῦτι τῷ ἀμνῷ. ἀλλὰ ἰδοὺ τίθημι τραγόν.
δὲ δὲ ἰσοπαλὴς, ἴσος ἐν κλήρῳ. πάλος δὲ ὁ κλῆρος. ἢ
ἐκ τοῦ πάλη Μὴ σπεῦδ' οὐ γάρ γι πυρὶ θάλπεαι. προι
μία ἐστὶν ἡ τοῦ διά, τι σπευδομένων. μὴ σπούδαζε, οὐδὲ

Β πυρὸς βέβηκας. ψεύδω ἐγὼ ἀμελαβάτως. Β ψεύδῃ
ἢ ἕτερον. Α δίκην ἀσῶ, ἤγουν δίκης μᾶλλον ἀσῶ. Τὰς
ὑπὸ τὰν κόπινον. ὥσε ἐλθὼν κὴ καθίσας ὑπὸ [τὴν ἀγχι
λάιαν, Θ τὰ λίνδρα ταῦτα. Β τᾶδε, ἐν ἄλλοις ἀντι
γράφοις γράφεται τεῖνδε, ἀντὶ τ ἐνταῦθα σωειικῶς.
Υυχρὸν ὕδωρ πίνει. ἀντὶ τ αὐτ καταῤῥεῖ ψυχρὸν ὕ
δωρ. ἐνταῦθα ἐκπεφυκῆα ὃδὶ βοτάνη. ἢ ἥδε ἢ τόδε ἢ
ὅδιν εἶδος βοτάνης. Β πίνει, ἐν ἄλλοις γράφεται ἐπι
ξηματικῶς ἀντὶ τ ἐνταῦθα. Τ καὶ ἀκείδης. ἢ ἀκή
δης ἐνταῦθα λαλοῦσιν. Α λλ' οὐ πιστεύω. οὐδαμῶς
πιστεύω. μεγάλως ἢ ἀλλῶς, εἰ σύμ ῥολμᾷς ἀξίπ
ποις τοῖς ὄμμασι προσβλέπειν. ὃν πινὰ πρότερόν σε
ἐγὼ ἀδίκησα δηλονότι ἔτι παῖδα ὄντα. Θν πρὸ ἐόντα παῖ
δ' ἔτι, ταῦτα φησίν, ὡς ἔβλ τὴν χάριν εἰς ἄμιλλαν
ἀνῖῶ βρελκυθῆναι πρὸς ἀυτ δυσαχθέντα, ὡς Θ πρὸ
σκαλεῖσθαι ἀυτὴν εἰς ἄμιλλαν. Ιδ' ἀ χάρις εἰς τί πο
θέρτει. θέασαι εἰς τί προσέρπει ἢ τελευτᾷ ἡ χά
ρις ἢ ὀφελομένη μοι δηλονότι. Θρέψαι ἢ λυκαβὶς
ἐκ θρέψειεν ἄν τις δ λύκων ἀκγόνας, ἢ κύνας, ἵνα ἢ
λύμη τῷ αὐτ ὡς κἀγὼ σοῦ νέον ἐδάκην ἵνα ἀχάρις
ᾖ. ἐσὶ ἢ σῶν σωκρατες. κακοὶ τοιῶν εὖ, θρέψαι κυ
νας. πρὸ μία ἀπὸ τῶν κατ' αὐτῶν πιούντων τί. ἀπ
ακταίωνος, τοῦ ὑπὸ ἰδίων κυνῶν βρωθέντος. τάσε
ται λέγει τῶν ἀχαρίσεων τοῖς εὐεργέταις. ἤρι, τῖμι
ὁμολογούντων χάριν τοῖς εὐεργέταις. Τ Ανδρίσι
ἀνδρι

ἀνδραλέιον. ὡς οκοεισικῶς, ἀνδρωπαλέιον ἢ δυσπενὲς
ἢ ἀνελεύθερον. ἄντως λὲ οὕτως. ἐν οὐσεμιᾷ χειᾳ,
μάτ ω. Ε ωὐ ηζον. πυπμαῖς ἔτυπ ον. ἔκρσον. ἄρ ωρ
λὲ ῶς φανερῶς εἰπῖν. ἢ ἐπέραινον, ἐβάπευον. σὺ λὲ
ἤλγες. αἱ λὲ αἶπς ἐβλη χῶν το, ἤ ηζον ἐμηκωνῦ βια
ζόμθναι ὡς ὸ ξαλ ηφν. ὃ βλη χᾶθη ἢ ὃ προσωπων
λέπ ται. ἢ ὁ ξάχρσ ἀυτὰς ὤχθυεν. Μὴ ἑαθιον τὴν ὼ
πυπσμα πας. μὴ ἑαθυτέρω τύχησ τάφου ῦ πυπσμα
πσ, ὃν φάσ με εἰ ρπθη. σ ὴ ταφείησ, ὡσ ἐγὼ πεπύγ
σμαι. ἄλλως. Ταφείησ, ἀυτὶ τσ γαμηθείησ ἑαθύ
τρον σὺ ῦ πρὸς ἐμὲ ἐκ σοῦ πυπσμα ἴσ ὡσ σὺ λέ
πις. ἀρτεῖτη ἢ δὲ ῥύτσ. ἢ λειτοφάγησ λὲ ἐν ἑαζω
χοις φησὶ περὶ τσ κλέωνοσ, περὶ σ κρυπ όμθνον, καὶ
ἐνδυνοσύμθνον. Ε ν ταῖσ ταφαῖς ἵ ιλεσθη. ἤ ηζυν, ἐν
κωρῷ βασπασμοῦ, ἵας ξίχας ἐκτίλλ ν. ῦ πυγῆς.
ἄλλως. Ε ἰ δὲ μὲ ἐν ἑαθυτέρῳ, τάφω ταφείησ ἐκεί
νσ ῦ πυπσμαρς ὑβρὲ, ἤ ηζον συμπεκαμμένε σ ν ξάχ
λον, κυρτὲ. σ λὲ ὀδόσ, ἀπ ῦ κυφὸσ, ἀπ βολ ῆ ῦ κ, ἢ
ξοπ ῆ ῦ φεισ ε, ὕ ωσισ, ἢ λόρσωσισ πάθη. λόρσω
σις δ ὲ σ ἔμπροσθεν. ὕ ωσις, σ μετὰ τ ν κεφα
λ ν, πρὸ δ ξάχεως παθ . κύρτωσισ λὲ, σ μέσ δ ξάχεως. Καὶ ὕσπαε ωσκολιαξεῖς. Ε πελθυπαῖον
τ ῆ σκολικ ῆ ὠλ ῆ χρήσι ἐείζων. οὐχ ἑρ ομαι τη
νεῖ. οὐκ ἐλεύσομαι εἰς αὐσ σ μέρ . Τουτὶ δρύ
ες. ἐνπαῦθα δρύθ. Ω δὲ κύπειρ . ὦδε καλῶς ἑομ

βοῦσιν ἐν τοῖς σιμβλοις μέλιασαι. ἐνθάδε εἰσὶ δύο πηγαὶ ὕδωρ ψυχρὸν βλύζουσαι, αἱ μὲν ὀρνιθιῶν τῷ θεῷ μέν δρῶ λιγυρὸν ἄδουσι. ἡ δὲ σκιὰ οὐδαμοῦ ὁμοία τῇ ὑπεχούσῃ πέλασοι. Ἢ δ' ὅστις μὲν ἀπὸ τοῦ ὕψους, σροβίλους ἀφίησιν. Ἢ τ' πνω μαλακώτερα. μαλακὸν δ' χαῦνον καὶ ὑγρὸν. ὦ ἐναντίον δ' σκληρόν. λέπεται μαλακά, ἔρια, ἢ κηρὸς, ἢ τὰ ριαῦπα. ὁλὲ ὕπνῳ, οὐ κατὰ ταυτὰ λέπεται μαλακὸς, ἀλλ' ὡσ μαλακοτριός. Σπασῶ ἢ κρητῆρα. πρόσον ἔλαιον ἐκτίθησι ταῖς νύμφαις. ἅυται γὰρ ἐκφερέφασαι δ' ἀειταῖον, ἐδίδαξαν τὴν τοῦ ἐλαίου ἐργασίαν καὶ μέλιτος, ὡς φησὶν Ἀριστοτέλης. ἴσκω, ὁ μέλλων σκάσω, Ἢ σωρικῶς σασῶ. οἱ δὲ σωρικῶς τοὺς μέλλοντας πιεσῶ. ἴσᾶν ἢ, δ' ζυγῆσαι τῶν καὶ δ' ὀρθὸν πθῆναι. ἐνταῦθα δ' σκυτέρ). Καὶ πλαχὼν ἀνθεῦσαν. Βλήχων, εἶδος βοτάνης. δ' κοινῶς βληχώνιον. Γαυλὸς θεῷ Πανί. γαυλοὶ, ἀγγεῖα χυτροειδῆ παλαιρδόχα, ἐν οἷς πάσασι δ' γάλα. παρὸ Ἢ εἰρηται πλεονασμῷ τοῦ ὑ, ἄῦνα καὶ ἀμολπέας καλοῦσιν. σκάσω θεῷ πανί, ὀκτὼ μὲν γαυλοὶ γάλακτος πεπληρωμένοι σηλονότι. Ἢ ὀκτὼ ἢ σκαφίδας, πλέα κηρία. σκαφίδες, ἀγγεῖα εἰς ἃ κατετίθεντο τὰς μελικηρίδας. δ' ἢ πλέα, ἀντὶ τοῦ πλήρη, ἐν ᾧ εἰσι μελικηρίδες. τὰν ἑαυτῶ πατέων. γῆν σηλονότι, ἣ χώραν. ἅτ' ἐκ τῆς πρεσβυτέρας. Σπάρταν ἔλαχες, σπάρταν κόσμει. Βοσχήσομες. ἀντὶ τοῦ καλέσομεν. Ξύλο

χίσει

χίσθηται. ξυλεύεται. ξύλα τέμνων. ἄγει. ἔστι δὲ καὶ προοιμία, δρυὸς πεσούσης, πᾶς ἀνὴρ ξυλεύεται. Βωμολοχικὸν ἀντὶ ὑποκριτικοῦ. καὶ γραφέτω δὲ τὸ μικρόν. οὕτω δὲ καὶ δι' ἐμέθεν. Ἀμμες δὲ εἰσδομες. ἤγουν, ἡμῖν δὲ ἔεισι πόνος, ὁποτόρος ἦν κρείττων τὴν ὠδὴν τὴν βακολικήν. ἢ ἐρίζοντες προῤῥήθη γῶναι, ὅς τίς ἐστι κρείττων βακολικῶν μελῶν ἐργάτης. Τύλλε ὦ φίλε μήτ' ἐμὲ μόρσων. σὺ δὲ φίλε μόρσων, μήτε πρὸς χάριν ἐμὲ κείνησ ὁμιλήσας. πρὸς δίκαιον τὴν νίκην χρείσῃ. μήτ' ὢν σὸ πρόθυμος βοηθήσῃς κατὰ χάριν. ἢ μήτε μὴν πρίσῃς ἀδικούμενον. Ἀλλὰ πρίμνα. πειρασὸς ὁρῖ. Μή τυ τὶς ἠρώτα πῖ τῶ δίος. οὕτω ὁ λάκων φησίν, ἀγανακτῶν ἐπὶ προπετεῖ πρὸς τὸ πρᾶγμα τὸ ἀκρόασιν. Φιλοκέρδεμος. λοιδορῶν φίλος. εἶα λέγ' εἶ τι λέγεις. ἔτι μὴ νῦν κῆς δ' ὀχλοστινὸς γινομένοισι εἰώθαμεν οὕτω λέγειν. ἄνες πρὸς ὀλίγον ἄνθρωπον, λέγει δ' οὕτω ὀλίγον ὀλιγόξενον ὀλίγα πρακληθέντα κρίναι. Ἄλλως. ἄγε λέπε εἴ τι λέγεις. μὴ ὀλίγον ξένον ἄφες ζῶντα ἄνθις ἀπελθεῖν δηλονότι ὁμοῦ, ἀντὶ τοῦ ἐπανασρέψαι εἰς τὴν ἑαυτοῦ πόλιν. Ὦ παιάν. ὦδὴ ἀγανακτήσεως ἐνταῦθα ἡ ἐπίκλησις. Καὶ ὀλίγον ξένον ἐς πόλιν ἄνθις ζῶντα ἄφες. Ἰστέον ἵνα μὴ ἀπὸ τοῦ μέλους, ὡς ὡρῶ ἀπὸ τῶν σειρήνων κρατηθείς, ἀποπλεύσῃ. οὕτω δὲ εἰρωνικῶς φησίν. Ἄλλως. οὕτω φησὶ θέλων σκῶψαι ἀνδρὸς ὀλίγου ὡς ἀηδοῦς καὶ μέλος ἐλέξεν. μὴ

ἴσως ἀνέκ θλασίας ἢ ὁμόρσων ἡμιθνὴς γνήσιον.
ἢ ἡ τέλος θάνῃ. ἢ ζῶντ' ἄφθν, ἀντὶ τοῦ ταχύν. ἀπὸ
τοῦ ζέω. θὺ γὰρ τὰ χεῖσ, ζέοντας ἢ θερμοὺς λέγουσι.
ταῦτα σέφησιν ὁ λάκων, ὡς σχολιογραφηθέντος τοῦ λοιπὸ
μόρσωνι. ΤΑΙ μοῖραι μὲ θιλεῦντι ἄρχεται θ' ὁ λάκων, ἢ φησὶν αὐθὶς μᾶλλον ἢ θὴ
δάφνην ἀπὸ τῶν μουσῶν θιλεῖσθαι. εἶτα ὁ λάκων, ἡ ἢ
ἐμὲ ὁ Ἀπόλλων θιλεῖ μέγα, ἀντὶ τοῦ μεγάλως ἢ
καταπρεπῶς. ΤΑ ἢ κάρνεια, ἡ σὺ ἐφέρπεις. ἐπέρχῃ.
πεπαύετε. καρνεία ἦν ἑορτὴ Ἀπόλλωνος καρνείου, ἀ
πό τινος κάρνου. οὗτος ἦν ὁ καρνεὸς μάντις ὢν, εἰς περ εἷς
ἡρακλείδαις, ἔσημα μυθεῖς μαντικὸν μόμβος, ὃν τινα ἐκ
βαλὼν ἀπέκτεινε. Μ' ὃν λοιμὸς ἐπέσχε ἐν τῷ πο
λοπεννήσῳ. ἡ ἀπελθόντες, ἔλαβον χρησμὸν ἐξ Ἀπόλ
λωνος, κάρνειον τιμῆσαι Ἀπόλλωνα. ΟΙ μὲν πεί
θεντες, ἐπαύσαντο τοῦ λοιμοῦ. ταύτῃ μὲν τὴν ἑορτὴν
οὗτοι δωριεῖς μερικῶς ἐκ πελοποννήσου εἰς ἑτέρας πό
λεις, ὅθεν ὁ λοιμὸν ἐπετέλουν. Ἄλλως. καρνεία, ἑορ
τὴ σωτηρική, πεπαυμένη καρνείῳ Ἀπόλλωνι, κατὰ τὴν
πελοποννησον ἀπὸ κάρνου μάντεως, ὃς ἔχρησε τοῖς ἡρα
κλείδαις. ἀπ' αὐτοῦ ἦν καρνεῖον Ἀπόλλωνα προσαγορεύ
ουσιν. ἢ δὲ ἱστορία. πρὸ Θεοπόμπου. ὅτι ὁ ἀνὴρ, καὶ
νῦν ἡ ἠπειρῶται καλοῦσιν ἀρχεῖοι, ὅθεν καρνεῖον ἀπο
κωλῦσαι τοὺς, οὓς οἱ ἡρακλεῖδαι ἀπέκτειναν ἀπὸ

χόμε

χόμβραν εἰς πλοῦν νήσων, ὑπολαβόντες καλάσκο
πην τῆς στρατεύματος. οὐ γὰρ ἐτίμησεν ὑπὸ λοι
μοῦ φθειρόμενοι. Ἄλλως. Πραξίλας μὲν, ἀπὸ κνείσ
φησιν ὀνομάσθη τις ἥρως ἢ θεράπων ἡμῶν, ὅσ ἦν ἐρώμενος
τοῦ Ἀπόλλωνι. ἀλκμὰν δὲ ἀπὸ καγνέου τινὸς ζωϊκοῦ.
δημήτριος δὲ ἀπὸ τῆς κραίνω, ὃ ἐστι τελέσω. φησὶ γὰρ ὡσ
ὁ Μενέλαος στρατεύσας εἰς Ἴλιον, κἂν ἐπὶ τιμῶσαι αὐ
τὸν ἐὰν κραίνῃ. Ἄλλως. Κάρνεα ἑορτή ἐστι Δώρων καγνεῖ
α ὀνομαζομένη. πρὸ ἑκάστης δὲ τελεῖται, δι' ὃ ἂν δοῦ
ναι τὸν, ἐκ κνείου ἢ ξύλου. καὶ μὲ πᾶς πυθρεύσῃ.
καὶ μὲ πᾶς ὁρῶσι. τὴν ἐρωμένην αὐτοῦ ἀλκίππην
λέγει. δὲ ἡ ὀρεύσῃ, αἰολικόν. Φεῦ. Φεῦ. λαλκων τοι. δὲ
Φεῦ, ὡσ θαύμαστε. δὲ δὲ ῥί, ῥωμαϊκόν. Πλὰν λύο,
τὰς λειτὰς ὀδόντας. τὰ ἀπὸ τῆς τίκτειν συ
γκείμενα, εἰ μὲν προπερισπᾶται, πάθος δηλοῖ. εἰ δὲ
περισπᾶται, ἐνέργειαν. ὡς καὶ τὰ πεδάσ τίκτειν καὶ τὰ
Φῆν. οἷον, πρωτότοκος, ὁ πρῶτος τεχθείσ. ὀδύματό
κος αἷξ, ἀπὸ ὀδύματος τοῦ ὑπὸ. δακεῖν δὲ ὀδυματόκος, ἀ
πὸ τῆς ὀδυματόκος πνεῦμα, ὅσπερ τῆς ο, εἰσὶ, εἶπα τὸ ἐ
εἰσαῦ. ἀπὸ καὶ μακρὸν ἔχει τὰ. τὰ λαλάγεσω, ἀπὸ καλαθί
σκους, ἐν οἷσ τυροῦσι δὲ γάλα. Ἐν ἄνθεσιν. ἐν τῷ ἄνθει
Φιλικίασε χάριν. ἀπὸ τοῦ εἶπεν, ὡσ ὄνος αὐτοῦ παιδε
ραστοῦ. Ἄλλως. Τὸ μὲν ἔξω, τῆς ἄνθεσι τοῦ τυροῦ
ἐν παϊδαρίοισι χείλεσι πᾶ χείει. δὲ λέ ἔσω, ἐν τοῖσ
αὐθώδεσι τόποις, ἐν ἄνυδρον, ἐν μικρὸν ἐπὶ ἀστε

λῆ παῖδα θ' ὃν κρατίσαν δηλονότι, μολύνει. εἰνεῖ. βαλ
λει. μαλλοισι. πειρᾶται με εἰς ἔρωτα ὑπαγαπᾶθη.
θ' ἢ μίλοις βάλλειν ἰωδῆ ῥυρις ἔπαισον. Ακλεαεί
σα. ἡ τὸν κλεαρίσα θυγάτηρ ἀλκίππη, ἡ ἐρωμένη αὐ
τῷ. Τὰς αἶγας πέλεδνα. ἤγουν πελάσαι ἢ πέλε
θραμῶν. ἤτουν ἐνίκησεν ἐμὲ ἡ ἀλκίππη. θ' ἢ πέλεδνα
τὰ ἐν παύθα, ἰωδῆ τ πέλακολαθεῖν ἢ ἐλαύνειν λέγε
ται. καὶ ἀλύπ ποσσὶν λιάσθλει. ἡ ἁδὺ πνὰ συμ
μὸν συρίζει. Κἀμὲ ὁ κρατίσας θ' ὃν ποιμένα λεῖ
οσ ὑπάντων ἐκμαίνει. Ἐμὲ λὴ ὁ κρατίσας θ' ὃν πρό
βατα νέμοντα, ἀπένεισ ὑπάντων, εἰς μανίαν ἔρωτος
ἐμβαλλεῖ. Αλλ' οὐ σύμβλητ' ὀξὶ κυνέσβαίρος, οὐλ'
ἀνέμωνα. ἤγουν συγκρίνεσθη δ' συναμφω εἰσὶν ἢ συ
γκρίσεως ἄξια. λέγει δ' τὴν διαφορὰν τ' θηλείας ἀπὸ
τ ἄρρενος. Φυτάλιον δὲ ὁ κυνόσβατός ὄζιν, ὅμοιον ῥό
δῳ ἔχον θ' ὃν καρπόν. ἔσι δ' μεταξὺ θάμνος ἡ λένδρων,
πρόμοιον ταῖς ῥοιαῖς ἢ ταῖς ῥοδέαις. ἀκανθώδης, ὡς
φησι Θεόφασος. ἔσι δ' ὁ κυνοσκανθος. Οὐδ' ἀνεμώ
να. ἀνεμώνα ἄνθος ἄσλμον, ὃ φασὶν ἀναδοθῆναι ἐκ
τ αἵματος τ ἀσώνιδος. Αλλως. τὴν ἀνεμώνην νίκαν
θρος φησὶν ἐκ τ ἀσώνιδος αἵματος φυῆναι. κρατεύ
σας δ' ἢ κρατίσης κατάζινας, δύο φησὶν εἶναι τὰς ἀνε
μώνας, τὴν μὲν ἄνθος ἔχουσαν μέλαν, τὴν δὲ φοινί
κεον, σποράδιος δ' τὰς ἀνεμώνας πρὸ λάκωσι, φανίδας
καλεῖσθη φησί. ῥόδον δ', πρὸ δ' θᾶτ'ον ἀπορρεῖν, ῥοῶδες

γὰρ

γάρ ἐστιν, ἤτοι φθειρόμενον). ¶ Τῶν, ἄνδηρα περὶ αἱμασιαῖσι ὧν τινων δηλονότι τῶν κυνοσβαίτων, καὶ τῶν ἀνεμώνων ἄνδηρα, ἤτουν ἄνθη, ἐν ταῖς αἱμασιαῖς εἰσιν. ἄνδηρα νῦν τὰ ἄνθη. ἢ τὰ ἄκρα. κυρίως δὲ ἄνδηρα, τὰ ἐπάνω τῶν ὀχετῶν τῶν ὑγρῶν, ἤτοι τὰ χείλη τοῦ ποταμοῦ, περὶ δὲ ἄνω διερῶν λ. τῶν γὰρ ῥόδων τὰ ἄκρα, ὃ πρωτεύοντα, φύονται ταῖς αἱμασιαῖς. ἢ κυρίως ἄνδηρα, ἐν ἔνυγρον τόπον, ὃ τὰ τῶν ποταμῶν ἀναχωρήματα γίνωσκε. ¶ Οὐδὲ γὰρ οὐδ' ἀκύλοις. τοῖς τοῦ πρίνου βαλάνοις. ἄκυλος γὰρ, ὁ τοῦ πρίνου καρπὸς. αἱ μὲν γὰρ ἄκυλοι, λεπτόσαρκοι φησὶ καὶ σκληραί, ἢ ξηραί. αἱ δὲ ὀρομαλίδες δηλονότι, ἡδεῖαι. φησὶν οὖν ὅτι ὁ μὲν κρατίδας, μελίχρους, ἡ δὲ κλεαρίστη, ἀειδής. ὀρομαλίδες δὲ, τὰ ὄρια μῆλα. ἢ τὰ ἐν ὄρει μῆλα. ἀσκληπιάδης δὲ δὲ τοῦ ὠμεγάλου γράφει. ἔστι δὲ τὰ βωακμαίζοντα τοῖς σύκοις μῆλα. Αἱ δὲ μελιχραί. τινὲς οὕτως ἑρμηνεύουσιν. αἱ μὲν ἔχουσι λεπτὸν λέπυρον, αἱ δὲ μελιχραί, ἤγουν, χροιὰν ἔχουσι μέλιτος. κιστινοειδεῖς. ὁ δὲ καρπὸς τοῦ πρίνου, κροκοειδής ἐστι. πρίει οὖν ὁ Λάκων τὴν μὲν κλεαρίστην, κιστινοειδῆ ὃ οἱονεὶ ἄμορφον. ἐν δὲ κρατίδαν, κροκοειδῆ, καὶ οἷον εὔμορφον. ¶ Κἠγὼ μὲν δωσῶ τᾷ περὶ θένῳ αὐτίκα φαίσσαν. καὶ ἐγὼ φησὶ δώσω τῇ περὶ θένῳ ἀλκίππῃ αὐτίκα φασσάν. τὴν ταχυτῆτα θέλει δηλοῦν δὲ αὐτίκα. ἐπεὶ ἄλλως, πῶς αὐτίκα δώσει ἣν οὔπω ἀπὸ στρ. ἀρκεύθου καθεῖλεν. φάσσα δὲ ὄνομα

ὀρνέα. Ἀλέξανδρος δέ φησιν ὁ Μύνδιος, ὅτι ἡ μὲν φάσ
σα, ὑπὸ κύανεον ἔχει τὴν κεφαλήν, ὁ μᾶλλον πέμ
πορφυρον, τὸ τε ὀφθαλμοὺς λευκῶν ὄντων, δ' ἐν αὐ
τῆς μέλαν σρογγύλον ἔχει. Ἐκ τῆς ἀρκεύθου. ἄρκευ
θος ὄνομα δένδρου ἀκάρπου. φησὶ δὲ ὁ Θεόφρασος, ὅτι
τὰ χεῖα ἔλατη, πύκη, ἄρκευθος, μελία, οἶα,
ἡ ἀναρύκα, ἣν καλοῦσι φέλλοδρον. Τὰν οἶν τὰν πέλ
λαν. τὴν μέλαιναν. τὴν δὲ σώματος Φάναν ὅτε
θ' αἵματος μέλανθε, τὸ λίθνωμα καλοῦμεν. ἢ τὰν
πέλλαν σκοτεινὰν, μέλαιναν, πορφυρᾶν. τὴν γῆν τὸ
σώματος Φάναν νύκα δ' ὑποδρομὴν αἵματος με
λαίνης, πέλλαμα, ἢ πελίδνωμα καλοῦσιν, ὃ τῇ ἀ
φοσίᾳ συμβεβηκέναι φησὶν Ὅμηρος. Μελαίνερ χεί
α καλόν. Ὁπόταν πέξω. πίκφ κυρίως, δ' ξαίνω. ἐν
ταῦθα δὲ κείρω. ὡς καὶ πὶ Ἡσιόδου. Ἡ μὲν οἷς πίκη,
ἀλλ' ἔφυνα καρπὸν ἀμᾶθι, δ' ἐς χλαῖναν, ἀντὶ τοῦ
εἰς δ' ἐρχάζεσθι χλαῖναν. Σίτ' ἀπὸ τῆς κοτύλης. τὸ
μεταξὺ δ' ὠλῆς ἐπιφώνησε πρὸς τὰς αἶγας. ἀνα
χωρεῖτε δ' ἀγριελάαι. Ὡς νέμεσθε ἐνταῦθα ἐλθοῦ
σαι, δόσκεσθε, εἰσὶν ἀνεσκόπα ὄφιν λόφον καὶ
πάντα, ἢ γῆν ὀξύν. ἅτε ὡ ὄρυσσε μυρσίνας. Οὐκ ἀπὸ
τῆς δρυός. Ἀπόκοπα φησὶν ἀπὸ δρυός, ἃ καλὰ ὄφιν
δ' μέρος δόσκεσθε δ' ἱππαλίας, ἔνθα δ' ὀρθ' ὀφάλα
ρος, πρὸς ἀναρλᾶς κείμενον. ὁ ἀσκληπιάδης χω
ρίον ὄφιν φησί, δ' νῦν καλούμενον φαλλαρον. ἔστι δ' ὄνο
μα

μα ὄρος, εἰσ ἀναβολὰς κείμενον. ἄλλοι δὲ φαλλαρὸν λέγουσι, ὃν λευκὸν κεῖον. φαλὸν δὲ λευκόν. ἢ Ὅμηρος κείμενα φαλιδόεντα λέγει τὰ λευκαινόμενα. ὃ δὲ ῥητεὶ, ἐπίρρημα πικῶς ἀντὶ τοῦ ἐνταῦθα. Οκώναρος. κώναρος δὲ ὁ κέρατα περιφορᾶς, ἢ ζαχέα ἔχων, ὡς κώνος. ἤγαγον, ἠρούλασα. Κινεῖται. ἢ περὶ δὲ κινεῖσθαι ἀκάπυρος. ἤγουν, ταχεῖα ὄϊς. πηὰ δὲ κινεῖ, καὶ δὲ αὖθις δὲ καίει. Αλλως. Κινεῖται. ῥῦπος ἢ ἀγόσ δηλονότι ὄνομα. τινὲς δὲ τὴν βύκιν ἤγουν ἀκούσιν. αὐθόν γὰρ δὲ πυρώσεις. λάμπει δὲ ἐν κινήσει δὲ πῦρ. ὅλον Ομηρος δὲ λέοντας, αἴθωνας φησίν. Εφηγηταὶ λυσί. ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν θαυμάσιον, λέγει δὲ ὄνομα τὸ τε χνίσος, ὡς ἐβάκχευ. λύο λέφασι παξιέλεις. δὲν μὲν ἀρχαιότερον ἀνθρακωρυχεῖον, δὲν δὲ νεώτερον, ἀναλημματορυχεῖον, οὗτος δὲ ἦν, ὃν ἡμικρίστ βασι λέως. περὶ οὗ φησὶν ὁ Θεόκριτος. κύων φιλοπίμνιος. ἐν τῇ πίμνῃ φιλῶν ἀναστρέφεσθαι, ὅσ λύκον πνίγει. ὃν λόγῳ γὰρ παιδὶ, ὥστε ἐλαύνειν πάντα τὰ θηρία. λέγει δὲ λιῶκλν, ἵνα τοῦ ἀγρεύειν, ἢ αἱρεῖν. Εντεῦθεν ἄλαι. πεζα χῶς ἢ οὖν γράφεται ἐν τοῖς πρὸ ἡμῶν αὐτογράφοις. οἷον ἄλαι, ἀντὶ τοῦ ἁλῶναι καὶ ἁλωσόμενοι. ἢ ἄυαι, ἤγουν, ξηραί. ἢ ἄζαι. ἐν τοῖς ἀγγείοις γὰρ ἐπιπάσσει καὶ παλαιφθῇ, ξηρανθὲν ἐξαλλεται. ἢ δὲ καταλαφθὲν ἐν τοῖς ἀγγείοις, ἄζα λέγεται. γραφεται μὲν τὸ γὰρ ἄσται. καὶ λέγει ἀντὶ τοῦ, μόνας. Ἰοὶ τετὶ

γες ὁρᾶτε τὸν αὐτόλον. οὕτω φησὶν ὡς ὁρᾶτε τὸν αὐτόλον προεθίζοντά με εἰς ἄμιλλαν, οὕτω κἀ ὑμεῖς ἐρεθίζετε, ἤγουν ἀνεπίρεστε τοὺς καλαμβντὰς, ἀντὶ τοῦ θορυβᾶσε εἰς ἐργασίαν, ἄδοντες ἡλονότ. τὸ δὲ θάμν, ἀντὶ τοῦ ἐπιπλοῦ, ἢ ἀντὶ τοῦ λή. Ⓒ Μισέωλας θασυκέρκος ἀλώπεκας. τὰς ἐχούσας θασίας ἶας οὐρᾶς. ἶας ἐχούσας οὐρὰς πλουσίχους. πλήρεις ἰχῶν. κέρκος ἡ οὐρά. ἅτινες πεπαυόμεναι κατὰ τὰ πρὸς ἑωθέραν ῥαπίζον τ. ἀντὶ τοῦ, τὰς ῥαῖγας ἀναλέγουσι. ῥαπολοποῦσιν αὐτάς. ἵν' ἀληθείας ὁ κομᾶτας φησὶν, ὅτι ὁ λαὸς ἐν ταῖς μίκωνος, ἀμπέλοις ἡλονότ, ἀεὶ πεπαυόμενος κατὰ τὰ πρὸς ἑωθέραν. ἢ Ⓒ κατὰ πᾶσαν ἑωθέραν, ῥαιγλοπεῖ αὐτάς. ἀντὶ τοῦ πρωϊνή, ἢ πρωϊνεύει. Ἄλλως. Τινὲς οὕτω κατὰ δ' ἑσπερινοούμενον λέγουσι. μισῶ θεὸς ἄνδρας θεὸς ἐνίκλικας, καὶ θασυσύγους, οἱ φοντῶντες δεῖ τὸ νυκθὸς, τὰ δὲ μίκωνος ῥαπίζοντες, ἢ σὺν ῥαλοποῦσιν. ἐσθίουσι ἡλονότ, ὑπ' αὐτοῦ διανύμφοι. ἀλώπηξι ἤεικασε τοὺς ῥιπανούργους καὶ δολεροὺς. καὶ πεγὼ μισῶ θεὸς κανθάρους. καὶ ὁ ἕτερος δὲ τὸ αὐτὸ ἐννοίας ἀλληγορεῖ ἐμφαίνων θεὸς θορυβοῦντας, Ⓒ πρεύοντας θὴν κομάπαν αὐθὴν καὶ τὰ τὴν συκώθη φύσιν. Οὐ μέμνασ' ὅτ' ἐγὼ κατήλαξα. οὐ μέμνησαι ὅτε ἐγώσε ἐπέραιωον, καὶ σὺ γελῶν ἐκείνου προστρεχόμενος καὶ οὐκ ἀπέφευγον, ἀλλ' ἐδύναται ἡ πρός. σὺ δὲ ἐλαμβάνε, καὶ ἤπιε ἐκείνης τὸ θρυόσ. Ἄλλως. τὰς προειρημένας ἐμφάσεις

μφαίσεις δ' τούτοις βεβαιοῖ, λέγων. οὐ μέμνησαι ὅτε σι ἐπέραινον κατ' ἐκείνην τὴν ἡμῦν, σὺ δὲ σιφρὼς ἡ γελῶν κατεκίνας ἡ ἐφαλεύας; γράφεται δ' σιφρὼς ἐν ὕσι, ἡ σιπρεῶς. Ⓒ εὖ πτε κιγχλίζειν. καὶ χλίζειν λέγεται δ' ἐφαλεύεσθαι, καὶ κινεῖσθαι. εἴρηται δὲ μεταφορικῶς, ἀπὸ τ' ἐν τῇ θύρᾳ κιγκλίδος. ἔσι δ' κόραξ σισθρηνοῦς, ἐμπαίωνείς δ' μέσ) Ⓒ ὑπερατῶν τὴν θύραν. ἄλλως. πτέκιγκλίζειν. προσδιανοῦ. ἀπὸ μεταφορᾶς τ' κιγκλίδος οὕτω καλεμένης. ἔνιοι σισοπυπίδακα λοῦσιν. ἀφ' οὗ ἡ λέξις μετηνέκθη. κιγκλίζειν δ', δ' τὴν ὀσφῦν κινεῖν φασιν. ὥσπερ δὲ πηδᾶ δ' γνῶ πίπτω, οὕτω Ⓒ πηδᾶ δ' κλῶ, κίκλω, καὶ κίγκλος. τοῦτο μὲν οὐ μέμναμαι, ὅκκα μὰν τῇ σ' ἔτυ. γράφεται ἡ τεῖν λέτυ. τοῦτο μὲν, οὐ μέμνημαι. ὅπερ ὁ δύμαρας, ὁ σὸς σὺ τὸς σισμεύσας ἐμας ίγφοιν, ἀκριβῶς ἐπίσαμαι. ἡ περὶ οὖν μοι εἶπας, οὐ μέμνημαι. οὐδ' γινώσκω, ὅτι ὁ σὺ τὸς σισθήσας σι ἐπύκιζεν. ἐμόλυνεν. ὅπερ δηλοῖ δ' ἐκάθηρεν, ἀντὶ τ' ἔτυπτε καὶ ἐξέδαιρε. Ⓒ λεσοφαγνης, φέλλας τὰς θύρας, ἡ ἐκάθηρεν. σὺχὶ παρῆθυ. οὐκ ἐνόησας. οὐ κατά τι ἀθάνθης. ἡδὴ τὶ σμόρσων ἐπικαίνεται ὦ μόρσων, ἀπὸ τοῦ νῦν τὶς δάκνεται, λυπεῖται. πικρίαν ἔχει, νικώμενος ὑφ' ἡμῶν. Σκίλλας ἰὼν γράσας. σκίλλα εἶδος ἐστάνης πάντη ἀχρὸν. γράσας δὲ, τὰς πικρὰς, Ⓒ ξηρὰς. ὁ λόγος πάλιν πρὸς δ' λάκωνα, ἄξιος εἶ φησὶ μᾶλλον

ἀπελθεῖν εἰς τὰ μνημεῖα, & τὰς γεγκαμένας μὴ παλαιὰς μὴ ξηρὰς σκίλλας τίλλειν, ἅπερ ἐμοὶ ἐρίζειν. αὗται δὲ παντελῶς ἄχρηστοί εἰσι. καλοῦνται δὲ σκίλλα κρόμμυα. ἃ δὴ φησὶ καὶ ἀθέσπιστα νοούμενα. ἀπελεῖν τίλλειν φησὶ τὰς παλαιὰς ῥίζας τὰ φθαρτοῦ, ἵνα τὰ πνεύματος. β' τίλλοις, γράφεται μὴ τίλλειν, ἀντὶ τοῦ τίλλε, μὴ κόπτε. ἐλθὼν τὰν κυκλάμινον. ἡ κυκλάμινος, βότανόν ἐστι πρῶσις, λεπτόῤῥιζον, ὅπερ χλιαθὲν, πρίει πρὸς χίμετλα. εἰς ὃν ἀλέντα. ποταμὸς οὐρεῖν ἰταλίᾳ. ἐλέγετο οὕτως & τότε τὶς ἐκκῶ. ἡμέρα ἀνὲ ὕδατος. ἡμέρα, πόλις ἐν σικελίᾳ. ἡ πηγὴ ἀφ' ἧς ῥεῖ ποταμός, ὁμωνύμως τῇ πηγῇ καλούμενος. ἐνταῦθα ἢ, ἐν ποταμὸν λέγει. καὶ κράθι, ποταμὸς ἡ οὐρεπ ρεῖν. οἶνος πρφύροις. βλύζοις. ὑπὸ οἴνου εἶδε πρφυροῦς εἶναι. ῥυτέσιν εἰς οἶνον μεταβληθῆναι. τὰ λέπρια. ἐστάνη τίς ἐστιν. ἡ αὐθύλια ὅμοια σελίνῳ, ἐν ποταμοῖς ῥεφόμενα. καὶ ἀλέπινας τὰ πρὸς τοῖς ποταμοῖς φυόμενα ἐρεῦλα. τὸ χ' ἀσβαρίζειν μίν. ὅπερ ἐν σικελίᾳ. β' ἡμῖν. αὐτὶ τοῦ χάριν ἐμοῦ. καὶ β' πτ' ὄρθρον. μὴ καθ' β' πρὸς ὄρθρον. μετὰ τὸ πρὸς, πρὸ θέσεως λέγεται, δηλοῖ τὸ χρόνου κίνησιν. τὰν καλπάδα κηρία βάλλαι. γράφεται &, τᾶ κάλπιδι. ἤγουν, τὴν ὑδρίαν εἰς κηρόμελι καταδύσαι. ἢ αὐτὶ τοῦ τὴν ξύλινον ὑδρίαν ἐν τοῖς κηρίοις βάλλαι. & ἡ ἐμὴ φησὶ ἐσομένη τῇ ὑδρίᾳ. β' ξέον ἀπὸ τοῦ κρύνης μέλι, ἀν

τλήσει.

πλήσει. Τ κύβ σύπε. κύπος, ἀμύλος, ἡ χίνθ, θάμνοι εἰσίν, οὓς ἐπινέμονται αἱ αἶπε. Ἐν κομάροισι κέονται. Κόμαρος, εἶδος σένδρε. κέονται σὲ, ἀντὶ τ κεῖνται, καθέζονται. Μελίττια. εἶδος βοτάνης γλυκο ζούσης. Καὶ ὡς ῥόδα κιασὸς ἐπαγθῆ. κιασός ὄζιν εἶδος βοτάνης ἀκανθώδ σε ἐοικυῖα ξέδδισ. ἐν ἑτέροισ ἢ ῥο δακιασος γράφεται ἐν μέρθ λόγε. ἔσι σὲ ἐκ αὐτ τῶν θαμνῶν, γλυκάζοισ ἄνθ πεποιεμένη. περὶ τὰ γόνατα ἢ τ ζαλῆφον. Θ ὀρ πώγωνα ποιάσει. Ἀλλ' ἐ γὼ θύμ ἤλθε. ἀντὶ τ θυμόσ σε. ἕτορος οὖρος ὡς ἔοι κεν ἐρωήμενος αὐτ. Ὠρεξα. ὀρέγω δ' ἐκτείνω. ἐπὶ λέα δόσι ζισ ὀρέγον τὴν χεῖρα δόσιν, ὤρεξα λέγε, ἀντὶ τ ἔδωκα. Εἰ σὶ φιλεχθής, εἰσ ἔχθ ἡμίσες ἀὸ φίλε ἄγον, ἢ φιλόνεικος. Κίασα ἐρίζω. Κίασα, εἶδος ὀρνέε ἀμούσε. Ὀθυμηδικοῦ, μιμηλοῦ. ὅθεν ὀ γωνικῶν ὄ κιασὰν πεκαλαμβάνε. Πρόσον μὴ γνῶ σεαι. ἀνιάζοντ πρὸς ὄ πιεῖν. ὁ νοῦσ, ὥσ πε ἀπρεπεῖς ὄζι κίασαν ἀνδάνοσ φιλογάκειν. οὐλ' ἔπ πασ πρὸς κύ κνεισ, οὕτω ἢ σὲ πρὸς ἐμέ. σὺ ἢ πελαίπωρε ἔοικασ φιλόνεικός ζισ, ἡ λύσεισ ἢ. Τὴν ἢ κομάλα γλωρείτ μόρσων. σοὶ ἢ κομάλα ὦ νικήσαντι δώσω δ' ἐπε θλ. ἡ σὺ ἢ θύσας αὐτὴν, φιλονάλ τὴν ἀμνίδα παῖσ νύμφαισ, καλὸν κρέασ ἐμοὶ ὦ μόρσωνι θῦσαι πέμ ψ. Φερμάσεο. ῥυτέσι μέθ' ἡδονῆς σκίρλα Φυσῶσ παῖσ μυκτῆρσι, ἢ ἐπαύρου πᾶσ ἀπέλη τ ζαλῆφον. ὅ ἢ φερ

μάσεο, ἀπὸ τοῦ ἤχου τῶν αἰγῶν ὀνομαρπεπίητρ. λέγετρ δὲ οὗτο καὶ ἰμθὶ τῶν ἵππων. καλεῖται δὲ ὁ τρόπος ὀνο
ματοποιΐα. ἢ φειμάσσεο, φειγμαλὸν ἀπὸ δίλου με
τὰ ἡδονῆς. ῥυτέστι, βρενθύου τοῦ ἐναμβρύνου ὦ πᾶσα ἀ
γέλη. πεποιημένη δὲ ἡ λέξις. ῥιοῦρος δὲ δοκεῖ εἶναι ὁ ἦ
χος τοῦ πταρμοῦ τῶν αἰγῶν. κἠγὼ μὲν ἴδ' ὡς μέτα κα
χαξῶ. ἀντὶ τοῦ τοῦ ἐγὼ ἐν ἡμῖν καταγελάσω τοῦ λά
κωνος. ὃ δὲ καχαξῶ, ἐκβολῇ τοῦ γ, εἴρηται δὲ ὃ μέ
τρον. οὐ κυρίως δὲ τῇ λέξει κέχρηται. φειμαγμὸς μὲν
γάρ ἐστι κυρίως ἡ τῶν ἵππων. βλῆχη δὲ, ἡ τῶν αἰγῶν
καὶ προβάτων. ἀνυσάμαν. τὴν νίκην ἔλαβον. ἐς οὐρα
νὸν ὕμμιν ἀλεῦμαι. ἐκ περιχαρίας φησὶν ὦ αἶγες κε
ρουχίδες, ἤγουν κερασφόροι, εἰς ὃν οὐρανὸν ἀναβήσο
μαι. κερουχίδες, αἱ κέρατα ἔχουσαι. ἢ κεκρατημέναι
ῥῖς κέρασιν ἢ κερουχίδες, αἱ δυλα κέρατα ἔχουσαι.
κερουλκίδες δὲ, αἱ ἀπὸ τοῦ κεράτων ἑλκόμεναι. Ὁ λευ
κίτας. ὁ λευκός, πεπίηται ὃ ὄνομα ἀπὸ τοῦ λευκότη
τος τοῦ τραγου. ὡς γὰρ ἀπὸ τοῦ μέσος μεσίτης, καὶ ὁλὸς ὁ
δέ της. οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ λευκὸς λευκίτης. Ὁ κορυπτί
λος. ὁ ῥῖς κέρασι πλήττων, ἀπὸ τοῦ κορυπτω ὃ κερα
τίζω. πρὸς ὃν τραγον δὲ οὗτο φησὶν, ὃς τρέχοντα ταῖς
αἰξὶ καὶ τοῖς κέρασι τύπτοντα. φησὶν ὅ, εἴ τινα ἀπὸ τοῦ
αἰγῶν ὀχεύσεις πρὶν ἢ ἐμὲ καλλιερῆσαι ταῖς νύμ
φαις ὃν ἀμνὸν, ὃν ἐνίκησα τοῦ λάκωνι, θλάσω σε, ἀν
τὶ τοῦ θλάσω σου τὰ αἰδοῖα. Ὁ δ' αὖ παλιν, ἐπιχειρεῖ

ὀχεύειν

χεύειν δηλονότι. Αλλὰ γενοίμαν. ἀλλ' ἐὰν μή σε θαλασσα, γενοίμην ἀντὶ κομάτα μελαινθίθ, καὶ κολαθείλω ὥσπερ ἐκεῖνθ ὑπὸ θύμαίσ. καὶ Φιλοίπεσσ ἐγὼ, ἐν χρῖσ ὀδυσεύσ οἴκοισ.

ΣΧΟΛΙΑ ΕΙΣ ΤΟΣ ΤΟΥ ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ.

Επιγραφεται δὲ τὸ εἰδύλλιον, βακολιασταί, Δάφνις καὶ Δαμοίτας. Δαμοίτας καὶ Δάφνις ὁ βακόλος εἰς ἕνα χῶρον τὰν ἀπέλαν τοκ' ἄραντε. πρὸς δὲν ἄρατον δὲν πρικτὴν δὲν τὰ φαινόμενα γάνταντα φίλον ὄντα δηλέγεται ὁ Θεόκριτος, ἰσόχρονος ἦν αὐτῷ, ὃν καὶ ἀλλαχόθεν μεμνημένος, εἰθὰ πρὸς ἀπόλλωνα κτὰ δὲν μυτυληναῖον ὡμίλει. Αλλως. εἰκὸς δὲν ἀσυνόμον ἄσαρον ἦ, ὡς συγκεχρονικὸς ὁ Θεόκριτος, οὐ μέμνηται καὶ ἐν τοῖς θαλυσίοις. ἄσαρος δ' ὁ τὰ πάντα φιλαίαρος αὐτὸς τίνω. κεῖνο δὲ λέγουσιν ἄδοντες ἐν σικελίᾳ, δαμοίτας καὶ Δάφνις. ἄδουσι δ' ἀμφότεροι τὸ πρυφίμιον κύκλωπος δὲν ἐρωτα δὲν τὴν γαλατείᾳ. ὁ δὲ Δαμοίτας οἷος ἂν πρὸ φίμος ἀπεκινόμφοσ λόγος ἔφη, πρὸς τοῖς τὸ ἐκείνοις εἰρημένοις. Τῆς δ' ὁ μὲν αὐτῶν πυῤῥός. ἦν δὲ τὸ ἀδόντων ὁ μὲν, ἄρτι χνοάζων δὲ πένειον. ὁ δὲ, πληρώσας αὐδὲ ταῖς θειξίν. ἢ πυῤῥὸς ὁ ἀρτίχνους. ὁ ἤδη πωγωνίτης. ὡς Εὐριπίδης. Πυῤῥὸς πεύκασιν, ἡμιπύκιος δὲ, ὁ οὔπω πᾶσαν γίνυν πεπληρω

μένην ἔχων γενείων. ἐσθόμβοι θέρεος μέσω ἤματι μεσούσης ἡμέρας. ἢ ἐν μεσαταίῳ τοῦ θέρεος. ἢ ἐν μέσῃ ἡμέρᾳ τοῦ θέρεος. βάλλε μοι πλύσαμε. ὡς πρὸς παρόντα δὴ κύκλωπα δηλέγετη. μάλοισι μηλοβολεῖν, εἰς ἔρωτα ὑπάγοντι βουλομένη. δυσέρωτα δὲ εἶπεν αὐτὸν, ἢ ἐσὰν μὴ εἰδότα ἔρωτα, πόσον οὐκ ἐπέτυχεν ἀσπὶ. θοῦρις φησὶ, δηλῶν τὴν βύβσιαν τοῦ θρεμμάτων καὶ τοῦ γάλακτος πλυτωλήθειαν, ὃν πλύσιμον ἰδιοῦσθαι ἱερὸν πρὸ τῆς ὥρας γαλατείας. φιλόξενον δὲ ὃν κυθήριον ὑπεμίμησαντα, καὶ μὴ λυπούμενον ποιῆσαι τὴν αἰτίαν, ἀναπλάσασα ὅτι πλύσιμος ἦρα τοῦ γαλατείας. τὸν αὐτόλυκον ἄνδρα καλεῖσα. ὃν ἄνδρα ὃν πιμένα. ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν πιμένα, κατὰ χρηστικῶς εἴρηται αὐτόλυκον. ἐπὶ δὲ ὁ κύκλωψ πιμὴν ἦν, ἢ ἐπὶ μὲν αἶγας ἐνεμεν ὁ κύκλωψ. μὴ ὅμηρος. μᾶλλον οἵης τε καὶ αἶγες. τέως μὲν οὖν, αὐτόλυκον ἀντὶ τοῦ πιμένα εἴρηται. καὶ τύνιν οὐ πθορῆσθαι. μὴ σὺ αὐτὴν οὐ προσβλέπῃς. πάλιν ἄδ' ἴλε, τὰν κύνα βάλλε. μὴ πάλιν ἄυτη τὴν κύνα βάλλε ῥῖς μήλοις. σὺ γὰρ ἴδε, ἀντὶ τοῦ. γράφεται καὶ δ' ἴλε, ἢ λέγε σὺ χόλι. οὕτω. πινὲς χωρὶς τοῦ ὑ γράφουσιν, ἐκτείνασι δὲ τὸ ἰ, ἵνα ἀντωνυμία τυγχάνῃ μᾶλλον τικὴ. σὺ δὲ ἑξῆς. τὴν κύνα βάλλε, ἥσοι τοῦ οἴων ἔπεσκοπες, ἤγουν φύλαξ. καὶ ὑβαίσθη. αὐτὴ ὑ κύων, ὑλακτεῖσα τὴν θάλασσαν βλέπουσα. σὺ βαΐζων, ἐπὶ τῶν σκυλακίων λέγει κυρίως. ἐπὶ δὲ τῶν τελείων κυνῶν,

κυνῶν, δ' ὑλακτεῖν λέγουσιν, ὥστε δ' βαΐσδει ἐνταῦ
θα, ἀντὶ τοῦ ὑλακτεῖ λέπτη. ¶ Τὰ δέ νιν καλὰ κύμα
τα φαίνειν, ἥσυχα καχλάζοντα. τὰ δὲ καλὰ κύματα
ἡσύχως ἀναβραττόμενα, δεικνύει αὐτὴν τὴν γαλά
τειαν ὑπὸ τοῦ αἰγιαλοῦ τρέχουσαν. ἢ αὐτὴν τὴν γαλατεί
αν φησὶν ἢ τρέχουσαν ἡσύχως κινουμένου τοῦ αἰγιαλοῦ
εἰς τὴν θάλασσαν ἐμφανίζειν, καὶ ὥσπερ ἐν κατόπτρῳ
δεικνύειν αὐτὴν τὴν μορφὴν ἡ θάλασσα. δ' καχλάζον
τα, ἀντὶ τοῦ ἠχοῦντα. ὁ τρόπος ὀνοματοπιΐα. ἢ καχλά
ζειν, δ' ψοφεῖν δ' κῦμα φερόμενον ἢ τοὺς κάχληκας.
δ' δὲ, ἐπ' αἰγιαλοῖο θέοισαν, μετωνυμικῶς ἀπὸ τῆς γαλή
νης τῆς θαλάσσης, πρὸς γαλάτειαν τρέπετη. ἢ λέγει
ἐπαίνω αὐτὴν τῶν κυμάτων βαίνειν. φράζεο μὴ τᾶς παι
δός. σκόπει ἵνα μὴ ἐκθὶ ταῖς κνήμαις τῆς παιδὸς ἤγουν
τῆς γαλατείας ὁρμήσῃ. ἐπιπηδήσῃ ἐκ τῆς θαλάσσης
ἐρχομένης ἢ καταμύξῃ δ' εὐειδὲς αὐτῆς σῶμα. ἤγουν,
καταξαίνῃ, καταπαράξῃ. ¶ Α δὲ, καὶ αὐτόθιτοι. οἴκοθεν.
ἀπὸ τῆς οἰκείας φύσεως, δεῖ ῥεῖται ὑπὸ τρυφερότη
τος. ¶ Ὡς ἀπ' ἀκάνθας ταὶ καπυραὶ χαῖται. ὡς ἀπὸ
τῆς κινάρας οἱ πάπποι. χαῖται τὴν οἱ πάπποι τῆς κι
νάρας. λέγονται δὲ οἶμαι χαῖται, δεῖ δ' κόμαις ἐοικέ
ναι. καπυραὶ δὲ, αἱ κεκαυμέναι ὑπὸ τοῦ ἡλίου δεῖ τὴν
θερμότητα. ἢ λευκότητα, ὡς ἐν ἄλλῳ. Καὶ φεύγει φι
λέοντα. καὶ φεύγει σὲ δηλονότι φιλέοντα. καὶ οὐ φιλεῖ
τα διώκει, ἤγουν ζητεῖ. ἐνταῦθα δ' ἐρεθιστικὸν αὐτῆς

Θ πανοῦργον σημαίνει. Θ δὲ φιλοῦντα φεύγειν, οὐ φιλοῦντας ἢ ἀνώφελον, κακοήθους. ὁ νοῦς. κἂν ἐπιφανῶσιν ἄθλιοι ταῖς ὡραίαις μου φιλοῦντα, φεύγειν μὴ οὐ προσδέχεται. μισοῦντας ἢ ἀνωφελῆ. ἄγαν, εἰς πόδον ἄγειν φέρει. Θ καὶ Θ ἀνὰ γραμμᾶς κινεῖ λίθον. πρόσκαιρα. καὶ πάντα ῥόπην ποιεῖ ἢ κινεῖ τυχεῖν σε. ἄλλως. Θ ὅταν προσποιῇ σύμμαχον φιλεῖν αὐτὸν, πάντα κάλων κινεῖ καθελκύσαι σε πρὸς ἓν ἑαυτοῦ ἔρωτα. ἢ ἡ λέξις, μεταφορικῶς ἀπὸ τῶν παιζόντων δὲ κοινολεκτῶς λεγόμενον ζατρίκιον. ἐκεῖνοι μὲν ὅταν πολλὰ πιάζοντες οὐδὲν ἀναντὶ ἑτέρως νικῆσαι δὲν ὅμοιον πάσκρα, κινοῦσι Θ δὲν ἀνὰ γραμμᾶς λίθον, δὲν οὕτω βασιλέα καλούμενον. ἄλλως. γράφουσι δὲ ξέσαι οἱ παλαιοὶ ἐλέγχειν ἀνὰ γοῦν Θ γράφων τὸν φιλοῦντος δὲ ξέφν, γίνεται γραμμὴ ἡ λαξευσις λίθου ἓν ἀνὰ γραμμᾶς ἐνταῦθα λέγει, δὲ λίθινον ἄπαλμα. ὁ νοῦς, λύπης ἡ γαλήνεια Θ δὲ λίθινον ἄπαλμα, εἰς δὲν αὐτοῦ ἔρωτα σωφρονῆσαι νῦν περβολὴν καλλοις. ἢ τὸ ἔρωτι πολλάκις ὦ πλούσιε. ὄντως πολλάκις ὦ πλούσιε τοῦ ἔρωτος, τὰ μὲν ἔνμορφα, ἐνμορφα φαίνονται. καὶ ὁμοθαύμαζε εἰρῆσθαι ἢ γαλήνεια ἀμόρφως ὄντος. ποιοῦσι δὲ ὁ ἔρως. ἀπὸ διαζεύξεως τὴν διάνοιαν τῶν ἐρώντων Θ τῷ δὲ ὃς δαμοίτας. ἐστὶ ζυγὸς δάφνινος, ἤγουν μὲν δὲν δάφνιν ὁ δαμοίτας ἀνεβαίνειν. ἀντὶ τοῦ ἥρξατο. ἐπροοιμιάζετο. ὁ δὲ δαμοίτας δάλει, ὡσὲκ προσώπου τοῦ πλουσίου λέγει ἀπόκρι

σιν

σιν τ̃ λόγκ πι σύμβιος. Εἶδον ναὶ δ' ὦν πᾶνα. Ὦ ζῆν
εἶδον ὡς λέγεις τὴν ἀλάτειαν νὴ δ' ὦν πᾶνα, νίκα δ'
πρίμνιον ἐμπλοβόλει, μ' οὐκ ἔλαθε μὰ δ' ὦν ἐμὸν ἔναρ μ'
γλυκὺν ὀφθαλμόν, ἀλλ' ὃν νῦν βλέπω, μ' βλέψω δ' ὅ
λκσμκ ἔτι ζωῆσ. ἔστω μ' ἐς τέλος. δ' ἦ ἀναβάλλω, σκ
μαίνει τέσσαρα. δ' προοιμιάζω. ὡς δ', ἀνεβαλλόμο κα
λὸν ἀείδειν. δ' ἀνακρούω. ἀναπέμπω. ὡσ δ', μὴ οἱ
μὴ τέττιγες, μισκὴν ἀνεβαλλοντο σύνεγγυον. δ' ἐν
λύομαι. ὡς δ', ἀναβαλλόμενος φῶσ ὡς ἱμάπον. μ' δ'
ἀπεννοῦμαι. ὡς δ', αὐαβαλλόμκι τ̃ σ τ̃ πράγματος.
Αὐτὰρ ὁ μαίνης ὁ τήλεμος. οὗτόσ ἔστιν ὁ τήλεμος,
ὁ πρ̃ ὁμήρῳ βύρυμίδης, ἢ βύρύμαχοσ καλούμενοσ.
ὃς μαντοσύνῃ ἐκέκασο. ὅσ ἐμαντεύσατο γὰρ αὐτῷ, ὡσὸ
τ̃ χρεὼν ὀδυσσέως τυφλωθῆναι. ὁ νοῦσ. ὁ δ' μάνησ
ὁ τήλεμος ὁ τὰ ἀπυκτά μοι μαντεύμενοσ, ἀπυκ
τάων συμφορὰν ἀντ' ἄλλων κλήρων ἑαυτ̃ παισὶ
καταλείπει. Ἄλλως. ὁ μαίνης ἦ ὁ τήλεμος ἐχθρὰ
ἀγορεύων, ἤγουν μαντευόμενος, ἐχθρὰ εἴη θ φέροιτο. ἀν
τὶ τ̃, ἐνέγκαι πρὸς δ' ἑαυτ̃ οἶκον, ὅπωσ ῥῖσ ἑαυτ̃
ἐκγόνοισ φυλαξῇ αὐτά. ἐμαντεύσατο γὰρ αὐτῷ
πλοφήμῳ δηλονότι κύκλωπι, ἐκ τ̃ ὀδυσσέως χει
ρῶν ἁμαρτήσασθαι ὁπωπῆσ. ὥσπ δ', φίλος ἐνίοτε
μὴ λέπτῃ ἐπὶ φιλοῦντος, ἐνίοτε ἦ σ τ̃ φιλουμένου,
οὕτω δ' ἐχθρὸσ δ' ἐναντίον αὐτῷ ἐνίοτε μὴ λέ
γεται σ τ̃ ἐχθαίροντος, ἐνίοτε ἦ ὡσ τ̃ ἀπεχθημένου.

καθὸ λέγεται ἐνταῦθα ϑ ἐχθρά. ¶ Ἀλλὰ ⸗ ἀνϑ᾽ ἐγὼ κνίζων. ἀλλὰ ⸗ ἐγὼ εἰς ἔρωτα ἀπέρασεν αὐτὴν οὐ προσβλέπω ἀξιοπίστως, ἢ ἄλλην τινὰ φιλοῦσαι καὶ ἔχειν. ἢ ἠκούσασ, ζηλωτυπῶ μεῶ παιδὶ ἢ ὀργίζεῖ τῇ. ὦ θαύματος ἡ χαρᾶς ἐνταῦθα ἡ ἐπίκλησις. οἱ χρεῖ παραίνεσ. ἐν οἱ χρόνῳ, τ μύωπες σφόδρα ὀξέως. οἱ χρος λέγεται πρὸς τοῖς ἐσίν, ὅταν ὀξὺ σάκκωσιν αὐτόν, οἱ χρεῖν πρέπουσι, ἢ ἔχειν πρὸς τὸν ἀσθ μετὰ ἐσθ ἐν οἷς ωεδίοις καταλιπόντας ϑ᾽ νόμον, μεταφορικῶς ᾧ φησιν ὁ Θεόκριτος τὴν παλάτ᾽αν οἱ χρεῖν, ἢ δεομαίαν ἀνέρχεσθ πρὸς τὰ ἄνδρα ἢ ἵασι πίμνασ τ κύκλωπος. ¶ Σῖγα ϑ᾽ ὑλακτεῖν νιν ἢ τὰ κυνί. λείπει ϑ᾽ ἐπέταξα. ἢ ἐν ἐπέταξα τῇ κυνί, σιγᾶν ἢ μὴ ὑλακτεῖν. ¶ Ἐκνυζᾶτο, πτ᾽ ἰχία ῥύγχος ἔχοσ. ἢ κύων δηλονότι ἐκνυζᾶτο, ἐσαινε, ἢ κατεδώπευε ϑ σῶμα ἔχοσ ἀναμέσον τ ἰχίων αὐτ. κνυζηθμὸς λέπτῃ, ἢ τ κυνῶν ἄσημος ὑλακή, ἰχία ἢ. τὰ ἔσω τὴν ὀσφὺν ἀξ ἑκατέρων τ μηρῶν ὀστᾶ. ἐν οἷς ἔγκεφται ϑ ἰδρὼν ὀσοῦν. ἔχουσι ἢ τὰ ῥιαῦτα ὀστᾶ. λὰ λεγόμενα ἰχία, κοιλότητας τινὰς, εἰσ ἃς αἱ κεφαλαὶ τ μηρῶν ἁρμόζονται. αἱ ἢ κοιλότητες αὗται, ἢ γλουτὰ λέγονται, ἢ κοτύλαι, πρὸς λὴν κοιλότητα. ϑ ἢ ῥύγχος κατ᾽ χρησικῶς ⸗ τ κυνὸς νῦν λέγεται. κυρίως ⸗ ὠὸν ὀρνέων. Ἀλλως. ῥὶς λέπαια ὠὸν ἀνθρώπων. ῥύγχος ⸗ κυνῶν. ῥάμφος ἐπὶ ὀρνέων. ¶ Πεμφθεῖ ἄγγελον. μῶν

εἰν ϑ᾽

ἢν δέ, ὃ κλέπτοντα τινὰ λευκύσειν, ἢ φεύγοντα, ἢ τοι οὗτό πιοῦντα. ☜ μινυθτὴς ἐστὶ θύτων. μινύειν ἢ ὃ σημαίνειν ἀταλῶς ἢ δηλοῦν, οἷον, ὁ τὴν κοιμωνης. κρωμός, χθμῶνα μονύει. ἀγγέλλει δέ τις λόγος τινὸς πρός τινα, ἤγουν δηκομίξει. ἢ ἀγγέλλειν, ὃ ἀφ' ἑαυτῆς τινὰ λέγειν περί τινος. ἢ ἄγγελος ὃν θύτων. λέγει ἴσως ἡ αὐτὴ ὁρῶσα με ταῦτα πιοῦντα, πέμψει ἄγγελον ὃν ἀπαγγελοῦνταί μοι περὶ αὐτῆς. ☜ Αὐλὰς ἐγὼ κλασθούρας. κλείω, ὁ μέλλον κλείσω, παρὰ τοῖς κοινοῖς ἐν χρήσει. οἱ πικλαὶ δέ, κλείσω λέγουσι. δηλύσει τὴν ἀφθόγγου, ☜ ζωπῆτ' εἰς ἡ, εἶτα ζωπῆτ' εἰς ά, ☜ προσγραφομένου τοῦ ἰῶτα, κλάσω, ἢ κλάσσω δωρικῶς. δοκεῖ δὲ ☜ κλείζω εἶναι πρ' αὐτοῖς, ὡς πύξτ τὸ σημαινομένου. ἀφ' οὗ μέλλων δωρικῶς, κλείξω. ☜ ζοπῆτ' ἡ εἰς ά, ἢ προσγραφομένου τοῦ ἰῶτα, κλαξῶ. ἀφ' οὗ ἢ κλαῖξ ἢ κλείς. ☜ τὰσσ' ὡσ γλῶσσα τὴν σικελίας δηλονότι. ☜ ἢ οὐκ ἔχω ὡς λέγουσιν εἴδος ἀσχιον. ἤγουν ἄχημον, ὄντως τὸ πρὸ ὀλίγου πολλὴν οὖσης, εἰς τὴν θάλασσαν ἐβλεπεν, ☜ ἑωμορφα μοὶ ἐμοὶ τὰ τέκνα. ἀπὸ κοινοῦ δὲ ἐμοί. ἑωμορφος ἢ ὁ εἷς ὀφθαλμός. Ὡς πρ' ἐμὲ ἐν κέκριτη, οἱ τὸ μονόφθαλμοι καὶ τὰ φύσιν τοῖς οὐ μονοφθάλμοις ἄμορφοι δοκοῦσιν. οὐχ ὁμοίως τὸ κρίνουσιν ἀμφότεροι θὺ ἀνομοίως τὴν φύσιν. ☜ τῶν δρ' ὀδόντων. τὴ ὀλόντων ἡ λευκότης λευκοτέρα ἐδείκνυτο πρίας λίθου. πρία γάρ ἐστι λίθος λευ

κή. Ὡς μὴ βασκανθῶ λέ. ἵνα λὲ μὴ βασκανθῶ, ζῆς εἰς ἐν ἐμὸν ἔπυσα κόλπον. διοῦσι ℔ ☾ μέχρι τοῦ νῦν μάλισα ἀπὸ γυναῖκες, ἐν νεμεσηθὲν ἐκζέ πόμενα. Καλλίμαχος. δαίμων, τὶ κόλπῳσιν ἐπὶ πύσι γυναῖκες; ☾ Ταῦτα ℔ ἃ γραῦς μεκοῦτσαρὶς ἔξεδίδαξεν. ἤγουν, ἐπύει ἐπὶ κόλπον ἐδίδαξε πιεῖν με ὡθ' ὡς μὴ βασκάνεθι. κοτυτσαρὶς ἢ, ὄνομα κύριον. ἢ πρὸς ἐν ὠόν ἴσως πεπίκται. ἢ δὲ εἰπέροντες ὀξύθυμοί εἰσιν. ἢ ἀπὸ τῶ πρὸς σωζεῦσι τιμωμένης κοτοῦς. ἢ ἐν ἢ τιμᾶν θρεως θι γατέρες κοτῶ, ἢ δύρηθεμις. ἃς ἐτίμων ἐν ἡρακλεῖλαι. δὲ ἢ ἐναγχνίσασθι ἀνρῖς, καὶ ἀτὴν εἰς πλοπόννησον ἄφιξιν, ὡς οἱ περὶ ἱππόσρατον ἀπφαίνουσι. ☾ Παρ' ἱππωκίονι. ὄνομα κύριον, ἢ ὄνομα τόπου. ☾ Νίκη μὰν οὐδ' ἄλλος. ἐνίκα μὴν οὐλ' ἔτρωθ. ἔξω λὲ ἢ τῆς ἀμφότεροι ἐπένονρ.

ΣΧΟΛΙΑ ΕΙΣ ΤΟ Ζ ΤΟΥ ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ.

☾ Επιγράφεται δὲ παρὸν εἰδύλλιον θαλύσια, ἢ εἰρηνὴ ὁδοιπορία.

Ἡ σχρόνος ἀνίκ' ἐγὼ μὲν ἔοκε τρὸς ἐσ δὲν ἀλέντα
Εἴς πρμες ἐκπώλιος. ζῶ ☾ ζῆρς ἄμμιν ἀμύνται. χρόνος δὲ συμπεκλῆνόμην ἢ σοσάσῃ κόσμος δὲ σημα. λέγεται ἢ ἐνίοτε μὲν καθόλα, ἐνίοτε λὲ

ἢ ἐπὶ μέρους, ὡς ἐνταῦθα. χαμαὶ δὲ δηλοῖ χρόνος πολύν. λέγονται καιροὶ, οἱ αἱ τῶν ἐνιαυτῶν ὧραι. ἦν χρόνος, ὅτε ὁ πέλαγος ἦν ἔνυδρος, οὐ τεῖρος δὲ ἡμῖν ἀμύνατε εἰρήμενος, ἀντὶ τοῦ ἀπόχρησον. ὃ ἔρραψεν κυρίως ἐπὶ ὀφεως, ἢ σκωλήκων, ἢ ἑτέρων ἀπόδων ζώων λέγεται, καταχρηστικῶς δὲ ἐπὶ τῶν νοθευόντων καὶ ἀπορρυπαινόντων πεδίον. νῦν δὲ, ἐπὶ τοῦ βαδίζειν λέγεται. εἰς ἓν ἀλείνατε. ἀλεὶς, ἢ λιμὸς ἢ κῶας οὕτω καλούμενος ἀπό τινος ἀλέγρου, ἢ τόπου ἐν κῷ οὕτως ὀνομαζόμενος ἀπὸ ἄλεν τίνος βασιλέως. ἔστι δὲ ἄλεις καὶ ποταμὸς σικελίας. θαλύσια, ἑορτὴ ἣν ἐτέλουν τῇ δήμητρι μετὰ τὴν συγκομιδὴν τῶν καρπῶν. Ὅμηρος. θαλύσια τοῦν ἀλωῶν σι καὶ φασίδαμος, οὗτος ὁ ποταμός. ὃ δὲ ἐξῆς, τῇ δηοῖ γὰρ ἔτυχε θαλύσια, ὁ φασίδαμος, κἀντιπέ πνις. Δύο τέκνα λυκώπεος. γράφεται καὶ λυκώπεως δοτικὴ τῶ μεγάλα, ὅπερ αἰολικῶς προπαροξύνεται, ἐπεὶ δὲ καὶ οἱ αἰολεῖς. Ἀχίλλευς, καὶ πήλευς, καὶ βασίλευς βαρυτόνως λέγουσιν. ὁμοίως καὶ δὲ λυκώπευς. δοτικὴ τῆ εἰς εσ γενικὴ παρ' αὐτῆς προπαροξύνεται. Εἴτε πέρ ἐσλὸν, χαδὸν τῶν ἔτ' ἄνωθεν ἀπὸ κλυτίας τε καὶ αὖ χάλκωνος. χαδὸν λέγεται δὲ ἀγαθὸν παρὰ λακεδαιμονίοις. χαδὸν ἢ καὶ δύπενες, ἢ δὲ ἀρχαῖον. ὁ ἦνοῦς, ρεοῦς. ἐστί δὲν ἀπαθὸν ἀπὸ τοῦ ἔτι ὄντων ἀρχαίων ἀπαθῶν τοῦ ἀπὸ τῆς κλυτίας τε, καὶ αὐτοῦ χάλκωνος, δυρεία δὲ ἀπαθὸν ἐκεῖνο, ὅπου ὁ φασίδαμος, καὶ ὁ ἀντιπέ

νης. Ὁ σαφέστερον φᾶναι, οὗτ βούλεται εἰπεῖν ὁ Θεόκρι
τος, ὅτι ἀπὸ τ ἀρχαίας ἀγαθῆς γένους τ κλυτίας βα
σιλίσσης τ κώων ὁ τ παιδὸς αὐτ τ χαλκωνος,
καταζηντι ὁ φασίηλος ὁ ἀντιένης. οὗτοι μόνοι
ἀπὸ πάντων τ καταμένων ἐξ αὐτῶν εἰσὶν ἀγαθοὶ,
ἢ οἱ πρόγονοι αὐτῶν. ἦν γὰρ ἡ κλυτία, θυγάτηρ μέροπος.
γαμηθεῖσα δὲ θύρυπύλῳ τῷ βασιλεῖ τ κώων, ἐγέννη
σε τὸν χαλκωνα, ὃν τὴν βασιλείαν τ κώων δεξά
μενον. περὶ θύρυπύλου δὲ ὁ κλυτίας ἱστορεῖται, ὅ
τι οὗτοι εἰσὶν οἱ ἐπὶ ἡρακλέους πολιορκίας, τὴν
κῶ καταικήσαντες καὶ ὑπ αὐτοῦ τιμηθέντες τὴν θύγα
τερα, καθ ὃν καιρὸν πειρᾶζε τ κόρων. ἣ νῆσος ἐπλή
μμύρησε ὁ Θεόκριτος, ἐμιλιώθη φασιήλῳ. λέγει.
εἴη κε ἐσθλόν, εἰ πανθοὶ ὄντες ἀπ ἀγαθῶν. ἤτοι,
εὐπενῶν τῶν ἀρχαιοτάτων. οὗτοι γὰρ λύνατται δ, τῶν
τ ἄνωθεν καταγόμενοι. ἀποστερεῖ κλυτίας λέγω,
καὶ αὐτοῦ τοῦ χάλκωνος. ὃς τὴν πάγην τὴν βούρεῖ
ναν, ἣ βούρειαν. γράφεται δ καὶ οὕτως. ἢ πως φασὶν
οὕτως ὠνομάσθη, ὅτι δ πελαγίσιον ἔην δ' ὃν πόρον
ὅθεν ῥεῖ, μοκτῆες βοὰς. ἐκπλὸς ἄνυεν. ἀντὶ τ ἀναπλέ
οντες ἐπὶ. καλῶς ἐρυσάμμος τῇ πέρᾳ δ' γόνυ. ἀπὸ
δὲ γάρ φασιν ἐπισημίσας τῷ τόπῳ τὴν ἔκρυξιν δι
πάγης ταύτης εἰργάσατο. εἶτα χαλκοῦν ἀνδριάντα
εἰς τύπον ἑαυτ κατασκευάσας, ἥρμοσεν αὐτὸν τῇ πέ
ζᾳ, ὅθεν ἡ πάγη ῥεῖ. Ὁ ἀπ τ πλὸς αὐτ ἐπίπλευσεν αὐ

τὴν

τὴν ἀναβόησιν. Βούρεαν ὃς ἐκποδὼν ἄνυε κράναν ἐυ
γ' ἐνερεισάμενος πέζα γόνυ. ὅτε ὁ χάλκων ἐβασίλευ
σε τῶν κώων, ἐυρέθη ἔντινι τόπῳ τᾶ κῶ ἡ πηγὴ μὴ πρό
τερον οὖσα, ἃς νῦν ὁ Θεόκριτος μέμνηται. ἐυρέθη δὲ ὅπ
πως. ἀγγέλθη τῷ βασιλεῖ πεύθεταί τινος τᾶ περὶ ταῦτα
λιῶν, ὅτι ὕδατος ὁ τόπος ἐκεῖνος ἐνδεὴς ἔχει. ὁ δὲ
βασιλεὺς ἀντεπισασίσας τῷ τόπῳ, μὴ εὑρήσειν ὕ
δατος βέβαιον πρὸς τὴν τᾶ ὕδατος ἔκρυξιν. ὅτι δὲ δηλοῖ
βοῦς ἐκποδὼν ἄνυε κράναν. ὅτι ὁ χάλκων, ἀπὸ τοῦ
κείου τοὔνομα, ἢ ἀπὸ ἀντεπισασίσας ἤγουν κα
τεργάσας ἢ κατώρθωσε τὴν κρήνην. ὁ δὲ ἐυ
ενερεισάμενος πέζα γόνυ, τοῦτό ἐστιν. ὅτι ἀντὶ τοῦ ὁ χάλ
κων, οὐχὶ ὀρθοσάδην ἱσάμενος, ἀλλὰ ὄντως ἡνίξατο,
καμπτὰς δὲ γόνυ καλῶς ἐβράσας ἢ συρίξας ἐδέξατο τῇ
πέζᾳ τῇ πρὸς τῇ κρήνῃ, ἀφ' ἧς χειρεῖ κατεπεπάξατο τὴν
τᾶ ὕδατος ἔκρυξιν. Βούρεαν δὲ, ὅτι ἀπὸ κεφαλῆς βοὸς ἐκ
λίθου πεποιημένης ἐδόκει ὕδωρ ἐκρεῖν. οὕτω τᾶ χάλκω
νος μηχανησαμένου τὲ καὶ κατασκευάσαντος. ἢ βούρεα,
ἀπὸ τοῦ βοὸς τοῦ χαλκοῦ μορίου, ἢ τᾶ ῥέω. βού
παις δὲ καὶ βαγάτος, ὁ μέγας παῖς. Ὅμηρος. ἀλλὰ νῦν βα
γάτε. Νικαίνετος δὲ ὁ κῶος ὑπομνηματίζων βούρεαν τὴν
κρήνην καλεῖ. συμβαίνει γὰρ φησὶν ἀπορρωγὰς καὶ ἀ
ποῤῥωῶς, βοὸς ῥινὶ πεπαλαισμένον εἶναι ἐν τόπον, ἀφ' οὗ
τὴν κρήνην ἐκραγῆναι ὁ χάλκων ἐποίησεν. ἄλλοι δέ
φασιν, ὅτι ὁ χάλκων ἀνεβρίψατο ἔσησεν εἰς ἐν τόπον,

ἐν ᾧ Θ ὕσωρ εὑρέθη. ἢ ἐκ τ̃ πολ̃ὸς τ̃ ἀνδριάντ̃ Θ Θ ὕσωρ ὀξ̃ύρρ̃οθο. Ⓒ νοοῦσι δ', ὃς ἐκ πολ̃ὸς ἄνυεν, ἢ ἃ νῦσε κράναν, ἐυγ' ἐνερῴσάμμος πέξᾳ γόνυ, ὅτι ὁ χάλκων ἐκ τ̃ πλὸς τ̃ ἀνδριάντ̃ος ἤνυσε τ̃ὴν κρήνην βούρῤῥαν, ἐυ ἡ καλῶς Ⓒ ἐπισημόνως ἐνερῴσάμμος δ' τ̃ό νυ τ̃ ἀνδριάντ̃ος ἐν τ̃ῷ πέξᾳ τ̃ῇ πρὸς τ̃ῇ κρήνῃ. εἰ ὃ τοῦτ̃ οὕτω νοήσῃς, νοῆσαι ὀφείλῃς ἢ βούρῤῥαν κρήνῃν, τ̃ὴν πλούῤῥ̃ον, ἡ πλυνεούμενα. εἰσὶ δ' ἕνεσ οἳ δ' ἐκ πλὸς ἐνόησαν, δ' ἔξω τ̃ πεπατημένης ὁδοῦ. λέγοντες ὅ τι ἡ πηγὴ περὶ ἧσ ὁ λόγος, οὐκ ἦν κατὰ τ̃ὴν δημοσίαν ὁδὸν, ἀλλ' ἐκτός. Βούῤῥιναν. γράφεται ᾗ ἡ ὄθτος. κρήνη ἡ βούῤῥινα ᾗ κῶ, Ⓒ Φιλητᾶς. Δάϊφρ' ἐν προχοῇσι λαμπέζοιο βαθρίνης. Νικάνωρ δὲ ὁ κῶ Θ ὑπομνηματίζων φησὶ, βούῤῥινα πηγὴ ἐν τ̃ῇ νήσῳ ἐστὶν, ἣ δ' ἀφ' ὕδατος ἡ τ̃ῶν ἐδατοσ ῥινὶ πεπλήσθ Θ, ἣ ὅθεν ῥέουσα ἐκ πέξασ δ' ἐδατοσ κεφαλ̃ῆς. Ⓒ ὅσ ἐκ πολ̃ὸς ἄνυεν. ἤγουν ταχέως. ἢ ἔξω τ̃ πεπατημένης ὁδοῦ. οἱ δέ φασιν ἐκεῖσε ἐξιόντα ἀνδριάντα, ἡ ἐκ τ̃ πολ̃ὸς ἐκχεῖσθ δ' ὕσωρ, ἀπὸ ἧς ἔφη. ἐυγ' ἐνερεισαμμος πέξᾳ γόνυ, ἢ πανουργίως κατήρτησε τ̃ὴν κρήνην. ἡ ἡμεῖς φαμὲν ἐκ πλὸς, ὅιον, δυθέως. εἰμὴ μεταφορικῶς ἔταξε δ' ἐκ πλὸς. ἤγαγεν, ἀφ' ἑνὸς φρέατος, ἡ ἐπὶ πηγ̃ὰς ἐπόσασεως. ἡ τ̃ Ομήρου τὰ κατώτατα τ̃ ὀρῶν μέρη, νείατον φησὶ πόδα. δ' δ' ἐυγ' ἐνερεισάμμος, Ⓒ ἐκδοχικόν. παντὶ δὲ σώματι τ̃ῇ πέξᾳ ἐνερῴσ

μμος

μβος ὅθιν χεῖται. ἄλλως. ἐκ πλὸς ἄνυεν. ἤγουν, ἐκ βάθους, ἢ ἀφ' ὑψηλοῦ. πόσις δὲ τὰ πλησιάζοντα τῇ γῇ τῶν ὀρῶν. ἢ γυναίως προσκαθίζας τῇ πέτρᾳ. οἱ δέ φασιν ὅτι οἱ στενωπὸς ὀρύσσοντες, ὑπὸ μὴν γόνυ ἐσείδυσε τῇ γῇ, ὡς ἢ ἑτέρῳ πλοῖ, ὑπὸ σκαπτόμενον ὑπὸ λαμβάνοντος χῶμα, ἢ ὀπίσω αὐτῶν ἀνωθοῦνται. οὕτως δὲ ὁ οὖπος ἐνερείσαμβος πέτρᾳ γόνυ τῇ ἐνερείᾳ τὸ ἑτέρῳ πρὸς, τὴν κρήνην ἐρίπτει. καὶ ἡ πὲ αὐτὰν ἀγέροι, πελέαιτε. ἀὶ δὲ πὲ αὐτὴν τὴν πηγὴν ἀγείροι ἢ πελέαι. ἔυσκιον ἄλσος ἐρίσαν, κωμῶσαι ἢ θάλλουσι φύλλοις. ἦγον σκαπῖαι οὖσαι. κλείθρα ἀεὶ ὧν θηλυκοῦ. ἀγέλης ἦ, ἐνίοτε μὲν ὡς ἄρσενικοῦ, ἐνίοτε ἦ ὡς θηλυκοῦ λαμβάνεται. ἢ ἡ πέλα, ἐν ταύθα πλησιότητα δηλοῖ. κατηρεφέες ἦ, σκιώδεις. κοῦπω ἰὰν μεσάταν ὅλον ἄνυμες. οὐπω τὴν μέσην ἀνυόμεν, ἀντὶ τοῦ, τὸ μέσον. ὁδοῦ μέσην κοινόν. μεσάτη, πέλα πρίνταις. συλέω σάμα ἁμὶν θέρασίλα καπεφαίνεο. οἱ γεγαθότες δηλοῦσι, ἁμαρτάνουσιν. ἐπεὶ δὲ λέρασίσας λάκων πένθος. ὁ δὲ λέρασίλας κῶθος. ὁ λακεδαιμόνιος δὲ λερασίσας οὐ βαλλέται ἐν κῷ, ἀλλ' ἐν ἀμυκλαίῳ. καὶ τὴν ὁλίταν ἐθέλον ὑμοίσασι κισσωνικόν. καὶ τὰ ὑμοδίτων ἔυρομεν, ἀντὶ τοῦ ἔχομεν ἄνδρα, μέσκον ἀγαθόν. κνίδα ἀκαννικόν, τετράσι κρητικόν. κνίδων δὲ πόλις τῆς κρήτης, καὶ ἀπὸ κύδωνος ἑρμοῦ, ὃν ἀκαλλίδος. † ὁ σμικρός. λίδος

Εν δὲ κρῆτες μεγαλήτορες, ἐν δὲ κύδωνες. ¶ Ης δ' αἰπόλος οὐδὲ κέτις. ἦν δὲ ἐπιτίδευμα δηλονότι αἰπόλος. οὐκ ἂν δέ τις αὐδὲν ἠγνόησεν ἰδών. ἐπεὶ ἐξόχως ἡ ὑπερβαλλόντως αἰπόλου ὡμοιωμένος ἦν. Εκ μὲν γὰρ λασίοιο. ἀντὶ τοῦ τετριχωμένου ἐνταῦθα, οὐκ ἀντὶ τοῦ δασέος. ¶ ἀεὶ ἴσως ἐνθὶ τούτου τοῦ σημαινομένου, ὀφείλει δὲ λαῖσιον λαμβάνεσθαι. ¶ Κνακὸν δέρμ' ὤμοισι. κνακὸν, ἤγουν ξανθόν. ἢ λευκόν. λευκὸν μὲν, ἀπὸ τοῦ καρποῦ. ξανθὸν δὲ ἀπὸ τοῦ ἄνθους. Αλλως. ἢ ὅτι ὁ μὲν κύκλος αὐτοῦ μέλας. δὲ δὲ σπέρμα λευκὸν τὰ κνίδης. τοιοῦτον δὲ καὶ δὲ τοῦ κνήκου ἄνθος. ἢ ψαρὸν, ἢ πυρόν. ¶ Νέας ταμίσοιο ποτόσδον. ἀντὶ τοῦ, προσφάτου πιτύας πνέων. εἰώθασι δὲ οἱ τυροποιοῦντες ἀπορίᾳ χειρομάκτρων, ἀπεσπογγίζειν τὰς χεῖρας αὐτῶν, ἐν οἷς δερματίνοις εἵμασι περιβέβληντο. τάμισος δὲ ἡ πιτύα εἴρηται, πρὰ δὲ θαμίζειν ὅ ἐστι πυκνοῦν δὲ γάλα περὶ αὐδὲ στρεφόμενον. ἢ πρὰ δὲ ταμείων ἀξιοῦσθαι δὲ τὴν χρῆσιν. Αμφὶ δέ οἱ στήθεσσι. περιεσφίγγετο δὲ τοῖς στήθεσιν αὐτοῦ, παλαιὸς πέπλος. γέρων. ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ἡλικιῶν. γέρων. τριβαλὸν ἱμάντιον, ὅ ἐστι παλαιόν. Ζωστῆρι πλακερῷ. πλατεῖ, πλακὸν γὰρ δὲ πλατύ. γράφεται δὲ ¶ πλοκερῷ. ἀντὶ τοῦ πεπλεγμένῳ. πρὰ τὴν πλοκὴν, καὶ τὴν ὑφήν. ¶ Ροικαῖν δ' ἔχεν. καμπύλην δὲ εἶχεν ἀπὸ ἀγριελαίου ἐν τῇ δεξιᾷ χειρὶ ῥαβδον. ἢ ῥόπαλον. κορύνη

δὲ

λεξ῾ ῥόπαλον, δ᾽ αὐτό. Τ καί μ᾽ ἀρίμασ εἶπε σεσε
ρώς. ἡ σύχως μοι εἶπε πλῶν. ἢ σεφρώς, ἀντὶ τ῾ ἁρέ
μα ἐέλα σιεσηκώσ ἰὰ χείλη, ἡ μηλῴων. οὐκέτ᾽ ἦ κέ
χρητ᾽ τ῾ λέξει. Τ γέλως δ᾽ ἐοί. πλως ἦ ἢ ἔοτ᾽ χεί
λης αὐτ῾. Τ σιμιχίδα τ῾ ἄδ᾽ ἠτύ. οἱ μὲν αὐδ᾽ νφασὶ
θεόκειρον, καθὸ σιμιχίδην ἦν υἱόσ. ἢ καθὸ σιμὸσ ἦν. οἱ
δ᾽ ἕτερόν τινα τῶν ἀρχ῾, Τ οὐ θεόκριτον, δῆ δ᾽,
σιμιχίδα μὲν ἔρωτες ἐπέπλησσον. φασὶ δ᾽ αὐτὸν
ἀπ᾽ πατρίδ᾽ κληθῆναι σιμιχίδα τ῾ πελκλέους, τ῾ ὁρ
χομενίων, οἵ τινες πολιτείασ πρὸ κώμης τετυχήκα
σιν. ἄλλως. Σιμιχίδα. εἰσὶ δὲ καὶ παροιμιακὰ οὕ
τως ἀπὸ τ῾ ἀλάκτως λεγόμενα Τ ἐπὶ τ῾ ὑμῶν, ὡσ Τ
δ῾ τ῾ πατέρων. ὡσ πρὸ ὁ θεόκειρος σιμιχίδα ὑὸς ὤν, σι
μιχίδαν ἑαυτὸν ὀνομάζει παροιμιακῶσ. ἡ ἀσκλη
πιάδην σάμιον, σκελίδαν ἡ αὐδ᾽ν καλεῖ, παρ᾽
ὃν τινὸσ σκελίδα λεγομένην τυγχάνοντα. ἀλλὰ ἡ
ἐνῶδ᾽ εἰδυλίῳ ἐῶδ᾽ οὕτως λεπομένῳ, ἀντὶ λικῷ, ἡ πι
μνικῷ, ἡ δ᾽ν θυμίδιον ὑὸν ὄντα τῷ κρατ῾ίδι, κρατί
δαν καλεῖ Τ αὐτόν. οἱ δὲ λέποντεσ σιμιχίδαν λέπε
δ᾽ν δ᾽ θεόκειρον. ἀλλὰ δ᾽ ἁσιμὸν, κακῶσ λέγεσθαι. Τ μα
ζμειρίον πόσσα ἕλκεσ; καὶ ἀ δ᾽ μέσ῾ ἡμέρασ ἕλκεσ
ὧδ᾽ πόσσα. ἀντὶ τ῾ πρεύη. οἱ δὲ καδίζοντεσ, ἕλκοντεσ
ὧδ᾽ πόσσα καδίζουσιν. Τ ἀνίκα λὴξ σεῦρ᾽ ἐφ᾽
ἁμασιαῖσιν. ὁπότε Τ ὁ σεῦρ᾽ ἀκουσῶσ λεγομέ
νη χλωροσεῦρα, ὑπὸ τῶν φαγεῖν ἑρμεῦ. ἄρσε

γικῶς ὁ Φᾶυξος. λέγει δ' ἡ λυκῶς ἡ Φαῦξα. φησὶ δὲ
Ἀριστοτέλης περὶ τῶν ζώων ταῦτα, ὅτι ξηραινόμενον, εἰς
ἔχιν μεταβάλλει. οὐδ' ἐπτυμβίδιοι κορυδαλί
δες. αἱ ἐπὶ τῇ κεφαλῇ ὄν τύμβον φέρουσαι τῶν πα
ρὸς αὐτῶν. κορυδαλίδες ἐνταῦθα εἶδος ὀρνέου. λέγοντες
δὲ ἐπτυμβίδιοι, ὅτι πάφοις ὡς ἐπὶ πλεῖστον διατρίβουσιν.
εἰ δὲ κορυδαλίδας ἁπλῶς θέλοι τις νοήσαι, κορυδαλίδες μὲν
λέγοντες, οὐδὲν ὄρνεον ἐοικέναι, ὃ τῶν τῇ κεφαλῇ αὐ
τῇ ἀνάκλημα. ἐπτυμβίδιοι δέ, ὅτι ὡσπὶ τύμβου δ' ριοῦ
τον ἀνάκλημα ἐπὶ κεφαλῆς ἔχουσι. φέρεται δὲ καὶ ὡδὶ
τούτων, ἱστορία ριαύτη. ὅτι πρὸ τῆς πενέθης τὴν γῆν πε
γόνασιν αὗται. βρέβη δὲ περὶ αὐτῶν ὃν πατέρα θανεῖν,
μὴ γῆς μὴ οὔσης, ἐπάφη ὑπὲρ τοῦ κορυφῆς τίνα γέ
νου. διὸ μὴ ἐπτυμβίδιοι ἐπικληθῆναι. Ἄλλως. Ἐπ
τυμβίδιοι, ἢ ὅτι ταῖς πάφοις ἐνδιατρίβουσιν. ἢ ὡσπὶ
τύμβον δὲ τῆς κεφαλῆς φέρουσιν. ἢ πρὸς τὸ τύφω. φλυ
αρίαις χαίρουσι. Πλανῶνται. ἐμβοῶνται. πλανώ
μεναι φέρονται, ὅμως μὴ ἄυται ἠρεμοῦσιν. Ἡμι
τάλαντα κλητός. ἢ ἐπὶ βωχίαν κεκλημένος πεύ
λης, ἢ ἐπὶ λιμὸν βιὸς ἀπὸ τῶν πολιτῶν ἀπέρχη. οἱ δὲ
κεκλημένοι πεύδουσιν. ἐπὶ δὲ τῶν βραδυνόντων πα
ροιμία. ὅς ποτὲ σιῦπνον κληθεὶς οὐκ ἔρχεται, ἢ χα
λὸς ὄβιν, ἢ οὐ λύσω συμβολάς. Ὡς τὸν πεινῶν ἢ
σομένοις. Οὕτως προβουλευόμενος τοῖς πρὸ πάλαι
προσπαίζων, ἢ ἄρτι προσκρούοντα ταῖς ἀρχαίοις,

ἐμμέ

ἐμμελῶς ἠχεῖ. Αρβύλη λέ, εἶδος ὑποδήματος ἀπ᾽ ἄρμόζεσθαι. θηλυκῶς ἡ λίθος, ὡς ὁ Ομηρος. λίθοι πρυῦντι θαμειαί. ἡ, δόμον ξεστῆς ἀιδούσης πεποιημένον. λίθοισι θηλυκότητι ξεστοῖς. Τὸν λέγω ἀμείφθην. πρὸς ὃν ἐγὼ ἀπεκρίθην. λυκίσκα φίλε. πάντες λέγουσι τὴ συρικτὴν κατὰ πλῦ ὑποφέροντα, ὁ ἐν τοῖς νομεῦσι, ἡ ἐν τοῖς θερισταῖς. Συρικτάν. συρίζειν, ὁ δὲ σύριγγος μέλπειν. ἡ συρικτὴς ὠδή τις. ἐνταῦθα λέ, συρικτὴν λέγει, ὑπκοινῶς ἀγαθὴν. Τὸ, θημάλα θυμὸν ἰαίνει. ὅπερ λίαν ἁδύ, ἢ σφόδρα πνεῦ συρικτὸν, λίαν εὐφραίνει τὸν ἡμέτερον θυμόν. ἀντὶ τῆς, τὴν ἐμὴν ψυχήν. ἐκ τῆς πρώτης λέ ὁ λόγος. ἀντὶ τοῦ ἐφ᾽ ᾧ θημάλισα ὁ ἀνὴρ τέρπομαι. Καιρὸς κατ᾽ ἐμὸν νόον. κατὰ τὴν ἐμὴν δόξαν, ἐλπίζω φησὶν, ὅτι οὐ πάσχω δοκιμάσας ἡμᾶς. ὁ Ομηρος. οὐ τι καθ᾽ ἡμετέρον νόον. ἀλλ᾽ ἐσθλὸς ἄρα, θαλύσας. ὠδὴ θαλύσια αὐομένων. ἡ ὠδὴ θαλύσια ἄεισε ἡμᾶς. Ηρ ἑταῖροι. οὕτως ὦ φίλοι ἄνερες, τῇ ἡμετέρᾳ βουλῇ, εὐοχίαν τελοῦσι τοῦ καρποῦ, ἀπαρχὴν δόντες. Μᾶλλα γὰρ σφίσι τοῖσι μέλω. ἕνεκα καρπὸν ἐπέρασεν ἡ ἀμάλλων τὴν ἀλωὴν αὐτῶν. ἤγαγον, εὐηέχουσαν, ἕνεκα τοῦ πλήθους τοῦ καρποῦ, μέχρι καὶ πλησίον. Εὐκείθεν αὖθις πλήρωσεν ἀλωάν, ἀπὸ μέρους τοῦ κειθῆς, τὴν ἕνεκα καρπὸν ἐπελήλασεν. ἐνθεῦθεν δέ, ἡ οὐχὶ ἕως ἀλωὰν προσηγόρευσε, δοκεῖν πρῶτον εὑρεθῆναι ἐν τῷ κειθῆς

ἱλαρτόν κειθὴ δ' ὠνομάσθη, ὅτι μὴ ὃν σῖτον πρὸς
κεῖθι τῶν ἄλλων καρτῶν. ἢ παρὰ τὸ τὰ σάχυας ἢ
κειθῆς, κεκειμένας, ἢ διακεχωρισμένους ἔχειν τοὺς
κόκκους. ἀλωὰν ἢ τὴν ἄλωνα, παρὰ τὸ ἄλως. ἄλως ἢ,
ἀπὸ τοῦ ἁλίζω τὸ συναθροίζω. ἐκεῖ γὰρ ἀθροίζουσι τοὺς τά-
χυας ἢ καλλίμαχος. Ἐς δὲ πρὸ πίχυς ἱερὸν ἁλέη
σεν τε. ἢ ἅλσ ἢ ἁλλαγα. ἐντεῦθεν καὶ τὸ ἁλείς, ἀντὶ
τοῦ συναφείς. Βακολιασσόμβα. ἐβακολικὴν ὠδὴν ἆ
σωμεν. ἴσως ὁ ἕτερος ὃν ἑτέρον ὠφελήσει. τοῦτ' ἔχ' ὥπε
ρος. δωρικὴ ἡ βάλοι φή. διὰ τί ὁ ἕτερος οὗτος δεῖ τοῦ
νῦ. ὡς ἢ παρ' Ἡροδότῳ. ἡμαρτημένως ἢ ὄχει κινεῖ δὲ,
ὥτερος, ἕτερος ἢ ἄλλος ἐκ τοῦ πλήθους. Οὐ λάν. εὐγε
πω κατ' ἐμὸν νόον, μὰ τὴν γῆν. ὤμνυον δὲ καὶ τὸ τὸν
χείων. ὡς Ὅμηρος. χερὶ δ' ἑτέρᾳ ἕλε χθόνα
λυβότειραν. δ' λέκατ' ἐμὸν νόον, ἀντὶ τοῦ κατὰ τὸν
ἐμὴν κρίσιν, ὡς ἄνωθεν. Σικελίσαν. Ἀσκληπιάδης φη
σὶ δὲν ἐπιγραμματογράφον. ὥσπερ δὲ σμικρίσαν ἐκά
δὲν καλεῖ ὁ θεόκριτος παρωνυμικῶς, ὡς ἰὸν σμικρί
σα, δὲν δὲ μικρὸν κρατίσαν ἰὸν ὄντα κρατίσα, οὕτω
δὲ νῦν σικελίσαν ὀνομάζει, δὲν Ἀσκληπιάδην δὲν σμί
κριον, ὡς υἱὸν σικελίσα, οὐδαμοῦ ἀκούσας γεγένηται. ὁ δὲ
Φιλητᾶς. κῶος δ' ἔνοσι ἢ ὧσ ἔνιοι, βόδιος υἱὸς τηλέ
φα. πρωτὸς ἦν μ' οὖρος. Βάβαχος δὲ τὰ ἀκείσας,
ἄγνων, πρὸς τοὺς εἰρημένους σοφούς, οὐδαμινός εἰμι μὲν
ὥσπερ βάβαχος ἐείξας πρὸς τὰς ἀκείσας, οὕτω καὶ γὼ

πρὸς

πρὸς ἀυρύς. ἤγαν, τοιαύτην ἢ ἔχω σύγκρισιν πρὸς
αὐτὸν, ὁίαν ἔχει βάτραχος πρὸς ἀκρίδας. ὁ μὲν βάτρα
χος τραχύφωνός ἐστιν. ὅθεν καὶ ὠνόμασται βοάτραχος
τις ὢν, ὁ τῇ κοινῇ τραχύς. τῶν δὲ ἀκρίδων εἰσί τινες, αἱ
συρίζουσιν ἐναρμονίως. Τὰν τοι ἔφαν κορύναν σῶρήσο
μαι. παύτιμοι ἔφη τὴν ῥάβδον χαρίσομαι, μόνα
εἰ φύγοι ἐσ' ἀλήθεια ὅλον ἐκ μέσου εἰργασμένον. δ' ἔ
φαμόγαν Θεοκρίτος. ὁ δὲ λοιπὸς σίχος τ λυκίδα. Πὰν
ἐσ' ἀλαθείαν. ὅτι φιλαλήθης πέφυκας. δ' ἐκ μέσου,
ὅπ ἀψευδὴς ἐστὶν ὁ ζεὺς, ὡς μὴ Ὁμηρος. Οὐ τί ἐμὸν πα
λινάγρετον, αὖτ' ἀπατηλόν. ὅ, τι κεν κεφαλῇ κατα
νεύσω. Ὡς μοι μὴ τέκτων μέγα πλεῖσον ἐμοὶ μισεῖ
των ὁ τέκτων ἐκεῖνος, ὅς τις ἐρυνᾷ, ἀντὶ τ ἡμετε
ρηφιλοθοίκων, ἴσον τῇ κορυφῇ τ ὄρους τ ὠρομέδον
τος. ἐν τῇ κῷ φασὶν εἶναι ὄρος. Ἄλλως. Ὡσ
μοι τέκτων. ὅιον, ὁ τέκτων ὁ καμχώμενος ἐπι
γεγραμμένον οἶκον πρίειν ὠρομέδοντος ὑψηλότερον
ὄρους κεφαλῆς, παντελῶς ἀδυνάτου ὂν πραγματεύσεως
ὑπαρχούσης. ἢ ὠρομέδοντα δ' ἐν πᾶναι φιλοτέχνως, ὅ ἐστι βα
σιλέα τ ὀρέων, ἢ τ οὐρανοῦ. ὁ δὲ νοῦς, μισῶ κ τέκτονα,
ὃς ἐρυνᾷ οἶκον τελέσαι μέτρος ἔχοντα τ τ ὄρους κο
ρυφῆς. ἢ ὄρεως ἐν κῷ, ἀπὸ ὠρομέδοντος τοῦ τ νήσου βασι
λεύσαντος. Διονύσιος δ' ἐν πᾶναι φησὶ, πρὸ δὲ μᾶλ
λον τ ὀρῶν. ἄλλοι δ' ἐν οὐρανόν. ἄλλοι δ' ἐν ἥλιον. ἄλλοι
μοι ὀνάρας ἢ τοιοῦτόν τινα, ἢ ὠρομέδοντος, τ ὄρους τ ὑψη

λοτάτου τοῦ τῶν ὀρῶν μέδοντος ὕψει. ἢ ὠρομέδοντα δὲ μὲν
πᾶνα. ἀγροικικὸς γὰρ ὁ θεός. ὄρος δὲ αὐτοῦ ᾧ κατοικεῖ,
δὲ τῆς θετταλίας ὡς προϊὼν ὄντος λέξει. Ἄλλως. Ὠρο
μέδοντα, οἱ μὲν δὲ μὲν πᾶνα φασὶν, ὡς τῶν ὀρέων μέδοντα,
κατ' ἔκτασιν τοῦ ὁ. οἱ δὲ δὲ ἥλιον ὡς βασιλεύοντα τῶν
τεσσάρων ὡρῶν τοῦ ἐνιαυτοῦ. δὲ δὲ ἀληθὲς, ὠρομέδων
ἐστὶν ὄρος ἐν κῷ, ὑψηλότερον τῶν ἐν τῇ κῷ ἑτέρων ὀρέων.
κατ' ἔκτασιν καὶ ἀπὸ τοῦ ὁ. ὁ δὲ νοῦς. μισῶ τέκτονας τοὺς
καυχωμένους καὶ πιεῖν ἐπαγγελλομένους οἶκον, ἴσον τῇ
κορυφῇ τοῦ ὄρους τοῦ ὠρομέδοντος. ἀπὸ δὲ ἀδύνατον. Καὶ
μοισᾶν ὄρνιχες. μουσῶν ὄρνιθες λέγοντες πάντα τὰ
εὔφωνα τῶν ὀρνέων. ἐν ταῦθα δὲ τοὺς πιητὰς λέγει μου
σῶν ὄρνιθας, μεταφορικῶς, διὰ τὰ μέτρα καὶ τὴν ἐν αὐ
τοῖς ἐμμέλειαν. ἐν μοισᾶν ὄρνιχες. τὰ ἀνωτέρω ἐν
υπακούεται ἀπὸ κοινοῦ, κατ' ἀναλογίαν τοῦ προσρηθέν
τος. ἤγουν, ἀπέχθονται πλεῖστον ἐμοὶ καὶ οἱ ὄρνιθες τῶν
μουσῶν πάντες, τουτέστιν οἱ πηταὶ, ὅσοι πρὸς δὲ πι
ητὴν δὲ χῖον, ἤτοι δὲ ὅμηρον ἀπεναντίας ἄδοντες
ὁμοῦ. ἀντὶ τοῦ ἐρίζοντες, ματαια μοχθοῦσι. τουτέστι,
ματαιοπονοῦσιν. Σιμιχίδα, κἠγὼ μέν. ἄλλως ἀρξάμε
νος, ἄλλως ἀπεδίδωσιν. ὥσπερ ἀπὸ μεταμελείας. εἰ
δὲ κατὰ τὴν ἀκολουθίαν τῆς ἀρχῆς ἀπεδίδου, εἶχεν ἂν ὁ
λόγος οὕτως. ὦ σιμιχίδα. καὶ ἐγὼ μὲν ἀσῶ δὲ μελίδρι
ον, ὃ πρὸ ὀλίγου ἐν τῷ ὄρει πνήσας εἰργασάμην. σὺ δὲ ὅ
ρα εἰ σοι ἀπὸ ἀρέσκει. Ἔσσετε ἀγεανάκτι. ἐὰν δὲ πρέ

σαγει

σάς ἀλκίδας μιτυλωαίους ἐρῶντα, ἢ οὐ θύχο μεν. ἀσὶ δ' ὧν ταῦτα εἰς ἓν ἀπάνακλα. θύχόμβρος ἀν ἓν ὑμᾶ ἀπελθεῖν εἰς μιτυλήνην. ὅταν λύνωσιν οἱ ἔειφοι, καταφέρηται ὁ ὠρίων εἰς ἓν ὠκεανόν, ὁ νότος πνέων ἐλαύνει τὰ κύματα, ἐὰν ἐμὲ ἓν λυκίδαν ἔρᾶν παύσῃ, χ' ὅταν ἐφ' ἑσπερίοις ἐείφοις νότος. ἢ ὅταν ὁ νότος τὰ ὑγρὰ ἐλαύνῃ κύματα, οὐ ῥῖς ἐείφοισι λύνεται, οὐδ' ἢ δύναται ἓ, ἑσπερίοισ. ῥυτέσι καλὰ ἓν χωρὸν, ὅτε οἱ ἔειφοι ἑσπέριοι πίνονται. ἦσαν, κατὰ ἓν δυτικὸν ὁρίζοντα. ῥυτέσι λύνουσι λίνον ἑῶαν δύσιν. ἢ ὅτε ὁ ὠρίων λύνει τὴν ἑῶαν δύσιν. λύνει δ' ἔ ὄυρος τὴν ἑῶαν δύσιν μετὰ τὰς πλειάδας δύθυσ. ἄλλως. ἐφ' ἑσπερίοις ἐείφοισ. δυνόντων δὲ τοῦ ἐείφων ἑσπέρας, νότος παράσει. ἢ σφοδροὶ κατὰ τὴν θάλασσαν γίνονται χειμῶνες. ἢ ὅταν ὁ ὠρίων εἰς ἓν ὠκεανὸν καταφέρηται. καλὸς πλόος μιτυλήνιδε. ἐπειδὴ μιτυλωαῖος ὧν ὁ ἀπάναξ μέλλει χωρίζεσθαι εἰς τὴν πατρίδα, φησὶν ὅτι ἂν πλοῦς καλὸς ἔσται καὶ χειμῶνος πλέειν. ὥστε τὸν μὴ ἐείφοις ἑσπέρας λύσῃ, ἢ ἓν ὠρίωνα καταφέρεσθαι. ἓν λὲ νότον παράσειν ἓ τέλαγος. κατασαθήσεται δέ φησιν ὁ χειμών, ἢ οὐ πλοήσει ὁ ἀπάναξ ἂν ἀν ἓν τῇ ἔρᾶν παύσῃ χαλεσάμβρος τ' ὥρας. ἔειφοι δέ εἰσιν ἀστέρες. ὅταν λὲ ἀνατέλλωσιν ὄυρῳ, ἀχειμάνεται ἡ θάλασσα. χ' ἀλκυόνδων. ἀλκυὼν θυγάτηρ αἰό

λθ, ἢ κανθάρους. γυνὴ λέκύνικος. Ἀλέξανδρος δέ φησιν ὁ μύνδιος, ὅτι αὕτη θεῶν λέλογχε νηρηίσων λευκοθέαν, παλαίμονα, ἀφροδίτην. ἀλκυόνες δὲ ἐκλήθησαν πρὸς δὲ ἐναλίκυσιν. αὐτίγονος λέφησιν, ὅταν πράσκωσιν αἱ ἀλκυόνες, κήρυλοι καλοῦνται. Ἀεισότελης δὲ νήρησιν, ἀλκυόνα, ἢ κήρυλον, ἢ κορώνην. οἱ δὲ φασὶν ὅτι τὰ ἄρρενα τούτων, κήρυλοι καλοῦνται. ὅσπερ ἀληθές ὅτι ὄρνιθικόν λέ δ' ζῶον. ἃ πρὸς τοῖς ἀιγιαλοῖς νεοττεύουσι, δ' κῦμα ἀφαιρεῖται τοὺς νεοσσοὺς αὐτῶν. δεκατέσσαρας δὲ ἡμέρας φασὶν ὅταν γεννᾷ περὶ τὰς χειμερινὰς τροπὰς διάζειν. ἃς καλοῦσιν ἀλκυονίδας. ἐπὶ πρὸ τῆς γενέσεως, ἢ ἐπὶ μᾶλλον τὴν γένεσιν, συρεῖν τὰ κύματα. καὶ ἀσυρέσθαι τὰ κύματα γαληναίας ποιήσασιν, ἐὰν μὲν τὸ ἔρωτος ἀξέλκεται δ' λυκίλαν. ἔχατα φυκία κινεῖ. δ' φυκίον εἶδος βοτάνης, ἢ φύκος δέ, δ' χορτώδης τῆς θαλάσσης ἀπόβλημα. οἱ δὲ, φυκίον φασὶ, βοτάνην τὴν ἐν τῇ θαλάσσῃ γινομένην, πρὸς δὲ φύεσθαι. ἕτεροι δὲ φυκία φασὶ, τὰ ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς ἐρύακα κοκκινοειδῆ. ἀλκυόνες γλαυκαῖς. ἐπαναλήψεις εἰσὶν. εἰσὶ δὲ ὄρνιθες θαλάττιαι, ὧν ἔκτοσῶν σφενναται ἡ θάλασσα. γλαυκαῖς νηρηίσι. γλαυκὰς δὲ νηρηίδας φησὶ, δι' δ' ἐν θαλάσσῃ διάγειν. οὐ μὴν εἰσι γλαυκὴν δ' ἔν χῶται. λέγεται δὲ, λευκοθέαν, παλαίμονα, ἢ ἀφροδίτην. Φιλαθεν, ἐφιλήθησαν ἢ φιλοῦνται. ἔστι δὲ αἰολικὸν, ὡς Θ' ἐκόσμησεν.

καλὶ

καλλίμαχος δ' ἐστὶ πεζοξύνει. Ὧσια πάντα νόει
ρ. ὦσια, ἔγκαιρα. ἢ στάσια. ἢ ὦσια ἀπὸ ἀπανάκτα
πτολέον πείσμιτυλάκνην ἠνοιρ πάντα. ἢ γοῦν τὰ δ'
φονγίδος ἀνέβη. ἢ ὦσια πάντα νόειρ, ἀντὶ τοῦ φυ
λακτικά. ἀπὸ τοῦ ὠρῶ δ' φυλάσσω. κἀγὼ ζῆνο κατ' ἦ
μαρ ἀνάπνον. εἰδὸς ἄνθους δ' ἀνάπνου. ἀνα τίνοισ ὑὲ
χλόνη σεφάνοις, ὡς ἀλκαῖος, ἢ ἀπὸ φῶ. φασὶ λέ
γινες ἢ πᾶν ἄνθος ἀνάπνη), πρὰ δ' ἄνω τίνεσθι, ἤγουν
ἐσθίειν ἄνθον δ' μάλαθρον, ἢ ἄνισον ὑ δ' γλυκάνισον. ἴ.
τὸν πελεατικὸν οἶνον. Πτελέα, τόπος ἐν κῷ, ἢ ἐν
ἀρκαδίᾳ. ἢ δν θεσσαλικὸν οἶνον. ἢ δν ὑγιάσας ῥώ
μης πρασκθυασικόν. ἢ ἵλην ἐν ἀναδενδράσι θρόσον. πα
ρόσον ταῖσ πρακμέναις πελέαισ ἐμπολέκοντι. ἢ ἔ
φεσιον. πελέα ἢ ἡ ἔφεσος ἐκαλεῖτο. ἢ τόπος ἐν ἀυ
λῇ ἢ ἐν ἀρκαδίᾳ. Ὅμηρος. Πτελέον ἔναι). ἢ δν δ' ἀνα
δενδράδρων, αἱ ταῖσ πελέαισ ἐπχοῦνται. ἢ ἀπὸ τό
που. ἔστι δὲ τόπος, μέσον ἐφέσου ἢ μιλήτου. κυάμου
λέβης ἐν πυρὶ φυξεῖ οὐ μάλα πολὺν ὄντ' φησίν. ὁ δὲ κύα
μος ἀναπιέσ. πόσεως λέ χαριν ὄντ' φησίν. Τὸ χ'
ἁσιβάσ ἐασεῖται. ὥσοφρόσομαι ἢ σιβαίσ τὴν χεῖρα.
ἢ ἢ ἥρωμαι ἔσω ὄσιβασμένη ἔτ' δὲ τὴν χεῖρα, τοτέ
σι μέχρι τῆς χεῖρας. δὲ κνίζης. Τὸ ἀσφολέλσ, ἢ σελί
νου πλυγαμπῆσ, ἤγουν, πλυελίκτου. πλυκαμῆτις.
σιβᾶς λέ ὅτι ῥωμαὶ ὡς τὸ γῆς ἐκ φύλλων. κνύζαι
ἀσφολέλω. τὴν κόνυζαν, κνύζαν εἶπεν. ἔστι λὲ φυτὸν

Δοκιμώτατον. ἔνθεν ἡ ἐν τοῖς θεσμοφορίοις ὑπερεχόν-
νύσι δ' φυτόν. τὴν θερμότητα τὴν καὶ τὰ ἀφροδί-
σια ἐκκόπτοντες. Ἀσφόδελος δέ, βοτάνη πλατύ-
φυλλος, ἧς ὁ καυλὸς καλεῖται ἀνθέλικος. καὶ Ἡσίο-
δος. Οὐλ' ὅσον ἐν μαλάχῃ τε καὶ ἀσφοδέλῳ μέγ' ὄνη-
σιν. καὶ ἀσφοδελός, ὁ τόπος ὁ ἔχων ἀσφοδέλους.
καὶ Ὅμηρος. Βῆ δ' κατ' ἀσφοδελῶν λειμῶνα. Πολυ-
γνάμπτου λέσβου. πολύγναμπτος λέγεται, ὅτι δυλόν
ἐστιν, ὡς καὶ καμπὰς ἔνας ἔχειν. καὶ πίομαι μαλα-
κῶς. ἤγουν, ἡδέως, ἐν ἀναπαύσει. Ἀθρόως. οὐ διαι-
ρῶν εἰς τὰ μικρότατα τῶν ἐκπωμάτων. καὶ ἐς ζύπα-
χος ἐρεῖσθαι. ἤγουν, μέχρι ζυγὸς ἐν τῷ πυθμέ-
νι τοῦ κύλικος τοῦ οἴνου. ζυγὸς δὲ κυρίως, ὁ νέος οἶνος λέ-
γεται, καταχρηστικῶς δὲ, καὶ ὁ παλαιός. νῦν δὲ ὃν ζο-
πίαν λέγει. Αὐλησέντα δέ. ἀντὶ τοῦ αὐλήσασι. αὐ-
λεῖν δ' δ' αὐλοῦ μέλπειν. ἐνταῦθα δ' αὐλησέντι,
ἀντὶ τοῦ, ἄσασιν. Εἰς μῶν, ἀχαρνεύς. Ατλικός. ἀχάρ-
νεως δ δῆμος τῆς ἀτλικῆς. Εἰς λευκωπίτας. ἤγουν,
ἀτωλός. λευκωπίτας δ, ὁ ἀπὸ λευκώπης. ἡ δὲ λευκώ-
πη, πόλις ἀτωλίας ἡ ἀπὸ δήμου. λύκωπος τοῦ δήμου
ἀττικῶν. ἢ λευκωπίτας, ἐκ λευκωπέως ἔχων τὴν κλῆ-
σιν. Ὁ δὲ Τίτυρος. ὄνομα κύριον ἀπόλ. πνεῖ δὲ
πρὸ σωτείου, θὺ σατύρος ἀπὸ σώκασι λέπαθι. Ὡς
πόκα τὰς ξενέας ἠράσατο. ὄνομα κύριον ὡσαύτως, κενέ-
ας. ἀπέσωζον δὲ ξένες τὲκ κρήτης ξένης, ἢ γράφε-
ται,

τῃ, τῆ ξανθᾶς, ὡς ἔν τισιν. Ἄλλως. μία τῶν νυμφῶν ἡ ξενέα, ἢ ὄνομα κύριον. Χ' ὡς ὄρος. δὲ πᾶν. Ὅπως περιήρχετο δὲ ὄρος ζητῶν αὐτήν. καὶ ὅπως αἱ δρύες αὐδὲν ἐθρήνουν. αἵτινες ἐκπεφυκυῖαί εἰσι, παρὰ ταῖς ὄχθαις τοῦ ποταμοῦ τοῦ ἱμέρα. ὁ πηνίκα ὡς χιὼν διεῤῥεῖτο ὑπὸ τοῦ ἔρωτος, ὑπὸ δὲν αἷμον δὲν ἐπιπλὺ δίηκοντα. ἢ ὑπὸ δὲν ἄθων. ἢ ὑπὸ τὴν ῥοδόπην. ἢ ὑπὸ δὲν καύκασον δὲν περὶ τὰ ἔσχατα τῆς γῆς ὄντα. Ἱμέρα αἵτε φύοντι. ἱμέρα γενικὴ πτῶσις. ἔστι δὲ πόλις σικελίας, ὡς πηγὴ, ὡς ποταμὸς ἀπὸ ταύτης ἔχων τὴν ἀρχήν. ἢ ποταμὸς σικελίας, ὡς πόλις ὁμώνυμος. Ὑφ' αἷμον, ἢ ἄθω ἢ ῥοδόπαν. Αἷμος, ὄρος θράκης ἀπὸ αἵμου τοῦ βορέου καὶ ὠριθείας, καὶ ἡ ῥοδόπη, ὁμοίως ὄρος τῆς θράκης, καὶ ἔτι ὁ ἄθως. ὡς παρὰ Ἀπολλωνίῳ τῷ ῥοδίῳ. Ἄθω ἀνέτελλε κολώνη θρηϊκίη. καὶ Σοφοκλῆς. Ἄθως σκιάζει νῶτα λημνίας ἁλός. ὠνόμασται δὲ, ἀπό τινος γίγαντος ἄθου. ὃς ἦν πεσειδῶνος καὶ ῥοδόπης τῆς στρυμόνος. ἀπὸ τῆς μητρὸς οὖν τῆς θράκης δὲ ὄρος. ἀπὸ δὲ τοῦ υἱοῦ, δὲ πέλαγος ἐπωνόμασται. Ἢ καύκασον ἐσχατόεντα. δὲν ἐν ἐσχάτοις μέρεσι τῆς γῆς ὄντα. Ἄλλως. Λέδεν φασὶν εἶναι ποταμόν. περὶ δὲ τοῦ τόπου τοῦ καυκάσου ὄρους λάβρως φερόμενον, τὴν χώραν προμηθέως λυμαινόμενον. ὃν ἀπέστρεψεν ἡρακλῆς. ἐξ οὗ φασὶν ὁ μῦθος. Ἀσεῖ δ' ὡς πεκ' ἔδεκτο εὐρέα λαύρναξ. τὶς αἰπόλος καλούμενος κομαίτας, ἴαυδὲν δὲ ἔστιν εἰπεῖν Μεναλ

κας. τοῦ οἰκείου δεσπότου θρέμματα νέμων ἐν σικελίᾳ ἐν τῷ ὄρει τῆς θουρίας, ἔθυε συχνάκις ταῖς μούσαις. ὁ δὲ δεσπότης αὐτοῦ δυσχεράνας, κατέκλεισεν αὐτὸν εἰς λάρνακα ξυλίνην, πειράζων εἰ σώσειαν αὐτὸν αἱ μούσαι. λύο δὲ μηνῶν ἐλθόντων, πραγενόμενος καὶ ἀνοίξας, ζῶντα μὲν αὐτὸν εὗρε, πλήρη δὲ καὶ τὴν λαίρνακα κυρίων. Ἄλλως Εὐρέα λαίρναξ Λύκιος φησὶ τῆς θουρίας ὄρος. θάλαμον ὑφ' ὃ ἄντρον τῶν νυμφῶν. καλοῦσι δὲ αὐτὸν ἀλουσίας οἱ ἐξ χώριοι, ἀπὸ τοῦ πραῤῥέοντος ἀλουσίου πεταμοῦ. ἐν τούτῳ τοιμὴν ἐπιχώριος δεσπότου θρέμματα βόσκων, ἔθυε συχνῶς ταῖς μούσαις, οὐ χαίρειν δυσχεράνας ὁ δεσπότης, εἰς λαίρνακα κατακλείσας αὐτὸν ἀπέθετο. ἐν τούτῳ ἐδίσταξεν ὁ δεσπότης βουλευόμενος εἰ σώσειαν αὐτὸν αἱ μοῦσαι. πραδραμόντος δὲ διμηναίου χρόνου, πραγενόμενος τὰ ζύνα στρα τῆς λαίρνακος δυνοίξας, ζῶντα κατείληφε, καὶ τὴν λαίρνακα πεπληρωμένην κυρίων εὗρεν. ἄνακτα δὲ φησὶ τὸν δεσπότην. Κακῇσιν ἀτασθαλίῃσιν ἄνακτος. δὲ τὰς κακοτρόπους δυσεβείας τοῦ δεσπότου αὐτοῦ. φασὶν ὅτι ὁ Θεόκριτος τὰ τοῦ δάφνιδος, εἰς τὸν κομαίταν αὐτὸν ἐξέθηκε. αὐτὸν δὲ ἡ μήτηρ ἐξέθηκε, τὸν πατέρα ἄνακτα εὐλαβουμένη εἰδυῖα ὅτι οὐ πείσει ὑπὸ τοῦ χρυσοῦ δυκορηθῆναι λέγουσα. Ὅς τέ νιν αἱ σιμαί. ὅπως τε αὐτὸν αἱ σιμαὶ μέλισσαι ἔτρεφον ἀπὸ τοῦ λειμῶνος. δι' ἀνθέων ἁπαλῶν ἐρχόμεναι εἰς τὴν κέδρον. τὴν

λάρνακα

λάρνακα ἥτις ἦν ἀπὸ κέδρου κατεσκευασμένη. τὴν δὲ
σῖαν, ὃν τὴν Σκοπιὴν ἀλλονόη τῶν θεῶν. σιμάσκα
λεῖν ἔθος τὰς μελίσσας. ὁ γοῦν πρὸς ἐπιδοχὴν τῆς
ἐργασίας αὐτῆς ἄγος, σίμβλον καλοῦμεν. ὅπου δὲ κά
μπτουσι τῶν σιμῶν καὶ λομβῶν. σιμβόλον τί ὄν. Οὕνεκα καὶ
οἱ λοιποὶ μοῖραι κατὰ σώματος χέουσι νέκταρ. ἦν δὲ νῦν
πῖ χει καὶ τὰ σώματος αὐτῆς ἡμοῦσα λυκύνεκταρ.
ἄγαν, ἀντὶ τοῦ ἄδικος μυσικός. ἡμοῦσα δὲ αὐδὴν, ἀν
ἀντὶ τοῦ ἐπίνιξεν. ἢ αἱ μοῦσαι αὐδὴν λυκύτατον ἐξαπέστειλαν
ἐπίνιξεν. ἀλλοῖ δὲ δὴ τὸ νέκταρος, ἐπὶ τερβολικὴν ἦν με
λιχρόητα. ἢ τὴν λοκυφωνίαν. ἢ νεκτοχικῶς ἢ ἀπὸ
μιᾶς, ἧς πᾶσας ἀλλοῖ. ὃ δὲ χέει νέκταρ, ἀπαλοείδε.
ὃ πρῶτον πρόσωπον αὐτῆς ἔχει νέκταρ ὃ τῶν θεῶν πό
μα, ἀμβροσία δὲ, ἢ ῥύτων ζοφή. Ὦ μακαριστὲ κομᾶ
ται. ὃ τῶν. ὦ μακαρισμοῦ ἄξιε κομᾶται. σὺ δὲ ἢ παῖται
ἔπαθες, ἢ σὺ κατεκλείσθης εἰς λάρνακα. Ὦ σὺ μὲ
λιασῶν κυρόμελι σπρύμνος, χρόνῳ μιᾶς ὥρας τῆς χρό
νου, ἄγαν τῆς ἔαρος, ὅτε δὲ μέλι ἐργάζεται, ἐξεπόνα
σας. ἢ ἐξετέλασας, γράφεται γὰρ Ὦ οὕτως. ἄγαν, με
τὰ πόνου δὲ νήσας, εἰ ἴδε ἀπεκείμην ἦν εἶναί σε ἐναεί
θμιον τοῖς ζῶσιν ἐπ' ἐμοί, ἄγαν, ὃ τῇ ζωῇ ἐμῇ. πέ
πλασται τὰ περὶ τῶν κομάτων ὑπὸ τῶν θεοκρίτου, πλὰ
πῖς ἀρχαίοις οὐ παλαμβανόμενα, ὅτι μελιασῶν
ξεφόρμην ὃν κομάτων, καθάπερ ὁ Δαῦφνις ἰσορεῖ.
οὐχὶ κεράσαν, ὃν ποτε θρέψαν ταῦροι πῶρ. Ὦ κα

πεκλασθησ. ἢ κλεὶς παρὰ σωφρονοῦσι κλάξ λέγεται, ἀφ' οὗ δ', κατεκλάσθης. Ἐρῃς ὥφελες δ' ἐξετέλεσας. γράφεται δ' ἐξεπόνασας. πνέσ δ' ὅλον ἐνιαυτὸν, λύνεται οὕτως, οὐ παντὸς δ' σωφρονοῦντος λέγειν, ἀλλὰ τὴν τῶν ὡρῶν μεταβολήν. διαιρεῖται λέξεισ δ', δ' τοῦν ἐαρ ὀπωρόκειρα ὥφελον εἶπε. ροτέσι δ' ἡμιμνιαῖον κωμῶν. δ' ἡ τ' ἡμιμνιαῖα καιροῦ, πληροῦνται αἱ τέσσαρες ὧραι τ' χρόνου. ἢ εἰς ὥρας πλεῖονα. ἢ εἰς δύο μῆνας τ' ἔαροσ. Αἱ θ' ἑπ' ἐμοί. σωφρονικὸν δ' αὖθι. ἰωνικῶν δ' εἰ θέλεσι ἐστὶ ἡ ἐπίρρημα δυκτικόν. δ' ἡ ἡμεῖς, ἀντὶ τ' ἐμοῦ σωφρονῶς. Ως φιλεγώ ἐρόμβυον. Τὸ πᾶν. ἵνα ἐγὼ τὰς καλὰς σου αἰγὰς καλὰ τὰ ὄρη ἔβοσκον, τ' σὰς φωνᾶσ ἀκούων. σὺ δ' ὑπὸ δρυσὶν, ἢ ὑπὸ πύκασι μέλεα μελίζων, ἄγων, ἄσων κατέκεισο θυέκ μαπα. Οὗτος μὴ τόσα εἰπὼν ἐπαύσατο. μὴ δ' οὐ δὲ ἡ ἐγὼ φιλοῦσα ἔφαν. ἀντὶ τ' οὕτως ἔφην. Λυκίδα φίλε πάλαι μὲν ἄλλα νύμφαι κἠμὲ ἤνδαξαν. ἐν εἰρωνείᾳ ὡς πρὸς ἀπόλλον. ἐχθὲν δ' εἰπεῖν αἱ μοῦσαι, εἰμή τις πλέεργος τὰς νύμφασ ἀκούῃ μούσας. οὕτω δ' αὐτὰς οἱ λυδοὶ καλοῦσιν. Ζωὸς ὠδὴ θρόνον ἄπαφθαλμα. ἐπὶ τὴν τ' Διὸς βασιλείαν. λέγει δ' ἐν οὐρανόν. Ἀλλὰ τόγ' ἐκπάντων. ἀλλὰ ἐκπάντων τ' τὸ ὃ κατὰ πᾶν περιέχον, ὅπερ ἄλλειν ἄρξομαι. ἀλλ' ἐπάκαστον. Ο, τι κ' ἀείσειν. δ' ὅτι κ' ἀείλειν. γράφεται δ' ὥτυ περαίρειν, ἔν δ' ἁπλοῖ ἀντιγράφοισ. Ω λέγει, ὦ πανί σι

γίσε τιμήσω. ἢ δι' ὃν, ἵν' ἢ γυνικά. σὺ δὲ ἐκ πάντων, αὐ
τί τ', ὃ μέλλω λέγειν, περὶ τὰ ἄλλα μενήνοχε.
Ἐπὶ φίλῳ ἔπλεομοίσαισ. ἐπεὶ φιλᾶ ἐπὸ τῶν μα
σῶν. ρυτέσιν, ἐπεὶ μαστικός εἶσ. ἄρχεται δ' ὡδῆσ ὁ
θεόκριτος. Σιμιχίδα μὲν ἔρωτες ἐπέπλαγον. κατὸ τῶν
πλαγιῶν, οἱ μὲν εἰσὶν ὠφέλιμοι, οἱ δὲ βλαβεροί. ὁ
γὰρ φησιν ἀνὸς, σφόδρα μυρρῦσ ἐρᾷ. ὁ δὲ ὅμηρος,
ἐπ' ἀκαιῷ δὲν πλαγιὸν φησίν. οὐχ ὁράασ ὅμοι ἡ ὸς
ἐπλαγεν. ἢ ὅτι περὶ ἑαυτὸν ὁ ποιητὴσ φησί. τὸν σιμιχί
δη οἱ ἔρωτες ἐπέπλαγον. ἢ ὅτι μυρτῶσ τοσοῦτον ἐρᾷ,
ὅσον αἱ αἶγεσ ἔαρσ. δὲν δὲ πλαγιὸν, ὡσὶ τὴ χείρω
νι μοίρα. Ὧ ῥᾶτε σ' ὁ τὰ πάντα φιλάταρσ κεί
νω τάνδρί. ὁ ἄραρσ ἢ ὁ κατὰ τὰ πάντα φίλταρσ
ἐκείνω τῷ ἀνδρὶ, ἤτουν τῷ σιμιχίδη. ἔχῃ πόθον πα
λὸσ ἐνῶσ τῶν πλάγχνων. ρυτέσιν, ἐν τῇ καρδίᾳ.
ὁ ἄραρσ δὲ τῷ σιμιχίδᾳ φίλοσ ὢν, ἦρα παιλόσ. ἢ
δὲ ἢ μὴ ἠπίσαρ αὐτ' δ' ἐρωτα ἄρισισ ὁ κιθαρῳδόσ.
ὄνομα ἢ τῷ ἐρωμένῳ παιδὶ, φιλῖνοσ. οἷδεν ἄεισισ.
τὰ περὶ ἀοίσιδοσ, δῆ μέσα κεῖται. δ' ἢ ἑξῆσ, οἷδεν ὁ ἄρι
σισ ὡσ ἐκ πολλὸσ ἄραρσ. ἢ τὰ λοιπά. ὅσσον δέ φη
σί δ' ἄρισιν, οὐδὲ Ἀπόλλωνι πυθῶι πὰρ ἰδίοις
ἵπποισι κιθαρῳδοῦντα ἰδλὼν, ἀπεραφήσεται. οὐδὲ
φθονήσει αὐτῷ ἄλλον ἐκεῖ. Ἀλλωσ. οἷδεν ἄεισισ.
οἷδεν ὁ ἄεισισ ὁ κιθαρῳδὸσ ὁ ἀγαθὸσ ἀνὴρ, ὁ μέγα
ἄεισθ. οὐ γὰρ ἄλλῃ ζῶι φόρμιγγι, οὐδ' ἑτέρῳ ἄν φοίβοσ

πρὸ τοῦ βίπτω μεγαίροι. ἀντὶ τοῦ μέμψαιτο, ὅπως ἕνεκα παιδὸς ὁ ἄναξ, καὶ ἔτι ὑπὸ ἔρωτος ὑπ' ὀξέων. ἦκεν, μέχρι μενελῶν. ἢ ὑπὸ, σ' ἐνδόσιμοι ἐνίαυθα. Μίγδαιος. ἀντὶ τοῦ κατὰ πλύδαιος. πικτῶν ἢ ἡ αὐτὴ ἔθνην ὀξυσία, σ' περθετικοῖς χεῶθι μετὰ ἐπιπάσεως. Μεγαίροι. σ' μεγαίρειν, σ' φθονεῖν δηλοῖ. ἐν πεύθαι ἢ σ' μεγαίροι, ἀντὶ τοῦ μέμφοιτο λέγει. σύνθεσις ἢ τροχῆς πικταῖς, τοῦ φθονεῖν, ἀντὶ τοῦ μέμφεσθαι χεῶθι, ἡ φθόνω ἀντὶ τοῦ μέμψεως. ὡς πρὸ Εὐριπίδη. Ὡς ἀπεκτείνθη φθόνος γυναῖκας, ἃς σ' ἔχων τὴν οὐκ ἐκτείναπ. Τὸν μοὶ πάν ὁμόλας. ἐπικαλεῖται σὺν πάνα, ἐπὶ ἡ ἀνδρειοτάσθην. ὁμόλος ἢ θετταλίας ὄρος. ὡς ἔφορος, ἡ ἀριστόθημος ὁ θηβαῖος, ἐν οἷς ἱστορεῖ περὶ τοῦ ἔαρτος τὸ ὁμόλων. ἡ Πίνδαρος ἐν τοῖς ὑποθήκαις. ἢ ὅμολος ὄρος θετταλίας ἔνθα ζεμᾶται ὁ πάν. εὖ χαὶ λέ αὐδᾶ ὡς παιδιᾶς. ὁ νοῦς. ὃν παῖδα δηλονότι σ' ἐμὲν χάειν ὦ πάν, ὅσ' ἐλαχες σ' ἑτέρασον χωρίον. ὁμόλος. ὄρος ἢ θετταλίας ὁ ὅμολος ἄκλητον, ἤγουν μὴ κεκλημένον, ἀνθόρμητον, εἰς τὰς ἐκείνου δ' ἀστὸ χεῖρας ἄγων ἐμβαλλοις. ἀντὶ τοῦ ἄγων ἔμβαλον. λέγω, εἴτε ποτε φιλῖνός ἐστιν ὁ ξυφερὸς, εἴ τε ζυσ ἄλλοις. φιλῖνος ὁ μαλθακός. μαλθακὸς ὁ ξυφερὸς, ἐκ τοῦ μαλθῆς. αὐτὴ δέ ἐστι κυρὸς ἀμόλητος συνειλημένος, χείουσι ἢ αὐτῇ τὰς δ' ἀνίσους συμφώνους, ἀφ' οὗ δὴ τὴν ἔκλυσιν ἡ σ' ξυφερὸν, ἡ ἔμ

ζῶ εἰ ω λοισθόρημα λέπτη. Κἂν μὲν παῦθ' ἕρδισι, Θ ἐ
ἀν μὲν θῦ πίκσωσι ὦ πᾶν φίλε, εἰθὲ μὴ δαμῶς σε οἱ
παῖδες οἱ ἀρκαδικοὶ μασίζοιεν ὑπὸ τὰς πλευράς
Θ θύωμοι ἰνικαῦτα, ὅτε ὀλίγα κρέα πρεῖκ, ἐορ]ὴ
φασὶν ἐτελεῖτ' ἐν]ᾷ ἀρκαδίᾳ, ἐν ᾗ οἱ παῖδες ἐν πᾶ
ναισι λάοις ἐτυπτον, ὅτε οἱ χωρι]οὶ λεπτὸν ἱρεῖον
ἔθυον, ἢ μὴ ἱκανὸν τοῖς ἐδίσασιν. Ἄλλως. Παῖδες ἀρ
κάδικοι. οἱ ἀρκάδες δ' θήραν ἀ]ιόντες, εἰ μὲν θηρεύ
σας ἐτύχον, ἐτίμων ἐν πᾶνα. εἰ δὲ κυναντίον, σκίλ
λαις εἰς ἀὸν πρὸ ἴκαν. πρόσον ἀείων τ' θήραι ἐπισκ
πεῖ. μοῦνα τὰς δ' φησὶν ἑορτὴν ἀρκαδικὴν θύειν, ἐν ᾗ οἱ
παῖδες ἐν πᾶνα σκίλλαισι βάλλουσι. χῖοι δ', ὅταν
οἱ χωρι]οὶ λεπτὸν ἱερεῖον θύσωσι, Θ μὴ ἱκανὸν ἢ τοῖς
ἐδίασι. διὸ φησὶ κρέα τυτθὰ πρεῖκ. τῶν ἐφήβων ἐν σι
κελίᾳ πίνεται ἀγὼν ἐν σκίλλαις. Θ οἱ νικήσαντες,
παῦσον ὑπὸ τ' γυμνασιαρχῶν τιθέμεν], λαμβάνου
σι μέ]αθλον. εἶτ' ἄλλως νεύσωσι, εἶτ' ἄλλως ὦ πάν
τα καλὰ ἐν]ιλῖνον τελέσιας, ἢ μὴ βούλ]σ' συνελ
θῶν ἀὲν]ᾷ ἀρώτω, δ' κνιδίων κοιμηθίκσ. ἐν σὲ
πᾶ να φασὶ γεννηθῆναι ἐκ τ' πνευλέπκσ, συλλαβοῦ
σ' ἐκ τῶν μηκσ]ήρων, διὸ καὶ πᾶν καλεῖται, ὅτι ἐκ
πάντων ἐσαίρ]ετ' ὅροι δ' λέγουσι ἐν ἑμῆρ εἰς]αλ-
μετακλιθέντα, ῥοῦτον ἐραθεὶς Θ πνευλάπκσ, ἢ ὄξ
ἀνθ' ὀχλοθῖσα, ἔτεκε ἐν πᾶνα. ἔσι δὲ ὁ πᾶν]αγὸ
πυ. Θ καὶ ἐν κνίδῳσι καθύδισ, κνίδη ὑφ' ἡμῶν,

ἀκαλύφη. λέ ὑπὸ τ' ἀτλικῶν. ἔσι λέ ἀγρία κνίδη, ἧς
Θν καρπὸν συλλέγουσιν, ὅταν Θν πυρὸν ἁλῶσιν. ἔσι δὲ
ὁ ἄγριον λάχανον. Εἶπε δ' ἡσιόδων ἐν οὔρεσιν. ἔθνος
θρᾴκης. οὕτω δὲ ψυχροπάτη Θσιν ἡ θρᾴκη, ὡς ξό
ανον ἕνα ἐργασήριον ἀνέμων κληθῆναι. Ὅμηρος. Βο
ρέης μ' ξέφυρος, τότε θρήκηθεν ἄητον. Ἀλλως. Οἱ
ἡλώνοι, ἔθνος θρακικόν. Ἐνθα ψύχος πολύ γίνεται,
δυσχείμβρον γὰρ Θσι. πρὸ ὁ τοῦ ἀνέμους ἐν αὐτῷ κα
τοικεῖν ἐμυθεύσανο. Εὖρον τε ποταμόν. ἀλκαῖος.
Εὖρος καλλισσος ποταμῶν, δοκλῆς ἢ καταφέρεται
αὐτὸν ἀπ' ἐροδόπης ὁ ἐξερεύγεται καὶ τὸ πόλιν αἰνον.
Πέζα ὑπὸ βλεμύων. λέγω ὑπὸ τὴν πέζαν, ἤγουν
τοῦ ὄρεως τῶν βλεμύων, ἀφ' οὗ ὁ νεῖλος οὐδαμῶς Θσιν
ὀρατὸς, ἤγουν, βλέπεται λυνάμβνος. ἔθνος αἰθιοπικὸν
οἱ βλεμύες, ἐν τοῖς ἐχαλκρις τ' αἰθιοπίας ὠκισμένοι.
Ἀλλως. Βλέμυβοι, ἔθνος αἰθιοπικὸν μελανόχρων.
οἱ αὐτοὶ δ' ἐν τοῖς ζωπλωλύτωσι. Οὐκέτι νεῖλος ὁρα
τός. οὐ πάνυ λέ ἐπαληθεύει Θν νεῖλον ἀθέατον εἶ
πών, ἢ τοῦ βλέμυας. οὐκέτι γινώσκει ὁ νεῖλος πό
θεν ἔχει τὰς πηγάς. νεῖλος δ' ἀπὸ νέλεως. ὃς μάχην
ἔκπεσεν ἔοικε τὴν, ἢ ἀπὸ τοῦ νάειν λαὸς, ὅθι καὶ
συρροφήν. ἢ παρόσον νέαν ἰλὺν φέρει. ἢ κατ' ἔθος
πολλημμυρῶν, ὡσισμένος χρόνον νεάζειν δοκεῖ. Ὑμμῶ
δ' ὑετίδος μ' ἐκλίδος. πικσαλμβνος Θν λόγον πρὸς
Θν πᾶνα, πρὸς τοὺς ἑρωτας Θν λόγον ἀπέσχετεν ἢ

καλοῦ

ἐπικαλούμενος ἀυτός. καὶ φησίν. ὦ μέλοις ὅμοιοι ἑσπόμενοι. ῥυτῆσιν, ἔρυθροι, νεῖλίδος καὶ βυβλίδος γάμα λιτόν τες. καὶ τὰ ἑξῆς. ἐσαθῆναι πρὶν σε τὸν Ἰλιῶνα, νεῖλις ἡ δὲ βυβλὶς, ὄρη μιλήτου. καὶ κρήνας μιλήτου φασὶ Θ ἀρείας ἐπένερθε παῖδες ἀνῦνος καὶ βυβλίς. ἧς ἐρασθεὶς ὁ ἀνῦνος, ἀπέλιπε μίλητον. ἐκείνη δὲ μὴ φέρουσα. ἀ καὶ ἀπήγξατο. παύτης ἡ κρήνη ὁμώνυμος. καὶ οἰκεῦντες γῆ. ξανθᾶς ἔδος. καὶ οἰκοῦντες δὲ ὑψηλὸν χῶρον τ' ξανθῆς σιδόνης. ἤγαγον, δὲ ἀπορωμένου τῇ ξανθῇ σιδόνῃ, ἵνα μὴ βλ τ' ἀφοδίαν της. Εἰ μὲν τέ μοι τόξοισι. βαλλέτε ῥῖσ ὑμετέροις τόξοις, ἢ κε ξεύετε δι' ἐμὴν χάειν δὲ ἐπέ ρασον Ἰλιῶνα. ἐπεὶ δὲ ἐμὸν φίλον οὐκ ἐλεεῖ ὁ δ' ὑ σμορος. ἤγαγον, ὁ κακῶς ἀπθανούμενος. ὁ κακῶς ἀπ λούμενος. Λαοίοιο πεπαίτερος. ἀπὸ χαυνότερος. ἀ σθενέστερος φησὶν ὁ Ἰλιῶνος. Τόρι καλὸν ἄνθος. δὲ καλὸν ἄνθος σε. ἴσον, ἢ αὐθηρὰ καὶ ἔυμορφος ὄψισ σου δηῤῥεῖτη. φθείρετη. Μηκέτι ῥι φουρῶμες. ἀ πέσρεψε δὲ λόγον πρὸς δὲ ἄραρον καὶ φησὶ, μηδαμῶς εἰς δὲ ἑξῆς ἄραρε, ἵνα τῆς προθύροις τ ἐρωμένων σκο πῶμεν. Μὴ ἢ πόδας βίβωμες. μὴ ἢ δὲ πόδας ἡμῶν καταβίβωμεν. ἤγαν, καταπνῶμεν, ἐπὶ τὴν ξήτη σιν αὐτ δηλονότι κινοῦντες ἀυτός. Ἄλλως. ἀπρεπέ φη δὲ λόγον πρὸς δὲ ἄραρον, καὶ φησὶ, μηκέτι αὐδὲ φυ λασσώμεν τ προθύρων δὲ πόδας καταβίβοιτες, ἢ ὁ ἀλέκτωρ λυπεῖ ἡμᾶς, ἅμα τῇ ὠλῇ τ ἀλεκτρυό

νων ἐγκρομένων μὴ φουρούντων Θν Φιλῖνον. ἢ ὁ ἢ ἀλέ
κτωρ κοκκύζων ὄρθριος, ἀντὶ τ καὶ Θν ὄρθρον, ἅπαξ
δὲ τω ἀπραξίαισ ἀλεγειναῖς. ὅσον ἢ φησὶν, ἐπεὶ μὴ
τὰσ φωνὰσ τ ἀλεκτόρων διεγειρμένων κοπτῶν
ἀνθρώπων ἢ τὰ ἔργα, ἐν ἀπραξίᾳ γίνονται οἱ τὰς κρ
φίους ξυνοῦντες ὁμιλίας. εἶσι δ' ὧν ὁ τᾶσδε φέρεσι
μόλων. ἀλλ' εἶσ ἐξ ἡμῶν ὁ μόλων, ἢ μόλων, ὧν ταύ
της τ παλαίστρας τῇ φυλακῇ κακοπαθείτω. πά
λιν ἢ εἶπε τὴν προσκαστέρησιν, ἣν τὴν πρὸς Θν ἔρωτα
πάλιν. ἄλλως. ἡμῶν φησὶν εἷς μὴ μόνος ὁ μόλων, ἢ
ταύτης τ παλαίστρας ἀπαγχόνω, μεταπωλῶν ἀν
τὴν πλανότητα. λέξει ἢ ἢ τὴν παλαίστραν κυρίως ἐν ᾗ ἐγ
μνάζοντο φιλῖνος προσλιπαρούντων αὐτόν. ἢ μεταφο
ρικῶσ ὡς μὴ ἡμεῖς φαμὲν, ὀρθίαν τὴν παλαίστραν μᾶ
λον μὴ σίμων. ἀραιτε ἀντερασταί. παλαίστραν ἢ λέ
γει, Θν ἔρωτα τ παιδὸς, καὶ τὴν κακοπάθειαν. ὁμοί
λων, ὀνομασικῶς εἰρηκώς. λύνατ ἢ μολὼν μετὰ χλαι
δὲ τ μετὰ χόμβους. Ἀμμιν δ' ἀσυχία. ἡμῖν
δὲ ἡσυχία μελέτω. Ὠγραία, ἥτις ἐστὶ δυσὶ τὰ μὲ
σξιῶσ ἡμῖν προχωροῦντα, χωρὶσ ἡμῶν ἀπεπέμπου
σα κατέχοι. Ἅτις ἐπιφθύσασα δισκ. ἥτισ δ' ἐπαοιδῶν,
τὰ καθ' ἡμᾶσ ἀπονοσομπήσαιμεν. φθύζειν δὲ πτύ
ειν. εἰώθασι δὲ αἱ γραῖαι ὅταν ἐπαύσωσιν ἐπιπτύειν.
πτύσασ δὲ, ὀλίγῳ χρόνῳ σύμπτουσα. Τόσ' ἐφάμαν.
τόσα ἔφην, Ο φίλτατοι δὲ λαμπρὸν) ἀλλὰ πλαύσασ ὦ
πολῖτ.

πάρος. ἀυδᾷς δ' ἔφησιν ἡδὺ πελάζῃς, ὡς πρόσθεν ἐπῆς γείλατο, δῆτ' ἦν μουσικὴν ὠδὴν ἣν ἤκουσ', σῶρέν μοι ἔσω κέαρ λαγωβόλον ἦτορ, ὅπῃ ἄνωθεν κορύσσῃ εἶπ. εἰρητῇ ἦ, πᾷ δ' ἐβάλλῃν ὀϊστὸν λαγωούς. Ἀδὺ πελάζεις ὡς τὰ πρόσθεν. ἡδέως γε λάζεις καθάπερ πρότερον ἐπέλασιν, ἔνθ' καὶ μεσῶν. ῥυτῆσι τ' ἐμῇσι ὠδῇς, λῶρον φιλικὸν ἔδωκεν ἦτορ δ' λαγωβόλον ἡλοήσῃ. Τὰν ὦν τὼ πύξας. Πύξα δῆμος τᾶ κῶ. ἢ τόπος οὕτως ὀνομαζόμενος, πρὰ τὰν φύξιν τᾶ ἀρακλέους τὰν ὑπὸ τᾶ κώων πενομένην. Ἄλλως. οἱ μὲν ἐν κῶ δῆμον. οἱ δὲ τόπον ἐν ᾧ ἱερὸν Ἀπόλλωνος, ἀφ' οὗ φύξιος λέγεται. ἤγουν τὴν δὲ πύξαν φέρουσαν ὁλόην ἐβάλλιζεν. ἢ πύξα ὄνομα πόλεως, ἀφ' οὗ ὁ πύξιος Ἀπόλλων, ἢ πᾶν, ἤγουν, φύξα τίς ὤν. ἐκεῖθεν ἔφυγεν ἡρακλῆς, ἀφνεὸς θεμένων αὐτῷ τῶν κώων. Λαΐας χοίνοιο, ἐξωθεν σὺν τῷ λαμβάνειν δ' πλακοῦντάς τινες κατεκλίθησαν. χοίνοιο, ἤγουν ἀπὸ χοίνου πεπλεγμένης, ἢ ἀπὸ φύλλων ἀμπέλου. Οἰναρέοισιν, κοσίως τὰ φύλλα ἀμπέλου. Φανίας δέ φησιν οἰναρίζειν, δύνασθαι τῶν οἰναρέων ἢ ζυγᾶν. σὺν ἢ οἰναρίζειν τὰς ἀμπέλους ἐπιλαν πτεμνουσιν οἱ βότρυες. Πολλὰ δ' ἄμμιν. πολλὰ δὲ ἄγγειοι καὶ πελέκεα ἐπάνω καὶ τὰ κεφαλῆς ἡμῶν, ἐδόνουν τε ἦσαν, καὶ τὸ πνεύματος ἐκλονοῦντο, ἐκινοῦντο. Ὀροδαμνίσι, σκιὰν ποιοῦσαι. πλυφύλλοις. ὀροδαμνίδας δὲ, πυκνὰς λέγουσι τὰς κλάδους λέγοντες μύρτους

δὲ ἐτυμολογεῖ, οἷον ἐν ὄρεσι θάμνοι. Ἄλλως. ὀροδάμνους λέγουσι κυρίως τοὺς ὀροδαμνίδας, τοὺς ἐν ὄρει θάμνους. ἀπὸ τούτου δὲ λέγοντες ἁπλῶς οὕτω, καὶ οἱ κλάδοι τῶν δένδρων. ὡς ἐν τούτοις. Πάντας δ' ἀκρέμονάς τε καὶ εὐθαλέας ὀροδάμνους κέκλασμαι. Αἰθαλίωνες τέττιγες. αἰθαλίωνες οἱ τέττιγες, παρὰ δ' αἴθεσθαι ὑπὸ καύματος. ὅταν γάρ ἐστι νότος καὶ καῦμα μᾶλλ' φθέγγοντες. ἢ αἰθαλίωνες, οἱ αἰθαλώδεις, διὰ δ' αἴθεσθαι ὑπὸ τοῦ ἡλίου. οἱ δὲ τέττιγες οἱ αἰθαλίωνες, ἤγουν οἱ τῇ θέρμῃ τοῦ ἡλίου χαίροντες, πόνον εἶχον, ἤγουν, ἐπόνουν ἄδοντες τοῖς κλάδοις τοῖς σκιεροῖς, δασέσι. τοῖς σκιὰν ἐμπιοῦσι, τῇ συνεχείᾳ τῶν φύλλων. Ἀδ' ὀλολυγών. ἡ χελιδὼν, ἡ δὲν ἴτυν ὀλοφυρομένη ἢ ὀλολυγὼν, εἶδος ὀρνέου. οἱ δὲ ζῶόν τι ἐν βορβορώδεσι τόπεις μάλιστα διαιτῶν, ἢ ἀηδών. ὀλολυγὼν δὲ, ἀπὸ τοῦ ὀλολύζειν. ὁ δὲ Ἀριστοτέλης φησὶ, πάνυ ὀλολύζειν δ' ζῶον ἐν τοῖς ἑλώδεσι τόπεις, καὶ κατὰ τὴν νύκτα ἔχειν πόνον. πολλὰ τῶν ζώων ἀπὸ φωνῆς ἔχει τὴν κλῆσιν. ὀλολύζω, ὀλολυγών. στάζω, σταγών. ἀηδῶ, ἀηδών. τρύζω, τρυγών. πλάσσω, πλαγών. κοκύζω κόκυξ. Καὶ ἀκανθίδες. Ἀκανθὶς δὲ ὄρνεόν ἐστι πικίλον καὶ λιγυρόν. καλεῖται δὲ τοῦ πικιλὶς, διὰ τὴν χροιάν. Ἀριστοτέλης δὲ καὶ Ἀλέξανδρος φασὶ διὰ τρίβειν ἐπ' ἀκανθῶν. οὗτον νῦν Θεόκριτος ἀκανθίδα εἶπεν. ἢ ἀκανθίδες, ὄρνεα νεμόμενα ἐπ' ἀκανθῶν. λέγοντες δὲ καὶ ἀκανθιλίδες. εἰσὶ πικίλοι τὴν

χρ

χροιαν. ὅθεν ⸂ πικιλίσι λέγον⸃. φησὶ ⸂ λεσοτέ
λης δ' αἷμα αἰπόθου ⸂ ἀκανθίδος μὲ μίγνυθι. Μάλα
πίονος, καὶ πολὺ πλησίον. ἦν, δὲ κάρπου. ἢ πίονος,
λιπῆ δοῦ. λαμπροῦ. μεταφορικῶς ἀπὸ τῶν εἰς ἐδωδὴν
παρόντων ὀσφρανπικῶν. ἢ πίονα εἶπε δὲ ν καμπὸν τ θέ
ρους, ὃν δ' ἐν ἀυλῷ συλλέπεται τὸ καρπύς. Οχναι
πάρ πσι. ἅπαμ μὲν πρὸς ῥῖς πσὶν ἡμῶν πλουσίως
ἐκυλίσθο. οἱ δὲ κλάδοι ἐκλίνουν εἰς τὴν γῆν βεαδύ
λοισ καταβαρούμμοι. βεάδυλα, τὰ κοινῶς κοκκύμη
λα, ἤγουν, δαμασκηνά. καλῶς λέ ἐφίλα μῆλα ταῖς
πλευραῖς πρεικρεμάνυθι. δ' ἢ μᾶλον τ ἀφοσίπσε
ν δ' ἐπιθυμπικὸν περὶ τὰ πλάγχνα εἶν. τὰ λὲ
πλάγχνα περὶ ταῖς πλευραῖς. Νύμφαι κασαλίδες.
θαυμάσας τὴν πόσιν τ οἴνου, ἐξεμέτε δὲν λόγον πρὸσ
τὰς νύμφας, ⸂ πυνθάνεται αὐτῶν, ἐπὶ ἄντῃ τὴν
κρᾶσιν τ οἴνου ἔχουσι, κασαλίδας λὲ εἶπεν αὐτὰς,
ἀπὸ κασαλίας τ ἐν δελφοῖς κρήνης, ἔνθα ⸂ δῃζί
βουσι. πεζάενες λὲ, ἤγουν πεζαετὲς ἀτλικῶς, ἢ δ' ἓν
ἔρος κατά πινας. Εχοισαι, αἱ οἰκοῦσαι δ' ὕπος τ πη
γασοῦ. ὄρος ἐν ῥῖς δελφοῖς ὁ πῆγασός. ἐν ᾧ ἦν δ' μαν
τεῖον τ Απόλλωνος. Αραπέπα ριόνδ φόλω κατὰ
λαΐνου. κατὰ δ' λίθινον πώλαιον τῶ φόλω. ἱππο
κένταυροι ἦσαν ὁ χείρων ⸂ ὁ φόλος. ἀδελφεχίαν ἢ ἑ
χι, δ', λίθινον πώλαιον. Αλλως. Φόλος ὄνομα κεν
ταύρου ὡς ὑπὸ ξενωθεὶς ἡρακλῆς, οἶνον ἔπιε καλὸν ἐκ δὲ

ονύσθ δοθέντα. Ῥωῆν δὲ αὐτῷ ἢ χείρων. Ἄλλως, οἱ μὲν Θ' πήλιον. οἱ δὲ τὴν ἐν ἀρκαδίᾳ Φολόην. ἐν ἀμφοτέροις δ' ὠκησε χείρων. ὁ Φόλος, ὑφ' οὗ ξενισθέντα Θ' ἡρακλέα φασὶ πρῶτον. ὁ μὲν γὰρ οἶνος ὁ δοθεὶς ὑπὸ Διονύσου χαριέστερον. ἀνθ' ὧν ἄξον προσένειμεν ὁ Φόλος, κρινόμενος πρὸς αὐτὸν εἰς Θ' ἥφαιστον. Φόλω δὲ, καὶ τὶ τὸ Φόλου. οἱ δ' ὁμοίως εἰς τὴν οὖ διφθογγὸν, εἰσὶ καὶ μέτα βέρυσι. πρεῖ δὲ Θ' χείρωνα, συνυποδεχόμενον τῷ Φόλῳ Θ' ἡρακλέα. νέκταρ δ' ὃ δὴ τὴν ἡδονὴν, Θ' ἐρ οἶνον εἶπε τῷ ὁμωνύμως. Θ' δὲ χορεῦσαι Θ' κύκλωπα, ὃς εὐεπιβούλως μετήνεγκε. Τὸν πρεμένα τὸν πρὸ ἀνάπαυλαν ἀναπαύσ, ποταμὸς ἐν συρακούσαις ἢ σικελίας. χὸν οἱονεὶ ἄνθρωπόστιος ὤν, ἢ ἀβληχρὸν ἔχων ὕσωρ. πρὸ μένα δὲ Θ' τὸ λύφιμον Θ' κύκλωπα λέγει, ὃς ἀντὶ λίθων, ὄρη ἔβαλλεν. ἢ ὅτι ἐν τοῖς ὄρεσι λίθους ὡς ἀμμήξιός φησι, τοὺς πεπωκότας οὐκ οἶδ' ὅπως φιλότησις. Διεκρανώσατε νύμφαι. κατὰ ἀντίφασιν, ἀντὶ τοῦ διεκράσατε. μᾶλλον ἐμεθύσατε. ἢ ἀπεκαλύφθητε ναὶ ἐρήσατε. ἢ ἐπηγάσατε. Ὤξον δὲ θύρασ ἀπὸ λίκρόλεμνος ἔλυσεν, καθ' ὅμηρον. Περὶ δάμαρτος ἀλωάδος. ἢ δημήτηρ πρὸς τὴν ἀλωάν, ἀλωΐς, ἢ ἀλωάς λέγεται. Ασ ὡδὶ σωρῷ. ὅταν δὲ λικμῶντι ὁ σωρεύωσι Θ' πυρὸν, κατὰ μέσον πηγύουσι Θ' ὠόν ὃ τὴν θρυαλικὴν καταθέντες. τὴν δὲ αἰτίαν εἶπεν ἐκ τῆς πολέμου. Ας ὡδὶ σωρῷ πάξαιμι. εἰώθασι γὰρ ἐκπίπτοντες Θ' καὶ πὸ

Ελλ
χόν
supra

καρπὸς ἢ σπορὸς πρίσαντες, ὃ πλέον τῶν ἀπ' αὐτῶν δὲ λέγει ὃν σπορὸν, ὅτι αὐτὴ δύναται αὐτόν. Αλέγεται. λάσαι. ἱλαρὰ πένοιτο. γελάσειεν. εὐφορίαν δηλονότι καρπῶν ἀνδυσαι. Δραύματα ἢ μαίκωνας. δραύματα, τὰ πλεκώματα φησὶ, τῶν σπορῶν, ἢ τῶν θημώνας. τὴν δ' ἄμητον φησὶ μὴ μόνον ἄσαχις, ἀλλὰ καὶ μήκωνας ἔχειν. δηλ τ ἀμφοτέραισι δὲ, ὃ σπυρίδες ἐμφαίνει. λείπει δ', χερσὶ. μὴ γὰρ τῇ μιᾷ χειρὶ. μία.

ΣΧΟΛΙΑ ΕΙΣ ΤΟΗ ΙΟΥ
Θεοκρίτου εἰδύλλιον

Επιγράφεται δὲ πρὸς εἰλύλλιον, βουκολιασταί. Δάφνις, καὶ Μενάλκας. μικτὸν δραματικόν.

ΔΑφνις. ὦ χαρίεντι συνάντερ βουκολίων, Μᾶλα νέμων ὡς φαντὶ κατ' ὄρεα μακρὰ μενάλκας. Αμφοτέρων ἐγὼ γ' ἥλιω πυρρότριχω, ἄμφω ἀναθέω. ὁ μενάλκας ὡς φασι πρόβατα βόσκων καὶ τὰ ὄρη τὰ ὑμήκη, ὃ δὲ νομεὺς Δάφνις ὦ χαρίεντι βοῦσι νέμοντι. Αμφω τὼ γ' ἥτλω πυρρότριχω. ἀμφότεροι δύο ἦσαν πυρρότριχες. ἀμφότεροι ὃ ἄνηβοι, ἦσαν ἀτελεῖς ἔτι τὴν ἡλικίαν. ἔνηβοι δὲ, οἱ πυντεκαιδεκαετεῖς ἢ πρεσβυτέρω. ἄνηβοι δὲ, οἱ δωδεκαετεῖς ἢ κατωτέρω. ἀμφότεροι δὲ δὴ σύριγγι μέλπειν δεδιδαγμένοι. ἆσεν δὲ ὅτι, ὃ κοινῶς ἁρμόζειν, καὶ συ

κατὰ ἐπίσχεσιν βοῶν. ἀντὶ τοῦ μυκηστῶν. ἐπίσχε δέ, ἀντὶ τοῦ ἐπίσκοπε. φύλαξ. ὁ Ὅμηρος. Ὅστ' οἴων ἐπίουρος, * ὃς πρῶτον μίνυνθα τέκε, πίνετη δὲ ἡ λέξις, ἀπὸ τοῦ ὠρῶ, ὃ φυλάσσω. λῆς μοι ἀείσας. θέλεις ἐρίσαι πρὸς ἐμὲ ἄσων. Ἀντείνομαί σε νικήσειν ἐγὼ ἄσων, κατὰ τὸ σοῦτον, καθόσον ἐθέλω. Τὸν δ' ἄρα χ' ὁ σάφνις. πρὸς οὗτον ἡ ὁ σάφνις ἠμείψατο, ἀπεκρίνατο, ἀπὸ τούτου τοῦ λόγου. ὦ μμάλακα συβακτά. ἤγουν, σύβιγγι μέλπιν εἰδώς. ἢ μεγάλως συβίζειν δυνάμμος, τιμὴν προβάτων, ἐξ ὧν τὰ ἔεια τὰ εἰς πόκους ἐπιτήδεια. οὐδὲ πώ με σὺ νικήσεις, οὐδὲ ὅπως δοκήσεις. ἢ οὐδ' εἰ δαρδανίης ἄσων. ἢ πρὸς δ' ἐν ᾗ συνθείᾳ, οὐδ' ἐὰν ἀπειλήσῃς. ἢ ἐὰν ἀπειλήσῃς. χρῆσθε δ' ὧν. θέλεσθε δὴ ἰδεῖν καὶ γνῶναι, ὃ ἔρχεσθε μαθεῖν ὅτι σοῦ καλλίων εἰμὶ δηλονότι. θέλεσθε καταθεῖναι ἆθλον. ἆθλον δ' ἀδόμμον δοῦναι νικήσαντι ἐν ἀγῶνα. ἐνταῦθα ἦ ἆθλον, δ' κοινῶς λεγόμμον τοίχημα, ὃ λήψεται ὁ νικήσας καὶ δόκησιν ὡσαύτην. Τῶν δὴ πῶς ἐνταῦθα ἐν αὐτόλον, ἀντὶ τοῦ ἄπεσθήπως ἐκεῖνον ἐφ' ἡμᾶς καλέσωμεν. ἢ κεῖνον ἐν αὐτόλον, ὃν πρὸ παῖς ἐρίφοις ὁ κύων ὑλακτεῖ ὁ λυκόδ, ἔκεινεν ἂν ἡμᾶς. Ἄλλως. Τῶνόν πως ἐνταῦθα ἐν αὐτόλον. λείπει δ' σκόπελ. ἵν' ἦ, σκόπελ, ἐὰν καλέσωμέν πως, ἤγουν τινὶ ξόπω ἐν αὐτόλον ἐκεῖνον. φαίλαρθ δὲ ὁ λυκόσ. καὶ ὅμηρθ κύματα φαληριόεντα λέγει, τὰ λυκαυγόμμενα. δ' φαλί

ον

ὧν ἦ, ἡ Καλίσιν, λέπιδων δ' τῶν ἐχόντων δ' λευκὸν ἔρ
ζον μετώπω. Πρᾶτος δ' ὧν ἄεισε λαχών, ἰυκτὰ με
νάλκας. πρῶτος δ' ἦν ἴσην ὁ μνιάλκας συεικτὴς ὁ
λιγύφθογγος. ἐστὶ γὰρ σημαίνει δ' ἰυκτὴς. καλλί
μαχος, ἰύζων δ' ἀνόρος, λαχὼν ἐκ κληρωθείς. ἀφ'
οὗ λαχμὸς ὁ κλῆρος, πρωτικῶς. ἰυκτὴς δέ, πρὸ δ'
ἰύζω, σημαίνω δ' ἐστὶν ἡ κλίσις, ἦρχον, ἰυκτὰ αὐτὶ τοῦ
ἰυκτής. ὡς δ', νεφελληρέτα ζεύς. ἰύζειν δὲ δ' λιγυ
φωνεῖν. κορίως ἢ ὧν γυναικῶν. εἶτα δ' ἀμοιβαῖκμ. εἶτα
δὲ ἀμοιβαίαν ὠδὴν ἐσκόλοις ἁρμόζουσαν, ὁ σάφνις
ἀνδρεχόμμος ἦσεν. ἄρχετο δ' ὡδῆς. δ' δὲ μέλος, ἡ
ρωϊκὸν, ἡ ἥρωε λεγεῖον. Ἀγγέα δ' πταμοὶ θεῖον γένος.
ὡς πρὸς ἔμψυχον ὁ λόγος. ποιητικὸν δέ ἐστι δ' ἔθος.
ἄλλως. πλουτοῦσι δ' χῆμα. ὅτι τοῖς ἀψύχοις, ὡς
ἐμψύχοις προσαλέγεται. ἄγγη δὲ τὰ κοῖλα τῶν
ὀρῶν, οἱ δὲ τὰ μετέωρα, ἀπὸ δ' ἄνω κεῖσθαι. ἢ ἀπὸ τοῦ
ἄγω δ' κλῶ. τὰ συγκεκλασμένα οἷον θεῖον γένος
δ' τῶν πταμῶν λέγει, καθὸ ἐκ θεοῦ ἡ ὠκεανοῦ. ἢ
ἐκ δίσσ ὡς ὅμηρος, πρὸς τὰ ἄγγεα. τοὺς πταμοὺς
λέγει ὡς σωματοειδεῖς θεοὺς, ὅπως τὰ θρέμματα αὐ
τῶν μείνωσιν ὅλα. ἢ θεῖον, ὅτι ἀφκίνητοι τυγχάνουσι
πρὸ δ' θέω, θεῖον. Αἴτι μνιάλκας σῶν πόχ' ὁσυ
εικτάς. εἶτι που μέλοθ' προσφιλέσ ὑμῖν ἐστι πο
τὲ ὁ μνιάλκας ὁ παὶ σύειλοθ' μέλπειρέπτσάμε
νοθ. ἐσκιτεῖκ φυχῆσ, ἦρχον, ἐξ ὅλησ τ' πρόθυμί

ασ τὰς ἀμνίδας. ἐκ ψυχῆς πριεῖ τὶς τόδε, ἤγουν, ἑ
κὼν ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ κινούμενος. οὐκ ἐκ ψυχῆς δὲ πριεῖ, ἤ
γουν ἄκων καὶ βίᾳ τινὶ, ὁ οὐχ ἀφ' ἑαυτοῦ κινούμενος.
ἐπὶ τῶν πεταμῶν δὲ λέγει ὁ τοῦ ὀρῶν δ' ἐκ ψυχῆς
νῦν, κατὰ μεταφορὰν, τὴν ἀπὸ τῶν ἐμψύχων ἐπὶ τὰ
ἄψυχα. Μηδὲν ἔλασσον. ἐμοῦ δηλονότι ἔχοι, ἀντὶ
τοῦ ἐχέτω. ¶ Γλυκερὸν φυδὲν αἴπερ ὁμοῖον. Γλυκύ
τητος μετέχον. Γλυκερὸν φυδὲν λέγει τὰς βοτά
νας, δεῖ δ' τρέφειν τὰ ὑπ' αὐτοῦ νεμόμενα ζῶα. δ' δὲ,
αἴπερ ὁμοῖον, ἀντὶ τοῦ εἴπερ ὁμοίως. ¶ Κἤντι μεναλ
κας. καὶ ἐὰν ὁ μεναλκας ἀγάγῃ τὶ ὧδε, χαίρων βοσκέ
τω πάντα ἀφθόνως. πληθυντικὸν ἀποδίδωσιν. ἐ
πεὶ δ' τί ἀορίστως λεγόμενον, πληθυντικοῦ δύνα
μιν ἔχει. Πάντα ἔαρ, πάντα δὲ νομοί. πανταχοῦ
ἐστιν ἔαρ. ἔνθα ἡ καλὴ παῖς ἐνδυτρίβει. δ' ἔνθα, τόπον
ἕνα δηλοῖ τινά. ἀορίστως δὲ λεγόμενον, πληθυντι
κοῦ δύναμιν ἔχει. διὸ πρὸς δ' πανταχοῦ νῦν ἀποδί
δοτι, καὶ πριεῖ δ' λόγον, ὅμοιον τῷ ἀνωτέρω. κἤντι με
ναλκας τῇδε ἀγάγοι, χαίρων ἄφθονα πάντα νέμοι.
ὃν δύνατο ἐκεῖ δ' τί, ὅπου ἐνταῦθα δ' ἔνθα. καὶ ὃ ἐκεῖ
δ', πάντα, ὅπου ἐνταῦθα δ', πανταχοῦ δέ εἰσι νομαί.
νομὸς, ποιητικόν. νομὴ, κοινόν. λέγεται δὲ οὕτως ἡ ἐνέρ
γεια, ἤγουν αὐδ' δ' βόσκεσθαι, καὶ ὁ χόρτος ὁ εἰς νομὴν
ἐστήδειος. καὶ ὁ τόπος ὁ δ' χόρτον ἔχων. ἐνταῦθα δὲ δ'
νομοὶ, ἐπὶ τοῦ δευτέρου λέγεται σημαινομένου. Ἄλλως.

Πάν

Παίντα ἔαρ, πάντα δὲ νομαί. ὅπου φησὶν ἡ ἐρωμένη
αὐτοῦ περιπατεῖ, ἐκεῖ παίντα ἔαρ, καὶ παίντα νομαί εἰ
σι, καὶ τὰ θρέμματα ἐκτρέφεται. ὅταν δὲ ἀπέλθη,
ἀποξηραίνεται καὶ ὁ πριμὴν, καὶ αἱ βοτάναι. τὸ δὲ πάντη,
δωρικῶς παντᾶ περισπωμένως. τὸ δὲ οὔθατα πη-
δῶσιν, ἢ πλήθουσιν, ὅτι πλήθει δὲ τῶν θηλῶν τὸ γάλα.
τρέφεται δὲ, ἢ τὰς ἀμνίδας καὶ τοὺς ἀμνοὺς ὑπὸ τῶν
μαζῶν τρέφεσθαι, ἢ τὰ νέα καὶ τὰ μικρὰ τῶν πριμνίων
τρέφονται καὶ αὔξονται. παντᾶ δὲ γάλακτος οὔθατα.
πανταχοῦ δὲ οἱ μαζοὶ γάλακτος εἰσὶ πεπληρωμέ
νοι, καὶ νεογνὰ τρέφεται ὑπ' αὐτοῦ. Χ' ὡ πριμήν. καὶ ὁ τὰς
βοῦς βόσκων, αὐότερος, ἀπὸ κοινοῦ, ἀντὶ τοῦ αὐτὸς
ἤγουν ξηρός. καὶ αἱ βόες αὖαι. Ενθ' ὄϊς ἔνθ' αἶγες. ὁ δάφ
νις πάλιν ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας αὐτὶ παραβάλλων λέ
γει. ὅτι ὅπου ἂν ὁ ἐρώμενός μοι μίλων βαίνει, πάντα
αὔξει. καὶ σμήνη. καὶ θρέμματα. ὅταν δὲ ἀπέλθη, ἀποξη
ραίνεται καὶ ὁ βουκόλος, καὶ αἱ βόες. Ω τρίπε τᾶν λευ
κᾶν ἄνερ αἰγᾶν. καταχρηστικῶς ἄνδρα τῶν αἰγῶν, ἐν
τρίχων φησίν. Ω βαθὸς ὕλας. ὅπου ἐστὶν ὑψηλὴ δα
σύτης. ὅμηρος. Ὡς δ' ὅτε κινήσει ζέφυρος βαθὺ λήϊ
ον ἐλθών. ἐν ἐκείνῳ τῷ τόπῳ ἔστιν ὁ μίλων. Ιθ'
ὦ κόλε, καὶ λέγε μίλω. ὦ κολοβὲ τρίπε ἄπελθε ἐκεῖ
ὅπου ἐστὶν ὁ μίλων, καὶ λέγε αὐτῷ, ὅτι καὶ ὁ πρωτεὺς
θεὸς ὢν φῶκας ἔνεμεν οἴον, μετὰ δυσόσμων ζώων ἀ
νεστρέφετο. καὶ σὺ τοῦν μὴ ὑπερηφαίνη διὰ τὴν τῶν τρά

γον ὀσμὴν ἐλθεῖν πρὸς ἡμᾶς. ἤτοι πρὸς ἐμὲ δὲν μεμάλ
καν. μίλω δὲ εἶπεν, ἀντὶ τοῦ μίλωνι. Ὁ τὴν εὐθεῖαν,
οὐχ ὁ μίλος ἔφη, ἀλλ' ὁ μίλων. Ἄλλως. Ὠβάθοσ ὕ
λας. δ' δεῦρο συνυπακούειν δεῖ, ἀπὸ κοινοῦ κατ' ἀνα
λογίαν τοῦ προσρηθέντος, ἵν' ἢ δ' πᾶν οὕτως. ὦ τρεῖτε τῶν
λευκῶν αἰγῶν ὀχευτά. δεῦρο ὧδε ὅπου ἐστὶν ἡ πλείστη
δασύτης τῶν δένδρων, ὅπου εἰσὶν αἱ σιμαὶ μέλισ
σαι. δεῦτε ἔριφοι ἐπὶ δ' ὕδωρ. ἐν ἐκείνῳ γὰρ τοῦ ὕδατι
δηλονότι ἐστὶν ἐκεῖνος ἤγουν, ὁ μίλων. Ἰθ' ὦ κόλε. ἄ
πιθι, ὦ κολοβέ. πρὸς τραγὸν τινὰ ἄκερων ἢ μικρὸν τοῦ
το λέγει. κόλος γὰρ λέγεται, ὁ μὴ ἔχων κέρατα. Ὁ ὅμη
ρος, κόλον δόρυ λέγει. καὶ λέγε τοῦ μίλω, ἀντὶ τοῦ, τοῦ
μίλωνι, ὅτι ὁ πρωτεὺς φῶκας ἔβοσκε, καὶ πρὸ ὢν θεός.
Μή μοι γᾶν πέλοπος. μήμοι εἴη ἔχειν οὔτε τὴν πελο
πόννησον. μήτε χρυσοῦ τάλαντα. ἤγουν, πλούτη. μὴ
δὲ εἴη ἐμοὶ ἐν δρόμῳ τοὺς ἀνέμους πρατρέχειν. ἀλλὰ εἴη
μοι δ' ὑπὲρ τὴν πέτραν ταύτην τραγοδεῖν, ἔχων σὲ
δὲν μίλωνα εἰς τὰς ἀγκάλας μοῦ, ὁρῶν τὰ ὁμοῦ βο
σκόμενα πρόβατα ἢ δ' σικελικὸν πέλαγος. ἀντὶ τοῦ
τὴν σικελίαν. τάλαντον δὲ, ὁ ζυγός. χρύσεια πατὴρ
ἐτίταινε τάλαντα. τάλαντα, καὶ τὰ τοῦ ζυγῶ σταθ
μιζόμενα. ἐνταῦθα δὲ, δ' δεύτερον. Ἀλλ' ὑπὸ τὰ πέτρα
τάδ' ἄσομαι ἀγκὰς ἔχων τυ. αὐταρκὴς ὁ δάφνις.
ὅθεν καὶ λέγει. ἀλλὰ εὐφαίνομαί σε ἐν ταῖς ἀγκάλαις
ἔχων. ἐπὶ τῇδε τῇ πέτρᾳ ἀφορῶν τὴν σικελίαν. οὐχ

ἀνι

ἀνισορρόπως οὖν ὁ θεόκλειτος φησι. ὁ ἐρμησίλαος λέγει δ' ἀνάφλην ἐρωτικῶς ἔχειν τὴν μμαλακα. ἀλλ' ὁ μὲν ἐπ' οὐσίας τὸ περὶ αὐτὴν διατίθεται. οὖρος ἢ σκελίας. δένδρεσι μὲν χειμών. πρὸς τὰ δένδρα μὲν ἔστι κακὸν φόβον ἔχον, ὁ χειμών. πρὸς τὰ ὕδατα ἢ ἀνομβρία, ὅτι ἀπεξηραίνει καὶ ἀφανίζει αὐτά. πρὸς δὲ τοὺς ὄρνιθας ὕπλαξ. ὃ ἔστιν εἶδος παγίδος. κυρίως δὲ ὕπλαξ, ἡ τῶν δρομέων ἀφετηρία, ὃ καὶ γυμνὸν μὲν φαμέν. ἀπὸ κοινοῦ δέ, ἐπὶ φοβερὸν κακόν. ἀγροτέροις δὲ λίνα. τοῖς θηρίοις τοῖς ἐν τοῖς ἀγροῖς ὀρυττόμενα τὰ δίκτυα, αἱ ἄρκυες. ἀπὸ κοινοῦ, φοβερὸν κακόν. ἐπὶ ἀνθρώπου δὲ κακὸν φοβερόν, παρθένου ζυφορᾶς πόθος. ὦ πάτερ, ὦ ζεῦ, οὐ μόνον ἐγὼ ἔρωτα ἔχω, ἀλλὰ καὶ συμμαικῶν ἔρασσός. ταῦτα μὲν οὖν δι' ἀμοιβαίων. ταῦτα μὲν δὴ κατὰ ἀμοιβήν. ἐπιξήματικῶς δὲ εἴρηται δι' ἀμοιβαίων, ὅτι παῖδες ἐξαγωγὴν ἔχουσιν. τὴν ἐχάτην δὲ ὥλην, προκεχυμένως εἶπεν ὁ μμάλκας. φείσευ τῶν ἐρίφων. ἐμμελῶς ἔχει, ἄπεχε λύκε τῶν ἐρίφων μου. ἄπεχε τῶν ἐρίφων. ἢ ἔξω τῶν μητέρων αὐτῶν. ὦ λάμπυρε κύων. ὄνομα κυνός. ἀπὸ τοῦ λαμπρὸν ἔχειν τὴν οὐράν, ἢ πυρρόν. ἢ ὁ ἐπιμελῶς φυλάσσων. ἀπὸ τοῦ λάμπειν καὶ τὸ ὠρεῖν ὅ ἔστι φυλάσσειν. ἢ παρὰ δὲ λαμπυρὶς ἴσασι καὶ ἔστι δὲ κύνες εἰσὶν ἀλώπεκιν ὁμοῖοι. λαμπυρὶς γὰρ ἡ ἀλώπηξ. οὐ τὸ λαβὲ ὕπνος. οὖν ἀπὸ μεταφορᾶς τῆς καθίασ ὕλης. ἢ τοῦ κατασίας. οὐ χρὴ κοιμᾶσθαι καθέσσε, σὲ δὴ

λονότι. ἄλλη δὲ ὁμήρου ὁ θεόκριτος ἔχει. φησὶ γὰρ ἐν τῷ β. τῆς ἰλιάδος. οὐ χὴ παννύχιον εὕδειν βουλὴφόρον ἄνδρα. σὺν παισὶ νέμοντα. οἱ δὲ παῖδες εἰώθασι μὴ προσήκουσαν τῶν πρωτείων ἐπιμέλειαν ποιεῖσθαι, ἀλλ' ἀμελεῖν. ἢ ῥαθυμοῦντος, ἢ παιγνίοις ἀχολούμενοι. οἱ δὲ ἔννυχοι, κρεῖττονα τὴν ἐπιμέλειαν ποιοῦσιν, ὡς τεκμήριόν ἐστι κυσὶ κοιμωμένοις, οὐ φοντὶς ἀυτῆς. ἔ. παλαὸς κορέσασθαι ξυφορᾶς. δαλερᾶς χορτασθῆναι βοτάνης. οὐδαμῶς κοπάσετε ἐνεργοῦσα δηλονότι τὴν ἐκφυσῶν ἀυτῆς. ὅταν ἀυτὴ παλιν μόνη φύσῃ. ἤγουν, βλαστάνῃ. ἢ οὐ μὴ καταπνιγῆτε νεμόμενοι, ὅταν νέα βοτάνη παλιν φυῇ. κἄμ' ἐκ τῶν ἄνωθεν σύνοφις κόρα. ἡ ἐμὲ ἐκ τῆς παλαιᾶς κόρης εἰς παυσ' συναπούσασ ἔχουσα τὰς ὀφῦς, ἢ βλεφαρίδας ἡ συμπεπολλημένας. στερέσιν, βύσμασιν ἢ ὀφθαλμοσυνεχῆ. λέγει δὲ τὴν ἐραστὴν εἶναι ἀυτῆς νύμφην, ἐχθὲς ἰδοῦσα τὰς βλεφαλλας ἐλαύνοντα, ἔυμορφον δὲ ἔλεγε. οὐ πρωτοῦσ δὲ κεῖ χρὴ σθαι μετὰ τὸν βουλέσμου τῆς λόγω. θέλει δὲ δηλοῦν δὴ τοῦτο, ὅτι ὁ ἀυτὸς ἐστὶ ἐραστὴς ὄτιν, ὥσπερ ἡ ἕτεροι. δηλονότι, οὐ μόνον ἄλλους γυναῖκες ὀρθῶσι ἐπαινοῦσιν, ἀλλὰ ὁ ἀυτὸς κόρη τις ἰδοῦσα ἐπῄνεσεν. καλὸν δ' ἦν βύβλῃ λέγει. κάλλος γὰρ ὄτι, συμμετρία μελῶν καὶ μερῶν μετ' εὐχροίας. οὐμάν. οὐλὲ λόγων ἐκείθην ἄπ. γράφεται καὶ, λόπον, οὐ μὴν ἀπεκείθην ἀυτῷ. ἀυτὶ τοῦ ἀπεκειναμίλω. ὃ ἀπεκείθην δὲ ἔχω

εἴθλω

εἰθην δηλοῖ. οὐ μόνον λόγον ἠλύν, ἀλλ' οὐδὲ λόγον
ὀν πικρόν. ἤγουν, ὀν ἀπεχθῆ. ὀν ἀλπινόν. ἀλλως. οὐ
δὲ λόγον αὐτῇ ἀπεκείθη. ὅιον, οὐδὲ ὀ τυχόν. ἢ οὐ
λόγον ἀπεκείθην ἄτοπον, πικρόν αὐτῇ. τουτέστιν, οὐ
δικαιον λόγον ἀπεκεινάμην αὐτῇ οὔτε τῶν πρὸς
ὀλιγαρὸν, οὔτε τῶν πρὸς ἡδονήν. λάσθω τὰς σύ
ειγγας. ἄθλον δὲ αὐταῖς ἡ σύειγξ ἐπεκέιθη, ἣν ἐπιθή
σουσιν ὁ κεῖτης ᾧδ' ἀλφινιῶς νικήσαντι. λί λέ πι
λῆς με, εἰ λὲ θέλεις ἡ ἐμὲ αὐδρ δισάξαι τὶ ἄμα σοι
τὰς αἶπας βόσκοντα, σῶσω σοι τὰ δισάκξα. ἦγον,
ὀν μιδὸν ὀν ἕνεκα ᾧ δισκαλίας, ἐκείνην τὴν αἶ
γα ἶην μιτύλαν. μιτύλαν ἅμα φησὶ τὴν ἄκερων. ὑ
πὲρ κεφαλᾶς λέ, ἀντὶ τ', ἐπέκφνα τῶν χιλέων. ἢ ἕ
ως τ' κεφαλῆς πλήρη ὀν ἀμολπέα. ἀμολπέα ἢ ἀγ
γεῖον δεκτικὸν γάλακτος. Ὡς μὴ ὁ παῖς. οὕτως ὁ
παῖς ὁ ἀλφις ἀθεὶς ἐπὶ τῇ νίκῃ, ἤλατο. ἦγον ἐπήδη
σεν. Ὡς δὲ κατεσμύχθη. κατεσβέσθη ἡ ἐν αὐτῷ, κα
τεκάη, Ὁ ἐλυπήθη. ἐπαπεινώθη ὀν λογισμὸν, ὥσ
περ ἂν γυνὴ πεθένος, ἅρτι πρῶτον εἰς γάμον ἐλθοῦσα
λυπεῖται Καὶ νύμφαν ἄκρηβος, οὕτως ἐλυπεῖτο ὁ μὲ
γαλακας, καθὰ Ὁ νύμφη ἡ ἅρτι πεδρον γαμηθεῖσα
ἀκάχοιτο. λυπῦνται δ' αἱ κριαῦται, δ' ὃ κατὰ ὀν
καιρὸν ἐκεῖνον πεισώκεσθαι. Ναίδα γᾶμαι. Ισο
ροῦσι δ' ἀυδρ ἀγαπηθῆναι ὡς ὁ ζιν Ὁ νύμφης, ἣν σα
φίθεος θάλειαν καλεῖ. παρακελευθ Ὁμένης δ' αὐτῷ

ἄλλῃ γυναικὶ μὴ ὁμιλεῖν, μὴ τηρῆσαι τὴν πραίνεσιν ἀυτῆ. ὅθεν ὁ μὲν Θεόκριτός φησι τὴν νύμφην ἀπεστῆναι ἀυτ. ἀυδὲν δὲ ἀντὶ μεταβαλλοντα δὲν ἐκείνης ἔρωτα, ὑπὸ λύπης μεταλλάξαι δὲν βίον. ἐκδὲ σ εἰμὴ ἀυδὲν μέν φησιν ἀπείπασθε ἀυτὴν, ἄλλησ δὲ ἐρασθῆναι. ὡς πόκα τᾶς ξενέας ἠράσαρ δάφνις. οἱ δὲ λοιπὶ, φασὶν ἀυδὲν τυφλωθῆναι, καὶ ἀλώμενον κατακρημνησθῆναι.

ΣΧΟΛΙΑ ΕΙΣ ΤΟ ΕΝΝΑΤΟΝ ΤΟΥ Θεοκρίτου εἰδύλλιον.

Επιγράφεται δ' παρὸν εἰδύλλιον, βουκολιασταί. Δάφνις, ἢ Μεναλκας. Προλογίζει νομεὺς τὶς, ὁ ἢ κριτής.

Βωκολιάσδεο δάφνι. τύδ' ὠδᾶς ἄρχεο πρᾶρος. Ὠδᾶς ἄρχεο πρᾶρος, ἐφαψάσθω δὲ μεναλκας. Μόσχως βωσὶν ὑφέντες, ὑπὸ στείραισι δὲ ταύρως. δ' σχῆμα ἐπαναφοραί. γίνετε δὲ ἡ ἐπαναφορὰ, ἢ κατὰ κῶλον, ἢ κατὰ λέξιν. ἢ κατὰ κῶλον μὲν ἐνταῦθα, ὡς καὶ ὅμηρος. τοῦ δ' ἐγὼ ἀντίος εἶμι, καὶ εἰ πυρὶ χεῖρας ἔοικε, μένος δ' ἄϊδωνι σιδήρῳ. λέγει δὲ ὦ δάφνι βουκολικῶς ἄδε. σὺ μὲν πρῶτος ἀρχὴν πρίει. ὁ δὲ μεναλκας ἐπακολουθησάτω. ἢ ὑπὸ στείραισιν. ἡ ὑπὸ, ἀντὶ τοῦ ἐπί. ἵν' ἦ, ἐπὶ στείραισι τοὺς ταύρους ἀφέντες, ἵνα τέκωσιν, ὥς τινες. στείρας δὲ εἶπε τὰς οὐ πωτεγκύας. αἱ δὲ εἰς ἅπαν ἄγκοι, στεῖραι καλοῦντες,

δὲ

μὰ Δ' ὁδμὴν ἔχει Δ' σῶμα, ὡς ἀνεὶ ἀπὸ τόκων μὴ ἐκλυ
ἐκλυομένων Κ. ἢ πρὸ Δ' ἐσερεῖ ὥρη γόνου. Τ Μηλέμομέ
ἀπμαχλεύντες. ἄπμα ἢ ἄτακτα ἐν τῇ ἀπέλῃ ναι
πιοῦντες. ἢ μηδαμῶς καταλιπόντες τὴν ἀπέλιω.
ὃς ἢ καταλιπόντας Δ' κοινὸν ἢ ἀπέλης, Ϙ καθ' ἑ
αὐτὸς νεμομένοις, οὕτω καλοῦσιν. ἔσι δ' σωρικῆς
ὑλέκτυ. ἀπμαχλέοντες γὰρ ἦν. Ϙ κατὰ κρᾶσιν
τοε Ϙ οδωεικῶς εἰς τὴν ου δίφθογγον, ἀλλ' ἀπε
λεῦντες. Τ Ασὺ μὲν χ' ὡμόχρος. ἁδὺ ἢ ὁμόχρος, Ϙ
ἠοῦσ, ἢ ἡσυείξ, ου ὁ βακόλος βοῶσι. Ϙ ἐγὼ δ' ἁδὺ
μελαρῶ δ' ἁλοιόω. Εν τί μέ μοι πρὸ ὕδωρ. ἔσι μέμοι
πλησίον τ' ὑγροῦ ὕδατος (ἢ πρὸ, ἐνταῦθα πλησιό
πτατε σημαίνῃ) κοίτη δεδιθασμένη ἀπὸ βοταιῶν. ἐν αὐ
τῇ ἢ τῇ κοίτῃ δ' ἁλοιόπ, νέασαι, ἢ γὰν πτέρρωτη,
σισόρβυτη λέρματα καλὰ δ' ἁμάλων λύκων. ἀπ' τ'
αὐχω ἢ νεδ Δ' σορεύω, ἅσ τινας ἰὰς δ' ἁμαλλας δ' ἁλο
νόπ ζωγρύσας κόμαρον, ὁ λιὶ ἄνεμος ἀπέρριψεν ἀ
πὸ τ' σκοπᾶς. ἀπ' τ' ὑλικοῦ τόπου, σκοπιὰ ἢ ὑλι
λος τόπος. ἐφ' οὗ ἔσι τινὰ ἰσάμωμον, ἰὰ κύκλῳ πρι
σκιέπεσθι, καὶ μηδὲς ἀκούῃ. λείπει Δ' παῖδες. λίνα
μᾶτερ. τὴν αὖτναν φησὶ μητέρα ὁ μῦς ἁλκας, καθόσ
ἐν ἀυλῇ μέτριβε. ὡς ἢ ὅμηρος τὴν ἰδην, μητέρα θηρῶν. ἢ
ὦ αὖτνη ἢ θρέψασά με, παύτως πτ' ἢ ζοφὸν ἢ μητέρα
καλεῖ. ἢ ἐγὼ λαμπὰν οἰκίαν καρικῶ. ἔσι πτ' αὖτη,
πλάμον ἐν κοίλαις πέζαις. Ἐχω δ' ἐρι ὅας ἐν ὀγεί

ρεω. ἀπ' τ' πξοιμίας, οας' ἐν ὀνείρῳ φέρλν. ὡσπὶ ἔλεγε περισσίαν ἄφθονον. ριαῦτη δ' ἀ ὀνειροπὶ φαῦλασσίαι. Ὁ ὅμηρος. οὐδ' ἔι μοι τόσα δίη, ὅσα ψεύδονται ὀνείροι. ἔχω τόσα ὅσα οἱ ὀνειροι πλαττουσι. οὗτος δ' φησὶ, δῆ δ' πλύ. τῶν δ' ὀνείρων ἡ φαντασία σκυλλάει. ἐν πυρὶ δρυὸς ἵνφ χοιρία ζειῖ. δρύϊνον πῦρ δ' ἀπ' δρυὸς γινόμμον. χοιρια δ' τὰ κυτάρια, ἐν οἷσι εἰσὶ τὰ ἔμβρυα. ἐκ γύτρας πλισᾶ, τὰ πρὸς ξοφὴν ἄφθονα. Ἀλλως. ἀντὶ τοῦ ῥῖς ἄνθραξι ῥῖς ἀπ' δρυός. χόρια δὲ τὰ τῶν ἐμβρύων ἀγγεῖα. εἰώθασι δ' ἔγκατα πλέκοντες, καὶ ξηραίνοντες ὀπτᾶν. εἶτα ἐσθίειν ταῦτα, ἃ καὶ χόεια προσαγορεύουσι. Κρατῖνος δὲ φόρτο γέρας, χόεια τ' ἐμβρύοντε πλάθη. ἔμβρυον δ' ἀπ' τ' ἐν ἑαυτῇ τὴν βορὰν ἔχειν, ἢ ἀπ' τ' ἐμβρύειν καὶ ἄυξεσθαι. χόεια δὲ καλοῦσι τὰ ὑμένας, οἷς πλεροῦσι τὸ ἀμέλγοντες γάλακτος. ἐσθίουσι δ' ἑψέντες κατὰ δὲ πῦρ. ἡ χόεια, αἱ ἀπ' τῶν ἑτέρων πλέκόμμαι χορδαί. Αὖαι φασὶ φλεγμαὶ δὲ βάλανοι. εἰρηται δ' ἑ, ὅτι πρὸ τῶν δημοσιακῶν καρπῶν, οἱ βαλανεῖοι ἄθιον. ἤπουν πυρὸς τινὰς, πρὰ δ' θύπαγίς αὐτοῖς. εἰσὶ δὲ δρυὸς πένη τέντε. φηγός. κιμεῖσ. ἔπιμέδρυς. ἔλοφος, ἢ ἄμυλος. Ἠνωλὸς καρύων, ἀμύλεια ὁ πρόντων. νωλὸς ὁ ἐσκριμένος ὀδόντων. λέπτα δὲ ὁ βρέφος ἐσθριμένον ὀδόντων. οὐ μὴν δὲ ἡ νωλὸν φαμὲν αὐτό. ἀλλ' ἐκεῖνον φαμὲν νωλὸν, ὃν ὀλίγας κτήσαμεθον, εἶτε ἀθυγείᾳ ζωνὶ, ἢ ἴσῃ ἀπβεβλη-

κότα.

κότα. ὃ δὲ βρέφος μὴ κτησάμενον ὀδόντας, πῶς ἐ
σθίοντα. ἄμυλον δὲ λέγει, ὃ κοινῶς λεγόμενον κα
τακατόν. ὅτι δὲ παλακτοὺς τοὺς σίτους, βεβρεγμέ
νους ἢ ἐσθιομένους, ἢ ἀπὸ πεσμένου, εἶπε δηλονότι
νόμιον. ὁ λέγουσι, ριοῦρος. τυτέσι, ῥεοῦν φοντί
ζωτα χήμωνος, ὅσον ὁ ἐσθιόμενος ὀδόντων φοντί
ζει καρύων, μαλακὰς ζοφοὺς πηγούσης. ἔστι γὰρ ὅτι
ὃ ἄμυλος. ἄλλως. ἄμυλος, εἶδός τι ἄρτου ἐκ τοῦ σί
τινον πυρῶν πεπόμενος. ἄμυλος δὲ ἄρτος ὁ ἄνευ μύλης
γινόμενος. ἀπορρίχοντες ἀπὸ τοῦ πυρὸν ἀπολίβεσι.
Τοῖς μὲν ἐπαλάκτοις. ἤγουν οἷς οἱ ῥῆσις εἰρημένοις, τὰς
χεῖρας βλεκρότησε. κορύναν, ῥάβδον ὦ δ' ἄκρον ἔ
ρος ἐχούσαν. ῥόπαλον. εἰρηται ἤδη πρὸ ὀλίγου, ἤγουν ὃ
ἄκρον βαρὺ ἐχόν. βαρύτερον γάρ ὅτι περὶ τὸ ἄκρον. ῥόπα
λον δὲ ὅλην ἀμυντήριον, ἢ ἑπτοεξέρεσις, ἐξ ἑνὸς μέ
ρους ξύλου ἔχον, ἢ βάρος, ἢν τινα ὁ ἀγρὸς ἢ παχύτης
μὴ ἀνέθρεψεν. αὐτόθι ξύλον. ἢν τινα ἴσως σὺν δὲ τέκτων
μέμφεται. κεῖνος δὲ τρόμος, τρόμος, κορυφὴ ὄρους, ἀπὸ
τοῦ ἐστράφθαι. ἐκεῖνο δὲ φησὶν, ἢν ἄρα δηλονότι μὴ ἀλ
κὴ, ἐχαρισάμην ὄρακον τρόμου, οὗ ἕνεκα δὲ κρέ
ασιν ἐγὼ ἔφαγον. ἀγρεύσασθαι σκέψεως, ἐν ταῖς πέ
ρασι τοῦ ἱκαρίου πελάγους. μέγας δὲ ἦν ὁ τρόμος
τοσοῦτον, ὅτι δὲ κρέασιν αὐτοῦ λείποντας εἰσωπεμεῖ
νας. ἅσ ἔλαβον ἄνθρωποι πέντε ὄντες. ὁ δὲ μυάλκας
ἕν κέλλον λαβών, ὡδὶ οὕτω πως ἴσως ἐπὶ λασιν. βοσκο

λικῶ μοῖσαι. ὁ λόγος ἐκ τ Ξυνομέως, ἢ ἐκ τ Θεοκρί
τ. ὦ μοῦσαι δ' μέλος τ ὠλῆς τ πρ' ἡμῖν ἐκφάνατε.
μήπως μ τῶι πλῶσαν φλύκταινα φύητ. ἐκείνοις
τ εἰωθε πνεοθ, ῥῖς μηλὲν πρᾶγμα εὐλογον κείνοις.
Μηκέτ' ὦθ πλώσης ἄκρης. ὁ λόγος πρὸς τὴν μοῦ
σαν. ἰδίως λέ, δν λόγον πρισάμβους πρὸς σαλῆς, εἰς
μίαν κατέκλινεν. ἢ ὁ λόγος πρὸς δν σάφνιν, ὃ χ κρεῖτ
τον. Ἄλλως. Μηκέτ' ὦν πλώσης. Εἰ θε ἡ σὴ πλῶτις
μηκέτ ἐμπλωθείη. ἐμπόριον λέ τ πλώτης αἱ ὁλο
φυγδόνθ. τοτέσιν, ὑπὸ φυμάτων μηκέτ ἐμπλω
σθείη ἡ σὴ πλῶτις. ὁλοφυγλὼν λέ ἔξιν, ἡ φλυκτώ
δης φύσις. λέγουσι δ αὐτὴν οἱ ἀττικοί, ὁλοφυκτί
δα. ὅταν δ αὔτη γένηται σὺν τῇ πλώτῃ, εἰώθασι λέ
γειν αἱ γυναῖκες, ὡς ἀρτεθεῖσάν σοι μερίδα οὐκ ἀπ
δεδώκασιν. ἢ κατὰ τινας ὁλοφυγδόνες εἰσὶ φύματα,
ἅπερ ἂν ἀναβλαστήματα ὦθ τ ῥινὸς γινόμενα. Ἰδὼς μι
κρὰς εἶπ δόμος. ἧς τινος ὠδῖνος ὁ οἶκος ὅλος πένητ. ὃ
τε θρῦλλος ἡμῖν γλυκερώτερος, οὔτε δ' ἔαρ ἀζάφυς
ἐλθὸν γλυκύ, ὅσον ἡμετερία. Ὡς μὴν ὀρῶτε. γρά
φεται κ, ὁὶς τ ὀρῶσαι, κ' ὁὶς μὴν ὀρεῦντ. τοτέσιν,
οἷς μὴν ἐστὲ φίλαι ὦμοῦσαι, χαίρουσιν. ἐκεῖνοι λέγου
τινας οὐ βλέπετε θηλονότι, ὃ τοι ποτὲ προσίβλα
ψεν ἡ κίρκη. διὰ δ' ὀδυσσέα φησίν. ὃν τινα οὐ κατ
θελξε τὰ τῆς κίρκης φάρμακα. ὃν λέ ἑταίρους ἀγνώ
μονας ὄντας τ ἀπειρισκέπους, ἀπεθηρίωσεν ὁ κί

κεών.

κείων. σθώσεις ἔλκησεν, ἢ ἀμαθεῖσ. καὶ τὸ ἔλ κίρκησ δ' ὑναλμένοι ἔλ τὸ μεταμορφωθῆναι εἰσ ἄλλα ζῶα.

ΣΧΟΛΙΑ ΕΙΣ ΤΟ Ι, ΤΟΥ Θεοκρίτου εἰδύλλιον.

Ἐπιγράφεται δ' πρὸν εἰδύλλιον, ἐρματῖναι, ἢ θερισμὸν. Βάτρος, ἢ Μίλων. προλογίζει δὲ ὁ Μίλων.

Ἐρματίνα δικαίε. τίνυν οἰζυρὲ πεπόνθεισ. ἐρματίνα. ἢ δύθεια ὁ ἐρματίνησ. καὶ κλίνεται τὸ ἐρματίνα, ὡς ὁ χρύσης, τῶ χρύσῃ, καὶ ὦ χρύσα. δικαῖον, οἱ μὲν δ' ν θερισὴν ἤκουσαν, ἀπὸ τ βοῦ τὸ παλικοῦ μοείσ, ἡ τ καίνω, δ' κόπτω ἢ θερίζω. ὁ μεγάλως καίνων. ἢ ζῶ βοῦ, ἢ ὠδῆ. βέλτιον δὲ δ' ν ἀροτῆρα ἀκούειν, δ' ν ζῶ τοῖς βουσὶ καίνοντα τὴν γῆν ἢ τέμνοντα, πεποχοεισικῶσ δὲ εἴρηται. δίφιλος ὁ ἐν τῷ πρώτῳ τ νικαλνδρα θηεικδν, κύριον ὄνομα δ' ν δικαῖον λέγει. οἰζυρὸς ὁ παλαίπωρος. ἡ γίνεται ἀπὸ τ οἰζὺς, ἡ κακοπαθεία. δ' λὲ ἐξῆς, ὦ ἐπίγνε, ἢ παλαίπωρε θερισά, τί λὴ πέπνθασ. οὐ πτὴν δύθειαν τάξιν ὡς πρότερον ἔχτηρεῖσ. οὐδ' ἅμα δ' πλησίον λίην θερίζῃσ, ἀλλὰ καθυστερεῖσ. ἢ οὐ πεόμοῦ τοῖς ἄλλοις θερίξῃς θερισαῖς δηλονότι, ἀλλ' ὕστερος ἔρχη. τοῦθ' ἑὸν ὅρμον. ὅρμος κυρίως, ἡ ἀπὸ τ ἀρόσῃ ρμή. ἤγουν, ἡ ἄρλαξ. ἀπὸ τ δροίχεσθαι τὴν

γῆν ὑπὸ τοῦ ἀροτριῶντος. νῦν δὲ κεῖται ὁ λόγος, ἐπὶ τῆς κατ' εὐθὺ τάξεως τοῦ θερισμοῦ. ἄλλως. ὄγμον, τὴν αὔλακα πρὰ δὲ διοιχθῆναι τὴν γῆν. οἱ δὲ, τάξιν. οἱ δὲ δὲ ὄρχον. οἱ δὲ, δὲ χόρον. κυρίως δὲ ἡ ἐπ' εὐθὺ τοῦ ἀρότρου ὁμή. ἢ ἔστιν ὄγμος, οἷον ἀπὸ τοῦ διοίγεσθαι τὴν γῆν ἀπὸ τοῦ ἀροτριῶντος. νῦν δὲ κεῖται ἡ λέξις ἐπὶ τῆς εἰς εὐθὺ τάξεως τοῦ θερισμοῦ. ὡς καὶ ὅμηρος. ὄγμον ἐλαύνοντος ἀνδρὸς μαίκαρος κατ' ἄρουραν. λαιομεῖς ἀντὶ τοῦ θερίζεις. ⊂ γίνεται ἀπὸ τοῦ λήϊον, δὲ χωρίσμον, τροπῇ τοῦ η εἰς α, ⊂ συναιρέσει τοῦ ι, λαῖον, ⊂ τοῦ τέμνω. ⊂ γίνεται λαιομῶ. δηλονότι, δὲ λήϊον τέμνω. κάκτος δὲ εἶδος ἀκάνθης. ⊂ ποῖος τὶς δείλαν τὲ ⊂ ἐν μέσῳ. δείλη ἑῶα, ὅτε ἀνατέλλει ὁ ἥλιος. δείλη δὲ ὀψία, ὅτε πρὸς δυσμὰς κατέρχεται. πρὸς τὸ γενήσῃ κατὰ μεσημβρίαν ⊂ δείλην, ἧς νῦν ἀρξάμενος, οὐ μειοῖς ⊂ ἐλαττοῖς δὲ στίχον τοῦ θέρους. δὲ ἀπρτώγεις, οὗτο δηλοῖ. ἄλλως. πῶς φησὶν οὐκ ἀργότερος ἔσῃ προϊούσης τῆς ἡμέρας, ὅτε νῦν ῥαθυμεῖς τῆς ἐργασίας ἀρχόμενος, καὶ οὐκ ἀπρτέμνεις τῆς αὔλακος οὐδέν. αὔλακα δὲ, δὲ ὄγμον φησί. δὲ κοινῶς λεγόμενον ὀρδίνιον. μίλων ὀψαμαίτα. τοῦτέστι μέχρις ὀψίας θερίζων καὶ κακοπαθῶν, καὶ μὴ ἐν δυδούς. ἢ ὁ ἀργὸς ὁ ὀψὲ ⊂ μόλις θερίζων. ἢ ὁ καρτερικὸς ὁ μέχρις ὀψίας δείλης δὲ θέρος ἀπρμένων. ἢ οὗτο λέγει ἐπεὶ ὁ μίλων ἐν ἀρχῇ δὲ βαίττον ἔφη ἐκλελῆσθαι, ὀψαμάτην

μάτην θυμίλωνα ὁ βάτ[ος καλεῖ. ἐστέσι μέχεις ὁ
ἰάς θεί ξονία, ☾ μὴ ἀπκαλμνοντα. πέζας ἀπόκομ.
μ' ἀτεράμνω. ὅιον, πέζινε. λίθινε. σκληρότατε. ἀτερά
μνος δὲ σκληροὶ φασὶ θὲ μὴ τέρενας, ἐπὶ τέρεμ
νον ἀπαλόν. ☿ τὰς πέζας τὰς μὴ τερομένας. ☾ ἀ
τέραμνα ὄωεια, ἰὰ ἀνέ ϟ ητε. χαλεπὴν, χεῖω κύνα
γεῦσαι. πηοιμία ὧν ὄϛιν, ὡθὲ τ πυθομένων ἐφεῖ τι
νὸς, λυσαπρωάσως ἢ ἐχόντων τ ☾ ωθείας, λεπομέ
νη. ἢ πὶς μὴ ἑτέρως λέπτη. χαλεπὴν φασὶ μαθοῦσθαι κύ
ων σκυτζατεῖν. ὥωερ, φησὶν ὁ γεωσαμμος χεῖα κύ
ων. λυσαπρώϊωκ[ός ὄϛιν, οὕτω μὴ ὁ ἀγροϊκος ἐρωτικοῦ
πάθους πεσάμμος. ἀλλ' ἐγὼ ὦμίλων. σὺ μὲν φησὶν
ἀπείρατος ἔρωτος ἰυγχάνεις. ἐγὼ δ' ἐρωδιὸς νύκα ἡμέρας
ἤδη. ☾ εκ πίδω ἀντλεῖς. τοτέσιν, οὕτως ἐν πειρασί
ζῃς, ὥστε σε μὴ ἐρᾶν. ἢ εἰρωνυθύμμος φησὶν, ἐκ πειρασ[λαγ]
ας, ἀπὸ ωλήρους πίθου ἀντλεῖς, μὴ οὐκ ἐκ λαπίνων. ἐγὼ γων
λὲ, ὅσσ ἔχω. Αλλως. Εκ πίθου ἀντλεῖς. παροιμία
ἐπὶ τῶν ἐν πειρασίᾳ ζώντων. ἀφοάνων φησὶ ☾ ωλεο
σίων ἀπολαύεις τῶν πραγμάτων. ὁ δὲ οἶνος κερασσύμε
νος, πρὸς ἀφροδίσια ἐκκαίεται, ἄτε ἀγρίας συζῶν. ὁ
δὲ μὴ δ' ὀξους ἔχων πεῖν, ἀ ζῳ δ' πόνῳ μαχόμμος,
οὐκ ἐρᾷ. Τοι γάρ μοι πρὸ θυρᾶν μοι. παλαι φησὶν, ἀπὸ
τ ωόρκ πάντα μοι ἦν καλά. οὐ μόνον τὰ ἔνδον, ἀλ
λὰ ☾ τὰ ἀπὸ θυρῶν. νῦν δ' ἅ σ' ἐρῶντα, οὐ μόνον τὰ
ωόρῤῥω, ἀλλὰ οὐ δ' τὰ πρὸ θυρῶν μοι εἰσὶν ἐωαρμένα.

ἀλλὰ ἀποροῦμένου δ' ἂν ἔροιτό τις. Ἄλλως. Ἀσκαλαρυτέσιν, ἅπερ ἔστιν ἐμῷ πόρον ἡμελημένα ὄζειν εἰς ρόον, ὅτι ἡ ἀσκάλαθοι τάξιν. σκαλεύω δὲ δ χωρίον, ὅτε σκαλίσι καθαίρω αὐτό. σκαλὶς ἡ, σκαλίδος, ἐργαλεῖον πορικὸν, δ κοινῶς λεγόμενον σκαλισήϊον. Τίσι λέτυπαν παίδων λυμαίνεται. ταῦτα ὁμίλων ἐρωτᾷ. εἶπε δ βάτιος ἐπάγει. ἃ πλυβώτα. ἄδηλον δὲ πότερον δυνατέρα ἢ θεραπαινὰν τ πλυβώτα λέγει. ἢ τ πλυβώτα δ φησὶ λυμαίνεται με. ἢ τις πρώην θειξόντων ἡμῶν πρ' ἱπποκόωνα. ἢ πρ' ἱπποκίωνι. Ἀχῶς γὰρ γαλφὲ ἐρροῖσ ἀνιγράφοις, προσηύλη. ἡ δ' μὴν πρ' ἱπποκόων πγράφων, λέγει ζῷ πταμῶ. δ δὲ πρ' ἱπποκίωνι λέγ ὅυτω καλαμένῳ. Εὔρεθιός δ' ἀν ἀλιξόν. πρὸιμί αι εἰσὶ, δ', ἔυρεθιός δ' ἀν ἀλιξόν. ἡ δ', ἔυρεθιός δ' ἀν ὠΐλιον. ἡ δ', ἔχεισ ἄπορ ἐπεύμης. δ δὲ ἔυρεθιός δ' ἀν ἀλιξόν, λέπ τῶν λιδόντων νίκην τ ἁμαρτίας. ὁ ἢ νοῦσ. ἁμαρτωλῷ σοι ὄντι. δικαίως πειῶλθε δ θεῖον, ὅλην πειστέπλωκας, οἷς ἐπεύμης κακοῖσ. ἄλλως. πρὸιμία ὄζει, λεπομένη καὶ τ καυχομένων, ὅ τε ἐμπέσωσιν εἰς ἃ ἐκφεύγουσι. Μαΐνις γὰρ ἡ νίκη χρῄζεται ἀκαλαμαία. γαλφεται δ, χρῄζειτ, ἀντὶ τ συγχωπᾶται, ἡ συγκοιμᾶται. ἀκαλαμαία ἡ, ἀντὶ τ ἡ ἀρχαία. ἔσι δ' ἀκρὶς ἐν τῇ καλάμῃ πνομένη, ἡ καλεῖται μάντις. ἴσως δ' ὁ θέκει

ρς τὴν ἰχνὴν εἰπῖν θέλων, ϛ διεφθαρμένην, οὐ φησίν. ἢ τὴν ἐπιβλαβεῖς ἢ χαλεπὴν ὁρῶσαν. ἀρίσαρχος δ' ἐν ὑπομνήματι λυκούργω αὐχύλω, τὴν ἀκείδα φησὶ παύτλω, εἰ προσβλέψῃ τινὶ τῶ ζώων, ἐκείνω κακὸν γίνεσθαι. ἔστι δὲ χλωρὰ ϛ πεπαμένη οὐ ἔμπροσθε πόδας ἔχουσα ἢ λεπτοὺς, ἢ βραδέως ἀγρεὺς κινοῦσα. λέγει δὲ, ἢ μάντις ἢ καλαμαία κατὰ τὴν νύκτα χροΐξεῖται, καὶ πλησιάσει τῷ χοΐρι, ἢ σοῦ. ἀντὶ τοῦ, ἢ ἐοικυῖα τῇ καλαμαίᾳ μάντις, βουλομένη σὲ τάσοι. τινὲς φασὶν εἰκάσαι τὴν βομβύκλω τῇ ἀκείδι παύτῃ, διὰ μὲ τὴν ἀκείδα μέλαιναν εἶναι τὴν, ϛ τὴν κόρυμβον σύραν. ἀντὶ δὲ τοῦ εἰπῖν ὅτι ἀκρὶς συμμιμήσεταί σοι, ἢ ὄρνις ἰχνή, ϛ λεπτή, ϛ μέλαινα, λέγει ὅτι μάντις καλαμαία. τὴν ἀκείδα δὲ φησι καλαμαίαν, ἢ ὅτι ἐν καιρῷ καλάμης ἐφίζει βρύχον. τὴν αὐτὴν δὲ ϛ μάντιν, ἢ ὅτι προμαντεύεται λιμὸν φαινομένη, ἢ ὅτι κακόχροις ἢ πρασίζουσα οὖσα, ὅτις ἂν ἐνδρανίσῃ ζώοις, κακὸν προμηνύει. ἢ ἡ σὴ ἐρωμένη, ἢ ἐοικυῖα τῇ ἀκείδι τῇ καλαμαίᾳ ὀνομαζομένη, τῇ προσμαντείας ἰδιότητος, πεπεδαλεῖται δὲ χρῶτά σου κατὰ τὴν νύκτα. ῥυτέον, ἢ ἰχνὴ ϛ λεπτή, ϛ μακρόσκελος, συμμιμήσεταί σοι, τυφλὸς δ' οὐκ ἀρσενικῶς πλοῦτος, ἀλλὰ ϛ ὠφόν πως ἔρως. τυφλὸν δὲ πλοῦτον φησὶν, ἐπὶ οἱ πλουτοῦντες πρῶτα τὴν διάνοιαν. λέμπος

λέ φασιν ἀοὐδὲν εἶναι ἰόν μὴ ἰασίωνος, ἐπεὶ ἴῃ τῶν καρ
πῶν πειρασίᾳ, ἢ δύφορίᾳ, ἡμῶν ἰᾶται τὴν ἔνδειαν. ὑ
πὸ λιὸς δὲ ἀυδὲν σωρωθῆναι φασὶν, ἵνα μὴ βλέπωμ,
ἐπὶ θεῶν δὲ δικαίοις, μόνοις ἔρχηται. οἱ δὲ τυφλὸν ἀυτὸν φα
σὶ, δηλ ὁ ἄκλειδον. Ἀλλως. Ὁ ἀφόντοσσ. ὡς τολυμέ
ριμνος, ὁ δὲ ὠφόντισσος ἀντὶ τοῦ ὁ ἀφόντις ος.
ὁ ἀ ἐνταῦθα ἐπίτασιν σημαίνει. τοιοῦτόν ἐστὶ τὸ πά
θος τῶν ἐρώντων. οἱ μὲ ἐρῶντες, ἐκτήκονται ταῖς
φρονίσι. Σημείωαι ὅτι δύο οἱ παλαιοὶ τυφλὰ
φασὶ, ὃν ἔρωτα, ὃ καὶ πλοῦτον. ὁ μὲ ἐρῶν, ἔστιν ὁ
τε ἐρᾶ γυναικὸς λυσιδόξου, ἣ τις δοκεῖ ἀυτῇ καλ
λίστη εἶναι. ὅπερ ἐστὶ τυφλότης. ὥστε ὁ ἔρως τυφλός.
ἄρχων, τυφλοποιός. ποιεῖ μὲ γὰρ ἐρῶντας τὰ μὴ κα
λὰ, καλὰ ἡγεῖσθαι. ὡσαύτως καὶ ὁ πλοῦτος τυφλός.
πλέρχεται μὲ γὰρ οὐ καλοὶς καὶ κοσμίοις, ἀλλὰ πονηροῖς
ὢν, πρὸς κακίστοις καὶ βδελυροῖς. Μηλέν μέγα μο
θεῦ. ὅρα ἵνα μηλὲν ἀλαζονικὸν εἴπῃς. οὐ μέτα μυθεῖ
μαι. οὐκ ἀλαζονεύομαι. σὺ δὲ μόνον θέλε δ' λέγειν.
ἕνεκα τ' κόρης, μελιόδεα, βαγώλεα, οὕτως μὲ πι
θεν, ἢ μὴν ἐρᾷσε ὅτι μυσικός ποτε ὢν ἦλθε χρσ. Μῦ
σαι πορίσθην. ὦ μοῦσαι πορίσεις. ἄρχων, αἱ ἐν τῇ π
ορίᾳ οὖσαι. συνομνύσατε δὴ ἐμοὶ τὴν λεπτὴν παῖ
δα. ὧν τινων τ' πραγμάτων ἄφεσθε θεαὶ, πάντα κα
λὰ ποιεῖτε. Σύραν καλέουσί τὸ πάντες. συειδναν
σι ὀνομάζουσι πάντες. λεπτὴν δὲ μέλαιναν ἀπὸ τῆ
ἁλίᾳ

ἁλίσ. ἁλιόκαυστον, ὃ ὑπὸ ἁλίσ κεκαυμένον. μελί
χρουν ἦ, ἤγουν εἰκῆ ἀνακατὰ δ' χρῶμα μέλιτ. τοῦτέ
σι στόχρουν. ριοῦν γὰρ ὅλη ἡ δ' χρῶμα τ' σίτα, ὡσ
ὁ τὸ μέλιτος. ἢ οἱ μὲν ἄλλοι σύραν σι καλοῦσιν, ἐ
γὼ δὲ μελίχλωρον, οἷον, μελανοχρώτα ἠρέμα, ὁ
οὐ λίαν μέλαινα. καὶ ἀγραπὰ ὑάκινθος. τὴν ὑάκιν
θον φασίν, ἀπὸ τοῦ αἵματος τ' ἄιαντος ἀναδεθῆναι, τ'
ἐν ζοίᾳ μανέντος. διό τοι ὧδ' ἔχειν ἐγγεγραμμένον,
αἰ αἰ. τὴν ἀρχὴν τοῦ ὀνόματος τ' ἄιαντος. διὰ τοῦτ'
ὃν ἡ γραπὴν νῦν αὐτὴν εἶπεν. ἢ γραπὴ ὑάκινθος, ἢ
ἔχουσ' ἐν ἑαυτῇ πεγραμμένα γράμματα θρηνώδη,
ἀλλογόν δ', αἰ αἰ. ἔστιν ἡ σύμβολον, τ' ὃν ἅπαν τ'
μυθολογουμένων. φῦναι δὲ ἐκ τ' αἵματος αὐτ' φα
σὶ τὴν ὑάκινθον, ὅτε ἐμάνη ἰὼ ζοίαν, πεπεσὼν ἅπ'
ξίφ. ὅθεν ἡ δ' πάθος τ' ἄιαντος ἀποφαίνῃ. εἰσὶ δ' ἢ
θύφοείωνα φείσων εἶπεν. ἢ εἰς δὲ θύφοείωνα ἁπλῶν
εἶπ. ἀτλῶς δὲ ἐν οἷς πρὸ ἡμῶν γράφεται. πορφυρέη
ὑάκινθε, σὲ μὲν μία φάλαγξ ἀοιδῶν, ζοιτείσα ἁμάθου
σι δολοπόρος ἀκίδακο. εἴαρος ἀντελλομένου πεγαμ
μένα κωκύουσαν. τὰ πρῶτα λέγονται. ἤγουν κατὰ
τὴν πρώτιμον τάξιν ἀριθμοῦντες. κατὰ λέγονται. ἁπλ
ῶς δὲ νοῦσον. ὁ κύπασος, φυσῶν, ὃ νεμόμενα
αἰγὲς γάλακτος πλήθουσιν. ἀπὸ κοινοῦ ἦ δ' λοκεῖ,
ἤγουν ξυτεῖ. ἄρανος τὸ ῥοῖζον. ἀρχομένου δὲ
πόρου αἱ γέρανοι φαίνονται. ἐγὼ δὲ σοὶ μανίαν
ἔχω. ἀ[illegible] ἐκτήμιω τὰ κρίσ

φότεροι ἂν ἦμεν ὥσπερ χρυσοῖ τῇ ἀφροδίτῃ. Ὅ δ' ἦν πάλαι, ἀντὶ τοῦ κεκτῆσθαι. Σχοῖμι λ' ἐγὼ καὶ καινὰς ἐπαμφοτέρους ἀμύκλας. Ἀμύκλαι πόλις Λακωνική. ὅθεν, ἡ Ἀμυκλαῖον πανδήμιον, ὃ ἐκ τῶν Ἀμυκλῶν. ἡ Ἀμύκλαι εἶδος ὑποδήματος, ὡς ἐνταῦθα ἀπὸ Ἀμυκλαίων τῶν πρώτων ὑποδήματα εὑρόντων. γράφεται καὶ, χῆμα δ' ἐγώ. ἡ ἔστιν ὀνοῦς τοιοῦτος. ὀρχούμενος δὲ ἐγὼ ἐν τῇ εἰκόνι, ἐρίσιν ἐμαυτὸν ἔχοντα λακωνικὰν πλήμματα. ἃ ἐμὲ σὺν λιγέϊ φαίνεσθαι ἂν ἔχουσα χῆμα ἐν χηνσοῦ. ἐν ἀμφοτέροις τοῖς ποσὶν ὑποδήματα. οἱ μὲν πόδες ἀσφάλαλοί τοι. οἱ μὲν πόδες σε, ἀσφάλαλοι εἰσίν. οἷον, εὐρυθμοί, ἡ ὀρθοί. ἢ λευκοὶ ὡς οἱ ἀσφάλαλοι. Λ φωνὰ λέγουσι ζύχνα. ἢ ζύχνος. ἀεὶ ὠδὴ ζοφερὸν πάσεται. ἢ ὠδὴ ἡ φωνή σου δὲ μαλακή, εἰς κῆπα ζύχνα. ζύχνος λέγει ἡ ζύχνη, εἶδος λαχάνου, ἃ κοινῶς λεγόμενα ἀγριομελιντζάνα. ἱκανῶς μαλακόν. ἡ λέγει τὴ σεύχνος. ὁ δὲ Θεόκριτος ἐξέβαλε τὸ σ δὴ τὸ μέζον ζύχνον εἰπών. Τὸν μὲν ζόπυρον οὐκ ἔχω εἰπεῖν. ἀντὶ τοῦ ἀγνοῶ, εἰμὴ ἄρα ἀμίλικρον ἀνὴν ἔχῃς, ὡς μὴ λέγειν εἰπεῖν τινὰ ἀξίως. Ἢ καλὰς ἄμμι πὼν ἔλεγε λάθεις βῶκος ἀοιδάς. ὅτι ὁμίλων εἰρωνευόμενος ἐν θεῖ φησί. συμπέκοφε δὲ τὸ ὄνομα, τὸν βευκαῖον, βοῦκον καὶ βάκον εἰπὼν ὑποκοριστικῶς. Ὡς ἐν τῷ ἰλίᾳ ἀν. καὶ ὅτι κατ' εἰρωνείαν. ὡς ἐν τῷ ἁρμονίας εἵλατ' ἐρύθμισεν ὁ βάκχιος. Ὦμοι τῶ πώγωνος. πώγωνα, τὸ

να, τὰ πένθα φησίν. ὁ δὲ λόγος ὑβριστικὰς, ὅτι τὰ πένθα σωφρονοῦσιν. ἀλιθίως δὲ αὐτὰ ἀνέφυξας. Θᾶσσα δὲ ταῦτα τὰ ἔργα θεῖν λυσιτελεῖ. Ἡ εἰρωνεία σαφὴς ἐφάνη ὁ μίλων καταπελῶν αὐτόν. ὅπερ ἐργάσησθε ἐρωτικὸν ἄλεα, δύνασθε λέγειν καὶ ταῦτα λέγειν καὶ ὃν τρόπον καῖον. θέασαι λέγουσι καὶ ταύτην τὴν γαγγραίναν τὴν λυτιέρσα, ἣν μέλλω ἆσαι. Ἰσοδία οὖρος δὲ ὁ λυτιέρσης, ὡς φερεκλανάσ Ἡ φυσίας, υἱὸς τοῦ χάνων νόθος τοῦ μίλα. γεωργὸς ἦν, ὃς παιδίοντας τοὺς ξένων δυσωχῶν, ἀναγκάζεθ ἐρίζειν μετ' αὐτοῦ, εἶτα ἑσπέρας ἀπὸ τιμῶν αὐτῶν ἴας κεφαλὰς, ὃ λοιπὸν σῶμα ἐν τοῖς θράσμασι συνελῶν ἔδεν. ἡρακλῆς ὑστέρην αὖτον ἀπεκτείνας, ἐξέβαλεν εἰς ὃν μαίανδρον ποταμόν. ὅθεν μὲν οὖν οἱ θερισταὶ κατὰ φυσίαν, ἄσθενεῖν αὐτὸν ἐγκωμιάζοντες, ὡς ἄεισον θερισήν. αὖτον δέ φησιν ἀπὸ λόσωρος ὠδὴν εἶναι θερισδν, λέγων οὕτω. καθάπερ ἐν μὲν θερίνοις ἰαλεμος, ἐν δὲ ὕμνοις ἴυλος, ἀφ' ὧν μὴ τὰς ὠδὰς αὐτὰς καλοῦσιν, οὕτω μὴ τὸ θερισδν ὠδὴ λυσιέρσας. εἶτα ἑξῆς ἄσων ὁ βάτλος τὴν τοῦ λοτιέρσα ὠδὴν, φησί. Δαίματρ πολύκαρπε. αὕτη δὲ ἡ τοῦ λυσιέρσα ὠδή. Σφίγγετ' ἀμαλελέται. ἀπέστρεφε δὲ λόγον πρὸς τοὺς ἐπιμένοντας, μὴ τὰ θερίζόμενα συσσωμοῦντας. θράσματα δὲ τὰ πληροῦντα τὸ σαχύφορον ἀεὶ σεσαγὰν, πλὰ δ' ἀραιὰ δέσμην. ὅθεν μὴ δραχμὴ, ἢ πληροῦσα τὴν χεῖρα τοῦ κέρματος. ἀμάλη δὲ συνέσηκεν, ἐκ θραυμά

τῶν ἑκατὸν, ἢ καὶ εἰκοσίων. Σύκινοι ἀνδρῶν. ἤγουν ἀθενεῖς, καὶ ἀχρεῖοι. ὅπερ καὶ ἡ συκῆ ξύλον, εὔθραυστον, ἀθενὲς, καὶ ἀλύσιμον. ὅθεν καὶ προοιμία, συκίνη ἰωνικοῦ εἶχε, ἃ μηλίδα ὠφελοῦσα. ἀπὸ μεταφορᾶς τῆς συκῆς, τὸ εὐσαρκῶς ἄνεμον τὰς κόρυθας ἀπαμὰ ὑμμιν. παραπεπηγμένον λέγει. θὺ τὰς ἀμάλας σημαινούσας, οὕτω πλέναι. ὥστε θὺ σάχνας ἐμπνεῖσθαι ὑπὸ ζεφύρου, καὶ βορέου. ἢ νὴ κόκκον ἐν δοτέρῳ ὄντα ἐν τῷ συμβαίνει παίνεσις ἐμπνεόμενον. κόρυθας ἦ, τὰ ἐκ τῶν ἀμαλῶν συγκείμενα σημαίνοις. Ἄλλως. Κόρυθα, ἢν σωρὸν λέγει. ὅταν δὲ τὰ θρύμματα σιθῶν, θὺ σάχνας σωρεύσι πρὸς ἀλλήλας, νενδυκότας ἰσοδόν. τὰ δὲ κῶλα αὐτῶν ἃ πνεῖ αὐλοὺς καλοῦσιν, ἐξωεσραμμένας ἐῶσιν, ὅσους δὴ τῶν αὐλῶν ὁσὶ τοὺς ῥιπιζομένους παίνυται. καὶ ἄερος, καὶ ἀσκὸς διαμείνη. ἢ κόρθυς δὲ, κλίνεται καὶ κόρδυς. ὡσαὶ τὶ τις, τὶ πίτυς. Σῖγον ἀλοιῶντας φεύγειν δ' μεσημβρινὸν ὕπνον. ἑτέρα παίνεσις. σιῖ θὺ ἀλοιῶντας μεσημβρίας ἀλοᾶν. Ὅτι σειότερος γάρ ὄρθρου ὁ μεσημβρινὸς καιρὸς πρὸς θ' ἀλοᾶν. φλέγυρος δὴ τὸ ἀλώσ τινι καῦται τὴν καλαμίνην, θ' ἄχυρον σημαίνει. ἐπὶ πότερ) πίνειν καλάμη ἦ, θ' καὶ ὁτέρω τὸ σάχυος. ὅσον τε ἐν τῷ σάχυι τέμνεται, καὶ ὅσον ἐν τῇ γῇ ἄτμηρον ὑπολιμπάνεται. Ἀρχεδίκη δ' ἀμῶντας ἐγκρυμένω κορυθαλῶ. σιῖ φησι θὺ ἀλοῦντας, μεσημβρίας

ἀλοᾶν

ἁλοᾶν. τοὺς δ' ἀμέλγοντας, ἅρτι λευκαινομένης τὰ μαστοὺς ἄρχεσθαι τοῦ ἀμολγοῦ. λήγειν δὲ τὸν σκιαζομένης ἤδη τὰς γῆς. ἐλινύσαι δὲ τὸ καῦμα, ἢν τι τὸ μέσον ἦ τὸ ἡμέρας ἢ μείων. βραδύνειν, τὸ θέμα, ἐλινύειν δὲ βραδύνειν. οὐκ ἀσκόπως δὲ τοῦτο λέγει. ὁ μὲν κορυδαλὸς τῶν ὀρνέων, πρῶτος περὶ τὸ λυκόφως ἐπὶ τὰς νομὰς ἀφικνεῖται, ἡ δὲ λευκαῖνις ὑστερεῖ. εὐκτὸς ὁ τῷ βαζάχῳ παῖδες βίος μακάριος. ἐπισκώπτει δὲ τὸν ἐργοδότην, ὡς μὴ ἀνταρκὲς πρὸς τὸ πεχόμενον. δύκτης δὲ ὁ δύκης ἄξιος, ἢ δύκαιος. ἀπύκτης δὲ ὁ ἀπύκταιος, ὁ μισητός. κάλλιον ὦ πιμελιτά. ὁ λόγος πρὸς τὸν ἐπισάττων θρίων, ὀλίγων τροφὴν ἀνθ' ὧν πεχόμενον. Ἄλλως. τὸν ἐπιμελητὰ, ἀντὶ τοῦ ἐργοδότα, οὐδὲ τὸν ἐργοδότην φιλάργυρον φησί. τὸν δὲ τὸν φακὸν ἔψειν, πρὸς ὀνείδισμόν. ἔοικε δὲ εἰπεῖν τὸν κρέας. ἢ κάλλιον ὦ ἐπισάττα ἔψειν τὸν φακὸν ὁλόκληρον. θεώρα ἵνα μὴ ἐπιτάμῃς, ἤγουν χίσῃς τὴν χεῖρα ματαπρίων ἀνθ' ὧν λογότητος, ὡς οἱ τὸ κύμινον. καθὰ εἰώθαμεν τὸν ἄγαν φειδωλοὺς, κομινοπρίστας καλεῖν. σκώπτει δὲ τὸν λότος ὡς φειδόλον. ταῦτα χὴ μοχθοῦντας ἐν ἁλὶ φάνθρας ἀείδειν. ζωὴ ἐκ τῆς μίλωνος λέγεται καὶ τὸν λόξ). ἀπὸ τοῦ, ἢ καλὰς ἄμμε πῶν ἐλελίξ ἔοικος ἀοιδὰς, μέχρι τέλος τοῦ εἰδυλλίου. ἄλλοι δὲ λέγουσιν, ὅτι ἐκ τῆς μίλωνος ἔστιν ὁ λότος τὸν, ἢ καλὰς ἄμμε πῶν, μέχρις ἄμμοι τοῦ πώγωνος, ὃν ἀληθῶς ἀγένυστος. τὸν δὲ μετὰ

ταῦτα, ἤγουν θ', θᾶσσον μὴ ταῦτα τὰ θείως λυτικὰ σα, λέγουσιν ὀλίγον βάτιον λέγειν μέχρι τοῦ, μὴ δὲ τάμνε τὴν χεῖρα κατὰ πρίονα θ' κύμινον. θ' λέ ἐξῆς, ὡς ἀπὸ τοῦ μίλωνος. ἤτοι θ', ταῦτα χρὴ μοχθοῦντας, ἢ δὲ μετὰ ταῦτα λύοντας ἴχνος. ἄλλως. Ταῦτα χρὴ μοχθοῦντας. ταῦτα τὰ μέλη τὰ προθρυμένα ὑπὸ λογότητος, χρὴ δὲ θεΐζοντας ἄλλην, ἢ οὐχὶ ἐρωζακὶ ὥσπερ σὺ πρεῖς βακαῖε ἀπολογοῦμαι. ἢ ἐνδέχεται τοὺς θεΐζοντας τοῦ θεσμοῦ φροντίζειν, ὁ μὴ τοῦ ἔρωτος. ἀπὸ λόγος ἐκ τοῦ μίλωνος. οἱ λέ, ὁ τοῖς ἐπαίνω ταῦτα σοφίσασι. τὸν δὲ τὸν βακαῖε πρέπω λιμηρὸν ἔρωτα. περὶ δὲ τοῦ ἔρωτος σου ὦ βάτλε τοῦ πλωχοῦ, προσηκόντως μηδέσα λέγομένην τῇ κείτῃ καὶ ὁ δ' ὀρθρίζομένη. ἢ ἀνισαμένη ὀρθρίου, ὁ μὴ νῦν ἐμοί. θ' δὲ λιμηρὸν, ἀπὸ τοῦ πλωχόν. ἢ χρὴ λέ σε θ' σαυτοῦ ἔρωτα πρὸς τὴν μητέρα λέγειν, ὅτε χαιρεῖ ἐν τῇ κοίτῃ.

ΣΧΟΛΙΑ ΕΙΣ ΤΟ ΙΑ ΤΟΥ Θεοκρίτου εἰδύλλιον

Ἐπιγράφεται δὲ πρὸς νεῖλύλλιον κύκλωψ, ἢ γαλάτεια. Προλοπίζει λέ ὁ θεόκριτος, πρὸς δὲ Νικίαν.

Ὑδὲν πρεῖον ἔρωτα πεφύκε φαρμακὶ ἄλλο Νικία, οὔτ' ἔγχειον ἐμοὶ δοκεῖ, οὔτ' ἐπὶ πασον. ὁ νοῦς. οὐδὲν ἔρωτός μοι δοκεῖ φάρμακον πεφυκέναι ὦ νικία, εἰμὴ ἡ παιδεία, ὁ αἱ μοῦσαι ταύτας

ταύταις γὰρ ὁ κύκλωψ πρὸς δεξιογὴν τοῦ ἔρωτος τῆς
γαλατείας ἐχρῆτο. καὶ Φιλόξενος πριεῖ ἐν κύκλωπα
πραμυθούμενον ἑαυτὸν, ὑπὸ τοῦ τῆς γαλατείας ἔρωτος,
καὶ ἐντελλόμενον τοῖς δελφίσιν, ὅπως ἀγγείλωσιν αὐ
τοῦ, ὅπως ταῖς μούσαις ἐν ἔρωτα ἀκεῖται. Ὁ καλλί
μαχος. Ὡς ἀγαθὸς πολύφαμος, ἀνεύρατο τὰν ἀοιδὰν,
αἱ μοῦσαι ἐν ἔρωτα κατίσχανον. Ἄλλως. Ὠνικία, οὐ
δεμία θεραπεία ἄλλη ἐστὶ πρὸς ἐν ἔρωτα, πρὸ αἱ μοῦ
σαι αὐτῇ τὴν θεραπεύουσι ἐν ἔρωτα. Ἐν δὲ τοιοῦτο φάρμα
κον, κοῦφον καὶ χαλεπὸν γίνεται εἰς τοὺς ἀνθρώπους. δύ-
σκολον δὲ κατὰ τὴν εὕρεσιν. γινώσκεις δὲ καὶ σὺ τοῦτο τῆς ἐστη
μόνως, ὡς ἰατρὸς καὶ φίλος ταῖς μούσαις. καὶ τούτου πα
ραδείγμα ὁ κύκλωψ εὐκολώτατα δὲ ἐκεῖνος ἐθεραί
πευε ἐν ἔρωτα μελουργῶν, Ὁ ταῖς μούσαις προσέ
χων, ὅτε ἠράσθη τῆς γαλατείας νέος ὢν, καὶ ἄρτι τὴν ἔκ
φυσιν τῶν γενείων ἐν τοῦ πώγωνι δεικνύων. ἐκινήθη δ'
εἰς ἔρωτα, οὐχ ὑπὸ μήλων, ἢ ῥόδων, ἢ ὑπὸ φαύλων
τινῶν λέγω κικίνων, τουτέστι τριχῶν, ἀλλ' ὑπ' ὀλοσῶν
μανιῶν. ὥστε καὶ τὰ προσόντα αὐτοῦ ἡγεῖσθαι πατρέρια.
Οἱ τὰ αἱ ὄϊες αὐτοῦ ἄδοντος τῆς τῆς κίονος, ἐκ τῆς νομῆς μό
ναι ἐπανῆλθον εἰς τὸ αὔλιον. τουτέστιν εἰς τὴν μάν
δραν. αὐτὸς δὲ καθήμενος, ἦδεν ἔχων ἐκ τῆς ἀφοδί
της ἐγκαρδίου ἕλκος, ὅπερ ἐνέπηξε τοῦ ἤπατι αὐτοῦ.
Ἰστέον ὅτι τῶν φαρμάκων, τὰ μέν εἰσι χριστὰ, ἤγουν, ἅπερ
χριώμεθα εἰς θεραπείαν. τὰ δὲ, τετὰ, ἤγουν, ἅπερ πί

νομεν. τὰ ἢ ἐπὶ πασα. ἤγουν, ἅπερ ἐπισταλμεν. Καὶ
φονδέ τι ἔστ. Θ κατὰ φιλοσοφίαν ἐρᾶν κουφότη
τον περέχει θ πάθος. ἤγουν, ῥᾳθυμοσύνεται ἀσε
φία. Θ σύνεγμον θ μονσικὸν εἶν πνά. Εὑρεῖν δ' οὐ
ῥάδιον. τὴν φιλοσοφίαν λέγει. ἢ τὴν παιδιάν. ὃ
οὐκ ἔστιν εὐχερὲς παρεγνέσθαι φιλοσοφίας, ἢ παι
διᾶς. οὕτω γοῦν ῥᾴδιος α. ὥστε γ' ἂν δόξειεν ῥᾴδιον εἶ
γε ἡ ὁπερ ἡμῖν κύκλωψ δῆ τῶν ὠδῶν. Θ δὲ περὶ
μῖν ἐστὶ φασκελίας φέρει. καθὸ μ' συμβράκουσιός ἐσ
δοκεῖ δέ τισιν, ὅτι μ' ἡ πλάνη τ ὀλυσσέως, περὶ σκε
λίαν τρέπεσθε. Ἥρα δ' οὐ μᾶλλοισ. εἰσ ἔρωτα ἐκ
νήθη, ἠρώθη, οὐκ ἐλαφῶς, ὥστε μῆλα δηδύναι, ἢ ῥῶ
σαι, ἢ ἕτερόν τι εἰς Θ καλοπίζειν. ἢ ἠράθη οὐκ ἐλα
φῶς, ἡ Θν κατὰ μέρος αὐφ. οὔτε ῥόσων, οὔτε μή
λων. μήλων μὲν τῶν τ' ὄψεως. ῥόσων ἢ τ' ὀσμῆς. ἐρόσων ἢ τ' ὀσμακείσ
θης. πόσον Θ ῥοδωνιάν αὐτὴν ἐθ' ὅτε λέγει. ὡσ
κρατῖνος Θ ἐν νεμέσεσι. Ὥστ' ἐν ἐθίσων ῥῖσ σιτίοισι
δόμαι. ἅπαντα δ' εἶν δοκεῖ ῥοδωνία, Θ μῆλα, ἡ σέ
λινα, καὶ σισύμβρια. σὺλὲ κικίνοισ. ῥῖσ μαλλίοισ.
τῇ κόμῃ. ὡσ Θ ὁ κωμικὸσ κέχρηται. Ὥσπερ ἐγχέ
λεισ χρυσοῦσ ἔχων κικίνοις. Ποτὶ τῶν λίον αὐτὰ. ἀσ
ἰὰ αὐτὶ τ μόναι. ὁμηρος Θ. Τυδέος δ' αὖσε πα
ῶν. αὐτὶ τοῦ αὐτόματος, Θ μόνος Θ. Ἄλλα δ' φά
μακον εὗρε. ἀλλὰ πεφαμένος ὑπὸ τ ἀφροσύνης
εὗρε δ' φάρμακον, ῥυτέσι τὴν θεραπείαν, καθεζόμ
νος ἡ

νος. Ἐπαλλω πινος πέτρας ὑψηλῆς, μέλλων ἀναβαί
τίθει, ἐμμούσως πρὸς τὴν θάλασσαν βλέπων. Ἀπο
βάλλω. μισεῖσ, ἀπερρίπτεις. ἀπεβαλλωτί, ὁ ἀπερρί
πτω, προσβάλλω, ὁ προσκρούω. ὡς ὁ, προσβάλλε
σιν οἱ πολέμιοι τῷ τείχει τ᾽ πόλεως. παραβαλλω,
ὁ ἐναντίον. ἄθεν ἡ παραβολή, ὁ ἐναντιμᾶ. λευκοτέρα
πακτὸς. τυροῦ πιπηγότος. ὃ οἱ ἀττικοὶ τροφαλίδα
καλοῦσι. Μόχω γαυροτέρα. αὐθαδεστέρα. γαῦρος τὸ ὁ
ἐπηρμένος, ἡ γαῦρα ῥῆμα, αὐτὶ τοῦ ἐπαίρεται. ἐκ
ρύτου συγκειμένου, γαυρότερος, ὁ γαυροτέρα θηλυ
κόν. Φιαλοτέρα ὀμφακος ὠμῆς. σκληροτέρα ἀώρου
σαφύλης. ὀμφαξ ἡ ἄωρος σταφυλή, ἡ ἄωρος ἐλαί
α. ὄθεν ἡ ὀμφακίνου ἔλαιον, ὁ ἐξ ἀώρων ἐλαῶν πιεσθέν
μενον, ὃ λιπόμενον, ὃν ἐν τῇ κοιλίᾳ παλαιᾶς ἕλ
μινθας ἀναιρεῖ. ¶ Πολιὸν λύκον. αὐτὶ τοῦ λευκόν. οἱ
μὲν λύκοι, αἰθαλόεσσι τὴν χροιὰν. ἐπεὶ δὲ ἐκ μέλανος
ἡ λευκοῦ εἰσὶ λάμπουσι, εἰ μὴ κατὰ χροιὰν ὡς λύ
κας λευκούς. ἢ πολιούς, αὐτὶ τοῦ παλαιούς, ἡ παλαιούς.
Ἐξέφρεος ῥέψαθι, ὁ ῥέψαθι, κυρίως ἐπὶ βοπανῶν,
ἡ ἐπὶ φύλλων δένδρων. ἡ λέγεται ἀεὶ παθητικῶς.
τὰ γὰρ ἐνεργητικὰ ἄχρηστα. σημαίνει δὲ ὁ τίμνω. ἐκ
τοῦτο τὸ ῥέπω ἄχρηστον, ἡ ῥεπάνη, ἡ ἐπὶ τῶν ἀ
σάνδρων ῥέπουσι. ¶ Παύεσθαι δ᾽ ἐσθλῶν τινων οὐ
δύναμαι παύεσθαι ἐξ ἐκείνου τοῦ χωροῦ, καθ᾽ ὃν εἰδόν
σε, οὔτε μετὰ ταῦτα, οὔτε μέχρι τοῦ νῦν. ¶ Πλατεῖαι ῥὶς

ἐωθῶ χείλη. ῥυτέσιν εἰμὶ σμός. σμὸς δέ ἐστιν, ὁ σοφὸς καθημένην ἔχων τὴν ῥῖνα, ἢ ἀνεσκόπασθ' ἑρωδιὸς νας. γρυπὸς ἦ, ὁ ἐωθῶ καμπὴν αὐτῷ ἔχων, σήκην ἱέρακος. ἀλλ' οὐδὲ τοιοῦτος. ἀλλ' ἐγὼ οὐδὲ τοιοῦτος ὢν ἀχθῶν δηλονότι σῦσφλὴς, πρὶν ἢν εἰμὶ προβάτων χιλίων, ἢ βόσκω αὐτά. ἢ Θ' γάλα ῥύτων Θ' καλλιστον πῖνω ἀμελγόμενος. ἰστέον ὅτι, Θ' ἀμέλγω καὶ νόν. ὃ μὴ βλέπω, Θ' ἐκπέπλω. ἐκ ῥύτα ἢ βλέπλα, ἢ ἐκμυξῶσα μὴ πίνουσα Θ' αἷμα. ἀττικῶς ἦ, βλάπλω Θ' αὐτό. ταρσοὶ δ' ὑποδραχθέες αἰεί. ταρσοὶ τὰ κάνδυς λεγόμενα τυροβόλια. μὴ πίνεται ἀπὸ τοῦ πίνω, πρῶ. ἢ πλεονασμῷ τ σ, ἢ ἀναδόσει τοῦ τόνου πέρσω. ἀφ' οὗ πέρσος. ἐν ᾧ ζυγὶ δηλονότι, ὁ τυρὸς ξηραίνεται. συρίσδην δ' ὡσοὔτως. μνώσκω ἦ δὴ σύει νῷ μελαγχολῶν, ὡς οὐδεὶς τῶν ἐνταῦθα ὄντων κυκλώπων. ἢ Τὴν Θ' φίλον γλυκύμαλον. ὦ πρόσφθιμα ἑρωτικόν. εἰώθασι γὰρ οἱ ἐρῶντες πρὸς τὰς ἐρωμένας λέγειν, γλυκύμυσμᾶλον. ἐμαυτὸν μὴ σὲ πρὸ καρδίας νυκτὸς ἄδω. ῥυτέσι, ἀπὸ μελαγμάτων ἐγκεκαμάζω. ἀλλως. γλυκύμαλον. ναὶ φησὶν οὕτω Θ' συρίζειν ἐπίσαμαι, ὡς οὐδεὶς τ κυκλώπων, ὑμνεῖν Θ' πρόσφιλέστατόν μοι γλυκύμηλον, μᾶλον δέ ἐστιν ὡς μελίλωτον. ἔστι δὲ μῆλα πένθ. σκαφώ. γλυκύμαλον ἐρεύπτῃ, ὡς ἄκρῳ ἐπ' οὐδ ῷ. τρέφω δέ μιν ἔνδεκα νεβρώσ. ὦ πρόσφθιμε ἐρεθισικόν. ἤγουν, πρὸς ακινητικὸν πρὸς ἔρωτα.

ἔρωτα. ὅπι ἐκ πειρουσίας ἔχω ⸫ ἐλαφοὺς, μετὰ τ̃
γεννημάτων αὐτῶν. ἀμνοφόρους δ̀, ἀμνίσας ⸫ βρέ
φη φορούσας. ἢ μαννοφόρους. γαλφετὴ δ̀ ἐν τισι ⸫ οὐ
οὕτω μαννοδ̀ λέγδιν, ὁ τὸ θρέξαχ ἅλιος κέρμος, ὃ
λεγόμενον μαννάκιον. καὶ σκύμνους τέσσαρας. ⸫
σκύμνος ἄρκτου τέσσαρας. ⸫ Α. Ἀ. ἀφίκθυ τύ. ἀλ
λ' ἐλθὲ πρὸς ἐμέ, καὶ οὐχ ἥττον ἐμοῦ ἔξεις. δηλονό
τι, ὁμοίως ἐμοὶ ἀπλαύσεις τῶν ἐμῶν. εὐτὶ ῥᾳδιναὶ
κυσωσεισοι. ῥᾳδινὸν δ̀ ἐπὶ μικθὺ ἢ λεπτόν. δ̀ ῥεῖα,
ἢ γυθυκόλως δυνοὔμθυον. ⸫ ἐνὶ μέλασ κιασός. οὐκ
ἀσκόπως ὧδ̀ φησί. πλασίθωσι δὲ ὁ κρατῖνος, καὶ
ἄλλον λθυκὸν κισόν. ὃν δ̀ν καρπὸν μετὰ δ̀ ζιδ̃
ναι πινόμενον, πρὸς σωματοποιίαν φασὶ συντελεῖν.
ἀπολυλένδρεος ἀὔτνα. ⸫ Ισέον ὅπι ἀὔτνα δ̀ ὀρθ
σικελίας, ἀφ' ἑνὸς μέρους τῶν ῥᾳὰ πέμπει, ὃ καὶ
αὐτναῖον λέπτα. ἐκ δὲ τοῦ ἑτέρου μέρους ὑδὶ δενδρο-
φόρον, ἐν ᾧ ⸫ χιὼν δ̀ ἔρεις τρεῖται. ἀφ' οὗ φησὶν ὁ
ἐσόκειτος φιχιόνος τηκομένης, ῥεῖν δ̀ ὕσδωρ ἢ μᾶλ
λα ψυχρόν. ποδὲν ἀμβρόσιον, νέκταρ, θεῶν πόμα.
ἀμβροσία τροφὴ θεῶν, ὥσ φασιν ἔνιοθυ. ἐκ λέγ' ἀμ
βροσίας, ἢ ἀμβρόσιον πόμα, δ̀ θεῖον. πυτέσι, δ̀ πλυ
κύταρν. ⸫ τίς κᾶν τῶνδε θάλασσαν. ἤγουν, τίς
ποκὺτα ἔχων ὅδ⸫ ἐγὼ ἔχω δηλονότι, ἀφεὶς τα῀
τα πρόελοιτο, ἤγουν προκείνει οἰκεῖν θάλασσαν ⸫
κύματα. ⸫ λί λέ ρι αὐδσ ἐγὼ δοκέω. εἰ δὲ

ἐγὼ πρὸς σοὶ νομίζομαι λάσιος εἶναι, δηλονότι σὺ νο
φὶς, ὃ δὴ καὶ μεμίσημαι, ἔστι μοι ξύλα δρυΐνα ὑ
κεκόμμωσαι τὴν ψυχὴν ἢ τὸν ὀφθαλμόν, οὐ γλυ
κερώτερον οὐλὲν ἐμοὶ ἀπὸ σοῦ, ἀπομείναμι ἀρ᾽ ἀ
λέως. καὶ φησὶν ὅλως οἱ ἐρῶντες πάσχοντες ὑπὸ τῶν
ἐρωμένων τὰ ἔσχατα τῶν λεινῶν, ἀσθένως φέρουσιν. Ὦ
μοι ὅτ᾽ οὐκ ἔτεκέν μ᾽ ἀ. ἀπρῶν ὁ κύκλωψ ὑπὸ τοῦ
χάνων ὡς ἐρῶν νυμφίδος τῆς γαλατείας, φησὶ λέγο πα
θῶν. Φεῦ μοι, ὅτι οὐκ ἐπέγνωσέ με ἡ μήτηρ μου ἰχθύν.
οὕτω κἂν κατεφίλησε τὴν χεῖρά σου, ἐὰν μὴ δ᾽ σόμα
ἄθελες. ΕΦορον δέ μοι κεῖνα λάθικά. ἔφερον δέ σοι
ἐρωτικὰ σύμβολα. κεῖνα δηλονότι λάθικα, μήκω
νος φύλλα. ἀλλ᾽ οὐκ ἂν συνθείμην. φέρω σοι ἀμφό
ρα ἐν αὐτῷ τῷ καιρῷ. τὰ δὲ κεῖνα θέρους εἰσί. τὰ
μήκωνος φύλλα, χειμῶνος. μήκων ἡ λεπὶς ἡ κε
φαλή, καὶ ἀνθηφόρος βοτάνη, ἣ κοινῶς λεγομένη κο
λέα. ἐρυθρὰ πλαταγώνια. τὰ μήκωνος φύλλα
φησὶ, ἢ τὰ ἀνεμώνης, ἀπὸ τοῦ πλαδαίνω ὃ δηλοῖ τὸ φθεῖρ.
πιθέντες δὲ αὐτὰ καὶ ἀὸν αὐτίχρα ἢ σὺν λιχανο
δάκτυλον, τύπτουσι τῇ ἑτέρᾳ χειρὶ καὶ οὕτω σημαί
νει ἀπωθοῦντας ὑπὸ τῶν ἐρωμένων. ὥσπερ ἀπὸ τοῦ
πλαταγώνος φόβος, εἰ ἀφόβως ἔκρυθείη. Νῦν
μὲν ὦ κόραι. λείπεται ῥίννω κόρη, ἐπεὶ οὐ βραγ
χία ἔχω, ῥυτέσιν οὐκ ἰχθὺς ἐγνώμην, μαθὴν ἐμὲ ἐ
νεῖν, ῥυτέσι δὲ πλίφν. ἢ κολυμβᾶν. ἐὰν πρὸς ἀφίκηται

πι

ζως ξένος ἐν ταύτῃ μὴ νήσῳ. δύρος δ' ἐμὲ δηλήσεται οὐδὲν
λογότι πλέον. ἵνα μαθῇς τὶ γλυκὺ ἔσται ὑμῖν ταῖς νύμ-
φαις. δηλονότι δ' καρικεῖν ἐν ὕδασι. ἐξέσθοισι γὰρ αἱ νύμ-
φαι. ὁ πᾶν. εἰ δὲ ἐξέλθοισι ὦ γαλάτεια. καὶ ἐξελ
θοῦσα, εἰ δὲ λήθῃ λαθέσθαι ὥσπερ ἐγὼ νῦν ἐνταῦθα
καθήμενος, εἰς ἐν οἶκον ἀπελθεῖν. καὶ εἰ δὲ βαλήθεί
ης σὺ ἐμοὶ πειμάνεν, ἢ ὁμοῦ γάλα ἀμέλγειν. ἢ εἰ δὲ
βαληθείης, ἀπ' κοινοῦ δ' ἔχμια, τυρὸν πῆξαι, πτεί
ων φασικωπάτιω ἐμβαλοῦσα. Τ λαμπτὴρ ἀδικεῖ
με. ὅτι οὐ μαχροπύει μοι. ἄντικα ἂν εἶκ φόσκωθ' ὁ
μάτηρ ἡ θόωσα. καθὼς φασὶν ὁ ποιητής. ἄλλως. ὁ δ'
ἀγροικικὸν, Τ ἀφελὲς δ' ἦθος. ὅτι ἡ μήτηρ μου ἀ
δικεῖ μεμὴ πεσαγωπύσασα τὴν ἐμὴν ἐρωμένην πρὸς
ἐμέ, Τ ταῦτα ὁρῶσα με σὺν τὸ ἔρωτος ἰσχναινό
μενον, ἢ λεπτυνόμενον καθ' ἑκάστην ἡμέραν. δ' ἐγὼ
ἐγὼ ἀντιπλουτήσω αὐτὴν, προφασιζόμενος. ὅτι τὴν
κεφαλήν μου ὀδυνῶμαι, Τ τὸ πόσας μου ἀμφοτέ
ρους ἐπὶ τ' ἔρωτός μου φοντίζει. Τ ὠκύκλωψ
κύκλωψ, ὥσπερ σοσραφεὶς, Τ ἀλήσας τὴν ψυ
χὴν ἀπὸ ἑκάστου, πρὸς ἑαυτὸν γαλατείαν τοῦ
τὰς φέναξ ὠκύκλωψ ἐκπεπτασμένας, καὶ πεπλα
νημένας ἔχοσ. ἐὰν ἀπελθὼν καλαδίσκους συμπλέ
κης, Τ πόαν θρίξασ πῆς ἀρνίοις φέροις, ἴσσε γέ
νοιο φοιμώτορος. Τ τὰν παρεοίσαν ἄμελγε. ὁ
νοῦς. τί πρὸς ἀμηχανίαν ῥέπει. ἐσίοδσ. νήπιος ὃσ

τὰ ἔριμα λιπὼν, τ' ἀνέριμα διώκει. κατὰ τὴν παροιμίαν ἂν λέγει. θ'ν θέλουτα βοῦν ἐλαυνε. ἤγουν, τὴν ἀγαπᾶσαν φίλει. Οὕτω δὲ καὶ ὁ πολύφαμος, πρὸς θρυαλλίαν ὁ λόγος, ἀπὸ τοῦ κισσοῦ. οὕτως ὁ πολύφημος φησὶ, μετεχειρίζετο. θ'ν ἔρωτα ἐθεράπευε μελουργῶν. Ῥᾷον δὲ ἀκούειν. εὐχερέστερον δὲ λέγει, πολὺ μᾶλλον δοῦναι. εἰς θεραπείαν τοῦ ἔρωτος θηλονότι. εἰ χρυσίον εἶχε δοῦναι, ἴσως πείσειε τὴν γαλάτειαν.

ΣΧΟΛΙΑ ΕΙΣ ΤΟ ΙΒ. ΤΟΥ ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ.

Ἐπιγράφεται δὲ τὸ εἰδύλλιον ἀίτης. πέγασος δὲ ἡ ἰάσις δηλέκτρου. ἔστι δὲ εἶδος ἀφιππιακόν. ἀφ' ἑνὸς δὲ προσώπου προάπτει ὁ λόγος, ἤγουν ἐστὶ, τοῦ Θεοκρίτου. διαλέγεται δὲ ὡς ἐρασθεὶς πρός τινα ἐρώμενον, οὐ πολέων ἓξ ἡμερῶν ἀποδημικότα. ὅθεν φησὶν, ἦλθες μετὰ ἓξ ἡμέρας, ἐγὼ δὲ ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ γεγήρακα, ὡς τεθῶν. ἔστι δὲ εἰρωνικὸς ὁ ἐρασθείς, κατὰ τὴν τῶν ἀμυκλαίων διάλεκτον. ἀίτης δὲ, ὁ ἐρώμενος· ὡς θετταλοὶ φασὶν εὐχέτης δὲ ἵνα μὴ θάνατον ποιήσῃ ἀοίδιμοι ἐπαινεῖ ἢ θεὸν μεγαλεῖος ὡς πεπηκότας ἐν διοκλῆν παλαιστὰς ὄντας, ὡθι παφίῳ ἀγῶνι. ἐν ᾧ οἱ νέοι ἠγωνίζοντο φιλήματα. ὁ μᾶλλον φιλήσας, ἐστεφανοῦτο καρεῖ σελίνῳ,

φαίνῃ, ἢ ἀπέρχῃ πρὸς τὴν ἑαυτῆς μητέρα. Ηλυθες ὦ φίλε κοῦρε. τεῖτη δὲ νύκτι ἢ ἀοῖ, ἦλυθες. ὦ φίλε μοι νέε, ἦλθες μετὰ ξεῖσ νύκτας τε ἢ ἡμέρας. εἶπε δὲ παναφέρων ἔειπεν, ὅθι βραδέως ἦλθες. οἱ μὲ πεθοῦντες. οἱ δὲ ἐρῶντες ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ ἀκέοντο μόθυοι, πρῶσιν. ἔστι δὲ πρὸς ὃ ὁμοῖον. κεῖνα γὰρ ἐν κακότητι βροτοὶ καταπράσσουσιν. ἢ οἱ δὲ πεθοῦντες ἐν ἡμέρᾳ μιᾷ πρῶτ ἐρωμένων ἀπέλυσχάνοντες. ἄλλως. οἱ ἐρῶντες, εἰ μίαν μόνην ἡμέραν τ ἐρωμένης ἀπλειφθεῖεν, τὴν πᾶσαν ζωὴν ἐστερῆσθαι τ ἑαυτῶν παρεσίας νομίζουσιν. Οσσον ἔαρ χειμῶνος. ὅσον δ' ἢ δ' ὑστερον δ' ἔαρ τ χειμῶνος. ὅσον ἢ οἷς τ ἰδίας ἄρνας θασσύτερα. ὅσον ἢ παῖς παρθένος προθυμοτέρα τ ὠλυγάμου γυναικός. ὅσον ταχύτερα ἢ ἔλαφος τ μόχθ, ὅσ) ἢ ἀνδρῶν ὠκυτάτη εἰς δ' ἄλλο, ἀνδρὸς πτῶν πτεινῶν πάντων, τόσον φανεὶς σὺ ἐύφανας ἐμέ. κατέφθορεν δὲ ὠὸς ἐ ἀναψυχὴν λιγόμυος ἀηδόνος. ὥσπερ ἡ ὁδοιπόρος ἰῷ λίφ φλεγόμυος, ὠὸς σκιὰν πένθος κατέφυτε. Σκιερὰν δ' ὠὸ φαγόν. ὡς ἂν τις φήσει φλεγόμυος ὠὸς λίς εἰς σκιὰν φηγοῦ πελάθη, οὕτω κἀγώ σοι προσανεπαυσάμην ἀσμένως. εἰθ' ὁμαλοὶ πνεύσειαν. εἰθε φήσιν ἐνεχώρει ὁμοίως νέῳ δὲ εἰς ἀλλήλας ἔρωτας, ἵνα ὠὸ τ μεταγενεστέρων πειθόμενοι ἡμῶν ἢ φιλίαι. ἢ εἰθε ἐφ' ἡμῖν ἀμφοτέροις δύνειεν οἱ ἔρωτες γένοιντο, ἢ ἐπιπνεύσειαν ἅπε

ρωχῶς. Κνοίμθα ἢ κ' ῥῖς μθ' ἡμᾶς ἐσομεμένοις, λόπος ἀδόμθνος. ὅπ λύο τινές, ἐν ἀλλήλοις ἐπένοηρ βλπακέντες ζερὶ ἔρωζα. Ἐπασομένοισ δ' ἐ. ἢ πᾶσι ἢ ῥῖς ἐσομένοις κ' μεέλλησιν ἔσιοθ'. ἤ ὅτι ῥῖσ μεπαγνεσέροισ, κνοίμθα ἀοιδοί. ἤρι ἄκκσμα, λέγθσι δηλονόπ. Δοιὼ δ' ἤ τινε. ἢ ὡς θὺ προγενεσέροις. ἵνα οἱ μεταπενέσεροι ζῆ Φιλίασ ἡμῶν μνηθέντες, λέγθσιν ὅπ δύο πρὸ ἡμῶν ἐπένοηρ ἄνθρωποι, ἕτερος μὲν ὑπὸ λακώνων λεγόμθνος εἶσνιλος, τυτέσιν ἑρασήσ. ἕτερθ δὲ ὑπὸ θετσαλῶν αἰτπασ, τυτέσιν ἐρώμθνοσ. ὅτοι δ' ἀλλήλυσ ὀξέωσ ἐφίλησαν, ἢ χρυσοῦ πένοις ὡς ἔοικεν ὄντες. Φῶθ', ὁ μὲν ἦν εἶσνιλος, φάσκ' ἐγὼ μακλαίσιον. ὁ μὲν κατὰ θὺ ἀμυκλαίυσ εἶσνιλος ὀνομαζόμθνος. ὃν ὅτι δ' ἂν ἐρασὴν εἶσνιλον φασίν. ὁ δὲ ἕτερος κατὰ θὺ θετσαλοὺσ αἰτπασ, ρυτέσιν ἐρώμενος. τὴν ἀλλήλων ἢ φιλίαν ἰσόῤῥοπον εἶχον, ὡς ἴσωι ζυγῶι ἰσοσάθμοι. ὡς ἔοικε δὲ τότε ἦσαν πάλιν ἄνδρες ἐκ ἢ χρυσοῦ πένοις, ὅτε ὁ φιλῶν ἀντεφιλεῖ ῥ. ἀμύκλαι ἢ πόλις λακωνυκή. Εἰ ἢ ἐσὺ πάτερ κρονίδη. εἴθε δὴ σὺ ὦ ζεῦ πένοιτο ἰμὲ ἢ κρόνοσ. εἰ ἢ ἀπήρων ἀθάναρι, ἤθελον, ὦ ζεῦ καὶ ὦ ἕτεροι θεοὶ ὁι μὴ γηράσκθσι, μ' ἀθάναροι. Ἄλλωσ. εἰ ἢ ἀπήρων ἀθάναροι, νεητέον ἔξωθεν, ἡμεῖσ. ἢ δ' οὐχ ὡσ θεοὶ αὐτὸ ἔφη φησίν, ἀλλ' ὡσ Ε ῥῖσ μεταγενεσέροισ, ἀλλὰ μνήμησ ἕ, Ε ἄξιοι, Ε μὴ ἰωθκληθῆναι. ἢ, εἰ δὴ ἀπήρων ἡ μεῖσ

μεῖσ ὦ ἀθανάτοι, ἦλθον δ' μνήμησ' ἐπέρχομαι. ὁ
νοῦς. Ϲ' πᾶν. εἶδε ἀθάνατοι πνοίμβα, μηδ' ὅλωσ ἡ
ρωσ πϛυμένοι. εἰ δ' συμβαίη ἡμᾶς θανεῖν ἅλονότι,
εἴθ' ἧσ ἀγγείλειεν ἡμῖν εἰς Ϲν ἀνέκβασον τόπν τῶ
ἄδυ, μετὰ δ' κοσίας χλιάς, ὅ' ἡ σὴ νῦν Φιλία Ϲ
δ' ἐρωμένα, ῥῖς πάντων ἔμιφταϲόμασι. μᾶλλα
ὃ ῥῖς τ' ἡδέων σόμασι ἅλονό π. Ϲ ἀλλ' ἄρι ῥύτων
μὴ ἐπέρτεροι, ἀλλ' οἱ θεοὶ μὴ ἔσοντι οἱ εὐρανίονες ὑ
πέρτεροι ῥύτων. ἴστε σιν ἰχυρᾶϊ ἄρι βοηθοὶ, ὡς ἐθέλα
σιν. ἐγὼ δ' ἐπαινῶν σε Ϲν καλὸν, οὐ ϕεύσομαι εὖ ὧν
τ' ῥινὸς τ' ἐμᾶς ἀναβλαστήσασι τὰ τ' ϕεύδεα σύμ
βολα. ἀλλὰ ὡς. ἐγὼ λέσι. ἐγὼ δ' σέ τε ἐγκωμιάζων,
λέγω δ' πρὸς Ϲν ἐρώμενον, οὐ ϕεύσομαι περὶ σοῦ. οὐδ' ἐ
πάνω τ' ῥινὸς ϕεῦσμα πεννήσω, ἢ μᾶλλ) φύσω. εἰ ὦθα
σι δ' ἔνιοι τὰ ἐπαίνω τ' ῥινὸς φυόμενα ϕυδράκια, ϕεύ
σματα καλεῖν, ἢ δὲ ταῦτα σημεῖον ϕθυδλοπάσ. ἢ
ϕεύδεα ῥινὲς, φύσκαι ὧν τ' ῥινὸς λθυκὰ ὰ λεγόμε
ναι ἴονθοι, ἢ ὄνθοι, ὡς κατὰ δ' ἄνθος τ' ἡλικίασ πιό
μενα, ἃς ϕυδράκια ἐκάλον. δ' οἱ σκελιῶτ Ϲν ταῦτα
φύσαντα, ϕθυδνηρόν ἐσημάνοντα δὲ. ἴονθος δ' λέγ
ται, πρὰ δ' ὄνθος, οἱονεὶ μολισμὸς τ' ὄτεως. ἦν δ'
καί τι σάκνης. ἐὰν δ' λυπρόν τι ἢ σκληρὸν δηλόσῃ,
ὁ λόγος ὁ ζώσας ἰάσεται. ἢ ἐὰν δ' μ' ἀνιᾷ, ὀπ
σοῦ, Ϲ μὴ λῦπα τεθρᾴπθυκας, δ' ἀβλαβὲς ἐστί
κως. μᾶλλον δὲ εἰς Ϲ' ἀπλαῶσον ὠφέλησας. δ'

ἐπανῆλθον εἰς Ὃν οἶκον, ἔχων Ὃ ἴσον μέζον τ' φιλί
ας. Νικῶσι μεταξῦς. νισάμενος τὸν πρὸ τ' ἀτ]ικῆς. ἐπί
νικον δ' μεγαρέων ἢ νικᾷ. ἀφ' οὗ νισαῖοι καλοῦνται
οἱ μεγαρεῖς ἀνομάσθη κᾷν δὲ, ἀπὸ νίσου τ' πανδίονος,
βασιλεύσαντος αὐτῶ ἀεισεύοντες. ἢ σιμωνίδης ἐπαι
νεῖ τὸν μεγαρεῖς. Τοιοῖδε τοι μακαριοῖτε, ὅτι ὑπερ
βαλόντως Ὃν δικαίᾳ ἐτιμήσατε. οὕτω πάθη
νηθεν φεύγοντες μέτρα φιλόπαις ὑπερφυῶς ὢν, ἐν
τινι μάχη ἠείσθησε. μὴ ὑποδραπετίζων τινὸς ἑρωμένου,
ἐκεῖνο μὲν ἔσωσεν, αὐτὸς δ' ἐτελεύτησεν. ὅθεν τὸν με
γαρεῖς θάψαι αὐτὸν, ὡς τιμᾶν ὡς ἥρωα. ἀγῶνα τε αὖ
τῶ πρεῖν, ἐν ᾧ τὸν καλοὺς περὶ φιλημάτων ἀγωνίζε
σθαι. Ὃν δὲ κατὰ φιλήσαντα αὐτῶν ἤδη, οὕτω ὑπ'
αὐτῶν, ὡς κρείττω στεφανοῦσθαι. Ἄλλως. ὦ μεταξεῖς οἱ
τὴν νίκην καρικοῦντες, καὶ τὰ ναυτικὰ ἀεισεύοντες,
οὕτω χείοιτε ὀλβίως, τὴν ἑαυτῶν καρικοῦντες πα
τρίδα. ἐπὶ Ὃν ἀθηναῖον δικλῆν πειρατόδροντων
ἄλλων τετιμήκατε, ἔρασθαι παιδὸς χεῤῥονήτα, καὶ ἐπ'
αὐτῶ ἀγῶνα φιλημάτων τεθήκατε, ἐν ᾧ ὁ γλυκύ
πικρα φιλήσας, καὶ τὰ ἑαυτῦ χείλη τοῖς τ' αὐτοφιλοῦν
τος χείλεσι προσκολλήσας, ἔαρεῖ στεφάνῳ στεφανῶ
θεὶς χαίρων ἀπῆλθεν εἰς τὴν ἑαυτῦ μητέρα. Ἡρῳ δὲν
χαρόπην γαυομήδη, ὄντως ὁ κεῖτὰς φησὶν ἔυχε τὸν
γανυμήδη, ἵνα δὴ τήλιον ἔχῃ Ὃ σόμα, πρὸς Ὃ
δικάζῃ τὰ φιλήματα οὕτως, ὡς ἡ λυδία λίθος δικι

μάζει

μαλίζει δὲν χρυσὸν, εἴτε καλὸς, εἴτε καὶ μή. καὶ λεγόμενον χρυσᾶ, ὡς δὲ λίθοις φύτας πρὸς λυδίς ἐνεισιμένους. δ' δὲ ἐξῆς, οὕτως, εὔχεται τῇ λυδίᾳ πείρᾳ ἴσον ἔχειν δ' σόμα, ἢ ζωγράφοι ἀργυραμοιβοὶ δὲν χρυσὸν δοκιμάζουσιν.

ΣΧΟΛΙΑ ΕΙΣ ΤΟ ΙΓ. ΤΟΥ Θεοκρίτου εἰς Ὕλλιον

Ἐπιγράφεται δὲ πρὸς τὸν εἰς Ὕλλιον, Ὕλας. πάλιν δὲ ἔστι νικίας προσδιαλέγεται, ὡς ἐν τῷ κύκλωπι. ἐκτίθεται δὲ τὰ πρὸς δὲν Ὕλαν ἡρακλέα. τὸν μὲν Ὕλα, τὴν ἀπὸ τῶν νυμφῶν ἁρπαγήν. τὸν δὲ ἡρακλέα τὴν πλάνην, καὶ τὴν περὶ τὸν Ὕλα βάσκανον. Θεοκρίτου Ὕλας. Δωρίδι.

Ὀτὶ χ' ἁμῖν δὲν ἔρωτα μόνοις ἔπεχ' ὡς ἐδοκεῦμες
Νικία, ὦ τινι θεῶν πόκα τέκνον ἔγεντο,
Ὅσσ' δὲν λὶν ἀπέμεινε, λὶν δὲν λέοντα, ἀπὸ θὺ
θιάσ τ' λίσ. καὶ ὄμερος. Ἐπίτε λὶν ἄγαγε λαίμων
καὶ λὶς ἀντένεισε, ἰσορρεῖτ' ἀ λέοντας ἡρακλέος δύφ
θαρῆναι, δὲν ἐλικῶνι, δὲν λίσβι, δὲν νεμεᾶον. καὶ χα
ρέντος Ὕλα, δὲν Ὕλαν σακράλησε, μὸν ἡρακλέος φίλον θεράπ
ον. ἀπρόωνι δὲ ὁ ῥόδιος, φιλοδάμου ἐκ κύκλωπος
κῶ. θυφορέων δ', θύφιμε τὸ πρεσβώνος ἑρωμένω.
νον. χἄλλοι ἄλλων. τὰν πολυκαμίνα φορεῦντος, μὴ ὁ
δ' ἔχοντος τὰς τείχας φὶ κεφαλᾶς πολεμίου ὁδόν

ἵν' ἦ Θ' φορούντας, ἀντὶ τοῦ φέροντας καὶ ἔχοντας. ὅσ
ῳ μαθὼν, ἀπαθός. Ἀριστοτέλης φησὶν, ὑπὸ ῥαδαμάν
θυος παιδευθῆναι Θ' ἡρακλέα. ἡρόδωρος δ' ὑπὸ Τ βρ
κόλων ἀμφιξύωνος. πένσ δ' ὑπὸ χείρωνος ἢ θεσ
άλος. Τ χωρὶς δ' οὐδ' ἁπλῶς. οὐ λέγετε φησὶν ὁ ἡρα
κλῆς αὐτὸ ἐχωρίζεσθαι. οὐ λέ μεσούσης Θ ἡμέρας.
οὐδὲ παῖς ἑωθιναῖς ὥραις. Τ οὐδ' ὁπότ' ὀρτάλιχοι
μινυροί. οὔτε Θ' ἐν καιρὸν καθ' ὃν οἱ νεοσσοὶ ἐν οἰκήμα
πινί ὄντες, ἀπελέπριεν εἰς τὴν κοίτην, πέρυσι μένης
τ' μητρὸς καὶ λοιπὴν ἀναχωρούσης, τὴν τελευταίαν ἐκ
δεχόμενοι ζοφερόν. ὀρτάλιχοι ἢ νεοσσοὶ μικροὶ, μηδέ
πω τετόμωμοι. μινυροὶ δὲ ἀντὶ τ μινυρίζοντες, καὶ
λεπτῇ φωνῇ θρηνοῦντες, μητρὸς περιπτυσσομένης, ὅ
πως ὑπὸ τὰς πτέρυγας λάβῃ τοὺς νεοσσούς. πίτνῃ
δὲ, σανίδιον λεπτὸν Τ τεταμένον, ὧ Τ εἰς τὸν ὀρό
φους ἀντὶ κεραμίων πολλοὶ χρῶντο. οἱ δὲ ἀθαλόεν τέ
τυκτον τὴν δοκὸν λέγουσιν. ὡς Τ ὅμηρος. Αὐτὰρ δ' ἀ
θαλόεντας ἀναξήσας μεγάρσιο. πένες δέ φασιν αἱ
θαλόεν εἰπεῖν Θ' τέτυκτον, δὴ Θ' ἄπον ἐστὶν ἀθάλης.
ἣ ἀπὸ τ ἀθροίζεται, οὕτως αὐτὸ ἔφη. Θ' δὲ πᾶν ἔχε
ῦτω, μέχρι τ, ἀνέφελ' δ' εὐδιόωντα. πάλιν ὁ λόγος
πρὸς Θ' νικίαν, φίλον ὄντα τ θεοκρίτου. φησὶ γὰρ ὁ
θεόκριτος πρὸς αὐτόν. ὅτι, ὡς ἐδοκοῦμεν ὦ νικία, οὐχ
ἕνεκα ἡμῶν μόνον ἐπέννησε Θ' ἔρωτα ὁ θεὸς, ὧ πινι ἐπέ
νεγκε τέκνον. οὐχ ἡμῖν μόνοις Θ' καλὸν φάνεται καλὸν

ξ. οἵτινες θνητοὶ ἐσμέν, καὶ σήμερον ὁρᾶσθε, αὔριον δ' οὐχ ὁρῶσθε. τοῦτέστι, σήμερον ζῶσθε, αὔριον δὲ τεθνηξόμεθα. ἀλλὰ μὴ ὁ ἡρακλῆς ὁ χαλκεοκάρδιος, τοῦτέστιν ὁ σιδηροῦς ἡμῶν τὰ ἀμφιξύωνος, ὃς ὑφ' ἡρακλῆς ἀπεκτάνη ἐν ἐνεμέᾳ λέοντα, ἐδουλώθη ὑφ' ἑρωΐ. ἡράσθη δὲ παιδὸς τοῦ χαλκίνου ὕλα, τοῦ φίρονος τὸ καμον. τοῦτέστι, τοῦ ἔχοντος ἵππους ἰσχνὰς πεπλεγμένας. καὶ ἐδίδαξεν αὐτὸν ὁ ὕλαν ἡρακλῆς πάντα τὰ πρὸς ὠφέλειαν, ὡς μὴ παῖδα διδάξειεν ἂν τὸν ἑαυτοῦ παῖδα. ἐκεῖνα δὴ λανθάνει ἐδίδαξεν αὐτὸν, ὅσα ἀνεστὼς ὁ ἡρακλῆς μαθὼν, ἀγαθὸς ἐπέφυκε. τοῦτέστιν, ἐπαινετός. ἐς ρσοῦρν ἡ δουλώθη ὁ ἡρακλῆς τῷ ἑρωτι τοῦ παιδός. ὥστε οὐδέποτε ἦν χωρὶς αὐτοῦ. τοῦτέστι, κεχωρισμένος. ἀλλὰ σχεδὸν ἀεὶ ὁμίλει αὐτῷ. ὥστε καὶ δίδωσιν ὁ λόγος, τῷ μηδέποτε ἀφίσασθαι τὸν παιδὸς, μήτε τῷ μέσῳ τοῦ ἤματος, τοῦτέστι τῇ μεσημβρίᾳ, μήτε ὁπότε ἀνατέλλει ὁ ἥλιος. ὥστε γὰρ σημαίνει, ἀναζέχει λευκιτώνος ὡὸς ἐς ὅλωμα τοῦ δρός. τοῦτέστιν, ἢ ὦν λαμπρῶν ἱματίων ὀχλουμένη. μήτε ὅτε ὄρνιστὶς νεοσσοὺς ἔχουσα ὄντας πρὸς τὴν κοίτην τοῦ ἡλίου λύονται ὦν ξύλα καθημένη, καὶ τὰ ἱερὰ ἀπὸ τοῦ πελανοῦ σκέπει μὴ πεπάλαται. οὕτω πεπάλαται ὁ παῖς αὐτῷ κατὰ θυμὸν. τοῦτέστι, κατὰ τὴν οἰκείαν ἀρίσκεσθαι. αὐτῷ δ' ἐυέλκων, ἀντὶ τοῦ αὐτόθι. ὥσπερ αὐτόθι νέκυες ἱκνέονται καλῶς ἕλκων μὴ καὶ μὴν

ἐλαττούμενος. μὴ δὲ ἐλλείπων, ἀνὴρ γενοίτο. εἴρητε
δὲ μεταφορικῶς, ἀπὸ τῶν βοῶν τῶν ἐκ νέου εἰθισμένων κα
λῶς ἕλκειν. Μιδεάτιδος. Μίδεα πόλις ἄρχουσ. οἱ δὲ
κώμην αὐτὴν φασίν. ἀρχεία δὲ καὶ ἡ ἀλκμήνη. ¶ Ἄτις
κυανεαῖ. Καρύστιος ὁ περγαμηνὸς φησὶ, κυανέας μὲν
ὑπὸ ἀνθρώπων, ὑπὸ δὲ θεῶν, ὄρκου πύλας κεκλῆ
σθαι. Τιμοσθένης δέ φησιν, ἀπὸ τοῦ ἱεροῦ ὡσεὶ στάδιον,
εἶναι νησίδιον σκοπελῶδες. καλεῖσθαι δὲ τὰς τούτου ἄ
κρας κυανέας. ¶ Συνδρομάδων. δὲ δὲ συντέχειν ἀλ
λήλαις, καὶ συνέρχεσθαι. καὶ συνθραύειν τὰς διαπερώ
σας ναῦς. μόνην δὲ τὴν ἀργὼ φασὶ προνοίᾳ τῆς ἀθη
νᾶς διαβεβηκέναι. ἦν δὲ πεπρωμένον ταῖς συμπλη
γάσι πέτραις, ὡς εἰ διαβαίη τὶς ἅπαξ ναῦς αὐτὰς ἀ
βλαβῶς, καὶ τὰς μετὰ ταῦτα μηδέν τι πάσχειν δει
νόν. ἐξ ἐκείνου τοῦ τοῦ χρόνου ἀφ' οὗ ἡ ἀργὼ διέβη, ἵστησαν
τῆς συνδρομῆς. ¶ Βαθὺν δ' ἐσέδραμον φάσιν. φασίς τε
ταμὸς καὶ πόλις ὁμώνυμος ἐν κόλχοις. πρὸς ἣν ἔλλη
νες, μιλησίων ἄποικοι. ¶ Ἀντέλλοντι πελειάδες. πε
ρὶ ἀνατολὴν φησὶ τῶν πελειάδων, ἤρξαντο στέλλεσθαι ἐν
πλοῦν καὶ ἀναιρεῖσθαι οἱ ἥρωες εἰς κόλχους. ἔστι δὲ ὁ καὶ
ρὸς ἀρχομένου τοῦ θέρους. διὸ καὶ ἐπήγαγε, τεταμμένου
εἴαρος. τουτέστι, λήξαντος. Ἄλλως. αἱ πελειάδες
φησὶ καλλίμαχος τῆς βασιλίσσης τῶν ἀμαζόνων ἦ
σαν θυγατέρες, αἱ πελειάδες προσηγορεύθησαν. πρῶ
τον δ' αὗται χορείαν τὴν παννυχίδα συνεστήσαντο πρὸς

θενεύου

θενεύσαι. ὁ δὲ νοῦς. καθ' ὃν φησὶ καιρὸν ἀνατέλλοι
σιν αἱ πλειάδες, θαλλει τὲ πᾶσα γῆ ταῖς βοτάναις
τῆς ἔαρος. τηνικαῦτα τῆς ἀπόπλου ἐφόντιζον. τὰ δὲ
ὀνόματα τῶν πλειάδων εἰσὶ ταῦτα. κοκκυμώ. σλαυ
κία. πρῶτις. πρηθενία. μαία. στονυχία. λαμπαδώ.
Θεῖος ἄωτος. ἄωτος δ' ἀπάνθισμα τῶν ἀνθῶν, οἷον, οἱ
πρῶτοι τῶν ἡρώων. δ' θεῖον ἀπάνθισμα τῶν ἡρώων. εἴρητι
δὲ ἄωτος, ἀπὸ τοῦ ἄειν. ἤγουν, πνεῖν καὶ ὀδωδέναι. εἴσω
δ' ὅρμον ἔθεντο. καθορμίσθησαν ἐν τῇ προτεντίδι, κα
τὰ τὴν κῖον τὴν νῦν καλουμένην προῦσαν. ἔνθα τὰ
κατὰ δὲ ὕλαν. ἢ ἔνθα καὶ ἡρακλῆς ἀπὸ τῶν ἡρώων κα
τελείφθη. ἔνθα κιανᾶν αὔλακας. εἰς δὲ τόπον τῶν
κιανῶν. κιανοὶ γὰρ οἱ τὴν κῖον οἰκοῦντες. ἢ εἰς νῦν κα
λεῖται προῦσα, ἀπὸ τοῦ τῶν ἀθηνῶν * βασιλέως προσίου. κῖ κια
ος δὲ ἀπὸ κίου τοῦ ἡγοῦ ὀλύμπου. ἀφ' οὗ δ' ὄρος ὁ ὄλυμπος. νῶν
Στιβάδεσσιν ὄνειαρ. ἤγουν ταῖς κοίταις ὠφέλεια. πρὸ
ὅσον ἐπίουν τὰς στιβάδας ἐκ τῆς ἐν τῷ λειμῶνι φυο
μένης ὕλης. στιβάδας δὲ καλοῦσι, τὴν ἐξ ὕλης χορ
τώδη κατάστρωσιν. Ἄλλως. Αὐτῷ δ' εὖ ἕλκων. δ'
πᾶν μέχρι τοῦ, ἔνθα βούτομον ὀξὺ, βαθὺ δὲ τάμον κύ
πειρον, ἔχει οὕτως. ἀγόμενος δὲ ὁ παῖς αὐτῷ τῷ ἡ
ρακλεῖ, ἵνα ἀπὸ βαίη εἰς ἀληθινὸν ἄνδρα, τοῦτέστιν ἀν
δρεῖος ἀναφανείη, μὴ ψευδόμενος τὴν ἑαυτοῦ φύσιν δη
λονότι. ἀλλ' ὅτε ὁ ἰάσων ἔπλει εἰς δ' χρύσεον δέρμα,
ὁ υἱὸς τοῦ αἴσονος. (ἐνέπλει) δὲ μετ' αὐτοῦ καὶ οἱ ἄριστοι τῶν

ἑλλήνων, ἐκλελεγμένοι ἐκ πασῶν τῶν πόλεων, ὅτι πά
νες ἦσαν ὠφέλιμοι. οὕτω γὰρ ὄφελε θ', ὧν ὄφελός π. ἀφί
κετο ὁ ἡρακλῆς ὁ υἱὸς τ ἀλκμήνης τ μισθάπτου
φ ἡρωίνησ ὁ τελαεργός, τεκτέσιν ὁ καρπιεικός, εἰς
τὴν πόλιν τὴν ἰαολκὸν τὴν ἀφνειὸν. ἱκτίσι τὴν πλη
σίαν. ᾧ αὐτῷ ἡ θεὸς ἡρακλεῖ καὶ ὕλας εἰσέβαινεν
εἰς τὴν ναῦν τὴν ἀργὼ τὴν εὐέδρον, ἡ θὰ κάθεδρον. πλὴς
ἡ ἀργὼ ναῦς ἦλθε τό, οὐχ ἥψατο τ πηγῶν τ μελα
νῶν τ ῥυσρομάδων. ῥυτέσι, τῶν ῥυσρομένων
πρὸς ἀλλήλας. ἀλλὰ διέδραμον αὐτάς, ἡ ἦλθεν εἰς
ὃν φᾶσιν ποταμὸν ὃν ἔκθων, ὥσπερ ἀεὸς δὲ πειρᾷ τὴν
θάλατταν. ἀφ ἐκείνης δὲ τ καιροῦ, ἔμειναν αἱ πορφυ
ρίδες πέτραι ἀκίνητοι. ἁμος δ' ἀνατέλλοντα πληφώσι.
τότε ἡ ἐμνήσθησαν οἱ ἀργοναῦται πλεύσεως, λέγω
δ' θεῖον ἀστρογνώσιμα τ ἡρώων, οὕτω γὰρ ἔστιν ὁ θεῖος ἀ
στρος, ὅτε αἱ πλειάδες ἀνατέλλουσι. ἀνατέλλουσι ἡ
ἐν τῇ ἀρχῇ τ ἔαρος, ὅτε ἡ τὰ ζῶα εἰσὶν ἀπαλλόμενα
πρὸς νομάς. οὕτω γὰρ ἔστι θ' ἱστορικά. ἄρνα νέον βόσκε
σι. ἡ δ' ἡλιβάλλοντες τ ἀρχεῖς. οὕτω φ ἡ ναῦς ὠνομάζε
το, νότε λαμπρεῦ πνέοντος μέχρι τίνος ἡμέρας, εἰς
τὴν ἑλλήσποντον ἵκοντο. ἐνθάδε δὲ τ προπυλίδος ὥρμι
σαν ἐς ὃν τόπον τ κιανέων, ἐν ᾧ οἱ βόες ἀροζιοῦντο θ'
εὑρεῖαν τὴν αὔλακα ποιοῦσι. καταζίβεσι τὴν γῆν
θεὸ ἀρόζω. ἔστι ἡ θ' ὅλον πρίφασις. κίος δὲ, πόλις
τ προποντίδος. ἡ κίος δὲ πόλις πρὸς τὴν ἕω κεῖ

μ

ιη. οἱ δὲ τὴν κόην οἰκοῦντες καινοί. ἐκβάντες δὲ τ᾽ νηὸς δὴ
λονότι, σύνδυο δὲ πίνον ἐπριόυντο τῶν δ᾽ ἀναλὸν κα
τὰ δ᾽ν καιρὸν τ᾽ λίλης. κοίλῳ δὲ ἐπιήσαντο μίαν πλ
λοί, πρὸς κῦμα δ᾽ αὐτῆς λειμὼν, ὅς τις ἦν ὠφέλεα τ᾽
βρωμνῶν. ἐξ οὗ τινος λιμένος ἐκοπτανεοὺ ρμον ὀξύ,
κύπειρον. κὠχθοῦλας ὁ ξανθός. ὁ νοῦς. ἡ δ᾽ ὕλας ὁ
ξανθὸς ἐπρεύθη κεμίσεων ὕσδῳ ἢ δὲ πίνιον, ἕνεκεν τ᾽ ἡ
ρακλέους ἡ τοῦ στρέβου τελαμῶνος, ἡ ἐμβεβαῦσ᾽ ἦν
ψυχήν. ἢ ἀκαμπῆς ἡ σκληρού. οὐ γὰρ δὴ δ᾽, ἀσεμ
φεῖ. οἵνοε ἰ ἀσρεφεῖ, οἵτινες κοινὴν ἐπριοῦντο ξωπλεζαν.
ὠχθοῦ δ᾽ ὕλας, κρατῶν ξίφος σθηροῦν. ταχέως δὲ
κρίνω οἵδεν ἔν τινι χώρῳ κείλῳ ἡ οἰονεὶ καθημένῳ.
πλαπφύκασι δὲ ταύτῃ, ἑστάναι πολλά. λέγω, θρύ
α. χελιδόνιον μέλαν, ἡ ἀδίανθον χλωρόν, ⊙ σέλινα
θαλερά, καὶ ἀγρωστις, ἡ τενομένη ἅμα ἡ ἐλιασομένη.
μέσον δὲ τ᾽ κρήνης, αἰνύμφαι ἐχόρδυον. οὐ γὰρ δὴ
δ᾽ χορὸν ἀρτίζουσι. λέγω δὲ νύμφαι αἱ μηλίπω ἰῷ ὕ-
πνῳ λελευσθεῖσι, αἱ Φοίβῳ δὲ ἀὶ ῥῆς ἀγροίκοις θεαῖς. θεῖα
πολλά. θεῖον κυρίως. δ᾽ τ᾽ σικῆς φύλλον. πεδὰ δ᾽ εἰς
ἰεία μεχισμένον δὲν, ζίον, ⊙ θεῖον. ἀπ᾽ αὐτ᾽ ἢ ἡ θεί
αμβος ἀνέμασσαι. οἱ γὰρ παλαιοὶ προπέμπειν τοὺς
τοὺς, φύλλα σικῆς ἐκρέμων τῇ προπομπῇ ⊙ ἔδα
νον. ⊙ κυανεόντε χελιδόνιον. φυτάλιόν δὲ πλατύ
φύλλον, μέλαν ὡστὶ χελιδών, ὃ ἅμα δὲ φανῆναι ἢ
χελιδόνι, ἀνθεῖ. ⊙ λάγαρ. ἑστάνη δὲν ἀεὶ ⊙

δ γ' ἀνθ' ὃς ἄβροχον. ὅθεν καὶ τὸ ὄνομα ἀπὸ τῆς ἀερώδους κοινῆς μοίρας, καὶ τοῦ λαίνω, τὸ βρέχω. ἄπυρον, τὸ μὴ δόλως βρεχόμενον, δ γ' ἐν ὀρθόν πως ὀξύ, καὶ πλίσχον. ἔστι δ' ὅμοιον τῷ λάνω, τὰ φύλλα ἔχον μικρότατα καὶ μέλανα. καυλὸν δ' οὐκ ἔχει. οὐδ' ἄνθος, οὐδὲ καρπὸν, ῥίζαν δὲ μόνην ἄχρηστον, καὶ λεπτήν. καλεῖται δ' οὗτος. πηὰ δὲ μὴ δύνασθαι ὕδατι. ἐπεὶ ἐὰν ἐπιχέητι ὕδωρ ὠθεῖ τὰ φύλλα, οὐ μένει, ἀλλ' ὀλισθαίνει. δύσασθαι δὲ ὀξέως. εἰ λιτενὴς ἄγρωστις. ἡ βλεσμένη. καθὸ εἰλεῖται εἰς μῆκος, καὶ περιπλέκεται τοῖς φυτοῖς κισσοειδῶς. ἥτις πηὰ τοῖς γεωργοῖς καλεῖται ἀγρία. ἄλλοι δὲ τὴν ἄγρωστιν φασὶν εἶναι βοτάνην πρασοειδῆ, ἣν ἰδιωτικῶς φασὶ κολλήζιδαν. Νύμφαι χορὸν ἀρτίζουσι. πρίμα ζον. ὀρχέσπιζον. βλέπει φησὶ καθ' ὃν καιρὸν ὁ ὕλας ἦλθεν ἀντλῆσαι, τὰς νύμφας αὐτόθι χορείαν στῆσαι, Δειναὶ θεαί. πρόσον φόβον ἔδ' ὅτε αὐθῖς ἐγνώσπετε καὶ ἐπαγγιδον. ὅθεν καὶ νυμφολήπτους τινὰς φαμέν. Εαρθ' ὁρώσας νύχια. ἱλαρὸν καὶ ἁλὺ βλέπουσα. ἀπὸ δὲ περὶ δ' ἑαυτὸν τροπότητα. Ἡρι ὁ κοῦρος ἐπεῖχε τὸ δὲ. ὁ μὲν λήνεος ὕλας, ὃς δὲ ὕδατι δ' ἐρυκρώσασθαι, γλαυρὸν δ' ὑδροφόρον ἀγγεῖον εἶχε δ' ἁλὺ χώρη ῥυ, ἐπεγόμενος πληρῶσαι αὐτὸ ὕδατος. αἱ δὲ νύμφαι ἐνεπαίσκηψαν τῇ χειρὶ αὐτοῦ. τὰς γὰρ φρένας αὐτῶν ἦτας ἁπαλὰς ἁπασῶν ὁ ἔρως ἐπεῖχεν, ἕνεκεν τοῦ παιδὸς τοῦ ἁρπίου. κατέπεσε δὲ εἰς δ' ἐκεῖ ὕδωρ δίκλω ἀστέρος.

ὡς ὑπ

ῆς πυρώδης ὢν, εἰς τὴν θάλατταν κατέπεσεν ἀξ
αὐφνης. ὅσπερ σύμβολον δὴ τοῖς ἀστρολοίαις ἐστί. συμφωνεῖ δὲ
τῇ ἀρπαγῇ καὶ Ἀπολλώνιος ὁ ῥόδιος, ὁ Νικάνδρου. ὁ δὲ ὄναθος ἐν τοῖς ἀμαζονικοῖς φησὶν αὐτὸν εἰς τὴν κρή
νην πεσεῖν, καὶ ἀπαθανεῖν. κρείττονες δὲ ὅμως τῶν μεγάλων, ὑδροδόχον ἀγγεῖον ἐστί. δηλοῖ δὲ καὶ τὸ μικρόν, εἶδος ἱματίου καὶ πυρρόν. ¶ Ναῦται δέ φησιν εἶναι τὸν ἑταῖρον. ἰσόν γάρ τινα αὐτὸν κατὰ πόντον λέγει πρὸς τοὺς συμπλέοντας. ὦ παῖδες, μετεωρίζεται τὰ ἰσία. ὁ δὲ ἄνεμος φορὸς ὢν πρὸς τὰ λιμένας ἔστιν ὁλκάδος. λέγω. καὶ φόβερόν παῖδες, ἐὰν λύται ὁ ὑπερπνέων τὰ ἰσία. οὐ μὴν γενήσεται τὸ πνεῦμα. ὡς δὲ τοιοῦτόν ὄντος σημεῖον, ἐὰν τύχῃ ἀκάρ. Νύμφαι μὲν σφετέροις. αἱ μὲν λιμένυμφαι δὲ ὕλαν ἔστι γονάτων ἀνέχουσαι πλεῦ
χον καὶ πλεμυθοῦντι λαροῖς πὶ λόποις κλαίοντα. ἐκολικῶς δὲ πλεῦχον ὡς ἔστι πλοῦν. ὁ δὲ ἥρα κλῆς ὁ τοῦ ἀμφιτρύωνος ἕνεκεν τοῦ σωσθῆς παρασόμε
νος, ἐπρεύθη καὶ τὰ σκύθας, λαβὼν τὰ τόξα τὰ κυ
κλοτρῆ. Ὠχθομαι ὠπὶ κρὶ σκυθικί. μαιῶται οἱ σκύθαι, περιοικοῦντες τὴν μαιῶτιν λίμνην. ἐχθὲς δὲ ἥρακλῆς ῥῖς σκυθικοῖς τόξοις, ἀναχθεὶς πλάτινος σκύφος τυτάρτης, ὡς ἱστορεῖ ῥόδιος, καὶ καλίμαχος. Τὸ οἰ αἰὲν ἐχάνδανεν. ἀντὶ τοῦ ἐχώρει. ἀπὸ τοῦ χῶ δ, χο
ρῶ. χαίσω. καὶ ἀπὸ τοῦ χάσω, χανδάνω. ὥστε ἀπὸ τοῦ πῶ δὲ φαίνομαι, πανδάνω. ¶ Τρὶς μὲν ὕλαν ἄμισεν.

ἐκ ζίτου μὴν ἐφώνησε δὲ ὕλαν, ὅσον ἤρυγεν. ἤλυθον, ἐ
χώρει ὁ λαμὸς αὐτῷ. τοῦτέστιν, ἔσον ἠλύνατο. ἐκ ζί
του δὲ ὁ πᾶς ἤκουσεν αὐτῷ βοῶντος. ¶ Ἀρκὰς
δ' ἴκθο φωνά. οὐχ' ὡς κατὰ φύσιν ἀθηνᾶ φωνὴν τῶ
ὕλακα ἔχοντος, ἀλλ' ὡς ἐν ἔθει ὄντος, ¶ ἀπὸ τῶν
κατὰ νομφῶν κατὰ χομένη. ✻. ἢ λέγει ἢ λέγ' ἀμυδρὰ ἢ φω
χομένη αὐτῷ ἐπένθο, ἅτε ἐν ὕδατι ὄντος. ¶ ἐγὼ δὲ
νοῦ. τοῦ αὐτοῦ, δὴ δὲ λέγει ὅταν ἡ φωνὴς εἰλθο πόρ
ρω, ἤλθον ἐὼκὰ πόρρω εἶναι. ὡς λ' ὁ πότ' ἀντένευθε. ὁ δὲ
ἡρακλῆς τὴν φωνῆς τοῦ παιδὸς ἀκούσας, ἐκινήθη κατὰ
σπουδὴν ὃν ζήτει, καὶ ὃν ἂν ¶ λέων χειρώσαιτο τῶν ἑαυ
τοῦ κοίτης ὤν, ¶ θεινῶν, ἀκούσας νεβροῦ φθεγξαμένης,
ἐπῄδησεν εἰς ζοφὴν ἐρημοτάτην. ἐκινήθη δὲ, εἰς τὰς
ἀκάνθας τὰς ἀνιοδήτους, ἢ τετάρακτο πθῶν ὃν
παῖδα. ἐπῆλθε δὲ πλύνα τινα χῶρον. ¶ Σχέτλιοι οἱ
φιλέοντες. ἐλεεινοὶ οἱ φιλοῦντες. ἢ δὴ ὁ ἡρακλῆς πλ
λὰ ἐκακοπαθήσε πλανώμενος εἰς τὰ ὄρη ἢ εἰς τὰς
δρυμούς. λὰ δὲ ἴασονος ἐνδυτέρῳ λόγῳ ἦν αὐτῷ. τοῦ
τέστι δ' ἀκολαθεῖν αὐτῷ οὐδ' ἐν ἠπείρῳ. Ναῦς μὲν ἄρμε
να. ἢ μὲν ναῦς τὰ ἄρμενα εἶχε μετέωρα, δὲ τὰ παρό
ντων. οἱ δὲ νέοι ἐκαθῆρον τὰ ἱσία κατὰ δὲ μεσονύκτι
ον πειμένοντες δὲ ἡρακλῆν. ὁ δὲ ἡρακλῆς, ὡς μανὸ
μὴν ὅσ' ἐχώρει, ὅπου οἱ πόδες αὐτὸν ἔφερον. ὁ δὲ θεὸς, ἐ
στέσιν ὁ ἔρως, δὲ ἢ πὲρ αὐτὸν ἐκοπίε. ὧν γὰρ ἕνεκα δ' ἄμυσ
σιν. ἀμύσσω γὰρ, δ' δὲ ξυροῦ τὴν σαρκα τέμνω. ὅθεν
καὶ ἀμυ

τὰ ἀμυχαὶ, αἱ τοῦ δέρματος ῥωμαί. οὕτω μὲν καλλι
στος. κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον ὁ καλλιστος ὕλας, ἐναρίθ
μιος τοῖς θεοῖς ἐγεγόνει. τὸν δὴ ἡρακλῆν, οἱ συμπλέ
οντες ἥρωες ἐλοιδόρουν, λέγοντες δηλονότι λειποναύ
ταν, διότι κατέλιπε τὴν ἀργὼ τὴν τριακοντάζυγον.
τουτέστι τὴν πλοκαθέδρον. ἢ τὴν τριάκοντα ἔχουσαν uel po
καθέδρας ἐρετῶν, ὡς ἑξήκοντα εἶναι τοὺς πλέοντας. tius
τὸν δὲ ἠρώησεν, ἀντὶ τοῦ κατέλιπεν. ἐξέφυγεν. ἀπὸ τοῦ ἀ ἐρωῆ
ρεῶσθαι. Πεζὰ δ' ἐς κόλχως. ἰδίως πεζὸν φησὶν ὁ θέσαι
ὁκριος τὸν ἡρακλέα εἰς κόλχους ἐλθεῖν. ἡ γὰρ πολλὴ πεζὸς
κατέχει δόξα, ὅτι βουλῇ ἥρας ὑστέρησεν ἡρακλῆς, ὑ
πὲρ τοῦ ἐν ἰαίσονα καρρθῶσθαι μόνον δοκεῖν τὸν εἰς κόλ
χους πλοῦν, καὶ μὴ ἐξιδιοποιήσασθαι τὸν ἆθλον αὐτοῦ. Αλ
λως. πεζᾷ δ' ἐς κόλχως. ὁ δὲ ἡρακλῆς τῶν ἀργωναυ
τῶν ἀπαπλευσάντων δηλονότι, πεζῇ ἀπῆλθεν εἰς τοὺς
κόλχους, καὶ εἰς τὸν φᾶσιν τὸν ἄξενον, τουτέστι τὸν κακό
ξενον. μνασέας δὲ κόλχους φησὶ κληθῆναι, ἀπὸ κόλ
χου τοῦ φασιδος.

ΣΧΟΛΙΑ ΕΙΣ ΤΟ ΙΔ. ΤΟΥ Θεοκρίτου εἰδύλλιον.

Επιγράφεται τὸν πρὸν εἰδύλλιον, κυνίσκας ἔρως. ἢ θυώνυχος. Προλοσίζει δὲ αἰσχίνης.

Χαίρην πολλὰ τὸν ἄνδρα θυώνυχον. θι.
Αλλαὶ τοι αὐτῷ Αἰσχίνα.

Ὡς χρόνιος. Ο. Χρόνιος, τί δέ τοι δ' μέλημα. προ
λέγει ὁ αἰσχίνης λέγων χαίρειν πολλὰ δ' ἄνδρα θυώ
νιχον. λείπει δὲ τοῦ λόγω, δ' γένοιτο. ἢ δ' λέγω. Τί
δέ τοι δ' μέλημα. ὁ θυώνιχος. οἶδα κἀγὼ ὅτι βραδέ
ως ἥκω. τί δέ σοι ἡ φοντίς. ὁ ἐρώμενος φησί. πρᾶσσο
μεν οὐχ ὡς λῷστα, ἤγουν οὐ κατὰ γνώμην. Ταῦτ' ἄρα
λεπτός. δὴ οὖν λεπτὸς ἐγένου ὦ αἰσχίνα. Ὁ μύσταξ
οὗτος πολὺς ὢν, ἐκ τῶν φοντίδων οὐκ ἔτυχεν ἐπιμελεί
ας. Αὐαλέοι δὲ κίκινοι. ἀντὶ τοῦ κομῶντι σοι δ' γέ
νειον, ἢ οἱ κίκινοι κατάξηροί εἰσιν. ὡς δὴ τὴν λύπην,
ὃ δ' κείρεσθαι πραιτουμένω. Τοιοῦτος πρώαν τὶς ἀ
φίκτο πυθαγορισταί. τοιοῦτός τις ἧκεν ἀθήνηθεν εἰς
σικελίαν πρὸ τούτου ἐπαγγελλόμενος πυθαγορικὸν
δόγμα. τινὲς δέ φασι οὖν λέγειν, εἰς πλάτωνα δὴ
φιλόσοφον. ἀκούσαντες αὐδὴν ἐν ἰταλίᾳ δυβῆναι
εἰς σικελίαν, συταξόμενον δυονυσίῳ τοῦ τυράννῳ. δὴ
φέρουσι δὲ πυθαγορικοὶ τῶν πυθαγορισῶν. ὅτι οἱ μὲν
πυθαγορικοὶ, πᾶσαν φοντίδα τριοῦνται τοῦ σώμα
τος. οἱ δὲ πυθαγορισταὶ, περιεσταλμένῃ καὶ αὐχμηρᾷ δι
αίτῃ χρῶντες. τινὲς δὲ πυθαγορισταὶ λέγουσι, τοὺς ἀπὸ δε
χομένους τὰ πυθαγόρου, μὴ ὄντας δὲ τῆς ἐκείνου δόξης.
πυθαγορικοὺς δὲ, τοὺς οὕτω φονοῦντας ὡς ἐκεῖνος ὃ κα
τὰ πυθαγόραν διαιτωμένους ἐλέγετο δὲ ὁ πλάτων δὴ
πυθαγόραν οὕτως ἀπὸ δέχεσθαι, ὡς καί τινα νομίζεσθαι
λέγειν ἐξ αὐτοῦ. ὥστε πυθαγορισταὶ δὴ πλάτωνα εἰρῆσθαι.

τῶν

τῆ πυθαγόρα, οἱ μὲν ἦσαν περὶ θεωρίαν καταγινόμενοι. ὃ καλοῦνται σεβαστικοί. οἱ δὲ περὶ τὰ ἀνθρώπινα. οἵπερ ἐκαλοῦντο πολιτικοί. οἱ δὲ περὶ τὰ μαθήματα τὰ γεωμετρικὰ καὶ ἀστρονομικά, οἵπερ ἐκαλοῦντο μαθηματικοί. τούτων δὲ οἱ μὲν αὖθις συγπονόμενοι τῆ πυθαγόρα, ἐκαλοῦντο πυθαγορικοί. οἱ δὲ κύτταρ μαθηταὶ, πυθαγόριοι. οἱ δὲ ἄλλως ἐξωζητηταὶ, πυθαγορικαί. Ἦραρ μὰν ἦ τῆνος ἐμὶν δοκεῖ. ἐμοὶ φησὶ δοκεῖ ὅτι λιμότιον, ἦραρ ἦ ἐκεῖνο ἦν ἐπθύμει ὅπου ἀλεύρα. ὅθεν ὠχρός τις ἦν. Παῖ σὺ θεὸς ὦ γάθ' ἔχων. ἀτρικῶς δ' ἔχων, πρὸς ἑλκῆ. ἦ σὺ μὲν παίζεις. ἐμὲ δὲ ἡ χρεία σε κυνίσκα ἐκμανῆ. λασῶ ἦ μανείσ πρα. λανθάνω φησὶν ἐμαυτὸν εἰς μανίαν ἐμπεσών. εἰ πα δ' μίσα, δ', θρίξ. ἦ σὺ ὀλίγα δέεται δ' μεταξύ, ἦ πάνυ ἦ μεμανῆναι. λσυχος, ὀξύς. ἐκ τοῦ πταχέμα ἦ σωφρὼν ὀξυνόμενος. ἦ ὅλα μανιώδης εἶ, ἦ ρέμα δοιον ἔχεις ἦ ἦ ὀξύτητα. οὐ γὰρ πάντα σωφρόσ ὑπαρχεισ. Ομως δ' εἶπον τί δ' καινόν, ἀλλ' ὅμως εἰ πέμοι τί δ' νεώτερον. ἦ δ' πρᾶγμα δ' λυπεῖσε. Ορχίος κύκλων. ἀκπῖται τὴν ἦ μανίασ ὑπόθεσιν. λευκὴ δὲ ὑάλινον αὐτοῖσ. οἶνον φιλονότι θρακικόν. ἦ οὕτω καλεμένησ τ' ἀμπέλου ἀπὸ ἦ θρᾳκικησ. παλαιὸν μὲν ὄντα ἦ πεσάρων ἐτῶν. ἀνίσχυρον ἦ πρὸς δὲ μὴ δυνηθῆσαι ἦ πίνειν. χεῖλον γὰρ τότε ἐδόκει ἀπλεῖσθαι τ' λιμνοῦ. Τ βολβόσ τισ κολχίασ ἀζηρὸσ

θη. βολβὸς εἶδος βοτάνης, ὁμοίας κρομμύω κολχι-
κῷ. Ἤδη δὲ προϊόντος, ἔδοξ' ἐμπιχεῖσθαι ἄκραρον, ὦ τι-
νος ἤθελ' ἕκαστος. ἤγουν, ἤδη δὲ προκόπτοντος τοῦ
ποτοῦ ἔδοξεν ἡμῖν ἐπιχεῖσθαι ἄκραρον. ἤτοι, λαμβάνειν
καὶ ἐπισπένδειν. οὕτω τοῦ εἰώθασι ποιεῖν ἐν τοῖς συμπο-
σίοις. ἄκραρον λαμβάνειν τὸ ὀνομάζειν τινὰς ἐρωμέ-
νους ἢ φίλους, ἐπιχεῖν τῇ γῇ καὶ φθέγγεσθαι τῶν φιλτά-
των τὰ ὀνόματα. Ἔδει μόνον ὦ τινος εἰπεῖν. ἔδει
δέ φησι μόνον εἰπεῖν, οὗ χάριν ὁ οἶνος ἐχεῖτο. ¶ Ἀμ-
μες μὲν φωνεῦντες. ἡμεῖς μὲν ὀνομάζοντες ἕνα ἕκα-
στον ἐπίνομεν. Ἀλλ' οὐδὲν πρεόντος ἐμεῦ. αὕτη δὲ ἡ
κυνίσκα δηλονότι, οὐκ ἔπιε πρόντος ἐμοῦ. οὐδὲ ἀ-
ποκρίσεώς με ἠξίωσιν ἐν τῷ ἐπιχεῖσθαι αὐτῇ κυαί-
θους. τίνα οὖν με ἔχειν δοκεῖς διάθεσιν τοιαῦτα πά-
σχοντα. Οὐ φθεγξεῖ, λύκον εἶδες. τοῦτο ἀμφιβόλως
εἴρηται. ἢ ὅτι λύκου ἐρᾷ ἡ κυνίσκα. ἢ ὅτι καθὸ οἱ ὀφ-
θέντες ἄφνω ὑπὸ λύκου δοκοῦσιν ἄφωνοι γίνεσθαι. οὗ-
τος δὲ ἐναντίως εἶπεν. οὐχὶ μήτε ὑπὸ λύκου ὤφ-
θης, ἀλλὰ μήτι λύκον εἶδες. Ἐπαιξέ τις ὡς σοφὸς
εἶπεν. ἡ κυνίσκα φησὶ πρὸς δὲ εἰς αὐτὴν παίξαντα
ὡς σοφός τις. ¶ ἅμα ταῦτα εἰποῦσα καὶ μνησθεῖσα
τοῦ λύκου, οὕτως ἐφλέγετο ὡς τὸ λύχνον εὐκόλως
ἀπ' αὐτῆς ἅψαι. Μαίταν ἐς ἄνδρα γενειῶν. τοῦτέστι μα-
ταιοπώνων ὑπάρχων, οἷον, μάτην ἀνδρὸς πώγωνα
ἔχων. διὰ δὲ μὴ χρῆσθαι τῇ ἀνδρὸς ῥώμῃ. ¶ Τᾶμος

ἐγώ,

ἐγὼ σὺ ἴσης. τότε ἐγὼ ἰδὼν αὐτὴν κλαύσαν ἐνοιόν μέ
σὺ θυώνιχε μνώσκις ὀρτίλον, πυγμῇ τὴν παγόναν
αὐτῇ ἔπαιξα. κόρξιμι δὲ τὴν γναθὸν ἡ παγόνα, οἱ
ἀτλικοί. Τίνω τὰ σὰ δάκρυα μᾶλα ῥέοντι. ἐκείνῳ φι
σὶ δὲ λύκῳ τὰ ῥέοντά σου δάκρυα μῆλα πίπεν. Ισ
πίσιν ἔρως, ἡ ἐπιθυμία. μήλοις γὰρ εἰκάζεον τοὺς ἔρω
τας δι' ὃ περὶ αὐτοὺς καὶ μᾶλα. Μάσακα δ' οἱ α τέκ
νοισιν ἀποξέροφίοισι χελιδόν. οὐχ οὕτω ζὼς χελιδὼν
ξοφὴν δοῦσα τοῖς νεοσσοῖς ταχέως, πάλιν ἀπέρχε
φιν δὲ ἑτράκομισα, ὡς ἐκείνη λιπεῦσα σὺν δό
φον, ἤγουν τὴν καθίδρυαν ὡς χερ. μαλακᾶς ἦ, πόσον
αἱ γυναῖκες μαλακαῖς κάθηνται καθέδραισ, ὡσ ἐν
συρακούσαις. ἰθὺ δ' ἀμφιθύρου. ἤγουν εὐθύ. αὐτι
κρὺ τοῦ οἴκου τ' ἀνθύρα. ἀμφίθυρον δὲ ἡ δύ πυλον
τωτόν ἤγ. δηλοῖ δὲ δ' ἄνθυρον. Α πόσις ἄγην. ὅπου
οἱ πόσις ἦγην. Τεβακεν ταῦρος ἀν' ὕλαν. πρὸ ιμία ἐ
σὶν, ὧν τ' μὴ ἀναγκαίφονίων. δὲ δ', οὐ ταύρους ὕλησ
λαμβανομένους ἀλλ' πλοις εἶν. Τὰ δ' ὀκτώ. ὑπ
φίξι τὰσ ἡμέρας ἀφ' οὗ ἀπ' ἀλλήλων κεχωρισμέ
νοι εἰσὶ, ἀφ' οὗ οὐ ἐκαύζω καὶ τὰ κάρας τὰς τείχας.
Τάχ λύκω νῦν πάντα. αὐτὴ λὲ κατὰ τὰ πάντα
ὁμοῦ λύκω ἐσίν. ὥσ τε ἡ νυκτὸς αὐτοῦ τὴν εὕραν ἀνε
ῶχθαι. Αμμες δ' οὔτε λόγω ζυνὸς ἄξιοι, οὔτ' ἀειθμη
τὶ ἡμεῖσ ἦ πὴ αὐτῇ οὐδ' ἐν ἀριθμῷ ἐσμέν. ὥσπερ οὐ
δ' οἱ μεγαρεῖς ὑπὲρ τ' ποθίας ἐλέχθησαν ἢ τινοὶ ἄξιοι

λόγω. Ἰσορρεῖ γὰρ ἀλινίας, ὅτι οἱ μεταρρεῖσ φονιματι
θέντεσ πτὲ, ὅτι κράτιστοι τῶν ἑλλήνων εἰσὶν, ἐπύθε
το θεοῦ τίνος κρείττονες τυγχάνειεν. ὁ δὲ ἔφη.
Γαίης μὲν πόσις ἐσ πελασγικὸν ἄργοσ ἄμεινον.
Ἵππων θρεπτήρια, λακεδαιμόνια δὲ γυναῖκες.
Ἀνδρῶν δ' οἱ πίνουσι ὕδωρ καλλῆς ἀρεθούσης.
Ἀλλ' ἔτι τῶν δ' εἰσὶν ἀμείνονες, οἵτε μεσηγὺ
Τίρυνθοσ ναίουσι, καὶ ἀρκαδίης πολυμήλου,
Ἀρχῖοι λιθοθώρηκες κενεὰ πολέμοιο.
Ἡμεῖς δ' ὦ μεγαρεῖς, οὔτε ξίφει, οὔτε τέ ταξι,
Οὔτε λιθοδόκαι, οὔτ' ἐν λόγῳ, οὔτ' ἐν ἀγορῇ.
Κείμην ἀπερέξαιμι. νῦ εἰ μὴ καταφονήσαιμι
αὐθι, λόντως ἄνμοι τὰ πάντα προχωρεῖν. Νῦν
δέ ποθ' ὡσ μῦσ φαντὶ θοώνυχε πύμθα πίσασ.
πολιμία δὲ ὃ, μῦσ γὰ ὁμόμβοσ πίασης. λέγεται δὲ
ὡσὶ τῶν εἰσ ἀνδρεσ πρᾶγμα ἐμπεσόντων, καὶ δυσεξε
λίκτωσ ἀπαλλασσομένων. ὥσ πολεμαρφησιν ὁ πίσ
σησ γὰ ὁμόμβοσ μῦσ ἐνειλιθεὶσ κρατεῖται, καὶ ζῶν τι
μωρεῖται, οὕτω κἀγώ. Ἀταχθὶ εἰσ ἀγυιᾶον. κα
θὰ τάχθ', ἔρχεσθε λιθονότι εἰσ ἀγυιᾶον. Ἀπὸ
κροτάφων. ἀπὸ τῶν μηνίγγων μνόμεθα πάντεσ
φέροντεσ. ἐφεξῆσ κατὰ τάξιν ἐσ τὴν πρώτην
ἔρχοιο λευκαίνων ὁ χρόνοσ. διὸ λέγεται πρεῖν
ὅτι γόνυ χλωρὸν, ἀντὶ τοῦ ἕωσ
ἀκμαίζομεν.

ΣΧΟΛΙΑ ΕΙΣ ΤΟ ΙΔ. ΤΟΥ Θεοκρίτου εἰδύλλιον.

Επιγραφεται δὲ πρὸν εἰδύλλιον, συρακοῦσαι. ἢ ἀδωνιάζουσαι. Προλοιδίζει δὲ, Γοργώ.

Ενδοῖ πραξινόα. Εὐ. γοργὼ φίλα, ὡς χρόνω. ἐν δοῖ. Ενδοῖ, ἀντὶ τοῦ ἔνδον ἐστί. ῥητικὸν ἐπίῤῥημα ὡς δὲ μεταροῖ. πυθοῖ, ἀντιπίπτει δὲ ῥύτρις δὲ οἴκοι. Η γοργὼ δὲ φησὶ πρὸς τὴν θεράπαιναν. ἐνδόν ἐστιν ἡ πραξινόα. πρὸς ἣν ἡ δούλη ὡς χρονίαν λέγει. γοργὼ φίλα ὡς χρόνω. αὐτὶ τοῦ διὰ χρόνου. εἶτα μικρὸν διαστήσασα, ἐπάγει, ἐνδοῖ. ἀντὶ τοῦ ἔνδον ἐστί. Μόλις ὕμμιν ἐσώθην. ἤδη ἐπιπόνως, μόλις πρὸς ὑμᾶς ἐσώθην, ἀπὸ τοῦ ὄχλου καὶ τῶν ἁρμάτων. Παντᾶ κρηπίδες. ἤγουν, πανταχοῦ κεκρηπιδωμένοι ἄνδρες. λέγει δὲ τοὺς ἐν τῇ πόλει στρατιώτας. Αἱ δ' ὁδὸς ἄτρυτος. ἡ δὲ ὁδὸς πολλή. σὺ δὲ ἑκαστοτέρω, ἀντὶ τοῦ, πόῤῥω μοι οἰκεῖς. Ταῦθ' ὁ πάραρος. ἡ πραξινόα ταῦτα φησὶ περὶ τοῦ ἰδίου ἀνδρός. ὅτι μακρὰν ἐμισθώσατο τὴν οἰκίαν. παραρος δὲ, ὁ παρηρτημένος τὴν γνώμην, ὁ ἀνάρμοστος. ὁ ἀχρήσιμος καὶ ματαιος. ἐκ μεταφορᾶς τῶν πρηῤῥόρων ★ ἵππων, οἵτινες τοὺς ζυγῷ πρὴ οὐ χρησιμεύουσιν. ἰλεὸν δὲ λέγουσι δὲ ἐν φωλεὸν ἀπὸ τοῦ ὁρων τὰ ἑρπετὰ ἐν αὐτοῦ εἰλεῖσθαι. φθονερὸν δὲ ἀντὶ τοῦ φιλονεῖκον. Οὐ λέγω ἀπφῦν. οὕτω δὲν πατέρα

καλοῦσιν ἀφ' οὗ ἡς πέφυκεν. λέπτη δὲ τοκοθέσι κῶς, ἥδη δὲ ἀπ' αὐτοῦ τοῦ ἐν πρεσβύτῃ. Ναὶ μὰ τὸν πάνυ καλὸς ἀπφῦς. ναὶ μὰ τὸν θεόν. ναὶ μὰ τὸν κόριον. εὖ γε, τὰς σορακοσίας ταύτῃ ὀμνύναι. Φασὶ γάρ τὸν ἕνα τῆς πτερφόνης τὴν σκελίαν σωρήσασθαι. ἢ πραξινόα ἦ φησὶ ταῦτα τὸν ἄνδρα μεμφομένη. ὁ ἀπφῦς δ' ὃν φησιν ἐκεῖνος ὡς λόγος εἰπεῖν ζισκαιδεκάτην χιτωνίσκην ἀνήρ, πρώην ἐν τῇ πανηγύρει νίζον θέλων ἀπορῆσαι, ἄλλας ἡμῖν ἀντὶ νίζου ἤνεγκεν, ὡς τὸ παλοῦντας ἄλλας ἀντὶ νίζου δισσοκόρους. Χ' ὡ μὲν ταῦτα ἔχει φθόνος. ἢ χθιζὰ τοῖς ὁμοίοις μεμφομένη τὸν οἰκεῖον ἄνδρα φησί. ἢ ὁ ἐμὸς ἀνὴρ δοκεῖ ὡς, ἐπὶ δραχμῶν ἡγόρασε τὰ κάλια πρακόσιων προβάτων. Πέντε πόκας ἐλάβεν ἔχεις, ἄπαν ῥύπος. ἔρριψε τὸ ἔργον. οὐκ ἔρια, ἀλλ' ἔριον τὸ ἔργον. δῆ δ' οἷς ἀνθρωπηθῆναι. κυνάδες δὲ, οἷον κύνεια. ξαχέα. Ἀλλ' ἰδὶ τὸ μὲν ἔχουσιν. β' πεμβόλαιον. β' ἱμάτιον. Καὶ τὰν πρωναξίδαν. β' πέπλον ἢ ἔνδυμα ὅπερ πρῶτον ἐπενδύνυται. εἴρηται δὲ, ἀπὸ τοῦ πρωΐ, ἢ ἐπὶ ἐπαμίλλῳ ἐπιλαμβάνεσθαι, ὡς αἱ μακεδονίστριαι. Τῷ βάμεσι τῷ βασιλῆος ἐς ἀφνειῶ. εἰς τὰ βασίλεια περιθεῖναι τοῦ ἀφνειοῦ ἢ πλουσίου Πτολεμαίου, θεασόμενα ἐν ἀδωνίοις. Ὧν εἶδες χ' ὡς εἶπας. ἀντὶ τοῦ ἃ ὧν εἶπες, ἢ ἃ ὧν ἐθέασω, ἐκ τούτων δικαίως ἂν ἔχοι μὴ θεασαμένῳ. Εὐγόα αἶρε δ' γᾶμα, ἢ πραξι-

νόα

νὰ φησὶ πρὸς τὴν δούλην ἐν ὕπνῳ. ὦ θύνοα, ἄραγε σὺ γάμα, εἰς μέσον θὲς αὐτὸ, θέλει εἰπεῖν, μὴ ἀμελήσῃς εἰς μέσον αὐτὸ θήσεις. Παῦσαι. ὀκῖα θοῖς. ἀντὶ τοῦ εἰπὲ καλῶς εἴτε κακῶς. κλαῦσόν τε, ἰκλεῖς σωτικῶς. παλαιὰ δὲ καταπήχεσ. Τὸ δὲ πῆχυν ἐμπρόσθεν μαλακὸν λέγει δὲ τὴν πυλοῦρον. λέγει δὲ τὴν πυλοῦσαν Ὁμηρός φησι, πύλακα μαρμαρέην. Πόσσω κατέβαρι. ἀφ' ἰσῶ ἤγουν, δι' πόσης ὀξέος σοι κέκοπται ἀπὸ τοῦ ἰσοῦ. ἢ δι' πόσον σοι ἀπὸ τοῦ ἰσοῦ καθαιρέθη ἢ ὅσον ὀξυφάνθη; Πλέον ἀργυρίου καθαροῦ μνᾶς. πλέον ἀντὶ λυσιφησιν, ἢ λυσῖν μνᾶν καθαροῦ ἀργυρίου. Ναὶ καλὸν εἶπας. τοῦτο ἀληθὲς εἶπας λέγει ἡ πραξινόα, ὃν κατὰ γνώμην μοι ὀξυφάνθη. εἶτα ἀντὶ τοῦ ἔφησεν λέγει πρὸς τὴν θεράπαιναν ἢ φησὶ, φέρε μοι σὺ ἀμπίχειον ἢ τὴν θολίαν. ἤγουν σκιάδιον σὺν πέτασιν θυκόσμως ἐπίθυ. ἴσῃ τε δὲ, ἀπὸ τῆς θόλω ἔοικέ τι. οἱ δὲ ἀττικοὶ σκιάδιον, σκίαδιον καλοῦσι. Οὐκ ἄξω τοι τέκνον. ἀντὶ τοῦ ἐρεῖ σὺν λόγῳ πρὸς σὲ παιδίον σὺ κλαῖον. ἢ φησὶν, οὐκ ἄξω σε τέκνον μετ' ἐμοῦ, ὅπι μοιμὼ ἵππος σάκιφ. εἰς κατάπληξιν ὧν ἔλεγεν, ὅθεν ἢ τὰ προσωπεῖα, μορμολύκια ἔλεγον. Πολλάκις ὁ Πτολεμαῖε. σὺν φιλάδελφον λείπει. Ἐκεῖνα θεῶν καλὰ ἔργα, ἐξ ὧν ἐν ἀθανάτοις ὁ τέλων, ἐξ οὗ ὁ πάππος σὺ ἀπεθεώθη ὁ σωτὴρ Πτολεμαῖος, ὃς ἦν πάντης τῶν φιλαδέλφου, σκληῖτη ἢ ἀνδρεία τῶν θλάσπη. πλέρπων,

πλασυρόμενος, ἀγυπιεῖ. ὃ πᾶν. ζωὴ ἡδὺ ἄλλοις σὺ καλοῖς ἔρωσι, μὴ ἄθλ. οὐκέτι δὲ κακοῦργος λυμαίνε τῇ σὺν πλοίοντα, ἀλλὰ πατήσας ἀγυπιεῖ, καὶ πανταχοῦ πλυπείρως παίζοντες κακὰ παίγνια πλαλοπόσμοις ἀγυπιακοῖς. ἀπαλλοὶ δὲ ἀγύπιοι, κεκεστημένοι δέ, καλλιπόσμένοι, ἐθάδεσι πανούργων ἔργων. ἡ δὲ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν κεκενσωμένων χαλκῶν ἡνίκα πορεῦσι, τί γινοίμεθα. ὦ λοικεῖά μοι ζωργώ, τί ἄρα ἡμῖν ἔσαι. θύλακοῦντι δὲ θεασάμενοι τὸν πλεμικοὺς ἵππους πρωτεύοντας. διαχρησεῖ δὲ ἀντὶ τοῦ ἀναλώσει. καὶ φθείρει δὲ ἱππόκομον, ἢ δὲ ἡνίοχον. τοὶ δ' ἔδαν εἰς χῶραν. οἱ λείπποι κεχαρήκασιν εἰς ὃν ἔλεγε τόπον. δὲ λέκαπα συναπείρομαι, ἀντὶ τοῦ ἀνακτῶμαι ἐμαυτὸν ἀπὸ τοῦ παραχῶσ. καὶ δὲ ψυχρὸν ὄθιν. ἤγαγε δὲ μ ψυχροποιόν. ἐξαυλᾶς ὦ μᾶτερ. ἐν ὕσπ γαλφετῇ καὶ, ἀλαυλᾶς ὦ μᾶτερ. ἢ ζωργὼ φησὶ πρὸς γαῦν τινά, λέγε ἡμῖν ὦ μᾶτερ. θύμαρες εἰσελθεῖν. ἢ ἦ, φησί, παραλθητε μὴ εἰσελεύσεσθε εἰς τὴν τοῦ βασιλείου αὐλήν. χρησμὸς ἀπρεσβύτης. ἢ ζωργὼ φησὶν ὅτι, χρησμὸς ἀπροφοιβαζόσα ἢ γραῦς ἀπῆλθε. πάντα γυναῖκες ἴσασι, μὴ ὡς ζεὺς ἠγαπᾶ ἥρην. φησὶν ὅτι τὰ πάντα αἱ γυναῖκες γινώσκουσι, μὴ ὅτι ὁ ζεὺς λαθραῖα τῇ ἥρᾳ βάλλεται. μὴ ὅμηρος. εἰς δύνην φοιτῶντες, φίλας ἐλάθοντο κακῶν. ἀριστοτέλης δέ ἱστορεῖ, ἐν τῷ περὶ ἑρμιόνης ἱερῷ, ἐλάττονα περὶ τοῦ διὸς καὶ ἥρας γάμου. ἰσοφία.

ὃη

ἐν ᾗ δία μυθολογεῖται καλεύειν τὴν Ἥρα μιγνῦναι, ὅτε αὐτὴν ἴδοι χωρισθεῖσαν ἀπὸ τῶν ἄλλων θεῶν. ἐκ λόφου δὲ ἀφανεὶς γενέσθαι, ἢ μὴ ὀφθῆναι ὑπ' αὐτῆς, τὴν ὄψιν μεταβαλὼν εἰς κόκκυγα. ἢ καθίζειν εἰς ὃ μέγα πρῶτον μὲν θρόνον ἐκάλεῖτο, νῦν δὲ κόκκυξ. ὅτι δὲ ἅπασαν πᾶσαν ἐνόν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ. τὴν δὲ Ἥραν πρόσωπον μόνην, ἀπλῶς πρὸς ὄρος. καὶ θεῖναι ἐπ' αὐτὸ ὅπου νῦν ἔστιν ἱερὸν Ἥρας τελείας. ὅτι κόκκυγα ἐργάζονται μὴ πρεπόντως δὲ ἔν χειμῶνα, καταπαῦσαι ἢ καθεῦδῆσαι ἐᾷ τὰ γόνατα αὐτῆς. τὸν δὲ Ἥραν ἰδοῦσαν αὐτὸν, οἰκτεῖραι καὶ περιβαλεῖν τὴν ἀγκάλην. ὃν δὲ δία θύσεως μεταβαλεῖν τὸν ὄψιν καὶ λαβέσθαι τῆς Ἥρας. τὸ δὲ τὴν μίξιν παραμενούσης διὰ τὴν μητέρα, αὐτὸν ὑποχέσαι γυναῖκα τοιαύτην πείσασθαι. ἢ πρὸ ἀρχαίοις δὲ οἱ μέγιστοι τῶν ἐγχωρίων τιμῶσι τὸν θεόν. ὅτι δὲ ἄγαλμα τῆς Ἥρας ἐν τῷ ναῷ καθήμενον ἐν θρόνῳ, τῇ χειρὶ ἔχει σκῆπτρον. καὶ ἐπ' αὐτῷ τῷ σκήπτρῳ, κόκκυξ. λαβὲ καὶ τὸ βύνοα δύτυχίδες. εἰκὸς τὴν δύτυχίαν γεγενῆσθαι ἐν θρόνῳ. καὶ πρὸ ἐχθὲ βύνοα. ἀντὶ τοῦ ἐμπύκου πᾶσ. ὥσε μὴ δύνασθαι τὴν συμφύαν. κεῖσ ὥρασ κόπτα. αὐτὸ τοκαὶ εἰσ ὥρασ καὶ ἐλάει καλάσ ὑπὸ πεισέλων καὶ τιμελούμεθα ἡμῶν. ἀγ' ὦ λελάτυ διαλέγ. ἄγε ὦ λειλαία, διαλέγου καὶ σὺ ὦ θαῤῥῶσι εἰσελθεῖν, ἔπειτα εἰσελθούσησ αὐλὴ φη

&

σὶ καὶ λίσα ἐνδὶ πᾶσα. Τοτὰν νυὸν εἶπ' ἀπκλά
ξαι, ὡς πχοιμίας ὄυσης, ἀπκλείσας τὴν νύμφιν ἐξ
καλῶς πάπ ἐνδρ ἡμῖν ἐχεφησί, διὸ Θ ἡ χρηγὼ ὄυ
πως ἐφάνησεν. ἔειδοι ἢ οἱ Ἀτρυτῶί. ἤχθον, ἱερεῦσί. *
ἔριεῤ χῶί. Ως ἔτυμ' ἔσ' ἀλκαν πι. ωὐτὶ τ, ὡς ἀληθῶς ἔσ' ἦκασι, ἢ
ὡς ζόντα ἀληθῶς συνεφέροντα. Θ οὐκ ἐνυφαντά εἰ
σιν. Ο ξιφίλαρος ἄσωνις, ὁ πλυφίλαρος, ὡσ Θ πᾶ
ὁμέρφ. Λασασίκ ξιφίλαρος. ἢ ὅτι ὑπὸ ξιῶν ἐφιλά
θη. διὸς, ἀφοῤῥήτησ, καὶ ωὸρσιφόνησεν ἄσῃ. Θ παύ
σασθ' ὧ λῦσαν οι. παύσασθ φησὶν ὡ ἐπίπνοι ἀνήνυτα
ἢ ἄπειρα κωτίλλοισα, ἤχθον πολυλογοῦσα. κω
τίλλω γὰρ λέγησι τὴν χελιδῶνα, ὃν δὲ φησί
τις πξεπόμφων Θ ἀγανακτῶν δ τῇ ἀγανάυτῶν
ἀδολεσχίᾳ. διὸ Θ ὡὶ τιμᾷ αὐτὴσ, ὡσ τὰ κατὰ μέ
ρῶ τῶν εἰκόνων ἀνερδυνώσαισ. εἶπε πρὸς ἑαυτὴν δ
σρέφων. Τειγόνδε ἐκκναισεῦντι πλατυάσθισα ἅ
παντα, ἤχθομ λοιβίζουσα πάντα. ἐ γὰρ πλατυάσ
θισα, τοιοῦτόν ἐστιν οἱ ἀπωλείᾳ πλατυσμοῦπ
ἐ ἁπλεονάζοντες. ἐκκναισεῦντι δὲ, ἀντὶ τ ἐξαλέ
γησιν. Κορίνθιαι εἰμὶ ἄνωθεν. κορινθίων δ ἄποικοι
οἱ συρακούσιοι ὡς Θ ὁ δελφῶν. κορίνθιος λέγ
ὁ βελλεροφόντησ. πλοπιννησὶ λαλεύμες. αὖ τὶ τ
κατὰ τὸ πλοπιννησίας. τὴν δ πλοπόννησον ὠκη
σαν οἱ σωζειῆς οἱ Θ ἡρακλείδαι. Μὴ φυῆμελιτῶ
σι, αὐτὶ τ, μηδὲις πέγοιρῶ πξεσφόνη ἄλλθ' ἰ

μῶ

μῶν κύελος. μελιτῶδες δὲ τὴν πρὸς φόνιμα φησὶ καὶ ταῦτ' ἴφασιν ὡς ☉ κόρημ. δηλοῖ δὲ τὰς ἑταίρας αὐδῆ γὰρ ὁ μμιζος, μελίασας λέπαδι. Μή μοι κενεὰν ἀπαμείρῃς μήμοι κενὸν δ' μέζον ἀπηλήσῃς. λ τ' ἀρχίας θυγάτηρ πολυΐδρις. ἀθηλον τὶς ἡ πεπείρια αὐτή. ἔνιοι δὲ ἀρχίας αὐτὴν φασὶν εἶναι θυγατέρα, ὁμώνυμος τῇ μητρί. ἔνιοι δὲ ἐκείνην, συκωνίαν. λέσβοιν' ἀγλαΐην. πολυγόνος πόλις κύπρος ἀπὸ γλαγοῦ τινὸς ἀδώνιδος καὶ ἀφροδίτης. ἰδάλιον δὲ, πόλις κυπρία κύπρος. λίπιναν δὲ ἔρυκα. Ἔρυξ, πόλις σικελίας. ἀπὸ ἔρυκος τοῦ βοιωτοῦ ☉ ἀφροδίτης. Χρυσῷ παίζει ἀφροδίτα. δηλοῦτα δηλοῖ, ὅτι οἱ ἐρῶντες, χρυσῷ πιθανῷ δὲ ἐρωμένους. Μηνὶ λυωδεκάτῳ. πύες δ' ἐλαμάνη φασὶν αὐίεχθαι δ' ἀδωνιν. Ἐπαίηξε βρόμιος καὶ. Βρομίκιλλον δὲ λέγει, τὴν τοῦ σωτῆρος γυναῖκα, μητέρα τοῦ φιλαδέλφου καὶ ἀρσινόης μακαρίτιδος δὲ ἔχει πόλας ἔφηβας ὥρας, ἐπὶ δ' ἔαρ μακάριον. Τὴν δὲ χειμαζομένα. αὐτὶ τοῦ, σοὶ φησὶ χειμαζομένῃ καὶ φιλομήτορι βερενίκης θυγάτηρ ἀρσινόη πᾶσι καλοῖς ἀπαλάμη, ☉ ἐξιοῦτι δ' ἀδωνιν. ἀλιτάλλω φέκ τοῦ ἀστερικοῦ μοβία, καὶ τοῦ ταλάσσω δ' κοπῶ. σημαίνει δὲ ἀναπαύω, καὶ μὴ δηκόρυ τὰ λώνω, ἢ ἀπὸ τοῦ ἀτλῶ δ' ὁρμῶ, ☉ τὸ ἄλλω δ' πλῶ. καὶ σημαίνει δ' αὐξάνω. Τοπ δρυὸς ἄκρα φέρουσι. πάντα φησὶ τὰ ἀκρέα φύλλα, πεπτιθέντος δὲ ἀδώνιδος, ἀπὸ πανηρίας ἰλέας

ὀπωρῶν. εἰώθασι γὰρ ἐν τοῖς ἀσώτοις, πυρροὺς μὴ κεῖσθαι
πείρην ἐν τοῖς πρωτείοις. μὴ θὲς φυλλοθέντας κάτω,
ἀσώτοις προσχωρεύειν. Συρίσω δὲ μύρῳ, χρύσι ἀλά
βαστρα. ἀλαβάστρα, σκεύη μύρων ἔκτικαὶ. πλαθά-
νας δὲ ἐν αἷς ἔπλαττον τοὺς ἄρτους. ἄνθια δὲ τὰ
ἐπάλληλα τῶν ἄρτων. λέγει δὲ τὰ σχήματα. οὐσατ'
ἀπὸ γλυκερῶν μέλιτος. ἀντὶ τοῦ, πλακοῦντες λάφυρα.
χλωραὶ δὲ σκιάδες. ἀντὶ τοῦ χλωραὶ σκιαὶ καὶ κα
λύβαι ἀνάθων ἢ αὐτῶν καρπῶν καταβριθόμενα
πεζόναστιν. οἱ δὲ τεκῶροι. τὰς καλύβας φησὶν ὑπὸ
πέρνατα οἱ ἔρωτες, ὡς οἱ νεοσσοὶ τῶν ἀηδόνων. Ὡ ξε
νος. τὴν λοιπὴν κόσμησιν τὴν βασιλικὴν θαυμά
ζει. λίετώ. ὡς πεποικιλμένων ἀετῶν ἐλεφαντίνων,
καὶ βασταζόντων ὑμεναιμίλλιον. Πορφύρεοι δὲ τά
πητες. ὡς μαλακοὶ τάπητες πεστρωμένων ἐκλί
νη. ἀφροδίτης. διὰ φησὶν ὅτι μιλήτου καὶ σώ
μα ῥᾳδίως μαλακώτερος ὕπνος, δι' ὃ καὶ αὐτὸς
εἰς κάλλος τὰ σώματα πνεῖ. Οὐ κεντεῖ δὲ φίλαμ
ἔτι. δὲ τὸ ἀσώτους ἐπαλλήλους οὐδέπω κέκαρται τὰ
νία ὡς κεντῶσιν, ἀλλ' ἐπιχνοάζει. Ἅλμα δρόσου. ἀν
τὶ τοῦ ἅμα ἡμέρᾳ. τότε γὰρ πίπτει ἡ δρόσος ἐν τῇ γῇ.
Οἱ δὲ νύμφες. ἵνα δὲ τὴν θάλασσαν ἐκφέροντες ὑμᾶς
νιν ἔχουσι πονεῖται αὐτήν. Εἰκαπαίδων. εἰκοσι παί
δων. ἢ τὸ ἀρτίως ἀριθμῶ ἀπεκείσθη. ὡς ὁ σμωί
δης. ὄμμερος ἦ, ἐννεακαίδεκα λέγει. Δδυκαλίωνδν.

Απὶ

ἀντὶ τοῦ δρυκαλίδα. ἀπὸ δρυκαλίωνος θεσσαλοῦ. ὑπὸν δέ φασί λαβεῖν ὁ δρυκαλίων ἢ οἱ λοκροί. δρυκαλίωνα, ἐν κύδνῳ τὸ λοκρίδος ὤκησεν. ἱλαθι νῦν φίλ' ἄδωνι. ἀντὶ τοῦ ἱλάσθητι, κατὰ ἀποκοπήν ὡς εἰκάς.

ΣΧΟΛΙΑ ΕΙΣ ΤΟ 15. ΤΟΥ ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ.

Ἐπιγράφεται δὲ πρὸς εἰδύλλιον, χάριτες. ἢ ἱέρων.

Ἀεὶ θεὸς κούραις μέλει ἀεὶν ἀοιδοῖς, ὑμνεῖν ἀθανάτους. ὑμνεῖν ἀπὸ κλέα ἀνδρῶν. ἡμετέρας χάριτας. τὰ οἰκεῖα πράγματα. σκυζόμεθα γυμνοῖς ποσί. λοιδορούμεθα. δὲ σκύζειν κυρίως δὲ λέοντος, ὅταν δὲ ὠθισκύνιον χαλάσῃ ὀρπηδόμενος. λέγεται δὲ ἡ τῶν ὀφρύων κάθεσις, δὲ σκύνιον. ὅτε δὲ πρεῖ ὁ λέων, ὅταν κοσὶ κυκλωθῇ, δὲ μέλει πολεμεῖν αὐτοῖς. ὅτ' ἀλιθίῳ ὅλον κῆδος. ἄχθος μα τὰν ὁδόν. ἀλοξίαν. πεπλανημένῳ. ἀπὸ τοῦ ἀλᾶσθαι πλανᾶσθαι. ἀποτέρω. ἢ γόνυ κνήμη. πρόσοιμία δὲ δέ, ταπεινότερον ἢ κνήμη τοῦ γόνατος. τίθεται δὲ αὐτὴ, ὡς τῶν ἀμπώτων ἐστὶν, ἢ λεγόντων προπίμπρησιν αὐτὸν τῶν ξένων. οἱ δὲ ταπεινότερον, οὐδὲν πρὸς ἡμᾶς εἰσὶν. ἐνήλακται δὲ ἡ πρόσοιμία, εἰ δὲ χάριτες χωρὶς ὑποθέσεως. ἔθηκε δὲ οὕτως εἰπών,

πρέσβυτέρω κνήμη γόνυος. εἰ ἢ μετὰ τὸ πολλαστολὴς οὐκ ἔνι πλακτῆ. Ἐν αὐτόχοιο δήμοις. αὐτὶ τοῦ ἄγαν πλουσίους. ὡς τε πλοῖς πτέρυγι δοφίνι. ἀλλ' οὐσ' ἐν ἄνυσιν ὁ πλοῦτος αὐτῆ πρὸς τὴν νῦν δόξαν, εἰμὴ τὸ σημαινόμενον ἐμνημόνευσεν. αὐτίοχος ἢ βασιλεὺς συρίας. τὰ ἢ περὶ ἀλευάδων ἐν σμίκρα πάντα αἰνίλφο ἐφωρίων. ὁ ἢ ἀντίοχος, ἔχει κράτιστος ὁ σύεσθος ὑὸς ἦν, ὡς φησι σιμωνίδης. Ἐμεξήκοντα πεντέσαι. Θεόπομπος φησὶ τοὺς πλαλευόντας τῶν ἐλευθέρων, πεντέσας καλεῖσθαι πρὰ θεσσαλοῖς, ὡς πρὰ λακεδαιμονίοις εἵλωτας. Πολλοὶ μὲν σκοπάδαι. ἐκ τούτου πλοῦτον πλαλοῖ. οἱ μὲν σκοπάδαι, κρανώνιοι δ' ἔνθ'. κράνωνα ἢ πόλις θεσσαλίας. ὅθεν σκόπας ὁ κρανώνιος κρέων ρος ἢ ἔχει κρατίας υἱός. ἢ σιμωνίδης ἐν θρήνοις. σκοπάδαι δ' οἱ θεσσαλοί, κρεόντας μὲν ὁ σκόπας. Αοιδὸς ὁ κήτ' ἄμολα φωνέων, ἐν σιμωνίδου φησί. πρόσον ἐκεῖνο τοῖς προφερομένοις ἐνδόξοις ἀνδράσι τῶν θεσσαλῶν, ἐπινίκια ἔγραψε, θρένας. Κύκνον ἔτνω. κύκνον λέγει ἐν τοσειδῶνος ἢ καλήκ', ἐν αἰνησιμένον τὸ ἀχιλλέως. λευκὸς ἦν τὴν χροιὰν ἐκ γενετῆς, ὡσ φησιν ἑλλάνικος. νεὸς θῆλυ αὐδήεν πνοὴ θέκειτο δὴ τὴν χροιάν. ἵσσος δὲ φησιν αὐδήεν, τὴν κεφαλὴν ἔχειν λευκὴν, νεὸς ἢ ταύτησι κλήσεως ἔτυχεν. Οὔπω μῆνας ἄγων ἔκαμ' οὐρανός. οὔπω φησὶν ὁ πᾶς ἐνιαυτὸν ἀγών. ἔτι ἐστὶν πλοῖ

λοι

λοὶ νικηφόροι, πικτῶν χειρῶν ἔχοντες. ἐκ δὲ τῶν ἵππων καὶ τῶν ζοχῶν, ὃν ἱερονίκας φησὶ. ἢ ζοχὸν ἅρμα σὺν τῇδε λέγει. αἴτιον δὲ πολλαὶ ἔσονται μεταβολαί. Ἡλιανὸν φοίνικες ἀπ' ἐλίου σύνοιδα, ὃν καρχηδονίους οἰκοῦντας φησὶ φοίνικας. ὄνυρι δ' ἐπέχων ἐσταλτὸν σὺν συρακουσίοις, ὡς λέπτη ἐπὶ πινδάρῳ. οἱ δὲ φοίνικες, ἄπικοι τυθείων. καὶ πότνι' ἀθάνα κούρη θ' ἁβὺ τᾷ μεγάρι. τὴν δὲ λήμνιαν λέγει καὶ τὴν πρὸς φόνῳ εἰλημένην σὺν τῶν συρακουσίων ἀπύοιον, τὰς συρακούσας. πρόσον κορινθίων ἄποικοι οἱ συρακούσιοι. Παρ' ὕδασι λυσιμελείας. ὡς θουκυδίδης φησὶ, λυσιμελείας λιμὴν ἐν συρακούσαις. Ἐχθροὶ ἐκ νάσοιο. ὃν καρχηδονίους ἐκ σικελίας. Σαρδόνιον κατὰ κῦμα. δι' οὗτος γάρ ἐστιν οἱ εἰς καρχηδόνας πλοῦς ὁ κατὰ τὴν νῆσον σαρδώ. ὃ καλεῖτι σαρδῶν. Σκιπναίου ἠϊωερινόν. ἢ πρὸς τὴν σκίπαν, ἢ πρὸς σὺ κνέφας πετρίπ. κνιν δ' ζῴων ὅτι βραδυκίνητον. Νῆοι δ' νέοιντο. ροῖσιν, αἱ χρησμέναι χῶραι νεωλοιντο πρὸς ὃν πόρον. ροῖσιν, ἀροῖσιοῦν. Νικᾶ τέτριξ πιμελὰς ἐνδείους πφολαμείοσ. νικᾶ ὁ τέτριξ ὃν τὰ ὑπηλῶν κλαδῶν ἀχεῖ καὶ τὰ τὴν μεσημβρίαν, ὃν πιμένας φολασόμενοι. ἐλάσκοντες δ' ὄνυρι ὑπὸ τὴν σκιὰν τὰ θρέμματα ἐν τῇ μεσημβρίᾳ, θηρῶσι ὃν τέτριγας. ὁ δὲ δρυσκόπος, ἀντὶ τοῦ φύλακα. καὶ πόνιος σκυθικοῖο. τὸ λεπομένου ὀξείνου. ἀσφάλτῳ λίθῳ. κρόδορος ἱστορεῖ, ὅτι ἀσφάλτῳ

ἔδησεν ἡ σεμίραμις δ' τεῖχος ἀντὶ πηλοῦ. Εἷς μὲν ἐ
γώ. ὁ ἐγκωμιαζων δηλονότι. Ετεόκλειοι θυγατέρες. ἐ
τεοκλέους θυγατέρας ἔφη τὰς χάριτας, δὲ δ', ἐτεο
κλέα δ' ἐν κηφισοῦ πρῶτον ἀπόθεσαι χαίρισιν ἐν ὀρχο
μενῷ τοῦ μινυείω. Απεχθόμενόν πτε θήβαις. ἀπεχθό
μενον δὲ αὐδ' ἔφη ταῖς θήβαις, δὲ τὰ τεθρυλλημέ
ἐρείνω να τοῦ ὀρείλῳ τοῦ ὀρχομενίω. οὗτος δὲ ἀναιρεθέντος τοῦ
παρὸς αὐτοῦ κλυμένου ὑπὸ θηβαίων, εἷλε τὰς θή
βας, καὶ φόρους ἔταξεν. ἕως οὗ ἡρακλῆς τοῦ δασμοῦ τοὺς
θηβαίους ἀπέλυσε, μαχῇ νικήσας τοὺς ὀρχομενίους.
Ακλυτος μὲν ἐγὼ μίμνοιμίκεν. οὐκ ἂν ἀπέλθοιμι.
καλούμενος δὲ, μετ' ὑμῶν ὦ χάριτες καὶ τῶν μουσῶν,
πρεύσομαι θαρρῶν.

ΣΧΟΛΙΑ ΕΙΣ ΤΟ ΙΖ. ΤΟ Θεοκρίτου εἰδύλλιον.

Τὸ πρὸν εἰδύλλιον εἰς πτολεμαῖον δ' φιλα
δελφον γέγραπται. ἀρατεία δὲ κέχρηται εἰσβολῇ.

Εκ διὸς ἀρχώμεσθα, καὶ εἰς δία λήγετε μοῖσαι.
Αθανάτων δ' ἄριστον, ἐπὴν ἀείδωμεν ἀοιδαῖς,
Ανδρῶν δ' αὖ πτολεμαῖος ἐνὶ πρώτοισι λεγέσθω,
Καὶ πύματος καὶ μέσσος. ὅ δὲ προφερέστατος ἀνδρῶν.
ὁ νοῦς. πᾶν φησὶ ποίημα ὅταν γραφώμεν, ὑμνοῦμεν
δ' δία ἐν πρώτοις, ϛ πυμάτοις, ϛ μέσοις. καὶ πτολε
μαίου δ' μνησθῶμεν ἐν ἀρχῇ, ϛ μέσῳ, ϛ ἐν τέλει τοι
ποιήματος.

πρίμαρος. Ἰδὰν ἐς πολύδενδρον. ὡς περὶ τὴν ἴδην τὴν πολύδενδρον ὑλοτόμος ἐλθὼν, ἔργου πολλοῦ προκειμένου σκοπεῖ πόθεν ἄρξετε, ὅυτω δὴ κἀγὼ ἀπρῶ, πόθεν πρὸς ὕμνον εἰσβάλλω. ἴδας δὲ φασὶ πάντα τὰ ὑψηλὰ ὄρη ἀπὸ τοῦ ἀπ' αὐτοῦ λύνασθε ἰδεῖν πάντα. Λαγίδας Πολεμαῖος. τοῦ Πολεμαίου τοῦ λαγοῦ φησὶν, ὃς ἦν πατὴρ τοῦ φιλαδέλφου. Ὁκα φεσὶν, ἀντὶ τοῦ ὅταν βουλεύσηται. Τῆνον καὶ μακαίρεσσι. Ὃν σωτῆρα φησὶ Πολεμαῖον τοῦ λαγοῦ καθὸ ἐξεώθη ὑπὸ τοῦ ἡμοῦ. Χαίρων υἱωνῶν περιώσιον υἱωνοῖσι. χαίρων ὁ ἡρακλῆς, ἐπὶ τοῖς τῶν ἐγγόνων υἱοῖς καὶ ἀπογόνοις ἀπαθανατισθεῖσιν. ἀπὸ τείνει δὲ ἐν λόγῳ, εἴς τε ἐν μέγαν ἀλέξανδρον, καὶ εἰς ἐν πτολεμαῖον. ἀμφότεροι γὰρ ἦσαν ἀφ' ἡρακλέους. ἐν δὲ ἀμφοῖν, αὐτὶ τοῦ ῥῖς λυσί. τοῦ πτολεμαίου, καὶ τοῦ ἀλεξάνδρου. ὑπωλένιον δὲ τὴν ὑπὸ μασχάλην οὖσαν. Περικλειτὰ βερενίκα. Βερενίκην λέγει τὴν λαγοῦ μὲν θυγατέρα, γυναῖκα δὲ πτολεμαίου τοῦ σωτῆρος. αὕτη ἐν ταῖς σώφοσι γυναιξὶν εὐδηλὸς ἦν. Τῆς μὲν κύπρον ἔχοισα. ἡ ἀφοδίτη φησὶν αὐτὴν εἰς ἐν κόλπον ἀπεμάξαρ τὰς χεῖρας. τουτέστιν ἐπαφόδιον ἐποίησεν αὐτήν. διὸ καὶ ἠγαπᾶρ ὑπὸ τοῦ ἀνδρός. Θαρσήσας, σφετέροισιν ἐπιτρέπει οἶκον ἅπαντα. ζῶν γὰρ ἔτι ὁ σωτὴρ, ἐκοινοπίησε τοῦ φιλαδέλφου τὴν βασιλείαν. τρεῖς δὲ ἐγένοντο πτολεμαῖοι. ὁ λαγρὸς, ἐγέννησε δὲ οὗτος

Θν πολεμαῖον Θν σωτῆρα, ὃς τῆς εἶχε τὴν Βερενίκην γυναῖκα. οὗτος ἦ πάλιν ἐπέννησε πολεμαῖον Θν φιλάδελφον, ὃς ἴις εἶχε γυναῖκα τὴν ἀρσινόην. Σοὶ τί να μεμέλητο. ἦ ἦσθα ἐν ἐπιμελείᾳ Ⓒ φοντίδη ν. Τε ὰς λ' ἀπεδέξασθε ὑμᾶς. λπιμελείσθω. ἰὰς σὰς τιμὰς ἀτένειμας αὐτῇ. κούφας ἦ ἁδδῖ πθέσθω τι μεθίμνας. οὗτ δὲ πιεῖ φησὶν, ἐπεὶ ἡ ἀφοδίτη ἀπεθανατίσασε αὐτὴν, τῶν λοιπῶν μὴ τιμῶν ἐκοινώνησεν. ἀσχλία κυάνοφθ, σὺ λαοφόνον μομφάδια. ἀρτέμιδα εἶπε τὴν Θ μομφάδιος μητέρα φησὶ τὴν ὀλυμπιάδα, καθὰ ἐξ ἄρτους ἦν, ἀφ' ἁς θυγάτηρ. ἦν δὲ ὀνομασικὸς Ⓒ ἀρτέμις καλουμένη. καλυδώνιον δέ φησι τὸν μομφάδην, ὅτι ὁ τοξικὸς ἦν ἐκεῖθεν. Ⓒ καὶ σικόωσ ἀτίταλλε. ὅτι ὁ φιλάδελφος, ἐν κῷ τῇ νήσῳ ἐπενήθη ὑπὸ βερενίκης. Ἀν πυόνασ θυγάτηρ βεβαρημένα ὠδίναισιν. ἡ Θ βερενίκη, θυγάτης ἀντιγόνης Θ καὶ φίλης τοῦ ἀντιπάτρου ἀδελφοῦ ἐσπουδακότος τὴν ἐν δελφοῖς πυθοῖ ξιὸ πωθείων σύνοδον, Ⓒ τὴν αὐτόθι θρωμένην πανήγυριν, ἧ ἦν ἀγῶνα ἦν ἀγόμενον ἢ ἀγωνιζόμενον τὸ σεμνῶνι Ⓒ νόμφαις. Ἐν μιᾷ ὑμῇ, ξιόπην καπαθῆ κολώναν. ξιὸ Θ γὰρ βασιλεὺς Θ κῶ ἀφ' οὗ δ' ἀρωτάειον ὠνόμασαι τ' κυίδου. Ⓒ ἴσον δωθειέεσι νέμων πέρας. ἢ τῶν δωθείων πεντάπολις, λίνδος, ἄλυσθ, ἐάλη τ καμμιρος, κῶσ, κνίδος. ἅπτεται ἦ κοινῇ ὑπὸ τῶν δωσθ θειέων ἀγῶν ἐν ξιόπῃ, νύμφαις, ἀπόλλωνι, πσεμνῶ

νι. κα

νι. καλεῖται δὲ σώειος ὁ ἀγὼν ὡς ἀειστίδης φησί.
σ δὲ ξίοπν, ἀκρωτήειον ζ κνίδ σ, ἀπ ζιόπυ ἅ
βαντες, ὡς ἐν ῥῖς κνίδ ἰσωσων φησίν. Ϲ ἴσον καὶ ξύ
καν. νῆσος οὕτω λεγομένη. ἣν κ λίλλον φασί. τὴν δ
ξύκαναν προσῳκε ζῇ λλῳ πλυκρατης ὁ Ϲαμίων βα
πλεύς. Ϲ οὐλέ τις ἄστεα τόσα βροτῶν ἔχει. ὁμοῦ
π πᾶσαι αἱ πόλις, ξισμύριαι, ζιχίλιαι, ζιακοντα
ζεῖς. τὰ δὲ κτεατίζεται, καρπῶται ἀφύσσ τὰ
ἑαυτῶ. Ϲ μυρμάκων. περὶ τῶν μυρμήκων τῶν με
ταλλευόντων χρυσὸν ἐν ἰνδοῖς. πολοὶ ἱστορήκασι. Μοῦ
νος δὲ πρότερον. οὗτος λὲ μόνος τῶν ἐκ τοῦ λαι θα
νόντων καὶ πρὸ μικροῦ, τῇ μητρὶ Ϲ ζῷ παρίστασι ἐ
κλυσι. αὐτόσ τ' ἰφθίματ' ἄλοχος. Προλεμαίῳ ζῷ
φιλαλέλφῳ ζῷ ὠκὴ πρότερον ἀρσινόη ἡ λυσιμάχ.
ἀφ' ἧς κ' ζῷ παῖδας ἐπέννησεν, πολεμαῖον. καὶ λυσί
μαχον, καὶ βερενίκιν. ἐπιβουλεύσαν λὲ τῷ υἱῷ εὐ
ρών, Ϲ ζῷ αὐτῇ ἀμύνταν κ' χεῦσι ωσον σὺν ῥόδινον ἀ
ζὸν, ῥότασ μὲν ἀνεῖλεν. αὐτὴν λὲ ἐζέπεμψεν εἰσ
κιβοτὸν, ἣ εἰσ τότων τ' θηβαίδασ. κ' τὴν οἰκείαν ἀδελ
φὴν ἀρσινόην ἔγημε. κ' εἰσ πρίσατο αὐτῇ, ζῷ ἐκ ζῷ
πρωτέρας ἀρσινόης γεννηθέντας παῖδας. κ' ζῷ ἀδελφὴ
καὶ γυνὴ αὐτοῦ, ἀπεκτόνθ' ἀπέθανεν.

ΣΧΟΛΙΑ ΕΙΣ ΤΟ ΙΗ. ΤΟΥ Θεοκρίτου εἰδύλλιον.

Ἐπιγράφεται δὲ πρὸν εἰς σύλλιον, ἐλεήμης ἰωὴ θαλάμιος. καὶ ἐν αὐτῷ ζυνὰ εἰλημμαι ἐκ τοῦ πρώτου κωμῳδοῦ ἐλένης ἐπὶ θαλαμίου. τὴ ἐπὶ θαλαμίων, πινὰ μὲν ἄδουσι ἑωθεραι, ἃ λείπεται κατὰ κοιμητικαὶ. ἄζυνα ἕως μέσης νυκτὸς ἄδουσι. πινὰ δὲ ὀρθεια, ἃ δὲ προσαπορεύεται ἐγερτικαὶ. ἐν δὲ ἐπὶ θαλαμίων ἄδουσιν αἱ πρόθυροι πρὸς τὰ θαλάμια, ἵνα τὴ πρόθυρα εἰσερχομένης ὑπὸ τὰ ἀνδρὸς, ἡ φωνὴ μὴ ἀκούηται. λανθάνη δὲ κρυπτομένη δι' τὰ τῶν πρόθυρων φωνῶν. πρώτζα ἦσαν, πρωϊνός. πρὸ τὰ λέουρος. Νεολαία. Νεολαία ἀντὶ τοῦ κυρίως, ὁ ἐκ νέων λαός. Ἐξ ὅλου δὲ λέ, ἀντὶ τὰ ἐκ λακύθου. μόνη δὲ λάϐ λέ μὴ ἑλένης ἀναγράφουται παῖδες, σωσιφάνης ἡ ὅλμος. οἱ δὲ, θρόνιον. θυγατέρου δὲ, μελίτα, ἢ ἐρμιόνη.

Τοῦ σοφωτάτου χαρτοφύλακος τῆ πρώτης Ἰουστινιανῆς καὶ πάσης Βυλπαρείας κύρου, Ἰωάννου τοῦ πλιασίμου, ἐξήγησις εἰς τὴν τῆ Θεοκρίτου σύνταγμα.

Δικαίως ἂν εἴποι, οὐχ ἁπλῶς τὰ τῆ ἀληθείᾳ δοκοῦντα, σύσκληπον γὰρ ἡ ἀλήθεια. τὰ δὲ ἐμοὶ τυγχάνην ἀληθείας ἐπιλημμένα δίχην ὑμετέραν λέγειν ἀξιώσω. εἰ καὶ δὲ τὰ ἐμοὶ δοκοῦντα, μὴ ἀληθείας ἐνδεῆ εἶν. ὁ λὴ τῆ Θεοκρίτου σύνταγμος, ἀνίγματι μὲν ὅμοιον, δηλώσει τε τὴν τῶν μεταλήψεων πύκνωσιν, μὴ δὲ ἀκροθιγῶς τὴ μνημονευθεισῶν ἱστορι

ῶν ἔχε

ὧν ἔχοθι, καὶ δ' ἐλλειπὲς ἡ τοῦ κατάξεως. ὁ ταῦτα μὲν κατὰ τὴν ἀττικὴν συνήθειαν, ἀλλά ἵνα ἐκφύλον πλὴν ἐμπροῦσιν ἀσάφειαν. ἐχθὲς μέν ποι τόνδε δ' ἡμέρην ἡ ταύτης ἀνάπτυξις ὅδε ἐμοὶ δοκεῖ. Σύριγξ οὖν μὲ ἔχεις. ἄλλ' ἦ σε μέγα σοφίσας. Ὁ πρῶτος στίχος, ἀπεκεκομμένως ἰδιώτως ἔχθ' τὴν ἔννοιαν. ἔστι δ' ἐπιγραφὴ τοῦ συριγγος. πρὸς τὴν σύριγγα δὲ αὐτὴν ὁ λόγος, ἀπὸ τοῦ πρώτου λέγοντος, ὡς ἔχεις μοῦ ὄνομα αὐτῇ, σ', σύριγξ. τοῦτ' ἔστιν, σύριγξ μοῦ λαλῶ, κατὰ τὰς λοιπὰς σύριγγας. ἄλλ' ἦ σε αὐτὴ τοῦ πάλαι, οὐ σ' ἀδικῶ, εἶπον ἁρμονικὸν μέρος ἡ σοφίας, ἄγαν μουσικῶς, ἀλλὰ σ' μεγικόν. οὐ δ' ἐμπνέυσι αὐτῇ ἡ σύριγξ, ἵνα ἦ ὡσὰς ἔχῃ, ἀλλὰ μεγαμένη τῷ καλίσω τῶν μέγων ἀκιτυλικῶ. ἢ ἦ ἄλλως. ἄσθ' ἦ σέ, οὐχὶ ἀδύνατη ἐμπνευσις σόμα ὄγος, ἀλλὰ τὰ μέγα τοῦ σοφίας. ἢ γὰρ, αὐτὴ ἡ σοφία σεμνοφασικῶς. εἶτα ἀποτείνει δ' λόγον πρὸς τὴν πινελόπην, τὴν τοῦ ὀδυσσέως ὁμόκοιτον. ἐπεὶ δὲ πανὶ ἀφιέρωσε τὴν σύριγγα, τοῦ πανὸς ἢ μνήμης πινελόπη καλὰ δ' μῦθον, ἐκεῖθεν ἀξιοῖ τὸ λόγου καταξιωθῆ. ἡ φησίν, οὐσενὸς εὐνάτειρα, μακροπολέμοιο δέ, ὦ εὐνάτειρα ὁ σύζυξ τοῦ οὐσενὸς, ἄγαν τοῦ ὀδυσσέως, οὕτω δ' ὀδυσσεὺς κεκλῆσθι προσηνικῶς ὃ, νίκα μ' τὴν ἐκ βοίας ὑποφοβὴν ἀλώμενος, καὶ κύκλωπι πλυφήμῳ ἐνέκρυψεν, ὃν ἡ πεπύφλωκεν. ἢ, οὐσενὸς μνησίφρων εὐνάτειρα, ἵνα μὴ οἰκείως ἔχῃ ὁ λόγος.

πηνελόπην· τὴν μνηστῆρων ὁ πᾶν, ἐξ οὗ θέων εἰ ῥῦμ
αὐτεμιτέων γάμων, καὶ τὰ τὴν μυθώδη πρατείαν πα
ρεὶς. ἑκάστῳ μνῶ τὴν μνηστῆρων, ὥσπερ ἐχνεῖτο τὸν γάμον
ἡ πηνελόπη. ταῖς ἢ ἀληθείαις, οὐδένες γωὴ τέγνε. μή
τηρ ἢ μακροπόλεμος, ἤγουν, τὴ πηλεμάχη. τῆλε τὴ
δ μακρὰν, ἡ μάχη ὁ πόλεμος. ἐκ μῶ τὴ κίρκης, τηλέ
γονος. ἐκ δὲ πηνελόπης ζῳὴ ὀλυσσεῖ γυναῖ τηλέμα
χος. Ⓒ Μάνις ἀντιπάτροιο θοὸν τέκες ἰθυντῆρα, τὴ ἐ
ξῆσι, ὦ πηνελόπη, σὺ τέκες Ⓒ ἐπέννησας τὸν θοὸν καὶ
ταχὺν ἰθυντῆρα τῶ πρεμένα τ' ἀμαλθείας τ' μαίας
ἡ τ' ζοφοῦ τ' νὸς τὸν ἀνιπαλζου, Ⓒ τ' έναντιόθέν
ρος ζῳὴ ἰθύνω παρὶ, ζῳὴ κρόνῳ θηλασή. ἤτουν, τὴν τὰ
να. οὕτω γὰρ φησὶν ἀεῖδῃ πανὶ, τὴν τ' πρεμνίων ἐφο
ρείαν. ἀπ' δ' ἐμόνης τ' ἀμαλθείας, ζῳνεῖν δεῖ ἡ πᾶν
θρέμμα. τινὲς δὲ ἀντιπάζα, ἐκ τ' ἀντὶ πέζας πε
γενῆθῃ φασὶν, ἵν' ἦ, ἀντίπεζος ὁ ζεύς. ἀνθ' οὗ θηλυό
τι πέζα ἐλθὴ ζῳὴ κρόνῳ, ζκρῦνπι τὸν νία βρέφθ' ἕ
ως ὄντα καταπεῖν. ὡς ἢ παλαφάτος ὁ κρόνος, Ⓒ ὡς
λίθον ἀντὶ τ' νὸς κατεπέρκεν ὑπὸ τ' ῥέας ἀπο
τηθεὶς, ἡ ὡς ἐκτεθεὶη ὁ ζεὺς, ἡ ὑπ' ἀμαλθείας αὐ
γὸς μαιβυθείη, δῆλον ἐκ τῶν ἰσοεικῶν, ἡ οὐ δεῖ λεπτο
μερῶς τὰ περὶ αὐτ' ἀκριβάζειν. Ⓒ Οὐχὶ κεράσαν ὄν
πτε θρέψαν ταυροπαλῶν. Ἐπεὶ ἢ οὐκ εἰωνυμικῶς
εἶπε τὸν πᾶνα, ἀλλὰ ἰθυντῆρα τῶν θρεμμάτων, ἦν ἢ
ἡ κομαλτας πρεμέγων ἐπίσημος, ὡς Φιλόθεος ἢ Φι

λόμε

λάμενος, πιεῖτη σχολὴν ἢ φησίν. οὐχὶ δὲν κομᾶν
τὴν λέγω δὲν κόρασαν. τοιοῦτοι, δὲν πρίμενα τῶν κερα
σφόρων ζώων. οὐ γὰρ αὐδὲς ἦν κόρασις, ἄπουν κόρα
σφόρος. οὐν γὰρ ἐθρέψατο μέλισσα, ἣν φησὶ παυσανί
ρα, τὴν ἔχουσαν φαλακρὸν δὲν ταῦρον πατέρα. πνέ
ουσι παῖς μελίσσαις ἀρχὴ σκληρὸς βοείων κριῶν. Ισο
δία. Ισόρκται δὲ περὶ τὰ κομάτα ρύτα ὡς πριμὴν ὢν,
καθ' ἑκάστων παῖς μούσαις ἐκ τῶν θρεμμάτων ἔθυ
ον. ἐφ' ὧν λυχεάνας ὁ σωσότρις αὐτὰ καλέκλεισεν αὐ
δὲν ἐν ξυλίνῃ λαβρακι, μούσαις δὲ ζέλας τὴν αὐτὰ σω
τηρίαν, ἃς ὑστερον ἀπόντως ἐσέβοο. χρόνῳ δὲ ὕστερον
ἀνοίξας τὴν λάρνακα ζῶντάτε δὲν κομάταν εὑρίσκει,
καὶ κηρία μέλιτος, οἷς πεισσώσασα τὴν ζωήν. Ἀλλ'
ἀπέλιπες, οὐ αἴθε πάρος φεύγα τέρμα σάκος. οὐχὶ
δὲν κομάταν ὧν φησι λέγω, ἀλλὰ δὲν σᾶνα ἐν ἀπὸ σοῦ
ἡμῖν ἔλιπες, ἀντὶ τοῦ, οὐ γεννηθέντα σοι, σέσωκας δὲ
μῖν. δὲ δὲ λέγων ὡς καὶ κομάτας σὺν ελόπας υἱὰς, μὴ
καὶ τὰς ἀληθείας ἀνάρμοσαν εἶν σκοπῖν ἄξιον. πνε
λόπι μὲν γὰρ εἰς ἰθάκην. κομάτας δὲ σκελός. καὶ ἡ μὲν, ἐ
σὶ τῆ ἰλιακῶν, ὁ δὲ, ὧν τῆ ξωμαϊκῶν. μεταξὺ δὲ ρῖν τόπριν
καὶ χρόνοιν ρύριν, χάσμα μέσα ἐσκέκτη. οὐ πανὸς αἶ
θαλέφλεπ καὶ ἀνέπλε τὴν φένα καὶ τὴν ψυχὴν, πέρ
μα σάκος. οὐχὶ μεταληπτικῶς γὰρ λίς ἔτις καλυμέ
νη μουμένως ἐστὶ τοῦτο τέρματα τοῦ σάκος, ἀλλ' αὐτὴ
δὲ ἡ τις, ἐστὶν ἡ ἀσπὶς, ἀπὸ μέρους δὲ ὅλου. μᾶλλον δὲ ἀπὸ

μόνης τῆς ἀσπίδος, καὶ πᾶν ὅπλον. ἵν' ἦ ἡ ἔννοια, ὅτι ἔρω
τα εἶχε τῶν ὅπλων. ἤγουν, τὴν πολεμικῶν ἔργων. ἱστό
ρητε δὲ ὁ πάν, συστρατεῦσαι τῷ διονύσῳ περὶ ἰνδοὺς, καὶ
ἔργα ποιῆσαι πολεμικά. δὲ δὲ παῖρος ἤγουν πρότερον,
οὐκ ἐναντιοῦται τῷ λόγῳ. οὐ δὲ ἀεὶ ὁ πὰν περὶ τὰ πο
λεμικὰ ἠσχολῆσθαι ἱστόρηται, ἀλλ' ὅτε ὁ διόνυσος κα
τὰ τῆς ἀσίας ἐστράτευσεν. οὗ ὄνομ' ὅλον δίξων. ἤγουν,
οὗ ὄνομα ὅλον δίζων. τουτέστιν ἐκ δύο ζώων σύνθετον.
τὰ μὲν δὲ κάτω ὁ πὰν τραγος. τὰ δ' ἄνω, ἄνθρωπος.
λαμβάνει δὲ ἐνταῦθα δὲ ὄνομα, ἀντὶ εἴδους τοῦ πανός.
οὐ δὲ δὲ ὄνομα τοῦ πανὸς δίζων, ἀλλὰ δὲ εἶδος. ὃς τᾶς
μέροπος πόθον κούρας πηρυόνας ἄθεν. ὃς ἦθε καὶ ἀνῆπτε
πόθον καὶ ἔρωτα ἕνεκεν τῆς κόρης, ἤγουν τῆς σύριγγος.
οὐ γυναικός τινος ὥσφασι κατὰ μετάληψιν, ἀλλὰ
τοῦ ἐμπνευστοῦ ὀργάνου. κόρην δὲ φησὶ, διὰ δὲ τερπνὸν
καὶ δὲ τῆς ἡδονῆς μαλθακὸν καὶ φιλοτήτων ἐπαγωγόν.
οὗ χάριν καὶ ἐπιφέρει, μέροπος πηρυόνης. τουτέστι, μεμε
σμένης κατὰ τὴν ὄπα. εἰ γὰρ μονόφθογγος, εἴτουν μο
νόφωνος ἦν ἡ σύριγξ, ἦν ἂν ἀνάρμοστος. καὶ μὴ δὲ ψυχὴν
ἀνθρωπίνην καλεῖν οἷά τε. ἡ δὲ ψυχὴ, ἐξ ἁρμονιῶν συνέ
στηκε, καὶ ἐκ μόνον τῶν συγγενῶν ἁρμονιῶν καλεῖσθαι πέ
φυκεν. ἁρμονία δὲ ἐστὶ πολυμιγέων καὶ δίχα φονεόντων
ἕνωσις. δὲ δὲ πηρυόνης, ἀντὶ τοῦ φωνητικῆς, ἀπὸ τοῦ γῆ
ρυς ἡ φωνή. ὑστερόφωνα δὲ ἠχοῦς καὶ θυγατέρας φωνῆς,
ὡς ἄργά μοι περέδραμε. τᾶς ἀνεμώδεος. ἤγουν, τῆς ἐμ

πνευ

πνδυσῆς, ἐμπνδυσὸν δ' ἡ σύριγξ. Ος μοῖ & λιγὺ πᾶ
ξενίος ἐφάνω. ὃς, ἦλθον ὁ ὡς ἂν τῇ μούσῃ τῇ καλλιό
πῃ, μᾶλλον δὲ τῇ μελπομένῃ, & ὡς & σὰ τ' ἐγκω
κοῦ αἰνίττεται ὄνομα ρος. ὧδε ἦ κατεσκεύασε λι
γυκὴ ὀξύφωνον ἕλκος, καὶ σύριγγα κατὰ μετάλη
ψιν. ἡ γὰρ ἡ σύριγξ, οὐ μόνον σ' ἐμπνδυσὸν ὄργανον
σ' πιμηνικὸν σημαίνει, ἀλλὰ ἡ σ' ἀναβερβομένου ἕλ
κος σ' μοῦ δόμηνον. ἀντὶ τοῦ τ' ἑτέρου σημαινομένου
τ' σύριγγος, ἤτουν τ' ὀργάνου, σ' ἕλκος πεῖλήφεν. ὅ
περ ἴδιμετάληψις. ἰοστέφανῳ δ' ἐμούσῃ, ὡς θηλείᾳ
θεᾷ. θηλείας γὰρ πλέκειν στεφάνους σ' λέγειν
μοῦσαν ἰοστέφανον σ' ἦαρ, οὗ μοι δοκεῖ λόγου ἔχεσθαι.
ελκος ἄπελμα τόθοιο πυροσφαίρου. ἔστι δὲ ἡ
σύριγξ, ἄγαλμα. ἦλθον τέρψις ἡ πεξουσμὸς τ' πόθου
τ' ἐγκαρδίου, ὃν πυροσφαῖραν λέγει, ὡς ἐν & πυ
ρὶ & καρδιακῆς θέρμης παρατόμωνον, ἡ ἀναφλε
γόμωνον. εἰσὶ δ' ἔναι δὲ ἄξιον, ὡς ὑποδοχὴν τ' ξιμορροῦσ
τ' τυχῆς, λέγω δὴ λόγου, θυμοῦ & ἐπιθυμίας, ζεῖς
σαμαζικὰς ἀρχὰς κυριωτάτας ἡ φύσις ἐδημιούργη
σεν, ἐγκέφαλον μὲν, εἰς ὑποδοχὴν τ' λογιστικοῦ. καρ
δίαν δὲ, τ' θυμοειδοῦς, ἧπαρ δὲ, τ' ἐπιθυμητικοῦ. ἀρ
χὴ δ' ἐπάλιν αὖτ' ἡ καρδία, διὸ ἡ ἀπαθεστάτη. ῥί
νουσι ἡ ἐγκαρδιόπτωσιν, ὃν πόθον ἐρεῖ, οὐχ ἁμάρτη
τ' δέοντος, ὃν δ' & ἅπαντες ἴσμεν τὴν καρδίαν ἀρχήν.
Ος σβέσιν ἀνορέαν ἰδυδέα. ὃς, ἦλθον ὁ πᾶν, ἔσβεσε

τὴν πρώτην ἀγριωχίαν, ὅτε βλέσσατίγει τὸν λο
νύσσω. ἦν δ' ἰδιοσοδέα, ἤγουν ὁμώνυμον φησὶ τῷ πατρο
φόνου, τῷ πρώσεως δηλαδή. ἀπὸ τῆς πρώσεως, τέρσης, ἐξ
οὗ δὲ τερσῶν γένος. πατροφόνος δὲ ὁ πρώσεις, καθὼς
ἰσοχείλ λυκόφρων. δύο γὰρ παππῶν ἀκρίσιον, μὴ σὺν
κατὰ χρηγόνης ἄθλον ἀπέκτεινε. μὴ ἀφείλῃο, ἀπὸ
κοινοῦ τὴν ἀνορέαν, μὴ τὴν πρώτην ἀλαζονείαν ἀπὸ
τῆς τυρίας. ἤγουν ὁ βύρωπος μεταφυμικῶς, ἐν τῷ
τύρῳ τῷ βύρωπι ὁ ζεὺς ἐμίμη. Τῶ, τόδε τυφλοφό
ρων. ὦ πηνί πανὶ δὲ πᾶμα ὁ κτῆμα τόδε τῶν τυφλο
φόρων, ἤγουν τῶν πριμένων καὶ ἀμείλλιν, ἤγουν
προφόρων, ἢ ἀκκοφέρων. προφόρῳ δὲ μὴ ὁ τυφλο
φόρος, δ' ἐραδὴν μὴ ἐπθυμηδὴν κατὰ συγκοπὴν ὁ πάρις,
ἤγουν ὁ θόκειρος κατὰ μετάλλιν, δὴ δὲ μὴ δὴ περι
αμίδην ἀφεῖναι κεῖναι τὰς ζεῖς θεὰς πρὶν μήλου,
ὁ τ' ἔριδος. ὁ δύναθι καλεῖθι θόκειρον, δέθ' ὁ
νέθηκεν ὁ σμιχίδης, ὁ υἱὸς τοῦ σμιχίδου, εἶτα πρὸς
αὐδὴν δὴν ἀνάνα προσφώνημα. Ὦ ερορβᾶμον σάτας,
ὦ πὰν ερορβᾶμον, ἤγουν ἀπορβᾶμον. ἐκ πρῶην δὲ
ερορὶ κατὰ δὴν παλαιὸν μῦθον. ὅισρε ὁ ἔρως δὲ
νομφάλης τῆς νύκτης μὴ γυναικὸς, τῆς λέτας μὴ λυλῆς.
Τκλοπαπρ τ' ἀπάρς, ἤγουν, ἑρμοῦ τοῦ κλέπτου
υἱέ. κατά τινας γὰρ πάλιν ἑρμοῦ παῖς ὁ πάν. ἀπά
ρς, ἤγουν πλυπαπρ. ἐκ πολλῶν γὰρ μυησήρων πέπλη
ται. λαρνακόγιφε. ἤτουν χηλόπου κατὰ μετάλλιν.

χηλὴν

χηλὸς γὰρ ὁ κιβώτιον, ἢ ἡ λάρναξ. ἡ χηλὴ ὁ ὄνυξ. χάροις ἄδυ, μελίζοις ἐν τῇ σύριγγι τῇ ἔλοπι καὶ τῇ ἀφώνῳ, τῇ ἐλαττωμένῃ δηλαδὴ, ὁπὸς καὶ φωνῆς. αὐτὴν δὲ καθ' ἑαυτὴν ἡ σύριγξ μὴ ἐμπνεομένην πρὸς λίνον, ἄφωνός ἐστι. τῇ κόρῃ πάλιν καθὼς εἶπεν, ὃ δὲ περπνὸν καὶ ἐπαοιδὸν, τῇ καλλιόπῃ, καὶ καλλίστων ἐχούσῃ ὅπα ἐπανεμπνέηται. τῇ νηλεόσφῳ, καὶ ἀθεάτῳ. ἀπὸ τοῦ νηδρηκοῦ μορίου τοῦ λαιμοῦ, βλέπω. ἀθέατον γὰρ ἀπήχημα. ἢ νηλεόσφῳ, τῇ ἀλιθολύτῳ. ἣν ἔγωγε ἀθανάτῳ. ἀπὸ τοῦ νηδρηκοῦ, καὶ τοῦ λεύω δὲ λιθοβολῶ. ὁ λόγος γὰρ οὐ λιθάζεται.

Τέλος τῶν ἐυρισκομένων σχολίων εἰς τὰ Θεοκρίτου εἰδύλλια.

ΙΩΑΧΕΙΜΟΣ.

Ἰστέον ὅτι τῶν βουκολικῶν ποιητῶν γόνασι ζεῖς, Θεόκριτος, καὶ Μόσχος, καὶ Βίων. καὶ ῥητῶν πρωτεύματα δὲ πρὶν ἐπορᾶσθαι περιφερόμενα ἐνύκτα, οὐκ ἐν οἴνῳ τῷ ἔνος, ἀλλὰ τῷ καὶ ἐν τοῖς ἐπιμελεστέροις εἰδυλλίοις εἶναι δοκοῦσι τινὰ οὐ πεποιημένα ὑπὸ τοῦ Θεοκρίτου, ὡς δὲ ἐπικληθῆναι εἰς ἀσωνίαν, ὅπερ ἐστὶν τοῦ

βίωνος φαίμενος, οὐκ ἂν ὡς οἶμαι ἁμάρτοι μακρὸν τοῦ ἀ
ληθοῦς. καὶ εἰς βίωνα τοῦ ὄντι γ' οὐ ἐντεθὲν ὑπὸ
θεοκρίτου εἰς τὸν Μόσχον ὀρθῶς ἂν ἀναφέροιτο. ὡσαύ
τως καὶ ὁ εἰς τοὺς Διοσκούρους ὕμνος ἰωνικώτερος, καὶ ὥ
στε ἁρμόζειν τοῦ θεοκρίτου δοκεῖν. τοὐναντίον δὲ τοῦ
ἐστὶν ἃ ὑπὸ τούτου γεγραμμένα ἀπὸ μόνης ἐπιγρα
φῆς γιγνώσκομεν. οἷον ἡ πρὸς ἀθηναίῳ βερενίκη. ἔστι δὲ
ὥσπερ ἰδίως πρὸς τοῦτ' εἶδος ἔχουσα ἡ τῶν δω
ριέων διάλεκτος οἰκειοτάτη τῶν βουκο
λικῶν. ὥστε δοκεῖν τὸ ἔυρημα λακω
νικὸν γενέσθαι.

SCHOLIA EIVSDEM in Theocritum.

Folio 4. facie 1. uersu penul. ἡ χίμαρος ἰδί
ως ἐνιαυσιαῖα αἴξ.

Fol. 7. fa. 1. uer. 4. ὑπερβολικῶς τοῦτο. οὐδὲ ἐν γρα
φῇ δύναιτον κίνησιν ζωτικὴν εἶναι. ὑπερβολικῶς γοῦν
τὸ ἀκριβὲς τῆς εἰκόνος ἔλεξεν.

Ibi. uersu 16. ὅμοιον τοῦ, σύν δὲ δύ' ἐρχομένω. δι, οἱ
δὲ δύο σκόπελοι, ὁ μὲν οὐρανόν.

Ibi. fa. 2. uersu 1. τυρόεντα ἐνίζησις τῶν δύο φωνηέν
των. τὸ γὰρ τύ, μακρόν.

Ibi. uer. 13. τὸ ἄρχετε βωκολικᾶς ἐνθέμενον, ὥσπερ
πρὸς

πραγραφή ἐστι τῆς ᾠδῆς. δὲ δὲ σχῆμα αὐτοῦ δὴ λέγεται.

Ibi.uer.15. ἂν ἔκλαυσε, τινὲς τὴν λέγουσι ἐν σικελίᾳ μὴ εἶναι λέοντας.

Ibi.uer.21. τὺ νῦν μὲν, αὐτὶ τοῦ σε.

Fol.6.fa.1.uer.20. ὃς ἔφασε τὴν αὐτοῦ ἐν ἄρει ἐνουσίαν, ὡς ὀδυσσ.θ.

Ibi.uer.23. ἔλλειψις τοῦ γνῶναι ἢ κατασχῦναι.

Ibi.fa.2.uer.5. ὅρα ὅπως στάσῃ. οὕτως ἐν χρήσει ἐλλειπτικῇ δὲ ὅπως, ὡς πρὰ πλάτωνι, καὶ ὅπως μὴ ἀπασχυνεῖ.

Fol.8.fa.1.uer.2. τὴν Αγαμήδην λέγει, ἢ τόσα φαρμακα οἶδεν, ὅσα τρέφει εὐρεῖα χθών.

Folio.11.facie 2.uer.23. λίθος διόλου λιθινὴ, ἤγουν σκληρὰ ἢ λευκή. εἰ δὲ λίτρος γράφεται λιπρά.

Fol.12.fa.1.uer.24. τὴν πηρὸ φησὶ. ὀδ. λ.

Fol.17.fa.1.uer.13. ἢ οὐ ἐνίζησις, ὡς δὲ, ἢ οὐκ ἀΐεις.

Fol.22.fa.1.uer.19. δύναται δὲ ὡς πάρος καὶ περὶ τοῦ προτέρου γέλωτος ἐννοηθῆναι. ὁ δὲ γαζᾶς λείπειν φησὶ δὲ ὑπέστη.

Fol.24.fa.1.uer.7. ὡς δὲ μητιέτα ζεὺς.

Ibidem uer.ult. τοῦ μίλωνι.

Fol.36.fa.2.uer.15. δεινοὶ πλέκειν τοι μηχανὰς αἰγύπτιοι.

Fol.39.fa.2.uer.8. ἢ γόνυ κνήμας. κἂν οὕτως, ἐ

νήλλακτι ἡ προιμία.

Fol.45.δοκεῖ οὐκ ἦν θεοκρίτου, ἀλλὰ μόσχου

Fol.46.fa.2.uer.15.κήρυλόν φασί τινες καλεῖσθαι ἀλκύονα ὅταν ἱηράσῃ. ἀριστοτέλης δὲ διήρησεν ἀλκύονα καὶ κήρυλον. οἱ δὲ ἀλκυόνων ἄῤῥενα, κήρυλον καλοῦσι.

Fol.47.fa.2.uersu antep.ἀσκληπιάδην λέγει τὸν ἐπιγραμματογραφόν.

Fol.53.οὐδὲ ἐστὶν δοκεῖ εἶναι θεοκρίτου, ἀλλὰ βίωνος. μνήμη γὰρ πρεῖται τοῦ ἀδώνιδος φιλήματος ἐν τούτῳ ἐπιταφίῳ, τοῦ καὶ πρότερον ἐν τῷ εἰς βίωνα

Variæ lectiones.

Folio 4.fa.2.uersu ult.pro τις, τι

Fol.7.fa.1.uer.18.pro τεύχοισα κεύθοισα

Ibi.uer.19.pro καθίξη, κάθιξεν

Ibi.uersu 24.pro αἰπολικὸν, αἰολικόν

Ibi.fa.2.uer.7.pro μῶσαι μοῖσαι, & uer.8. pro ὅλ' ὦξ, ὅλ' ἄξ. & pro ἅλ' ἁ, ἁλέα

Fol.6.fa.2.uer.3.pro τἄλλα, πάντα

Ibi.uer.11.pro θύμβριλος, δύμβριλος

Fol.8.fa.2.uer.21.pro φλιᾶς, φιλίας.

Fol.9.fa.1.uer.16.pro λιπῦσιν, λιπόντων

Fol.12.fa.1.uer.9.πτιμαξάμενον πλατάγησεν.

Fol.14.fa.1.uer.18.μαίκταν.

Fol.

Fol.16.fa.1. uer.4.τετραϊκις, πολλαϊκις.
Fol.17.fa 1.uer.24.τᾶ κάλπιδι.
Ibi.fa.2.uer.21 pro νύμφαις, μοίσαις
Fol.18.fa.2.uer.14.pro ἠ τάδ', καλόν
Fol.20.fa.1.uer.15.pro τεν, τοι
Fol.21.fa.2 uer.9.pro ὦ τὺ γεραῖρεν, ὅτ' τις ἀεῖδεν.
Ibi.uer.15.ἄειστος
Fol.22.fa.1.uer.15.μολών
Fol.25.fa.2.uer.2.eidyllij ἐφεψάσθω, & sequen
ti uersu pro ὑπὸ, ὑπ'
Fol.27.facie 1.uersu 18.χροϊξείαθ'
Ibi.fa.2.uer.14.σχῆμα, σχοῖμι
Fol.28.fa.1.uer.4.argu.post ἀνεῖ γεγραμμένον le
git Ioa.ὑπὲρ κύκλωπος πρὸς θεόκριτον
Ibi.fa.2.uer.18.ἄειδε τοιαῦτα
Fol.29.fa.1.uer.1 σφιγανωτέρα.
Ibi.uer.21.pro ἀμνοφόρως, μαννοφόρως
Fol.33.fa.2.uer.penult. αὐγαλέοι.
Fol.38.fa.1 uer.ult.ὕπτιον ὄντα.
Ibi.fa.2.uer.ult.κατὰ δὲ ὦν ἦρξε τοῦ ἱέρων
Fol.39.fa.1.in prin.eid.pro αἰεὶ, εἴ τοι
Ibi 4.uersu, pro ἀείδομεν, ἀείδοντι
Ibi.fa.2.uer.6.pro ἄυξεται, οἴσεται
Ibi.uer.13.pro ἅδε, ὧδε
Fol 40.fa.2.uer.11.pro μέγα βουλεύοντος, μεγά

λου βασιλῆος. Ibi. uer. 14. ἀοιδῇ
Fol. 41. fa. 1 uer. 20. pro χαίρετες, θυγατρέσ
Fol. 42. fa 1. uer. 19 pro ἴη, ἴοι
Folio 44 fa 2. uersu 3 pro αἰτεῦ, ἑξεῖσ.
Ibi. uer. 2. eidy. θάλλονθ' ὑακίνθω κοσμόν.
Ibi uer 10. eidyllij, pro λίαν φίλος.
Fo. 45. fa. 2. uer. 8 pro ἀγνοίη, ταῦτ' εἰδῆ
Fol. 50. fa 1 uer 8. pro πίπτεσκε, θαλέθεσκε
Fol 51. fa 1 uer 10 pro νηῶν, γυιῶν.
Fol 54 fa 1. uer 12. pro ἄρη, ἄδη
Fol 63. fa 2. uer 21. pro πόνον, πόθον.
Fol. 65 fa 1 uer 2. pro ἐξόρπαξ, ἐξαίρπαξ'.
Fol 80. fa 1. uer. 18. pro σάκκος, κᾶπος.

FINIS.

THEOCRITI SYRACVSANI EIDYLLIA TRIGINTASEX,

Latino carmine reddita, Helio Eobano Hessо interprete.

Accesserunt recens
THEOCRITI *genus, ac uita.*
De inuentione, ac discrimine Bucolicorum carminum. Item
Singulis Eidyllijs singula argumenta,
A quodam Græcè, Latinèq; eruditо Latinitate donata.

FRANCOFORTI EX
officina Petri Brubacchij.
M. D. LIII.

THEOCRITI SYRACV SANI GENVS AC VITA, à quodam de utraq; literatura bene merito Latinitate donata.

THEOCRITVS Bucolicorum Poëta, Syracusanus fuit genere, patre Simichide, quẽadmodum & ipse affirmat: Eid. 2.

Σιμιχίδα πᾶ δῆ τὺ μεσαμέριον πόδας ἕλκεις. Hoc est: Simichida unde uenis, medio dum Phœbus in axe est?

Sunt tamen, qui id cognominis ei fuisse, q; sima esse facie uideretur, patrem q; habuisse Praxagoram, & matrem Philinam, asserere non dubitant. Cæterùm Philippiadis auditor fuit & Asclepiadis, quorum etiam mentionem facit. Florutt autem sub Ptolemæo, Lagi cognomento: & Bucolico carmine, quum bonæ esset indolis, non paruam sibi gloriam parauit. Vnde secundum aliquos, qui Moschus aliás appellatur, Theocritus uocatus est.

VBI ET QVA RATIONE INuenta Bucolica, eodem interprete.

Bucolica ferunt Lacedæmoni inuenta esse, in q; magno precio habita. Quum enim Persæ instarẽt, ac uniuersam propẽ Græciã metu perturbarent, instituit simul etiam Dianæ Caryatidis festum: ibi tum

uirginibus ob belli tumultum abſcondentibus ſeſe, agricolæ quidã templum ingreſſi ſingularibus quibuſdam cãtilenis Dianã celebrãrunt. Horum igitur cantu neutiquam ingrato exiſtente, inoleuit cõſuetudo iſthæc, ac poſteriori etiã ætati deinde ſeruata eſt. Alij uerõ ad hũc modum in Tyndaride Siciliæ urbe introducta eſſe Bucolica teſtantur: Quũ Oreſtes Dianæ ſimulachrum è Tauris Scythiæ extuliſſet, oraculo admonitus eſt, ut ſeptẽ fluminibus uno ex fonte promanãtibus abluеretur. Itaq; Rhegiũ, qui Italiæ locus eſt, profectus, ſcelus abluit, ſeparatis iſtis, quibus de iam dictum eſt, fluminibus. Demũ uero Tyndaridem Siciliæ peruenit: ubi eius loci incolæ deam proprijs quibuſdam cantilenis collaudãtes, primam conſuetudini inuentionẽ tradiderunt. Vero tamen ſimilius hoc uidetur, quod quidã tradunt: ſeditione quadam apud Syracuſanos orta, ac pleriſq; ciuiũ, ita ut fit, corruptis, Dianam ſedulo effeciſſe, ne quæ reſtabat multitudo, ac indies confluebat magis, ſimili diſcordia periclitaretur, ſed in gratiam redirent potius: unde agricolæ oblatis deæ muneribus, ac hymnis, ruſticisq; poëmatis læti gratantes, conſuetudini locum fecerunt.

DE CARMINVM BVcolicorum diſcrimine.

Nõnihil inter ſe differũt Bucolica, idq; iuxta Poëmatũ inſcriptionẽ. Etenim & capraria ſunt, & paſtoralia,

ſtoralia, & mixta. Inſcriptionē uero ἀπὸ τῶν βοῶν hoc eſt à bobus, uelut præcipuo animāte, ſortiūtur, quapropter etiā Bucolica dicta ſunt oīa. Bucolos. n. πρὰ δ' τὰς βόας ἐλαύνῃν, hoc eſt, ab agēdis bobus nomen habet: ſiue ἀπὸ τῶν τὰς βόας κωλύῃν. ἀπαγελώσας, id eſt, à bobus prohibendis, ne à reliquo armento ſecedant: aut ἀπὸ τῶν βοῦν κομῆν καὶ ἐπιμελεῖσθαι, quod curare boues, ac paſcere in primis ipſorum intereſt: mutatione aūt ſcilicet ρ liquidæ in aliam ſui generis λ. Canere aūt ipſos, paſtores nempe, aiunt, panem claua ſuſpēſum tenentes, ferarum uel pecorum in ſe figuras repræſentantem, ac peram circumferre omnis generis leguminibus refertam: item uinum in caprino utre libationī obuijs diſtribuere, coronamq; circundatā, et ceruina ſibi cornua addita habere, et manu quidem pedū geſtare. Eum quoq; q uicerit, deuicti panem accipere. Et eundem morē Syracuſis etiamnū perdurare. Eos aūt qui uicti fuerint, ad uicinos abire, ſibijpſis nutrimēta colligētes. Exhibere uerò et alia quædam, ludicrū ac riſum habentia, & fauſta ominātes inſuper adijcere: accipe bonā fortunā, accipe ſanitatē, quā à Deo ferimus, quā uocauit iſthæc.

DE BVCOLICORVM inſcriptione.

Eidyllion dicitur, quòd εἶδος, hoc eſt, forma

quædam, ac uelut idea sermonis sit: & diminutiuè εἰδύλλιον, quasi paruum carmen appellatur.

DE POESEOS HVIVS dicendi generibus.

Tres habet omne Poëma dicendi formas. Aut enim est enarratiuum, quod διηγηματικὸν Græci uocant: aut actiuum, quod δραματικὸν, aut mixtum. Omnium uerò harum specierum mixtura quædam est Bucolicum, quasiq; contẽperatum: quapropter & gratiosum in primis, maximè ob mixtam elocutionis uarietatem. Interdum enim enarratiuo constat genere: quandoq; uerò dramatico: nonnunquam autem mixto, hoc est, illorum utroq;, prout occasio tulerit. Cæterùm quatenus fieri potest, id genus Poëmatis rusticorũ mores exprimit: eleganter omnino horridam ipsorum & incultam uiuendi rationem, quam corrigere ob rusticitatem ignorant, delinians. Ab eo autem quod Poëseos nimium grande ac turgidum est, pulchrè sibi cauet.

ERASMI EBNERI EPIGRAMMA.

Dum Siculas capras in Norica pascua ducit
Hessus, ubi Arctoo frigore torpet humus,
Pastorem Siculæ Musæ deducite uestrum,
Custodes teneri uos decet esse gregis.

Esse

Esse alibi poterat forsan clementior aura,
Sed melior nusquam, credite, pastor erat.
Hic uos ingenti studio ueneratur, amatq;,
Donaq; pro meritis annua ferre solet.
Hic quoties uisum est exili ludere auena,
Sicelides Musas per sua rura canit.
At quum non arbusta iuuant, humilesq; myricæ,
Et populus grauius carmen in urbe petit,
Ille tuas laudes & fortia Carole facta,
Gestaq; felici prælia Marte canit.
Tunc inflata sonat grauiores tibia uersus,
Et uerè heroo carmina digna pede.
Sic quondam Aeacides, sic est celebratus Vlysses,
Cuius sunt Priami mœnia capta dolis.
Ergo agite, & uestrum Musæ defendite uatem,
Lasciuumq; illi uos cohibete gregem,
Ne qua incauta suis egressa ab ouilibus erret
Longius, inq; auidos incidat agna lupos.

MAGNIFICO AC ORNATISS.
Viro D. Hieronymo Ebnero, inclytæ ciuitatis
Nurenbergæ Senatori, &c. Domino
suo colendo, Helius Eobanus
Hessus S. D.

HAs tibi Trinacrio ductas è rure capellas
Mittimus, & Latia pascua uersa manu.
Accipe, nec tenuis spernas Ebnere Poëtæ

Quæ tibi de fundo paupere dona damus.
Munera sint quãquam non pauperis ista peculi,
Sunt tamen è patria nuper abacta sua.
Nam quæ uelleribus niueis per plena nitebant
Pascua, dum Siculo rure uagantur, oues,
In Latios campos Romanaq; pascua ductæ
Vellera pro niuea pallida uestæ gerunt.
Non tamen hic tota color est ratione pudendus,
Proxima candori præmia pallor habet.
Et quanquam gregibus color est mutatus, ijdem
Sunt tamen, & uitæ quod fuit antè manet.
Accipe Simichidæ lusus Hieronyme uatis,
Quo uarium quicquam uix magis esse potest.
Pastores, armenta, greges ouiumq; boumq;
Concinit, & uitulos, caprigenumq; pecus.
Nunc teneras, Veneris gratissima regna, puellas:
Dicere me pueros, quos canat ille, pudet.
Nunc ita Cyclopi Nereida scribit amatam,
Vt Venerem nostræ cedere cogat opi.
Heroum celebrat laudes, Heroidas ornat
Carmine, pastorem quod decuisse queat;
Pastor, uenator, messor, piscator, & auceps,
Ntuita, miles, eques, pictor & agricola est.
Et ne quid non sit, quandoq; & Sphynga uidebis
Esse, lyra uarios nunc sociare pedes.
Tam uaria Andino non est sua Musa Maroni,
Materiæ cultor simplicis ille fuit:

Et ta

Et tamen agnoscas hîc magna furta Maronis
Plurima, sed nullo digna pudore legi.
Sume Syracusij pastoria scripta Poëtæ,
Vrbis & ætatis gloria magna tuæ:
Sume, nec insolitos ausus mirare, quòd huius
Te mihi patronum carminis esse uelim.
Nam mihi sollicito uoluenti pectore, cui nam
Hæc Mœcenati scripta tuenda darem,
In primis uisa est uirtus tua tale mereri,
Inde tibi hoc etiam posse placere decus.
Nam quum sis animo morum ciuiliter æquo,
Ausonidos linguæ nec tibi desit honor:
Quum nimis exulibus faueas hoc tempore Musis,
Vnicus & patriæ damna pudenda leues:
Quid mirum si te tantis uirtutibus auctum,
Laudibus æternis musica turba ferat?
Adde q, hæc studijs tam sunt mala tẽpora, ut horũ
Si quos non pudeat, dixeris esse bonos.
Vt sibi non tantum pauci bona scripta dicari,
Aut sua cantari carmine facta petant,
Verùm etiam si fortè dices, aut carmine laudes,
Indigna læsos se ratione putent.
Sed tamen est pestis nostro ista ferenda sub æuo.
Optima uenturis tempora fata dabunt.
Accipe nunc iterum Siculas Ebnere camœnas,
Quæ tibi nos Latio carmine scripta damus.
In quibus haud modico uersata industria nisu

Nostra, nec exiguo pondere pressa fuit.
Hoc quoq; si quæras, uerum, nec turpe fateri est,
Vix opus exactum tertia messis habet.
Non quia non poterat citius prodisse sub auras,
Sed quia sæpe graues interiere moræ.
Nam quia dura fuit uertendi Græca facultas,
Corrupta innumeris, & mutilata locis,
Sæpe animum subijt linquendi cœpta uoluntas:
Ne tamen hoc facerem, qui prohiberet, erat:
Hic Ioachimus erat Camerarius, ille meorum
Et studij consors, & comes ingenij.
Huic bona pars operis debet, quia multa per illū
Reddita uel melius, uel noua facta uides.
Quòd mihi si qua parum sunt explorata, nec omni
Plena modo, ueniam res meruisse potest.
Res ita difficilis, duri res plena laboris,
Res, quam nemo ausus nos prior ante fuit.
Etsi non nimia est ea gloria, credere debes,
Non labor exiguo constitit iste mihi.
Tot mihi brumali uigilatæ sydere noctes,
Tot mihi sub calido sole fuere dies.
Sæpe meis Musis, insanæ abscedite, dixi,
Res odiosa aliquem non habet ista modum.
Plus decuit uestras uos lasciuire per artes:
Externi nouitas carminis unde uenit?
Quæ nunc ignauo malè perditis ocia luxu,
Impendenda horis illa fuere bonis.

At

At tu Noricidæ decus & bona fama senatus,
Conueniens meritis nomen adepte tuis,
Accipe Trimacrio ductas è rure capellas
Clare uir, & magni muneris instar habe.
Sic tibi sint salui, quos ornas solus honores,
Sic superent uitæ tempora longa tuæ,
Sic tuus & patrios adolescat Erasmus in annos,
Et patriæ fiat gloria prima suæ.
Quòd si grata tibi fuerit mea recta uoluntas,
Nullum operæprecium grandius esse uelim.

THEOCRITVS IN suum ipsius librum.

Hæc ego composui, non ille Theocritus, ortu
Chius, at è media plebe Syracusius,
Praxagora genitore satus claraq; Philina,
Externo cecini carmina nulla sono.

ARGVMENTVM PRIMI EIDYLLII.

Hoc Eidyllio Daphnidis interitus ac laus describitur, cuius deinceps quoq; Poëta, ut iuuentis meminit. Priorem tamen huic locum ideo dedit, quia & plus habet gratiæ, & maiore artificio q̃ reliqua compositum est. Siquidem & Pindarus, operis cuiusq; initio personam aliquam illustrem

præponendam admonet. Est autem ipsum quidem carminis genus ἀμοιβαῖον, id est, reciprocum, siue intercalare, ac magna ex parte dramaticum: quippe nullum Poëtæ personæ locum obtinente. Porrò pastor introducitur cũ Thyrside loquẽs αἰπόλος, id est, caprarius, cuius quidem nomen aliud ignoratur: quanquàm non desunt, qui Menalcam aut Comatam intelligunt.

ARGVMENTVM ALIVD.

In hoc Eidyllio colloquuntur inter se Thyrsis opilio, & caprarius, uidelicet Menalcas, aut Comatas: Aepoli enim, siue caprarij nomẽ ignoratur.

THEOCRITI

THEOCRI

TI SYRACVSANI EIDYLLIA, ab Eobano Hesso Latina facta.

EIDYLLION PRIMVM. THYRSIS.

THYRSIS ET AEPOLVS.

AEpole dulcis hîc est uicinæ spiritus auræ, TH.
Dulcis & hæc strepitu fontes prope con-
sita pinus,
Et tu quod dulci modularis carmen auena
Te facit esse loco dignum post Pana secundo.
Quem si cornigero iudex donauerit hirco,
Ipse feres fœtam pulchro è certamine capram.
Quòd si capra magis Pana oblectabit, habebis
Ipse hornam teneramq; enixa à matre capellam:
Et caro non alia est iucundior ullius esu,
Quàm, quæ mulctra recès nõ uenit ad ulla, capellæ.
Thyrsi tuum nostræ carmen iucundius auri, AEP.
Quàm quæ præcipitans alta de rupe suaui
Murmurat unda sono: quòd si pro pignore Musæ
Certantes mereantur ouem, tu pinguibus agnum
Visceribus fultum accipies: quòd si magis illæ
Prætulerint agnum, pecus ipse tenebis ouillum,
Vis age per Nymphas igitur, uis Aepole mecũ TH.

Hîc resîdens tenera tumuli procliuis in herba,
Has humiles subter calamos inflare myricas
Interea pascam has ego te cantante capellas.

AEP. Non licet, & mediũ iam sol conscẽdit ad axẽ,
Tẽpore quo nemus omne silet, nec carmina fas est
Vlla sonare leui calamo, nam Pana ueremur:
Corpora nunc siquidem uenatu fessa quieti
Proïcit, haudquaquam facilis pastoribus ullis,
Semper ut ingenio ferus est, & pronus in iram.
Daphnidis interea nobis cane Thyrsi dolores:
Et quia bucolicæ dudum fastigia musæ
Summa tenes, ulmũ hanc sedeamus subter opacã,
Contra hũc Lampsacij quo sunt simulacra Priapi,
Et posîtæ fontana loco stant numina Nymphæ,
Qua uirides præbent enata sedilia quercus.
Carmina si uerò cantabis, qualia & olim
Cantabas Libycũ contra Chromin, hanc tibi dono
Capram, quæ duplici partu fœcunda quotannis:
Et licet emulso binos alat ubere fœtus,
Bis tamen uberibus mulctram lactentibus implet.
Præterea ex hedera calicem molli atq; suaui
Collutum cera, duplici concinnuter ansa
Munitũ, pulchrum, atq; nouũ, q, adhuc sapit ipsum
Artificem, teretes qui circumfuderit oras,
Extantem foliis hederam, flauo Helichryso
Distinctam, quæ serpit Helix lætissima circum
Effundens croceos rubicundo germine fructus.

Interiore

Interiore sedet mulier formosa labello,
Artifici cælata manu, peploq; uenusto
Reticuloq; nitens exercita, quam prope compti
Tempora nuda uiri, & promisso crine comantes
Certabant lenibus per mutua turgia uerbis:
Sed uerbis, quibus haud animum mouere puellæ.
Illa salax oculis, nunc hunc, nunc aspicit illum
Arridens, aliq; interdum blanditur: at illi
Turgida sollicito torquentes lumina motu
Desudant nimio uanos in amore labores.
Hos iuxta senior scopulo piscator adhæret,
Lataq; festinans in iactum retia pandit,
Iam uetulo refrens iuueniles corpore uires:
Mireris ualidum per membra senilia robur,
Quo facilè attractos pisces in retia cogat:
Tantum illi cano tumuere in corpore uenæ,
Quodq; queat uiridem robur decuisse iuuentam.
Nec procul ante plagas piscantis in æquore cani
Prægrauida expressa est maturis uinea botris,
Quam iuxta sedet, & munitam sepibus altis
Custodit puer: at geminæ per proxima uulpes
Adrepunt loca, maturas hæc palmitis uuas
Prærodit, struit illa dolos, peraq; propinquat,
Haud puerum missura prius quàm munere cassum
Desituat, uacuumq; cibo ad ieiunia cogat.
Ille autem insidijs cupidus captare locustas,
Innectens iunco pulchras contexit aristas,

Huic uni curæ intentus: nec uinea tantum,
Nec pera est animo, quantum quas nectit, aristæ;
Talia digesſit circum cratera magistri
Ingeniosa manus, inter quæ mollis acanthus
Vndiq; complectens pulcherrima pocula, circum
Funditur, agresti præbens miracula turbæ.
Portitor hunc nobis Calydonius attulit olim
Venalem, tanta simam pro merce capellam,
Caseolosq; dedi niuei de munere lactis,
Necdum illi labra admoui, nec pocula, quamuis
Hæc mea sint, tetigi, sed tantum condita seruo
Immaculata quidem, sed quæ tibi prompta, uolēsq;
Detulerim, si fortè canas pro munere carmen.
Quale soles, neq;. n. inuideo tibi. nunc age Thyrsi
Huc ades, haud equidem quæ tu dulcissima cantas
Carmina, ad infernæ duces obliuia Lethes,

TH. Dicite bucolicos mea carmina, dicite cãtus (est,
Aetnigena hic Thyrsis, Siculi uox Thyrsidis hæc
Quæ nemora, aut qui uos saltus habuere puellæ
Naiades, indigno quum Daphnis amore periret?
Pulchra ne uos tenuisse putem Peneia Tempe?
Num iuga Thessalici Phœbo gratissima Pindi?
Nam neq; detinuit placidi uos flumen Anapi,
Non etiam scopuli flamma insuperabilis Aetnæ,
Non sacrum coluisse putem uos Acidis amnem.
Dicite bucolicos mea carmina, dicite cantus.
Illum omnes fleuere feræ, fleuere lupiq;,

Panthere

Pantheræ Thoëſq́;,nec illius impia flentes
Funera ſyluestres ignorauere leones.
Dicite bucolicos mea carmina,dicite cantus.
Omnes hæc placidæq́; boues teneriq́; iuuenci,
Et uituli,& fortes qui ſtant ad flumina tauri,
Daphnidis interitum & crudelia funera lugent.
Dicite bucolicos mea carmina,dicite cantus.
Venit Atlantiades primus de montibus altis,
Et,quis,ait, te Daphni furor conſumit & aufert?
Dicite bucolicos mea carmina,dicite cantus.
Paſtores uenere boum per paſcua cuncti,
Venerunt teneras ſoliti pauiſſe capellas:
Omnes unde amor iſte rogant:tibi uenit & ipſe
Impiger hortorum cuſtos,dixitq́; Priapus:
Daphni miſer,quónam tanto conſumeris æſtu,
Dum memor illa tui circum uemora omnia curſu
Fertur,& egelidos fontes,& nota peragrat
Flumina,& intonſos ſaltus,monteſq́; ſupinos?
Dicite bucolicos mea carmina,dicite cantus,
Solius illa tui cupiens,te ſola requirens.
Tu uero infœlix & iniquo perditus æſtu,
Cui neq́; par,animo quid deficiente laboras?
At qui te dixere boum per rura magiſtrum,
Nunc ſimilem ſterili paſcenti in rupe capellas
Conſpiciunt:nanq́; hic ſalientem ſæpe capellas
Cùm uidet,eſſe uolet ſeſe quem conſpicit hircum,
Et miſer interea limos tabeſcit ocellos.

Dicite bucolicos mea carmina, dicite cantus.
Sic quoq; tu teneras spectans risisse puellas
Internas tacito consumeris igne medullas,
Et tua sollicito liquuntur lumina uisu,
Friuola quòd blando moueant incendia saltu
Te sine, nec sociæ dignentur honore choreæ.
His nihil ille quidem quicquam respondit, at amens
In tam difficili tantum perstabat amore,
Quantum quod reliquæ superabãt tempora uitæ.
Dicite bucolicos mea carmina, dicite cantus.
Venit & ipsa tamen suauissima mater amorum,
Ridens dulce Venus, sed blando subdola uultu
Occuluit tacitum turbato in cõrde dolorem:
Túne, inquit, miserande puer pugnabis amori?
Túne illum domuisse paras? & posse fereris?
An potius tete ille domat? num uincis amorem
Vrgentem infesto tua nunc præcordia telo?
Dicite bucolicos mea carmina, dicite cantus.
Cui Daphnis: Dea sæua Venus, semperq; nocendi
Prodiga, digna odio, Venus iracunda, minaxq;:
Narrat enim Phœbus iamdudum hæc omnia nobis.
Deficit hic uerò Daphnis, ferturq; sub umbras,
Opprobrium miseri crimenq; futurus amoris
Longè apud infernas Plutonia regna paludes.
Dicite bucolicos mea carmina, dicite cantus.
Quin potius pergis, Phrygiã quin pergis in Idã,
Qua Venus, ut perhibẽt, pastorẽ est passa maritũ.

Quin pe

Quin petis Anchisen, quē circum plurima dēsent
Vmbrosum querceta nemus, loca commoda furtis:
Hîc tantum uirgulta uirent humilesq; cyperi,
Dulcisonisq; strepunt apiaria mellea bombis.
Dicite bucolicos mea carmina, dicite cantus.
Est etiam tibi formosus dum pascit Adonis,
Et timidos iaculo lepores configit acuto,
Insequiturq; feras, per deuia lustra uagantes.
Dicite bucolicos mea carmina, dicite cantus.
Quin iterum accedis, Tydidæ cominus arma
Et iactas, Daphnin quia uiceris ipsa relictum.
Verùm age, nūc mecum iniusto certamine pugna.
Dicite bucolicos mea carmina, dicite cantus.
O montana lupi quicunq; hæc lustra tenetis
Thoës, & ô altis habitantes montibus ursi,
Non ego uos ultra per deuia lustra uidebo,
Per nemora hæc Daphnin satis est uixisse, Valete,
Tuq; uale, patrijs Arethusa celebrior undis,
Et fluuij quicunq; sacram sub Thymbridis undā
Influitis, uos extrema nunc uoce saluto.
Dicite bucolicos mea carmina, dicite cantus.
Ille ego sum Daphnis, proprijs qui pascua bobus
Hæc teneo, atq; idem longo iam tempore Daphnis
Hos tauros, atq; has uitulas ad flumina duco.
Dicite bucolicos mea carmina, dicite cantus.
O Pan Pan, seu longa tenes dumeta Lycæi,
Seu tu Mænalias arces, tua regna, frequentas,

Linque Helices altũ q̃ excurrit in æquora montẽ,
Linque Lycaonidæ tandem ſublime ſepulchrum,
Quod magnorum etiam mirentur numina diuũm,
Oppoſitamq̃; ueni Siculæ telluris in oram.
Claudite bucolicos mea carmina, claudite cãtus.
Pan ades, & calamos hos accipe dulce ſonantes,
Compactosq̃; tibi, quos circa labra canentis
Illita complexu conuoluit cera tenaci:
Quandoquidem pereo ſæuo confectus ab æſtu,
Infernasq̃; trahor non digna morte ſub umbras.
Claudite bucolicos mea carmina, claudite cãtus.
Nunc uiolis frondete rubi, floreſcite ſpinæ:
Nunc etiam pulchro Narciſſi in flore comantes
Iuniperiq̃; breues pugnantia fœtibus ædant
Omnia natiuis: ferat hæc pyra mollia pinus:
Nunc timidæ catulos agitent in retia ceruæ,
Stridula uocali philomelæ noctua certet,
Dum perit extinctus crudeli funere Daphnis.
Claudite bucolicos mea carmina, claudite cãtus.
Hæc tunc ille canens, placido ſic fine quieuit.
Quẽ tamẽ aſpiciens Venus ut miſerata iacentẽ eſt,
Erectura fuit, ſed iam fatalia uerſis
Omnia fila retro ceciderunt languida Parcis.
Ille quidem fluuium nautæ tranſiuit auari,
Suſtulit unda uirum Muſis uehementer amatum,
Omnibus & gratum præſtanti pectore nymphis.
Claudite bucolicos mea carmina, claudite cãtus.

Tu nũc trade scyphũ, teneram nunc trade capellã,
Vt Musis de lacte mero libamina ponam
Illius emulsæ: nunc ô mea numina Musæ
Aeternùm saluete, quibus mea fistula debet
Omnia quæ reliquæ superabunt tempora uitæ.
Mellibus Hyblæis totum tibi docte Poëta AEP.
Os fluit, atq; merum spirant tua guttura nectar,
Ipse fauos loqueris, ceu ficu pastus opima,
Quam uel ab Attidibus transmiserit Aegilus oris,
Postquàm ipsas superas arguta uoce cicadas.
Hunc igitur cape Thyrsi scyphũ, quẽ suauia olentẽ
Formosæ lauere suis in fontibus Horæ.
Huc ades ô Cissætha, hanc mulge, huc ite capellæ,
Ne fortè iste salax in uos lasciuiat hircus.

ARGVM. II. EIDYLLII.

Subijcitur hoc Eidyllio mulier Simætha, Delphidis cuiusdam Myndij amore capta, quem pueriliter magno studio ac tolerantia occupatum in palæstra, philtris quibusdã ac medicaminibus amatorijs famulæ Thestylidis opera adiuta pertrahere ad se studet, Lunam atq; Hecaten implorans, ueluti utiles ad amorem adiutrices q; nocturnas deas. Parum aptè uerò Thestylida transtulit Theocritus ex Sophronis poëtæ Mimis.

HAS lauros, hæc mista fer huc age Thestyli philtra
Atq; hæc purpureæ tege pocula uellere la
Excãtare uirum magno mihi amore molestiũ (næ,
Aggredior, quem nunc bis sex desidero soles,
Qui nec utrum uiuã, nec utrum sim mortua nouit,
Nam mea nequaquam iamdudum limina pulsat
Improbus, an ne alibò placidos ille egerit ignes
Inconstans amor, & facili mutabilis aura?
Tim. geti igitur cras fortis adire palæstram
Constitui, ut calido sudantem in puluere uisum
Incusem, quibus ille malis me ludat amantem.
Nunc tamen excantabo uirum, mihi sacra ferenti
Luna fauе, claraq; uelis te in luce uideri,
Sacra tibi taciturna feram, tibi carmina dicam:
O dea, terrestriq; Hecati, quam luce carentem
Busta per & nigro gaudentem sanguine, ad auras
Surgentem patulis catuli timuere sepulchris.
Tu nũc salue Hecate Eumenidũ dea magna potẽtũ,
In finemq; adsiste, nec inferiora paranti
Pharmaca Medeæ ũe, aut flauicomæ Perimedæ,
Aut quibus usa fuit stellati filia Solis.
Iynx redde domũ retrahẽs mihi redde maritũ.
Farra tibi hæc primum sacuo comburimus igni.
Sparge sed infœlix age Thestyli, quis tibi mentem

Euinuit

Eripuit furorẽ an derides improba cuerũm
Sparge simul dicens, hæc spargo Delphidis ossa.
Iynx redde domũ retrahẽs mihi redde maritũ.
Delphis me malus urit, ego hãc in Delphide laurũ.
Atq; ut in igne crepans incenditur illa, nec ulli
Amplius apparent cineres ustæue fauillæ,
Sic uno in cineres abeat caro Delphidis igni.
Iynx redde domũ retrahẽs mihi redde maritũ.
Hæc ut agente dea, flammis mihi cera liqueſcit,
Sic in amore meo liquefiat Delphis: ut autem
Aereus hic Rhombus conuertitur à Venere ipſa,
Ipſe uolutetur ſic ad mea limina Delphis.
Iynx redde domũ retrahẽs mihi redde maritũ.
Furfura nunc tibi ſacrifico, tu Ditis in aula
Confregiſſe adamanta, & ſi quid durius illo eſt,
Magna Diana potes, ſed in urbe latratibus ædunt
Nunc mihi ſigna canes, certè dea uenit, & errant
In triuijs, reſonantq; citis timnitibus æra.
Iynx redde domũ retrahẽs mihi redde maritũ.
Ecce ſilent taciti tranquilla uolumina ponti,
Et nocturna graues poſuerunt flamina uenti.
At non illa tacet, non pectoris illa quieſcit
Intima flamma mei. ſed tota peruror in illo,
Qui me legitima miſeram pro coniuge fecit
Eſſe malam triſtemq; dolore pudoris adempti.
Iynx redde domũ retrahẽs mihi redde maritũ.
Nunc ego ter libo, ter & hæc bona carmina dico,

Siue leuis mulier, seu quis puer accubat illi,
Illius impediant tam crassa obliuia mentem,
Theseа q̃ memorant quondam tenuisse superbum,
Deserto quum pulchrã Ariadnan in orbe reliqt.
Iynx redde domũ retrahẽs mihi redde maritũ.
Nascitur Hippomanes in montibus Arcados oræ
Herba nocens, qua tota armenta mouentur equorũ
In furias, rabidiq; feruntur in auia pulli.
Sic ego te Delphim uideam hæc in tecta reuerti
Correptum furia pingues liquisse palæstras.
Iynx redde domũ retrahẽs mihi redde maritũ.
Perfidus hanc Delphis de chlæna perdidit oram,
Hanc ego nunc uellens duro infero protinus igni,
Heu crudelis amor, quid inhærens ossibus omnem
Sanguinis humorem bibis ut fluuialis irudo?
Iynx redde domũ retrahẽs mihi redde maritũ.
Nunc ego utrosæ tero frigida membra lacertæ,
Pocula cras tibi præsentis missura ueneni.
Verũ age sume uenena hæc Thestyli, et ista subũge
Limina, quæ nunc me retinent ceu restæ ligatam,
Quandoquidem de me nil curat perfidus ille,
Et tacito dic murmure, spargo Delphidis ossa.
Iynx redde domũ retrahẽs mihi redde maritũ.
Nunc certe nunc sola manens, quibus utar amorẽ
Deplorans lachrymis? quæ prima exordia captẽ?
Nostra quis immisit deus hoc in corda uenenum?
Plena canistra ferens Eubuli uenit Anaxò

Filia.

Filia, ad hæc triuiæ nemoris loca sacra Dianæ,
Tempore quo sanè uariarum pulchra ferarum
Pompa parabatur, quas inter sæua Leæna.
Vnde hic durus amor mihi uenerit accipe Luna:
Et me Teucharile nutrix hæc Thressa rogauit,
Hæc uicina meis foribus mulierq; beata,
Vt pompā aspicerē, quam protinus ipsa sequebar,
Infœlix pulchra circundata corpora byssо,
Suspensamq; gerens Clearistæ xystida collo.
Vnde hic durus amor mihi uenerit accipe Luna.
Iam mediam permensa uiam, qua rura Lyconis
Sunt sita, Delphin ego hîc atq; Eudamippon eũtes
Cõspexi simul, his coma flaua æquãs Helichrysum,
Pectora splendidiora fuerunt lumine Lunæ,
Vt qui desererent calidæ graue munus arenæ,
Vnde hic durus amor mihi uenerit accipe Luna?
Vt uidi, ut perij, ut me malus abstulit error,
Vt miseræ mens læsa, ut formæ protinus omnis
Dilapsus uigor effluxit, nec iam amplius ulli
Instabam pompæ, nec tum satis ipsa sciebam,
Quoue domum pacto post illa reuersa fuissem
Curabam, sed enim morbo populabar acuto.
Noctibus ergo decem totis, totidemq; diebus
Decubui, duro recubans moribunda cubili.
Vnde hic durus amor mihi uenerit accipe Luna.
Iam mihi corpus erat pallenti debile thapso
Fallidius, prorsumq; leues cecidere capilli,

Et cutis exanguis nudis uix ossibus hæsit,
Quas ego non scrutabar anus, quas posse putarẽ
Carminibus misero medicamina subdere morbo:
Sed nihil hoc leniora mali contagia sensi.
Interea cursu ceu præpete tempus abibat.
Vnde hic durus amor mihi uenerit accipe Luna.
Protinus hæc famulæ nimiũ quoq; uera loquebar,
Heus agedum duri mea Thestyli quære doloris
Curam aliquam, quia me totam nunc Myndius iste
Possidet, & miseram curis ingentibus urit.
Ad Timageti tu nunc digressa palæstram
Obserua, nam sæpe illic uersatur oberrans.
Vnde hic durus amor mihi uenerit accipe Luna.
Illum ubi conspicies abeuntem, & nota palæstræ
Limina linquentem, tacitè innue, & ista mementa
Dicere, te Simætha uocat, si adducere possis.
Hæc ubi dixissem, citius dicto illa profecta
Adduxit iuuenem formoso corpore Delphim.
Quem simul aspexi uenientem præpete planta,
Vnde hic durus amor mihi uenerit accipe Luna,
Obrigui niue frigidior, similisq; pruinis
Humidus ex tota sudor mihi fronte fluebat,
Iam quoq; lingua stetit, nec tantum uocis habebam,
Quantum chara uocans in somnis filia matrem.
Pallenti similis bullæ iam tota colorem.
Vnde hic durus amor mihi uenerit accipe Luna.
Hic me ille aspiciens, in terram lumine fixo,

In le

In lecto assedit blanda sic uoce profatus:
Præuenisse quidem tu me Simætha uideris,
Hæc in amica uocans tua nunc me limina, tantum,
Quantum ego formosum cursu præuerto Philinn̄.
Vnde hic durus amor mihi uenerit accipe Luna.
Venissem nanq; ipse, per ipsa Cupidinis arma
Tertius, aut quartus uenissem nocte futurus
Ipse tibi qualem non dedigneris amicum,
Inq; sinu placido Bacchi sacra mâla tulissem,
In capite Herculea gestans de fronde coronam
Populeam, cingens uestisset purpura circum.
Vnde hic durus amor mihi uenerit accipe Luna.
Quòd si me admisissetis, laudandum & amicum
Feciss etis opus, quia dicor & ipse probatæ
Et facilis iuuenes inter bonitatis athletas.
Atq; ita concubitúsue tuos, aut oscula saltem
Sumpsissem formosa, aliò si forsan amantem
Me repulissetis: sera si præfixa fuisset,
Lampadas huc adduxissem cunctasq; bipennes.
Vnde hic durus amor mihi uenerit accipe Luna.
Nunc bone qd' Veneri prima hæc ego debeo, postq̄
Tu me quo torrebar ab igne secunda leuasti,
O mulier tua grata uocans ad limina amantem
Semiustum miserè. Nam Vulcano Liparæo
Sæpe superbus amor grauiora incendia miscet.
Vnde hic durus amor mihi uenerit accipe Luna.
Et castas terret furiarum uerbere Nymphas,

Linquentes thalamosq; uiri calidumq; cubile.
Dixerat hactenus ille, ego dudum credula, dextrã
Illius attingens in mollia strata reclino,
Mox calefiebat de corpore corpus, & ora
Feruebant solito uehementius, atq; id agentes
Suauiter alterno confundimus ora susurro.
Et ne chara diu nuger tibi Luna, peractum est
Quod summe placuit, cupidi quod iniuimus ambo.
Hoc desiderium conceptum fouit amorem,
Iurgia nec grauibus contraximus ulla querelis
Amplius, excepto quod heri turbauit amantem.
Venit enim mater nunc in mea tecta Philistæ
Illius illa meæ tibicinis, atq; Melixûs,
Quando hodie auroram rosei traxere iugales
Oceano, cœli ad fastigia prima relicto.
Quæ cum plura mihi, tum Delphida dixit amorẽ
Conuertisse aliò, sed seu puer ille fuisset,
Seu mulier, quam depereat, se scire negabat,
Sed tantum quòd amet, nimioq; offusus amoris
Aestuet ille mero, tandemq; ut abisset, & illi
Dixisset, se uelle fores ornare coronis
Illius, hæc mihi uera hospes uerissima dixit.
Et prius ipse ad nos persæpe uenire solebat,
Nobiscumq; olearia uasa relinquere Delphis.
Hæc est nunc bis sexta dies postquam ille recessit,
Nec rediit, fruitúrne alio securus amore
Oblitus nostri & cui nunc hæc philtra paramus:

Et

Et certum excantare uirum est, si perget, & istis
Amplius afficiet curis, Plutona quæret
Regna, domos pulsans Parcarum & fata subibit:
Talia tamq; potentia pharmaca cistula dirues
Hæc tenet, Assyrio qd habemus ab hospite munus.
At tu nunc ueneranda uale niueaq; quadrigas
Ad mare uerte tuas, duros perferre labores
Sicut constitui, ipsa feram, nunc pulchra colorem
Salue Luna, aliæ saluete & uos mihi stellæ,
Post axem tacitæ subeuntia sydera nocti.

ARGVMENTVM TERtij Eidyllij.

Inscribitur Eidyllion hoc Aepolus, aut Amaryllis, siue Comastes. Introducitur enim quidam petulanter Amaryllida ambiens, non explicato tamen ipsius nomine. Vnde conijcere licebit, procantem illum Battum esse. Nam hunc proximo Eidyllio colloquentem facit Corydoni, & amorem suum, quo Amaryllida deperibat, prodentem. Videntur autē hæc perinde quasi in Italia prope Crotonem Siciliæ urbem acta esse, unde & Amaryllida argumenti materiam fecit. Munera uerò amicæ lasciuus ille procus offert, mala uidelicet & corollas, ut ab ea recipiatur iterum. Atqui illa ne colloquio quidem dignatur ipsum. Itaq; miserè animo affectus fato cō sulere amori constituit. Carmen ipsum quidem las-

ciuum est, ac impotentis animi typum mirè repræsentans. Porrò Tityri nomen alij pastoris esse proprium, alij Satyrum intelligunt. Nec desunt qui poëtam ipsum ita lasciuire arbitrentur, ut quem σμικίδην (Apollonio teste) appellant, eoq; alluisse, quum ait:

ἥρα γέ τοι σιμὸς καταφαίνομαι. Verùm nõ obseruata temporis ratione errare illos Munatius grammaticus affirmat.

THEOCRITI AEPOLVS, VEL Amaryllis, qui & Comastes.

EIDYLLION III.

FOrmosam aggrediar lasciuo Amaryllida cantu,
Dũ ppe pascentes errãt in mõte capellæ, (tu,
Quas bonus impellit mihi Tityrus, heus age nostras,
Chare mihi ante alios, mi Tityre, pasce capellas,
Vicinúq; satis pastas age fontis ad undam.
Hunc Libycum tamen et coleatum, & uellere toto
Albentem, quoniam cornu ferit ille, caueto.
O dilecta Amarylli, quid hoc tibi solus in antro
Deseror, & neq; prospiciens, ut nuper, amantem
Blanda uoce uocas? num nos odisse uoluptas
Est tibi? sed facies laqueo ut mea guttura frangam.
An potius uideor tibi simius esse supinis
Naribus? & prono mea pectora tangere mento?

En ue

En uerò hac tibi mâla decem, tua munera, porto,
Arboribus decerpta illis quibus ipsa iubebas,
Altera cras dabimus: nunc tu tamen aspice, quãtis
Conficiar penitus tristi sub pectore curis.
O utinam stridentis apis miser induer alis:
Protinus inuolitẽ quæ tu colis antra, per herbas,
Quæ te Nympha tegunt hederæ filicisq; comãtis.
Nunc scio quid sit amor, numen graue, scilicet illũ
Nutrijt in syluis mater, sæuæq; leænæ
Præbuerunt mammas, qui me nunc urit, & intra
Viscera flammarum uirus iacit, intima pascens.
O uultu formosa, fero quæ pectore saxum
Tota refers, ô Nympha oculos frontemq; decoris
Nigra supercilijs, age me complectere amantem,
Vt tibi quæ decuit dudum nunc oscula figam.
Vana licet fuerint, suauis tamen ipsa uoluptas
Oscula consequitur, quòd si nihil ipsa moueris,
Quam tibi nunc seruo pulchra de fronde coronã,
Intextum pulchris hederæ de floribus albis
Atq; apij gratum procul effundentis odorem,
In minimas facies propè me conscindere partes?
Hei mihi quid patior? cur tantum dura uocanteiñ
Non audis? nunc ipse meo de corpore uestes
Abijciens maria alta petam, fluctu q; profundos
Insiliam, qua parte leues in gurgite thynnos
Obseruat, positis piscator retibus Olpis.
Tunc siquidem, quum me violentæ iniecero morti,

Plena erit illa tibi dudum ſperata uoluptas,
Iamdudum ſcio, ſæpe quidem me multa rogante,
Num mihi fida fores, num me crudelis amares,
Haud mihi Telephilon percuſſum molle crepabat
In digitis, uerum moriente exaruit herba.
Talia & Agræò quædam ueriſſima dixit,
Quæ cribro diuinat anus, dum tempore meßis
Colligit elapſas ſpicas, quia totus amem te,
Tu uero miſerum ſpernas crudelis amantem.
Nunc tamen hanc paſco bis fœtã albamq; capellã,
Quam ſibi iam toties Mermnonis Erithacis ultro
Filia depoſcit, corpus pulcherrima nigrum:
Et certè feret, & quod tantum quærit, habebit:
Quandoquidem tu me multum ſpe fallis inani,
Et tibi delitiæ ſunt hæc ludibria noſtri.
Sed ſalit en oculus dexter mihi, nunquid adibo,
Aſpiciamq; ſub hac cantans mea carmina pinu,
Reſpiciat ſi fortè meos miſerata dolores?
Nanq; nec eſt, credo, totos adamantina ſenſus,
Et certè Hippomenes Atalantæ captus amore,
Mãla ferens manibus calida decurrit arena:
Quem uirgo interea rapido præuertere curſu
Vt uidit, perijtq;, profundumq; hauſit amorem.
Theſſalica ſed & ipſe gregem deduxit ab Othry
Antiquæ ſub grata Pyli conſepta Melampus,
Ipſaq; tunc iacuit charum complexa Biantem
Quæ mater teneræ formoſa erat Alpheſibœæ.

Per mon

per montes sic nunquid oues dum pascit Adonis
Formosam Venerem flammis pectoribus ussit,
Vsq; adeò ut neq; iam crudeli mortem peremptũ
Desinat iniectis amplecti diua lacertis?
Ipse quidem felix multa mihi parte uidetur
Endymion somno semper durante sepultus.
Nunc etiam inuideo quòd possidet Iasioni
Tantũ Amaryllι bonũ, quantũ nõ ipse prophanus
Credere posse putem, sed me dolor urit, & atro
Conficit igne caput, nec tu mea uulnera curas:
Nec canit ulterius quicquam mea fistula, uerùm
Hic iam crudeli confectus morte iacebo,
Ingluuieq; lupi rabida mea uiscera pascent,
Hoc tua ut oblectes prædulci guttura melle.

ARGVMENTVM QVARTI Eidyllij.

Bucolicum est hoc Eidyllion. Siquidem alterã his inter se ac uicißim colloquuntur Battus capraãrius, & bubulcus Corydõ. Fingit autem Theocrítus Corydonem Aegonis cuiusdam bubulci boues pascentem, quem ait ad Olympiacum certamen à Milone palæstrita deductum, fortem scilicet existentem, ut illic pugnaret: Quæ quidem audiens Battus, boues eius deplorat: quippe malum sortitos pastorem, macicq; confectos: Atq; eadem quoque

apud Crotonem Siciliæ gesta finguntur. Porrò Milo uetustior fuit Theocrito: septima enim Olympiade luctã uicit, quum Theocritus circa centesimam Olympiada floruerit.

THEOCRITI NOMEIS. EIDYLL. IIII.

BATTVS ET CORYDON.

BAT. DIC precor, ô Corydon, cuium pecus? ánne Philondæ?

COR. Non, uerùm Aegonis, pascendum tradidit Aegon.

BAT. Clámne gregẽ totum sero sub uespere mulges?

COR. Non licet, obseruat senior me nempe, q̃ illo
Tempore lactentes summittit ad ubera pullos.

BAT. Ipse autem non apparens quò se abstulit Aegõ?
Quámne petit, cuiúsue abijt regionis in oram?

COR. Hũc Milo hinc abiens abduxit ad Elidis amnẽ.

BAT. Ecquando ille oleo uidit certare peruncto?

COR. Viribus, & pulchra specioso in corpore forma
Amphitryoniadæ dicunt contendere magno.

BAT. Et me mater ait magno Polluce priorem.

COR. Nunc tamẽ ille abiens bis denos extulit agnos,
Nodosúmq; manu portans uictrice ligonem.

Ergo

Ergo lupis etiam Milo persuadeat ipsis BAT.
Vt rabiant, mox in rabiem coniecerit omnes.
Nunc tamẽ hæ illum procul hinc abijsse iuuẽcæ COR.
Testantur mugitibus, absentemq; requirunt.
O miseras, quæsisse malum potuere magistrum. BAT.
Nempe satis miseras, desiderio illius ægræ, COR.
Gramma non carpunt, nec pabula nota requirunt.
Illius ipsa quidem superant uix ossa iuuencæ. BAT.
Nunquid ut æstiuæ rorem sub Sole cicadæ
Aëreum gelidas depascitur illa per herbas?
Non equidẽ, nam sæpe uirentis ad Aesarõ altũ COR.
Grammis in campum duco, atq; è mollibus herbis
Fasciculum obijcio, nunc alto iuncta Latymno
Prata colit, teneraq; salax lasciuit in herba.
Fuluus et hic macer est taurus, popularibus illũ BAT.
Optem Lampriadæ contingere sacra daturis
Fercula Iunoni, populo sine fruge & merti.
Atqui nunc gelido sequitur urcina Malimno COR.
Pascua, & intonsi fruticosa cacumina Physci,
Herbidaq; undosi Neæthi littora seruat,
Pulchra ubi prata nouo pubescunt omnia cultu,
Aegipyrumq; ferunt, & odoriferam Melitæam,
Et dulcem uiridi florentem germine Cnyzam.
Infœlix Aegon, tibi nunc uictoria cordi est BAT.
Improbe: at hæ sterili uaccæ morientur in herba,
Atq; hæc in cariem soluetur fistula, quam nos
Non ita uulgari quondam compegimus arte.

COR. Non, ita nos Musæ bene amẽt, non illa putrescẽs
Annosa tarie: pulchra ad certamina Pi,æ
Nanq; profecturus dono dedit optimus Aegon
Hanc mihi, quòd multa præstarem laude canendi:
Hac ego nunc doctæ decanto carmina Glaucæ,
Hac quicquid Pyrrhus cecinit, claramq; Crotonẽ,
Laudibus & pulchrã celebro ueterẽq; Zacynthũ,
Littoraq; Aeoum protensa Lacinia in Eurum,
Littora quæ iuxta nuper fortißimus Aegon
Bis quater eualuit denos commandere panes,
Solus & ingentem rapuit de monte iuuencum
Aẽrio, traxitq; manu, pedibusq; prehensum
Donum Amarylli tibi tulit, hunc uidere puellæ,
Ingentemq; aliæ clamorem uoce dederunt.
Ille autem ridens, animo lætatus abibat.

BAT. O formosa Amarylli, animæ pars maxima nostræ,
Nulla tui nostrum possunt obliuia pectus
Ne post fata quidem subitæ capere ultima mortis,
Quàm mihi sunt gratæ, mea gaudia sola, capellæ,
Tam dolet illa mihi quæ te mors tristis ademit.
Eheu quàm tristi genio me fata tulerunt.

COR. Batte malis etiam confidere rebus oportet,
Cras meliora dabunt superi fortasse benigni.
Omnibus in rebus uiuis sperare relictum est:
Lumine nam uitæ functis spes nulla medetur.
Nubibus obscuris nunc Iuppiter aëra turbat,
Nunc iterum claro cœlum splendore serenat.

Fido

Fido equidem, sed tu uitulos age reijce ab istis BAT.
Quas auidè carpunt oleis, & germina lædunt,
Huc age cultorum populator perge Leparge.
Huc Cymætha ueni, collẽ pete, nũquid obaudis? COR.
Iam propere ueniam, tibi præmia iusta daturus,
Si minus, inde abeas, retro tamen ecce reserpit.
Si mihi nunc nodosa pedi sint robora duri,
Vt tua multiplici castigem uerbere terga.
Aspice me Corydõ, proh Iuppiter, acta sub imũ BAT.
Spina pedem, duro traiecit uulnere talum.
Ipsa igitur pereat, quã dum sequor ipse iuuencã,
Incauto miserum pede spina offensa momordit.
En tibi, nẽpe ipsa est, quæ te isthac cuspide læsit, COR.
Vnguibus hanc teneo, spina est hæc ipsa profectò.
Quãtus ego uir ab exiguo nũc uulnere uincor. BAT.
Montes ergo petens iterum, ne Batte relinquas COR.
Defendisse pedem nudum quæ posit, alutam:
Plura etenim crescunt spineta in montibus altis.
Et niueo aspalathi uirides in flore comantes.
Dic Corydon, an adhuc senior molit ille puellã, BAT.
Illam palpebras graciles & lumina nigram,
Illam quam nimio quondam malè prurijt æstu?
Nẽpe ita: nanq; superueniens ego nuper anhelũ COR.
Incumbentem operi salebrosi in fornice saxi
Conspexi, & tacito deprehendi furta sub antro.
O ætate hominem tam decrescente salacem, BAT.
Aut tua progenies Satyrorum à gente profecta est,

Aut crura exigui mittunt tua semina Panes.

ARGVM. V. EIDYLLII.

Eidyllion hoc ἀγροικὸν ac Πριμενικὸν inscribitur. Colloquuntur enim inuicem in Italia opilio & caprarius, Estq; magis dramaticum, quum nullum Poëtæ persona locum habeat. Cæterum caprarij nomen Comatas, qui & Eumaræ pastoris Sybaritani pascit capras. Opilionis autem nomen est Lacon, qui Thuriæ Sybaritæ pecora pascit. Habet uerò Comatas puellam adamatam sibi Alcippen nomine, at Lacon Eumeden adolescentem. Ergo de cantandi peritia contendentes, mutuò sese prouocant, ac uictoriæ præmium constituunt: caprarius quidem hircum, agnũ uerò opilio: Morsonemq; carminum iudicem deligunt. Itaq; finito certamine, Morson arbiter caprarium uictorem pronunciat, unde is gloriabundus capellas alloquitur, & hirci in capras impetum inhibere conatur, sacrificium uictoriale Nymphis instruens.

THEOCRITI HODOEporI, Eidyllion V.

LACON ET COMATAS.

ITe procul, fugite hunc furem Lacona capellæ CO.
Pastorem Sybaritanum, nanq; is mihi pellem
Sustulit insidijs hesterna luce caprinam.
Non à fonte meæ fugitis, quẽ nunc tenet, agnæ, LA.
Furatus nostram nuper syrmga Comatas?
Quã syringa mihi memoras, dic serue Sybartæ, CO.
An tibi qua caneres fuit unquam fistula? uerùm
Cur tibi, quum calamo sit fistula facta palustri,
Non satis est misero Corydona lacessere cantu?
Hanc nobis dedit ipse Lycon liberrime, uerùm LA.
Dic mihi quóue ierit, quóue est à parte profectus
Lacon, quando tulit tua uellera pulchra Comatas?
Nanq; nec Eumaras tantum possedit, ut esset
In quo uel placidam posset cepisse quitem
Ille tui dominus gregis, & quæ uellera iactas?
Quod Crocylus dedit ipse mihi uariantib. albũ CO.
Insperſum maculis, Musis quum sacra capellam
Poneret, hoc ubi conspiceres peruerse dolebas,
Nunc lmquis placido spoliatum tegmine pellis.
Non, per arenoso uersantem in littore Pana, LA.
Non ego te placidæ spoliaui tegmine uestis,
Lacon filius ille Calæthidis, aut ego præceps

De rupe insiliam subiectum in Crathidis amnem?

CO. Nõ eqdem, nõ p nymphas sacra stagna colẽtes,
Non ita me seruent ipsæ, uideantq; uocantem,
Non illam tibi subtraxit syringa Comatas.

LA. Si tibi credidero, flammis crudelibus urar
Daphnidis, interea ne detrectaueris hœdum
Ponere, & alternis tecum certabo camœnis.
Ingenium donec consumas omne canendo.

CO. Immundo doctam sus prouocat ore Minerua?
Ecce tamen neq; detrecto, tibi ponitur hœdus.
Verùm age tu pinguem pone, et certabimus, agnũ.

LA. Qua ratione, precor, poterint hæc æqua uideri
Improbe, quí sue pilos pro lana carpserit unquam?
Aut quis, primiparæ quum posit lactea capræ
Vbera, degenerem cupiat mulsisse catellam?

CO. Qui se posse putat uicinum uincere, ut ipse
Argutam stridens contra mala uespa cicadam.
Sed tibi nec posito pro pignore sufficit hœdus,
Ecce bonum, iam nunc certa, tibi ponimus hircũ.

LA. Ne nimium propera, non ureris igne Comata,
Hîc meliora canes oleastrum subter amaram,
Hæc iuxta nemora, irriguis ubi frigida riuis
Vnda fluit, crescuntq; toris in mollibus herbæ,
Vocibus & querulæ uernant in flore locustæ.

CO. Nil equidem propero, quem tu si lumine recto
Conspicere audebis mirabor, eritq; molestum,
Plurima quem docui quondam puerilibus annis,

En

En memor, illius quo serpit gratia facti?
I nunc ergo canum catulos nutri atq; luporum,
Vt quum nutrieris comedant tua uiscera adulti.
Quãdo ego te didici, quæ sit meminisse, magistro, LA.
Seu bona, seu mala, quæ nobis tu plurima iactas,
Inuide sic, minimeq; decens & homuncule praue?
Quando ego pulsabam duro tua terga flagello, CO.
Ipse dolore tenebaris, iuxtaq; capellæ
Balabant, ipsaq; hircus terebrabat adulter.
Sic tua q̃ mea mẽbra profundius ossa tegantur. LA.
Vt mea quo iactas tetigisti terga flagello.
Huc tamen, huc age serpe, ad me concede Comata,
Vltima bucolico fundes hîc carmina uersu.
Nõ ueniã, sunt hîc patulæ bona robora querçus. CO.
Hîc dulces fecere sedilia grata cyperi,
Dulcibus hîc resonant apiaria mellea bombis,
Hîc ubi frigentis fõntes duo grandibus undæ
Erumpunt uenis, densaq; sub arbore cantu
Dulce loquuntur aues uario, nec gratior umbra est
Illius ista loci: sed & hæc mihi proxima pinus
Desuper aërea nucleos è uertice mittit,
Atqui si uenies, depexi in mollibus agni LA.
Pellibus accumbes, somno & plus mollia lanæ
Vellera calcabis, te peius olentibus ipso,
Pellibus hircorum tua pulchra sedilia sternis.
Ipse nouem statuam magnum cratera Camœnis
Lacte redundantem niueo, iuxtaq; reponam

Mox alium prædulci olei liquamine plenum.

CO. Huc tu si uenias teneram lanugine multa
Calcabis filicem, multumq; uirentis odoros
Pulegij flores, substernam demq; pelles
Caprarum bis terq; magis, quibus ipse superbis,
Pellibus agnorum molles, bis quatuor inde
Constituam situlas magno libamina Pani,
Lacte mero plenas, totidem plenos redolenti
Melle scyphos, plenumq; fauorum nectar habentes.

LA. Illinc ergo canas, illinc age carmine certes
Bucolico, pellesq; tuas quercuiq; teneto.
Sed quis erit qui nos dijudicet? huc mihi tandem
O utinam ueniat pastor de monte Lycopas.

CO. Illius haudquaquam indigeo, sed si libet, istum
Non procul hinc conuecta secantē ligna uocemus,
Findendas qui de sylua comportat ericas:
Et certè uir is est, forma est mihi cognita, Morson.

LA. Clamemus. C. qn ipse uoces. L. huc hospes adesto,
Huc ueniens nos certantes audi optime Morson,
Bucolico sit uter præstans in carmine cantor:
Nec mihi tu quicquam ceu gratificeris amico,
Nec tua profuerit censura benignior isti.

CO. Certè per Musas Morson nec tu mihi quicquā
Plus opis adtuleris, nec gratificeris amico,
Grex uerò hic ouium Thurini est, iste Sybartæ,
Hæ sunt Eumaræ quas cernis amice capellas.

LA. De grege nunc isto uerbum te nemo rogauit,

Siue

Siue meum fuerit, siue illud ouile Sybartæ,
Neglecto mihi fine loquacior esse uideris.
Heus bone tu quid ais? siquidē uera oīa narro, CO.
Et neq; glorior, ipse quidem mordacior æquo es.
Eia age si quid habes, uiuum dimitte rogamus LA.
Ad ciues Morsona suos, effare Comata,
Multa es iò Pæan sine pondere uerba loquutus.
Ipsæ me cantore probant plus Daphnide Musæ, CO.
His ego iam tenera mactaui à matre gemellas
Et me Phœbus amat multū, cui nūc mihi pinguis LA.
Pascitur hic aries, dum carnea sacra propinquant.
Hæ geminos pariunt, præter duo corpora, capræ, CO.
Omnes uirgo uidens, inquit, miser ipsēne mulges?
Bis denos Lacon calathos propè mollibus implet LA.
Caseolis, puerumq; impubem in gramine uersat.
Mâlis me Clearista petit, dum forte capellas CO.
Propello, & dulci suaues canit ore susurros.
Et me leuis amat Cratides, facit ille furentem LA.
Obuius, ut tenero mota est coma pendula collo.
Sed neq; conferueris spinas cum flore rosarum, CO.
Qui prope fertilibus sepes nascuntur in hortis.
Sed neq; deciduæ glandes Orimalidas æquant, LA.
Illis nam fragilis testa est, hæ mellicomantes.
Ipse meæ dominæ mittam sua dona palumbum, CO.
Ex hac iumpero capiens, nanq; insidet illi.
In chlænam Cratidi uellus dabo molle parādam, LA.
Huic simul abstulero pecudi nigrantia terga.

CO. Hinc discedite ab hoc oleastro, huc ite capellæ,
Pascite ad accliuem tumulum facilesq; myricas.
LA. Nūq̄d abis? quercū fuge Conare, pge Cynætha,
Pascite ad has partes orientis ut ille Phalerus.
CO. Est ingens crater, situla est cyparissina nobis,
Praxiteles fecit, nostræ hæc dabo dona puellæ.
LA. Est mihi fida ouium custos canis, atq; luporum
Deuictrix, puer hac agitabit lustra ferarum.
CO. Quæ mea rorilegæ transitis septa locustæ,
Ne mihi maturas corrodite morsibus uuas.
LA. Vos ô uocales ut ego hunc irrito cicadæ,
Sic uos nunc calamos cantu irritate legentes.
CO. Odi caudatas uulpes, quæ cuncta Myconis
Semper oberrantes populantur uespere sero.
LA. Ipse malos odi scarabeos, nanq; Philondæ
Arrodunt ficus, uentoq; ferente recedunt.
CO. Nū memor es, quo te pulsarim uerbere? ridēs
Lene mouebaris, quercumq; hanc ipse tenebas.
LA. Haud equidē memini, sed quo te uerbere uinctū
Contudit Eumaras, hoc nempe Comata recordor.
CO. Sentisne ô Morson? hic atra bile mouetur.
Squillas à uetulæ uadens mox uelle sepulchro.
LA. Ipse quoq; his uerbis quēdā nūc uellico Morson.
Insōde nunc rapidū cyclaminū in Alēta profectus.
CO. Himera lacte fluat, non unda, tuo quoq; Crathi
Vino omnis rubeas, fructum Sia mollia portent.
LA. Melle fluas Sybariti mihi, quo mane puella

Vrceolos

Vrceolos urnasq; fauis, non flumine tingat.
Aegilon & cytisum carpunt, mea cura, capellæ, CO.
Lentiscumq; terunt per mollia fraga iacentes.
At nostris ouibus Melitææ pascitur herba, LA.
Et multæ florent hederæ ceu texta rosarum.
Nõ amo ego Alcippẽ, quoniã dedit oscula nulla, CO.
Quando dedi placidũ, sed uellicat aure, palũbum.
Verũ ego amo Eumedẽ, cui quũ syringa sonorã LA.
Porrigerem, cupido dedit oscula multa uicissim.
Non fis luscinię picas contendere contra, CO.
Nec cygnis epopas, sed tu mala iurgia quæris.
Hunc igitur iubeo à cantu cessare Comata, MOR.
Hanc tibi contribuens agnã, quã munera Nymphis
Quando feres mactans, mactatæ mittere partem
Morsoni cures sapidæ de munere carnis.
Transmittã per Pana, fremat nunc uocibus ois CO.
Hircorum grex, ecce autem ridebimus ipsi
Pastorem Lacona, quòd hoc certamine tandem
Carminibus nostris quæsitus cesserit agnus.
Nunc ego sublimi contingam uertice cœlum.
Cornigeræ nunc ergo meæ sperate capellæ,
Cras ego uos omnes Sybaritidos amne lauabo
Rupis: at ô si quam conscenderis albe capellam
Qui cornu petis, ante feram q̃ munera Nymphis,
Hunc agnum plagis onerabere, sed salit illam
Ecce iterum. quòd si non te nunc improbe multis
Fustibus accipiam misere, nihil ipse recuso

Demens pro cantore Melanthius esse Comatâ.

ARGVM. VI. EIDYL.

Damœtas & Daphnis meßis tempore circa mẽridiem in unum locum pecora cogunt, & alternis materiã de Cyclope canũt. Inter quos Daphnis ex ordio cantilenæ sumpto, ueluti Cyclopem alloquitur, ex cuius persona, Polyphemi scilicet, Damœtas respondet. Res in Sicilia gesta. Disputat autem Poëta cum Arato, cuius etiam in Thalysijs meminit, & alibi.

Ὤρατος δ' ὁ τὰ πάντα φιλαίτατος ἀνέρι τήνῳ.

Et iterum:

Μηκέτι τοι φουρῶμες ἐνθὶ προθύροισιν Ἄρατε.

Potest autem Aratus is esse Poëta, cuius etiam num Phænomena extant.

THEOCRITI BVCOLIASTAE.

Damœtas & Daphnis.

EIDYL. VI.

PAstores duo Damœtas & Daphnis Aratè
Cõpulerant armẽta simul, iuuenilibus ambo
Florentes annis, tenera hic lanugine rufus,
Ille genas primo uestitus flore iuuentæ.

Iamq;

Iamq; dies medias æstiua reduxerat horas,
Consedere alacrem iucundi fontis ad undam,
Instructi pariles in mutua carmina auenas.
Primus ab hoc orsus sic cœpit carmine Daphnis,
En tua contectis attingit ouilia pomis, DAP.
Difficilem Galatea uocans Polypheme in amore,
Quisquis agit teneras per frondea lustra capellas,
Nec tamē interea hāc miser, heu miser aspicis, atq;
Dulce sedens tremula modularis arundine carmē.
Rursus at illa canem crebro diuerberat ictu,
Quæ te pascentem sequitur, custodiet ipsas
Quas tu pascis oues, sed n. latrat ipsa propinquū
In mare prospectans, & reddit imaginis umbram
Illius extrema currentis in æquoris ora,
Fluctibus unda tumēs paulatim lenibus, at tu
Prospice, ne frendens in eburnea crura puellæ
Irruat assueta maris egredientis ab unda,
Dilanietq; cutis pulchrum & sine labe colorem.
Nunc tamen illa in te sic deliciatur, ut olim
Spina comis, quum pulchra nouis incanduit æstas
Solibus, & cupidum fugiens te spernit amantem,
Auersum petit & fugientem sæpe moratur,
Eq; sacra lapidem tabula mouet, ultimaq; audet
Omnia moliri, sed scilicet ô Polypheme,
Quæ minimè sunt pulchra, ea pulchra uidētur amo
Reddidit huic suaui Damœtas talia cantu. (ri.
Vidi equidem nostro quum poma iniecit ouili, DAM.

Et neq; me latuit, per Pana, per hunc tibi iurō
Vnū in fronte oculū, q nunc uidet omnia, deinceps
Omnia uisurus, nam quæ mihi peßima dicit
Telemus, illa domum uates ferat omnia secum,
Conseruetq;, suis ueniant ut talia natis.
Sed tamen hāc etiam stimulis ago, nanq; nec ipsam
Aspicio, atq; aliam fingo mihi adesse puellam.
Hoc ubi fama illi leuis attulit, ardet, & amens
Quàm furit, ô Pæan, quantum tabescit ab imo
Aequore prospectans, oculosq; ad ouilia flectens,
Lustrat & assuetis secreta cubilibus antra.
Ergo canem reuocans hanc allatrare uetabam:
Nanq; illi, toto quum pectore nuper amarem,
Blanda fuit, rostrumq; sinus immersit in altos,
Allusitq; meæ canis officiosa puellæ.
Hæc igitur quum me facientem sæpe uidebit,
Forsitan illa preces & uerba rogantia mittet.
Sed frustra, nanq; ipse fores & lumina claudam,
Donec se nostro iurârit amore teneri,
Straturamq; mei iucunda cubilia lecti,
Hîc breuis æquoreo qua tunditur insula fluctu.
Et neq; deformis tam sum quàm dicor: in unda
Nuper enim uidi ipse meos è littore uultus.
Quum nulli flarent tranquilla per æquora uenti:
Formosæq; genæ fuerant, formosus & ipse
Vnicus hic oculus, me iudice, deinde uenusti
Et nitei Pario certabant marmore dentes.

Tunc egō

Tunc ego ne caperer propriæ sub imagine formæ,
Ter secreta sinus tetigi sputamine nostri:
Sicut anus docuit nos ista Cotyttaris olim,
Quæ clari cecinit messoribus Hippocoontis.
Talia Damœtas ubi concinuisset, ad ipsum
Conuersus Daphnin libauit ut oscula, utrinq;,
Vocales calamos hic, ille syringa, dederunt.
Vt uerò modulis cecinerunt suauibus ambo,
Damœtas calamis, syringa Daphnis acuta,
Armenta in molli saltabant protinus herba:
Tam pulchro tamen hoc neuter certamine uicit,
Musarum arte pares, muicti nanq; fuerunt.

ARGVMENTVM SEPTIMI Eidyllij.

Titulus Eidyllij huius est Thalysia, res in Coo insula acta: eò enim peregrè profectus Theocritus, quum ad Ptolemæum regem concessisset Alexandriam à Phrasidemo & Antigene Lycopei filijs in amicitiam receptus est, uocatusq; in agrum ab ijsdem ad Thalysia Cereris post importatos fructus festa, cum Eucrito & Amynta unà proficiscitur. Enumerat igitur quomodo in itinere fortè fortuna inciderit in Lycidem Cydoniesem ex Creta, quidq; inter se mutuo de suis scilicet amoribus cõtulerint. Siquidem Lycidas pueri cuiusdam Mytile

næi amore tenebatur, Ageanactis nomine, nec mi
nus Myrtoa deperibat Theocritus: tandem hic à
Lycida pedum dono accipit, quod λαγῳ-
βόλον Poëta uocat: sicq; demum
à se discedunt inuicem.

THEOCRITI THALYSIA, uel Hodœporicon uernum.

EIDYLLION VII.

TEmpus erat, curis quũ nuper et urbe relicta
Tecta petebamus uicino proxima Alenti
Eucritus, et mecũ qui tertius ibat Amyntas,
Annua quum Cereri Phrasidemus sacra pararet,
Et simul Antigenes, fratres duo, patre Lycopeo,
Et genere illustres, & ab ipsis deniq;, si quid
Res habet ista boni, Clytia & Chalconte profecti,
Ipso qui sontem Burrimam euexit ab imo
Difficili enixus fastigia ad ista labore:
Quem iuxta teneræ assuetæq; paludibus alni,
Atq; ulmi graciles sõlijs ceu crine comantes
Formosum nemus intẽxunt frigentibus umbris.
Necdum fortẽ uiam mediam perfecimus, & nec
Apparebat adhuc Brasilæ sublime sepulchrum,
Ecce uirum nacti conuenimus inter eundum,
Quem Musæ docuere, Cydon dedit inclyta mater,

Nomen

Nomen erat Lycidæ: patrio de morte solebat
Pascere scandentes semper iuga summa capellas,
Quem nemo inspiciens queat ignorasse, quòd esset
Omnia pascenti similis. nam corpora totus
Tectus erat rufis villosi pellibus hirci,
Prima nouo dicas redolere coagula lactis,
Pectora sed ueteri districtus fortia peplo,
Costarum latam subduxit ad imima zonam.
At grauis in dextra nodosæ robur oliuæ
Claua fuit, tum sic placido ridentia uultu
Lumina demittens, tamen intrà labra decorum
Astringens risum: quo te nunc proripis, inquit,
Simichida? quò te ducit uia tempore, quo nunc
Sol medium cœli curru ferit igneus orbem,
Et uirides recubant subter consepta lacerti,
Nec sua luctificis cassitæ funera plangunt
Vocibus? an forsan pretiosæ ad fercula cœnæ
Festinas? an calcandum ad torcular anhelas?
Saxa quidem celeri sic proteris omnia cursu,
Vt gemitu resonent crebro pedibusq; resultent.
Huic ego, quàdoquidè Lycida charissime fama est,
Vincere pastores omnes te posse canendo,
Perq; agros passim flauentia farra metentes,
Quæ fama est animo longè gratissima nostro:
Quàquam spero equidem tibi me fecere Camœnæ
Æqualem, nisi me falsum sententia ludit.
Hæc uerò ipsa uia est, hæc ipsa Thalysia, ergo

Hoc ſolenne uiri curabunt munus amici
Iuſtáq; honoratæ Cereri conuiuia ponent,
Primitiasq; dabunt opulenter, & omnia ſoluent:
Nanq; referta dedit Deus ipſis horrea plenis
Meßibus, & pinguem penſauit frugibus annum.
Verùm age quandoquidē uia nos communis eũtes
Accipit, & lux eſt eadem nobisq; tibiq;,
Bucolicum cantemus, habent & carmina multum
Quod iuuet, hinc nobis aliqua eſt uētura uoluptas,
Et mihi blandiloquum dedit os in carmina Muſa,
Et me paſtores cunctꝰ dixêre poêtam,
Optima qui cantem, ſed ego non credulus illis,
Iudice me, nec enim Siculum deuicero uatem,
Qui Samon incoluit, neq; Coi pulchra Phileti
Carmina, ſed uerè mea carmina talia dicas,
Qualia ranarum fuerint collata locuſtis.
Hæc ubi dixiſſem, Lycidas ſubriſit, & inquit,
Muneris ergo loco, quo dignus es, accipe clauam
Hanc tibi, iã certè es natum Ioue germen ab ipſo,
Et mihi non unquam placuit fãber Oromedonti,
Aequalem ſtruxiſſe domum qui fortè laboret,
Odi & Muſarum uolucres, mala nomina, quaſdã,
Qui Chium ſtudeant uatem ſuperare canendo,
Dum contrà ſtrepitent uano coccytides auſu.
Verum age bucolicos repetamus carmine cantus
Simichida, cognoſce igitur, ſi fortè placebunt
Carmina quæ patrio iamdudum in monte coẽgi,

Nautibus

Nauibus Ageanactæ ferentibus in Mytilenem,
Cursus erit bonus & uenti prosperrima flantes,
Occiduis etiam tumidas si forsan ab oris
Impulerit niger Auster aquas, licet altus Orion
Extiterit pedibus super æquora summa leuatis,
Outinam Ageanax me liberet ipsius ægrum,
Quem Venus ardentem coquit ignibus, ô mea saltē
Vulnera conspiciens duro medeatur amori,
Fluctibus Halcyones sternent cædentibus æquor,
Atq; Notũ atq; Eurũ, extremas q cõmouet algas:
Dilectæ Halcyones Nymphis Thetidiq; marinæ
Præreliquis, quæcunq; aliquas ex æquore prædas
Consectantur aues, portantes in Mytilenen
Ageanactæ meum naues, atq; omnia eunti
Tempestiua ferant, placidumq; attingere portum.
Luce illa noua serta geram, uel olentis anethi
Liliue alba rosis contexta rubentibus addam,
Atq; meo uiridem faciam capiti inde coronam.
Inde hæc uina bibam pateris Pteleatica plenis
Ante focum residens: aliquis mihi grata fabarum
Segmina de socijs calido torrebit in igne:
Lectus erit uerò uarijs densissimus herbis,
Cnyscq; asphodeloq; reflexibiliq; selino:
Suauiter ipse bibam chari memor Ageanactis,
Euacuans plenis toto crateras Iaccho,
Donec in allapsis immergam fecibus ora:
Pastores duo cantabunt, quorum hic sit Acharnan,

Ille Lycopites. sed & hic mihi Tityrus ipse
Cantabit, Daphnis quibus ignibus arserit olim,
Quando peregrinæ flagrauit amore puellæ,
Vt miser errarit montesq; & inhospita circum
Culmina, ut aëreæ quercus stridoribus illum
Defleârint querulis, remorantibus Himera cursum
Nymphis, quæq; uagum ripis nascuntur ad amnẽ,
Quando miser nimio totus contabuit æstu,
Vt nix qui summi de uertice liquitur Hæmi,
Siue comantis Atho, Rhodopesue niuosa fluentis
Culmina, Caucaseasue agentibus imbribus arces.
His addet quibus ille latentem regis ob iram
Artibus indiderit furtiuis Aepolon arcis,
Dulcia ut intulerint cedrinæ tentacula cistæ
Simæ nuper apes è florum mollibus herbis.
Illius idcireo nectar fundebat ab ore
Musa canens, ô felicem te diue Comata,
Tam iucunda quidem tibi contigit ista uoluptas
Pastus apum studio cedrina conclusus in arca
Perficis aërijs totum nutricibus annum.
O utinam tua uita meos uenisset in annos,
Per iuga pauissem pulchras tibi summa capellas,
Pinibus interea iacuisses sæpe sub altis,
Aut gratas pecori facturis quercubus umbras
Carmina grata canens Musis diuine Comata.
Hæc ubi concinuit, facto tum fine quieuit,
Cui tum rursus ego, Lycida bone, me quoq; Musæ

Multa

Multa quidem docuere, alti iam cognita fama
Ante thronum Iouis, è quibus hoc tu nobile pronis
Auribus auscultato, tuo damus illud honori.
Simichidæ infaustum læua de nare Cupido
Sternuit, ille quidem Myrtus miser ardet amore,
Quantum ueris amant simæ noua pabula capræ.
Verùm illi interea multum dilectus Aratus
Ardentes tacito depascitur igne medullas,
Formosíq; miser pueri tabescit amore.
Optimus hunc ignem iamdudum nouit Aristis,
Carmina quem citharæ cantu iucunda sonantem
Ad sacros tripodas non dedignetur Apollo,
Vt miser in puero uiuens moriatur Aratus.
Verùm age Pan Homolæe solum sortite beatum,
Effice sponte sua ueniat puer aureus illi,
Siue quis est alius, siue est tener ille Philinus.
Hæc si præstiteris Pan optime, nec tua duris
Arcades adfligent pueri femoralia squillis,
Aut humeros si quando parum de munere carnis
Appositum est, uotumq; pusilla ferina fefellit,
Sin minus hæc dederis, laniatus corpore toto
Nudus in urticis iaceas, in montibus altis
Edonum uersere grauis sub frigore brumæ,
Culmina qua gelidus Rhodopeia præterit Hebrus,
Fronte pruinosa gelidam conuersus in arcton.
Quum uerò medios sol ardentissimus æstus
Excitat, Aethiopum per prata calentia pascas,

Rupe ſub infauſta Blemiarum fronte carentum,
Qua uagus in calidas Nilus ſe condit arenas.
At uos ô pueri qui ſuaue rubetis amores,
Purpureis ſimiles mâlis, nunc linquite gratam
Hyetidos dulcemq; habitatæ Biblidos undam,
Altaq; flauicomæ Veneris delubra tenentes
Formoſum iaculis configite & igne Philinum.
Hoſpitis ille mei quia non miſeretur Arati.
Mollior ille Apij tenera lanugine pomi.
Atq; illi teneræ clamant perſæpe puellæ,
O formoſe Philine, quid hic tibi inutilis æui
Flos cadit, & primo tantum tibi deſit ab ortu?
Amplius excubias nec nos peraganus Arate,
Nec toties pedibus noſtris uia trita nocebit,
Ne lædat crocitans Phœbi prænuncius ales,
Quin alium potius quàm te mœrore moleſto
Afficiat, ſed in has unus deſudet arena
Ipſe Molon, placitisq; ſibi affligatur in armis,
Nos tranquilla quies maneat, tremulumq; ſuſurrãs
Adſit anus, mala quæ procul arceat omnia rauco
Murmure. tantum effatus eram, quum protinus ille
Arridens dat habere pedum, ceu munus ab ipſo
Muſarum hoſpitio magna cum laude profectum.
Ille uiam ſecat abſcedens à parte ſiniſtra,
Aſpera per uirides qua ducit ſemita buxos
Eucritus, & mecum qui tertius ibat Amyntas.
Nota petebamus Phraſidemi tecta beati,

Mollibus

Mollibus accepti secura per ocia lectis,
Lentisci uirides, & adhuc noua pampinus aptos
Constrauere toros, crispantes desuper alni
Vmbrabant, placidis & plurima frondibus ulmus.
Nec procul hinc sacro Nympharũ fontis ab antro
Fluxerat allabens iucundo murmure riuus,
Aestiuae tenera fruticum sub fronde cicadae
Rumpebant resono stridentia guttura cantu.
At procul in densis spineta per aspera dumis
Dulci quaeq; suas iterabant uoce querelas,
Ante alias quae passa nefas est ulta tyrannum,
Et querulum cassita sonans, & carmine turtur
Lugubri, fontes hinc atq; hinc, dulcia circum
Adstrepuistis apes passim sitientibus aestu
Floribus atq; aruis, nihilominus omnia nobis
Diuitis autumni superabant munera, nanq;
Innumera ante pedes pyra uoluebantur, abundè
Ad latera, in terram depressi pondere rami
Prunorum Syriae quae mittunt rura Damasci.
At uinum è dolijs deprompserat ille uetustum
Quatuor annorum fracta pice frontis opertæ
Scilicet ô Nymphae Parnasia templa tenentes,
Tale fuit quod ad antra Pholi saxosa dicauit
Phyllirides magno Alcidae cratere superbo,
Tale fuit quod quum biberet saltare coëgit
Nobile ad undosum pastorem nectar Anapum
Maxima praealidum Polyphemum saxa rotantẽ,

Qualia Pierides nobis tunc uina dedistis
Sacra apud omnigenæ Cereris celebrantibus aræ,
Illius ô iterum liceat defigere acernis
Rustica signa mihi, quo rideat illa frateq;,
Fasciculos molles & rubra papauera quassans,

ARGVMENTVM OCTAVI EIDYLLII.

Rem in Sicilia gestam continet. Ex Poëtæ autem persona sermo est. Cæterùm de bacolici carminis palma contendentes inter se Daphnis bubulcus, et Opilio Menalcas, arbitrum sibi deligũt ἀπόλλωνα quendam caprarium: neq; enim eius extat hîc nomen aliud: victoriæq; præmium fistulas deponunt. Tandem victor Daphnis quum probè admodum ceciniſſet, persuadetur à iudice Aepolo, ut se quoq; doceat. Quæ de Thalia Daphnidi in uxorem locata, Pane ac Nymphis iudicibus, deq; Marsia lyricã à Daphnide edocto quidam addunt, quoniam non constant paucis, nec locus uacare mendo uidetur, in præsens ueluti ἀπρόσδοκα omittenda censui. Porrò genus carminis diegematicum est ac mixtum.

THEO-

THEOCRITI BVCO-
liastæ, Eidyllion VIII.

DAPHNIS ET MENALCAS.

Daphnida formosũ gelida cõuenit ĩ umbra,
Aëreo qui pauit oues in monte Menalcas,
Ambo ætate pares tenera, flauẽtibus ambo
Crinibus, & pulchro docti contendere cantu.
Daphnin ibi inspiciens cœpit prior ista Menalcas.
Optime bucolici custos gregis, huc age Daphni, ME.
Num libet alterno mecum contendere cantu?
Posse meo uinci arbitrio te protinus aio.
Huic igitur tali respondit carmine Daphnis.
Lanigerarum ouium custos argute Menalca, DA.
Non tu certè aliqua me uiceris arte canendi,
Non si perpetuo rumpas tua guttura cantu.
Vis igitur certamen obire, & ponere pignus? ME.
Et libet hoc certamen obire, & ponere pignus. DA.
Pignora digna satis quæ ponimus ergo canẽtes? ME.
Hunc ego depono uitulum, tu mollibus agnum DA.
Velleribus pulchræ similem depone parenti.
De grege non ausim quicquam deponere tecũ, ME.
Nam mihi difficilis pater est, & prouida mater,
Solis ad occasum numero pecus omne recensent.
Ergo quid in mediũ ponis? qd uictor habebit? DA.
Est mihi pulchra nouẽ referrẽs discrimina uocũ ME.

Fistula, quam molles æqualibus undiq; ceræ
Connectunt nodis, & adhuc noua, fecimus illam
Iampridè his manibus, nunc si libet hanc tibi ponã.
Res ego non ausim sorti obiecisse paternas.

DA. Est etiam nobis tot uocum fistula ab omni
Parte sibi æqualis, cera compacta tenaci,
A me facta etiam paulò prius, & mihi nuper
Hunc malè dissultans digitum confregit arundo,
Quem doleo, sed quis certaminis arbiter huius?
Ecquis erit sub quo uictoria iudice constet?

ME. Quid si uicina serãtem in rupe capellas
Aepolon, an partes uolet has obijsse, rogemus,
Albus ubi canis has agnas prope latrat et hœdos?

DA. Tum, pueri quem uicina de rupe uocârunt,
Aepolus aduenit, iudex de lite futurus.
Postquam sorte data sortitus prima Menalcas
Munera cantandi, susceptit mutua Daphnis,
Tum prior arguta sic cœpit uoce Menalcas,

ME. Valles & fluuij diuûm genus, antè Menalcas
Si cecinit uobis quod placuisse queat,
Has placidè pascatis oues, si uenerit autem
Daphnis habens uitulas, ne minus inde ferat.

DA. Fontes & uegetæ, plantatio nobilis, herbæ,
Si reddit Daphnis quod philomela canit,
Hoc facite armentum pinguescere, forte Menalcas
Venerit, inueniat pascua plena sibi.

ME. Omnia tunc uernant, tunc omnia pascua florent,
Omnia ples

Omnia plena boues ubera lactis habent,
Quũ uirgo huc formosa uenit, postquã illa receßit,
Flacceſcunt herbæ, pastor, & omne pecus.
Tunc gemimos pariunt ouis & capra, dulcia mella DA.
Stipat apis, ramos altius arbor agit,
Quum uenit huc Milon formosus, ut ille receßit,
Pastor & ipse aret, marcet & omne pecus.
Vir gregis ô hirti caper, ô lustra inuia ſyluæ. ME.
O ſimæ, ô hœdi, huc agite ite ad aquam.
Hic ille, i Cole Miloni dic, paſcere phocas
Protea deformes non puduiſſe Deum.
Non mihi ſit regnum Pelopis, non fulua talenta. DA.
Non poßim celeres anteuolare Notos,
Sed tecum canere, ac hœdos de rupe uagantes
Proſpicere, & Siculi cœrula regna maris.
Arboribus mala peſtis hyems, ſitis arida terræ, ME.
Squalor aquis, ceruis retia, fiſcus aui.
Pœna uiro muliebris amor, proh Iuppiter, ô rex,
Solus ego haud patior, tu quoq; amare ſoles.
Talibus hi pueri decertauere uicißim.
Queis iterũ incipiẽs ſuperaddidit iſta Menalcas.
Parce hœdis lupe, parce etiã lupe matribus horũ, ME.
Ne rogo me lædas ideo quia corpore paruus
Tam multas ſequor, & per deuia paſcua duco.
O Lampure canis, q̃ te nunc iſta profundo
Stertentem ſomno requies tenet, haud ita fas eſt
Obdormiſſe canem cui credat ouilia paſtor.

At uos gramen oues & molli pascite in herba,
Neue laboretis quando illa repubeat olim,
Pascite pascite oues, & ut ubera plena ferentes
Lacte fouere agnos non deficiente queatis,
Et sit quod calatho possit durante reponi.
Huic iterum tali respondit carmine Daphnis.

DA. Hos tauros atq; has uitulas, me præter agentem
Ex antro conspexit heri formosa puella,
Et ueniant uobis fœliciter omnia, dixit.
Huic ego nulla quidem respondi uerba, sed ibam
Defixis in terram oculis, gressumq; tenebam.
Dulcis uox uitulæ, dulcis quoq; spiritus ipse est,
Dulce quidem uitulus canit hic, & dulce canit bos,
Dulce etiam, suaues sub diuo carpere somnos,
Aestiuo sub Sole fluentem fontis ad undam,
Ilicibus glandes, pomo sunt poma decori,
Vaccarum uituli, pastorum gloria uaccæ.
Sic pueri cecinere: sed & de rupe propinqua
Aepolus hac ipsos certantes uoce diremit.

AEP. Os tibi dulce deæ, uocemq; dedere canoram
Pierides ô Daphni, mihi te audire canentem
Multò præstiterit, quàm dulcia lingere mella.
Has igitur syringas habe, quas ipse canendo
Victor es emeritus, meritò & nunc solus habebis.
Quòd si non fuerit tibi me docuisse molestum,
Et si forte uoles, quæ tam bona carmina cantas,
Hanc mutilam tibi Daphni dabo, non uile, capellã,

Doctrinæ

Doctrinæ precium, quæ semper & omnia mannis
Lacte redundanti distendit lacte profusis.
Daphnis ad hæc uelut in uiridi tener hinnulus herba
Ad matrem salit, atq; illo gauisus abibat
Indicio, sed mentis inops & mœstior alter
Lugebat ceu Nympha nouo data nupta marito.
Inter ab hoc igitur pastores tempore Daphnis
Primus habebatur, gratoq; potitus amore
Instituit Nympha iuueniles coniuge lectos.

ARGVMENTVM NONI EIDYLLII.

Res item in Sicilia acta. Nomeus pastor est, qui Daphnidem & Menalcã rogat, ut sibi mutuò cantãdo occurrant: nihil uerò habet aduersus Menalcã, præsertim Siculũ illum. Tametsi nõ desunt, qui aliũ Chalcidensem scilicet intelligunt, quem aiunt, ob adamatam à se Cyrenensem Euippen, quum potiri ea non posset, suspendio amori consuluisse.

THEOCRITI NOMEVS VEL Bubulci. Eidyllion IX.

DAPHNIS ET MENALCAS.

BVcolicum cane Daphni, sed & prior incipe cantum,
Incipe carmina prima, sequatur deinde Menalcas.
Ipsis interea uitulos submittite bobus,
Et uaccis nondum parientibus addite tauros:
Vt simul hi pascantur, & in crispantibus errent
Herbarum folijs, nec de grege prorsus aberrent.
Carmina tu uerò cane pastoralia Daphni
Hîc coràm, respondeat ipse aliunde Menalcas.

DA. Dulce sonat uitulus, bouis est nox grata canètis,
Fistula dulcis & hæc, & pastor dulcis & ipse
Dulce canens tereti modulor sub arundine carmẽ,
Propter aquã gelidã uiridi mihi lectus ĩ herba est,
Albarum pelles quem constrauere iuuencûm,
Quas Notus è scopulo deiecit mollia sæuus
Arbuta rodentes, uultúq; afflauit amaro.
Torrida ego æstatis tam curo tempora siccæ,
Quantum uerba iuuat natos audire parentum.
Sic Daphnis cecinit, sic reddidit inde Menalcas.

MEN. Aetna parẽs, et nos uiridi recubamus in antro,
Hîc ubi sunt pulchri per concaua saxa recessus.

Tot ho

Tot bona poßideo, quot uel per somnia cuiquam
Apparere queant: mihi maximus est ouium grex,
Alta mihi innumeræ rodunt dumeta capellæ,
Ad caput atq; pedes pelles ponuntur ouinæ,
Pinguia ad aërijs congestum è quercubus ignem
Exta coquo, quem fagineis tunc nutrio lignis,
Quum mala uenit hyems, qui sic brumalia curo
Tempora, ut esse nuces duras edentulus, adsit
Dummodo decocti gratißima copia pultis.
His applaudebam mox ipse, & debita utriq;
Dona dedi, tibi Daphni bonum de robore clauam,
Quam patris ab radice mei produxit agellus
Sponte sua, quam nemo faber reprehendere poßit.
At testa haud fragili conchylia pulchra Menalcæ,
Cuius in Icarij captæ maris æquore carnes.
Ipse ego pastus eram, partes in quinq; resectas
Conuiuis totidem: tum protinus ille recepta
Argutum resona cecinit testudine carmen.
Vos ô bucolicæ saluete ante omnia Musæ, ME.
Et mihi nunc faciles carmen concedite, quale
Ipse prius cecini præsens pastoribus illis,
Ne grauis in summa surgat mihi pustula lingua.
Formicæ formica placere, cicada cicadæ,
Accipitri solet accipiter, mihi carmen, & ipsæ
Pierides, quibus optârim mihi semper abundet
Plena domus: nec enim mihi somnus dulcior ullus
Obrepat qui sponte sua: nec tam mihi gratum est,

Si neq; sperati subita extent gaudia ueris,
Non apibus tam picta placent per gramina flores;
Quàm mihi sunt Musæ super oīa gaudia charæ:
Nam quos aspiciunt illæ exhilarantq; uidentes,
Lædere nulla queant hos diræ pocula Circes.

ARGVMENTVM DECIMI Eidyllij.

Incertum est quo in loco carmen illud dispositū sit. Milon uerò & Battus inter metendum sibi inuicem colloquuntur. Arcat aūt Battus cantricem puellam Polybutæ cuiusdam siue filiam, siue famulam, quamobrem etiam Milon eum prouocat, uelut lentè metentem. Et Batto quidem suam ipsius infamiā confitenti, q; ob illius amorem parum animi compos esset, Milon acerbè cauillando illudit, amicam eius, qa nigra, tenuis, claudaq; erat, μαίντιν καλαμαίαν, hoc est, locustam stipularem appellitans. Ad quæ nihil arrogantius respondens Battus, non solū cæcū esse Plutū, sed et Cupidinē dicit. Tandē adductus à Milone, cantilenam de amica sua inter metēdum recitat, ea quoq; cōprehendentem, quæ de Lytiersa Midæ filio narrantur, quē ob interfectos ab eo hospites, conficisse Hercules traditur. Itaq; finita cantilena collaudat Milon, q; dignum operario carmen dixerit, & ut reliquum amoris sui dilucu-lo matri exponat, hortatur.

THEO-

THEOCRITI ERGATINAE, VEL THERISTAE, Eidyllion X.

BATTVS ET MILON.

QVid nunc ærumnose tibi Bucæe sinistri
Contigit ô messor? quia non uelut antè solebas,
Ordine deducis recto noua farra metentes,
Nec simul incidis segetem tibi falce propinquam,
Sed longè sequeris uelut agnus ouilia, cuius
Cuspide spina pedem pungens discidit acuta.
Qualis eris mediæ quum uenerit hora diei,
Aut fugiens reuehet quum sera crepuscula uesper?
Qui nunc incipiens sulco nil deteris ulli?
Serò farra metens Milon durissime, nunquid BA.
Vllius absentum tangunt tua pectora curæ?
Haudquaquā: qd enim cereali operantis in agro MI.
Vllius absentum contingant pectora curæ?
Nunquid amor uigiles adigit te ducere noctes? BA.
Nolim equidē, haud gustāt tutò intestina catellæ. MI.
Vndecimum nunc ipse diem miser ardeo Milō. BA.
Tu uelut è dolio quantum tibi sufficit hauris, MI.
Paruula quum uilis mihi copia desit aceti.
Scilicet idcirco sunt inculta omnia nobis, BA.
Quæ mihi pro foribus quondam cultissima stabāt.

MI. Cuius amore Venus cruciat tua corda puellæ?
BA. Pulchra meam cruciat Polybutæ filia mentem.
Quæ canit egregij meſſoribus Hippocyonis.
MI. Inuenit Deus miuſtum: nunc ergo quod olim
Optabas conſtanter, habes nunc garrula uates
Tecum multa nocte locuſta cubabit agreſtis.
BA. Incipis inſectari igitur, ſed lumine Plutus
Non ſolus caret, imprudens etiam ipſe Cupido
Non uidet, & cæco ſua ſpicula dirigit ictu:
Tu modò in iratum ne magna loquaris Amorem.
MI. Non loquar, oppoſitā tantū ne deijce meſſem,
Atq; aliquod charæ carmen cane dulce puellæ,
Sic leuior grauis iſte labor tibi fiet opinor,
Iamdudum ſiquidem præſtabas arte canendi.
BA. Muſæ Pierides tenuem cantate puellam.
Nam quæ uos canitis facitis pulchra omnia diuæ:
Bombyce formoſa Syram te Sole peruſtam
Corpore prætenuem dicunt uulgariter omnes,
Vultu ſolus ego ſpecioſo mellicolorem:
Sunt etiam uiolæ florum pars maxima nigræ,
Decolor & rubros hyacinthos littera ſignat,
Præcipuè tamen hæc in florida ſerta leguntur.
Capra ſalax uiridem cytiſum, lupus ipſe capellam,
Incuruum ſequitur grus errabundus aratrum,
Te ſequor, in te præcipuo feror ipſe furore.
O utinam mihi ſint, opulentum qualia Cræſum
Poſſediſſe ferunt, flauentis dona metalli,

Protinus

Protinus amborum ſtatuas ego ponere uellem
Reginæ Veneri, calamos tu, & poma teneres,
Siue roſas, uerùm ipſe pedem ſoleatus utrunq;,
Adſtarem cultu ueteres imitatus Amyclas
Bombyce dilecta tuæ candoribus æquant
Aſtragalos plantæ, ſtrychno uox mollior omni:
Quos habeas mores nõ eſt mihi dicere prõptum:
Quàm iucũda canẽs latuit nos carmina Bucus, MIL.
Vt belle expreßit numeros ipſumq; colorem.
Væ tibi quàm ſtolido nutriſti pectore barbam.
Tu nunc dicta uide Lytierſæ carmina diuo.
Et ſpicis redimita Ceres, & frugibus almum
Cincta caput, da frugifero ſeges iſta labori
Cedat, ut optatos ferat ipſo in tempore fructus.
At uos qui legitis meſſarum ſegmina frugum
Cogite diſperſos conſtrata per arua maniplos,
Ne qui prætereunt impenſam dicere poßint
Mercedem periiſſe, & inutilis eſſe laboris
Sumptam operam: cumuli Boreæ frigentis ad ortus
Aut Zephyri ſpectent fuerint qua parte reciſi,
Sic quia pinguescunt retinentes ſemina ſpicæ.
Qui grauibus plenas ferulis quaſſatis ariſtas,
Tempora ne mediæ ſomno captate diei.
Præcipuè tunc è ſtipulis flauentia grana
Coguntur, grauidasq; calens terit area fruges.
Incipere eſt uerò tempus meſſoribus aptum,
Quum ſua caßitæ nocturna cubilia linquunt,

Quum ſomno rurſus dulci tentantur eædem,
Deſere meſſor opus placidamq́; capeſſe quietem:
Præterea tolerare æſtum duroſq́; calores
Eſt operæprecium, quo pulchro tempore ranis
Viuitur ô pueri, nec te grauia effundentem
Pocula tunc curant, quia multa ſuperfluit illis
Copia: tunc etiam nimium curator auare
Lenticulam coquere inſtructũ tibi præſtat ad ignẽ,
Ne digitos fodias cupiens ſecuiſſe cuminum.
Iſta laborantes cecinisse decebat in æſtu.
At tu peſtiferum matri narrabis amorem,
Ante reuerſuræ uigilanti tempora lucis.

ARGVMENTVM VNdecimi Eidyllij.

Argumenti locũ Cyclops occupat, Galateæ amore æſtuãs, quem & carmine exprimit. Alloquitur autem Theocritus Niciam Mileſiũ, cuius poëma fertur ſcriptũ à Theocrito ad Cyclopem, hoc initio:
ἦν ἄρ' ἀληθὲς τοῦτο θεόκριτε. οἱ τὰ ἐρῶντες
πολλάκι πρὶν τὰς ἐδίδαξαν τοὺς πρὶν ἀμούσους.
Scripſit uero & Epigrãmation Eraſiſtrati medici Mileſij, ut ait Dionyſius Epheſius in eo, quem de medicis reliquit, commentario.

THEO-

THEOCRITI CYCLOPS.

Eidyllion XI.

ARte pharetrato factũ graue uulnus amori
Si medica curare uoles, seu puluere sicco
Nicia conspergis, seu pollice collimis udo,
Haudquaq̃ prodesse queas, nisi pharmaca, Musæ
Quæ læsis adhibere solent, apponere cures.
Iucunda illa quidem mortalibus esse uidentur
Vulnereq̃; affectis attactu lenia molli:
Quæ tamen inueniant multi cũ ratione laborant,
Et paucis ea nosse datur: sed enim tua Musæ
Pectora quum foueant studij cœlestis amore,
Et Phœbi medicas tractes fœliciter artes,
Haud ignota tibi Musarum ea dona putârim.
His igitur magno Galateæ captus amore
Commodius potuit nobiscum uiuere Cyclops,
Ille uetus Cyclops, Sicula Polyphemus in ora,
Vix dum prima genas illi quum barba notaret,
Vernarentq̃; leues iuuenili in fronte capilli.
Sed nec amor leuis ille fuit, quem poma roseæ
Oblectent, uiseæ leuetur imagine formæ,
Intima lætifico sed pectora saucius ictu
Omnia posthabuit ceu friuola: sæpe sine ullo
Pascebantur oues uirides cuctode per herbas:
Sæpe domum sera redeuntes nocte, subibant
Limina caularum: miser ille canens Galateam

Fundebat tristes algoso in littore questus.
Perdius auroræ primo surgentis ab ortu
Tabuit infixo sub mollia pectora telo
A magna Venere, & uictore Cupidinis arcu.
Sed tamen hoc contra plus quàm letale uenenum
Reperit antidotum, Siculæ nam Doridos undam
Prospiciens, scopulo sic est auditus ab alto.
Formosa ô Galatea quid auersaris amantem?
Candida caseolo magis, omni mollior agno,
In molli uitulo erranti lasciuior herbâ,
Tristibus omphacinæ succis mihi acerbior uuæ,
Nam mea quum placidæ demisi membra quieti
Huc formosa uenis, quum dulcis lumina somnus
Deserit, haud aliter quàm quæ conspexerit altis
Agna lupum fugiens in montibus effugis ultro.
Verùm ego te ô uirgo quo primum tempore uidi
Montibus in nostris dulci cum matre legentem
Purpureos flores, & odoriferos hyacinthos,
Haustis incautum flammis in pectus amaui,
Et tua præcedens mea per uestigia duxi,
Ex illo nequeo requiescere tempore, uultus
Inspiciens formosa tuos, sed totus amore
Tempore ab hoc pereo, nec tu miserata dolentem
Respicis, aut nostrum curas proh Iuppiter ignem.
Sed scio cur fugias, cur me charissima spernas,
Densa supercilio quia frons est plurima longo,
Idq; aurem flexu contingat utranq; superbo:

Vnus

Vnus inest oculus, supráq; capacia nasus
Vasta mole iacet mea labra, atq; imminet ori:
Verum talis ego, & forma non optimus ista.
Mille meas pasco Siculis in montibus agnas.
Dulcia quas mulgens niuei bibo pocula lactis:
Caseus haud ullo desit mihi tempore, non quum
Aut æstas uenit, autumnúsue, aut bruma niualis,
Cuius stant calathi semper mihi pondere pressi:
Nec me carminibus quisquam præstantior uno
Cyclopum qui pascat oues hæc culmina circum,
In quibus assiduè dum te mea sola uoluptas,
Et de me tibi multa cano, te nomine uero
Malum dulce uocans, iamdudum fallere noctes
Insomnes didici, sed nunc tibi nutrio ceruas
Ter tres atq; duas, fœcundas fœtibus omnes,
Quattuor ursorum catulos: quin utere mecum
Huc ad me ueniens, nihilominus ipsa tenebis
Quàm tibi qui lustris ea sum uenatus in altis.
Interea glauci feriant sine littora fluctus,
Et potes hoc uiridi mecum requiescere in antro,
Et melius, uacuam curis, traducere noctem.
Hîc lauri uirides, hîc sunt graciles cypariſſi,
Nigrantes umbrant hederæ, nec bacchica uitis,
Nec gelidum spirantis aquæ gratiſtima desunt
Flumina de summis nemorosæ rupibus Aetnæ
Liquatæ iucunda niues mihi pocula præbent.
Pro quibus oceanũ quis amet coluisse profundũ?

Quòd si rusticitas tibi displicet hæc mea forsan
Hirsutumq; supercilium, sunt robora nobis,
Sunt quercus, fomenta futuro protinus igni,
Qui nunc sub cinere irrequietus uiuit adusto.
Subijce me flammis, crepitantibus ure caminus
Hanc animam, hunc oculũ, quo, quũ tantum unicus
Charius esse nihil potuit mihi, fortiter istuc (extet,
Perpetiar, tantosq; uolens tolerabo dolores.
Heu mihi quòd piscem me non genuere parentes,
Protinus expaßis tranans liquida æquora pinnis,
Ad te uirgo abeam, dulcißimaq; oscula ferrem.
Ah saltem manibus, si nolis cætera tangi,
Impleremq; sinum foliis, & lilia plenis
Alba darem manibus, rubroq; in flore papaver,
Quo crepero miseri consuêrunt ludere amantes.
Nec tibi fortè dari possent simul omnia: nanq;
Horum quædam æstas, quædam fert bruma nualis.
Nunc tamen ô uirgo liquido dare brachia ponto
Condiscam, si forte quis huc aduenerit hospes
Qui doceat, certam tali ratione per artem
Experiar, quæ nam uobis sit tanta uoluptas
Aequoreos habitare sinus fluctusq; profundos.
O utinam maris informes egressa lacunas
Retro obliuiscare domum Galatea reuerti,
Sicut ego hæc in rupe sedens: quin pascere mecum
Ipsa uelis potius, mulgere ex ubere lactes
Fœcundo niueos, & ferre coagula plenis

In

In calathis grauiter redolentia: deniq; molles
Caseolos manibus componere. sola tamen me
Dura parens offendit, ut autem conqueror illi
Vulnera quæ patior, semper tacet, et nihil unquam
Dulce tibi de me loquitur, sed ut illa uicissim
Indoleat, dum me sine succo & sanguine toto
Corpore defectum uidet, hîc mendacia texens
Atq; ægrum doleo caput, & pede labor utroq;,
Hisq; ea torquetur, nanq; & male torqueor ipse.
O Cyclops Cyclops quæ te dementia cepit?
Quàm fuerat melius calathos contexere, & altos
Lanigeris ouibus in pabula sternere ramos.
Hanc mulge interea, quid enim fugientia captas
Gaudia? fortè aliam quæ sit formosior illa
Inuenies Galateam, amârunt me quoq; multæ,
Et mecum longa cupierunt nocte puellæ
Ludere, dulce omnes, & suaui uoce canentes,
Ridentesq; effuse omnes: postquàm obsequor illis
Non adeò passim contemnor, & ipse aliquis sum.
Sic bonus ille canens rexit Polyphemus amorem,
Ipse suum curans meliore nomine uulnus,
Quàm si diuitias atq; aurea dona dedisset.

ARGVMENTVM DVO-decimi Eidyllij.

Inscribitur Eidyllion hoc Aitas, & constat Ioni

co dialecto. Ex Poëtæ uerò persona sermo est ad amicum, unde & Aitæ titulum præfert, quandoquidem eos etiam qui amantur nonnulli Aitas uocāt, uelut Thessali. Sed & Alcman poëta lyricus puellas amabiles appellat Aitas, alij uerò sodales. Quidam autem bonos uiros ita nuncupari affirmant. quasi μὴ ἴτας, ꝓ eo quod est, μὴ ἰταμοὺς. i. nō improbos. Quòd si ad eum qui amatur referre uoles, deduci poterit ἀπὸ τοῦ εἰσαίειν εἰσπνεῖν ἐν ἔρωτα τῷ ἀγαπῶντι, id est, ab inflando & inspirando amorem ei qui amat. Exponit autem quomodo abstinere nullo pacto amans poßit, quin amati uestigia subinde respiciat. Optat igitur utriusq; animæ commissuram fieri, amorisq; securitatem in omne æuum perdurantem, ut post fatum etiam, qui nos secuturi sunt posteri, tantum in utroq; consensum prædicent, ex aureo natos seculo dictitantes. Collaudat autem eos, qui ad hanc amoris uicißitudinem sese mutuò identidem accendunt: in primis uerò Megarenses extollit, ob tam eximios Diocli honores exhibitos. Quum enim is pro amico periclitante se uelut scutum obiecisset, mortiq; etiam exponere se non dubitâsset, publico eum funere Megarenses dignati sunt, & ut heroa coluerunt: adeò ut ipsius nomine certamen quoq; instituerent, quo osculis inter se formosi certabant. Itaq; qui suauißimum præ alijs osculū exhibuisset, eum à iudice coronatum tradunt.

THEO

THEOCRITI AITAS,
Eidyllion XII.

VEnisti dilecte puer, iam tertia nox est,
Tertia iã reuehit croceos aurora iugales,
Quũ tamẽ una dies cupidis afferre senectã
Posit, & assidui depressis pondere uoti.
Quantum hyemi præstant genitiui gaudia ueris,
Vt grauibus mâlis superantur pruna Damasci,
Lanigero est ut ouis tenero uillosior agno,
Ter nuptæ quantum uetulâ mollissima uirgo
Præferri poterat, quantum leuis hinnulus omni
Concedit uitulo, quantum dulcissima cantu
Perpetuò cunctas uincit philomela uolucres,
Tãtum inter reliquos mihi tu charissimus omnes,
Tantum tu oblectas mea pectora, scilicet ergo
Non aliter cursu te fistinante petebam,
Quàm properat sudans calido sub Sole uiator
Egelidam ramos fagi pandentis in umbram.
Atq; utimam spirent in utroq; Cupidinis æstus
Aequales, & mutua amor præcordia seruet
Nostra, nec ulla dies celebri nos eximat æuo,
Verùm grata memor de nobis carmina dicat
Posteritas, & sic aliquis canat, una duorum
Mens fuit, atq; duo flagrabant ignibus æquis,
Isti olim iuuenes, quorum ille, quòd esset amator
Ispnelus grauibus dici potuisset Amyclis,

Hunc, quòd amaretur, meritò dixisset Aitan
Thessalus, hi siquidem prædura Cupidinis armã
Aequali traxere iugo. nam scilicet illo
Tempore progenies hominum fuit aurea, quando
Mens fuit una eademq;, & mutuus ardor amantũ,
Et redamabatur quisquis constanter amauit.
Hoc utinam pater ipse velis Saturnie, uosq;
Perpetuò iuuenes diui, semperq; uirentes,
Vt mihi tam satis Acherusia templa tenenti
Nunciet hæc aliquis seclis post uerba ducentis:
Nunc tuus ille amor, & formosi nomen Aitæ
Cuncta per ora uirũm uolitant, & fabula passim;
Præcipuè iuuenum uerbis celebrantur amantum.
Ista sed ut feret ipsorum diuina uoluntas
Curabunt superi cœlestia regna tenentes.
Verùm ego te laudãs formose haud mẽtiar unquã,
Nec tenui grauis imnascetur pustula nari.
Nam si forte aliquã me parte momorderis, ipsum
Ne possit nocuisse statim facis, adficis autem
Lætitia duplici mea pectora, teq; relinquens
Mensuram cumulis semper fero pluribus auctam.
Nisæi Megaræ ciues qui uincitis omnes
Arte peragrandi grauibus uada cœrula remis,
Vestra boni seruent fœlicia mœnia diui,
Qui tam Cecropium celebratis honore Dioclem;
Illum quem iuuenum tenuerunt semper amores,
Præcipuo, quàm non aliquem qui uestra subisset

Tecta

Tecta peregrinus, sub cuius busta sepulchri
Vere nouo semper pueri florentibus annis
Conuenunt, certantq; per oscula mutua palmam
Accipere, ut quicucq; labris ad labra coactis
Basia mollicolo suauissima fixerit ori,
Ad matrem redeat meritis grauis ille coronis.
O fortunatum qui mollibus ista puellis
Oscula distribuit, multùm nanq; ille precatur
Formosum Ganymedea, ut ora simillima Lydo
Accipiat lapidi, quo uerum scilicet aurum
Argenti artifices possunt discernere prauo.

ARGVM. EIDYL. XIII.

Præsens Eidyllio Hylas inscribitur. Rursum uerò cum Nicia confabulatur, quemadmodum & in Cyclope. Exponit aũt, quæ de Hyla & Hercule fabulis tradita sunt. Hylæ quidem à Nymphis raptũ, & Herculis eum sedulò quærentis errorem, ac super amisso cruciatum. Sciendum uerò Hylam Theodamantis Drytomi filium fuisse, cuius amore flagrauit Hercules. Institutũ eum alij quidẽ aiunt à Rhadamantho, alij uerò à pastoribus Amphitryonis & Thestiadæ. Verũ de Cupidine, qua stirpe genitus sit, pleriq; dubitãt. Nam Hesiodus, Chaus et terræ filiũ esse affirmat. Simonides aũt, Martis et Veneris. Acusilaus, Noctis & Aetheris. Alcæus, Eridos et Zephyri. Sapphò, Veneris & Cœli. Alij uerò aliorũ.

THEOCRITI HYLAS.

Eidyllion XIII.

NOn solis peperit nobis, ut opinor, amorem
Nicia amariferum, quisquis fuit ille deorum
Qui peperit, neq; nos primi sumus ordine ab omni,
Pulchra quibus pulchra esse etiam uideantur, & ipsi
Mortales quum simus humum cras fortè obituri,
Verùm etiam hunc sensit præduro pectora fultus
Robore Thebano satus Amphitryone, ferocem
Qui prius obtinuit dextra uictrice leonem,
Formosum iam uictus Hylam quum uictor amaret,
Cui niueos flaueuti humeros contexit amictu
Candida cæsaries, quem quòd charissimus esset
Omnibus haud aliter quàm si pater esset, abundè
Artibus instruxit, docuit simul omnia, per quæ
Ipse olim meritis factus celeberrimus esset,
Nunquam solus erat non illum Phœbus ad axem
Igniferum mediæ permensus tempora lucis,
Non roseis aurora iugalibus alta reuisens
Templa Iouis, potuit solum uidisse: nec illo
Tempore solus erat, quo pulli nocte propinqua
Respiciunt dulcis consueta cubilia somni,
A trabe fumosa matrem quatientibus alis.
Sic ut non aliquis puer illo firmior esset,

Aut

Aut animo melior, sed ad optima semper anhelãs
Ipse uir ad ueras uirtutum euaderet arces.
Sed postquam auricomũ uellus petiturus Iason
Aesonides parat insuetis uada cærula remis
Currere, delecti cunctis ex urbibus omnes
Conuenere simul, quorum fuit usus in illis
Venit & exantlator iniquorum ille laborum,
Filius Alcmenæ Mideatidos heroines,
Diuitis ingrediens Iaolei mœnia Pelei,
Cumq; ipso formosus Hylas aduenit, & Argo
Robustam conscendit: ut autem cærula nabat
Per freta, Cyaneas nihil ad Symplegadas usquam
Impacta est, sed perrupit, Phasimq; tenebat
More aquilæ p magna uagi spacia æquoris: ex hoc
Tempore constiterunt Symplegades æquore fixæ,
Et iam Pleiadum stellis orientibus, & iam
Extremæ pauere nouos quum scilicet agnos
Conuerso iam uere, memor tunc tempus in altum
Diuinus flos heroum deducere nauim
Conscẽdere cauam, primũ hoc iter æquoris, Argo
Per tres inde dies uela impellentibus austris
Hellespontiaci uenerunt littoris oram,
Inq; sinu portum tenuere Propontidos altæ,
Qua sulcos duxere boues & aratra Cianum.
Hic uerò digressi in littora proxima læti,
Vespertina breui struxere sedilia cœnæ,
Cũ paribus paria in numerũ: pars plurima stratis

Decubuere toris in humo, nam plurima circùm
Planicies lætos extendit gramine campos:
Butomon hinc acidam resecant, altamq; cyperum.
Inde abijt formosus Hylas, tum fortè parandam
In cœnam laturus aquas, ut ferret & ipsi
Alcidæ magno, atq; intrepido Telamoni,
Qui mensam socij conuiuabantur ad unam
Semper: at hic urnam manibus gestabat ahenam
Flauus Hylas, properè conspecto fonte sub antro
Obscuro nigroq; loco, quem plurima iuxta
Ficubus umbrabant folia enascentia densis,
Cœruleumq; chelidonium uiridansq; adianthum,
Et serpens agrostis, & utilis herba selini.
At Nymphæ media quæsiti fontis in unda
Saltantes duxere choros, Nymphæ irrequietæ,
Agricolisq; graues diuæ, semperq; molestiæ,
Eunice Malisq; & ueris amica Nychia.
Iam puer admôrat potandis haustibus urnam
Tingere festinans, Nymphæ quum protinus omnes
Inijciunt manibusq; manus & fortiter hærent.
Nanq; amor eripuit mentem simul omnibus idem
Argiuo in puero: nigram miser ille sub undam
Non aliter cecidit, quàm stellæ flamma rubentis
In mare tota cadit, quum nautis arma parari
Imperat, & uentum dicit quis adesse secundum.
At Nymphæ in genibus lacrymantẽ multa tenẽtes
Solabantur Hylam blandis, sua gaudia, uerbis.

At puero amisso turbatus pectore toto
Amphitryoniades, inflexos corripit arcus
Et clauam, quam dextra manus gestare solebat,
Quæsitumq; abiens magna ter uoce uocauit,
Quãtum plena potest de gutture ducta profundo
Vox fecisse sonum, tanta ter uoce petitum
Inclamauit Hylam: nigrante ter ille sub unda
Audijt & tenuis uox uenit ad Herculis aures,
Ex unda quæ proxima erat: procul ille uocanti
Esse uidebatur, quum non procul esset: ut autem
Cruda leo comedens si quandõ in montibus altis
Ceruinum audiuit pullum malè uociferantem,
Proripuit sese è latebris, prædamq; paratam
Expetit: haud aliter qua densis semita spinis
Nulla fuit, quærens puerum per iniqua locorum
Lustra ferebatur, miseros ô semper amantes,
Quanta est emensus magno spacia ille labore
Montibus & syluis errans, & Iasona totum
Posthabuit, magnæ & sublimia carbasa nauis.
Vela quidem iuuenes media sub nocte ligabant,
Herculis aduentum longa in statione manentes.
Ille pedes quacunq; uiæ præfracta ferebat
Semita pergebat, multo furiosus amore,
Hepar enim morsu Deus intus edebat acuto:
Sic formosus Hylas pars additus est quota diuis.
Alcidæ proceres conuicia multa ferebant
Desertori operum cœptorum, nanq; moratus

Esse ferebatur præstantem pluribus Argo
Remigijs, pedes ille autem peruenit ad ipsam
Colchida, & auriferi desertam Phasidos oram.

ARGVMENTVM DE-cimiquarti Eidillij.

Argumentū habet Eidyllion hoc, amatoriæ conditionis, communisq; Cyniscæ amoris. Hæc enim Aeschini uxor, Lyco cuidam magis adhærebat, neglecto interea marito. Iure igitur introducitur hic, amico id Thyonicho cuidam, forte per id tēpus ad se uenienti, conquerens. Res aūt in Sicilia acta.

THEOCRITI AMOR Cynisc æ, uel Thyonichus.

Eidyl. XIIII.

Aeschinus & Thyonichus.

AES. CHare uir, et multū dilecte Thyoniche salue.
TH. Tantundem totidemq; tibi precor Aeschina uerbis.
AES. Cur tam serus ades? quæ tenam causa morata est?
TH. Forsan serus eram, sed quæ te cura fatigat?
AES. Non agitur cursu fors nostra Thyoniche recto.
TH. Ergo tuum macies tenuauit pallida corpus,
Atq; hæc barba grauimento tibi multa pepēdit,
Neglectāq; breues sordent in fronte capilli.
Talis erat qui nuper in hæc loca Pythagoræus

Venerat

Venerat informis, pallens, pede nudus utroq;,
Palladijs natum quem fama ferebat Athenis.
Nempe uidebatur quòd et hic macilentus amaret,
Sed tostum & pingui panem de farre coactum.
Tu siquidem ludis, cura non anxius ulla, AES.
Me uerò excruciat formosa Cyniſca: ſed antè
Quàm ſenſiſſe queã furor opprimet æger amantẽ,
Certè inter medium dicas non eſſe capillum.
Talis es ipſe quidẽ ſemper, nunc mẽte quietus, TH.
Nunc uehemens, qui cuncta tuis ſuccedere rebus
Opportuna cupis, ſed enim noua diſſere quæ ſint.
Ipſe ego et Argiuusq; et Theſſalus Hippodiactes, AES.
Apis, & æratis Cleonicus fortis in armis,
Nanq; ſubintrârunt mecum mea tecta, bibentes
Forte ſedebamus, gemmos ego protinus illis
Mactabam pullos, lactentemq; ubere porcum,
Quin & odoriferum perculſo uaſe releui
Byblinon annorum iam quatuor, et tamen ipſum
Tanquam germen adhuc & torcularia ſpirans,
Sumebantur item crudi bona prandia bulbi,
Et cochleæ molles, prorſus fuit illa ſuauis
Sympoſij facies, quo procedente placebat
Fundere ſæpe merum cuiuis uoluiſſet amicæ
Nomine quiſq; ſuæ, ſimul ædere cuius honori
Nominis offendi timum ſibi uellet amantum.
Ergo bibebamus noſtros per nomina amores,
Vt prius inter nos cõuenerat, illa tamen me

Quamuis præsentem simul & facere ista uideret,
Quum nihil omnino cupido loqueretur amanti,
Quos animos, quem tũc sensum mihi rere fuisse?
Dixerat hic aliquis, media inter pocula ludens
Non loqueris, uidisse lupum puto, protinus illi
His tibi quàm sapiens uerbis, ait, esse uideris.
Et simul immodica feruens incanduit ira,
Vt facilè extinctæ stuppam accendisse lucernæ
Illius à uultu potuisses: sed lupus ille est,
Ille Labi lupus est uicini filius, æuo
Florenti tener, & socero corpore firmus,
Idem qui uulgò forma bonus esse uidetur,
Ipsius hæc siquidem manifesto tabuit igne.
Quæ licet ipsa meas olim fama attigit aures,
Non tamen ulterius fuit hanc exquirere curæ.
Et frustra uir eram, frustra barbatus habebar.
Iamq; graues nimio, & repleti pectora uino,
Quattuor ut fuimus, quum Thessalus Hippodoctes
Ipse Lyci primus tenerum cantabat amorem
Carmine Thessalico, quo, mens mala, mota Cynisca
Fleuit, & humentes demisit lumine guttas,
Non aliter quàm nata duos & quattuor annos
In gremio cupiens matris latuisse puella.
Hic ego, quẽ dudum tu me ipse Thyoniche nosti,
Ipsius adducto candentia colla cecidi
Ingeminans pugno, tum ueste illa recinctas
Colligit, atq; foras se proripit ocyor Euro.

Hea

Heu amor infœlix semper mihi, non ego certe,
Certè ego non placeo, sed enim tibi gratior alter
Accubat, inq; sinu placido lasciuit amator.
Illum tu hinc digressa foue, quas fuderis illi
Poma fluant lachrymæ, tum uerò qualis hirundo
Garrula sæpe cibum pullis sub tecta reponens
Exilit hinc, alium celeri latura uolatu,
Talis & illi fuit plumosa sedilia linquens
Per bifores elapsa domos ualuasq; patentes.
Fertur et hoc olim, in syluam quoq; taurus abiuit.
Viginti fluxere dies octoq; nouemq;,
Atq; aliæ bis quinq;, hodie & lux altera certè est
A decima, mensesq; duos, his adde duosq;,
Tempore tam longo nunquam cõuenimus, ex quo
Thracũ more comæ squalent impexaq; barba est.
Interea illa Lyco fruitur noctesq; diesq;,
Illa Lyco patet, at neq; nos ratione uidemur,
Nec numero digni, uelut infausti Megarenses
Sortis in extrema miserandæ parte locati.
Quòd si obliuisci longi possimus amoris,
Nostra hæc nunc melior fors atq; decentior esset.
Nunc gustasse picem ceu muri damna, quod aiũt,
Attulit ista mihi, quod enim medeatur amori
Pharmacon inuenio nullum, nisi q, modo pulchram
Aequalis meus ille Epichalco Simus amauit
Natam, ubi ueliferum transmisit nauibus æquor
In patriam rediit depulso sanus amore.

Ipſe quoq; infidi uerrens uada cærula ponti
Tranſiliam remis, neq; peßimus, & neq; primus
Qui mare tranſierint, tamen haud ſine noïe miles.

TH. O utinam ex animo cedant tibi cuncta uolenti
Aeſchina. quòd ſi fortè placet peregrina uidere
Regnaq; militiamq; ſequi, belloq; mereri,
Martia magnanumi Ptolemæi caſtra ſequaris,
Fortibus hic poterit ſoluiſſe ſtipendia factis.

AES. Sed qualis uir is eſt? TH Qualē liberrima poßit
Vita optare hominis, multa eſt uirtute benignus,
Munificus, Muſas coli, haud ignarus amorum,
Præcipuè ornatus comi dulcedine morum,
Inter amicitias diſcernere doctus, & inter
Fucatam ueramq; fidem, tum plurima multis
Diſtribuens, faciliſq; petentibus æqua piumq;
Vt regem decuit, nec enim petere omnia oportet
Aeſchina. quòd ſi circa humerū tibi fibula dextrū
Summam connectat ueſtem, & pede nixus utroq;
Fortiter inſiſtens audebis ferre proterui
Militis inſultus, & agentis uerbera ſcuti,
I celer Aegyptum pete. nam per tempora nobis
Paulatim ueniens obrepit cana ſenectus,
Inuaſura breui niueo candore genarum.
Ergo aliquid faciendum operis dum ſuſtinet ætas,
Dumq; uirente genu poßis ſatis eſſe labori.

ARGVM. XV. EIDYL.

Inſcribitur Eidyllio hoc Syracuſiæ, uel Adoniazuſæ.

zuſæ. Continet aũt Syracuſanas quaſdã genere Alexandriã recens profectas, & uelut ex cõpoſito exeuntes ad ſpectaculum põpæ, qua Adonis ab Arſinoë regina Philadelphi uxore geſtabatur. Venit aũt Gorgo ad Praxinoam, qua ſecũ aſſumpta egreditur ad ſpectaculũ. Porrò morẽ habebant Alexãdrini in Adonijs feſtis eos qui ſimulacra eius geſtabant, unà cum ſolennibus, ſiue exiſtimatione pollẽtibus, ad mare ferre. Syracuſanæ uerò mulieres domos egreſſæ mirantur turbam, & quæcunq; accidere in id genus populi conuentu ſolent. Deſcribit ergo Poëta peregrinantes eas Alexandriæ, ut regiænæ gratificetur, unde & uexationem cõmemorat ac impetum uirorum, & cãtricem quandam introducit, ſumptuoſum regiæ Arſinoës apparatum carmine exprimentem.

THEOCRITI SYRACVSIAE, uel Adoniazuſæ. Eidillion XV.

Gorgo, Praxinoë, Eunoa, Anus, Hoſpes.

NVnqd Praxinoë manet intus in ædib. iſtis? Go. intus iamdudũ eſt, ſed quàm tu lenta fuiſti? EV. Quamuis ſera uenis Gorgo, tamen hoc PR. quoq; miror,
Quòd tandem uenias. ſed tu nunc protinus iſti
Eunoa porrecto ceruical pone ſedili.
Rectè hoc cõpoſitũ eſt. PR. hîc Gorgo chara ſe EV. deto.

GO. Heu furor, ô fatui quanta est insania uulgi.
Vix uobis seruata, incommoda multa uiarum
Euasi, quæ latiuagæ uis plurima turbæ,
Multa quadrigarum faciunt crepidæq; molestæ,
Et passim chlamydata cohors effusa uirorum,
Præter quàm q, iniqua uia est, & longior æquo.
Tu quoq; quàm uellem nunc longius ipsa moraris.

PR. Has meus extremas est ille profectus ad oras
Terrarum, & nido insidet huic, non incolit ædes,
Scilicet ut ne nos uicinia commoda iungat.
Ille, malum, me discrucians, & semper iniquis
Litibus exercens, meritum quem taliter odi.

GO. Per Venerem ne tanta tui malefacta mariti
Dixeris, aut isto culparis nomine coram
Hoc puero, uiden' aspiciat te ut paruulus ipse?

PR. Zopyrion confide animo dulcissime fili,
Non ut rere tuum signant mea uerba parentem.

GO. Percipit ipse infans, bonus est pater ille profectò,
Vt me magna iuuet coniunx Plutonis auari.

PR. Ille quidē pater ille fŏrum quum nuper adisset
Empturus nitrumq; recens ficumq; marinum,
Rettulit insipidi demortua grana Jalilli.
Hic uir inutilis ulnarum bis quinq; triumq;.

GO. Et talis meus est, argentum perdere natus,
Arte Dioclides simili. nam uellera quinq;
Emit heri penso drachmarum munere septem,
Vellera quæ dixisse canum, frugisq; uetustæ

Frustra

Frustra queas, sordesq; meras, opus ex opere ipso.
I nunc sume tuos quos fibula nectit amictus,
Plurima regalem Ptolemæi diuitis aulam
Ibimus, ut pulchro quæ pulchra paratur Adonidi
Adsimus pompæ, quam nunc formosa paratu
Magnifico regina, ut fama fertur, adornat.
Sponte beata sua succedunt cuncta beatis, PR.
Quæ tu uidisti, quia, qualia sint ea, nosti,
Dixeris his etiam qui non uidere. GO. Sed instat
Tempus, & ire monet, sunt ocia semper inerti.
Huc age profer aquã grauibus contrita flagellis PR.
Eunoa: pone iterum, quàm quærunt mollia files
Ocia, tolle moras, fer aquam citò, nanq; lauandũ est
Ante uiæ quàm ineamus opus durumq; laborem.
Aspice quàm tulit officiosa, sed heus age semper
Esuriens, & multa uorans, ne infuderis undæ
Plus nimio: infœlix cur uestem aspergine fœdas
Hanc mihi? iam laui, si diis placet, attamen arcæ
Clauis ubi est magnæ? defer mihi protinus ipsum.
Praximoë, quàm multiplici ratione plicatum GO.
Emperonama tibi est, quàm te decet illud habentẽ,
Dic quanti à textore ad te peruenerit ipso.
Ne quæras, põdo uno emptũ est, aut forte duob. PR.
Simplicis argenti, quo nec sit purius ullum,
Præterea est tanto uita hæc appensa labori.
Sed tamen ex animo res hæc cessisse uidetur. GO.
Hoc equidem pulchrè, atq; ut res habet ipsa lo- PR.
quuta es.

Affer palliolum, uelumq; decenter adapta.
Sed neq; te ducam fili, plena omnia laruis,
Et Mormò, mordent & equi, lacrymare licebit
Quantumcunq; uoles, fieri te deniq; claudum
Non uolo, sed quoniam tempus nos urget, eamus:
Tu uerò hunc Phrygia accipiens collude puello,
Atq; intrò catulum reuoca, dudumq; patentes
Claude fores: dij quantũ hoĩm, q̃ plurima turba est.
Qua ratione malum superabimus illud eundo?
Agmen enim formicarum est sine lege modoq;,
Immensum numeroq; ruens, non turba uirorum:
Multa tibi et præclara opera et benefacta deorũ
Venerunt Ptolemæe secundo numine, postquam
Diuorum numerum genitor tuus auxit, habetq;
Cœlum cum superis, nemo malefactor euntem
Lædit ab Aegypto ueniens, ut nuper iniqua
Fraude latrocinia urgentes, impune ferebant
Multa uiri similes inter se lusibus istis.
Quid nunc de nobis fiet dulcissima Gorgo?
En celerum turmas Ptolemæi regis equorum.
Heus bone uir, ne conculces me, rectus in ambos
Se quatit ille pedes insurgens corpore rufus.
Aspice quàm ferus est, audacia nempe canina est.
Eunoa an expectas? nec adhuc fugis? opprimet ipsũ
Sessorem, bene habet, q, adhuc mihi paruulus intus
Ipse manet, bona causa meæ fuit illa salutis.

Go. Praximoë confide animo, iam uenimus extra

Hos

Hos equites, sese tuta in statione tenentes.
Iã mihi reddor et ipsa, animiq; recolligo uires, PR.
Semper equum timui, & frigentem pellibus anguẽ
A puero. ne cunctemur, properare necesse est.
Turba quidem nobis non contẽnenda propinquat.
Vnde ades ô mater, regali nunquid ab aula? GO.
Regali uenio charissima filia ab aula. AN.
Num facilis datur accessus subeuntibus ædes? GO.
Venere ad Troiam penetrantes omnia Achiui. AN.
Crede puellarũ pulcherrima, quicquid agendũ est
Perficit, & certum dabit experientia finem.
Hæc anus oraculum diuino ex ore loquuta est, GO.
Atq; abit ipsa. sciunt muliebres plurima sensus,
Duxerit utq; ipsam Iunonem Iuppiter olim.
Aspice Praximoẽ foribus quæ turba propinquat.
Immẽsa est hæc turba, manũ charissima Gorgo PR.
Da mihi succedens, sed & Eunoa te præeuntis
Eurychidos comprende manum, ne forsan oberres,
Tam stricte simul urgentes intrabimus omnes,
Nos curæ constanter habe, nos Eunoa spectа.
Heu miseram semel atq; iterum, mihi palla tumultu
Scinditur ô Gorgo, sic te ô homo quisquis es, ipsum
Iuppiter auctet ope assidua, serua hanc mihi uestẽ.
Ad me res equidem nihil attinet ista, sed ipsam HO.
Curabo tamen. PR. Immodica hæc & plurima tur
Ceu fodiente sues turbantes omnia rostro. (ba est,
Esto animo forti mulier, iam tuta tenemus. HO.

PR. Tuta precor teneas et ĩ hac,et in omnib·horis,
Chare uir,officio qui nos coniungis amico,
Vtiliterq; iuuas,& opis miseraris egentes·
Sed male comprimitur subeuntibus Eunoa turbis.
Infœlix quàm te uiolentis utribus urgent.
Sed bene succeßit,sunt omnes intus,ut olim
Dixit amans,capta claudens sua limina sponsa.

GO. Huc age Praxinoë,uaria hæc circũspice,primũ
Quàm parua artifici quàm sunt exacta labore.
Non opera hæc hominum, sed dixeris esse deorũ.

PR. O ueneranda Minerua,manus q̃ docta labores
Hos dedit,ô quales,quæ talis uellera lanæ
Tractârunt,qualesq; fuisse putabimus ipsos,
Talia qui pinxere nouis animalia formis.
Quàm stant uera locis,q̃ penè & uera mouentur,
Quàm possunt animata,& non intexta uideri:
Res quædã sapiens certe est homo,nunc tamẽ ipse
Quàm uenerandus in argento iacet ubere lecti
Floreſcens prima lanugine pulcher Adonis, (tur,
Qui ter amatus, adhuc et in ipso Acherõte adama

HO. Desinite ô miseræ,garritibus omnia uanis
Turiuribus mos est implere loquacibus olim.

GO. Vnde homo? quidue tibi si nos iuuat esse loquaces?
Si potes imperio nos obrue,nempe iubebis
Ista Syracusijs.sed noueris hoc quoq; ciues
Nos sumus è clara pars non spernanda Corintho,
Sicut & ipse fuit uolucer pede Bellerophontes,

EPea

E Peloponneso sermo nos esse fatetur:
Dorica uerba loqui, quum simus Dores, opinor
Possumus, & nobis, nisi fallunt omnia, fas est.
Ne sine cœlisuga umbrarum regina silentum, FR.
Vt quisquam imperitet nobis, nisi fortior unus.
Non metuo ne mensura tibi ludar inani.
Iam taceas rogo Proximoë, cantabit Adonim GO.
Plurima cognoscens Argiuæ hæc filia cantrix.
Vicit & hæc iam Sperchin Ialemon antè canẽdo,
Nũc quoq; quicqd erit pulchrũ, mihi crede, loque
Et nunc gessit ut incipiat præludia captans. (tur,
Quæ Golgon Cytherea colis Venus, Idaliumq;
Excelsamq; Erycen, Venus auro candida gaudens,
Qualem latiflui de sede Acherontis Adonim
Mense duodecimo tibi deduxere reuersum
Mollipedes ac tardigradæ plus omnibus Horæ
Cœlicolis, sed gratæ etiam mortalibus Horæ:
Semper enim referunt uenientes plurima secum.
O Cytherea Venus tu reginam Berenicen
Ex mortalibus, ut dicunt, iam morte carentum
Iunxisti numero diuûm, formosa puellæ
Pectora rore fouens, & succo nobilis herbæ,
Cuius membra deûm sunt immortalia pastu.
Nunc tibi quæ tot habes cognomina, cuius honorì
Templa tot exurgunt, nata auricomæ Berenices
Arsinoë, quæ forma Helenen æquauerit ipsam
Gratificans tibi dilectum iam rebus Adonim,

Omnibus eximijs colit inuitatq; colentes,
Quem iuxta arboribus quæ munera cunq; beatis
Nascuntur cumulata iacent, & germine florum
Vernantes horti tenero, candentibus ære
Argenti calathis, seruati molliter adsunt.
Aurea præterea satiata alabastra liquore
Vnguinis Assyrij: sunt et preciosa ciborum,
Qualia sæpe bonæ coxerunt fercula matres,
Quum posita flores alba sartagine farri
Miscuerunt uarios, quos in dulcissima mellis
Munera conijciunt, oleoq; liquamina mollis.
Adsunt præterea uolucrum sublime uolantum
Reptantumq; solo tot millia: sunt uiridantes
Et foliis depressæ umbræ florentis anethi,
Quem superinuolitant teneri petulāter amores:
Quales luscinię sub frondibus arboris altæ
Considunt strepitantq; alis, ramosq; uolantes
Nunc hos, nunc alios penetrant: suauissima fragrās
O hebene, ô radijs fulgens flauentibus aurum,
O Aquilæ puerum miscentem pocula eburnæ
Portantes superûm regi, supraq; tapetes
Purpurei, molli plus mollia stragula somno,
Dixerit aut Samius, Mileti aut ciuis aquosi,
Stratus adest autem formoso lectus Adonidi:
Atq; hac parte iacet Venus, hac rubicūdus Adonis,
Annorum sponsus ter sex, aut grandior uno,
Necdum etiam pungunt rubicūdis oscula labris.

Nunc

Nunc amplexa tuum salue Venus alma maritum,
Nos ipsum primo simul omnes rore feremus
Littoris æquoreas extra spumantis ad undas,
Soluentesq; comam sinibusq; ad pulchra ligatis
Pectora, dulcisona sic illi uoce canemus:
Dulcis Adoni uenis nos ex Acheronte reuisens,
Atq; illò remeas heroum solus, ut aiunt.
Nanq; nec hoc potuit, cũctis Agamemno Pelasgis
Prælatus grauitate, nec insuperabilis Aiax,
Non uigimti Hecubes natorum maximus Hector,
Non etiam magno Patroclus charus Achilli,
Non capta referēs Pyrrhus patria agmina Troia:
Sed neq; qui Pyrrho Lapythæ uixere priores,
Nec gens diluuiũ superatrix Deucalione,
Non Pelopis genus, aut Argiuûm fama Pelasgi.
Sis fœlix nunc dulcis Adoni, & ad hæc tua lætus
Templa ueni, & dexter quũ ueneris esse memẽto.
Praximoë quãta hæc sapiẽtia? certè ea magna est, GO.
Plusquam fœlicem quæ tam bona carmina cantat.
Sed nos hora domum reuocat: sed enim Dioclides
Optimus haudquaq̃ meus est uir acutus & atrox,
Qui simul esuriat non tutò occurreris illi.
Salue dulcis Adoni, & nobis dexter adesto,
Quæ tua lætifico celebrauimus orgia cantu.

ARGVM. XVI. EIDYL.

Scriptum est Eidyllion hoc ad Hieronem Hiero
clis filiũ, extremum Siciliæ tyrannũ, q̃ regnum qui

dē obtinuit dux iam antea declaratus à ciuibus, atq; ita inferiores se potestates perdidit, ut tyranni nomen non immeritò sortitus sit. Post hunc aūt alius Hieron imperauit, Gelonis filius, aut secūdum alios frater. Theocritus ergo quū nihil donorum ab Hierone acciperet, Eidyllion hoc fecit, Charitesq; inscripsit, in quo ad Simonidis etiam poētæ sermia al lusit. Ferunt enim duas hunc arculas habuisse domi: alteram quidem gratiarum, alteram uerò dantium. Itaq; quum ei accessisset quidam munus petens, illas sibi adferri iussit: & eam quæ gratiarum erat uacuam reperit, alteram autem dantium, offendit plenam: quo facto, scitè à se importunum illum beneficij petitorem propulsauit.

THEOCRITI CHARITES, siue Hieron.

Eidyllion XVI.

SEmper habet Musas ea cura, ea cura poëtas:
Illas facta deū canere, hos benefacta uirorū.
Nam quum sint diuæ cœlestia numina Musæ,
Diuinas possunt diuorum dicere laudes:
Nos homines quid ni mortalia facta canamus,
Et laudes hominum, & meritum uirtutis honorē?
Sed quis in hoc adeò mortalis munere uitæ,
Quis nunc tam bonus est sub aperti lumine solis,
Qui nostras aliquo Charitas dignetur honore,
Excipiátue domo gratas, & munere donet,
Quamlibet exiguo, nec fortè remittat inanes?

Illæ autem iratis plangentes pectora palmis,
Et pedibus redeant nudis, & acerbæ dolentes.
Sæpe mihi, q; frustra ierint, conuicia dicant,
Sæpe reuertantur nudæ inuestesq; puellæ,
Et miseræ uacuas iterum referantur ad arcas,
Et genibus sedeant gelidis capita ægra tenentes.
Hanc etenim sedem, quoties spe lusit inani
Euentus, repetunt, atq; hæc sua limina seruant.
Nulla quidem Musis nunc est reuerentia, linguæ
Nullus honor, docta quantumuis uoce disertæ:
Nec quisquam est hodie, qui per benefacta mereri
Vt quondam studeat præclaræ nomina famæ.
Quin potius lucro insistunt, & rebus inhærent
Augendis quocunq; modo, quascunq; per artes
Nũc homines, et ut est mos temporis huius, auaras
Semper habent sub ueste manus, dũ crescat et arcæ
Clausuras grauidæ congesta pecunia rumpat:
Vnde nec impendens tantum quis donet amico,
Quantum decedat deterso æruginis æri.
Quòd si fortè aliquis quicquam petat, ocyus inqt:
Sura genu propior mihi ut est, ita semp habẽda est.
Sed nihil ipse moror uersus & carmina uatum,
Et potius diuina requirunt numina uates.
Quis uerò attentas alijs accommodet aures,
Quum sit et efficiat satis omnibus unus Homerus?
Ille poëtarum mihi maximus esse uidetur,
Qui nihil accipiens, nihil hinc auferre laboret.

O miseri, quò tanta lucri sitis ista? quid auri
Congeries miseram tanta strue degrauat arcam?
Non sic diuitijs uti decet: utitur autem
His bene, qui neq; se fraudans indulgeat ipsi
Quod satis est genio, uitæq; accommoda seruet,
Quædam distribuat, quos approbet ipse, poëtis.
Multa quoq; agnatis, & multa benignus amicis
Exhibeat reliquis, aras & sacra deorum
Muneribus colat, hospitibus sit largus habendis,
Accipiatq; lubens alienæ sortis egentem,
Et mensæ socium sumat sibi, deinde uolentem
Ire sinat placidis demulsum pectora uerbis.
Ipsos præcipuè Musarum sacra ferentes
Præcipuo uates colat & ueneretur honore,
Vt secum stygias laudem ferat ipse sub umbras,
Nec tristes peragat luctus Acheronte sub imo,
Sicut inops patrio duram qui plorat in agro
Pauperiem, rigidis uersato robore callum
Inducens manibus, defessaq; brachia iactans.
Maximus Antiochus regum, prædiues Aleuas
Imperio fuit, his seruorum multa tyrannis
Millia parebant, quorum ditissima luxu
Atria magnifico plures pauere ministros,
Quàm numerare queas, Scopadũ quoq; Thessala
Pascua lauriferi lætas armenta per herbas (Penei
Seruabant, immensa illis ad nota redibant
Limina caularum uitulorum millia multa,

Mille

Mille greges ouium, mugitibus omnia uaccæ
Cornutæ ſtabula implebant, & florida tempe
Errabat dumeta olim Cranonia circum,
Hoſpitioq; bonis per pinguia culta Creondis
Delectos pauere greges ouiumq; boumq;,
Non tamen hæc illis tantarum copia rerum
Proſuit, aut ueræ laudis decora ulla tuliſſet,
Poſtquam per ſtygiam ſemel enauere paludem,
Et dulces ſuperi liquerunt luminis auras,
Deſertis quin his opibus ſub nocte iacerent
Perpetua triſtes inter ſine laudibus umbras,
Carmine uenturis niſi Cêius omnia uates
Prodiſſet populis, illorum plurima plectro
Aeolico benefacta ſonans per carmina uatum
Victores celebrãtur equi, quibus inclyta parta eſt
Palma per Elæos ſacro certamine campos.
Quis Lycios heroas adhuc, quis noſſe comatos
Priamidas queat, & muliebria tempora Cygnum
Canentem, ueterum niſi fortia facta uirorum
Bellaq; diuini cecinisſent carmine uates?
Inclyta multiuagi uec fama maneret Vlyſſis,
Errantis duo luſtra uiri maria omnia circum,
Circum omnes populos, tandẽ & ſubeuntis auari
Limina Plutonis, quod uiuo contigit illi,
Nec notum populis ulla ratione fuiſſet,
Speluncam fugiſſe feri Cyclopis eundem.
Ipſe quoq; Eumæus tacito latuiſſet in agro

Inter aras interq; sues.te nemo Philœti
Pinguibus audisset seruantem pascua bobus.
Retro lapsa pij Laërtis fama perisset,
Si non iuuissent diuini carmina uatis.
Nomina uiuentes mortalibus optima Musæ
Atq; æterna ferunt,& nulli obnoxia fato.
Verum res pereunt,& qualescunq; reliquit,
Quantascunq; etiam diues post fata relinquit
Diuitias,hæres rapit & consumit auarus.
Sed labor est idem numero comprendere uelle
Quot uento rapidi ueniant ad littora fluctus,
Aut laterem liquido lutulentum fonte lauare,
Et uicisse uirum lucri dulcedine captum.
Sed ualeant quos talis amor sine fine fatigat,
Et nullum miseri inueniant finemue modumue
Tristis auariciæ,quin semper plura repertis
Accumulent,& sollicito crucientur amore
Argenti atq; auri,cæcaq; cupidine tristes
Intereant.me famam hominum populiq; fauorem
Emeruisse iuuat plus quàm si dentur equorum
Millia multa mihi,& mulorum quicquid ubiq; est.
Quis tamen exhibeat,quæ quæro, cui mea possim
Scripta placere uiro? nostræ cui carmina Musæ
Sint cordi,atq; animum moueant uirtutis amantem?
Difficiles sunt nanq; uiæ duriq; labores
Musarum,placido nisi Iuppiter ipse Camœnis
Aspiret uultu.Sed nec dum desinit annos

Et

Et celeres menſes feſſum producere cœlum,
Quin & adhuc multi currusq; rotasq; mouebunt
Aeripides, erit ille meo qui carmine dici
Se uolet, & magnum factis imitetur Achillem,
Et meritis illi cedat Telamonius Aiax,
Qualibus hos circum Phrygium Simoënta potẽtes
Dardanij uidere uiri, quo littore quondam
Excelſum ueteris monumentum conſtitit Ili.
Iam Phœniſſa tremit Carthago Libyſſidos oræ
Vltima, conatu metuenda parantibus omni
Bella Syracuſijs, medias ſubeuntibus haſtas,
Et clypeis paſſim quatientibus arma ſalignis.
Quos inter ueteres Hieron heroas, & ipſos
Semideos uultu referens animoq; decenter
Cingitur, & criſtis galeam quatit acer equinis.
Iuppiter illuſtris regnator maxime olympi,
Tuq; Meduſæa uenerabilis ægide Pallas,
Tu quoq; quæ magnam ſortita es & incolis urbẽ,
Quam præclara Ephyra profugi poſuere coloni,
Hic ubi Lyſimelæa uagis ſonat ictu procellis,
Magna Ceres, Cereriſq; Proſerpina filia magnæ.
Pellite deuictos Siculis regionibus hoſtes,
Vt trepidare fuga uis ultima cogat inermes,
Lataq; Sardoi tranantes æquora ponti
Acceptas narrent clades & funera natis
Coniugibusq; ſuis, quos hauſerit enſis amicos
Doricus, & Siculo proſtratas Marte cohortes,

Iam tunc noſcendas numero tot cladibus actis.
Tunc propriæ ſaluis habitentur ciuibus urbes,
Deiectæq; arces iterum, quas perfidus hoſtis
Demolitus erat, tunc nudi cultibus agri,
Et neglecta nouo reparentur prata labore.
Mille greges ouium uiridantia gramina rurſum
Paſcant, & ſaturæ balent in pinguibus herbis.
Veſpertina mero portantes ubera lacte
Plena boues, iterum repetant ſua tecta gregatim.
Meſſe ſua longis uiduata noualia bellis
Incipiant reparata nouas producere fruges,
Quum ſua uocales repetunt arbuſta cicadæ,
Inſidiasq; cauent ſeruantum paſcua, quando
Solibus æſtiuis mediæ eſt lux plena diei,
Arma ſibi ſua quum fragiles net aranea telas.
Tunc & in arma tubæ ſileant funeſta uocantes,
Et bellum ne uoce quidem quis nominet ullum.
At laudum celebres Hieroni ſumma poëtæ
Conſtituant decora, æterno quæ prodita cantu
Tranſcendant Scythici ſpacioſa uolumina ponti,
Quiq; tenaci altum uinxiſſe bitumine murum
Dicitur, & latæ regnaſſe Semiramis urbi.
E multis tamen unus ego, quibus eſſe poëtis
Muſa dedit, qui facta ſuis Arethuſia plectris
Et fortem celebrant bellis Hieronа gerendis,
O Etheocliſatæ Charites, Minyeia quondam
Inuiſa Orchomeni Cadmæis mœnia Thebis

Que

Quæ colitis, si nemo petat mea carmina, nulli
Inuito obtrudam quos non mereatur honores.
Sin aliquis petat, & laudari quærat, ad ipsum
Cum Musis ueniam nostris, & gaudia nostra
Musarũ comitante choro sequar ipse, nec unquam
A uobis patiar diuelli. nam quid ubiq; est
Munere quod Charitũ dẽpto sit amabile cuiquã?
Vobiscum ô utinam liceat mihi uiuere totum
Quod superest uitæ, & reliquum finire laboris.

ARGVM. XVII. EIDYL.

Scribitur hoc Eidyllion ad Ptolemæũ Philadelphum. Arati aũt exordio usus est. Cæterũ Philadelphus ille Ptolemæus, Lagi & Berenices filius fuit, unde fallitur Munatius grammaticus, qui Theocriti tempora in Philopatrem transtulit, tanto temporis interstitio dissentiens,

THEOCRITI ENCOmion Ptolemæi.

Eidyllion XVII.

A Ioue principiũ Musæ, Iouis ultima Musæ
Sit ratio, cantu quum maximus ille deorũ
Dictus erit uestro, merita tũ laude feremus
De mortalibus extremum primumq; uirorum,
Et mediũ, Ptolemæon in his nanq; optimus ille est.
Clari olim uirtute uiri quicunq; fuerunt
Dijs geniti, & noti primis heroës ab annis,
Quũ nihil abiectum, nihil ulla ex parte pudendũ,

Omnia sed gererent patrio dignißima cœlo,
Inuenere suos opera immortalia uates
Qui canerent, famæq; darent memoranda futuræ:
Verùm ego, quem faciles Musæ fecere poëtam,
Illustrem pulchro Ptolemæum carmine dicam.
Nã bona laudatos decorant quoq; carmina diuos.
Arboribus densam ueniens lignator in Idam,
Anxius ingentis circumspicit omnia syluæ
Vnde opus incipiat, quæ primo tusta labori
Causa sit, haud alia mentem ratione fatigat
Nunc mihi materiæ pondus graue fine carentis
Quæ prima expediam, de tanto tamq; bonorum
Immenso numero, quibus immortalia tanti
Dij non difficiles decorârunt nomina regis,
Vsq; ab diuina maiorum gente suorum,
Qualis & ipse fuit Lagides, qui maxima posset
Perficere, ingenio meditari talia quisquam
Haud alius qui posset erat: sic scilicet illum
Dijs pater æqualem prouexit honoribus auctum.
Diuinis etenim Iouis in penetralibus illi
Ex auro stat facta domus, quem proxima iuxta
Magnus Alexander constrata sedilia seruat,
Persarum grauis in populum deus, immortali
Subdita cuius adhuc sapientia pectore regnat.
Quos contra sedem solido ex adamante paratam
Amphitryoniades statuit Ioue natus, & orbis
Monstrorum domitor, claua metuendus & arcu,

Cum

Cum reliquis celebrans conuiuia splendida diuis,
Ipse suis gaudens spectare nepotibus ortos,
Atq; sui generis dignos uirtute nepotes.
Quòd deus illorum uiridem per membra iuuentã
Fuderit, & procul inuisam tristemq; senectam
Iuppiter arcuerit, quòd & ipsi morte carentes
Dicantur diui, nullo iam corporis usu,
Et nec opus pedibus, ceu qui nascantur, habentes.
Nam fuit amborum proauus satus Hercule forti,
Et genus amborum totum numeratur ab ipso
Hercule, per proauosq; auosq; ab origine prima,
Donec in ipsorum deducas tempora gentis
Diuinæ seriem, qui quum saturatur odoro
Nectare, conuiuas superos mensasq; reliquit
Ambrosias Ioue natus amatæ in coniugis ædes
Ingrediẽs, raptum ex humeris huic protinus arcũ
Cum pharetra dedit, illi autem Cyclopea ferri
Robora & exculptam nodoso stipite clauam,
Atq; illi in thalamum, diuino nectare odorum,
Deducunt Hebes albentis crura parentem
Prognatum Ioue, & arma simul, iam qualibus ipsa
Laudibus cuicit parientes clara puellas
Pignora, matronas inter sapiens Berenice.
Huius enim regina Cypri ueneranda Dione
Filia, molliculos digitos complexa manusq;
In fragrante sinu fouit, quia scilicet unquam
Nulla puella uiro tantum placuisse putatur,

Vxorem quantum ipse suam Ptolemæus amauit,
Et redamabatur certè, & plus uxor amabat.
Ex tam legitimo, tam firmo ab amore creatis
Committunt pueris tutò omnia, remq; domumq;,
Si quando uir amans in lectum uadit amantis.
At mulier fido quæ non respondet amori,
Illa uiri lectos alieni in pectore uersat
Semper, & hinc faciles nascēda in pignora fœtus.
Sed nunquam similis natorum forma paternæ.
Diuarum ueneranda Venus, pulcherrima uultu,
Ipsa tibi curæ fuit excellens Berenice.
Per te Cocyti mœstam non transijt undam,
Sed prius obscuræ quàm littora prima paludis
Attigit, & tristem morientibus undiq; nautam,
Hanc rapiens Venus in tua templa sacrata locasti,
Fouistiq; tuos ceu natæ mater honores.
Omnibus illa fauens mortalibus est dea, quorum
Pectoribus uacuis molles aspirat amores,
Atq; leues fido dat amanti ducere curas,
Nigra supercilijs Argea amplexa torosum
Tydea, sternentem Diomeden fortia partu
Enixa es clarum terra Calydonide regem,
Alta sinus undosa Thetis tibi Thessale Peleu
Hectorei peperit domitorem Martis Achillem.
Te generose dedit partu Ptolemæe beato
Diua parens Berenice indeuicto Ptolemæo.
Nutrijt alta Coos puerum te à matre receptum

Tempore

Tempore quo primum uidisti lumen, & auras
Vitales teneris hausisti flatibus infans.
Nanq; ibi soluentem grauido de corpore zonam
Ilithyian parturiens in uota uocauit.
Nanq; laborabat grauiter tum filia pulchræ
Antigones, illi partus tum diua leuatrix
Adfuit, atq; omnem pepulit per membra dolorem.
Aeditus ergo patri similisq; & amabilis ipsi
Est puer, hunc spectans medio Cos insita ponto
Cõtrectans manibusq; & amica in brachia sumẽs,
Talibus est tenerum uerbis affata puellum,
Euge beate puer, fœlix age fulgeat ortus
Hic tuus. ah tu me tanto digneris honore,
Quanto cœruleam Delon manifestus Apollo
Et Triopon cultu collem uenereris eodem,
Quo rex æqualem Rhenæan amauit Apollo.
Hæc ubi dixisset, maternis insula uerbis
Protinus insonuit clara ter uoce sub altis
Nubibus, augurio firmans Iouis ales aperto
Omnia. at hoc magno signum de rege secundet
Qui dedit ipse deus. nam certè est maximus ille
Atq; uir egregius, quem mox ut prodit in auras
Sic amat, & primo confirmat Iuppiter ortu.
Illum sponte sua fœlicia cuncta sequuntur.
Diuitiæ ueniunt illi, nunc possidet ergo
Et maris & terræ spacia infinita, tenetq;
Innumeras gentes, quæ festa pace quietæ

Frugifero pingues exercent uomere campos,
Continuisq; colunt crescentes imbribus agros.
Sed non ulla magis facili se prodiga partu
Terra aperit, quàm plana suis Aegyptia tellus
Frugibus exuperat reliquas, quum Nilus imundãs
Fructifero putres emollit flumine glebas.
Tot nemo populos, nemo tot possidet urbes
Plenas artificum, plenas opera omnia agentum.
Illi tercentum celsis stant mœnibus urbes,
Inde supra tres myriadas tria millia, porrò
Adde duas triadas, pone insuper hendecadas tres:
Tot populis dat iura, tot urbibus imperat ille
Gloria magnorum Ptolemæus maxima regum.
Præterea partemq; tenet Phœnicidos oræ,
Atq; Arabum partem fœlicia thura legentum,
Diuitis & Syriæ Libyæq; propinqua tenentis,
Quicquid & Aethiopum, uicino sole calentum,
Possidet à populis, nihilominus imperat omni
Pamphyliæ, Caribus leuibus, Lycijsq; proteruis,
Et Cilicum quicunq; habitant fœlicibus aruis,
Cycladibusq; uago dispersis orbe per æquor.
Nauibus ille quidem præstat, classesq; per omnem
Mittit & innumero consternit milite pontum,
Et Maris imperium latè tenet: illius omnes
Mandatis parent terræ, fluuijq; sonantes.
Plurima sunt equitum claudentes agmina turmæ,
Sunt clypeis densi pedites, nitidoq; cohortes

Acre

Aere refulgentes, aciebus in ordine pulchro
Denſatis, ſtrepitu ferientibus aſtra ſonoro.
Diuitijs & opum feſtu magnoq; paratu,
Omnes terrarum reges premit, omnia fundit,
Aßiduè ſœlix fœcundo copia cornu.
Tempore non aliquo dines uacat aula beatis
Muneribus, toto ac diuerſo ex orbe profectis.
Incumbunt operis populi, durosq; labores
Tranquilla exercent in pace & ab hoſte quieti:
Nemo pedes ſiquidem piſcoſi littora Nili
Tranſgreditur, manibusq; aliena inuadit iniquis,
Aut bellum mouet, aut ullo Ptolemæia regna
Miſcet agens ſubitos arrepta per arma tumultus.
Nemo etiam quamuis celeri de naue propinquum
Exilit in littus prædatum ouiumq; boumq;
Armenta, & ſpolians Aegyptia regna colentes.
Talis habet regem ſeruandi cura paterni
Imperij, talis populo rex præſidet ipſi
Flauicomus Ptolemæus, in omnia maxima natus:
Præcipuè uir in arma potens, cui cura parentum
Omnia conſeruare laboribus aucta, uicißim
Parta labore ſuo patrias augere per artes.
Sed nec inutilibus tam regia dines abundat
Diuitijs, quibus in capſas & auita repoſtis
Scrinia parcatur, nullum admittentibus uſum,
Ceu formicarum congeſtis nuper aceruis:
Sed quorum bona pars diuorum cedat honori,

Vel quum templa nouo reparat pereuntia cultu,
Vel noua constituit,uel splendida munera soluit
Primitias,cumulatq; suis altaria donis,
Rex pius in superos:quin plurima regibus idem
Dona alijs tribuit:sed & urbibus inclyta multis
Munera trasmittit:socios quoq; larga fideles
Dextera prosequitur:sacra ad certamina Bacchi
Nemo unquam ueniens cantor discessit inanis:
Quin potius docta præstantibus arte canendi
Munera contribuit se digna,nec arte minora.
At laudes Ptolemæe tuas sacra carmina uatum
Pro meritis celebrãt,quoniam bona multa poetis
Tu facis,& ueros Musis impendis honores.
Nam quid amabilius,quid pulchrius esse per orbẽ
Integrum poterit,quàm pulchræ nomina famæ
Accipere,atq; hommes inter uirtute mereri
Illustrem æternos quæ gloria duret in annos?
Hæc manet Atridis etiam nunc,illa profectò
Infinita domus Priami bona diuitis altæ.
Et si legitima belli ratione tulerunt:
Haud tamen illa manent,sed in atri partibus orbis
Clausa latent,reditum duris adimentibus umbris.
Solus hic extinguens uestigia prisca parentum
Adscriptos numero diuũm facit esse uideri.
Ergo patri diuo,diuæq; insignia matri,
Thuriq; odorifero fumantia templa dicauit.
In quibus ipsorum statuas dum collocat auro

Addens nobile ebur, diuos facit esse uocandos
Omnibus, & toto laturos orbe salutem.
Atq; illis dum sacra facit, præpinguia adurit
Viscera multa boum, taurosq; rubentibus aris
Imponit mactans totius mensibus anni
Ipse & amans coniux, qua non fœlicior unquã est
Vlla puella uirum cupidis complexa lacertis,
Nulla boni meliora tulit connubia sponsi.
Ergo amat ex animo coniux fratremq; uirumq;.
Taliter in thalamum quondam coiere iugalem
Quos Rheam genuisse ferunt, quibus omnia parẽt,
Sic se complexi fratrem soror, ille sororem
Iuppiter & Iuno lectum uenere in eundem,
Quem strauisse ferunt redolentibus Irida palmis.
Salue rex Ptolemæe, tuos ego semper honores,
Sicut & heroum laudes & facta aliorum
Carmine non humili, nec quod contemnere possit
Posteritas uentura, canam: tibi Iuppiter æquus
Virtutem dabit, & faciet uirtute beatum.

ARGVM. XVIII. EIDYL.

Inscribitur præsens Eidyllion Helenæ epithalamium, & huc nonnulla ex primo Stesichori Helenæ epithalamio translata sunt. Porrò epithalamiorum alia quidem cantantur uespere, quæ κατακοιμητικὰ uocantur, & ea ad mediã usq; noctem durant: alia uerò sunt ὄρθριαι, id est, matutinalia, siue diluculania, quæ etiã διεγερτικὰ appellant. Hoc

autem epithalamium uirgines canũt ante thalamũ, quo minus uirginis exaudiri uox, uiri impetum sustinentis, posſit: ita enim puellarum perstrepẽte uoce, uim illam occultare facilius est. Porrò Menelai & Helenes filij traduntur Sosiphanes & Iolmas, filiæ autem Melite & Hermione.

THEOCRITI EPITHALAMION Helenes.

Eidyllion XVIII.

ADuenere claræ quondam Lacedæmonis arces
Cõstitit ignifluis Hymenæus tẽpora ramis
Euinctus, qua regia flauicomi Menelai
Stat uetus: huc uiridi bis sex in ueste puellæ
Delectæ numero ex omni, quas illa tenebant
Mœnia, progressæ festas duxere choreas
Ante recens pictum thalamum, quum filius Atrei
E geminis natu minor, & florentior annis
Tyndaridam sibi dilectam despondit, & intra
Duxit legitimi secreta cubilia lecti.
Ergo omnes una plaudebant uoce canentes,
Complexuq; pedum quatiebant præpete terram,
Ipsa domus festo resonabat tota Hymenæo.
Ergo né te placidæ sic indulsisse quieti
Optime sponse iuuat? celeresq; ita carpere somnos,
Ceu tremebunda genu tibi sura uacillet acuto?
Nunquid amans somni nimiũ es? num uina bibisti

Plurima,

Plurima, quæ tibi membra graueni? qa pectore toto
Irruis, & placidi petis alta cubilia lecti.
Ipsum te siquidem decuit dormire per horas
Quas uelles longæ quo tempore cunq; diei.
At dulcem fineres circa sua gaudia matrem
Ipsam uirginibus mistam lusisse puellis
Quæ tibi nupta data est in multæ tempora lucis.
Quandoquidē quæ nupta tibi est, tua nupta futura
Perpetuò, siue oceani se condat in unda, (est
Siue nouo Phœbus terras illustret Eoo.
Præterea non illa tibi subtruntibus annis
Deerit, & in longi spacium deseruiet æui.
Fœlix ô Menelaë, nouisq; beate Hymenæis,
Fœlici auspicio Spartæ præclara petisti
Mœnia, mille alijs primis quæsita uirorum.
Nunc quia te faciunt uoti pia fata potentem,
Semideos inter tu solus habebere magni
Et gener ipse Iouis, socer & tibi Iuppiter ipse,
Et tecum thalamos Ioue nata subibit eosdem,
Qualis Acheiadum non est alia ulla per urbes,
Tam non mortalis diuino munere formæ,
Quæ satis eximium dederit tibi candida prolem,
Si matri similem fœcundo effuderit aluo.
Nos igitur quibus una ætas, quas unus ad undam
Eurotæ labor exercet iuueniliter unctas,
Laurifero q; sacræ currentes margine ripæ,
Sexaginta quater numero sumus, omnibus idē est

Virginitatis amor, muliebris & apta iuuentus.
Non tamen è nobis tam forma eſt ulla beata,
Quæ caruiſſe notâ poſſit collata uenuſtæ
Tyndaridi. nam ſicut ubi nox alma receſſit
Os croceum cœlo profert aurora renaſcens,
Sicut & imuiſæ quum cedunt tempora brumæ
Ver placidum terras aperit candore niuali,
Sic Helene formoſa chori decora omnia noſtri
Exuperat: tali nos inter lumine fulget
Illa decens & magna, ut in aruis plana nouelli
Exuperant ſulci: uelut hortum pulchra cupreſſus.
Sicut equus currum uelocem Theſſalus ornat,
Sic roſeas formoſa genas Lacedæmona claram
Ornamento Helene decorat: tam pulchra profectò
Nemo opera in calatho diſtinxerit omnibus ullo
Floribus, aut radio texens tam ſtamen acuto
Neuerit in uariam per longa uolumina telam,
Tam doctè citharam nemo percuſſit eburnam,
Siue canens latum clypeatam Pallada pectus,
Siue tuam radijs nitidiſſime Phœbe ſororem,
Quàm formoſa Helene, cuius de lumine utroq;
Spirant omnigeni deſideria inter amores.
O formoſa puella, ô dotibus inclyta gratis.
Tu ſiquidem nunc tecta domus petis alta maritæ,
Nos curſum ſolitum, & campeſtria prata petentes
Inter odoriferas ſolijs criſpantibus herbas
Dulcia ſpirantes uario de flore corollas

Texemus

Texemus tibi, nosq; tui meminisse iuuabit.
Vbera ceu lactens desiderat agna parentis,
Sic memores nos diua tui de fronde coronam
Nectemus per humum loti crescentis, & ipsam
Vmbrosa platani ponemus in arbore: post hæc
Promentes oleum, quod uasa argentea seruant,
Latiuagæ gelida platani fundemus in umbra,
Scribemusq; leui molles in cortice uersus,
Vt legat hoc aliquis, sed scriptum Doride Musa:
Planta Helenæ sum sacra, hospes uenerare sacratã,
Salue sponsa, tu ô salueto sponse beate
Et fœlix socero, Latona puerpera uobis,
Det uobis Latona puerpera pignora fausto
Successu párere, & plures superesse per annos:
Vobis alma Venus, uobis Venus ignibus æquis
Concedat flagrare extremos usq; sub annos.
Iuppiter auctet opes uobis, uos Iuppiter ipse
Augeat, ut multa firmata propagine uestri
Nobilitas generis longo extendatur in æuo,
Mutuaq; ut pariles aspirent pectora curæ.
Vt uester quicquid desiderat impleat ardor.
Nunc geniali operam lecto date, surgere neue
Excidat, Eoos quando conspecta iugales
Diua pudoricolor croceo uelabit amictu.
Atria nos certè redeuntes ista uidebunt
Manè ubi purpureæ lucis prænuncius ales
Aediderit primam uocem, & concusserit alas.

Nunc ô nunc Hyemnæe uale, nunc ista secundo
Auspicio, & læto celebra connubia uultu.

THEOCRITI EPITAphium Bionis.

Eidyllion XIX.

Sunt qui hoc carmen Moscho tribuant. Nam Theocriti non esse argumento est ipsius Theocriti in eo facta mentio.

TRistia lugentes suspiria ducite syluæ,
Nũc mihi Sicelides, et amaræ Doridos undæ
Flumina, nũc defiete perẽptũ morte Biona,
Nunc tristes plantæ lacrymarum fundite guttas,
Nunc nemora & saltus miseris ululate querelis,
Tristibus ô mœsti flores spirate corymbis,
Nunc lugubre roſæ rubeant, nunc triste papauer,
Nunc hyacinthe sonet tua littora, scilicet ai ai.
Non tamen hoc satis est ai ai, plus ergo loquatur,
Litterulasq; uelis foliis inscribere plures.
Occidit indigna confectus morte poëta.

Dicite Sicelides lugentes, dicite Musæ,
Luscimiæ densa foliorum in fronde querentes
Flumimibus Siculis Arethusæ dicite, fato
Interijsse Biona, mala quo morte perempto
Mortuus est & cantus & omnis Dorica Musa.

Dicite Sicelides lugentes, dicite Musæ,
Strimonij nunc flete ad aquas lugubria cygni,
Clangite flebilibus funebria carmina collis,

Qualem de

Qualem de uestris labris dedit ipse canorem,
Quale melos cecinit p stagna Oeagria Nymphis.
Dicite, Bistbonijsq; palàm narrate puellis:
Interijt fato crudeli Doricus Orpheus.
Dicite Sicelides lugentes, dicite Musæ.
Quẽ pecus omne cupit, quem grex desiderat oĩs,
Non canit amplius ille, sub arboribus desertis
Non sedet amplius ille canens, sed ditis in aula
Immemores hymnos, & longa obliuia cantat.
Nunc omnes muti scopulosa cacumina montes,
Omnia nunc armenta tacent, tauriq; bouesq;
Errantes ululant, nec dulcia gramina carpunt.
Dicite Sicelides lugentes, dicite Musæ.
Ipse tuam mortem flauus defleuit Apollo
Ante diem sublate Bion, te lumine cassum
Et Satyri lugent, & nigra in ueste Priapi,
Longaq; capripedes ducunt suspiria Panes,
Per syluas etiam lugent te Naiades udæ,
Omnis et in lachrymas cõuersa est unda profusas.
Ipsa uagans tacitis petrosa per auia lustris
Mœsta dolet, quoniam tibi non respondeat, Echo,
Quòd fileat, quòd non imitetur labra canentis
Amplius, ad cuius mortem sunt protinus omnes
Arboribus fructus deiecti, floribus omnis
Interijt uigor, ipse ouibus defecerat humor
Lactis, & aluea non aliquo iam melle fluebant,
Sed cera moriebantur lugubre sub ipsa,

Extincto nec melle tuo diuine poëta,
Promere mel aliud nobis uel habere necesse est?
Dicite Sicelides lugentes, dicite Musæ.
Non tantum æquoreis Delphin lugebat in undis,
Nec tãtũ in scopulis questa est philomela remotis.
Nec tantum aërios per montes fleuit hirundo,
Nec tantum Alcyone potuit sensisse dolorem,
Amissum Ceyca suum quo tempore flebat.
Dicite Sicelides lugentes, dicite Musæ.
Nec uerò tantum glaucis in fluctibus olim
Cerylus ingemuit, nec tantum in uallibus Euri
Memnona deflerunt uolucres ad busta uolantes,
Quantum omnes lugent extincti fata Bionis.
Dicite Sicelides lugentes, dicite Musæ.
Luscimiæ cantu suaues, atq; omnis hirundo.
Ille canens olim quas oblectare solebat,
Quasq; loqui docuit densa sub fronde sedentes
Mutua flebilibus diffundunt carmina linguis,
Et quibus ipse olim recinebant sæpe columbæ
Tristia lugubri recinunt sua murmura cantu,
Nos quoq; triste leui modulamur carmen auena.
Dicite Sicelides lugentes, dicite Musæ.
Quis nunc, quis calamosq; leues syringaq; dulcem
Inflabit, ter & amplius ô adamate poëta?
Ore quis audebit tales contingere cannas?
Nanq; tuum spirant & adhuc os, guttura flatum,
Ipsa tuis densa sub arundine uocibus Echo

Pascitur

Pascitur, & cupidis mandit tua carmina labris.
Quæ nunc ipse ferro Pan, qui forsan & ipse
Carminibus certare tuis uereatur & ori,
Ne tecum cantando ferat fortasse secundas.
Nunc etiam, quo te quondam oblectare solebat,
Spectantem fluctus, in littoribusq; sedentem
Flet Galatea melos, nec enim tu qualia Cyclops
(Hunc fugiebat enim) cantabas carmina, sed te
Aspiciens formosa choros Galatea mouebat,
Nunc oblita maris deserto in littore uaccas
Pascit adhuc, quas tu quondam seruare solebas.
Dicite Sicelides lugentes, dicite Musæ.
Omnia Musarum demortua munera pastor
Sunt tecum, periere tenerrima basia tecum
Cuncta puellarum latam per Doridos oram.
Impia nunc mœsti tua fata queruntur amores
Ante sepulchralem tumulum te Cypris amauit
Plus quàm quæ charo dedit oscula nuper Adonidi,
Illo quo iuuenem morientem contigit ore.
Hic tibi nunc fluuiorum ô uocalissime mœror,
Hic alter dolor ille tuos depascitur artus.
Interijt siquidem quondam diuinus Homerus,
Ipsius hoc os Calliopes tam dulce sonansq;,
Quem tu flebilibus lacrymis & uoce sequutus,
Impia tam dulcis deploras funera nati
Littora, & indigno implesti maria omnia planctu:
Filius en alter tibi nunc defletur, & ægro

Illius ob mortem consumeris ossa dolore.
Musarum siquidem biberant de fontibus ambo.
Pegasidum latices de fontibus ille bibebat.
Sicelis huic cupidas fauces Arethusa rigabat.
Ille malum cecinit Troiæ fatale Lacænam
Et magnum Thetidis lacrymosa ad Pergama natũ,
Et cum forti Agamemnone flauicomum Menelaũ.
Hic uerò non bella, aut tristia facta canebat,
Syluestrem sed Pana, boues in pascua ducens,
Oblectabat amœno carmine, pauit & ipsos,
Componens tenui dulces syringas auena.
Formosis docuit dare basia grata puellis,
Inq; sinu Venerem & dulces nutribat amores.
Dicite Sicelides lugentes, dicite Musæ.
Omnes præclaris orbatæ ciuibus urbes
Illustres fleuere suos ceu numina ciues.
Te luget breuis ipsa suo plus Ascra poëta,
Carmina nec tantum Bœotides aurea syluæ
Pindaricæ fleuere lyræ, quantum tua lugent.
Alcæo plus ipsa suo te Lesbos ademptum
Luget, & ipsa suo plus Ceia mœnia uate,
Te plus Archilocho Paros ingemit, inclyta Sapphus
Carminibus positis tua cantat adhuc Mitylene.
Carminibus quicunq; ualent & uoce poëtæ
Deplorant tua fata Bion, te funere mersum
Sicelides, decus ille Sami deplorat, at inter
Consueuit quibus ille prius ridere Cydonas.

Luminibus

Lūminibus lacrymas Lycidas nunc fundit inanes,
Triopidum uerò te deflet in urbe Philetas,
Teſtaturq; ſuos lugens ad Alenta dolores.
Ipſe Syracuſiæ tua fata Theocritus urbi
Cōqueritur mōſtratq;. ſed et hæc ego mœſta doloris
Auſonici ſero officio tibi carmina ſoluo,
Qui non hoſpes in hæc paſtoria carmina ueni,
Sed quæ diſcipulus didici tuus, atq; Camœnas
Adſero ceu proprias Siculæ per Doridos oram.
Diuitias alijs, mihi carmina ſola relinquens.
Dicite Sicelides lugentes, dicite Muſæ.
Heu mihi quòd maluæ utrides et adhuc redolētes,
Atq; apium uiride, & quod totum floret anethū
Sæpe reuiuiſcunt, & in annum deinde reuerſo
Sole renaſcuntur: nos magni, nosq; potentes,
Quum ſemel occidimus, q̄ primum fata ſubimus,
Condimur in terram, atq; intra caua buſta recluſi
Perpetuo durum dormimus tempore ſomnum.
Et tua clare Bion nunc molliter oſſa quieſcunt,
Perpetuoq; tacens, terra ſepelivis in alta.
Batrachon at Nymphis placuit ſupereſſe poëtam,
Et ſemper cantare aliquid, quod ſcilicet illi
Haudquaquam inuideo. nā peßima carmina cantat.
Dicite Sicelides lugentes, dicite Muſæ.
Noxia crudeli tibi ſunt data pharmaca dextra
Clare Bion, certè tu dira uenena bibiſti.
Quis tamen acceßit quem non tua labra ſonoro

Mouerunt cantu? quis tam ferus ille? quis autem
Tam crudelis erat, qui uel tibi miscuit? aut qui
Mista dari iussit tibi pharmaca, nec sit captus
Carminibus, miraq; tui dulcedine cantus?
Dicite Sicelides lugentes, dicite Musæ.
Iusticiam sed nemo potest euadere quisquam.
Verùm ego nunc luctu afficior te propter acerbo,
Et lachrymas fundo: quòd si descendere possem
Viuus ad inferni Phlegetontia tartara ditis,
Sicut & Ismarius citharæ uenerabilis Orpheus,
Et Laërtiades Troiæ populator Vlysses:
Sicut & Alcides quondam descendit, & ipse
Fortè domum peterem Plutonis & alta silentum
Limina, ut inspicerem nũquid pallentibus umbris,
Et magno caneres & qualia carmina Diti
Audirem. sed tu dominæ noua carmina Ditis
Bucolicum Siculumq; melos cane, quod iuuet illã.
Illa quidem Siculis etiam consueuerat olim
Ludere littoribus, patriaq; in uallibus Aetnæ
Dorica uirginea modulari carmina lingua.
Non sine honore canes, nõ præmia nulla dabũtur.
Vt blandis citharæ modulanti cantibus Orphei
Reddidit Eurydicen, sic te quoq; fortè remittet
Montibus his diuine Bion. quòd si mihi Musæ
Sint faciles, nihil addubitem quin protinus ipsam
Accedam, & blando Plutonem carmine tentem.

THEOCRITI EVROPA.
Eidyllion XX.

Europæ

EVropæ placidũ quondam per mẽbra ſoporẽ
Immiſit Venus, & nocturno dulcia uiſu
Somnia non uanis dedit apparere figuris.
Tempus erat, iam ſydereæ pars tertia noctis
Tranſierat, propè erat roſeis aurora quadrigis.
Tempore quo mollis gratiſſima munera ſomni
Irrepunt uinculiſq; ligant prædulcibus artus,
Veraq; per cunctas paſcuntur ſomnia terras.
Excelſa placidam carpebat in arce quietem
Virginitatis adhuc uernans in flore pudicæ
Filia Phœnicis formoſa Europa ſuperbi,
Talia quum tacita ſub nocte inſomnia uidit.
Forte duas terras, Aſiam, quæq; obtinet oram
Littoris oppoſiti, pro ſe certare putabat.
Vtraq; fœminei præſtabat imagine cultus.
Ex his plus Aſie contendere uiſa, puellam
Eſſe ſuam, ſe uitales ædiſſe ſub auras,
Se genitam ſibi præſentes aluiſſe ſub annos.
Altera prævalidis manibus tractabat, & ipſam
Non tamen inuitam rapiens, fatalia dixit
Iſta dari Iouis arbitrio ſibi præmia magni
Europen. placida quum nox excuſſa quiete eſt,
Deſiluit thalamis, ut erat conterrita, pulchris,
Et ſtupefacta nouis animum per talia monſtris
Viſa, diu tacitè ſedit, manibuſq; quietis
Sicut adhuc oculis geminas adſiſtere coram
Matronas cupido contendere cerneret auſu,

Tãdem hæc attonita, sibi reddita, uoce loquuta est:
Quis superum noua mõstra? quis hæc mihi somn
Corpora quæ grata requie defessa foueti (nia misit?
Mollibus in lectis, thalamiq; cubilibus alti,
Tam certis uacuum uenere per aëra pennis,
Quænam uisa mihi dulcis sub imagine somni
Hospes erat mulier? quàm me succendit amore
Illa sui? quàm me uultu susceptit amico,
Agnouitq; suam ceu quæ peperisset & ipsam?
Sed tamen ista bono faciles mihi somnia diuos
Testor ut eueniant. hæc illa loquuta, requirit
Protinus æquales genere atq; ætate puellas,
Dilectasq; sibi socias, quibus ipsa solebat
Collusisse choros si quando, aut festa parabat
Gaudia, siue undis liquidi lauaretur Anauri.
Aut uarios legeret per prata nitentia flores.
Atq; illi sociæ mox apparere puellæ
Incipiunt, calathos implendos floribus omnes
Gestantes manibus niueis, & prata petentes
Proxima littoribus, quò sæpe uenire suetæ
Quærebant roseis grata oblectamina campis,
Curuaq; spectabant ferientes littora fluctus,
Quas inter calathum de uimine textilis auri
Ipsa tulit pulchrum Vulcania dona laborem,
Quem Libyæ dedit ignipotens, quo tẽpore primũ
Neptuni intrauit thalamos, hæc Telephaëssæ
Sanguine coniunctæ sibi, Telephaëssa pudicæ

Mater

Mater Agenoridi tantum dedit inclyta donum,
Munera dædaliam multùm spectanda per artem.
Illic artifici desculpta erat inachis auro,
Ipsa bouem referens & adhuc mugitibus ìò
Apta, sed ingenium retinens animumq; puellæ,
Triste uidebatur rapido pede nare per æquor.
Cœruleum nanq; ignipotens desculpserat æquor:
E regione uiri stabant duo littore in alto,
Mirantes liquida arua bouem transire natantem.
Verùm illic erat quoq; Iuppiter, ille iuuencam
Leniter attrectans manibus cœlestibus, illi
Blandus erat, tandemq; exutam cornibus ìò
Ad uaga delatam septemplicis ostia Nili
Pristina restituit formosæ in membra puellæ.
Stabat enim referens argentea cornua Nilus,
Aerea uacca fuit, cælatum Iuppiter aurum
Extrema circum calathi rutilantis in ora
Sculpserat, idē opifex Ioue natū et Pleiade Maia,
Quem prope sicut erat uirga confectus & Harpe,
Lumina perpetuo, quondam intentissima, somno
Fractus in æquorea iacuit uigil Argus arena,
Cuius ab effuso quæ sanguine prodijt ales
Florigeris uarios pennis imitata colores
Stabat, & amplexu caudæ ceu naue tegebat
Extremas calathi pennis umbrantibus oras.
Talem tum calathum speciosa Europa ferebat.
Vt simul in campum uarijs uenere uirentem

Floribus, hîc alias aliæ cepere parato
Vere uoluptates: hyacinthum hæc legit odorum,
Ista uerecundo narcissum flore comantem:
Hæc breuibus sõlijs serpilla uirentia carpsit,
Multaq; decliui nascentia proxima terræ
Germina, molle crocum carpentes floris odori,
Gramina contundunt, quas inter regia uirgo
It media incedens, & lilia summa rosarum
Demetit. ignito ueluti fulgore micantum
Qualis cincta choro Charitũ Venus, omnibus una
Plus decet, illa quidem nec uirginitatis honorem
Seruatura diu, nec lilia pulchra legendo
Indultura animo. nam uisa Iuppiter illa
Vulnera Cypriaca noua fixus arundine sensit,
Sola quidem Cytherea louem domat ipsa superbũ,
Qui nunc zelotypæ metuens Iunonis ab ira,
Et teneram captare uolens in uirgine mentem,
Esse deum cælat, solitaq; insignia formæ
Ponit, & induitur specioso corpore tauri.
Non tamen aut qualis stabulis nutritur in altis,
Aut qualis domito trahit esseda grandia collo.
Huncformæ melioris honor commẽdat: in omni est
Parte color flauus formosi corporis: albam
Aequali spacio distantia cornua frontem
Ornabant: non magna quidem, sed qualia lunæ
Dixeris, in medium quum se uaga contrahit orbẽ.
Talis ubi in prati uiridantia pascua uenit,

Non

Non torua timidas terrebat fronte puellas,
Sed magis allectos uultus probitate trahebat,
Nullaq; non fieri propior cupiebat, & ipsum
Contrectare manu, cuius de corpore spirans
Immortalis odor, fragrantia lilia prati
Vincebat: stetit ante pedes ab Agenore natæ,
Lambebatq; manus & eburnea colla puellæ,
Decepitq; animum non duræ uirginis: ipsum
Illa tenens manibus sensim contrectat, & albam
Abstergens labris spumam, simul oscula iungit.
Ille sonans blanda summugit uoce, putaris
Mygdonis audiri quos reddit tibia cantus.
Iam uerò ante pedes sese inclinatus amator
Proijcit Europæ, simul hanc ceruice reflexa
Aspicit, ostentans lati mollissima dorsi
Tergora, longicomas quum sic affata puellas
Dicitur ipsa: agite ô sociæ, considere mecum
Quid prohibet tergo bouis huius amabilis? et iam
Non secus ac nauem placidissima terga reclinans
Omnes accipiet uultu mansuetus, & ipso
Blandus ab aspectu, non iam simulantia tauris
Ora gerens alijs, & certè uiuus in ipso
Est animus, tantumq; humanæ uocis egebat.
Hæc effata bouem ridens conscendit, & alto
Insilijt tergo, reliquas cunctatio præsens
Detinuit. prædam raptor mox taurus amatam
Constringebat agens, & proxima littora saltu

Contingens, rapido cursu peruenit in æquor:
At conuersa retro socias uocat ipsa puellas
Europe, tenditq; manus, timor impedit illas,
Nec potuere sequi, iam marmora salsa tenentem,
Atq; altos fluctus delphini more secantem.
Tum uerò ex ima Nereïdes æquoris unda
Grandia progressæ cetëia terga tenebant
Innantes mare Neptunus tranquillat, ab undis
Grandisonum caput attollens, fratricq; marinum
Sternit iter. circum hunc madidi Tritones euntes,
Cœrulei maris indigenæ, conchisq; sonantes
Oblongis, Pæana Hymenæaq; sacra canebant.
Ipsa sedens Iouis in tergo bouis, hac tenet uncum
Cornu, læua manus uestis legit, uda plicatas
Ne riget unda maris. nam quæ per longa pependit
Ex humeris tremulo sinuata est flamine uestis.
Non secus ac leuibus uolitantia uela carinis,
Sic ut & Europen quadam tenus ipsa leuaret.
Quæ postquam patriæ de littore longius oræ
Abfuit, & neq; iam littus montesue uidentur,
Iamq; nihil uacuum nisi desuper aëra cernit,
Præter aquas infrà uastæ feritate patentes,
Circum prospiciens timido sic ore loquuta est:
Quò me taure rapis? quis eras? qbus artib. usus
Has potes ire uias, nullis hominúmue ferarúmue
Emensas pedibus? neq; te mare terret euntem,
Quum tantum rapidæ superẽt uada cœrula naues,

Et

Et tauros sit fama uias metuisse marinas?
Vnde tibi dulcem potu mare proferet undam?
Vnde cibum dabit? an ne aliquis tu taure deorũ?
Quòd si es, cur indigna deis facis? at neq; sicci
Per terram delphines eunt, neq; per mare tauri.
Tu uerò & terra uadis, neq; mergeris unda
Aequoris, officium remorum sustinet anceps
Vngula, quàm uereor ne mox & in aëra summum
Sublatus uolites, auiumq; similimus alas
Aërias moueas. miseram me scilicet, ecquid
Ipsa domum linquens patriam taurumq; sequuta
Naue peregrinas tauro feror exul in oras?
At tu magne uagæ Neptune tridentifer undæ
Sis placidus, quem luminibus tam cernere ueris
Ipsa mihi uideor, sternentem passibus undas
Lenibus æquoreas, cursumq; tridente regentem,
Non hæc absq; deo peragro freta cærula ponti,
Humentesq; uias pelagi. sic illa loquuta
Conticuit, quam sic affatus corniger est bos.
Fide animo, ne uirgo time quas aspicis undas
Aequoreas, ego sum magni moderator olympi,
Quem nunc adsimilem tauro sub imagine falsa
Ire uides: quoniam possum apparere figura
Qua uolui, quandoq; libet. tuus ardor amantem
Me trahit, & taurum tanti maris æquora iussit
Metiri: iam te Crete, quæ me quoq; paruum
Nutriet, excipiet sponsam Iouis: ipsa iugales

Creta tibi thalamos, & sacra Hymenæa parabit.
Ipsa ex me paries clarissima pignora, natos
Sceptrigeros reges in maxima regna futuros.
Dixit, & euenit quod dixerat: inclyta nanq;
Iam Creta apparet, quem postquam Iuppiter orbẽ
Attigit, hîc falsi deponit cornua tauri,
Fitq; quod esse decet, soluentem uirginis oram,
Atq; pudicitiæ primum libantis honorem.
Huic lectum celeres sternebant pluribus Horæ
Floribus, ipsa prius uirgo, Ioue sponsa marito
Prodijt, & facta est non uno pignore mater.

MOSCHI AMOR FVGITIVVS.

Eidyllion XXI.

QVærebat profugũ quondã per deuia natũ
Cypris, et ĩclamãs clara sic uoce locuta est.
Nonne qs in triuijs errantẽ uidit Amorẽ?
Ille meus puer est, qui nunc fugitiuus aberrat.
Mercedem tali feret index munere dignam,
Suauiolum Veneris: si uerò adduxeris illum,
Non iam suauiolum tantum, plus hospes habebis.
Plurima signa insunt puero, si uideris inter
Fortè quater quinos alios, cognoscere prõptum est.
Non est alba cutis, color inficit igneus, acres
Flammantesq; oculi, mens improba, mellea linguæ
Gratia, quod loquitur non sentit. atrocibus iræ
Si quando stimulis agitur mens aspera sæuit,
Fraude dolisq; puer fallax, mendacia miscens,

Crudelcs

Crudeles ludos agit, aurea uernat in ipsa
Vertice cæsaries, fronti non est pudor ullus,
Parua manus, uerùm longè iaculatur, in ipsum
Sæpe Acheronta iacit, Plutonia regna lacessens,
Nudum corpus habet, mentem fallacia uelat,
More auium quatit excutiens per brachia pẽnas,
Nunc hos, nunc alios petit, atq; in uiscera serpit
Saucia sæpe uiri, percussæ sæpe puellæ.
Paruulus est illi quem contrahit omnibus arcus,
Impositum neruo telum breue. quo tamen ipse
Sydera summa ferit. tergo tenus aurea pendet
Plena uenenatis calamis & parua pharetra.
Me quoq; sæpe ipsam calamis ferientibus, & sunt
Omnia sæua isthæc, sed multò sæuior illa
Parua manu fax est, qua Solem sæpe perurit.
Quòd si ceperis hunc stricto premẽ, ne qua uideto
Te capiat flentis miseratio. riserit autem,
Fortius ipse liga: consurget in oscula, noli
Consentire, mala hæc sunt oscula, labra ueneno
Tota tument, atq; ipsa malum sunt labra uenenũ.
Dixerit, hospes habe, nostra hæc tibi tradimus ar-
Et simul obtulerit, nihil accipe, talibus armis (ma,
Fallit, & ignitum derivat in ossa uenenum.
Omnia nanq; ferunt certum dona illius ignem.

THEOCRITI CVPIdo Mellilegus.

Eidyllion XXII.

Mella pharetrato furanti nuper Amori
Extremis manuũ digitis mordẽtia figunt
Spicula mellificæ uolucres. dolet ille, pedẽ
Incutiens terræ, citus auolat, actaq; matri
Vulnera commõstrans queritur, q; parua uolucris
Quum sit apis, faciat tam grandia uulnera. at illi
Subridens dea, cur apibus non æquus es, inquit, amice?
Tu quoq; quum facias nõ uulnera parua pusillus?

IDEM ALITER.

Flaua tener quondam petiturus mella Cupido,
Ad loca parcarum cognita uenit apum.
Iamq; manus auidas redolentibus intulit antris,
Et tenero gratas ungue petebat opes.
Mellificæ inuadunt uolucres, & spicula figunt,
Membraq; non uno uulnere prima notant.
Ille dolens terram pede pulsat, & euolat alis,
Membraq; dum matri saucia monstrat, ait,
Quum sit apis animal tam corpore parua pusillo,
Qua ratione precor uulnera quanta facit?
Cui Venus arridens, apibus quid iniquus es, inquit,
Tu quoq; quum facias uulnera quanta puer?

IDEM.

Mella pharetratum furantem nuper Amorem
In digitis manuum parua momordit apis.
Ille dolet terramq; ferit pede, dumq; dolorem
Conqueritur matri quem pateretur, ait,
Quũ sit apis tam paruũ animal, qbus artibus utẽs
Viribus

Viribus exiguis uulnera tanta facit?
Cui Venus, haudquaquam mirabere, si tua spectes
Quæ puer exiguus uulnera tanta facis.

IDEM.

Spicula passus apum dum captat mella Cupido,
Dum queritur matri, quid patiatur, ait,
Vulnera quãta facit tam paruo corpore monstrũ?
Cui dea: & ipse puer uulnera quanta facis?

THEOCRITI EPITAphion Adonidis.

Eidyllion XXIII.

LAmentamur Adonin, obit formosus Adonis,
Pulcher Adonis obit, teneri allacrymantur Amores.
Iam non purpureis Venus amplius aurea pallis
Indormi, quin surge stola circundata nigra
O misera, et grauibus tua pectora plange lacertis,
Et dic omnibus, interijt formosus Adonis.
Flemus Adonin, Acidalij ploretis amores,
Saucius albo dente iacet formosus Adonis,
Dente femur percussus apri, Veneremq; dolore
Afficit exspirans paulatim, cuius ab albo
Corpore destillat sanguis niger, ipsa sub altis
Bina supercilijs flaccescunt lumina, & oris
Purpurei rosa dulcis abit, simul oscula secum
Illa rapit moriens, quæ tempore non tamen ullo
Deseret alma Venus, siquidemq; & lumine casti

Oscula sumpta placent Veneri, sed nescit Adonis
Vltima quis dederit morientibus oscula labris.

Flemus Adonin, flentibus allacrymātur amores.
Lugubre lugubre uulnus habet percussus Adonis
In femore, at multò grauius sub pectore Cypris
Vulnus habet. nam turba canum fidissima circum
Adsistens puerum lugent, hæc funera Nymphæ
Lamentantur Oreades, ipsa soluta capillos
Et sine sandalijs, incinctaq; corpus honestum,
Et luctu confusa Venus per saxa, per altos
Fertur iniquarum syluarum culmina montes.
Corpore quam nudo per deuia lustra uagantem
Hirsutiq; rubi lacerant sentesq; molesti,
Et sacer exprimitur laniato è corpore sanguis.
Illa querens alta per ualles uoce profundas
Fertur, & Assyrium clamat sine fine maritum,
Et puerum sibi dilectum, cui sanguine nigro
Iam quoq; molliculi fœdantur tubera uentris,
Pectoraq; effuso contacta cruore rubescunt
De femore, & niueæ quondam sub pectore mămæ
Purpurea iam tabe rubent sanieq; cruenta.

Eheu heu Venerē teneri allacrymātur amores.
Formosum illa uirum primis amisit in annis,
Cumq; uiro formam diuinam perdidit: ipsi
Nanq; decens Veneri donec superesset Adonis
Forma fuit, cum quo uitali munere functo,
Forma simul Veneris ceu uitæ munere functa est.

Heu

Heu heu ingeminant lacrymoſo murmure mõtes,
Arboreæq; trabes, & ſyluis inſonat heu heu.
Plorant & fluuij Veneris graue uulnus Adonim,
Alba prius florum capita icta dolore rubeſcunt.
Per colles Venus ipſa omnes, per rura, per urbes
Conqueritur, carmenq; canit miſerabile queſtu.
Eheu heu Venerem perijt formoſus Adonis.
Ipſa echo reſonat, perijt formoſus Adonis.
Quis magnum Veneris non deplorauit amorem?
Vt uidit durum, ut cognouit Adonidis ulcus,
Vt femur aſpexit rubicundo ſanguine fœdum,
Molliculas proiecta manus: mane, inquit, Adoni,
Vt loquar extremũ, et complectar, et oſcula ſumã.
Surge parũ mi dulcis Adoni, atq; oſcula ſume hæc
Vltima tuq; dato: ſed quantum uiuida poſſunt
Oſcula perdurare, anima dum prorſus ab ipſa
Per mea labra means, iecoriſq; ſub intima noſtri
Spiritus ille tui dulciſſimus influit oris,
Ipſa ego dulce tuo mulgebo ex corpore philtrũ,
Et totoq; bibam manſurum pectore amorem.
Suauiolum tamen hoc in Adonin dulce reponam,
Quandoquidem tu me fugis, & me linquis Adoni,
Et longum fugis infœlix Acheronta ſub atrum,
Crudelemq; petis regem Plutona, ſed ipſa
In uita hac muita moror, dea nempe, uelimq;
Præpetibus tua poſſe ſequi ueſtigia plantis.
Accipe nunc inferna meum Proſerpina Adonin,

Me siquidem es melior.te nanq; tuumq; maritum
Omnia pulchra petũt,ad uos pulchra oĩa tendunt,
Et nimis infœlix ego sum, quia tristor, & ipsum
Quod doleo nulla sanabile uulnus ab arte est.
Et ploro extinctum qui me oblectabat Adonin,
Teq; simul metuo. uerùm optatissime rerum
Tu moreris,mihi dulcis amor ceu somnia uana
Effugit,in uacuo iaceo uidua ipsa cubili,
Cunctaq; iam uacui per tecta uagantur amores,
Et simul ipse tibi mea maxima munera cestus
Deperijt. quid enim puer audacissime fortes
Exagitare feras quum formosissimus esses
Tam libuit? num tanta tuam uesania mentem
Cepit,ut usq; adeò uelles luctator haberi?
Sic est questa Venus,sic allacrymantur amores.
Eheu heu Venerem perijt formosus Adonis.
Tãtum diua putres lacrymarum fundit in herbas,
Quantum Myrrhigeno de corpore sanguinis exit.
Quæ simul ad terram pulchri labentia flores
Fiunt,nanq; rosam sanguis parit ipse rubentem,
De lacryma Veneris procera papauera surgunt.
Lamentamur Adonin,obit formosus Adonis.
Desere tam syluas,iam desine flere maritum
Diua tuum,iam lectus habet bene stratus Adonin,
Illum lectus habet Cypri iam tuus, ille peremptus
Est etiam formosus adhuc ceu dormiat ille.
Mortuus est formosus Adonis,age accipe,& illum

Mollibus

Mollibus impositum facito requiescere stratis,
Qualibus ille cubans tecum tot noctibus olim
Carpebat dulces somnos, quum lectulus aurum
Totus erat qui uos capiebat. nunc tamen ipsum
Tristis adhuc tristem suspira mater Adonin
Alma Venus. iam pone suis in floribus ipsum,
Cumq; ipso omnia florigeris impone coronis.
Nanq; ipso moriente uigorq; & gratia florum
Marcuit, & posita desloruit omnis in herba,
Nunc aspergе oleo, preciosis unge uenenis.
Ah pereāt nunc unguēta omnia, quādo unguentū
Dulcis Adoni tuum perijt. nunc ipse recumbit
Vestibus infectis ostro formosus Adonis,
Circunstant teneri, et multum lacrymātur amores,
Flauicomos pulchro detonsi à uertice crines,
Ille manu teretes tractat mœrente sagittas,
Hic arcum tenet, extremam trahit ille pharetram,
Alter parua pedum tibi uincula soluit Adoni,
Alter aquam properat fudisse lebetibus aureis,
Ille femur lauat, hic à tergo concutit alas,
Vt iuuenem releuet motaq; refrigeret aura,
Ipsi omnes lugent Veneris graue uulnus amores.
Lampadas extinxit cunctas Hymenæus in ipso
Limine, & excussit genialem à fronte coronam.
Dulce melos quondam non amplius insonat Hymē,
Amplius haud Hymen canitur, placet hoc magis,
heu, heu,

Eheu heu et Adonin, et amplius heu Hymenæũ.
Lugent & niueæ Charites Cynarëide natum.
Interijt formosus Adonis, id alternantes
Alta uoce canunt, & te Venus alma querendo
Exuperant. lugent etiam fatalia Parcæ
Numina Adonidis, et cantu lacrymantur Adonin,
Quas, & si cupiat, stygia non audit ab umbra.
Nanq; ipsum duro cohibet Proserpina uinclo.
Desine mœsta Venus, nimios iam desine luctus,
Pone modum lacrymis hodie. nam flere necesse est
Sæpius atq; alium lacrymabere rursus in annum.

THEOCRITI BVCOLISCVS.

Eidyllion XXIIII.

EVnice tumido derisit me improba fastu,
Oscula formosæ quum dulcia ferre pararem
Nuper, & à sese repulit conuicia iactans.
Vade malũ procul hinc, nec me p ineptapro terue
Oscula contigeris. neq; enim syluestria promptis
Oscula, sed didici ciuilia stringere labris.
Os mihi non poteris tu tam tetigisse uenustum,
Ne per uisa quidem tacitæ nocturna quietis.
Qualis nanq; oculi? qualis tibi forma? quis autẽ
Iste ferox lusus? quàm mollia uerba profaris?
Quàm teneram barbam? q̃ molles fronte capillos
Demittis? sed enim morbo tibi labra laborant,
Ipse color manuum niger est tibi, spiritus ater
Sordet, & os fœdum putens exhalat odorem.

I procul attactu ne me fœdaueris ullo.
Hæc effata, sinum ter conspuit ore sequaci
Ipsa suum, mecq; attentè lustrauit ab ipso
Vertice ad usq; pedes, & totum lumine corpus
Ore loquens, oculis obliquis torua tuetur,
Mollior & forma fit luxuriante, superbo
Me ridens ultu. mihi circum pectora bilis
Feruescit, trahit accitum cutis atra ruborem,
Et simul auersa est, & me digressa reliquit.
Ipse iram tacito magnam sub corde premebam,
Quòd me sic pulchrum forma, sic ore uenustum
Pessima derisit meretrix, & inutile scortum.
Dicite pastores uerum mihi, sum ne ego forma
Præditus, an ne aliqs diuûm mea corpora mutat?
Et certè decus hoc nuper mihi floruit æui.
Sicut pulchra hederæ frondentes brachia ramos
Conscendunt, sic barba sua lanugine nostra
Vernabat, similis uiridi percompta selino,
Tempora crinis erat, frons splenduit addita nigris
Alta supercilijs, oculorum gratia talis,
Qualis cum glauca possit certare Minerua,
Dulcius os quocunq; cibo, quod ab ore fluebat
Vocis opus, mel atq; fauos dixisse licebat,
Fistula siue mihi, siue ædit tibia cantus,
Seu resonum tenui modulor sub arundine carmen,
Siue horum quodcunq; cano, siue omnibus istis
Dulcia uerba loquor, dulcissima carmina canto,

Et me formosum dicunt in montibus omnes
Quæ modo cũq; habitãt Nymphæ, quæcũq; puellæ
Et me suspiciunt, et amant: hæc ciuica tantum
Nõ amat, & qa sum pastor, qd' et exprobrat ipsa:
Non audit quæcunq; loquor, neq; curat amantem.
Per tamen ipse cauas ualles Dionysus oberrans
Cum grege lasciuos sequitur pascente iuuencos,
Scilicet ignoret uolucrum quòd mater amorum
Aegra aliquando Venus pastoris amore fuisset
Irriguis Phrygiæ pascens in uallibus Idæ,
Ipsa quoq; in syluis formosum seruat Adonim,
Extinctum in syluis eadem deplorat Adonim.
Quis fuit Endymion? nunquid non pastor et ipse?
Candida pastorem tamen hunc dea noctis amauit,
Syderei ueniens alto de uertice olympi
Latmia saxa petit, pastorem amplexa iacentẽ est.
Et tu pastorem ploras Rhea tristis amatum.
Tu quoq; num puerum pascentem Iuppiter ardes,
Atq; illum propter latis in uallibus erras?
Non amat Eunice pastorem sola proterua,
Quæ Venere est melior Lunaq; altaq; Cybele.
Amplius ergo tuum pastorem candida Cypri
Iam nec amare uelis, munitas siue per urbes,
Siue per umbrosas montes, quin ipsa per omnes
In uacuo iaceas noctes & sola cubili.

THEOCRITI PISCATORES.
Eidyllion XXV.

Sola

SOla nouas homini paupertas excitat artes,
Sola docet uarios eadem Diophãte labores.
Nanq; nec assuetis operum dormire molestæ
Permittunt curæ: quòd si qua breuissima somni
Tempora contigerint alicui, mox deniq; fessa
Pectora turbantur surgentibus anxia curis.
Forte senes duo squamosos ex æquore pisces
Venantes, siccam sternebant littoris algam,
In texta sõlijs casula de more iacentes,
Quos prope depositi manuum iacuere labores,
Flexibiles calathi, calamiq; hamiq; tenaces,
Funiculi in spiras contorti, & retia spumis
Humida, fallaces è uiminibus labyrinthi.
Et laquei teretes, & uellera, deinde uetustum
Nauigium uinclis hærens, ueslesq; sub ipsis
Fulturis capitum constratæ, pileoliq;,
Exiguoq; breues textæ de uimine sportæ.
Hic labor omnis, opes hæ piscatoribus omnes.
Non illis breuis olla fuit, non una profectò
Tota ea difficili de paupertate coacta
Præda uidebatur: nec enim quisquam accola iuxtà,
Nec uicinus erat, casulæ prope limen, in ipso
Æquore paupertas ceu deliciata natabat.
Nondum nox medio uoluebat sydera lapsu,
Quum labor ostriferum redijt scrutãtibus æquor,
Et nocturna uiris patefecit lumina somnus,
Illi hoc humentes cecinerunt carmen in auras:

Falluntur quicunq; putant breuiora quietis
Tempora nocturnæ quum torrida uoluitur æstas
Vlla dari, longos quum luppiter ipse dierum
Adfert circuitus: tam somnia tempore noctis
Vidimus infinita, nec est dum sidus obortum
Auroræ: sed me num forsitan orta fefellit?
Insolitæ quæ causa rei est? quæ tempora noctis
Ista soporiferæ tam nobis longa fuerunt?
Falsò formosi reprehendis tempora ueris.
Nam neq; sponte suos festinant tempora cursu,
Cura sed, optati quæ distrahit ocia somni,
Sæpe breues noctes longas facit esse uideri.
Verùm age num tales doctus quandoq; per aries
Somnia coniectas? etenim pulcherrima uidi,
Nec patiar te uisa meæ nescire quietis:
Ac ueluti prædam, sic diuidere omnia tecum
Ista uelim, quæ grata Deus mihi somnia misit.
Haud etenim uirtute animi deuinceris ulla.
Optimus ille quidem est qui somnia iudicet, idem
Qui didicit, potuitq; alios simul ipse docere,
Ingenioq; & mente ualet: sed & ocia nobis
Commoda nũc adsunt quæ frustrà insumere nolis.
Nam quid agat recubãs aliquis somnũq; capessens
In foliis teneras constratà fronde per herbas,
Propter aquas rapidi qua pulsant littora fluctu,
Nec facilè admittens inter loca sentà soporem,
Horridus enectas qua carduus opprimit herbas?

Lucet

Lucet & in Prytanæo clara lucerna, quod aiunt,
Semper habere aliquid dulcis consuesse rapinæ.
Ergo age dic tandem turbatæ insomnia noctis,
Omnia nempe tuo monstra hæc recitabis amico.
Tempus erat prono stabat iam uesper olympo,
Per mare desumpti quum corpora fessa laboris
Deposui, & uacuos requies obrepsit in artus.
Tum neq; corpus eram distentus mole ciborum,
Postquam spirantes uacui ieiunia uentris
Pertulimus, multam Phœbeæ lucis in horam,
Vt poteras meminisse, sed[illegible]s mihi forte uidebar
Prærupto in scopulo toto conamine pisces
Obseruare uagos, calamis fallacibus escam
Concutiens, ibi tum de piscibus unus opimus
Appetit hamato circunsita pabula ferro.
(Omnis ut optatos sopita canicula panes
Somniat, ipse uagos mea uota & gaudia pisces)
Ille quidem præstans hamo & prægrãdis adhæsit,
Et niger attracto sanguis de pisce fluebat,
Et calamum prædâ curuum quatiente tenebam.
Capturam uerò manibus dum prendere tento
Res fuit ingentis certaminis ista profectò,
Quo tantum tenuisse queam conamine piscem,
Vulneris in mentem uenit mihi: scilicet, inquam,
Vulnere nunc uires ad me tardante natabis.
Ac simul extendi, nec enim fugiebat, utrasq;,
In piscem aureolum & subtus mea lina retraxi.

Aurum totus erat, toto contectus ab auro.
At mihi sollicitum subita formidine pectus
Diriguit, ne fortè sacer foret Ennosigæo,
Et multum dilectus ita aureus undiq; piscis,
Thesaurus uel cœruleæ suus Amphitrites.
Paulatim ergò ipsum solui retinacibus hamis,
Ne quod ab hamatis teneatur retibus aurum
Amplius, atq; illum subeunte rudentibus auro
In siccum traxi littus. tum frivola demum
Sacramenta dedi iurans, quia scilicet essem
Haud ultrà placido facturus in æquore cursum,
Sed magis in terrâ semper mansurus, & auro
Regnaturus. at hæc monstrosæ somnia noctis
Excussere mihi, sed in hæc tu cuncta sagacem
Intendas animum. simul ordine noueris hospes,
Ius quia iurandum metuo, nec lædere fas est.
Non est quòd metuas quæ non iuraueris ipse.
Non etiam aureolum piscem conspexeris usquam,
Nec sis uenatus per cœrula lustra profundi.
Somnia nam uanis sunt ista simillima nugis.
Quòd locasi uigilans excusseris ista, fouebis
Spem somni de pisce magis qui carneus adsit,
Ne tibi dum fallax deus aurea somnia mittat,
Emoriare fame falso delusus ab auro.

THEOCRITI MEGARA, uxor Herculis.

Eidyllion XXVI.

Quid

QVid curis adeò te nunc mea mater acerbis
Affligis? magnoq; animũ mærore dolentẽ
Conficis? & tua nõ ullus iam tẽpore lõgo
Inficit ora rubor, sed uultu marcida palles.
Nempe malis premitur clarissimus ille tuorum
Filius, & requiem non inuenit ærumnarum
Rege sub ignauo, tanquam si forte leonis
Seruiat imbelli generosa ferocia ceruo.
Heu cur me tantis cœlestia numina diuûm
Affecere malis? cur me genuere parentes
In tam uiuacem crudelia fata futuram?
O ego non fœlix, quando non illa merentis
Inuenere uiri thalamum mala, cuius honorem
Tam colui, quanti charissima lumina feci.
Quem quoq; nunc animo uenerorq; coloq; fideli,
Quo neq; uiuentum quisquam cõtemptior unquã
Extiterit, neq; qui tantos perferre labores,
Aut poterit tales inuicto pectore curas.
Infœlix qui, quas uel ei dedit autor Apollo,
Vel mala Parcarum uel Erinnyos impia turba,
Occidit grauibus sua pignora chara sagittis:
Perditus atq; furens animo per tota uagatus
Limina, cæde replens, & cæsis omnia natis,
Quos oculis uidi ipsa meis à patre peremptos
Infœlix, nam quisquam alius non talia uidit,
Ne per uisa quidem tacitæ nocturna quietis.
Nec tamen auxilio me sæpe uocantibus ipsis

Mater eram,nec erant uires mihi tale potentes:
Nanq; aderat fatale malum,uincíq; negatum.
Paruula ceu uerò uolucris triſtatur,ubi illi
Implumes pereunt pulli,quos improbus anguis
Vepribus in denſis rapiens uorat ore cruento.
Quos ſupra querulum ſtridēs uolat anxia matr,
Nec tamen auxilij quicquam pereuntibus affert,
Nam pauet,& ſæuum propius timet ire draconē,
Sic egr quæ pariens ſum facta miſerrima mater,
Dilectos lugens quondam mea pignora natos,
Per mea non ſano currens pede tecta uagabar.
Atq; utimam triſti confixa ſub hrepate dirum
Ipſa experta ſorem telum,natiſq; peremptis
Mortua ſim ſimul ex illo confecta ueneno.
Cynthia ſœmineis numen uenerabile turbis,
Sic poterant chari tibi nos fleuiſſe parentes,
Plurimaq; in manibus funebria dona ferentes,
Impoſuiſſe pyris æqualibus,oſſaq; eodem
Mandaſſent tumulo,quacunq; in parte ſepultis,
Nunc pueris fœcunda colunt hi mœnia Thebas,
Poſſeſſa Aonij perarantes pinguia campi,
Verùm ego Tirynthо ſterili Iunonis in urbe
Pluribus infœlix cor fracta laboribus angor.
Nec uariat fortuna modum mihi ſæua malorum.
Nec lacrymis requies nũquam ceſſantibus ulla eſt.
Quoq; uirũ uideam uix temporis hora puſilli eſt.
Aedibus in noſtris etenim numeroſa laborum

Ocia

Ocia uertentes, terráq; mariq; superbis
Viribus affligit saxo uehementior omni,
Durior & ferro pectusq; animumq; ferocem.
Ac tu non aliter quàm si de flumine pleno
Stillet aquæ riuus, noctesq; diesq; profusis
Fletibus indulges. sed enim nec qui mea præsens
Vulnera soletur quisquam est affinis amicus.
Non etenim mecum nunc tecta domestica seruant.
Verùm omnes nemerosa ultra præduitis isthmi
Regna colunt, nec adest quisq̃ mihi cui mea curæ
Sint mala, qui placida sollatur uoce relictam.
Sola ego cunctarum sum facta miserrima matrum.
Sed quæ sola meos potuit lenire dolores,
Et quadam tenus est animo leuis aura iacenti
Pyrrha soror, sed & ipsa sui nunc ægra mariti
Flet super Iphiclo nato tibi & hoc quoq; nam te
Mortaliq; deoq; uiris peperisse putarim,
Natos per totum miseros magis omnibus orbem.
Hactenus illa quidē querulo sermone profata est,
Et simul undanti demisit lumine guttas,
Plus pomis uiridi lectis de fronde recentes,
Dum memor infœlix natorum est atq; parentum.
Hæud aliter lacrymis humectans ora genasq;,
Constitit Alcmene, & suspiria tristia ducens,
Sic affata nurum uerbis prudentibus insit.
O nimis infœlix aduerso filia fato,
Quid uenit in mētem res hæc tibi? tristibus ambas

Quíd uè mones lacrymis, miseros dũ mente labo
Enumeras memori, quos iã defleuimus olim? (res
Num satis hæc tolerasse fuit, si sola fuissem?
Nunc mala continuò crescunt, nunc nulla dierum
Non aliquid nostris lugubre doloribus addit,
Et luctus uehementer amans queat ille uideri,
Qui nostri studeat titulos numerare doloris.
Fide animo, non hæc sumus ex Ioue fata supremo
Sortitæ: sed enim te fine carente laborum
Inuolui cumulo uideo mea filia uerum
Ipsa tuo possum facilè ignouisse dolori,
Quum nulla mouent satiatam gaudia mentem
Amplius, & nunc te suprà quàm credere possis
Lugeo, & ex animo miseror, quia te quoq; nostri
Participem fieri uoluit sors improba fati.
Et quæ triste grauant nostrum caput ærumnarum
Numina Persephones Acherusia testor, & ipsam
Spiciferis Cererem redimitam tempora sertis,
(Quas prudens aliquis nostris ex hostibus optem
Peieret, ut magno luat hæc periuria damno)
Non minus esse mihi charam, nec peius amari
Quàm si te proprio peperissem sanguine, quàm si
Sola domi superes, atq; unica filia nostræ.
Quod te non dubiè meminisse fatebere: quare
Nec te deliciæ nostræ, dulcisq; uoluptas,
Hac mihi neglectam tam dura sorte queraris,
Non si uel grauiora fleam, uel largius atris

Pulchri-

Pulchricomæ Niobes lacrymis, nec plurima lugẽs
In mala deiectum genitrix, ut nos quoq; natum
Ex ulla penitus reprehendi parte meretur.
Ipsa quidem longos menses bis quinq; peregi,
Grande laboranti pondus sub pectore gestans,
Ipsum qui stygij me penè subire coëgit
Præualidas portas & ferrea limina Ditis,
Talia tamq; grauis tolerantem incommoda partus.
Nunc tamen externo mihi perditus ille sub orbe,
Forsitan ad sæui pergens certamina Martis
In noua bella ruit, nec adhuc rationibus ullis
Auguror infœlix num sit redituras, & ipsum
Exceptura ego sim, uel an hoc quoq; fata negarint
Nunc quoq; me terrent quæ tristia somnia uidi,
Nuper quum placidæ demisi membra quieti,
Quàm metuo, ne triste aliquid portendere nobis
Visa horrenda uelint: mihi enim sub nocte silenti
Adstitit attritum retinens utraq; ligonem,
Herculis inuicti uirtus illa inclyta, tanquam
Agricola, aut magno conductus munere fossor
Ingentem uiridi fossam facturus in agro,
Nudus & inuestis, nec amictus, ut antè, uirili
Corpus erat tunica, neq; crassæ tegmine lenæ.
Postquam ceu ualido cui cincta est uinea uallo
Impositò totum confecit fine laborem,
Ferrato immitens excelso pectore telo
Iam sumpturus erat, quos antè solebat, amictus,

Quum subito emicuit rapidæ uis igneá flammæ
Pro magnæ tumulo cæcáq; uoragine fossæ,
Iamq; furens immensus & insedabilis ignis,
Ante ipsum iuxtaq; & in ipsius ora ruebat,
Ille quidem pedibus semper uelocibus usus
Dirum Vulcani prompta uirtute furorem
Vitabat, cedensq; retro, sua membra ligone
Non secus ac scuto defensans: denique circum
Omnia lustrabat, huc illuc lumina uersans,
Impia pugnantem ne flamma prehenderet ipsum,
Cui dum subsidio, nisi uana insomnia uidi,
Magnanimus uenit Iphiclus procumbere terræ
Visus erat labens, nec posse resurgere rectus.
Sed miser immotus iacuit ceu debilis æuo
Decrescente senex, quem uiribus inuida magnis
Inuitum populatur & opprimit ægra senectus.
Stratus humi iaceat, donec quis prætereuntum
Subleuet exhibeatq; manum, sic ipse iacebat
Scutifer Iphiclus, latera ægre ignauia uersans.
Ipsa uidens natos cassos ope: denique flebam,
Donec nostra leuis dissoluit lumina somnus,
Et rubicunda diem ueniens aurora reduxit.
Talia per tacitæ quæ uidi insomnia noctis
Excubias: quæ cuncta precor, uertantur in ipsum
Eurystheum genere à nostro, sed fiet & illi.
Maximus hic uates animus meus, omnia diui
Sic, & non dii ducant ratione fauentes.

Theo-

EIDYLLION XXVII.

THEOCRITI DIOSCVRI

Encomiasticon.

Eidyllion XXVII.

CAntemus pueros Ledæ, et Iouis ægide clari,
Castora, Polluceq; manu clauaq; timendū,
Taurinis media insertantem brachia loris.
Cantemus bis terq; uiros, quos mascula uirtus
Extulit, è clara genitos Lacedæmone fratres,
Pignora Thestiados cunctis uenerāda puellæ,
Humano generi qui certam ferre salutem
Sæpe solent, quum iam res est in acumine ferri.
Quorum numinibus turmæ seruantur equestres
Crudo sanguinei perituræ fulmine Martis
Sæpius, & rapido iactatæ ex æquore naues,
Quando uel occiduis uel iam surgentibus astris
Incubuere graues uento quassante procellæ,
Euertuntq; mare, & magno cum turbine fluctus
In puppim proram ue ruunt, uel denique nauis
In quamcunq; furens partem tulit impetus illas.
Iamq; adeò rumpunt miseræ tabulata carinæ,
Vtroq; à latere antennis iam carbasa ruptis
Armaq; confractis malè pendent nautica mâlis.
Obduxit nox atra polum, iam grandine nimbi
Præcipitant, densisq; strepit niger imbribus aër,
Plāgit & horrisonis mare flatibus omne remugit,
Omnia sternit hyems, & inexuperabilis æstus.
Vos tamen è medio demersæ sæpe profundo,

Naufraga membra ratis tranquillæ redditis auræ,
Penè metu mortis torpentibus undiq; nautis.
Tunc sæui fugiunt pacata per æquora uenti,
Rarescunt nebulæ, pontum lux missa serenat,
Et iam Parrhasides depulsis nubibus ursæ
Apparent, asinosq; inter præsepe refulget
Obscurum, factumq; notat mare nauibus aptum.
O propere qui fertis opem mortalibus ambo,
O equites gemini, cantores, & citharœdi,
Pollentesq; feri certamine Martis athletæ,
A quo principium sumam? quem carmine primũ,
Castora Pollucem ne canam? sed utrunq; canètes
Pollucem in nostro dicemus carmine primum.

Quum Pegasea ratis patria soluisset ab ora,
Dijs genitos clarosq; ferens heroas, acutis
Cotibus horrentes Symplegadas euasisset,
Ostiaq; exisset cani niue deuia ponti,
Venit ad intonsos Bebrycas, tum demiq; fessi
Heroës posito tabulata per utraq; ponte
Nauis Iasoniæ, multi per littus apertum
Egrediebantur, siccoq; in margine lectos
Sternebant, manibusq; focos ignemq; parabant.
Hic sobole insignis uariorum Castor equorum,
Et Pollux subfuscus aberrauere relictis
A socijs, loca per deserta & deuia lustra
Obsita condensæ peragrantes omnia syluæ,
Rupe sub horrisona petram reperere fluentem

Fonte

Fonte perennis aquæ, nec fœdæ sordibus ullis.
Quem prope erant alij, quorum crystallina uenis
Argento similis turgentibus unda fluebat.
Stabant & piceæ nutantes uertice pinus,
Et platani latis facientes frondibus umbram,
Et circum Herculeæ uarijs sacrata coronæ
Populus alba comis, & conferæ Cyparissi.
Hinc qui gratus apum labor est, noua mella legẽtes
Spirabant uario fragrantes germine flores,
Quales uere suo uiridem tot millia campum
Distinguunt, pinguntq; nouo noua prata colores.
Hæc loca uir multa præstans uirtute colebat
Armorum usu horrendus, contendere doctus
Cæstibus, & duris confractus tempora pugnis.
Huic pectus fuit excelso thorace rotundum,
Durus robusti latissima tergora dorsi:
Corpore firmus erat ceu ferreus: ultima uerò
Magnos circa humeros extabant brachia, duris
Fulta toris, uelut è saxis fabrefacta rotundis.
Qualia sæpe rapax rotat aucto uortice torrens.
Videris, ingentem possis dixisse colossum.
Hirta tegens spolium truculenti terga leonis,
A summa ceruice pedes pendebat ad imos.
Hunc prior est Pollux uerbis affatus amicis.
Salue hospes, quis? & unde genus? quæ sunt loca? POL.
qui nam
Hîc habitant homines? quales? quæ nomina genti?
Quid saluere iubes? quæ sit mihi causa salutis. AM.

Quando uiros uideo quales non uidimus antè?
POL. Sed confide, nec iniustos te crede uidere,
Quosq; nec iniusti tales genuere parentes.
AM. Confido, nec habet quisquã mea pectora terror.
Sed me uoce tua nec oportuit ista moueri.
POL. Moribus & sæuis, & agrestibus esse uideris,
Et qui difficili contemnas omnia fastu.
AM. Quales esse uides, tales sumus: at tua nunquam
Vidimus, aut cupido pede regna subiimus hospes.
POL. Si uenias tamen eximijs cumulabere donis,
Et dextro hospitij susceptus iure redibis.
AM. Sed neq; muneribus tu me susceperis ullis,
Et neq; res credas nostras tibi posse parari.
POL. Percite uesanam furioso numine mentem,
Núm ne precor sterilẽ bibere hãc pmiseris undã?
AM. Hoc nouisse potes tunc quum cruciabere siccus,
Et tua labra siti pendebunt arida multa.
POL. Dic precor argentó ne uelis aliaúe pacisci,
Qua posim meruisse tuum mercede fauorem?
AM. Fige pedes, intende oculos, celer unus in unum
Tolle manus, aduersa uiro uestigia firmans,
Pugil ut es, uestræ ne forte peperceris arti.
POL. Ergo quis est cui me iubeas concurrere cæstu?
AM. Mé ne uides? hic pugil erit tibi proximus ipsi.
POL. Núm ne parata locas uenturæ præmia pugnæ?
AM. Tu meus, ipse tuus, si uicero, habebere uictus.
POL. Cristatarum auium sunt ista similima pugnæ.

Siue

Siue auium similes igitur, seu fortè leonum, AM.
Haud alia extiterint nostræ nunc præmia pugnæ.
Dixerat, & concham capiens immugit, anhelo
Ore fremens Amycus: sonitu testudinis autem
Bebryces audito promisso crine comantes
Subtus inumbrantes platanos coiere uocati.
Ipse quoq; armorum præstans uirtutibus, oēs
Conuocat heroas Castor Magnesidos Argûs.
Qui postquam rigidis firmati pellibus artus
Armauere manus, & longis fortia loris
Membra tegebantur, tum curæ cædis auaros
In medium duxere uiros: ibi plurimus ipsis
Exortus labor est, uter obuia lumina solis,
Aut uter à tergo acciperet: sed tu inclyte Pollux
Tales ingentem uicisti heroa per artes.
Solis enim radijs Amyci frons tota patebat,
Et feriebantur Phœbea lumina flamma,
Ergo furens, animo aduersum tendebat in hostem
Protensis longè manibus, plagasq; uirumq;
Acriter obseruans, cui summi robora menti
Ossea Tyndarides illato contudit ictu.
Quamq; prius tum collecta commotior ira
Aestuat, & cæstum quatiens uehementius urget
Aduersum, iam iamq; magis premit: ille trementi
Membra genu nixus, uasto stat pondere nutans.
Quo uisu horribili fremitu magnoq; tumultu
Bebryces inclamant, alia de parte fauentes

Magnanimi heroës uires clamoribus addunt
Forti Tyndaridæ, ne forsan in arcta coactum
Prævalidis loca uiribus opprimat ille uir, ipsi
Terrigenæ similis Tityo: sed & ipse resistens
Fortiter ambabus terrens cohibebat ab acri
Impete, pennigero natus Ioue, fratre creatum
Ipsius æquoreo, quamuis immanior esset.
Qui quum iam grauibus plagis uelut ebrius, atri
Sanguinis euomeret uenis manantibus undam,
Rursus ibi ut uidere oculos sub fronte tumentes,
Maxillasq; graui fœdatas ulcere, & oris
Vulnera contusi, magno clamore sequuntur
Vincentem chorus heroum. tunc undiq; Pollux
Intentans, plagasq; minans agitabat inanes,
Elusitq; uirum, donec iam corpore fessum
Sensit, & hic demum cæstu ferit inter utrunq;
Lumen, ubi mediæ coëunt discrimina naris,
Et cute detracta nudauit ad intima frontem
Ossa uiri: iam stratus humi, terramq; supinus
Contigit, & uirides extenditur ille per herbas.
Nec mora consurgens postq; se in crura leuauit,
Acrior incumbens pugnæ uis mutua miscet
Vulnera, sic duris feriebant corpora loris.
Ipse sed incusso Bebrycum dux pectora cæstu
Neglecta ceruice ferit, sed tempora plagis
Vtraq; bellipotens Pollux immitibus urget
Aduersi, & totos defœdat sanguine uultus.

Iamq;

Iamq; fluens toto calidus de corpore sudor
Manabat, iamq; ex magno & de corpore tanto
Exiguus fuit, & tantis uir inutilis armis.
Ipse animo præstans, & uiribus alta ferebat
Pectora Tyndarides, & membra ualentia Pollux,
Et color huic melior fulgebat corpore toto.
Qua ratione uirum deuicerit omniuoracem,
Nunc age Musa refer, nam tu dea singula nosti.
Ipse aliis ex te possum percepta referre,
Quæq; placet tibi, quæq; tibi memorãda uidentur
Eloquor: ipse igitur magnum & memorabile factũ
Aedere percupiens Amycus, læuaq; prehensam
Læuam Pollucis tenuit, sed corporis artus
Ingentes latere à dextro ferus extulit, & se
Obliquum obijciens ualidos surgebat in ictus.
At Pollux caput elabens subtraxit, & inter
Luctandum cæstus in læuum tempus adegit,
Afflixitq; graui percussum uulnere, donec
Contuso ruger efflueret de corpore sanguis.
Verbera dehinc repetita Amyci clamantis in ora
Ingesit, malis dentes sonuere reuulsi.
Nec modus oppressæ faciei infligere plagas,
Donec luxatæ fracta compagine malæ
Conciderant: iam quantus erat, quantusq; supino
Corpore planxit humum penè exanimatus, uirasq;
Extendens cum uoce manus renuente labore.
Amplius, & subitò uictum certamine fassa.

Nam prope erat duræ confinia pallida mortis,
Nec tamen indignum quicquam, nec labe notandũ
(Quãuis uictor) in hunc patrasti maxime Pollux.
Ipse sed æquorei per cœrula regna parentis
Iurauit, sacro Neptunia numina uoto
Testatus, sese hospitibus non amplius ullis
Iniustum fore, non ullis in rebus iniquum.
Hactenus hæc igitur de te rex inclyte Pollux,
Deq; tuis cecini laudes uirtutibus istas.
Nunc te magne canam simul & tua prælia Castor
Tyndarida, qui flectis equos, qui dirigis hastam
Quólibet, ærato pectus thorace coruscans.
Tyndaridæ gemini gemimas rapuere puellas,
Leucippo genitas geniti Ioue, quos duo cursu
Ponè sequebantur fratres Apharëia proles.
Leucippus quibus has desponderat antè puellas,
Acre tuens Lynceus, & bello fortior Idas,
Qui postquam ad tumulum uitali lumine casi
Concurrere Apharei, rapidis de curribus ambo
Desiliunt, clypeisq; cauis, & grandibus hastis
Membra graues, acuunt in mutua prælia uires.
Hîc nitida Castor galea caua tempora tectus
Alloquitur fratres magno clamore coæuos,
Quis furor ô uesani, animis & pectore cæci,
Impia crudeles armare in prælia dextras?
Cur aliena nouo petitis connubia raptu?
Cur tam difficiles? cur tam sine moribus estis

Humanis?

Humanisq; cur insertis fera bella? quid enses
In manibus nudi? nobis Leucippus habendas
Tradidit ipse suas æterna in fœdera natas,
Quas nuptas nobis prius omnibus esse futuras,
Iure ratum fecit iurando. turpiter ipsi
Et præter ius fasq; alieni fœdera lecti
Turbantes mulisq; uirum bubusq; paratis,
Atq; alijs rebus malè corrupistis amicum,
Atq; hæc furati connubia friuola habetis
Muneribus: quottes uerò hæc præsentibus ipsis
Ipse egomet dixi uobis, non uana & inepta
Garrulitate loquax? non hoc heroës amici
Vos decet, ista uiris non sunt accommoda magnis
Munera, despondere sibi, & ut ducere nuptas,
Quæ sponsos habeant sibi iam cum dote paratos,
Et Sparte populosa, & equis memorabilis Elis,
Et præstans ouibus regio plena Arcados oræ
Messeneq; potens, & Acheia diues, & Argi
Et quæ Sisyphiæ sunt littora iuncta Corintho.
Innumerabilibus sunt hæc loca plena puellis,
Nec naturæ opibus, nec nobilitatis egenis,
Nec uirtute animi, quarum sit copia uobis
Ducere quas libeat, uobis quo nomine plures
Esse uelint soceri, uos & uestriq; parentes,
Et patrius longo proauorum ex ordine sanguis,
Aequatis meritis heroas laudibus omnes
Præcipuo decore insignes: nunc illud amici
Desinite, & nostris precibus permittite iustum

Coniugium, uobis aliud nos inueniemus:
Talia multa quidem uobis, & plura loquebar,
In mare sed celeres rapuerunt omnia uenti,
Nullaq; inutilibus parta est mihi gratia uerbis.
Vobis nanq; ferum est & inexorabile pectus.
Sed uel adhuc monitis parete salubribus ambo,
Præcipuè nobis patrueles sanguine iuncti.
Quòd si fortè magis bellum lacrymabile cordi est,
Et discernentes odium crudele necesse est
Tingere manantes defluxu sanguinis hastas,
Fraterno Pollux iunctus mihi sanguine, & Idas
Innocuas belli dextras à clade tenebunt.
Nos duo, tu Lynceus, ego Castor, nempe minores
Qui natu sumus, assumptis pugnabimus armis,
Ne nimio doleant nostri mœrore parentes:
Ex una satis esse domo si concidat unus
Quis dubitet? reliqui socijs iucunda parabunt
Gaudia, proq; neci missis optata tenebunt
Connubia, & dulces celebrabunt inde Hymenæos.
Nos decet exiguo magnum discrimine bellum
Effugere. his dictis tacuit: quæ dixerat autem
Non passurus erat Deus irrita dicta futura.
Illi igitur natu maiores arma reponunt
Ex humeris in humum iacientes, inde minores
Prosiliunt: primum proles Aphareia Lynceus,
Oblongum quatiens clypei sub tegmine telum:
Nec minus ingentem generosis utribus hastam
Impiger arripuit Castor: tum uertice summo

Ambos

Ambobus capitum cristæ micuere comantes.
Principiò utentes hastis grauioribus omni
Arte laborabant, obseruabantiq; notantes,
Si qua parte cutem possent contingere nudam.
Sed prius inflicto quàm quisquam uulnere læsus
Ingemeret, summo extremi sub acumine ferri
Confractæ cecidere hastæ, duriq; refixæ
In clypeis hæsere: truces tum protinus enses
Vaginis rapuere, iterum per mutua cædem
Vulnera tentantes: pugnæ mora nulla petitæ
Fiebat, sed adest sæui iam libera Martis
Copia, sæpe ferox Aphanidæ afflixit equina
Tyndarides galeam cristà à ceruice comantem.
Contudit & multo spacioſum uerbere scutum.
Multa quoq; & Lynceus oculis insignis acutis
Cominus enſe petens in Castora torsit, & illi
Perstrinxit rigido conum mucrone rubentem.
Illius afflixit summam tum deniq; palmam
Castor, & è manibus gladium portantis acutum
Excussit, læuumq; pedem subduxit. at ille
Protinus elabiq; fuga atq; euadere tentat
Ad patris alta sui monumenta, ubi belliger Idas
Adsistens consanguineis spectabat in armis
Inter se certare uiros. sed protinus illum
Adsequitur, ferroq; ruens transfigit acuto
Per medium latus, & medij per lubrica uentris
Viscera: at ille cadens nutanti poplite terram
Contigit, atq; ipsi circum cana tempora sonuus

Ferreus incubuit, lethæam lumina noctem
Clausa trahunt. sed et haud alium fuit amplius illi
Ad patrios uisura focos dulcesq; penates
Laocoossa parens Hymenæia sacra parantem.
Nam patris è tumulo extantem Messenius Idas
Corripiens statuam fuit emissurus in hostem
Autorem necis, atq; ulturus funera Lyncei.
Sed tulit auxilium correpto Iuppiter illi
Marmore decusso è manibus. tum fulminis ipsum
Ignibus exustum uiolentis perdidit Idam.

Pectora sic bello fortissima Tyndaridarum
Impetere haud facile est, fortes è fortibus ipsos
Victoresq; satos, uos ô clarissima Ledæ
Progenies saluete, meisq; ante omnia laudem
Versibus aspirate bonam, quicunq; poëtæ
Musica sacra colunt, isto sunt nomine chari
Tyndaridis Helenæq; aliysq; heroibus, altum
Quicunq; euertere potentibus Ilion armis,
Auxiliumq; tibi iustum Menelaë tulerunt.
Aeternum decus ô reges & nomina uobis
Immortalia perfecit diuinus Homerus,
Dum canit atq; urbem Priami nauesq; Pelasgas,
Iliacas simul pugnas, dum laudat Achillem
Infractam belli turrim, sed & hæc ego uobis
Carmina, Musarum blandissima munera, canto.
Qualia & hæ præstant, et fert mea parua facultas,
Talia sponte fero pulcherrima munera magnis
Carmina sunt, nec honor dijs carmina gratior ullus.

THEOCRITI ERASTES
Eidyllion XXVIII.

VIr fuit in durum quidam resolutus amorē
Totus, et insano flammæ Cytharēidos æstu
Perditus. hic puerū formæ præstātis ama-
Verùm difficilem, nec sæuo in pectore formæ (bat,
Respondente animo. miserum nanq; odit amātem,
Et neq; curabat, sæuum neq; nouit amorem
Quis sit, quāq; potens Deus, et quæ uulnera quātis
Viribus infligat, quàm spicula figat acerba
In pueros. sic indomitus fuit ille puellus
Omnibus in uerbis, atq; in congressibus, & nec
Vlla aderant misero numiæ solatia flammæ.
Non qui formoso nitor effulgebat ab ore,
Non iubar ex oculis niueaq; à fronte renidens,
Mellea non roseum referentia mâla colorem,
Sermo refrigerium nullas, non grata ferebant
Oscula, quim diro sic contabesceret æstu.
Sicut enim fera syluestris quam cura sagacis
Venatoris agit, suspectum præcauet hostem.
Sic puer ille uirum fugiebat & odit amantem,
Ac ueluti indignum patiens quid, percitus atra
Bile ferebatur, faciesq; similima bili
Palluit, attenuabantur labra, floridus ipso
Fugit ab ore color, toruumq; tuentia quandam
Lumina uim præ se turbata mente ferebant.
Corporis illa tamen species indigna superbi
Sic quoq; contemptum magis exacuebat amorem.

Tandem non ut amans lacrymas emisit inanes,
Sed pueri ueniens ad limina flebat amati,
Vestibuloq; iacens dedit oscula postibus atris,
Extrema miserum testatus uoce dolorem.

Dure puer, quem crudeles peperere leænæ,
Saxee sæue puer, nec amari digne, tibi isthæc
Victima dona ferens uem, quo guttura frangam
Feralem laqueum, non amplius inde uidebis
Tristibus iratum fatis puer improbe apud te.
Sed uadam funesta petens loca protinus, in quæ
Tu me condemnas, qua fertur amantibus esse
Communis uia, qua Lethe fluit alta furori
Inducens obliuia. sed licet hanc ego totam
Epotem, non hæc desideria extinguantur,
Et nunc extrema tua limina uoce saluto.
Non equidem ignarus quid sit post ista futurum:
Et rosa formosa est, sed tempore marcet & aret.
Formosæ & uiolæ uerni sub sydere solis,
Sed citò conteritur flos, & nitor ille senescit.
Candida sunt etiam per amœnas lilia ualles,
Sed citò marcescunt, & quæ modò candida nix est,
Tabescit, moriturq; breui liquefacta sub æstu.
Et puer est primis formosus & utilis annis,
Sed manet exigui uiuens breue temporis æuum.
Tempus et hoc ueniet quondã, quo tu quoq; amabis
Dura cupidineo præcordia saucius igni,
Et miser ingratos heu multum flebis amores:
Nunc tamen extremũ hoc misero da munus amãti

Dulce

Dulce precor, quando egrediens hæc limina, celsa
De trabe suspensum me uideris ultima passum,
Te propter, ne prætereas, sed siste parumper,
Et fleto modicum lacrymas è lumine fundens,
A laqueo me solue, tuoq; è corpore uestes
Inijce, & abscondens tege me, sed & oscula demũ
Grata fer exanimi, & quæ uiuo sæpe negaras
Gratificare mori per te formose coacto.
Sed neq; me timeas, non possum uincere, non si
Conciliatus ames me totus, & oscula iungas.
At tumulum mihi cõdeneum qui condat amorẽ.
Quem si forte adeas, ter ab imo pectore clama:
Dulcis amice iaces. quòd si non forte graueris,
Hoc quoq; succlama, bonus est mihi raptus amicus.
Et breue concisis inscribe epigramma figuris,
Versibus exactum tibi quod signabo duobus,
Hunc amor extinxit, ne transgrediare uiator,
Siste pedes, & dic, durum est sortitus amicum.
Hæc fatus, lapidem capiens in limine fixit
Terribilem medio, tum funem tristia clamans
Nexuit, & collo laqueum circundedit atrum.
Atq; ita deuoluit sellam qua constitit aptans
Colla truci laqueo morientia, iamq; pependit
Mortuus. at foribus postquam puer exit apertis,
Et uidet ante suum limen pendere necatum
Sponte uirum, nihil est fato commotus acerbo,
Nec fleuit miseranda nouæ spectacula mortis,
Sed misero uestes in funere polluit ipsas,

Quas habuit, deinde ad certamina gymnica tèdès,
Et magis his etiam iucunda lauacra petebat.
Venit & ad diuum, cuius modo numma facto
Læserat audaci, stabat pede factus ab imo
Marmoreus iuuenum super uda lauacra Cupido.
Continuò statuam Deus impulit. Illa superbi
In caput incubuit iuuenis, preßitq; iacentem.
Ille breuem rubro uitam cum sanguine fundens,
Verba dedit, lingua uix hæc moriente loquutus:
Aequanimi perit osor amoris, uiuite amantes,
Et socios adamate, Deus uidet omnia iudex.

THEOCRITI FISTVLA.

Eidyllion XXIX.

Primus uersus Myurus est, nõ Hexameter, ut quidam putant.

Fistula es, ipsa tibi inspirat sapientia melos.
Nemimis ô cõiux longi genetrix Ptolemæi,
Nutricis celerem hostipatris genuisti actorẽ.
Non cornutum illum nutritum taurigenis,
Sed quem limquis onustum umbone grauis clypei.
Quemq; biformem Geryones amor usserat,
Virginis aëriæ Meropis genere æditæ.
Qui Musæ obtulit hulcera florigeræ,
Suauia amoris cordis ab igne sui.
Per quem fractu auicidæ consona,
Et Tyriæ iacet alta potentia.
Nunc animam bona perigerum,
Cui Paris affert Simichides.
Gratum opus ô uiri calca
Lydæ flamma puellæ.

Turigena

Furigena absq; patre
O Solidungule aue.
Dulceq; canta
Virgine muta,
Calliopa
Occulta.

THEOCRITI IN MORtuum Adonim Eidyllion XXX.

ADoniden Cytherea
Vt uidit interemptum,
Nuperq; purpurantes
Genas colore fœdum,
Et illitum cruore
Nigerrimum capillum,
Cupidines uocauit,
Et iussit ut uocati
Suem ferum sibi ipsi
Adducerent prehensum.
Qui iussa prosequentes
Mox lustra peruolarunt
Horrentis alta syluæ,
Tristemq; & imbecillem
Suem graue ligárunt
Rigore uinculorum.
Alius trahebat autem
Laqueo truci reuinctum.
Hic terga uerberabat,

Et arcubuiq; & ipsum
Vrentibus sagittis.
Et ibat ille tristis,
Veneris quidem timebat
Superba iussa duræ.
Cui dixit ipsa postquam
Conspexit esse capium:
Quid pessima ô ferarum,
Tú ne hoc femur decorum,
Meúm ne tu puellum
Insana uulneraſti?
Cui sic recepit ille,
Te diua Cypris, ipsum
Per & tuum puellum,
Per hæc & ipsa iuro,
Quæ uincla me coarctant,
Item per hos amores
Qui me tulere captum,
Læsisse non uolebam
Quem nunc doles puellum,
Iniqua fata passum.
Sed ut decora uidi
Labra & uultus honesti
Pulcherrimum nitorem,
Statuam ratus deorum
Fuisse perpolitam,
Flammæ nocentis hausi
Quo subruebar ignem.

Quem non

Quem non ferens, ut illi
Nudum femur uolebam
Insanus osculari,
Illi sed innocenti
Miser & mihi nocebam.
Hos nunc Venus prophanos
Puni, recide dentes
Superfluos: quid autem
Fero amplius? sed hæc si
Satis ampla pœna non est,
Et ipsa labra puni
Hæc: illius querentis
Venus misera iussit
Amoribus proteruis
Vt uincla dura soluant,
Et liberent ligatum.
Qui mitis inde syluam
Nunquam subiuit altam.
Sed ignibus propinquans
Suum nocentem amorem
Incendit & perussit.

THEOCRITI HERCVLISCVS,
Eidyllion XXXI.

QVinq; bis Alciden menses ætatis habentem
Alcmene Mideatis, & una nocte minorem
Iphiclũ, quãdoq; lauãs ac lactibus implens
Ambos imposuit clypeo, quem fortis ahenum
Amphitryon Pterelæ, scutũ haud ignobile quondã

Eripuit cæso, capita hinc puerilia tangens,
Sic pueros affata suos est prouida mater,
Claudite nũc oculos, dulcemq; capessite somnũ
Infantes animæq; meæ, dormite beati,
Euigilate iterum ueturæ lucis ad ortum.
Hæc ubi dixisset, uelut incunabula leni
Versabat motu clypeum, tunc mollior illis
Obrepsit somnus. Sed adacto tempore postquam
Frigida iam mediam uoluebant sydera noctem,
Humentemq; poli stabat Borealis ad arcton
Ensifer, & magnos humeros monstrabat Orion,
Tunc meditata dolos furijs exercita Iuno,
Horrentes squamis duo pessima mõstra dracones
Cæruleis immisit: at illi limine ab ipso
Plana pauimenti uerrunt loca, nigra trahentes
Corpora, sanguineos oculis spirantibus ignes,
Membra uoraturi ceu protinus Herculis ibant,
Triste minabundo spargentes rore uenenum.
Iamq; propinquabant pueris, uibrantibus ora
Sibila lambentes linguis, Ioue cuncta uidente.
Excutiebantur somno Mideatide nati
Alcmenæ: tum lux uisa est insueta per omnem
Effulgere domum: postquam tunc uidit in ipso
Serpentes clypeo, dentesq; horrore tremendos,
Aspexit, mox Iphiclus puerilia multo
Frigidus ossa metu uagitus ædidit, altis
Dissiciens pedibus uillosæ tegmina uestis,
Tanquam q cuperet fugere atq; euadere ab hoste.

At

At puer Alcides nihilo conterritus, ambas
Extenditq; manus, anguesq; prehendit, & urgens
Pugnisq; & grauibus connectit guttura uinclis,
Plurima qua tetri sunt semina parte ueneni,
Quos etiam superi oderunt, serpentibus atris.
Illi autem crebro repetita uolumina circum
Nectebant puerum, paulò antè in luminis auras
Progenitum superas, & adhuc lactentia labris
Vbera sugentem, neq; sub nutrice gementem.
Mox iterum passo dissoluunt corpore gyros:
Nanq; fatigati spinas, euadere quærunt
Vincula, quæ nimio iam dura labore ferebant.
Audijt Alcmene clamorem ac territa primùm
Consurgit, taliq; uirum sermone fatigans:
Surge ait, Amphitriõ, nã me timor anxius urget:
Surge age, nec pedibus circundare sandala cures.
Num ne audis pueros? quàm clamat iunior autem.
Non ne uides intempesta quia nocte refulgent
Luce noua clarisq; hæc tota cubilia? nondum
Quum tamen ulla dies croceos detexerit ortus.
In nostrã noua monstra domũ uenere: quod adsit
Est aliquid mihi crede nouum. sic dixit, at illi
Moriger Amphitryon consueta cubilia liquit,
Artificiq; manu factum prorupit ad ensem
Appensum clauo, quem cedrina sponda tenebat.
Tunc primum zonæ pulcherrima cingula nuper
Contextæ petit, inde manu properante prehendit
Vaginam nigræ graue opus de stipite Loti.

Tunc ingens thalamus caligine rursus opaca,
Et multum tenebris oppletus inhorruit atris.
Hic multum famulos efflantes pectore somnum
Ipse uocans, afferre foci iubet ocyus ignem.
Surgite, ferte citi: foribusq; repagula apertis
Deijcite, ô operum patientes. hactenus ille
Clamabat: propere lychnis ardentibus illi
Accurrunt: iam parte domus properantibus omni
Plena fuit seruis, iam clara in luce uidentes
Exiguis manibus duo frigida monstra tenentem
Alciden puerum, tum læta uoce sonabant.
Ille autem dextra serpentia monstra prehẽdens
Extulit, atq; manu uersabat in Amphitryonem
Altius, exultans, ridens, & morte grauatos
Ante pedes patris abiecit quos uicerat angues.
Ipsa sinu rapit Iphiclum fidissima mater,
Exanguem siccumq; metu: nec secius aufert
Amphitryon alium sub tegmine uestis ouillæ
Inuoluens puerum, solitiq; cubilia lecti
Tum repetens, placidi reminiscitur ocia somni.
Et iam tempus erat, dilucula proxima galli
Concinuere alacres, terna ulce uera loquentem
Omnia Tyresiam uatem uocat anxia mater,
Exponensq; noui casus miracla, iubebat
Dicere, quid tali portendant numina monstro.
Dic, ait, ô uates, nec sit pudor ædere, quicquid
Vel si triste etiam, denunciat ira deorum.
Nec tege quicqd erit: nec enim ex mortalibus ulli.

Effugere

Effugere est quæcunq; deæ fatalia nerunt,
Fila suum certo carpentes stamine fusum.
Nunc tamen hæc uates doceo te cuncta scientem.
Hactenus Alcmene, cui talia reddidit ille:
Fœlix prole bona sanguis clarissime Persei,
Fide animo mulier: per enim mihi dulcia quondã
Lumina, nunc cæca caligine perdita, iuro,
Inter Acheiadas uiuet tua fama puellas.
E quibus innumeræ quondã data pensa trahẽtes,
Per totos tua facta dies laudesq; sonabunt.
Ipsa eris Argiuæ decus & reuerentia famæ.
Talis in astriferum quondam ascensurus olympum
Est tuus iste puer, talis uir in orbe futurus
Heros magnanimus robusto pectore fortis,
Cui totum cedent animalia cuncta per orbem,
Omnes atq; uiri tanta uirtute minores.
Huic fato bis sex restat superare labores,
Inde domos Iouis ingrediens habitabit olympum.
Quicquid erit mortale feret Trachinius ignis.
Ille etiam superum fiet gener: hic erit infans,
Quem nunc hi rabido morsu petiere dracones.
Hic erit illustris totum uirtute per orbem.
Illa dies aderit quando lupus acer in altis
Conspiciens ceruam recubare cubilibus olim
Non uolet appetere, aut atroci lædere morsu.
Verùm age nunc curato, intus tibi lucidus ignis
Ardeat aspalathi de lignis, aut paliuri,
Aut spinosa rubi concidite ligna uirentis,

Aut etiam ſicci quod uentus mouit acherdi.
His dein ſubiectos lignis incende dracones
Tempore quo noctis puerum uenere uolentes
Occidere:hinc cineres ſub primum ſyderis ortum
Colligat,& fluuij ferat ad uada proxima riui
Vna miniſtrarum,uentiq; ad flabra ſecundi
Spargat arenoſis petris,non ipſa retrorſum
Reſpiciens properè redeat:tum ſulphure puro
Hanc primum luſtrate domum,ramoq; uirenti
Rite coronatam et miſtam ſale ſpargite lympham,
Et facitote Ioui porco mactate ſacra ſupremo.
Sic uestris proprios uincetis uiribus hoſtes.
Dixit,conuerſuſq; in ſella adſedit eburna
Tyreſias,multis grauis & iam debilis annis:
At puer Argiui qui filius Amphitryonis
Creditus eſt,ut planta recens adoleſcit in agro
Vbere,& aërias creſcendo ſurgit in auras,
Creſcebat ſub matre ſuos nutritus in annos.
Litterulas puerum docuit Linus,inclyta Phœbi
Progenies,uigil & curis,atq; impiger heros
Robuſtum neruis intendere fortibus arcum
Eurytus ex magnæ genitus patre diuite terræ.
Sed canere & manibus citharam pulſare canoram
Dicitur oſtendiſſe Philamonides Eumolpus.
At quæ diuitibus certamina cunq; ſub Argis
Commouere uiri plantis pernicibus acres,
Quaſq; palæſtritæ luctatoresq; tenaces,
Et ſua qui crudo committunt robora cæſtu,

Inuenere

Inuenere artes, apud Harpalycum Phanopea
Mercurio genitum didicit, quem nemo firebat,
Ne per longa quidem procul interualla locorum
Aſpiciens, duro in certamine, tam fuit hirto
Denſa ſupercilio metuendæ frontis imago.
Sed coniungere equos curru uertente rotarum
Ad metam radios & campi tuta tenente
Amphitryon puerũ ſapiens, & ad omnia prõptus
Ipſemet edocuit: nanq; ipſi plurima palmæ
Multiplicis, ſeruata domi ſtant præmia, currus
Olim victorem magna cum laude ſequuti.
Tunc quoq; qui ſtabant infractis axibus illi
Mœnia ad æripedum gregibus præſtantis equorũ
Argeos, abſq; ullis longo tam tempore loris.
At longas torquere haſtas, robuſtaq; latis
Terga tegi clypeis, gladiorum ferre labores,
Concertare uiris, aciem diſponere, cautas
Occulere inſidias, turmas educere in hoſtem,
Hoſtari poſſe, edocuit fortiſſimus armis
Caſtor eques, qui uenit equeſtribus exul ab Argis,
Mœnia quum Tydeus iam tunc Argiua teneret,
Adraſto cedente locum ſortemq; paternam,
Vmiferumq; ſolum: quo tempore non fuit alter
Tot claros inter uirtute heroas & armis
Huic profugo ſimilis, donec tulit integer illum
Sanguis, & ætatem non carperet ægra ſenectus.
At ſic inſtituit puerum fidiſſima mater,
Illius ut ſemper coniuncta cubilia patris

Hærerent thalamis, cui multum grata leonis
Pellis erat lectus: consuetæ fercula cœnæ,
Ignibus assa caro, atq; ingenti pondere panis
Doricus, appositi depromptus ab ore canistri,
Qui saturare etiam poßit fossoris inanem
Ingluuiem, crudisq; diurnæ tempore lucis.
Et paucis contentus erat, nec prorsus ab ulla
Arte laboratas uestes, talesq; ferebat,
Quales uix genuum media internodia tangant.

Hactenus quidem Theocritus. Deest enim præsenti Eidyllio finis, quem Ioachimus Camerarius Græcis uersibus à se descriptũ adiecit. (τ' ἄγραν
Καδδ' ὀρέ' οὐ παμπαν χωρὶς ῥοπαλοῖο με
πτωκῶν ἠδ' ἐλάφων ἢ λυγκ' αἰολοδέρμων
εἶρπε δὲ ὁς μικκὸς μὲν ἔτ' ὢν παῖς, ἀλλὰ μέ
γιστος (ὠμοῖς.
ἐσσόμενος, τρκατ' οἰσόμενος μέγαν οὐρανὸν
οὐ γάρ οἱ ὦ πόλλων πωτόξα ἢ ἀνὰ βελεμνὰ
Δῶκε φορῆν' ἑνὸς ἐκ γενετῆρος ἔοντα ἀδελφῶ
ζανὸς ὃς ἦλθεν ὑφ' ἓν ἐνατὸν λέχος ἀμφιτρύω
οὔτε σαῖκος νομᾶν, οἷός ἦν παιγνοθεν ἶσ)(νος
εἰδόμενον πυρὶ λαμπομένῳ, κἄστρων ἀμφυ-
γαῖς, (ρασ.
Ηφαίστον φίλα δῶρ' ἐχθρᾶσ πρὸς ἐόντος ἀφ' ἥ-
ὠ ἔνι πάντα τέτυχθ' ὅσ' ἢν χθονὶ γίγνετ' ἔργα
ἀνθρώπων θαλίαι τε ἢ ἂν πολέμοιο κυδοιμοί.
ζωά

ζωὸν τε μὴ φοβεραὶ κεφαλαὶ πίνωσι δράκοντες,
ἐν δ' ἦν ἡ λίμνη πρεσβείας ἀμφιξίτης,
ἐν δ' θεὸν μακάρων ἱερὸς κατ' ὄλυμπον ὅμι-
λος.

τῷ πισινὸς μὴ κύκνον ἀρήϊον υἱὸν ἔθρεψε
αὐτῷ τ' οὖτα σεμνὸν ἄρκος πείχσι πλάτα,
χ' οὕτω μὲν Διὸς υἱὸς ἐνσφύρου ἁλεκτρυόνης
ἁλικίης ὄφ' ἕνθος ἐπ' ἀγλαοῦ ἵσδε προσώπου
εὐβαῖον καὶ λῶμα φίλης ὑπὸ πύναισι μαζοῦ
ἐξέφετ' ἐν θαλίῃ κἄμφω μάλ' ἐτέρπετο νύμφας.
ἤδη δ' ἦν χλοερῇσι ἐπικάσσερθε ἰξὶ γενείων
ἀκμάζοντες ἐκείνου. ὁ δ' ἄυ εἰς δοῦπον ἄρεσσε
φοίτα, ἄνδρεσσιν μεμαὼς, χ' ἥρωσι μάχεσθαι
μὴ θήρεσσ' ὑλοτόφοις ἄρκτοις φοβερῆς τε λέαινα
ἀλλ' ὠμοὺς δρύπτας κὶς πάϊς ἀλκαίοιο, (ὅσσι
μηδὲ σὸς ἔχε γάμους βίης ἡρακλείης. (νάγκη
λὴ τότ' ἐπ' ὀρυθμὸς ἐπέμπετ' ἀγῶνας ἀ-
γῶν' οἱ γεναμένω ἀμ' ἐφέπεσθαι, ζεὺς ὅτι χ' ἥρης
ἅρπατ' ὀρυθμὸς ἀπάντων ὦμος' ἀναξεν
τῶν αὐτῷ γενέσσ ἀμφικτυοιῶν βασιλῆος,
ἔνθ' ὁ λὲ δὴν νεμεαῖον ἐλὼν σύλησε λέοντα
σπέρμασι ἀμφιθοεὶς σφυοὺς ἠρήϊ' ἀέθλοις
ὅσσοις ὀρυθμὸς ἐπέτελλ' ὑπερηοφέρσι.
αὐτὰρ ἐγὼν δὴν μικκὸν ὑμνήσας ἀμφιξύονος
παῖδα κικλησκόμβοιν κρείττονα ἔδμ μνήσομ'
ἀοιδῇσι.

Hos ita uertimus.

Venator uero montes ſyluaſq; peragrans,
Haud unquam ſine fuſte feras ſectatus agebat,
Aut timidas ceruas, aut pictos corpora lyncas.
Tunc equidem teneris, & adhuc impubibus annis
Filius ille Iouis paruus, ſed & inde futurus
Maximus, atq; humeris magnum laturus olympum
Nanq; illi nondum telis metuendus Apollo,
Ipſe ſuos arcus dederat, celeresq; ſagittas.
Quum tamen ipſe etiam patre proditus eſſet eodē
Ex Ioue, qui cum formoſa conſueuerat olim
Alcmena, thalamosq; deus mortalis inibat.
Nec clypeum uerſare manu tum robur habebat,
Flammifero lucentem igni, radijsq; micantem
Aſtrorum adſimilem, quem fidus Mulciber illi
Vulcanus dederat pulcherrima munera, quamuis
Iunonis faber ille inimicæ filius eſſet.
In quo cuncti inerant quos gignit terra labores,
Lætitiæ riſuſq; hominum, ſæuiq; tumultus
Bellorum & uarijs animalia picta figuris
Omnia, ſæuorumq; minacia colla draconum
Atq; lacus ſenio uenerabilis Amphitrites,
Diuorumq; ſacer cœtus, quos regia cœli
Diues habet, quo fretus ademit Marte creato
Eluctantem animam Cygno, Cygniq; parentem
Vulnere conciſo percuſſit in inguine Martem.
Sic Iouis ille quidem & formoſæ filius idem
Electryoniadis, dum flos ætatis ab ipſo

Ore

Ore renidebat, primáq; uirebat in herba,
Prima tulit claris nutritus tempora Thebis
In charæ genibus matris, iuuenliter alta
Delectans utrunq; adeò uirtute parentem.
Verùm ubi iam molli tenues lanugine malæ
Vestirentur, & in fortes adoleſceret annos,
Tum uerò ſtrepitum Martis meditatus & arma
Conſeruiſſe uiris, fortesq; laceſſere bello
Heroas, magnasq; auſus præſumere uires,
Aggrediens urſasq; feras ſæuosq; leones,
Et quæcunq; colunt altas animalia ſyluas,
Sæpe ſuæ ſolus confecit robore clauæ.
Sed poſtq̃ Amphitryon ſenio eſt confectus inerti,
Cui coniunx Alcmena fuit, magni inclyta mater
Herculis, ad durum uis hunc Euryſthea fati
Miſit inhumani laturum iuſſa tyranni.
Nanq; ea naſcenti puero uis indita fati eſt,
Quum pater ipſe dolo captus Iunonis iniquæ
Iurauit cunctis Euryſthea iura daturum
Regibus ex ſeſe genitis: poſtquam impiger autem
Tergora raptori Nemees detracta leoni
Induit Alcides, duros exinde labores
Suſcipiens, horrenda tulit certamina, quanta
Qualiaq; Euryſtheus inuictum ferre iubebat.
Nunc quoniam pueri, qui filius Amphitryonis
Creditus eſſe fuit, celebrauimus Herculis acta,
Carmina dehinc maiore ſono meliora canemus.

Sequenti Eidyllio principium, ſicut & præce-

denti finis deerat, quod & ipsum ab Ioachimo Camerario scriptum, atq; huc oppositum est.

ΗΡΑΚΛΗΣ ΛΕΟΝΤΟΦΟΝΟΣ, ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ΛΒ

Υμνήσω τὺ Διὸς πάϊς ἀνθρώπων τα
λαέργων (ζώοντων.
Σῶτερ, ὑπ' ἀργαλέαις ὀδύναις μοιερῶς
οὐς προφανεὶς ἔρυσας κατὰ παίσης ἔθνεα γαί
ἐκ τ' ἀνδρ' ἀδίκων ἐκ θηρῶν τ' ἀγριοδαίτων (ης
καὶ πόκ' ἀναστροφῶν πλυπάμμον' ἐσήλυθες
ἄλιν
ἔνθα δὴ αὐτείης ὑπεριονίδας βασίλευε
ὦ τόσ' εἰλίπεδες τε βόες καὶ ἴφια μῆλα
ἀμπεδίον βόσκοντο κ' ἐν πίῃ κατάκειντο
ὥστε νομὰς πλήθει πάσας εἴγνεσθ' ἀμαυρὰς
ταύρων τ' ἠδ' οἴων ἀπεδρυφθείσας ὑπὸ κόπρου
ἃ κεῖτ' ἔνθα κ' ἔνθ' ἀίης κρύψασα πρόσωπον.
καὶ τὺ μὲν ἡλιάδας μεγάλην ποτὲ μισθὸν
ὑπέστη (δεν
ἂν δέκα θρέμματα πάντα τεῇ βίηφι μερίσ
ὄφα οἱ αὐλείην κ' πριμνία μακρὰ καθαίρῃς,
ἀλλ' ὅππως σ' ἀπάτησ' ἐπεὶ ἢ γοῦργον σὺ τέ
λεσσας (φυλεὺς,
γοίθ' ἅμα αὐτεάδης πατέρα προλιπὼν κίε
ἠέ μοι ἠέ τιν' ἄλλῳ ἔτ' εἰρήσεσθ' οἴω.

νῦν

νῦν δ' ὣς τὴν ἀφίκανες ἐπεισβὰς ἅλιδα δῖαν
ἔρχομ' ἐρῶν πρόφων, σὺ δέ μ' ἔσθλα δὸς ὦ
γαθὲ δαῖμον,
ἤδη τοι τροιζῆν' ἁγνοῦ λίπε πιτθέος αἶαν,
ἀλκείδας ταῦρον μαραθώνιον ἐξεναρίξας
δέρματι γαυριόων βεμβινήταο λέοντος
ἅλιδα δ' εἰσαφικὼν μείζους μαστεύετ' ἀέθλους
σπεῦδε δ' ὅγ' ἐς βασιλῆ ἤμεν αὐτείην πολυ
βώτην.
ὣς δ' ἄρα χῶρον ἵκανε βοῶν ἀριθμόντ' ἐνόησε,
ἀλλ' οὐδ' ὣς ψαμμῶδέ ἧς ἐναλίγκι) ἅλμης
οἷον σκιδναμένης φήμης ἤκουσεν ὅτ' οὔτοι
αὐτὸν πᾶσ' ἀτέλαι μὲν ἐβόσκοντ' εἰν ἑνὶ χώρῳ
ἔνθ' ὁ τέρων πρίμαινε βοῶν ἴφθιμα καίρηνα
γαυλὸν τεκτήνας, ῥιπὸς ἐν χερσὶ ἅμματα
πλέξας. (ραστὰς,
οὐδ' ἄρ' ἰδὼν παῖς ἀλκμήνης μετέειπε πα
βωκόλε χαῖρε τέρον, τίνος αἱ βόες; ἁ δέ
τε χώρα
ἦ ῥά νυ ἀυτεία ὁρόω πολυώνυμον ὄλβον;
τὸν δ' ἄρ' ἐγὼ πολὺ πλείω ἔφασκον χρήματ'
ἰδησεῖν
παντοίων ἀγαθῶν ὀΐων τ' αἰγῶν τε βοῶν τε
αἱ δ' ἀτέλ' ἀνδρὸς ἑνὸς τῶν πλείστων ὧδε
πλανῶνται. Nos ita uertimus.

THEOCRITI HERCVLES Leonicida.

Eidyllion XXXII.

INclytæ nubifrago nunc te loue uate canemus,
Saluator miserorum hominum, durasq; ferentũ
Aerumnas uel ab iniustis quos sæpe tyrannis,
Aut loca pestiferis uastantibus omnia monstris,
Ceu præsens aliquis deus æthere missus ab alto
Saluasti, non una aliqua in regione moratus,
Sed quacunq; aliquis uasti patet angulus orbis
Gentibus afflictis requiem pacemq; dedisti.
Qui ditem pecorum quandoq; profectus in Elim
Venisti, quo tempore regia sceptra tenebat
Elidis Augeas, cui tot pecorumq; boumq;
Atq; ouium pingues pascebant millia campos,
Totq; recumbebant uirides armenta per herbas,
Vt uix sufficerent, & pascua uasta iacerent
Plurima, & ipsa fimo tellus contecta lateret.
Tunc Hyperionides ingentia munera pactus,
Et decimum tibi quodq; pecus promisit, ut esset
Hæc tibi uirtutis certissima præmia merces,
Si stabula egestu purgares tota fimeto.
Verùm opere exacto, quate deceperit arte,
Quoq; modo tecum deserto patre profectus
Iuerit Augeades Phyleus, aut carmine nostro,
Aut alio quocunq; olim dicetur opinor.
Nunc ut ad hos ipsos pecorosam ueneris Elim
Dicere conanti faueas precor optime diuum.

Liquerat

Liquerat Alcides terram Trœzenidos oræ,
Sparsus adhuc calido Marathoni sanguine tauri,
Et robusta noua Nemeæi pelle leonis
Corpore tecta gerens, peruenit ad Elida, palmam
Et noua maioris quærens certamina pugnæ.
Iamq; iter accelerans pecorosum, accedere regem,
In loca peruenit quæsita, immensaq; uidit
Agmina, sed non tot numero quot littus arenas
Continet, ut famæ narranti credidit olim.
Hic senior uirides pascens armenta per herbas,
Rustica fingebat tibianti pocula dextra,
Molliaq; inductis texebat uimina iuncis.
Hunc ubi conspexit Mideatidos heroines
Filius, accedens uerbis affatur amicis:
Salue annose senex, cuius regionis in ora?
Cuius & hos fœcunda greges in pascua ducis?
Nunquid opum fuit hæc Augeæ summa beati?
Huic ego plura uiro certè prius esse putabam
Quàm quæ nunc uideo caprarum armenta boumq;
Atq; ouium, certè grex hic cuiuslibet esse
E uulgo potuit, nec clari diuite censu.

Hactenus Ioachimus, sequentia
Theocriti sunt.

Huic senior, quod agebat opus cœptumq; laborem
Omittens, pastor placido sic reddidit ore:
Omnia liberius quæcunq; rogaueris hospes
Expediam, sua Mercurio qui compita seruat

Munera gratificans: nanq; hunc ex omnibus unum
Irasci facilè & multum cœlestibus aiunt,
Si quis forte uiatorem contemnat, eundo
Cui sit opus durum pedibus superare laborem.
Non eadem uenium Augeæ in pascua regis
Præpingues nitidiq; greges, diuersaq; seruant
Inter se loca: nanq; alij nascentia ripis
Gramina latiflui tondent Elisuntis ad amnem:
Stant alij ad sacras Alphei fluminis undas.
Hi iuga Buprasij circum pecorosa uagantur.
Hi uerò, quos ipse uides, hæc pabula carpunt.
Non omnes eadem uenium in septa, seorsum
Quilibet è gregibus stabulat: & plurima quamuis
Sint armenta gregum, sua sunt tamen omnibus illis
Pascua, sunt etiam semper florentia circum
Depressas quas Menius efficit ipse paludes.
Præterea dulces ultro pascentibus herbas
Roscida prata ferunt, riguisq; uberrima pratis.
Vnde suum bobus robur succrescit & auget
Corpora cornutis, quibus hic à limite dextro
Est stabulum, quod & ipse uides, nullius egenum
Structuræ, trans ulteriorem fluminis oram,
Qua stant perpetua platanisci fronde comantes,
Et uiridis ramos foliis oleaster inumbrat.
Hic ubi templa tenet sua pastoralis Apollo,
Maximus ille deûm: nec tu ignoraueris hospes,
Illic ampla satis sunt diuersoria nobis
Agricolis, qui iusticia & probitate tuemur

Diuitias

Diuitias regi immensas, qui semen in agros
Mittimus, & certos per aranda noualia fructus
Quæq; reuersuro quater euerruntur aratro.
Qui loca ruricola fodimus montana ligone,
Et premimus grauibus noua torcularia prælis,
Quum matura graues uindemia rettulit æstus.
Tota quidē regio hæc quā cernis, & omnia circum
Iugera fructiferra ditantia messe colonos,
Omnes hi nemorum saltus, hæc plana uireta
Diuitis Augeæ bona sunt, hæc omnia prudens
Possidet Augeas, usq; ad iuga montis aquosi,
Vsq; sub extremas manantes fontibus arces.
Omnia quæ totis nunquam cessanda diebus,
Nos opera exercemus, & arua agrosq; colentes
Est æquum facere agricolas dominoq; fideles.
Verùm age dic, nanq; hinc aliquid tibi forsitan ho
Vtilitatis erit, quibus huc iam rebus egenis (spes
Venisti? num ne Augeam? an forte requiris
Illius è famulis aliquem? quicunq; sit ille,
Ipse tibi haud dubiè quo nomine, qua facie sit
Dixero: nanq; hominū te de genere esse malorum
Haud puto, qui ue malos inter sis natus, ut isthæc
Forma decens & honesta satis testatur, & ipsum
Haud scio an hoc rectè dubitem, tales ne deorum
Sunt pueri, si sint pueris hominum collati.
Huic ita respondens natus Ioue reddidit heros:
Augean certe ô semor, qui regnat Epeis,
Causa uiæ fuit, ut uideam: mihi nanq; necesse est

Conueniſſe uirum: quòd ſi nunc ciuibus ille
Præſidet & populum curans æqualia iura
Tractat in urbe manens, tu me deducere manda
E ſeruis aliquem, qui de ſenioribus agros
Hos colat, atq; opera ſit non fallente miniſter,
Qui queat atq; audire loqui opportuna uolẽtem,
Atq; ſimul iucunda & cognoſcenda referre.
Nanq; alias alij norunt res munere diuûm.
Huic ſenior talia reſpondens uoce profatur:
Non ſine conſilio, non hoc ſine numine diuum
Veniſti, tam cuncta tibi ſunt protinus hoſpes
Quæ is opus eſt, perfecta: equidem Phœbeia proles
Augeas comitante ſuo pater huc quoq; Thileô
Venit heri, cauſiſq; alijs atq; urbe relicta
Inſpecturus opes, quas ex tot pinguibus agris
Poßidet innumeras, ut regibus eſſe uidetur
Sanior & ſeruata domus curantibus ipſis.
Sed nũc tẽpus adeſt, ut nos properemus ad ipſum.
Ipſe ego præcedens te ad noſtra bouilia ducam,
Haud dubiè regem nos inuenienus in illis.
Hæc fatus præcedebat, duxitq; ſequentem,
Multa animo ſecũ ipſe mouens, quum fulua leonis
Tergora conſpiceret, grandiſq; inſueta pharetræ
Pondera, ueniſſet quibus hic nouus hoſpes ab oris.
Iamq; rogaturus quæ mirabatur ab ipſo,
Contenuit uocem, conceptaq; uerba repreßit.
Hoc quoq; formidans properantem uocibus ipſum
Compellare uirum, non apto tempore dictis.

Non

Non etenim facile est alienæ noscere mentis
Consilia, & tacito quid pectore sentiat alter.
Ergo propinquantes stabulis, ad septa locati
Cognouere canes, quòd odorem nare sagaci,
Aure pedum strepitus sensere, utriusq; subindo
Vastos horrisona latratus uoce dederunt.
Hinc aliunde alius magno incurrere tumultu
In noue progenitum, coram sene procumbentes
In primos iacuere pedes, caudasq; mouebant
Sicut adulantes blandi: tum deniq; saxis
Arreptis, ab humo retro fugere ipse coëgit,
Adijciens q; minas terrebat uoce manuq;.
Atq; ita latrantum uesana coërcuit ora.
Lætus ab hoc animo stabuli quòd septa tenerent
Sese non præsente, simul, proh Iuppiter, inquit,
Quale hoc esse animal superi uoluere, simulq;
Viuere cum miseris mortalibus? ut sapit autem?
Quòd si plus etiam forte hoc rationis haberet,
Vt sciret quibus iratsci, quibus esse benignum
Conueniat, non quisquam adeò contendat honori
Quadrupedum: nunc iracundum hoc, et nimis acri
Bile tumet, facilíq; est irritabile motu.
Dixit, & ad stabulum pariter uenere profecti.
Flexerat ignuomos prono temone iugales
Phœbus, Atlantiaci subituros æquoris undas,
Tempora deciduæ ducens extrema diei:
Protinus herbosi linquentes gramina campi,
Innumeri uenere greges stabula illa petentes,

Lanigerarũ ouium,& magnorũ plena iuuencũm
Corpora,quæ numero nequeas cõprendere, postq̃
Post alios alij subiere,nec agminis ullus
Finis erat,densusq; oculis apparuit ordo.
Non secus ac nubes grauidæ cœlestibus undis,
Sæpe alias aliæ pellunt,primisq; sequentes
Succedunt,quas siue Noti,siue impetus urget
Threicij Boreæ, quarum numerum ue modum ue
Haudquaquam expedias, tam nubila plurima uẽti
Conuoluunt,alijsq; alia impedientibus arcent.
Talis agens armenta fuit præpinguia pastor,
Innumerosq; greges,quibus ois cãpus,& omnis
Implebatur ager,nec erant loca nuda uiarum
Præ turba uenient e boum:mugitibus arua
Lata resultabant,spaciosas grandia caulas
Implerunt armenta, suis in ouilibus agnæ
Stabant inclusæ:sed erat labor improbus intus
Nec quisquam cessabat, opus qui posset agendo
Exercere aliquod:funes & uincula uaccæ
Injiciens alius pedibus mulgebat adhærens,
Matribus ille suis lactentes subijcit agnas.
Aut uitulos auidè dulci de lacte bibentes.
Hic mulctram calido fumantem lacte tenebat,
Ille noui pressit coctura coagula lactis.
A uaccis alius tauros abduxit,& intro
Compulit: Augeas uero bubilia tota
Circumiens opulentum admirabatur honorem,
Cum nato simul & multa uirtute beato

Amphitryo-

Amphitryoniade, regi testante superbas
Diuitias, uerùm insuperabile pectus habente,
Infractumq; animũ, & semper se digna gerentem,
Miratus tamen est hic innumerabile uulgus
Cornuti populi: nec enim quis dixerit unu
Esse uiro tot opes, nec tantas possedisse
Vel bis quinq; alios, quicunq; ex regibus unquam
Forsan abundârint gregibus: nam maximus olim
Sol dedit hoc nato, quo non præstantius ullum
Munus, honore uiris ut ditior omnibus esset
Quadrupedum, cuiq; ipse greges armentaq; tota
Auxit, & eximij dedit incrementa peculi.
Ista quidem nulli repsere in ouilia morbi,
Nulla per armentum contagia, plena laborum
Pascua sunt uacuis, cornutæ plena iuuencæ
Corpora semper habẽt, & ab anno semper in annũ
Accrescit melius robur, cunctaq; fuerunt
Fœcundæ nimis, & utali robore fultos
Aedebant fœtus, quorum pars maxima uaccas
Enixæ iacuere, simul per amœna trecenti
Errabant saliceta boues, prægrandibus omnes
Cruribus & nigri quidam, iuxtaq; ducenti
Phœniceo picti uillos & membra colore.
Omnes hi poterant teneras iam inscẽdere uaccas.
Bis sex inde alij similes candentia cygnis
Corpora, quos Phœbo sacrauerat ipse parenti,
Errabant alijs præstantes robore multo:
Nec tam fòrma decens fuit ullis de grege toto

Curuipedum, siquidem à reliquis sciuncta tenebãt
Pascua, & errabant soli in uiridantibus herbis,
Præ cunctis alijs propria uirtute superbi.
Quòd si progressi densis è saltibus ipsi
Nonnunquam in campũ petituri armenta ruebãt,
Bella lacessiti primi pugnamq; subibant
Corporibus uastis & magno robore fulti,
Et fremitu horrisono cædemq; & uulnera torua
Fronte minabantur. quos inter maximus omnes
Viribus & solido præstabat robore multæ
Virtutis Phaëton, quem stellæ sæpe solebant
Dicere Pastores similem, quia lucidus ibat
Incedens alios inter, claroq; nitebat
Corpore conspicuus: qui flaui pelle leonis
Conspecta, mox incursu sublatus in ipsum
Irruit Alciden, robustaq; cornua, frontemq;
In latus inclinans: cuius tunc ille prehendens
Cornua læua manu robusta, & pondere quamuis
Ceruicem ualidam, terræ prostrauit & ipsum
Reppulit inuitum humero: ferus ille ualentes
Intendens neruos, summa de parte torosi
Pectoris erectus robustis consitit armis.
Res uerò tantas admirabantur agentem
Tam rex Augeas quàm forti pectore Phyleus,
Et qui bobus erant custodes fortibus, istam
Virtutem tantam & tam fortia facta uidentes
Herculis: at Phyleus, & multo robore præstans
Amphitryoniades agros & pinguia linquunt

Pascua,

Pascua, uicinæ tendentes alta sub urbis
Mœnia, iamq; uiæ popularis prima tenebant,
Exiguum ceteri callem pede conficientes,
Qui per amœna ferens loca uitibus obsita duxit
A stabulo, uiridi in sylua, uia cognita paucis,
Hîc satus Augea formoso corpore Phyleus
In dextrum uertens humerum caput, atq; sequentẽ
Respiciens summo natum Ioue, sic prior infit:
Certè equidẽ de te iamdudũ audiuimus hospes,
Quod memori subit hic animo, quodq; ipse recor
Nãq; uir Inachijs ad nos huc uenit ab Argis, (dor-
Flore nitens ætatis adhuc, & gentis Acheæ
Littorea ex Helice, qui multos inter Epeos
Dixit, ut Argiuorum aliquis se prætereunte
Perdiderit magna sæuum uirtute leonem,
Prodigium & pestem cultos habitantibus agros,
Cui stabulum fuerit sub adeso monte cauatum,
Qua lucus Iouis & Nemeæi est sylua tonantis.
Non tamen hoc memimisse, sacris ne aduenerit Ar
An clarã Tirynthia colens, dites ne Mycenas. (gis
Sic tunc ille quidem: sed et huic genus esse ferebat,
Si rectè memini, claro de sanguine Persei,
Spero non alium nisi te perferre laborem
Tam durum potuisse, ex attingentibus æquor
Vrbibus: & pellis quæ te tegit ista leonis
Testatur manifestè opus hoc manuum esse tuarum.
Nunc age dic primùm hoc heros fortißime nobis,
Prorsus ut hoc animo capiam, recte ne secus ne

Augurer, illé ne sis de quo narraverit hospes
Ille olim nobis Helicensis, & omnia rectè
De te credidero: simul hoc narraveris hospes,
Qua nam terribilem conficeris arte leonem.
Vtq; leo Nemees regionem accesserit, undis
Irriguæ: nec enim spacium per Achëidos oræ
Talem te reperire feram potuisse putarim.
Et si præcipuè cupias uidisse, quòd illa
Nunquam monstra ferè producat talia, uerùm
Horribiles ursas, & aduncis dentibus apros,
Et genus armentis sævorum triste luporum.
Quapropter quicunq; hæc audiuere loquentem,
Miratos numium memini, tum dicere quosdam,
Ista uiatorem mentiri, gratificantem
Immodicæ linguæ nimio præsentibus usu.
Hæc dicens medio cessisti tramite Phyleu,
Vt uia sufficiens breuis esset euntibus una.
Talia dicentem natus Ioue Phylea fortem
Ponè sequens, ipse sic est quoq; uoce secutus:
Augeada Phyleu super his quæ prima requiris
Factus es ad stabulum iamdudum certus opinor.
Nunc sup hoc monstro, q, & hæc audire uoluptas
Est tibi, quo sint gesta modo tibi singula dicam.
Non tamen unde profecta loco tam noxia pestis
Venerit, hoc etenim nemo tibi dicere possit
Ex tot Abanteis quicunq; morantur in Argis.
Nos tamen è superis aliquem neglecta uolentem
Vlcisci sacra, conceptum effudisse furorem

Conijciebamus, super arua Phoronidis oræ.
Omnes Pisææ siquidem regionis alumnos
Infestabat atrox raptu leo Bembinæos
Præcipuè, uelut exundans atq; obice rupto
Omnia qui sternit torrens: hi nanq; propinqui
Damna nouæ patiebantur lugubria cladis.
Hoc igitur mihi principium iubet esse laborum
Eurysthеus certamen, & hæc me maxima prima
Sternere monstra manu tumido ferus imperat ore.
Ipse manu capiens properanti flexile cornu,
Et uacuam pharetram, quam telis inde repleui
Digrediens, longamq; suo cum robore clauam,
Et bene compactam, uiridi truncum ex oleastro,
Ipse ego, quam sacro diuis Helicone repertum
Cum densis totum radicibus inde reuulsi,
Iamq; ubi contigeram diri fera lustra leonis,
Corripiens arcus ad neruum torta reduxi
Cornua, & imposui sæuo lita tela ueneno,
Circumquaq; tuens oculis, si forte leonem
Aspicerem prius horrendũ, quàm me ille uideret.
Et iam tempus erat summi quo partibus æquum
Solis erat spacium cursu ab utrisq; relictum.
Nulla uidebantur uestigia ducere in antrum,
Rugitus uox nulla meas peruenit ad aures,
Nulli homines usquam, nec q̃ grege pascua seruẽt,
Nec qui rura colant, durosq; laboribus agros
Interarent uersis mandantes semina sulcis,
Qui possunt aliquid mihi respondere roganti.

Sed procul esse timor caulasq; tenere coëgit
Pallidus agricolas, & alentes pascua bubus.
At non antè ego frondosum perquirere montem
Cessaui, quàm de propria uirtute periclum
Feciſſem: quando ecce ſuum ſubiturus in antrum
Inceßit leo, crudus carne & ſanguine, & ora
Squalidus, horrendum uariarum cæde ferarum
Pectus habens, faciemq; informe cruoris auara
Lambebat lingua mentum. tunc ipſe latebam
Syluarum denſis ſub opaca frondibus umbra,
Obſeruans humili frondoſi è uertice colli
Eum prætergrederetur, ut autem uenit, euntis
In latus emiſi iaculum, ſed mane, ſiniſtrum.
Nullo etenim duram tranſegit uulnere carnem,
Conuerſa at uiridem cecidit malè cuſpis in herbã.
Ille caput fuluum & multa iam cæde cruentum
Suſtulit à terra ſtupefactus, & omnia circum
Intentis oculis luſtrat loca: rugijt autem
Vociferans, dentesq; ſimul denudat aperto
Prægrandes rictu: ſed in hunc ego miſsile telum
Mox conieci aliud, quòd iniqua mente ferebam
Fruſtratum prius, atq; manu quòd inerte fuiſſem,
Et medium certo confixi uulnere pectus,
Qua ſua pulmoni ſedes ſita fertur anhelo.
Sed neq; ſic penetrans peruenit ad intima telum
Oßa dolorificum, ſed & illud inutile pronos
Ante pedes cecidit: quum tertia tela pararem
Frendens atq; dolens animo miſſurus, & arcum

Fortius

Fortius attraherem,uidit me bellua toruis
Inſpectans oculis,& longæ uerbera caudæ
Conuoluens circumq; mouens,animoq; parato
Extemploruit in pugnam:micat ardua ceruix
Plena furore graui,ſimiles quatit horrida flammis
Ira iubas,curuæ uelut adductiſsimus arcus
Extabant ſcapulæ compreſsius undiq; tortæ
Sub latera & lumbos.nec enim ſecus ac ubi multis
Artibus excellens uir carpentarius,igni
Admouet exiccans caprifici ſciſsile lignum,
Idq; ubi prævalidum conatur flectere in orbem,
Et demum axiſtris circundare curribus,illi
Diſsilit è manibus:ſic me leo ſæuus anhelo
Aggreſſus ſaltu petijt,mea membra cruento
Ore uoraturus,læua mox ipſe ſagittas,
Direptamq; humero duplicem,mea tegmina,ueſtē
Prætendi,at ſicco nodoſam robore clauam
Suſtollens dextra,ualidoq; interritus ictu
In caput impegi,atq; oleaſtri ex germine truncum
Immanis fregi duram ceruice leonis.
Corpore deficiens tactam mox ille momordit
Pronus humū,tremuloq; ſtetit pede nixus,& ægrō
Nutabat capite,atq; oculos iam lumine caſſos
Obruerant tenebræ,fracti uis tota cerebri
Concuſſa eſt:ego iam nimijs cruciatibus ægrum
Ante dato ſpatio quàm reſpiraret,adurgens
Totus in examinem inſilui preſsiq; tacentem,
Proijciens arcumq; manu pharetramq; capacem,

Aegra premens manibus fixi spiramina colli.
A tergo tenui, ne forsitan unguibus artus
Dilaniare meos posset: tum crura premebam
Posteriora ferae pedibus validissima figens
In terram, laterum tota ut fortiter ambas
Comprendens coxas, donec protenta reduxi
Brachia ad ora ferae & uitae spiracula clausi.
Illi anima in tenuem fugiens euanuit auram,
Plutonisq; domos mamabilis umbra petiuit,
Mox animum mihi cura subit, quibus artibus utens
Detraherem densa pellem cervice tenacem,
Mortuaq; exanimi nudarem membra leonis.
Magnam sane operam, non spernendumq; laborē,
Postquam nec ferro, nec acuti cuspide saxi,
Nec ligno scindi poterat: mihi talibus autem
Sollicito curis, diuûm quis in anxia misit
Pectora, ut in corio rescindendo uterer ipsis
Vnguibus: his igitur detracta pelle leoni
Ipse ego sum demceps pro tegmine corporis usus
Aduersus duri subeunda pericula Martis.
Hactenus haec homines populantis & arua gre (gesq;
Diximus ô Phyleu Nemeaei fata leonis.
Illius hic finis fuit, hic tulit exitus illum.

THEOCRITI LENAE seu Bacchae.

Eidyllion XXXIII.

INoq; Autonoëq; sororq; duabus Agaue
Pomicolor, tres in montem de more ferebant
Pampineos

Pampineos uiridi thyrsos uelante corymbo:
Tum folia è densa carpentes aspera quercu,
Viuacisq; hederæ ramos, terraq; iacentem
Asphodelum, uiridi in campo qui purus ab omni
Arbore erat, posuere simul ter quatuor aras:
Tres harum Semeli, ter tres tibi Bacche sacrarunt.
Sacra dein manibus cista deprompta tenentes,
Quo ritu docuit Bacchus Semeleia proles,
Has sibi concilians, posuere recentibus aris.
Quæ procul aëria dum conspicit omnia Pentheus
Especula, ramos in eodem uertice natæ,
Lentiscum repens, prima hunc matertera uidit
Autonoë, miserumq; feris clamoribus urget,
Et simul insiliens furiosi concita Bacchi
Orgia conturbat pedibus, quæ scilicet ulli
Haud quaquã licitũ est sacra cõspexisse prophano.
Illa quidem præceps furiata mente ruebat,
Nec minus hac alias insana urgebat erinnys
In scelus: ac totis fugientem Penthea campis
Turba sequebatur Baccharum infesta sororum
Crure tenus longas uestes à uentre recinctæ.
Tum Pentheus, cur sic agitis? uel cuius egetis?
Quid petitis matres? citius cognoueris, inquit
Autonoë, quàm audisse queas. Ibi mater Agaue
Abstulit arreptum misero caput impia nato,
Tantum ululans quantum uacuo rugire sub antro
Fœta leæna solet: crudi trabe roboris Inò
Contudit ingentes humeros, rabidisq; supinum

Calcibus insilijt uentrem, nec discrepat illi
Autonoë: carnes aliæ & restantia Bacchæ
Membra truces laniãt. tum cæde et sanguine fœdæ
Funestæq; omnes Cadmeida cursibus arcem
Insanis repetunt, luctum, non Penthea ab alto
Monte reportantes: quæ qualiacunq; fuerunt
Facta, nihil moror, & neq; curet talia quisquam,
In quibus offendat contempti numina Bacchi.
Non si uel grauiora malis patrauerit istis,
Ipse ego, seu nono, seu Bacchica sacra sub anno
Bis quino redeant, nunquam Bacchantibus ulla
Defuero ratione, choroq; interstitus illi
Musica thyrsigeris decantem carmina Bacchis.
Hoc nanq; augurium supremo est ex Ioue uerum,
Cuncta pijs meliora dari, peiora prophanis.
Tu salue Dionyse pater, quem Iuppiter olim
Ex utero soluens femori apposuisse fouendum
Dicitur ipse suo Dracani prope rura niuosi.
Formosa ô Semele salue, ualeantq; sorores
Cadmo progenitæ, quæ multis anteferentur
Ex heroidibus, quæ instinctæ numine Bacchi
Tale peregerunt, nec uituperabile factum.
Nemo etenim debet reprehendere facta deorum.

THEOCRITI COLVS.

Eidyllion XXXIIII.

DOnum Cecropiæ lanificans ô Cole Palladis
Matronis labor & cura domos semper a-
mantibus, Tu

Tu nũc fide aïo, et nos sequere in Nileos inclytam
Vrbem, quà nemus est in uiridi littore consitum
Sacratum Veneri, uentus eò nos ferat à Ioue
Obtentus precibus: nauigium nanq; rogabimus,
Quod non flatibus ullis egeat prosperioribus.
Illic hospitis ut chara mei pectora Niciæ
Oblectem aspiciens, & simul oblecter ab illius
Aspectu, Charitũ nam uir hic est germen amabile.
Te nos ex elephanti ualidis ossibus æditum,
Vxori dabimus munera non optima Niciæ,
Cui tu continuis efficies multa laboribus
Vestimenta uiris, quasq; ferant & mulierculæ
Pallas cœruleas fœminei tegmina corporis.
Nam tondent bis oues lanigeras, temporis annui
In quouis spacio, Theugenidem propter amabilẽ.
Sic est & celer & fructiferis natalaboribus
Rerũ semper amans, quæ deceãt nõ nisi præditam
Casto pectore, nequaquam igitur te Cole mittimus
Ignauæ domui, non adamanti male ferias
In nostris adeo progenitum te regionibus.
Nam certè patria est clara tibi, quã uetus Archias
Olim constituens ex Ephyra condidit inclyta,
Præstans Trinacriæ ciuibus urbs fortibus insulæ.
At nunc sacra coles tecta domus famigeræ, uiri
Qui multã didicit, quam tenet & nunc sapientiã,
Morbos pharmacijs eijciens utilibus graues,
Mileti siquidem clara coles mœnia nobilis
Cum Græcis habitans scilicet Ionibus, ut nurus

Per gentilicias emineat filia Theugenis
Te præstante Colo, te memorem posideat notam
Musas hospitis & semper amantis bona carmina.
Nam te fortè aliquis conspiciens dixerit hospitũ:
O quàm muneris est magna satis gratia paruuli.
Nã quæ dona ab amicis uenũt cũcta, pbanda sunt.

THEOCRITI AMORES.

Eidyllion XXXV.

IN uino puer est sita candida ueritas,
Vt uerbum uetus est, nec habet dubiam fidem.
Verum dicere nos quoq; conuenit ebrios.
Ergo nunc animi tibi sensa ego detegam.
Toto me puer improbe pectore non amas.
Nanq; hoc dimidium superest animæ mihi,
Formæ munera rara adeo reputans tuæ.
Iamq; id quod reliquum est animæ simul occidit.
Quòd si forte uoles, ego munere uixero
Tuo cum superis: sed ubi nihil annuis,
Cogis in tenebris malè tristibus emori,
Sicut conuenit, & miseris in amantibus
Semper tristiciæ locus est: tamen ô puer
Si uis te senioris & utilibus tibi
Vti consilijs, melius tibi cesserit,
Et laudans mea pectora sana probaueris.
Fac nidum tibi in arbore qualibet unicum,
Quo non reptile serpere possit agrestium
Vllum. nunc alia tibi fronde hodie places,
Atq; cras alia, nec ab altero in alterum

insanire

Insanire pudet, siquidem tua contuens
Si quis corpora laudet, & omnia dixerit
Formosum, huic bonus incipis esse triennio.
At te qui prius arserit, hic triduanus est.
Cordi forsitan alta superbaq; sunt tibi,
Et spirare uidere nisi eximios uiros.
Sed tu, si sapies, similem tibi deliges,
Quem constanter ames, utmamq; ita feceris.
A cunctis etenim bene ciuibus audies,
Et nec durus amor tibi fiet & impius,
Qui mentes hominum domat, & facile allicit,
Me, qui ferreus ante, nec edomitus fui,
Mollem fecit, & hactenus edomuit probe.
Sed nunc me miserum tua forma decens rapit,
Et captum tua labra tenerrima detinent.

THEOCRITI COLLOQVIVM Daphnidis & puellæ.

EIDYLLION XXXVI. & ultimum.

FErtur amãs Helenã Paris abduxisse Lacænã DA.
Pastor & ipse boum, sed me formosior illa
Plus amat hæc Helene, q̃ sum formosior illo.
Ne uerò Satyrisce tume, quia pauca tulisti, PV.
Quæ nihil ad uotum iactantibus oscula prosunt.
Vana licet fuerint, dulcis tamen ipsa uoluptas DA.
Oscula consequitur, cupidosq; oblectat amantes.
Quid? nisi q̃ liquido simul os in fonte lauaro, PV.
Despuo ab inuitis quæ tu rapis oscula labris.

DA. Perge laua, dum quo magis os formosa lauabis,
Hoc magis ipse mihi suauissima basia sumam.

PV. Oscula quin melius nostris dabis improbe uaccis
Quàm mihi uirginei uernanti in flore pudoris.

DA. Ne uerò, ne uirgo tume, ne stulta superbi,
Quàm citò discussa uaga somnia nocte feruntur,
Quàm citò demittit, quo floruit, uua uigorem,
Quàm rosa ficca perit, tam flos cadit ille iuuentæ.
Quin magis huc gratis, ubi nos oleaster inumbrat
Frondibus, huc concede, tibi ut noua dulcia narrē.

PV. Nō sequar ipsa, uoces licet improbe, nāq; recor
Antè quoq; elusam fallacis carmine linguæ. (dor

DA. Sed tamen has uirides mecū concede sub ulmos,
Vt tibi uirgineas mea fistula mulceat aures.

PV. Quin potius propriā oblectet tibi fistula mētē.
Nam me nulla iuuat quæ sit dolitura uoluptas.

DA. Eheu quin Venerem metuis, solet illa superbas
Vlcisci, ingrata nec uirginitate mouetur.

PV. Nōl tecū mihi blanda Venus, Cytherea ualeto,
Dum mihi casta suum seruet Diana fauorem.

DA. Talibus adde modum uerbis, ne diua furorem
In te acuat, laqueoq; premat tua colla superbo.

PV. Vt uolet iniciat laqueos mihi, dummodo saluā
Me uolet, et castum mihi Cynthia seruet honorem.
Ne continge manu quā non decet improbe, ne dū
Vim facis, ungue comas uellam tibi, et ora cruentē.

DA. Quò fugis? optandum ne etiā auersaris amorē,
Iamdudum quem non aliquæ fugere puellæ.

Pana

Pana per et Nymphas fugio, nã ruſticus ipſe es PV.
Curuaq; depreſſi uerſas iuga ſemper aratri.
Atqui non modicus timor eſt, ne forte Cupido DA.
Peiori te indigna uiro per fœdera iungat.
Multi ſæpe meos iuuenum petiere Hymenæos PV.
Nullius ipſa tamen precibus precióue mouebar.
Ipſe quoq; è multis & non indignus amari DA.
Te mihi legitimi ſociam peto iungere lecti.
Vt faciã quæ uis, dolor hæc mea uota ſequetur, PV.
Quando aliæ multos nuptæ ſenſere dolores.
Nunquam felices Hymenæos ulla ſequuta eſt DA.
Triſticia, at uemens per gaudia multa uoluptas.
Sed nuptæ timuere uiros, ſemperq; quod aiunt PV.
Coguntur miſeræ dominis ſeruire maritis.
Quin potius (qd. n. uel quos metuiſſe putãdũ eſt?) DA.
Multo iure uiris dominantur amantibus ipſæ.
At partum metuo, nimios habet ille dolores, PV.
Partus lucifugæ telo grauis ilithyiæ.
At regina tua eſt nemorum Latonia cuſtos DA.
Quæ placata ſuo parientes numine ſeruat.
Sed metuo, quia quæ pariunt, ut ſæpe uidemus, PV.
Viuacem ſucco perdunt fugiente colorem.
Sed ſi quæ paries chariſſima pignora fient DA.
Luce noua bonus ille color tua lumina paſcet.
Forſan ut annuero, qua nuptam dote repẽdes, PV.
Quæ noſtros æquet digna mercede Hymenæos?
Paſcua tota feres, tota hæc armenta tenebis, DA.
Quæ circum tota regione errantia paſcunt.

PV. Nunc igitur iura, ne post noua fœdera lecti
Deseruisse uelis, te, non tua dona sequutam.
DA. Vt pia syluicolæ faueant mihi numina Panes,
Non etiam si me tota iam mente sequaris.
PV. Ergo mihi gratamq; domum, gratumq; cubile,
Claudendisq; paras nostris stabula alta capellis?
DA. Te dignos thalamos, gratumq; cubile parabo,
Quasq; uides pulchræ, mea sunt hæc omnia, caulæ.
PV. Sed pater est longis æuo confectus ab annis,
Huic ego quid dicam? quo factum nomine purgē?
DA. Ne dubita, factum tota ratione probabit,
Nomen ubi audierit nostrum specimenq; paternū.
PV. Aede igitur q̄d nomē habes? genus unde paternū
Sit tibi, nam quædam est in nomine sæpe uoluptas.
DA. Daphnis ego, Lycidas pater est mihi, matre Nomaea
Haudquaquā obscuris natalibus æditus, ipsa (mea
Indole te generis supero, quæ patre Menalca
Prodita, non adeò uirtute excellis auita.
PV. Quas numerosa tibi pascunt armēta p herbas?
Qua syluæ regione tenes in montibus agnas?
DA. Hæc ades, en florent densa sub fronde cupressi.
Læta hæc interea depascite gramina tauri,
Rodite nunc frondosa meæ dumeta capellæ,
Dum loca demonstro nemorum secreta puellæ.
PV. Quid facis ô Satyrisce? q̄d has insane papillas
Contrectas, casto quas cogit fibula nexu?
DA. Prima hæc uere suo ceu pubescentia mâla,
Hic animus miro cognoscere gestit amore.

Obstupeo

Obstupeo, atq; oēs gelidus timor occupat artus. PV.
Testor Pana, manus procul hoc à corpore tolle.
Sume animos, cur sic metuis? ceu mente labores. DA.
Non est cur fugias tibi gaudia blanda ferentem.
Verū age ne, dū me loca sordida in ista reclinas, PV.
Commacules pulchras immundo in puluere uestes
Hoc tua substernam tenerum sub corpora uellus DA.
Ne tua sub tergo maculentur pepla supino.
Eheu hanc etiam quò paruam Daphni relegas? PV.
Cur abijt? quò me trahis improbe? qd ue resoluis?
Has ego primitias Veneri gratissima soluo DA.
Munera, & hoc illi debemus munus amantes.
Daphni mane, nisi uana meas uox fertur ad aures PV,
Iam ueniet qui nos deprendat & omnia turbet.
Oscula concubitumq; tuos uirides cypariſſi DA.
Alternante uicem sonitu ceu uoce loquuntur.
Quin reficis, quàm rupisti mihi perfide uestē. PV.
Quippe domum nudā pudet, et sine ueste reuerti.
Quam tibi diruptam quereris, meliore rependā DA.
Veste tuam, cultumq; uolens ornabo decenti.
Omnia promittis prōpta mihi munera lingua, PV.
Pòst paulò fragili non dignature salillo.
Imo etiam si largiri tibi talia posſim, DA:
Hanc animam grato cupiens pro munere soluam.
Parce precor dea, ne sæui Latonia uirgo. PV.
Mitte deam, nuptæ tibi non fauet amplius illa. DA.
Nunc uitula faciam qui me sibi subdit amari. PV.
Eximiumq; bouem Veneri mactabo maritæ,

Quando huc perueni thalami ſine crimine uirgo,
Hinc abeo caſti uiolato flore pudoris.
Sic illi membris ætate uirentibus ibant,
Blandaq; fundebant alterno uerba ſuſurro,
Linquentes placidi furtiua cubilia lecti.
Hæc placidè paſcebat oues, iam grata ſub imo
Gaudia corde premens, uultu ſimulante pudorem:
Taurinum ille gregem, furtiuo Cypridos uſu,
Paſcua proſpiciens pecori, lætatus abibat.

FINIS EIDYLL.
Theocriti.

Grauskala #13
C
Y
M
B.I.G.
A 1 2 3 4 5 6 M 8 9 10 11 12 13 14 15 B 17 18 19
Inches
Centimetres
Farbkarte #13
B.I.G.
Blue
Cyan
Green
Yellow
Red
Magenta
White
3/Color
Black